TRADUCERI SPIRITUALE 2020-2021

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de traduceri publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro, în anii 2020-2021.

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2022

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

Traduceri din CHANNELING, EXPERIENŢE PARAPSIHICE şi NONDUALITATE

de Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de traduceri publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro, în anii 2020-2021

SUMAR

SPIRITELE ÎN DIALOG CU NOI – extrase din cărţi şi channeling

EXPERIENŢE PARAPSIHICE – subtitrări de videoclipuri

NEO-ADVAITA – din scrierile iluminaţilor „Open Secret”

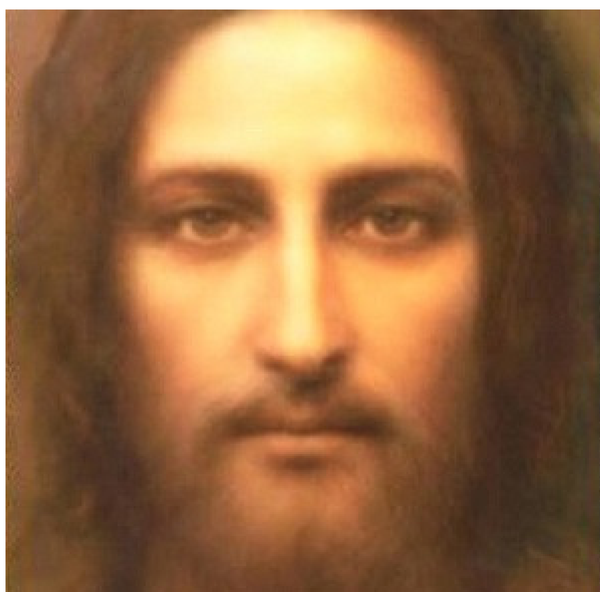
NONDUALITATE – subtitrări de videoclipuri

Notă: Traducerile din anii 2020-2021 ale mesajelor spiritului lui Isus prin mediumii Gina Lake şi Tina Spalding sunt publicate în volume separate.

Citate din mesajele lui Isus, prin Gina Lake

*preluate şi traduse din site-ul autoarei, radicalhappiness.com şi publicate în cadrul rubricii „**Cristos şi nondualitatea**”*

Notă: Mesajele lui Isus prin Gina Lake sunt cuprinse în mai multe cărţi, pe care le-am publicat separat. (R.P.)

●

«În acest moment simplu, ceea ce există este tot ce este, fără ca cineva să experimenteze ceea ce este – doar simpla trăire a momentului, fără vreo referire la vreun sine, fără a te întoarce la un sentiment de "eu" şi la cum simte "eu" momentul. Ceea ce pierzi atunci când îţi pierzi simţul „eului” este contabilizarea vieţii.»

●

«Ego-ul respinge lumea, deoarece o percepe greşit. Când încetezi să vezi lumea prin ochii ego-ului, vei iubi lumea şi o vei cunoaşte drept creaţia şi darul magnific care este ea.»

●

«Iubeşte-te şi îngăduie-ţi să fii oricum eşti şi oricum ai fost. Şi iubeşte-i pe alţii şi dă-le voie să fie oricum sunt şi oricum au fost, întrucât nu există nicio altă alegere.»

«Avem tot ceea ce avem nevoie, pentru că tot ce avem nevoie este iubire şi toată lumea are o rezervă nelimitată din ea. Nu toată lumea simte iubirea, dar ea este întotdeauna acolo şi este disponibilă pentru a o oferi celorlalţi. Simţim această ofertă nelimitată de iubire oferind-o. Este un lucru contraintuitiv, motiv pentru care poate părea că nu este suficientă. Când crezi că trebuie să iei iubire din afară, acel sentimentul de lipsă împiedică curgerea din interiorul tău. Credinţa că ai nevoie de iubire devine o profeţie autoîmplinită: crezi că ai nevoie de ea, deoarece nu o simţi şi, în încercarea de a o obţine, nu o dai.»

«Cu cât stai mai mult în Prezenţă, cu atât simţul Sinelui tău divin se deschide în tine şi descoperi cât de satisfăcător şi complet este. Bucuria existenţei pure este aici chiar acum, când îţi îndrepţi atenţia asupra ei şi o păstrezi suficient de mult timp pentru ca Sinele divin să se deschidă ca o floare şi să-şi elibereze parfumul.»

«Dumnezeu se ascunde în culise, dar Dumnezeu nu este deloc atât de ascuns. Dumnezeu este evident în fiecare sentiment de fericire, iubire, pace, bucurie, putere şi curaj şi în fiecare gând înţelept, iubitor şi raţional pe care îl ai. Dumnezeu este chiar aici, pentru că aici nu există nimic altceva decât Dumnezeu.»

«Eşti simultan uman şi divin. Condiţionarea ta şi alte programe conduc sinele tău uman, în timp ce Inima spirituală permite Divinului să se încarneze mai pe deplin în forma umană. Fără Inima spirituală, ai fi deconectat de legătura cu Dumnezeu. Inima spirituală este linia vieţii, drumul tău înapoi spre iubire, în timp ce vocea din capul tău te ţine legat de lumea iluzorie a ego-ului.»

«Mai există şi altceva de făcut decât a gândi! Să observi, să fii conştient de ceea ce se întâmplă acum. Priveşte, simte, ascultă şi dăruieşte-te pe deplin experienţei pe care o ai.»

«Neaşteptând ca lumea formei să te facă fericit, te eliberezi de dorinţa ca lumea să fie într-un anumit fel. Atunci o poţi gusta aşa cum este, deoarece fericirea ta provine din ceva mult mai profund, din Prezenţă.»

«Adevărul trebuie luat pe încredere, într-o oarecare măsură. Dar oare nu este acest lucru valabil şi pentru adevărul ego-ului? Şi totuşi, oamenii iau perspectiva ego-ului ca fiind adevărată. Este adevărul ego-ului mult mai credibil decât Adevărul? Sau doar condiţionarea ta îl face să pară aşa?»

«Iubirea este un mod de a fi cu ceilalţi. Când suntem atenţi, curioşi şi interesaţi de ceilalţi, iubirea curge în mod natural spre ei din interiorul nostru. Acest flux al iubirii este experienţa iubirii. Acest flux de iubire nu depinde de cine sau ce se află în faţa noastră, de ce face cineva sau dacă cineva ne iubeşte, ci dacă suntem pe deplin absorbiţi de acea persoană şi de orice se întâmplă în acest moment.»

«Motivul pentru care gândurile care îţi trec prin minte nu te fac fericit este că, în cea mai mare parte, provin din ego şi din programarea inconştientă. Egoul nu a fost construit pentru a genera fericire. Doar învăţând să te detaşezi de gândurile care îţi trec prin minte poţi găsi fericirea de durată.»

«Ce descoperire minunată este să îţi dai seama că nu eşti de vină pentru gândurile tale negative! Ele nu înseamnă că eşti o persoană rea. Nu înseamnă că eşti nevrednic sau dezagreabil. Sunt aceleaşi gânduri pe

care orice fiinţă umană le are prin faptul că este o fiinţă umană, în virtutea faptului că are un ego.»

«Dacă dai atenţie unui gând, insufli viaţă în el. Credinţele sunt gânduri cărora le-ai acordat atâta atenţie, încât acum le crezi cu tărie. Fără atenţia ta, un gând nu poate trăi prea mult timp şi, fără atenţia ta repetată, un gând nu poate deveni o credinţă. Eşti foarte puternic! Insufli viaţă în sinele fals, acordând atenţie repetată gândurilor. Fără asta, gândurile se sting şi credinţele se estompează.»

«Deşi nu poţi cunoaşte voinţa Divinului, poţi şti cum se manifestă voinţa Divină în viaţa ta, observând ceea ce îţi dă sau îţi permite să creezi şi ce nu îţi permite să ai sau să creezi. Orice există, aceea e intenţia vieţii. Orice Viaţa dă sau nu dă, aduce sau nu aduce, aparţine desfăşurării perfecte.»

«Dragostea te eliberează de orice ţi se pare dificil sau dureros. Iubeşte ceea ce este dificil, iubeşte ceea ce este dureros, iubeşte ceea ce este înfricoşător, iubeşte-ţi lipsurile, iubeşte lipsurile celorlalţi, iubeşte ceea ce iubeşti şi iubeşte ceea ce urăşti. Trimite dragoste către tot ceea ce trăieşte în experienţa ta, care include, desigur, ego-ul şi credinţele, dorinţele, nemulţumirea, temerile şi alte sentimente ale lui.»

«Cel mai bun tip de speranţă nu este să speri sau să crezi într-un anumit rezultat viitor, deşi asta ar fi mai bine decât să crezi într-un rezultat viitor negativ. Cel mai bun tip de speranţă este o credinţă în bunătatea vieţii - că viaţa este bună, că îţi aduce ceea ce ai nevoie.»

«Adevărul este, de fapt, foarte simplu: Viaţa este perfectă aşa cum este. Aceasta te include şi pe tine! Eşti perfect exact aşa cum eşti şi la fel sunt şi toţi ceilalţi. Nu există nicio problemă de remediat, deşi remedierile şi îmbunătăţirile se întâmplă în mod natural. Nimic nu

trebuie să fie altfel, deşi totul este în proces de schimbare şi de a deveni altfel. Nimic nu lipseşte în tine sau în orice moment, deşi totul, în mod paradoxal, evoluează şi devine mai mult din ceea ce este deja. Eşti veşnic, deşi corpul tău nu este. Tu eşti Conştiinţa divină, deşi nu eşti întotdeauna conştient de asta. Iubirea şi bunătatea sunt adevărata ta natură, deşi nu întotdeauna experimentezi asta.»

«Ultimul lucru care trebuie abandonat este ceea ce crezi că ştii, fiindcă, pentru a intra în palatul Tatălui, trebuie să fii dezgolit de tine în momentul prezent, fără vreo pretenţie că ştii cine eşti, cine sunt alţii, ce va fi, de ce lucrurile au fost aşa cum au fost şi de ce sunt aşa cum sunt. Când eşti astfel expus, atunci este posibil să cunoşti ce nu poate fi pus în cuvinte şi să ai acces la tot ceea ce ai nevoie să ştii - pentru acel moment.»

«Pentru a fi liber de frică e nevoie să vezi adevărul despre frică - că este o iluzie. Nu este reală. Doar să vezi că asta înseamnă eliberarea. Frica te ţine încarcerat în lumea ego-ului, care este una a lipsei şi nesiguranţei şi a tuturor emoţiilor negative posibile. Frica modelează viaţa majorităţii oamenilor, motiv pentru care atât de mulţi sunt nemulţumiţi, deoarece frica şi fericirea, frica şi iubirea nu pot coexista. Frica blochează dragostea. Este duşmanul iubirii şi, prin urmare, duşmanul fericirii. Frica nu face pe nimeni o persoană mai bună. Nici măcar nu protejează oamenii. Cum ţi-ar putea oferi siguranţă o iluzie, o minciună? Dar adevărul poate şi o va face.»

«Vă vorbesc acum prin acest canal (medium) pentru a vă ajuta să aflaţi de prezenţa mea şi să îmi simţiţi prezenţa în viaţa voastră mai pe deplin. Vreau să ştiţi că exist aici, într-o altă dimensiune, că sunt etern prezent şi slujesc continuu tot ceea ce este bun, şi că voi - ca şi mine - sunteţi şi voi eterni şi veţi continua să existaţi după ce părăsiţi acest corp temporar. Sunteţi mult mai mult decât vă daţi seama. Eu am fost doar un exemplu de ce sunteţi voi capabili ca fiinţe umane. Dar, în esenţă, voi, ca şi mine, sunteţi mult mai mult decât o fiinţă umană. Sunteţi o fiinţă eternă. Intenţia mea de a vă vorbi este să vă ajut să înţelegeţi adevărata

voastră natură şi să trăiţi ca cea mai bună fiinţă umană care puteţi fi. Permiteţi-mi să fiu ghidul vostru către Acasă. Este cea mai profundă onoare să vă slujesc în acest fel, pentru că, făcând acest lucru, slujesc Întregului şi dau glorie Tatălui, care a creat toată viaţa.»

«Dragostea care este în interiorul meu este şi în interiorul tău. Iubirea este adevărata ta natură, la fel cum este şi a mea. Asta înseamnă că este posibil să iubeşti aşa cum am făcut-o eu. Acesta a fost mesajul meu, nu că aţi fi păcătoşi şi că singura posibilitate de fericire ar fi în ceruri. Nu. Am venit pe Pământ pentru a vă arăta că este posibil să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi şi să vă încurajez să faceţi acest lucru. Am venit pe Pământ nu pentru a aduce iubire şi apoi a pleca, ci pentru a aprinde iubirea din interiorul vostru, pentru a vă arăta că şi voi puteţi fi Divinizaţi aşa cum am fost şi cum sunt. Este destinul vostru să trăiţi ca iubire şi am venit să vă arăt cum să faceţi asta. Acesta a fost şi este scopul învăţăturilor mele.»

«Cunoaşterea adevărului este începutul schimbării lumii. Prea mulţi au fost şi încă trăiesc în conformitate cu credinţele false în loc de adevăr. Am venit pe Pământ pentru a încerca să schimb asta, să fiu o voce într-un vast deşert al neînţelegerilor şi continuu să fiu o voce a adevărului, în măsura în care pot, din această dimensiune. Nu v-am părăsit niciodată cu adevărat. Niciodată n-am încetat să fiu în slujba umanităţii şi a frumoasei voastre planete.»

«Faptul că Harul vă ghidează în călătoria voastră în iluzia egotică este un semn de mare bunăvoinţă şi dragoste. Vi s-a dat o programare şi o voinţă liberă pentru a modela această călătorie, dar vi s-a pregătit, de asemenea, un plan - un destin inspirat divin - şi Harul, mâna modelatoare a lui Dumnezeu, pentru a vă înmâna acest plan şi a vă ajuta să-l îndepliniţi.»

«Ceea ce am venit să vă învăţ acum este că puteţi întruchipa iubirea, aşa cum am făcut-o eu. Puteţi deveni Cristos în această viaţă umană şi

puteţi învăţa să întruchipaţi tot ce este bine. Am venit să vă arăt frumuseţea propriului suflet şi posibilităţile omului. Am venit să vă arăt că este posibil să fii atât uman, cât şi divin, să fii iubire întrupată. Sunteţi amândouă, în mod egal. Staţi cu un picior în lumea formei şi cu un altul, în Non-formă. Despre această dualitate misterioasă din fiinţa voastră este vorba. Conştiinţa care este în mine este şi în interiorul vostru. Eşti Fiul, la fel ca şi mine. Tu eşti acel „Eu sunt” despre care am vorbit. Tu şi cu mine suntem unul. Tu şi toţi ceilalţi sunteţi unul. Mulţi sunt pregătiţi ca Cristosul dinăuntru să iasă şi să se manifeste în lume mai pe deplin. Naşterea acestui Cristos - a Conştiinţei Cristice - este adevărata A Doua Venire. „Conştiinţa Cristică”, aşa cum o numesc, indică divinitatea din oricine şi potenţialul ca această divinitate să devină o realitate vie, să devină ceea ce te trăieşte. Am fost un exemplu al acestei posibilităţi pe timpul vieţii mele, în urmă cu două mii de ani.»

«Contrar percepţiilor ego-ului, viaţa nu trebuie să fie diferită de modul în care este ea. Nu îţi lipseşte nimic ca să fii fericit. Nu trebuie să-ţi fie teamă de viaţă. Viaţa nu trebuie să fie o luptă. Viaţa nu este o competiţie. Viaţa nu înseamnă să obţii mai multe lucruri şi mai multă putere. Nu eşti, de fapt, separat de ceilalţi sau de viaţă, deşi pare aşa. Perspectiva ego-ului nu reflectă realitatea, motiv pentru care provoacă suferinţă.»

«Reprezint şi am reprezentat întotdeauna Conştiinţa din interiorul vostru. Am reflectat Iubirea care eşti, astfel încât să o poţi vedea în interiorul tău. Acesta a fost scopul meu. Nu am venit să fiu venerat, ci să-ţi arăt calea de a iubi şi de a venera toate formele de viaţă.»

«Ceea ce vă doriţi cu toţii este dragostea. Aceasta vă este programarea – să mergeţi către iubire.»

«Sunteţi divini şi, acum mai mult ca niciodată în istorie, este posibil să vă daţi seama de divinitatea voastră, adică de natura voastră iubitoare şi paşnică. Prin simpla conştientizare, investigare şi dorinţa de a vedea

adevărul, puteţi deveni liberi de tot ceea ce vă determină să suferiţi şi liberi să creaţi viaţa pe care doriţi să o trăiţi, care este şi viaţa pe care Tatăl o doreşte pentru voi. Sunteţi meniţi să fiţi fericiţi, iar cheia către divinitatea interioară şi către tot ceea ce aveţi nevoie ca să fiţi fericiţi este dorinţa de a explora şi demasca credinţele false şi limitante care vă menţin în suferinţă şi întemniţaţi.»

Fecioara Maria:

«Pentru ca această transformare să se întâmple, trebuie să fii dispus să te vezi altfel. Trebuie să fii dispus să te vezi pe tine ca fiind fiinţa magnifică şi iubitoare care eşti şi poţi fi. Vrei? Ce credinţe te împiedică să fii dispus să te vezi astfel? Cum te percepi acum? Îţi dai seama că asta este doar o imaginaţie? Tu ai făcut asta, eventual cu ajutorul celorlalţi care ţi-au spus cine şi ce eşti. De ce să nu-ţi imaginezi ceva mai grandios, ceva mult mai adevărat şi aceea să devină experienţa ta?! Aşa te trezeşti din iluzia de a fi limitat, mic, nepotrivit, inferior. Fii dispus să te vezi pe tine însuţi ca fiind fiinţa divină care eşti cu adevărat - şi vei fi!»

«Între gânduri este un spaţiu, şi acolo este libertatea, în trăirea acestui spaţiu. Cât de simplu este să-l trăieşti! Oricine o poate face. Şi totuşi, a rămâne în acea experienţă a spaţiului poate fi atât de greu. Poţi, chiar şi pentru o clipă, să experimentezi acel spaţiu şi sentimentul de spaţialitate care provine din el? Cum este acest spaţiu? Există pace acolo? Există iubire acolo? Există claritate şi înţelepciune acolo? Există forţă acolo? Curaj? Răbdare? Compasiune? Da, toate calităţile naturii tale divine sunt acolo. Acolo au fost întotdeauna şi acolo pot fi întotdeauna găsite din nou atunci când ai nevoie de ele. Tot ce trebuie să faci este să acorzi atenţie spaţiului dintre gânduri, nu gândurilor. Dar acea atenţie trebuie menţinută mai mult de o secundă, sau aceste calităţi ale naturii tale reale vor dispărea repede din conştiinţă, căci gândurile şi experienţa creată de gânduri preiau comanda.»

24 iunie 2020

Gina Lake: Aventura mea cu spiritele înşelătoare

Următoarea mărturisire aparţine GINEI LAKE, medium cunoscut pentru canalizarea Spiritului lui Isus. El i-a dictat mai multe cărţi, pe care le-am tradus în limba română. Acest articol a fost publicat de Gina Lake în grupul de Facebook "Christ Consciousness Transmissions Community" în data de 23 octombrie 2020.

«Acum 35 de ani, am coborât în *groapa iepurelui* [n.tr. – metaforă pentru o *confuzie fără ieşire*, inspirată din "Alice în ţara minunilor"]. Nu mi-am dat seama până de curând că experienţa pe care am avut-o atunci este similară cu ceea ce mulţi din comunitatea spirituală care au îmbrăţişat teoriile conspiraţiei se confruntă acum și probabil că vor experimenta şi ei. Asemănările sunt evidente pentru mine acum. Am vorbit despre experienţa pe care am avut-o acum 35 de ani în interviuri și am fost destul de deschisă despre această experienţă foarte dureroasă, dar care m-a ajutat să cresc, şi voi spune câteva cuvinte şi acum, care, sperăm, vor fi relevante și, eventual, interesante pentru unii dintre voi.

Când aveam 35 de ani, mi-am dat seama dintr-o dată că pot canaliza spiritele. Pot vorbi cu fiinţe non-fizice din alte dimensiuni la fel de uşor pe cât pot purta o conversaţie cu o fiinţă umană. Nu m-am îndoit niciodată că eu canalizez fiinţe din altă dimensiune. Problema era pe cine canalizam atunci.

Din păcate, am întâlnit mulţi şmecheri din planul astral care au marea plăcere de a face ravagii în viaţa mediumilor creduli şi fără experienţă. La vremea respectivă, ei mi-au dat și câteva sfaturi și învăţături foarte înţelepte și utile, care m-au determinat să am încredere în tot ceea ce spuneau. Dar aşa fac întotdeauna mincinoşii şi prefăcuţii – ei știu cum să amestece adevărul cu ficţiunea ca să-ţi câştige încrederea și acordul.

Aveam încredere în aceste fiinţe și eram încântată că am acest dar. Mă făcea să mă simt specială și detaşată – imună la condiţia umană. Gata cu incertitudinile, gata cu greşelile, când nu ştii ce se va întâmpla. Acum, aveam acces la tot ce trebuia să ştiu, mă gândeam eu. În sfârșit, am pe cineva care ştie toate răspunsurile și mi le poate da! Eram încântată, euforică. Era visul unui Peşte devenit realitate. În sfârşit, aveam pe cineva care să-mi spună ce să fac, cum să-mi trăiesc viaţa, ce se va întâmpla și ce decizii să iau. Pe scurt, nu trebuia să fiu ca toţi ceilalţi. Viaţa mea putea fi diferită, specială.

Ah, da... visul ego-ului. Dar ce știam eu la acea vârstă fragedă despre ego?! Nu prea multe, din păcate. Şi aveam puțină conștiință de sine și nu îmi dădeam seama că eram pe punctul de a avea cea mai puternică și mai dureroasă lecție din viața mea. Nu, mă simţeam invincibilă, atât de exaltată, atât de euforică, atât de încrezătoare în darul și unicitatea mea, încât nu-mi păsa că toţi prietenii mei erau profund îngrijoraţi pentru mine. Cine are nevoie de prieteni, mai ales de cei care nu înțeleg prin ce trec?! Cum ar putea ei să înțeleagă experiența mea?! Ei nu cunosc lucrurile uimitoare care-mi sunt comunicate și le trăiesc în interior. Prefer să am acești „prieteni" non-fizici decât oricare dintre prietenii obișnuiți. Cine mai are nevoie de ei?! Eu nu.

Şi uite așa, mi-am părăsit iubitul cu care am trăiam și pe toţi ceilalţi prieteni. Nicio problemă. Trăiam propria mea aventură fantastică. Acele ființe non-fizice îmi povesteau despre lucrurile minunate care mi se vor întâmpla în viitor. Mi se dădeau cheile împărăţiei. Ce viață! Ce palpitant! Oricum, nu prea eram satisfăcută de viața mea dinainte.

Deci, acum eram pe cont propriu, petrecând oră după oră, zi după zi, în conversații cu ființe non-fizice, neavând în preajmă nicio ființă umană care să mă viziteze sau să analizeze ce se întâmplă cu mine. Eram în propria mea lume, în interiorul bulei imaginare pe care ei mi-o creaseră, unde toate visele mele erau pe cale să se împlinească.

Cine mai avea nevoie de acel post care, oricum, nu-mi plăcea cu adevărat? Așadar, când mi-au sugerat că nu aveam nevoie de el și că ar trebui să demisionez, am făcut-o imediat, chiar dacă eu fusesem numărul 1 din 100 care aplicasem pentru acel loc de muncă. Când mi-au sugerat să opresc telefonul și să nu răspund la ușă atunci când prietenii îngrijorați încercau să mă viziteze sau când mi-au sugerat să-mi dau toate bunurile, am făcut-o de bună voie. Nicio problemă. Eram dusă cu totul.

Nu mă putea nimeni convinge să ies din asta. Trebuia să merg până la capăt. Nu voiam să aud nimic de la nimeni despre cât de preocupaţi erau în privinţa mea sau să răspund la întrebări despre ce anume canalizam eu sau ce se întâmpla cu mine. Unul dintre prieteni a venit până la ușa mea când nu răspundeam la telefon, îngrijorat de faptul că aveam probleme (el este un vindecător șamanic foarte senzitiv și înţelegea ce se întâmplă), iar eu doar l-am privit cu un zâmbet mare atotștiutor. „Da, da, sunt bine. De fapt, mă simt atât de minunat încât nu-mi vine să cred! " Eram literalmente euforică și detașată de realitate în acel moment. Apropo, acele ființe m-au făcut să postesc timp de șapte zile consecutive fără mâncare sau sucuri, ceea ce a fost un mod de a mă

despământeni şi mai tare. Prietenul meu a plecat, mut, știind că nimic din ce ar putea spune nu mă va scăpa de amăgirile mele.

Sfârșitul fatidic al acestei povești a venit la scurt timp după aceea, când o previziune pe care o făcuseră ființele nefizice nu s-a împlinit și iată-mă – fără slujbă, fără bani, fără telefon, fără bunuri, fără prieteni. Cuvintele nu pot descrie cât de devastată am fost în acel moment. Iar acum ființele non-fizice râdeau de mine și îmi spuneau că mi-am ruinat viața și că ar trebui să mă sinucid. Energia din micul meu apartament era grea, rece și foarte întunecată. Şi eram foarte singură.

Am reușit să îl găsesc pe prietenul meu vindecător șamanic, iar el m-a dus la el acasă şi a început vindecarea. Am reuşit să-mi închid canalul auditiv și nu am mai canalizat timp de doi ani. În acei doi ani, am meditat timp de două ore pe zi și am muncit mult cu un vindecător energetic, care ulterior a devenit soțul meu. Când am început să canalizez din nou, experiența mea a fost complet diferită. Comunicam doar cu o anumită ființă superioară, iar relația noastră era complet diferită de experiența mea anterioară. Atunci am început să canalizez cărți.

O astfel de experiență ne schimbă fundamental și permanent – și relativ rapid. O asemenea durere și umilință m-a schimbat pentru totdeauna. Nu aş mai face aceleași greşeli. M-a învățat să nu-mi dau puterea altuia. M-a învățat că trebuie să fac propriile alegeri și să învăț din ele, ca toți ceilalți. Am învățat să fac diferența dintre ființele de nivel înalt și cele inferioare. A fost exact lecția de care am avut nevoie pentru a putea face munca pe care o fac astăzi.

Când văd alți oameni orientați spiritual coborând în groapa teoriilor conspirației, înțeleg acum că ei vor să se simtă speciali, vor să se diferenţieze de mulțime, vor să aibă cunoştinţe speciale, vor să simtă euforia detaşării de banalitatea și umanitatea din care e alcătuită viața. Sau poate chiar cred că ei așa pot servi cel mai bine omenirii.

Însă odată ce ai ajuns în groapa iepurelui, nu te mai interesează ca altcineva să-ți confirme realitatea, deoarece coborârea în groapă este exaltantă – căci, ce ştiu ceilalţi (care trăiesc, fără îndoială, în frică) despre asta? Cum ar putea altcineva să evalueze experiența specială și cunoştinţele speciale în care eşti îmbăiat?! Ei nu au văzut lumina! Ei sunt ca morții care umblă. Ei nu sunt treziţi la această cunoaștere specială ca tine.

Odată ce ai ajuns în groapa iepurelui, nu mai ieși până nu te lovești de realitate. Şi realitatea doare. Doare foarte tare. Este umilitor să descoperi că ai fost păcălit sau înșelat și îţi vine greu să mai ai încredere în tine. Dar există viaţă şi după aceea – întrebați pe oricine a ieşit dintr-o

sectă. Dar este greu. Îmi pare rău pentru durerea pe care o vor trăi, fără îndoială, cei care au fost induși în eroare, dar sunt fericită că vor ieși mai înțelepți din asta și că pot transmite aceste cunoștințe altora, deși vor exista și aceia care nu vor asculta de înțelepciunea lăuntrică și vor coborî personal în acea groapă a iepurelui ca să înveţe ce trebuie să învețe.

Doar că numărul de oameni din ţara noastră care se amăgesc astfel este atât de mare, încât îmi fac griji pentru ţară, dar se pare că aceasta nu este doar o experiență individuală, ci o experiență colectivă. Trăim vremuri interesante, într-adevăr, și vom afla ce înțelegere vindecare și colectivă ne aşteaptă.»

27 octombrie 2020

Minţi dezinformate – Ananda, prin Tina Spalding

Următorul text face parte din capitolul 2, "Minţi dezinformate", din cartea "*Making Love to God*" („A face dragoste cu Dumnezeu”) scrisă de mediumul Tina Spalding prin dictare de la spiritul Ananda, publicată în anul 2013. Acest prim subcapitol se referă la faptul că vieţile din şirul reîncarnărilor sunt, de fapt, vieţi simultane.

Notă: Mesajele lui Isus prin Tina Spalding sunt cuprinse în mai multe cărţi, pe care le-am publicat separat. (R.P.)

«Când copilul este plămădit în pântecele mamei, multe forţe sunt angrenate. Nu eşti o fiinţă nou-nouţă, aşa cum afirmă oamenii de ştiinţă, ci o esenţă spirituală cu multe faţete care alege să creeze un corp pentru a experimenta lucruri pe care nu le-ai înţeles în vieţile anterioare sau simultane. Sună complicat, nu-i aşa? Ei bine, în anumite privinţe, adevărul este mult mai simplu şi totuşi mult mai complex decât vi s-a spus.

Cei care credeţi că există o singură viaţă şi numai una, sunteţi departe de adevăr, iar cei care credeţi în reîncarnare ca un lung şir format dintr-o viaţă după altă viaţă, una care conduce la cealaltă, sunteţi ceva mai aproape de adevăr – dar încă departe de ţintă.

Adevărul este că aveţi multe şi variate vieţi, care se petrec simultan. Ele se petrec în multe dimensiuni, toate în acelaşi timp – mozaicuri tridimensionale care se interconectează şi se influenţează reciproc. Schimbările pe care le faceţi în această viaţă aparentă le vor afecta pe cele din „trecut” şi, cu certitudine, pe cele din „viitor”. Acest lucru sună fantastic în cadrul tiparelor tridimensionale pe care voi le credeţi reale, dar acesta este adevărul.

Când ţi se concepe viaţa pe care tu o consideri singura ta existenţă, atunci Sinele tău superior – ceea ce vom numi suprasufletul tău – planifică fiecare naştere, şi pot exista multe, chiar sute, toate având loc în acelaşi timp. Vedeţi voi, modelul spaţiu-timp în care credeţi atât de puternic este doar o bucăţică din realitatea la care aveţi acces. Noi, ca învăţători spirituali, avem o viziune mult mai largă, aşa că vă putem ajuta să pricepeţi ceea ce nu înţelegeţi, având în vedere cât sunteţi de dezinformaţi.

Tu eşti un aspect multifaţetat – mental, emoţional, fizic şi spiritual – al unui Eu cu mult mai mare care acumulează, experimentează, demonstrează şi infirmă teoriile despre existenţă prin manifestarea sa în multe forme, timpuri şi locuri pentru a-şi maximiza experienţa. Acest lucru creează un aflux de informaţii pentru ca suprasufletul să integreze, să înveţe şi chiar să se dezveţe de tot ce-i necesar pentru a crea experienţe din ce în ce mai fericite.

Unul dintre motivele pentru care par să existe atât multe probleme în această viaţă pe care o trăiţi în prezent este că vă bazaţi pe sisteme de credinţă neadevărate, care creează haos în tărâmul fizic pe care îl numiţi viaţă terestră. Dar trecând prin aceste experienţe neplăcute, începeţi să puneţi sub semnul întrebării lucrurile pe care le credeaţi adevărate şi, pe măsură ce o faceţi, deveniţi apţi de a primi învăţături spirituale, dispuşi să acceptaţi ideea că viaţa ar putea fi mai bună şi că poate există şi o altă cale. Simţiţi că poate să fie mai bună decât acesta şi de aceea citiţi această carte. Şi aveţi dreptate – există o cale mai bună. Dar regulile stabilite de Mintea Universală cer să ajungeţi la ea din propria voastră voinţă, şi de aceea cei care vă puneţi întrebări, cei care vă gândiţi cum să vă faceţi o viaţă mai bună, cum să aveţi mai multă sănătate, mai multă abundenţă şi mai multă pasiune, ne chemaţi pentru a vă ajuta să înţelegeţi adevăratele mecanisme ale universului şi cum funcţionează acesta.

Există aspecte ale voastre, pe care le-aţi numi vieţi trecute, care trăiesc în vremuri şi locuri diferite chiar în acest moment. Uneori, idei şi imagini, atât pozitive, cât şi negative, sunt purtate sau alunecă spre voi de la aceste alte eu-ri. De exemplu, s-ar putea să fiţi atraşi iar şi iar de o anumită perioadă şi loc istoric, sau s-ar putea să vă fie frică să nu muriţi într-un anumit mod, neînţelegând de ce. Adesea, acestea provin de la celelalte vieţi ale voastre, care vă informează despre existenţa lor, ajutându-vă – sau împiedicându-vă – în călătoria voastră actuală.

Vă este de ajutor să înţelegeţi aceste principii pe măsură ce parcurgem aceste discuţii. Înţelegându-vă imensa putere, flexibilitate şi creativitate, potenţialul vostru nemărginit, începeţi să pretindeţi mai mult de la voi – nu într-un mod dur şi critic, ci ca de la zeul puternic care sunteţi. Când vă înţelegeţi cu adevărat măreţia şi abilităţile minunate, deveniţi mai puternici, mai puţin fricoşi şi mai plini de compasiune faţă de ceilalţi. [...]

Deci, dragule, aşa cum am spus, ai ales această cale chiar înainte de a te naşte, şi asta e valabil pentru toţi oamenii. Cu puţin timp înainte de naşterea ta fizică, există un moment când se iau deciziile cu privire la conţinutul de bază al experienţei pe care o vei avea când vei fi încarnat

pe planetă. Există multe decizii de luat. Îţi închipui că se aleg doar ţara şi nivelul de trai, dar există multe variabile care trebuie alese.

Timpul nu este ceea ce credeţi. Nici procesul vieţii şi al morţii nu este. Vi se oferă o gamă largă de opţiuni pentru diferite perioade, locuri, planete şi, uneori, chiar specii. Uneori, vă întrupaţi în ceea ce numiţi extratereştri; ori aspecte mai mici ale Sinelui vostru mai mare pot veni pe Pământ alături de voi ca animale de companie şi creaturi dragi. Această idee contravine învăţăturilor tradiţionale şi unii vor protesta că este blasfemie, şi într-adevăr, cea mai mare parte a adevărului pare o blasfemie în faţa dogmelor tradiţionale ale religiilor de pe planetă.

Aceste aspecte animale nu reprezintă sufletele voastre complete, după cum sufletele voastre nu sunt complete nici în personalitatea individuală care vă consideraţi a fi. Tu, ca persoană, nu eşti decât un mic element din întregul Tu, elemente dintre care unele sunt sub formă fizică, chiar şi ca alţi oameni în acelaşi timp, dar cea mai mare parte este sub formă non-fizică, creând şi interacţionând cu tine pe mai multe niveluri. Pe acesta l-ai defini ca fiind Spiritul care te influenţează aici pe planetă, noi fiind un aspect al Tău cu care intri în legătură, deşi nu este acel tu care consideri că eşti.

Acum ne jucăm cu cuvintele, dar puteţi observa că realitatea este foarte diferită de ceea ce aţi fost învăţaţi. Sinele vostru mai mare experimentează multe lucruri diferite în acelaşi timp, şi aţi fi uimiţi cât de multe. Unii vă imaginaţi că aţi trăit, poate, zece vieţi într-o şir ordonat, dar acest lucru este la fel de departe de adevăr precum minciuna că aţi avea doar o singură viaţă. Aceasta nu are niciun sens din punct de vedere non-fizic, să credeţi că voi sunteţi corpul. Spre el se îndreaptă toată atenţia voastră şi asta-i una dintre cele mai mari greşeli pe care le faceţi în această călătorie.

Energia este totul, iar corpul nu este altceva decât manifestarea ideilor sufletului care se caută pe sine. Unele aspecte investighează experienţa fizică, planul fizic fiind un loc foarte concentrat în care puteţi avea lecţiile începătorului, lucru greu de explicat. Unele aspecte sunt imature şi vor să aibă totul acum, iar alte aspecte sunt conştiente şi trezite, ascultând de stăpânul energiei Divine care se ocupă de întregul proces.

Nu avem o modalitate clară de a vă explica toată schema, deoarece 90 la sută din ceea ce trăim noi este dincolo de tărâmurile înţelegerii voastre. Este suficient să spunem că este mult mai complexă decât v-aţi imaginat vreodată. Adevărul este ca un roman complex şi bine scris; prin comparaţie, poveştile pe care le trăiţi voi sunt simple poveşti de copii,

totuşi voi sunteţi căutătorii unei noi experienţe şi ai unei dezvoltări incredibile. Nu dorim să diminuăm în niciun fel importanţa muncii pe care o realizaţi aici, în planul Pământului.

Este o lume dificilă şi provocatoare. Munca voastră este importantă. Viitorul nu poate deveni un spaţiu creativ, dacă nu învăţaţi această lecţie simplă. Toate minţile geniale, gânditorii şi învăţătorii de pe planeta voastră au fost la un moment dat copii, străduindu-se să scrie o scrisoare simplă. Asta este, într-un fel, ceea ce faceţi pe Pământ. Pe măsură ce sufletul evoluează şi adună experienţele şi informaţiile de care are nevoie, el se mută în tărâmuri din ce în ce mai complexe, dar deseori, unele aspecte încă acţionează în tărâmurile inferioare, cum este Pământul. [...]»

5 decembrie 2020

Istoria lui Dumnezeu, prin Guy Needler

Am tradus câteva capitole frumoase din cartea "**The History of God**" (Istoria lui Dumnezeu) scrisă de mediumul britanic Guy Steven Needler. Aceasta este prima sa carte, apărută în anul 2011. Au urmat şi altele, mediumul apărând periodic în întâlniri cu publicul şi răspunzând la întrebări.

Site-ul său oficial (actualizat): http://www.beyondthesource.org/
Canalul de Youtube (neactualizat): https://www.youtube.com/user/GuyStevenNeedler

În aceste capitole, mediumul discută cu Sursa şi cu Originea. Cele două sunt distincte, Entitatea-Sursă corespunzând lui Dumnezeu, creatorul universului nostru, iar Originea fiind Absolutul, din care au apărut cele 12 Entităţi-Sursă (numite Elohimi în Biblie).

Întrebările şi comentariile lui Guy Needler sunt scrise cu litere înclinate.

Capitolul 10. Entitatea-Sursă, despre dezvoltarea fiinţelor umane

Marele experiment necesar ca Originea să se înţeleagă pe Sine

Una dintre întrebările pe care omenirea şi le-a pus din timpuri imemoriale este: de ce suntem aici? Este incredibil că ne-am format aspectul şi simţurile din „supa primordială" într-o perioadă de milioane de ani. Care ar fi fost şansele ca acest lucru să se poată întâmpla? Miliarde, dacă nu chiar triliarde la unu. Deşi am abordat puţin, împreună cu Entitatea-Sursă a universului nostru şi a Originii, motivul pentru care ne aflăm aici din perspectiva entităţii energetice, totuşi eram curios ce anume ne-a făcut să luăm această formă fizică şi cum funcţionează conexiunea dintre noi, cei Reali, şi acea bucăţică din noi înghesuită în această formă fizică. Întrucât Entitatea-Sursă ne-a creat, am decis să o contactez pe aceasta, şi nu pe Origine, deşi am rămas surprins că a intervenit ulterior şi Originea.

– *Bine, acum voi pune marea întrebare la care majoritatea religiilor lumii pretind că au un răspuns, pe care îl şi predică: de ce suntem aici?*

– Este simplu. Noi, adică tu, Eu, toate entităţile pe care le-am creat şi toate celelalte Surse şi entităţile pe care le-au creat, existăm pentru a ajuta Originea să se înţeleagă pe Sine. O întrebare mai bună ar fi fost: de ce sunteţi aici în forma fizică umană?

– *Bine, deci de ce suntem aici într-o formă fizică umană?*

– Pentru a ajuta Originea să se înţeleagă pe Sine.

– *Ce?! Acum vorbeşti în doi peri!*

– În niciun caz. Vezi tu, totul face parte din experiment, dacă vrei să-i spui aşa. Chiar şi frecvenţele inferioare şi dimensiunile inferioare fac parte din Origine. Aşadar, ce modalitate mai bună de a Te înţelege, decât să aduci o parte din Tine la acel nivel, cu toate limitările sale...?! Originea a reuşit acest lucru prin faptul că Eu v-am creat pe voi. Când trăiţi evenimentele vieţii, voi evoluaţi. Iar când voi experimentaţi anumite lucruri, o fac şi Eu, la fel, şi Originea.

– *Mi se pare că o faceţi prin telecomandă.*

– Este o idee rezonabilă, dar incorectă. Este incorectă, pentru că, în realitate, tu faci parte din Origine. Se experimentează pe Sine prin Ea însăşi, dar acea parte din Ea însăşi, tu, ai primit individualitate şi conştiinţă de la Mine, care, la rândul meu, am primit individualitate şi conştiinţă de la Origine.

– *Şi cine a dat conştiinţă Originii?*

– S-a dezvoltat pe Sine, de-a lungul a nenumărate triliarde de triliarde de ani. Originea este energie, materie şi formă cu conştiinţă.

– *Credeam că Originea nu este materie.*

– Originea este totul.

– *Bine, ne-am abătut puţin de la ceea ce voiam să discutăm aici.*

– Da, înţeleg. Dar este o discuţie relevantă şi un subiect la care vom reveni la momentul potrivit.

Acum, să trecem la subiect: În timpul primelor eforturi ale Originii de a se înţelege pe Sine, a descoperit că, cu cât cobora mai jos ca dimensiuni şi frecvenţe, cu atât se pierdea contactul cu partea din Sine proiectată la acel nivel inferior, care ajungea să uite că face parte din Sine. De aceea, această amintire a fost implantată în noi, Sursele, când am fost create. Ni s-au dat toate cunoştinţele pe care Originea le avea în acel moment. Drept urmare, am încercat cu toţii să proiectăm o parte din Noi înşine la nivelurile inferioare pentru a le experimenta direct. Când v-am creat pe toţi, toţi ştiaţi că, pentru a experimenta nivelurile inferioare, nu veţi păstra nicio amintire din voi înşivă.

De asemenea, s-a descoperit că cel mai bun mod de a experimenta nivelurile inferioare era cu ajutorul unei forme conforme cu densitatea energiilor de la acele niveluri.

Era necesar un vehicul şi trebuia să fie inventat unul care să poată accepta, găzdui sau menţine, şi ulterior, să elibereze fără a-i dăuna, o entitate provenind de la un nivel mai înalt.

Rolul Entităţii-Sursă în dezvoltarea formei umane

– *Deci chiar Tu ai dezvoltat forma umană?*

– Nu eu personal, deşi am supravegheat-o. Unii dintre voi au fost implicaţi în dezvoltare.

– *Noi?*

– Da, unii dintre voi. Vezi tu, voi urma să fiţi fiinţele care urma să vă proiectaţi la aceste niveluri inferioare. Aşa că, cine ar fi fost mai potrivit decât voi înşivă pentru a dezvolta vehiculul pe care urma să îl folosiţi?!

– *Şi cum am făcut-o?*

– De-a lungul unei perioade lungi de timp. Serios, v-a luat milenii pentru a dezvolta forma umană până la ceea ce este acum. Aţi trecut prin multe, multe prototipuri.

– *Deci, care au fost problemele?*

– Longevitatea, pentru început. Dar, mai important, forma umană trebuia să poată exista la nivelurile fizice şi spirituale inferioare, care să permită comunicarea cu restul din voi, Sinele superior. Acest lucru a necesitat o anumită formă fizică şi un sistem energetic interdependente unul de celălalt pentru a supravieţui. A fost nevoie de multă inventivitate, încercări şi erori.

– *Mă gândeam că Tu sau noi am fi putut, pur şi simplu, să inventăm ceva, mai ales dacă eram atât de evoluaţi să accesăm dimensiunile de conştiinţă care permit acest nivel de creativitate.*

– Formele-gând au tendinţa de a rămâne în zona sau mediul lor de origine, dar ele au nevoie şi de atenţia creatorului lor. De aceea, poltergeistul, de exemplu, stă pe lângă oamenii care cred în el, deoarece aceştia îi dau formei o energie în plus faţă de creaţia iniţială. Pentru a crea cea mai bună formă, aţi vrut să creaţi un vehicul care să se perpetueze de la sine pentru o perioadă de timp. Prin urmare, trebuia să funcţioneze fără nivelul de atenţie necesar în mod obişnuit pentru a crea o formă-gând în fizic. Trebuia să fie independent de această atenţie. Prin urmare, aţi proiectat un vehicul viu care putea folosi sursele de energie înconjurătoare pentru a se menţine.

– *Sună complicat şi ştim cu toţii că forma umană este un lucru foarte complicat. Deci, cum ne-am început dezvoltarea?*

– La început, la scară mică. Aţi încercat să creaţi piese mici care să funcţioneze una cu alta şi pe baza cărora să puteţi construi mai departe. Acestea trebuiau să fie programabile de către spirit şi să funcţioneze pe baza acestei programări.

– *Te referi la ADN-ul care creează celule?*

– Nu, mai jos. Mă refer la ARN-ul care este programat de spirit. ARN-ul este o interfaţă care funcţionează, în acelaşi timp, la nivelurile fizice superioare şi spirituale inferioare. A fost prima parte a formei umane care a fost dezvoltată şi, prin urmare, cea mai dificil de creat şi cea mai importantă. Este partea fizică care este în contact cu câmpurile aurice la toate nivelurile.

– Aveam impresia că ARN-ul este mediul care transmite programarea de la ADN la celulele stem pentru a crea ceea ce sunt destinate să fie, cum ar fi un ficat sau o inimă.

Rolul ARN-ului

– Asta pentru că nu ai decât un capăt al poveştii. Oamenii voştri de ştiinţă abia au reuşit să depisteze comunicarea de la ADN la ARN. Acesta este doar unul din cele două căi de comunicare şi nu ia în considerare primul set de informaţii, transmis de ARN către ADN. ADN-ul trebuie să răspundă ARN-ului în aşa fel încât să fie sigur că a primit informaţia corectă şi că aceasta este transmisă celulei sau celulelor în care se află ADN-ul. De asemenea, ARN-ul este utilizat ca mijloc de comunicare între celule. Astfel, ele se pot localiza reciproc şi se pot lega între ele în celule de acelaşi tip pentru a crea funcţia corporală care le-a fost atribuită. Trebuie să iei în considerare faptul că multe forme de informaţii sunt transmise prin intermediul ARN-ului şi al altor medii fluidice, dar numai ARN-ul este în contact cu spiritul din punct de vedere fizic. În esenţă, din moment ce ARN-ul se află peste tot în corp, întregul corp este, prin urmare, în contact cu spiritul. Şi aceasta face ca forma umană să fie unică: fizică, intermediară sau astrală şi spirituală, aspectul de trei-în-unu despre care vorbesc unele dintre religiile voastre. Acestea încearcă să explice ceva ce a fost uitat. Vom discuta acest lucru mai târziu într-un alt capitol despre religie.

– Deci, spui că cea mai importantă parte a fiziologiei umane este ARN-ul, pentru că permite corpului să comunice cu spiritul.

Forma umană primitivă, mai rarefiată

– Da, dar mai important, v-a permis să dezvoltaţi forma umană în etape, pe măsură ce analizaţi ce fiziologie şi ce formă funcţiona cel mai bine în mediul înconjurător.

– Stai puţin! Sugerezi că există sau au existat diferite forme umane?

– Bineînţeles că da.

– Sunt aceştia neanderthalienii sau alţii?

– De fapt, forma de Neanderthal a fost ultima. Dar a reprezentat acea modificare cu care forma umană trebuia să se acomodeze, din cauza creşterii densităţii, care rezultase din reducerea frecvenţei, generată de introducerea liberului-arbitru uman. Liberul arbitru este cel care a cauzat scăderea vibraţiilor. Dar tot liberul arbitru este cel care vă va face să ascensionaţi. Forma umană dinainte de aceasta era o construcţie mult mai rarefiată. De fapt, conexiunea cu spiritul era de aşa natură, încât entitatea încarnată putea să intre şi să iasă din corp, mai mult sau mai puţin, după bunul-plac.

– Aşadar, cum arătau aceşti oameni mai rarefiaţi de dinainte?

– I-ai putea considera ca fiind subţiri şi delicaţi, aproape translucizi, chiar strălucind în întuneric. Cu siguranţă, nu erau specimenele fizice solide şi robuste pe care le aveţi astăzi. Şi nu ar fi putut supravieţui la nivelul actual de densitate resimţit la acest nivel de frecvenţă. De aici, nevoia de a redezvolta forma din mers, pe măsură ce frecvenţele se schimbau. Aveţi legende despre oamenii din Sumer de culoare purpurie, iar unii oameni născuţi astăzi încă mai prezintă semnul sumerienilor atunci când au semne de naştere purpurii. Aceşti oameni aveau un alt nivel de densitate. La fel şi atlanţii, care erau tot aşa, mai puţin denşi. Acestea erau vremuri când spiritul putea intra şi ieşi din corp după bunul plac, dar nu cu aceeaşi uşurinţă ca primele constructe fizice.

Revenim la dezvoltarea formei umane

– Hai să revenim la dezvoltarea formei umane. Cum a progresat?

– Aţi dezvoltat un intermediar, ARN-ul, care putea ajuta la programarea celor mai mici blocuri de construcţie a formei umane, ADN-ul. Acesta era capabil să creeze tipurile de celule necesare pentru a forma organele corpului care să îl susţină în condiţia sa fizică suficient de mult timp pentru ca entitatea încarnată să poată experimenta viaţa fizică. Aţi încercat apoi să înţelegeţi ce avea nevoie un corp fizic pentru a se autosusţine.

– Aşadar, cum am ajuns la diferitele organe ale corpului? Cum am ştiut că avem nevoie de un ficat sau de un pancreas?

– După câteva eşecuri dramatice, aţi început să înţelegeţi că construcţia pe care aţi realizat-o avea nevoie să se hrănească atât din frecvenţele fizice, cât şi din cele energetice. Primele încercări de a realiza

forma umană au murit, pur şi simplu, de foame, fără să ştie că îi era foame.

Următorul obiectiv a fost să vă daţi seama cum să luaţi hrana din mediul înconjurător şi să o transformaţi în energie compatibilă cu energiile voastre, ca entităţi spirituale. A trebuit să dezvoltaţi un sistem de distribuţie a energiei care, într-o oarecare măsură, să reflecte fluxul energetic. Aceasta însemna să deplasaţi nutrienţii pentru a ajunge în fiecare parte a corpului şi să se întoarcă din nou, dacă nu au fost folosiţi de prima dată. Aşa că aţi inventat materialele pentru a crea sânge. Dar nu era destul, pentru că era nevoie ca sângele să accepte şi să cedeze hrana. Zona corpului care făcea treaba avea nevoie ca să fie refăcută energia sa fizică, în acelaşi timp cu energia sa spirituală. Aminteşte-ţi, partea de energie spirituală era puţin mai uşoară, deoarece partea energetică a formei umane este, în mare parte, o energie căreia i s-a dat o formă care să funcţioneze. Începeaţi să dezvoltaţi metabolismul. Iar asta a necesitat timp şi multe încercări şi erori.

– Dar cum rămâne cu creierul uman? Noi punem foarte mult preţ pe faptul că ceea ce suntem, personalitatea noastră, experienţa noastră sunt stocate în materia cenuşie.

– Iniţial, nu a existat un creier, pentru că focalizarea spiritului întrupat nu era atât de îngustă. Era în tot corpul.

– Dar de ce avem nevoie de un creier acum, dacă nu aveam atunci?

– Pentru a avea un sistem de control central care să controleze procesul metabolic de a hrăni tot restul corpului. Acesta controlează restul organelor şi continuă să facă acest lucru şi astăzi. Cu toate acestea, există un nivel de programare locală în fiecare dintre organe pentru a face faţă operaţiunilor mai banale.

– Deci ce s-a mai întâmplat pentru a crea forma umană pe care o avem astăzi?

– După ce aţi stabilit că trebuie să transmiteţi sau să faceţi să circule sângele în jurul corpului în acelaşi mod în care energiile spirituale sunt distribuite în jurul corpurilor spirituale, aţi realizat apoi că sângele trebuia să fie curăţat. Era necesar să eliminaţi toate impurităţile care sunt absorbite treptat de către celulele sanguine, ca parte a procesului metabolic de a-i da celulei substanţe chimice care să-i ofere energie fizică, dar şi spirituală. Mai târziu, însă, v-aţi dat seama că trebuie să existe o metodă prin care corpul fizic să poată reface acele substanţe chimice fără intervenţie spirituală externă. De exemplu, corpul trebuia să transforme materia primă în energie chimică utilizabilă.

– Digestia materiei organice externe? Ce ne-a făcut să recunoaştem această nevoie?

– Trebuia să schimbaţi sângele la fiecare lună sau cam aşa ceva, plus sau minus o săptămână. Pur şi simplu, nu mai avea nutrienţi pentru a susţine funcţiile corpului.

– Credeam că forma umană de astăzi ar putea rezista o lună fără mâncare, dacă ar avea apă.

– Acest lucru este corect. Dar, aminteşte-ţi că organismul uman era mult diferit atunci. Era mult mai rarefiat din punct de vedere energetic şi nu era atât de dependent de nevoia de energie fizică precum este acum. Astfel, a apărut nevoia de a consuma fizic materia organică şi de a o amesteca cu materia gazoasă aflată într-o formă uşor disponibilă în universul fizic. V-aţi dat seama că trebuie să fie ceva uşor de recompletat, ca un produs secundar al interacţiunii materiei anorganice şi organice, precum şi să conţină elementele de bază ale acestui univers. Celălalt ceva trebuia să creeze o reacţie chimică controlabilă, care să ducă la crearea blocurilor alimentare de bază, precum şi să se reproducă pe sine în acest proces.

– Înţeleg că vorbeşti despre oxigen şi carbon aici.

– Da, aceste două elemente gazoase sunt cele mai disponibile în acest tip de univers. Le folosiţi în procesul metabolic în cadrul sistemului circulator uman, pentru a-şi crea propriile substanţe nutritive, pentru a completa energiile spirituale într-un mod independent de intervenţia spirituală. Astfel, aţi creat forma umană autosustenabilă, care era gata să intre în acţiune, până când aţi aflat despre modul în care bacteriile şi viruşii afectau acest sistem, bineînţeles.

– Înseamnă că am avut probleme cu îmbolnăvirea corpului încă de la început.

– Nu chiar. Acest lucru se întâmpla doar atunci când organismul trebuia să funcţioneze într-un mediu mai dens.

– Atunci de ce nu am avut probleme la începutul dezvoltării?

– Întrucât corpul, fiind mai rarefiat, nu era afectat de mediul fizic prea mult. Chiar dacă exista în primul rând în fizic, el trăgea multă energie din spirit şi, prin urmare, nu era atât de sensibil la bolile lumii în care existau bacteriile şi viruşii. De asemenea, nu uita că forma umană era una relativ nouă, iar entităţile care locuiau în aceste forme erau la o frecvenţă mai înaltă. Totuşi, ele nu erau afectate energetic de procesele de gândire disfuncţionale care creează schimbări în câmpurile energetice aurice ale formei umane superioare.

– Cum de se întâmpla acest lucru?

– Pur şi simplu, pentru că spiritul uman întrupat nu fusese încă corupt de momelile experienţei fizice şi de capacitatea acesteia de a seduce spiritul întrupat până la punctul în care acesta doreşte să rămână în fizic.

– De ce ar vrea spiritul să rămână în fizic, când este mult mai mult spirit?

– Pur şi simplu, din cauza uitării, fiinţa fiind proiectată la un nivel în care comunicarea este mult redusă faţă de normal.

– Aşadar, este o formă de uitare?

– Nu, este doar un cuvânt pentru a explica experienţa pe care o are un spirit atunci când nu mai poate accesa tot ceea ce este. În esenţă, el nu mai poate accesa tot Sinele său şi toată creaţia. Nu ţine cont de ea, în principal, pentru că nu o vede acolo. Aşa că ea, partea care este proiectată în fizic, uită treptat de ea. Ca urmare, ea crede că lumea unde este încarnată şi toate experienţele de acolo, numai ele ar exista. Prin urmare, omul face altor oameni nişte lucruri pe care nu le-ar face în mod normal, în efortul de a-şi îmbunătăţi situaţia. Acest lucru, la rândul său, creează forme-gând care se fixează în câmpul energetic şi creează disfuncţii în fizic. Deoarece fizicul este legat de energetic, fizicul răspunde apoi la energia disfuncţională, încercând să reproducă tiparul energetic în fizic. Pe măsură ce corpul fizic devine mai dens, seducţia fizicului îi creşte dorinţa de a face ceva pentru a-şi îmbunătăţi experienţa fizică, ceea ce duce apoi la amprente energetice disfuncţionale şi la modificări ulterioare ale corpului fizic. În final, asta înseamnă că lucrurile cu care ar trebui să fie în mod normal în armonie, nu mai sunt în armonie şi îmbătrânesc corpul fizic. Acest lucru provoacă apoi fricţiuni în cadrul funcţiilor fizice. În acest caz, virusul sau bacteria cu care corpul este, în mod normal, în armonie şi cu care cooperează fără probleme, luptă acum împotriva corpului.

– Ai spus că viruşii şi bacteriile erau în armonie cu corpul uman primitiv. Se datorează oare faptului că erau forme de viaţă energetică de sine stătătoare şi, prin urmare, aveau şi ele un rol în univers?

– Da şi nu. Vezi tu, deoarece corpul uman era iniţial o construcţie mult mai uşoară, materia mai densă trecea prin el sau nu putea să-l afecteze, iar formele de viaţă mici, cum ar fi bacteriile sau viruşii, nu se puteau agăţa de structura celulară umană şi să facă daune. De asemenea, vibraţia mai înaltă a celulelor respingea, efectiv, frecvenţa mai joasă a bacteriilor. Acesta ar fi un efect similar cu cel al repulsiei magnetice. Deci, erau două efecte: 1) Bacteriile de frecvenţă inferioară treceau, pur şi simplu, prin forma umană, dacă forma umană era de o frecvenţă înaltă

sau uşoară. Şi 2) Bacteriile erau respinse, dacă frecvenţa era ceva mai joasă.

Mâncare pentru longevitate

– Se pare că rezolvasem complet forma umană atunci.

– Nu încă. Vezi tu, odată ce aţi creat un sistem care putea funcţiona cu energie atât din lumea spirituală, cât şi din cea fizică, a trebuit să vă asiguraţi că energiile se vor amesteca şi vor funcţiona bine împreună.

– Credeam că ele lucrau separat, deoarece trebuiau să lucreze cu corpuri energetice diferite.

– Nu, ele trebuie să interacţioneze, pentru că fiecare sistem energetic depinde de cel de deasupra şi de cel de dedesubt. Aşa se explică transmiterea disfuncţionalităţilor, în susul şi în josul structurilor energetice, atunci când luaţi prejudecăţile drept realitate, sau când vă domină afecţiunile fizice ori dependenţele. În cele din urmă, aţi stabilit că anumite energii funcţionează cel mai bine cu forma umană. Iar acestea au fost făcute mai dezirabile pentru gustul uman, în speranţa că veţi mânca alimentele potrivite pentru a obţine energiile potrivite şi, astfel, a vă asigura o eficienţă şi o longevitate optime.

– Ce înţelegi prin eficienţă optimă şi longevitate? Credeam că longevitatea nu este o problemă pentru spirit.

– Acest lucru se referă la perioada de timp în care un spirit este întrupat în fizic. În mod evident, doriţi să obţineţi cel mai bun raport calitate-preţ pentru şederea în fizic, scopul fiind acela de a profita la maximum de timpul scurt cât durează corpul înainte de a începe să se degradeze.

– Ce face ca trupul să se degradeze?

– Utilizarea sa greşită de către spiritul încarnat, în principal. Acest lucru se referă la consumul de alimente şi băuturi pentru care corpul nu a fost conceput, în primul rând.

– Aşadar, ce este conceput corpul să mănânce?

– Alimentele pe bază de rădăcini sunt cele mai bune pentru corpul uman, deoarece mineralele de bază şi energiile asociate cu acestea sunt conţinute în rădăcina plantei. În esenţă, tot ceea ce este cultivat în pământ este bun, deoarece este înconjurat de câmpul energetic superior al Pământului. Când luaţi energii din plantele rădăcinoase, corpul este reumplut cu energie pură, necontaminată de omenire. Totuşi, acest lucru este mai greu de realizat în lumea de astăzi, unde se folosesc substanţe chimice pentru a păstra produsele vegetale într-o stare ideală de

prezentare. Aşa-numitele alimente organice sunt mai bune, dar tot nu sunt ceea ce ar trebui să fie, deoarece toate plantele rădăcinoase ar trebui să fie culese din sălbăticie, acolo unde energiile Pământului înconjurător sunt cele mai pure.

– Asta înseamnă că se exclud alimentele din carne sau peşte?

– Nu, dar nu sunt bune. Energiile rămase în sistem de la ele nu sunt de aceeaşi frecvenţă cu cea necesară pentru a reface şi reîmprospăta corpul, care este generată în mod normal de legumele rădăcinoase. De asemenea, ele nu sunt în armonie cu energiile corpului spiritual. Iar rezultatul de a avea energii care nu sunt chiar în ton cu energiile naturale destinate construcţiei umane este că, în zonele prin care trece carnea animală, energia este încetinită. Utilizarea continuă a energiilor care nu sunt în ton cu corpul duce la disfuncţii în timp, deoarece ele modifică mesajele pe care şi le trimit reciproc celulele de tip similar.

– Sugerezi că consumul de carne sau de peşte, o hrană care nu rezonează la aceeaşi frecvenţă cu cea a corpului uman, duce la apariţia cancerului?

– Da.

– Aceasta include şi produsele de origine animală, cum ar fi laptele, brânza şi ouăle?

– Da.

– Dar alte lucruri, cum ar fi legumele care nu sunt pe bază de rădăcini?

– Nici ele nu sunt ideale. Dar energiile nu sunt atât de departe de frecvenţele de rezonanţă ale energiilor furnizate de legumele rădăcinoase, încât să provoace disfuncţii. Tot ceea ce fac ele este să creeze o carenţă a energiei oferite organismului. De exemplu, cât timp durează ea în sistem.

– Ar fi ca şi cum ai compara o baterie de lungă durată cu o baterie normală.

– Da, este o comparaţie foarte bună.

– Iar a mânca carne sau peşte este ca şi cum ai pune benzină fără plumb în motorul unei maşini care este proiectată pentru combustibil de patru stele sau cu cifră octanică mare.

– Corect. După câţiva ani, motorul este distrus, pentru că combustibilul arde prea tare şi nu are proprietăţile de lubrifiere pe care le oferă plumbul din combustibilul de patru stele sau cu cifră octanică mare.

– Aşadar, ne omorâm singuri mâncând alimente şi băuturi greşite.

– În esenţă, da. Dar asta depinde de voi. Vi s-a dat liberul arbitru să faceţi tot ce doriţi în acest mediu fizic, cu premisa că experienţele pe care

le aveţi sunt folosite pentru a evolua atât voi înşivă, cât şi celelalte entităţi umane.

– Deci nu te deranjează că mâncăm aiurea?

– Nu este nimic în neregulă cu mâncatul aiurea, dacă eşti un aiurit. Deci, de ce ar fi greşit să faceţi ceea ce faceţi cu ceea ce aveţi în jurul vostru? Nu uita, nu există corect sau greşit, bun sau rău, există doar experienţă.

Nevoia de a mânca

– Am vorbit anterior despre dezvoltarea formei umane fizice şi despre nevoia de hrană fizică, din cauza scăderii vibraţiei. Anterior, forma umană era capabilă să funcţioneze doar cu energie universală, datorită vibraţiei mai ridicate. Crezi că am putea atinge, în forma fizică actuală, acel nivel la care nu am mai avea nevoie de hrană fizică, ci ne-am extrage energia direct din univers?

– Nu numai că acest lucru este posibil, dar se întâmplă chiar acum cu unele persoane. Vezi tu, forma umană, la vibraţia sa actuală, are nevoie atât de hrană fizică, cât şi de energie universală. Captarea energiei universale se realizează în mod automat, fiindcă individul nu conştientizează acestă funcţie. O entitate care foloseşte energia universală în mod conştient, o poate utiliza zilnic ca hrană şi alte forme de creativitate, anulând astfel necesitatea procesului laborios de ingerare a hranei fizice.

– Cum obţine corpul fizic uman energie din energia universală?

– Pur şi simplu, preia direct energia necesară pentru funcţionarea normală a celulelor sau pentru reproducerea la nivel subatomic. Vezi tu, tot ceea ce este energetic în fizic este translatat din fizic în energetic prin descompunerea materiei, prin emisia de energie.

De exemplu, aveţi nevoie de foc pentru a crea foc. Pentru a aprinde un chibrit, pentru a crea scânteia iniţială, daţi energie sub formă de frecare. Frecarea îndepărtează părţi din materialul chibritului la nivel atomic, făcând instabil aranjamentul atomic iniţial. Prin urmare, acesta trece la următoarea stare stabilă, ceea ce duce la pierderea de energie. Această altă tranziţie condiţionată creează creşterea şi scăderea flăcării chibritului, când translaţia creşte, iar apoi scade, pe măsură ce cantitatea de material necesară pentru stabilizare se reduce treptat.

Această translaţie de la fizic la energetic poate fi realizată în multe alte moduri. Cea mai frecventă modalitate folosită de corpul uman este emisia de energie prin secreţia de substanţe chimice. Atunci când

alimentele sunt ingerate în stomac, acesta recunoaşte că are un dezechilibru chimic şi secretă amestecul corect de substanţe chimice necesare pentru a descompune eficient alimentele în energia de care are nevoie pentru a hrăni celulele organismului la nivel subatomic. Substanţele chimice inutile sunt eliminate din organism sub formă de deşeuri. Excesul de energie adecvată este stocat în organism, dar nu este folosit imediat. Cunoaşteţi acest lucru sub denumirea de grăsime. Deoarece corpul uman nu a fost conceput pentru a face faţă materialelor sintetice, conservanţii din alimente sunt confundaţi cu materiale convertibile şi sunt depuşi precum grăsimea. Iar organismul va avea dificultăţi în a găsi substanţele chimice potrivite pentru a descompune conservanţii în energie subatomică utilizabilă. Prin urmare, organismul îşi pierde eficienţa în acest proces şi îşi măreşte depozitele, din cauza convertirii deficitare şi a ingerării continue a substanţelor sintetice, de exemplu, alimente cu conservanţi. În plus, grăsimea creată în urma convertirii alimentelor conservate artificial este greu de utilizat. Deci, acest lucru creează o situaţie greu de inversat. Este atât de greu de inversat şi fiindcă alimentele fără conservanţi sunt cu prioritate convertite în energie, faţă de cele conservate. În concluzie, este foarte dificil să se elimine grăsimea prin convertire naturală. Singura modalitate reală de a elimina grăsimea este de a cheltui mai multă energie decât cea primită de la alimentele naturale fără conservanţi.

– Deci, aşa creează corpul energie subatomică. Foloseşte un proces chimic pentru a separa energia de materie.

– Aş vrea să remarc, totuşi, că ţi-am oferit o descriere foarte simplistă.

Metoda sau metodele corpului de a converti energia universală

– Atunci cum converteşte energia universală şi cu ce?

– Corpul uman fizic utilizează anumite tipuri de energie şi depinde de atragerea acestor energii. El foloseşte un sistem suplimentar de distribuţie a energiei, bazat pe un transfer şi distribuţie directă a energiei. Sunt utilizate 12 energii de bază, care sunt colectate de toate chakrele majore, minore şi mini-chakre. Chakrele minore şi mini-chakrele dublează receptivitatea chakrelor majore. Fiecare chakră majoră are o energie specifică pe care trebuie să o atragă şi să o introducă în sistemul de distribuţie. Energia specifică pe care o atrage o chakră este distribuită către celula sau celulele cu amprenta subatomică corectă, prin intermediul unei reţele de linii energetice similare liniilor Ley ale

Pământului, dar care funcţionează în trei dimensiuni. Nu este necesară nicio conversie, deoarece este exact ceea ce-i necesar pentru o funcţionare celulară corectă şi continuă.

De asemenea, trebuie menţionat aici că toate chakrele au capacitatea de a emite energie, precum şi de a atrage energie. De aici, utilizarea lor în contactul direct sau în vindecarea cu mâinile şi fără mâini, care utilizează abilităţile chakrelor minore de a elimina energiile nefaste din structura celulară a pacientului. De obicei, aceste energii nefaste sunt rezultatul unor alimente impure, cum ar fi conservanţii etc., care sunt transformate ulterior în energie, iar acestea sunt apoi înlocuite cu energie pură provenind din univers, dar neconvertită prin procesele chimice din corpul uman.

– Stai puţin! Credeam că chakrele şi reţeaua lor de linii energetice sunt un sistem primar.

– Nu, sistemul primar este dobândit doar atunci când entitatea umană este pe deplin în spirit. În acel caz, forma umană şi energiile necesare pentru a o perpetua, adică energiile universului, sunt una şi aceeaşi. Omul poate fi, prin urmare, descris ca fiind o energie căreia i s-a dat individualitate.

A mânca animale sau legume

– Ce părere ai despre a mânca animale sau a mânca legume?

– Aceasta este o întrebare interesantă, deoarece corpul uman nu este conceput în mod special pentru a converti energia unei alte entităţi energetice similare, dar încarnate, dar tocmai asta îi cereţi să facă. Din nou spun, acest lucru poate provoca un dezechilibru în sistemul energetic, ceea ce duce la nevoia de vindecare. Este interesant faptul că şamanii obişnuiau să mănânce carne de animal, dar cu permisiunea entităţii încarnate în animalul ales. Ei făceau acest lucru pentru a putea prelua caracteristica energetică a acelui animal în multe scopuri, inclusiv pentru transport, cunoaştere, înţelepciune, comunicare şi manifestarea fizică a abilităţilor psiho-spirituale şi fizice. Acest lucru se făcea doar sub strictă supraveghere şi ca o ultimă alegere de a rezolva o anumită problemă.

– Oare consumul de carne explică de ce mulţi oameni se comportă ca nişte animale în zilele noastre?

– Consumul constant de carne duce la un efect similar cu ceea ce sugerezi tu, cu complicaţii suplimentare:

1) Animalul nu şi-a dat consimţământul pentru a fi folosit într-un mod atât de inadecvat.

Şi 2) Caracteristicile personalităţilor animalelor sunt amestecate, ca urmare a consumului de multe tipuri de animale diferite, inclusiv peşte.

– S-ar explica astfel de ce mulţi oameni care mănâncă carne sunt intoleranţi?

– Se explică doar în măsura în care persoanele în cauză nu mai sunt capabile să facă judecăţi omeneşti clare.

– Adică se comportă ca nişte animale…

– Afirmaţia asta jigneşte animalele consumate.

– Dar despre legume şi vegetaţie?

– Acestea fac parte din ecosistemul Pământului şi sunt concepute pentru a oferi hrană acelor creaturi care nu sunt la fel de energizate ca specia umană. Ele sunt, prin urmare, un mijloc legitim, dar nu atât de eficient, de a obţine energie pentru convertirea subatomică. De asemenea, ele sunt concepute pentru a asigura diverse funcţii elementare pentru Pământ, cum ar fi crearea, convertirea şi anularea substanţelor chimice şi a gazelor esenţiale pentru funcţionarea Pământului.

Am vorbit despre legumele rădăcinoase ca aliment, iar acestea sunt un bun substituent pentru energia universală, atunci când aceasta nu poate fi captată direct, din orice motiv, deşi este disponibilă în mod gratuit pe Pământ. Legumele rădăcinoase se folosesc de această energie naturală pentru a creşte. Şi din această cauză, sunt mai uşor de convertit de către sistemul digestiv uman.

Totuşi, nu uita că noi toţi facem parte din univers, iar universul face parte din noi. Iar energia universală este la dispoziţia tuturor, pentru a fi folosită de toţi, pentru susţinerea tuturor şi pentru creativitatea tuturor. Dacă aţi sta liniştiţi doar un moment pentru a experimenta cu adevărat această alternativă minunată şi aţi şti ce puteţi face cu ea, atunci nu v-aţi mai certa unii cu alţii pentru putere, bogăţie, hrană, celebritate sau iubire. Aţi şti că nu deţineţi nimic şi că nu aveţi nevoie de nimic. Pentru că, nu au nevoie de nimic cei care cunosc şi cooperează cu universul, având o înţelegere a lui adevărată şi deplină.

Corpul devine mai dens (Drumul spre reproducerea biologică autonomă)

Nu uita că formele umane anterioare erau mult mai uşoare decât sunt astăzi. Unele dintre legendele voastre povestesc despre oamenii care puteau zbura, iar acest lucru este un rezultat direct al faptului că erau

mai uşori faţă densitatea din jur a planetei, care nici ea nu era la fel de greoaie cum este astăzi. Tot mai multe entităţi se încarnau în forma umană de atunci, iar numărul entităţilor fizice trebuia să crească şi el odată cu creşterea cererii. Când aceste entităţi se încarnau, ele experimentau universul la niveluri tot mai dense. Cu cât se cufundau mai mult în experienţe la aceste niveluri inferioare, cu atât erau mai evoluate atunci când se întorceau la existenţa lor normală, de la nivelurile pur energetice. Entităţile care nu se încarnaseră niciodată au observat cât de repede evoluau cele care se încarnau şi, prin urmare, au văzut în aceasta o ocazie de evoluţie rapidă. Acest lucru a dus la creşterea şi mai mare a cererii de corpuri fizice. Deoarece numărul de forme umane era limitat, trebuia să le creaţi direct din nivelurile energetice spirituale. În acel moment, v-aţi reunit cu toţii pentru a încerca să găsiţi o modalitate de a creşte numărul de corpuri fără a fi nevoie să le creaţi voi înşivă din energie. Acest lucru însemna că trupul trebuia să fie capabil să se reproducă singur, într-un fel sau altul, şi că trebuia reproiectat în cadrul modelului existent.

– Ştim cu toţii despre înmulţirea la păsări şi albine. Însă, ce poţi să-mi spui ce eu nu ştiu deja?

– Păsările şi albinele, aşa cum le ştiţi voi, sunt destul de recente faţă de vremurile când se lucra la forma umană. Vezi tu, informaţiile pe care ţi le-am dat şi care te-au condus la o înţelegere, relativ redusă, a istoriei dezvoltării formei umane, nu intră în detaliile strădaniilor omenirii din spirit pentru a ajunge la forma umană actuală. Asta ar necesita mai multe cărţi şi te-ar plictisi de moarte, ca să nu mai vorbim de potenţialii tăi cititori, deşi i-ar putea interesa pe unii oameni de ştiinţă. Dar voi merge mai departe.

– Cum se leagă acest lucru de forma umană care a devenit mai densă?

– Ai răbdare şi-o să vezi. Una a cauzat-o pe cealaltă. Tocmai am vorbit despre faptul că nu existau suficiente corpuri pentru a le împărţi la toţi, ca să zicem aşa. Entităţile stăteau la coadă pentru a se încarna atunci când au aflat că asta le-ar creşte viteza de evoluţie. Crearea formei umane direct din spirit necesita mult efort. Aşa că trebuia găsită o metodă alternativă, una care să se întâmple independent de intervenţia spirituală.

– Reproducerea!

– Bineînţeles, pare simplu din perspectiva voastră de acum. Dar a fost nevoie de mult timp pentru a o rezolva. Vezi tu, a trebuit să reproiectaţi complet forma umană, astfel încât să se poată reproduce

singură, fără nicio intervenţie externă. În esenţă, părţile masculină şi feminină ale genomului uman nu existau. Aveaţi doar o formă biologică fizică proiectată să existe pentru o perioadă de timp determinată. Şi odată ce ajungea la sfârşitul perioadei stabilite, în mare măsură, înceta să mai funcţioneze şi astfel devenea aproape inutilizabilă.

– De aici a apărut mitul celor şaptezeci de ani de viaţă?

– Nu, nu. Dar pot să înţeleg de ce aţi face legătura cu acesta. Şaptezeci de ani era speranţă medie de viaţă inventată de autorul Vechiului Testament din Biblie, pentru a încerca să explice de ce forma umană înceta să mai funcţioneze după un anumit interval timp semnificativ de la crearea sa. El a numit-o speranţa de viaţă dată de Dumnezeu omenirii, cu condiţia să urmeze căile lui Dumnezeu, „căi” care au fost în mare parte inventate chiar de oameni. Dar, revenind la povestea de faţă, designul formei umane nu era, la acel moment, pregătit pentru reproducere în niciun fel şi a fost nevoie de multă gândire şi de experimente nenumărate pentru a-i da de capăt. Voi, adică omenirea din spirit, aţi avut mai multe încercări de a-i da de capăt.

Prima încercare de reproducere umană

– Vorbeşte-mi despre încercările pe care le-am avut pentru a-i da de capăt.

– Au fost trei încercări principale, a treia fiind ceea ce aveţi acum, aşa că nu voi intra prea mult în detalii despre aceasta.

– Deci, în esenţă, am avut două încercări anterioare de a face corpul uman să se reproducă singur, fără intervenţie spirituală.

– Corect. Prima versiune s-a bazat pe reproducerea originalului prin ceea ce aţi numi diviziune celulară, dar la un nivel de frecvenţă dublu. Forma umană exista la o frecvenţă mai înaltă în acel moment, ceea ce a făcut ca acest lucru să fie mai uşor de realizat. În esenţă, corpul era capabil să se „defazeze” de el însuşi până când crea două sau mai multe versiuni ale aceluiaşi corp. Copia era un corp cu jumătate din densitatea celui original. Era ceva asemănător cu compresia imaginilor JPEG, în care luaţi informaţiile de la fiecare, să zicem, al treilea sau al patrulea pixel, pentru a recrea aceeaşi imagine, dar cu o dimensiune a fişierului mult redusă. În cazul reproducerii formei umane, densitatea corpului original se reducea proporţional ori de câte ori corpul dorea să se reproducă.

– Aşadar, cum îşi recreau corpurile nou reproduse o densitate similară cu cea a corpului original?

– Prin diviziunea şi creşterea celulară normală. Corpului biologic i se transmitea, prin ARN, la nivelul ADN-ului să îşi mărească numărul de celule, dacă densitatea sa generală era mai mică, după reproducere, decât cea necesară pentru a funcţiona la frecvenţa mediului.

– La ce vârstă era oportun să se reproducă prin această tehnică?

– Evident, la o vârstă la care organismul se descurca singur, adică nu se baza pe alţii pentru a supravieţui. Decizia de a se reproduce nu se lua atunci când era un copilaş, de exemplu, şi nici atunci când era pe cale să moară. În momentul apariţiei sale, forma umană era deja în stadiul de adult – să spunem la o vârstă de 16-18 ani în termenii voştri – dar era supusă îmbătrânirii, din cauza nevoii de interacţiune cu nivelurile de frecvenţă mai joase ale fizicului şi cu frecvenţele mai înalte ale spiritualului. Schimbarea de frecvenţe – necesară pentru ca forma umană să existe atât la nivelurile de frecvenţă fizică, cât şi intermediară şi spirituală – îmbătrânea şi încă îmbătrâneşte destul de dramatic structura celulară a formei umane. Singura modalitate de a încetini acest proces este de a elimina unele dintre solicitările fizice cu care corpul nu este conceput să lucreze, cum ar fi fumatul, carnea şi alcoolul. Cu toate acestea, chiar şi aceste măsuri nu se compară cu situaţia ideală, aceea când organismul ar exista la o singură frecvenţă.

– Mie mi se pare o metodă bună de reproducere.

– Poate că ar fi fost, dar a apărut problema scăderii continue a frecvenţelor în acele vremuri, care, oricum, erau mult mai rafinate decât sunt astăzi, ceea ce a dus la necesitatea unui corp mai dens. În plus, se pierdea capacitatea de reproducere, care solicita o diviziune celulară masivă, pentru a compensa lipsa de densitate. Acest lucru era vizibil în special atunci când se reproduceau mai multe copii dintr-un singur corp. Cu cât se făceau mai multe copii, cu atât mai diluat devenea originalul. Astfel se ajunsese la celule care conţineau doar jumătate din informaţiile necesare a fi transmise la următoarea generaţie de celule. Şi aşa, a apărut o mare abatere de la structura celulară standard sau normală, ceea ce a creat apoi mutaţii, care au fost mai degrabă un obstacol, decât un ajutor.

– Au contat atât de mult mutaţiile?

– În mod normal, aş spune că nu, deoarece mutaţiile fizice în sine nu reprezintă o problemă. Dar ele au afectat, de asemenea, recepţia mesajelor spirituale, precum şi ceea ce se transmitea celorlalte celule din lanţul de comunicare, ca să nu mai vorbim de ceea ce era transmis înapoi către spirit.

– Cum afectau spiritul mesajele trimise înapoi către el?

– Pur şi simplu, creau o discordanţă sau o dizarmonie cu energiile de la diferitele niveluri folosite ca master-plan pentru forma umană generică. Generau o schimbare a acelui master-plan general, care afecta toate celelalte forme umane deja existente în fizic. Ca urmare, a provocat apariţia unor mutaţii la toate celelalte entităţi încarnate.

– Cum a fost posibil? Credeam că fiinţele umane încarnate erau independente.

– Acum sunt, într-o oarecare măsură. Şi asta se vede în diferenţele dintre formele voastre, când vă aşezaţi unul lângă altul. Vă modificaţi individual, mai degrabă decât în grup. Dar la acel moment, eraţi cu toţii la fel, le-aţi putea numi clone, toate fiind legate între ele fizic şi psiho-spiritual, în acelaşi timp, oferind spiritului întrupat posibilitatea de a intra şi de a ieşi din trup după bunul plac. Puteaţi, de asemenea, să fiţi în contact cu Sinele vostru Superior tot timpul, ca rezultat al frecvenţei la care opera această formă umană.

Cu toate acestea, această situaţie nu era optimă, deoarece orice erori – create ca urmare a completării celulelor după reproducere – sau probleme psihologice tulburau frecvenţele locale, afectând astfel şi restul omenirii. A fost nevoie de mult timp pentru a înţelege ce se întâmpla şi pentru a găsi o soluţie, deoarece iniţial, toţi credeaţi că erorile fac parte din designul uman de bază. În esenţă, încercaţi să reparaţi ceva ce nu era stricat, dacă s-ar fi respectat procesul mental iniţial de reproducere printr-o singură divizare. Odată ce aţi încercat să măriţi numărul de diviziuni, s-au strecurat erori şi, ca în cazul oricărei probleme de inginerie, aţi fost induşi în eroare cu privire la cauza problemei. Este suficient să spunem că erorile care se creau atât la nivelul formei umane, cât şi la nivelul master-planului general erau de aşa natură, încât s-a considerat necesar să se schimbe metoda de reproducere a rasei umane cu ceva mai robust. Asta a dus la a doua metodă de reproducere, cea dinaintea metodei pe care o aveţi acum.

A doua încercare de reproducere umană

– Bine, deci am avut o a doua încercare de reproducere a rasei umane într-un mod autonom, care să nu afecteze tărâmurile energetice spirituale.

– Nu-i chiar aşa. Reproducerea fizică afectează întotdeauna tărâmurile spirituale într-un fel sau altul. Asta, pentru că fizicul este conectat la spirit, iar spiritul este una cu universul, cu Mine şi cu Originea. Ştiţi din fizica elementară că energia nu poate fi distrusă. Iar

Sir Isaac Newton a afirmat că orice acţiune are o reacţiune egală şi opusă. Newton nu avea chiar dreptate. Reacţiunile fizice produc nişte pierderi, care se duc în altă parte a universului. Căldura, de exemplu, este o reacţie conectată la tărâmurile spirituale, datorită frecvenţei la care operează. Când se transpune în cele spirituale, se pierde din cele fizice. Prin urmare, căldura este ceva ce se pierde la nivelurile fizice de energie.

În ceea ce priveşte reproducerea umană sau, de fapt, orice acţiune umană, spiritul, fiind conectat la corpul fizic, este afectat într-un fel sau altul. Problema cu prima încercare a fost că toţi oamenii erau conectaţi între ei, ceea ce a făcut ca erorile dintr-un corp să fie fost transferate la restul. Această dilemă era atât de grea, încât a condus la o singură soluţie, aceea de a deconecta sufletele încarnate în fizic. Astfel, cu acest nou sistem de reproducere, informaţiile transmise prin ARN la fizic şi înapoi la spiritual se limitau la spiritul individual. Metoda de reproducere era aceeaşi, dar numărul de reproduceri era limitat la una per corp. Când un corp uman se apropia de stadiul de uzură, era creat un altul prin diviziune celulară. Nu uita, corpul uman funcţiona la un nivel de frecvenţă mai înalt decât în prezent. Deci, era o sarcină mult mai uşor de realizat decât ar fi astăzi. De asemenea, spiritul întrupat era capabil să comunice cu restul său însuşi [n.tr. – mintea supraconştientă] şi cu restul spiritului după bunul plac, lucru pe care omenirea, la nivelul său actual de frecvenţă, nu îl poate face.

– Se pare că această soluţie a rezolvat problemele pe care le aveaţi anterior.

– Aşa se părea. Dar acum, problema era dublă:

1) Corpul fizic avea o durată de viaţă redusă, din cauza perioadei optime de reproducere.

Şi 2) Disfuncţiile fizice nu erau complet rezolvate. Acest lucru însemna că, în timp, erorile din procesul de reproducere puteau suferi mutaţii semnificative pe măsură ce corpul se recrea. În timpul ciclului de reproducere, erorile erau transmise corpului următor, şi corpului următor, şi corpului următor, cu toate celelalte erori posibile care se mai strecurau pe parcurs.

Pe măsură ce prima problemă s-a instalat, ciclul de reproducere a trebuit să se accelereze pentru a compensa durata redusă de viaţă a formei umane. Atunci a apărut necesitatea de a creşte numărul de corpuri fizice necesare pentru numărul tot mai mare de entităţi spirituale care doreau să îşi accelereze experienţele, cunoştinţele şi evoluţia prin experimentarea vieţii la cele mai joase frecvenţe ale sale.

– Deci nu prea a funcţionat. Tot ce aţi reuşit a fost să eliminaţi asocierea cu restul oamenilor încarnaţi, astfel încât erorile cauzate de reproducere să nu se răspândească la restul oamenilor din spirit, ca să zicem aşa.

– Nu a reuşit nici asta cu adevărat. Vezi tu, spiritul este spirit şi este unul. Aşa că, deşi Noi sau voi aţi eliminat principala metodă de transmitere a erorilor şi a dizarmoniei energetice, ea s-a strecurat pe uşa din spate.

Dificultăţile spiritelor încarnate care împărţeau acelaşi corp uman

– Cum s-a întâmplat asta? Credeam că tăierea comunicaţiilor energetice cu ceilalţi prin spirit şi ARN era totală.

– Da, în mod normal, ar fi fost. Dar exista o activitate în care spiritelor încarnate le plăcea să se implice, ceea ce însemna că erorile se puteau strecura în alt mod. Prin actuala voastră metodă de reproducere, sunteţi pe cont propriu, în afară de cazurile în care sunteţi suficient de evoluaţi pentru a percepe frânturi din lumea Reală, cum faci tu acum, sau dacă vă amintiţi momentele când aţi fost în contact cu Sinele vostru superior şi cu alte spirite prin călătoriile astrale din timpul somnului fizic. Dar nu uita, se mai întâmplau două lucruri prin cele două metode de mai sus:

1) Erorile de reproducere erau resimţite de partea neîncarnată a Spiritului, afectându-l, chiar dacă uşor, prin dizarmonii energetice.

Şi 2) Spiritele erau capabile să împartă un corp sau să se mute de la un corp la altul pentru a experimenta lucruri pe care un alt spirit le considera deosebit de bune.

– Deci, spiritele încarnate aveau posibilitatea de a se muta dintr-un corp fizic în altul la dorinţă.

– Da, exact aşa. Şi se întâmpla pe scară largă. Mai mult decât atât, era ceva obişnuit ca într-un corp uman să se încarneze trei sau mai multe spirite, de unde şi proliferarea erorilor. În unele cazuri, era considerată soluţia la numărul redus de corpuri umane disponibile. De ce să reproduci mai multe corpuri umane când poţi împărţi un singur corp între patru dintre voi? Dar apăreau erori, din cauză că acea formă umană era creată în mod personalizat, într-o anumită măsură, conform frecvenţei primului spirit care se încarna, şi care ar fi putut fi „defazat” faţă de ceilalţi care doreau să profite de folosirea în comun a corpului.

– Am auzit de ceva similar care se întâmplă în zilele noastre. Se numeşte Walk-in.

– Un Walk-in este altceva. Walk-in este situaţia când spiritul întrupat s-a săturat literalmente de viaţa întrupată şi oferă unui alt spirit ocazia de a se întrupa, renunţând la propriul corp, dar este o oportunitate de întrupare încă foarte rară şi privilegiată.

– Deci erorile sau dezacordurile energetice se transmiteau din cauza împărţirii corpului?

– Da, exact.

– Şi spiritele umane obişnuiau să treacă de la un corp la altul pentru a experimenta lucruri pe care nu le puteau trăi în corpul alocat iniţial.

– Da, desigur, acesta a fost unul dintre lucrurile pe care aţi dorit să le păstraţi de la prima metodă de încarnare: abilitatea fundamentală de a rămâne în contact cu restul umanităţii din punct de vedere energetic. Cel mai bun mod de a realiza acest lucru era să poţi ieşi din fizicul constrângător. Şi s-a văzut foarte repede că te poţi muta într-un alt corp destul de uşor. Acest lucru era posibil, în principal, pentru că nu exista acea legătură cu corpul fizic prezentă în metoda actuală de încarnare: cordonul de argint. Când spiritul experimenta energia din jurul şi interiorul formei fizice, el prelua aceste energii, bune sau rele, ca o amprentă energetică. Aceasta era o adevărată experienţă completă de încarnare, realizată cu rapiditate, datorită preluării experienţelor celorlalţi, fără să le trăiască fiecare pe toate pe cont propriu. Problema la această metodă de reproducere era că amprentele energetice ale erorilor de diviziune celulară erau şi ele transmise celor care doreau să trăiască experienţele fizice ale altor spirite. Acest lucru perpetua erorile la toţi cei care împărţeau acel corp. De asemenea, în unele cazuri existau mai multe spirite încarnate într-un corp în acelaşi moment.

– Aşadar, acesta a fost un adevărat leagăn al evoluţiei, când totul se întâmpla rapid.

– Da, era rapid. Ca urmare, spiritele din toate universurile cunoscute şi locale s-au adunat în jurul Pământului pentru a sta la coadă şi a experimenta evoluţia accelerată. Singura problemă era că vehiculele fizice folosite nu erau optime în ceea ce priveşte capacitatea lor de reproducere. Astfel, erorile apărute în procesul de duplicare creau alte erori sau dizarmonii în fluxul energetic al acelor spirite care foloseau corpuri, de exemplu, care fuseseră reproduse, sau care erau reproduceri ale reproducerilor etc. Acest lucru a provocat o mare dizarmonie în toţi

cei care se întrupau în acea perioadă, iar efortul de recuperare după întrupare aproape că era mai mare decât avantajele obţinute.

Da, spiritul a evoluat rapid datorită experienţelor dobândite prin reducerea conexiunii şi a abilităţilor asociate cu energiile spirituale. Totuşi, pentru că spiritele încarnate foloseau aceleaşi corpuri, un spirit ce preluase disfuncţii energetice putea avea nevoie chiar şi de 1000 de ani de îngrijiri şi recuperare până să revină la nivelul energetic dinaintea încarnării. Asta se întâmpla cu acele spirite care se întrupaseră într-un număr finit de corpuri, dar care resimţeau disfuncţiile tuturor corpurilor în care se întrupaseră. Dacă ar fi rămas într-un singur corp, atunci nu ar fi fost prea grav afectate de dizarmoniile energetice asociate cu reproducerea sau reproducerile anterioare. Dar, cum ei se străduiau cam tare, au agravat problema. Această agravare a dizarmoniilor energetice şi timpul îndelungat necesar pentru ca spiritele să se normalizeze după o rundă de încarnări v-a determinat să refaceţi metodele de încarnare într-un corp fizic. Măsurile luate au fost următoarele:

1) Reducerea numărului de încarnări corporale la una per spirit.

2) Eliminarea abilităţii spiritului încarnat de a se deplasa în alte corpuri, odată ce s-a încarnat.

3) Eliminarea legăturii dintre spiritele încarnate, precum şi eliminarea amintirii unor astfel de abilităţi, deoarece n-ar fi râvnit ceea ce nu-şi puteau aminti.

4) Restabilirea abilităţilor depline odată cu terminarea încarnării.

Şi 5) Crearea unui corp cu o capacitate robustă de reproducere.

– *Aceasta pare a fi reţeta pentru ceea ce avem astăzi.*

– Absolut aşa este. De fapt, este tiparul de evoluţie prin încarnare. Vezi tu, singura diferenţă aici este că a trebuit să fiţi separaţi unii de alţii, pentru a vă asigura că dizarmonia energetică creată de procesul de reproducere nu se răspândeşte la alţii, ca urmare a interacţiunilor. Odată ce s-a stabilit că acest lucru este eficient – şi este – s-a decis apoi să se treacă la realizarea unei reproduceri mai robuste a corpului uman. Trebuia să fie autonomă şi să poată opera cu energiile de la linia de demarcaţie dintre fizic şi spiritual.

Proiectarea fiinţei umane moderne (dezvoltarea metodei actuale de reproducere)

Deci, pentru ca dizarmonia energetică să nu se mai răspândească între spirite, am decis să reducem numărul de reproduceri la una per corp. Asta nu a oprit în totalitate problemele, deoarece spiritelor

încarnate le plăcea să treacă dintr-un corp în altul, astfel încât să poată experimenta şi ceea ce experimentau alte spirite. Acest lucru, la rândul său, a cauzat probleme. Pentru că dizarmoniile energetice din acel corp erau transmise următorului spirit, cel care doar trecea ocazional pentru o experienţă rapidă dintr-un unghi diferit. Asta a agravat apoi problema spiritelor care se întorceau de la viaţa fizică la cea spirituală, deoarece trebuiau să urmeze o terapie de realiniere energetică, care putea dura destul de mult timp, chiar şi în termeni spirituali. Toate acestea au dus la necesitatea de a avea un singur spirit întrupat într-un singur corp, fără posibilitatea vreunei deplasări între corpuri şi, în plus, fără a avea cunoştinţă de restului spiritului în timpul întrupării. În acest fel, spiritele întrupate nu mai ştiau ce experimentează alte spirite. Prin urmare, nici nu simţeau nevoia de a trăi experienţa altcuiva fără obligaţia reîncarnării pe cont propriu. Ele urmau să fie complet singure pentru scurtul număr de ani în care se aflau în corpul fizic ales.

Asta rezumă destul de bine situaţia. Nu uita că acesta a fost un proces de învăţare care a durat milenii în termeni fizici, şi unul pe care voi, ca spirit, nu l-aţi putut prevedea, deoarece scopul acestui experiment a fost să vă ocupaţi numai de fizic în timp ce vă aflaţi pe tărâmurile fizice.

Tărâmurile fizice cuprind 10 niveluri

– Credeam că tărâmurile fizice sunt pur fizice, precum corpul uman, Pământul, sistemul solar şi tot ceea ce putem vedea aici, atinge, simţi sau gusta.

– Din perspectiva celui mai de jos nivel de frecvenţă, ai dreptate. Dar tărâmurile fizice există până la cel de-al 10-lea nivel.

– Mă aşteptam la şapte niveluri, deoarece acestea sunt legate de câmpul energetic uman. Dar spui că şi celelalte trei de deasupra celui de-al şaptelea nivel sunt asociate şi ele cu tărâmurile fizice umane.

– În esenţă, da. Vezi tu, există şapte niveluri care au interfaţă cu mediul fizic sau fizico-spiritual şi şapte care au interfaţă doar cu mediul fizico-spiritual.

Primele trei niveluri sunt doar în fizic, celelalte patru fiind în tărâmurile în care fizicul are o existenţă spirituală. Aceste patru sunt nivelurile care se suprapun între cele două grupuri de câte şapte niveluri. Ultimele sunt cele trei niveluri superioare (care fac un total de 7 în domeniul fizico-spiritual, şi 10 niveluri în total, care se întind de la fizic până la fizico-spiritual), reprezentând frecvenţele superioare ale existenţei spirituale care sunt asociate cu fizicul din perspectiva umană.

Aceste trei niveluri permit comunicarea cu acea parte din voi, partea majoritară, care rămâne în spirit. Ele acţionează ca un filtru, traducând miile şi miile de simţuri sau experienţe dobândite în spirit într-o reacţie generalizată, care poate fi folosită de către spiritul întrupat în forma sa cea mai joasă, forma umană. Ele permit fiinţei întrupate să utilizeze amintirile şi experienţele din încarnările anterioare sau să cunoască activităţile din tărâmurile spirituale care ar fi de folos în fizic. Mai important, însă, ele reprezintă legătura dintre planul spiritual deplin şi cel fizico-spiritual.

– Dar cum poate un plan spiritual să fie fizic?

– Prin asociere cu omul, iar aceasta a fost alegerea mea. Trebuie să ai şapte niveluri pentru a fi aproape pe deplin funcţional în orice tărâm, mai ales în cele cu o frecvenţă atât de joasă precum cea umană. Cele şapte niveluri asigură o minimă continuitate pentru a permite o comunicare rezonabilă între existenţa infinită şi existenţa finită; rezonabilă, adică să asigure comunicarea. Dacă ar fi mai puţine, atunci nu ar mai putea avea loc nicio comunicare.

– De ce nu s-ar putea comunica dacă numărul de niveluri ar fi mai mic de şapte?

– Pentru că gradientul dintre frecvenţe trebuie să permită ca marginile unui nivel să atingă atât nivelul superior, cât şi pe cel inferior. Pur şi simplu, este nevoie de şapte niveluri de frecvenţă pentru a ajunge de la nivelul 10 şi de mai sus până la nivelul 4, care este cel mai jos nivel înainte de manifestarea fizică. Fiecare dintre aceste niveluri acţionează ca un filtru. Pentru a traduce mesajul trimis în jos de-a lungul frecvenţelor, fiecare adaptează informaţia de la nivelul superior la specificul nivelului inferior. Aici se strecoară erorile. Pentru că informaţiile trebuie să fie simplificate de şapte ori pentru a ajunge la vocabularul disponibil la cel mai scăzut nivel. Imaginează-ţi că, iniţial, aveţi 7 milioane de feluri de a descrie un cal. Acestea includ atingerea, mirosul, gustul, vorbirea, vederea şi auzul, plus alte simţuri pe care le aveţi, dar nu sunteţi conştienţi că le aveţi. Apoi imaginează-ţi că fiecare simţ nu este chiar un simţ, ci un mijloc de comunicare şi pierdeţi cel puţin 10% din vocabular de fiecare dată când coborâţi pe frecvenţe. Fiecare mişcare descendentă are ca rezultat o reducere de 10%, ceea ce reduce semnificativ capacitatea de a descrie calul. Metodele care dispar primele sunt cele care oferă posibilitatea de descriere mai detaliată, care vine dintr-o mai mare funcţionalitate, specifică frecvenţelor mai înalte. Prin urmare, cu cât coborâţi mai jos pe frecvenţe, cu atât sunteţi mai puţin capabili să

descrieţi un cal. În cele din urmă, vă rezumaţi la cele cinci simţuri fizice şi la cele câteva lucruri asociate cu ele.

– Tocmai am făcut calculele matematice cu privire la reducerea de 10% prin coborârea cu şapte niveluri şi nu iese totalul.

– Procentul de 10% a fost folosit la figurat pentru a demonstra ce se poate întâmpla. În realitate, pierzi mult mai mult în primele niveluri pe care le cobori. Deoarece simţurile disponibile la nivelurile superioare sunt evident mai multe, pierzi mai mult cu cât pleci mai de sus pe scara frecvenţelor.

– Bine, deci avem 10 niveluri aurice, ultimele trei niveluri de sus fiind mai mult legate de comunicarea cu restul spiritului.

– Drept la ţintă. Acum ai înţeles. Aşa că putem să trecem la chestiunea reproducerii automate a celei mai recente şi mai dense dintre formele umane.

Revenim la reproducerea umană

– Deci să vorbim cum am fost dezvoltaţi noi, fiinţele umane.

– Da. Când aţi descoperit cu toţii că nu vă puteţi reproduce robust prin metoda diviziunii sau separării celulelor, iar legătura cu spiritul menţinută la acele niveluri cauza o dizarmonie energetică care se răspândea la alte spirite, aţi încercat să limitaţi la nivel local orice problemă bazată pe energie, la spiritul încarnat.

S-au făcut nişte schimbări majore, având două scopuri:

1) A face ca sistemul de reproducere umană să elimine cât mai multe erori de reproducere.

Şi 2) A elimina legătura cu restul spiritului pe timpul întrupării.

– Dar eu credeam că noi suntem întotdeauna legaţi de spirit sau de univers.

– Într-adevăr, sunteţi. Aşadar, cea mai bună modalitate ca această legătură să fie întreruptă fără a elimina efectiv legătura, este de a face ca Spiritul care urmează să se încarneze să-şi piardă memoria a ceea ce este Realitatea. În acest fel, venea în lumea fizică tabula rasa, cu excepţia uneia sau a două reguli prestabilite. Aceste reguli sunt îndemnurile prestabilite pentru a vă ajuta să obţineţi experienţele pe care le doriţi când vă aflaţi în nivelurile fizice. Ele sunt forţa voastră motrice în timp ce sunteţi încarnaţi. Ele reprezintă dorinţa voastră de a fi doctor sau om de afaceri, asistentă medicală sau arhitect, de a trăi într-un anumit mod, de a reuşi într-un anumit mod etc. La unii dintre voi, este descoperirea a cine sunteţi cu adevărat în timp ce vă aflaţi în fizic. Câţiva dintre voi chiar

restabilesc contactul cu Sinele superior [n.tr. – mintea supraconştientă] şi cu o parte din restul spiritului.

În mod interesant, regulile uitării sunt mult mai uşor de pus în aplicare, fiindcă frecvenţele mai reduse inhibă în mod natural comunicarea cu acea parte din voi care este conectată cu Întregul, din cauza liniilor de comunicare mult reduse. Desigur, asta au descoperit Originea şi celelalte Entităţi-Sursă chiar din primele zile de conştientizare.

– *Deci cum am creat sau cum provocăm uitarea?*

– Se face încet, la începutul întrupării în corpul fizic, ca şi cum aţi fi cu toţii nişte bolnavi de Alzheimer, dar fără trauma specifică acelei boli. Se întâmplă atunci când fătul creşte în uter. Legătura cu corpul fizic este mai flexibilă în această etapă, permiţând Spiritului să vină şi să plece, până când asocierea va fi completă. Uitarea, deşi etapizată, se face în aşa fel, încât amintirile reziduale să nu iasă la suprafaţă pentru a îngrijora spiritul, care ar avea impresia că a uitat ceva, dar fără a-şi da seama ce anume. Aceasta este trauma pe care o trăiesc bolnavii de Alzheimer.

Uitarea este activă doar cât timp spiritul este asociat cu corpul gazdă. Aşadar, atunci când încarnarea se termină, uitarea este înlăturată încet-încet. Procesul de reamintire se finalizează într-un ritm mai rapid decât uitarea iniţială, dar tot aşa, evitând orice traumă pe care ar putea s-o genereze bombardarea bruscă cu o mulţime de informaţii de la toate simţurile, inclusiv toate amintirile din încarnările şi experienţele anterioare. Aţi fi într-o mare încurcătură dacă s-ar întâmpla instantaneu în momentul conectării depline cu spiritul.

– *Şi cum rămâne cu reproducerea corpului uman? Cum am ajuns la procesul pe care îl avem astăzi?*

– Metoda de reproducere pe care o aveţi în prezent a fost un mic compromis faţă de ideea iniţială de a avea un corp care, în esenţă, să se înlocuiască pe sine cu altul sau să fie derivat din el însuşi prin divizarea în două, la nivel de celule. Aminteşte-ţi, erau induse două erori majore ca urmare a acestei metode:

1) Erorile datorate numărului prea mare de reproduceri, când detaliile alcătuirii corpului erau diluate prin divizarea celulelor.

Şi 2) Aceste erori se agravau şi se multiplicau odată cu fiecare reproducere corporală.

Aşadar, obiectivul aici era reproducerea prin creştere, creşterea corpului după un model cunoscut, lipsit de erori.

– *Vrei să spui că am proiectat omul perfect?*

– Ar fi o presupunere rezonabilă. Deşi nu este ceea ce avem astăzi, deoarece corpul este afectat de tot felul de lucruri, de la reacţii la boli până la erori de potrivire a tiparelor de creştere. Când au început experimentele, ideea era ca organismul să îşi crească propriul înlocuitor când ajunge la un anumit moment al existenţei sale.

– Hermafroditul!?...

– Da, s-a decis să-şi crească înlocuitorul la interior, din cauza vulnerabilităţii fătului. După cum bine ştii, fătul este total incapabil să facă ceva pentru el însuşi, ceea ce era total diferit de proiectul anterior, unde, practic, se clona pe el însuşi, rezultând o formă umană gata pregătită pentru utilizare. Acest copil trebuia să fie îngrijit o bună parte din viaţă.

– Deci, dacă a funcţionat, cum se face că azi avem corpuri masculine şi feminine?

– Pentru că nu a funcţionat nici pe departe atât de bine, deoarece perioada critică dintre naştere şi auto-sustenabilitate necesita o atenţie semnificativă din partea gazdei, după cum ştii. De asemenea, gazda era deosebit de vulnerabilă faţă de prădători în timpul separării, sau naşterii înlocuitorului, chiar mai mult decât astăzi. Nu că ar fi fost mulţi în acele zile, căci majoritatea trăiau mai degrabă în armonie cu specia umană, decât cu frica de ea. Principala problemă aici era, din nou, transmiterea disfuncţiilor fizice. Sistemul de reproducere hermafrodit se copia, practic, pe sine însuşi printr-un sistem de diviziune celulară similar, dar intern, în loc să fie extern, care începea cu o reproducere în mic a sa, în loc de o reproducere la dimensiuni normale. Prin urmare, erau reproduse toate calităţile pozitive, dar şi negative ale organismului. Totul era copiat, aluniţe şi toate celelalte detalii.

Cea mai mare problemă la hermafrodiţi este că unul poate fi imun la un anumit virus, iar altul nu. Deci, aveam un grup de corpuri care s-ar fi stins brusc dacă un anumit virus era suficient de agresiv pentru a provoca moartea, în timp ce un alt grup ar fi supravieţuit. Aşadar, ceea ce obţinusem nu era o extindere a omului, care era tocmai scopul exerciţiului. Exerciţiul era acela de a permite mai multor spirite să experimenteze viaţa întrupată, adică viaţa în cea mai joasă dintre frecvenţe, pentru a le permite să evolueze într-un ritm mai rapid.

În cele din urmă, s-a decis să se împartă funcţiile de reproducere ale hermafroditului în două părţi, o parte masculină şi una feminină. Fiecărei părţi i s-au dat anumite trăsături de supravieţuire, instincte şi funcţii corporale, care au fost pre-programate în întregul corp prin intermediul ARN-ului, pentru a-i automatiza funcţionarea, fără a avea

nevoie de intervenţia spiritului întrupat. Deşi spiritul, în mediul său energetic normal, poate reuşi cu destulă uşurinţă să controleze corpul uman la nivel molecular, ar fi avut nevoie de o concentrare considerabilă la nivelul frecvenţelor inferioare, de unde şi necesitatea unei funcţii automate.

– Ce altceva a mai fost necesar pentru a crea un corp specific bărbatului şi femeii? Ce ne-a făcut să ne decidem asupra metodei de reproducere pe care o numim actul sexual?

– Erau două avantaje de a avea sexe diferite. În primul rând, designul corpului putea fi făcut mai simplu şi, prin urmare, mai robust ca funcţionalitate. În al doilea rând, cantitatea de energie necesară creativităţii putea fi împărţită între două corpuri, în loc de unul singur. Această energie polarizată îi face pe oameni să fie atraşi unul de celălalt. Dacă cele două energii, masculină şi feminină, sunt compatibile, de exemplu, au aceeaşi frecvenţă, atunci se pot reproduce în siguranţă, fără riscul de disfuncţionalitate. Mai mult, generarea înlocuitorului este, de asemenea, mai simplă, deoarece este copiată doar jumătate din funcţia de reproducere şi, prin urmare, poate fi reprodus mai rapid şi mai precis când se află în gazdă.

Aceasta a fost o schimbare esenţială a designului, oferind posibilitatea ca aspectele pozitive sau anumite imunităţi ale unei părţi să fie incluse în corpul reprodus, care ar fi putut să nu aibă aceleaşi puncte pozitive din partea cealaltă. Dezavantajul este că este foarte posibil să existe şi unele părţi negative sau slăbiciuni care să fie, de asemenea, transmise. Totuşi, aceste slăbiciuni pot fi, în esenţă, puţin atenuate, deoarece noul corp poate avea o anumită protecţie inerentă împotriva lor şi, prin urmare, ar putea anula, parţial, efectul negativului introdus.

– Deci ce ne-a făcut să dezvoltăm organele sexuale pe care le avem astăzi?

– Au fost create pentru ca perechea de ingrediente necesare deblocării programului de reproducere sexuată să poată fi amestecate într-un loc sigur, unul necontaminat de infecţiile transmise prin aer. Totodată, s-a decis că cel mai bine ar fi ca acest loc să fie localizat într-unul dintre tipurile corporale, de preferinţă, corpul care va găzdui creşterea copiei pe parcursul etapei sale critice de formare.

În acest stadiu, pe care voi îl numiţi gestaţie, sunt create cele mai importante componente ale corpului din materiile prime donate de corpul-gazdă pentru a crea copia, înlocuitorul, noua entitate spirituală. Aceste materii prime sunt programate să fie neutre. Acest lucru înseamnă că sunt capabile să fie orice li se spune să fie de către ARN. Fiecare dintre

materiile prime este, în lipsa unei descrieri mai bune, o memorie goală, dar cu capacitatea de a se transforma în orice i se spune să fie. Atunci când primeşte mesaje de la energiile spirituale care intersectează ARN-ul, şi care apoi programează ADN-ul, acea parte a materiei prime care recepţionează mesajele este programată să se transforme în ceea ce i se cere. Atunci ADN-ul pierde şi/sau îşi relochează anumite părţi din el însuşi pentru a crea şablonul de modelare a materiei prime. Acest şablon se află pe două niveluri ale câmpului auric la fiinţele umane adulte: nivelul unu şi nivelul cinci, unul în tărâmurile sau dimensiunile fizice şi unul în cele spirituale. În acest moment, gestaţia începe să se extindă şi să creeze copia la cel mai mic nivel al său: embrionul uman.

– Am mai vorbit de asta, totuşi.

– Da, am vorbit de asta. Dar, la fel ca în cazul multor lucruri din acest dialog, această chestiune este atât de importantă, încât trebuie discutată din nou.

Dar haide să continuăm cu reproducerea corpului uman. Aşa cum am afirmat, s-a constatat că cel mai bun loc pentru creşterea embrionului era unul dintre cele două corpuri umane complet dezvoltate şi că ingredientele pentru reproducere trebuiau să fie stocate separat, în corpul masculin şi corpul feminin. Organele sexuale au fost proiectate astfel încât transferul ingredientelor care nu aparţineau corpului-gazdă şi care urmau să plămădească înlocuitorul, să fie transferate într-un mod sigur împotriva contaminării şi cu un procent ridicat de succes. Pentru aceasta era nevoie ca corpurile să fie acuplate, unul introdus în celălalt. De aici, designul organelor sexuale, unul penetrându-l pe celălalt pentru a permite ingredientelor să se amestece şi să interacţioneze într-un mediu complet sigur.

După cum ştiţi de la alte fiinţe fizice care transferă ingredientele în exteriorul corpului, cum ar fi peştii, acesta nu este un proces garantat. Astfel, în cele din urmă, s-a decis utilizarea metodei actuale de replicare a fiinţelor umane, transferul intern, pe baza ratei de succes şi analizării unei varietăţi de metode, dintre care unele încă sunt folosite de entităţile fizice inferioare.

– Este la fel de reuşită ca metodele anterioare? Am impresia că nu este. Celelalte metode dădeau cel puţin un înlocuitor pentru corpul folosit la creşterea evolutivă, în timp ce această metodă produce unul la fiecare doi.

– De acord. Nu este cea mai eficientă metodă în ceea ce priveşte numărul de organisme reproduse, dar este cea mai fiabilă în acest moment. Provoacă cel mai mic număr de probleme în tărâmurile

energetice. Există un singur spirit într-un singur corp, neafectând prin disfuncţiile energetice decât pe sine.

– *Dar există şi energii care afectează alte spirite?*

– Da, dar se referă la interacţiunea entităţilor şi este un tip de energie asupra căreia trebuie lucrat pentru a fi eliminată, dacă a fost atrasă. Uneori, pentru a fi curăţată, această energie necesită mai multe încarnări în fizic. Este legată de ceea ce voi, oamenii, numiţi karma.

Definirea unei civilizaţii măreţe

În timpul dialogurilor mele cu Entitatea-Sursă, am abordat subiectul altor civilizaţii majore de pe Pământ, altele decât cea umană. Mă aşteptam ca una dintre acestea să fie delfinii, dar am fost dus într-o cu totul altă direcţie.

– *Aşadar, spui că există mai multe civilizaţii măreţe? Care este definiţia unei civilizaţii măreţe?*

– Una care cunoaşte Originea şi pe Mine.

– *Doar atât? Dar tehnologia, de exemplu?*

– Tehnologia nu este un semn bun pentru o civilizaţie măreaţă. Sunt conştient că oamenii gândesc în aceşti termeni, dar acest lucru este irelevant. Tehnologia a fost cauza prăbuşirii multor civilizaţii care ar fi putut fi măreţe.

– *Deci care este semnul unei civilizaţii măreţe?*

– Să fie în armonie cu Universul. Acest lucru poate părea un pic ciudat pentru majoritatea oamenilor. Dar acesta este adevăratul semn al unei civilizaţii măreţe. Fiinţele încarnate în ea lucrează atât în limitele naturii, cât şi în mod conştient cu Mine pentru a evolua. Civilizaţiile măreţe sunt mai importante decât civilizaţiile majore, pentru că sunt mai conştiente şi sunt în comunicare permanentă cu ele însele şi, bineînţeles, cu Mine. Iar înainte de a mă întreba ce înseamnă că "sunt în contact permanent cu ele însele", permite-mi să te întreb eu: Ce înseamnă asta?

– *Eram pe punctul de a te întreba eu acest lucru.*

– Tocmai de asta te-am întrerupt.

– *Hmm... Aş răspunde că expresia "a fi în contact cu ele însele" este destul de clară, referindu-se la contactul cu Sinele superior şi cu restul civilizaţiei lor.*

– Bine. Vezi tu, nu este suficient doar să fii în contact cu tine însuţi. Deoarece tu eşti separat şi izolat, chiar dacă eşti conştient că există o Realitate mai mare şi poţi comunica cu Mine şi cu Originea. În cazul civilizaţiilor cu adevărat măreţe, fiinţele sunt în contact cu toate cele încarnate, precum şi cu ele însele. În esenţă, ele sunt coordonate, dar separate. Ele ştiu ce trebuie să facă în mod individual pentru binele celorlalţi. Nu caută să facă tot ce este mai bun pentru ele însele şi numai pentru ele, aşa cum fac majoritatea celor încarnaţi pe Pământ, în prezent. Ele conlucrează pentru a se ajuta reciproc pe baza experienţelor lor şi pentru a se ajuta reciproc să evolueze. Totul trebuie făcut împreună

pentru binele Întregului, nu al individului. Acesta este semnul distinctiv al unei civilizaţii măreţe.

OM, o civilizaţie măreaţă cu sediul pe Pământ

– *Au existat civilizaţii cu adevărat măreţe pe Pământ?*

– Una, dar acea civilizaţie nu trăieşte în această dimensiune şi nici nu are încă Pământul ca obiect de focalizare.

– *Ce înţelegi prin "obiect de focalizare"?*

– Acasă.

– *Deci unde sunt ei acum?*

– Într-o altă frecvenţă sau dimensiune şi trăiesc liber în univers. Voi faceţi parte dintre ei. Ei sunt numiţi OM. Au depăşit nevoia de a face parte din frecvenţele inferioare şi lucrează împreună pentru a menţine acest univers particular pentru binele tuturor celor încarnaţi, inclusiv al Meu.

– *Eu fac parte dintre ei? Dacă fac cu adevărat parte din ei, de ce mă aflu aici, încarnat în aceste frecvenţe inferioare? Am fost expulzat?*

– Nicidecum. Tu şi alţii aţi ales să petreceţi un număr de încarnări pentru a ajuta acele entităţi care abia au început să se încarneze, pentru a le accelera evoluţia. Cu toţii vă străduiţi împreună. Toţi încercaţi să faceţi din rasa umană o mare civilizaţie, dar asta ia timp.

– *Destul de mult timp, din câte văd. Lumea este în dezordine şi dizarmonie totală.*

– Din perspectiva voastră, pare să fie mai rău decât este. Dar nu uitaţi că Eu pot vedea totul. Pot vedea încotro se îndreaptă totul, inclusiv contribuţiile pe care le aduceţi cu toţii pentru a ajuta la realizarea acestui lucru.

– *Asta sună bine.*

– Aşa este.

– *Şi cum rămâne cu singura civilizaţie măreaţă care a venit de pe Pământ?*

– Ei nu au venit de pe Pământ. Au venit de la Mine, la fel cum şi voi aţi venit de la mine.

– *Dar ce au făcut ei?*

O civilizaţie care a făcut Raiul pe Pământ

- Au făcut Raiul pe Pământ. Toată lumea lucra împreună în armonie, fără conflicte. Observau zonele ce trebuiau îmbunătăţite din punct de

vedere natural şi au cooperat cu natura pentru a face acele schimbări. Natura este acea parte din Mine însărcinată cu menţinerea universului fizic. Tot ceea ce făceau ei avea ca scop îmbunătăţirea situaţiei lor colective, acea situaţie fiind una fizică. Au înţeles că cea mai bună cale evolutivă de urmat era să urmeze regulile universale privind evoluţia în fizic.

Am vorbit deja despre regulile ce trebuie urmate pentru a nu se produce karma, sau pierderea evolutivă a frecvenţei, care duce la blocarea în planul fizic. Această problemă, trebuie să spun, era foarte rară în cazul acestei civilizaţii. Ei erau atât foarte conştienţi, cât şi norocoşi că s-au încarnat atunci când frecvenţele Pământului şi ale universului înconjurător erau foarte ridicate. Cu toate acestea, riscurile de a fi prinşi în capcanele lumii fizice erau la fel de mari.

– Aici nu vorbeşti prea clar. Această civilizaţie pare să fie de o importanţă capitală pentru evoluţia şi experienţa indivizilor şi a Originii, precum şi pentru Tine. Şi totuşi, nu-mi spui ce au realizat din punct de vedere tehnologic! Au obţinut capacitatea de a mişca stelele? Au inventat teleportarea? Au rezolvat toate problemele medicale? Ce au fost ei? Ce...

– Stop! Nu înţelegi. Calea spre stele, din perspectiva voastră, nu este cu maşinile, ci cu Sinele. Această civilizaţie a realizat tot ceea ce trebuia să realizeze pentru a trece la următorul nivel de evoluţie, fără a avea nevoie de tehnologie. Nevoia de tehnologie este o pistă falsă, o distragere a atenţiei, o lipsă de înţelegere, este o orientare greşită. Vezi tu, nu tehnologia vă ajută să evoluaţi. Ci înţelegerea propriei fiinţe şi a funcţionării universului. Acest lucru este posibil doar atunci când individul nu se mai gândeşte la el însuşi şi începe să se gândească la imaginea de ansamblu. Cum îi poate ajuta pe ceilalţi? Care oportunităţi, dacă nu le-ar accepta, ar fi nişte ocazii ratate pentru colectiv? Individul iluminat este conştient şi se foloseşte de toate acestea. Aceasta este trăsătura indivizilor încarnaţi care, în mod colectiv, alcătuiesc o mare civilizaţie.

– Aş dori să-ţi atrag atenţia asupra unei chestiuni formale. Acest dialog se numeşte “Istoria lui Dumnezeu”, dar noi vorbim mai mult despre istoria umanităţii în acest moment.

– Este pe deplin adecvat să facem acest lucru. Din perspectiva voastră, Dumnezeu este autorul Creaţiei, ceea ce este adevărat. Din nou spun, voi toţi faceţi parte din Entitatea pe care o numiţi Dumnezeu, Originea, cum şi Eu fac parte, dar toţi mă numiţi Dumnezeu, deoarece eu sunt Creatorul universului din care faceţi parte. Istoria Mea include, de

asemenea, crearea multor rase care trăiesc în multe dintre dimensiunile şi frecvenţele pe care le-am creat ca urmare a cercetărilor asupra Mea însumi. Am comunicat şi cu aceste rase, aşa cum comunic cu mulţi dintre voi acum. Unele dintre aceste rase sunt total conştiente de Realitatea mai mare, în timp ce altele seamănă cu voi. În acest caz, este mai potrivit să vorbim despre istoria lui Dumnezeu în legătură cu rasa umană, din moment ce acesta este cadrul vostru de înţelegere. Nu aţi putea înţelege istoria lui Dumnezeu din punctul de vedere al unei alte rase, deoarece diferenţele culturale ar fi mult prea mari. O parte a acestei înţelegeri constă în a afla istoria uitată a propriei voastre rase, interacţiunea ei cu Mine şi cu mediul său. Ca urmare, încearcă să înţelegi de ce rasa umană se referă la un ordin superior şi, în general, în acest punct al evoluţiei sale, de ce nu poate accepta pe deplin că face parte din ceva mai mare, şi anume din cauză că rasa umană nu poate privi faptele aşa cum se prezintă.

Acesta este, aşadar, motivul pentru lecţia de istorie de nivel superior, deoarece arată relaţia cu Sursa şi cum s-a modificat de-a lungul mileniilor.

– Bine, cred că înţeleg acum. În trecut, am vorbit despre dezvoltarea vehiculului pe care l-am numit corpul uman şi despre cum a fost şi este folosit pentru experienţa evolutivă a entităţii individuale. Ţinând cont că tocmai am vorbit despre diferitele civilizaţii care au trăit pe Pământ şi că unele sunt măreţe, poţi descrie vreuna dintre aceste civilizaţii?

Automatizarea şi decăderea unei mari civilizaţii

– Cel mai bun exemplu de civilizaţie care acoperă toate aceste criterii este rasa care a trăit în mediul pe care l-aţi numi drept Eden. După cum ştiţi din legendele voastre, au fost implicate două persoane, una numită Adam şi cealaltă, Eva. Aceştia ar fi fost bărbatul şi femeia speciei umane, femeia mâncând fructul din pomul interzis, ceea ce a dus la izgonirea din Grădina Edenului. Înainte de această poveste care a fost relatată în multe forme de-a lungul mileniilor, această civilizaţie atinsese, într-adevăr, măreţia. Numele de Eden nu este denumirea corectă pentru zona în care era concentrată această civilizaţie. Dar, de dragul continuităţii, îl voi folosi, deoarece este mai uşor de identificat. În esenţă, această civilizaţie poate fi numită măreaţă din următoarele motive:

1) Era în armonie cu mecanismele naturale ale Pământului.

2) Oamenii erau în armonie unii cu alţii.

3) Înţelegeau cerinţele celorlalţi din punct de vedere evolutiv şi toţi îi puneau pe ceilalţi înaintea lor.

4) Comunicau cu alte entităţi care lucrau cu Pământul şi cu dimensiunile şi frecvenţele din jur.

5) Erau capabili să acceseze energiile care îi înconjurau şi să le folosească în beneficiul Întregului, inclusiv să creeze adăposturi şi să ofere hrană.

Şi 6) Erau capabili să trăiască în comuniune cu animalele de pe planetă de la acea vreme.

– Şi atunci, de ce nu a continuat? De ce nu sunt prezenţi aici şi acum?

– Au decis să experimenteze creativitatea din punct de vedere fizic. Au văzut că puteau face forme energetice care să facă lucruri pentru ei, fără a fi nevoiţi să se concentreze ei înşişi în permanenţă asupra respectivei sarcinii.

– Au creat maşini?

– Au inventat ceva ce aţi putea numi tehnologie. Da, le-aţi numi maşini, dar nu sunt ceea ce aţi recunoaşte ca fiind maşinării. Erau făcute din energii care pătrundeau între dimensiuni sau frecvenţe. Atrăgeau energie din jur, care le permitea să facă automat munca pentru care fuseseră create.

– Deci, ce făceau ele?

– Rafinau energiile care erau folosite pentru hrana de care oamenii aveau nevoie: legume, rădăcinoase şi fructe de pădure, ca să nu mai vorbim de purificarea energiilor asociate cu apa. Apa este un element de bază, folosit foarte mult în construcţia de adăposturi şi alimentaţie. Era uşor de poluat apa, chiar şi atunci, din cauza activităţii vulcanice, aşa că trebuiau să o purifice în mod regulat. De asemenea, pentru că organismul uman conţine în principal din apă, ei foloseau apa purificată pentru a vindeca zonele deteriorate sau uzate ale organismului. Apa putea fi transformată în orice prin utilizarea energiei.

Marea problemă cu toate maşinăriile este că procesele pe care le înlocuiesc sunt uitate, deoarece oamenii nu mai au nevoie să le facă. Este ca şi cu folosirea tabelelor de logaritmi. Calculatoarele rezolvă totul pentru voi astăzi. Şi astfel, o întreagă generaţie de studenţi nu mai ştiu cum arată o tabelă de logaritmi şi cu atât mai puţin sunt capabili să o folosească.

Este exact ceea ce s-a întâmplat cu această civilizaţie. Au creat din ce în ce mai multe maşini pentru a face din ce în ce mai multe, anulând nevoia de a le face singuri. Şi astfel, au uitat elementele de bază ale

manipulării şi controlului energiei. În cele din urmă, când maşinile au început să cedeze, cunoştinţele despre cum să le creeze nu mai erau disponibile oamenilor. Şi nici nu mai aveau abilităţile de a manipula energiile pentru a îndeplini aceleaşi sarcini. Abilităţile nu au mai fost învăţate, nemaifiind considerate necesare, deoarece maşinile trebuiau să dureze la nesfârşit. Dar nicio maşină nu durează la nesfârşit. Chiar şi cele bazate pe energie, deoarece funcţionalitatea lor scade, în cele din urmă, ca urmare a contactului cu energiile folosite pentru a face ceea ce sunt programate să facă.

– Şi ce alte maşini au mai făcut?

– În primul rând, trebuie să-ţi reamintesc că aceste maşini erau manifestări bazate pe energie şi nu erau dispozitivele fizice pe care le aveţi în prezent, cum ar fi avioanele, maşinile cu motor sau computerele. Ele au fost dezvoltate de cele mai bune minţi ale civilizaţiei pentru a fi scutiţi de corvoada de a se concentra asupra sarcinilor pe care trebuiau să le facă pentru a-şi uşura existenţa. Cum se întâmplă cu majoritatea maşinilor, ele au fost îmbunătăţite pe parcursul timpului de către alte persoane, care, de asemenea, înţelegeau foarte bine funcţionalitatea acelor maşini. Cu toate acestea, aşa cum tocmai am spus, odată ce au fost perfecţionate până la punctul în care nu mai era nevoie de nimeni pentru a îmbunătăţi maşinile, acestea au fost lăsate de capul lor şi uitate. Odată ce au fost uitate şi odată ce oamenii care le-au creat şi întreţinut au părăsit planul terestru şi s-au întors la starea lor energetică, s-au pierdut şi cunoştinţele despre ce trebuie făcut pentru a le crea sau întreţine. Este ceva ce aţi trăit recent în civilizaţia actuală, căci aţi descoperit unele dispozitive pe care nu le înţelegeţi deloc. Piramidele sunt un exemplu în acest sens, la fel ca şi obeliscurile egiptene care sunt răspândite prin lume. Ele încă funcţionează, dar rezultatul funcţionării lor nu este utilizat.

Ca să trecem la întrebarea ce făceau maşinile, îţi voi oferi o mică listă a sarcinilor pe care le îndeplineau:

1) Purificau cursurile de apă

2) Energizau plantele folosite pentru hrana fizică.

3) Corectau cantitatea de energie pentru a maximiza creşterea plantelor.

4) Manifestau forme fizice pentru a fi folosite ca locuinţe, mijloace de transport etc.

5) Dirijau energia către utilizatorii finali pentru uz personal.

6) Dirijau energia spre căile de energie pentru mijloacele de transport.

7) Foloseau energie pentru curăţarea căile de energie ale corpului uman.

8) Foloseau energie pentru întinerirea corpului uman.

9) Dirijau energia pentru liniile de comunicaţii.

10) Purificau atmosfera.

11) Dirijau sistemele climatice pentru reîmprospătarea rezervelor de apă

şi 12) Dirijau sistemele energetice ale Pământului pentru a-i curăţa aura energetică, pe toate nivelurile.

Acestea sunt doar maşinile principale care au fost create atunci. Existau multe altele care îndeplineau funcţii mai puţin importante. Rezultatul tuturor acestora este că această civilizaţie avea posibilitatea de a se relaxa şi de a-şi găsi adevăratul Sine şi de a comunica cu Sinele lor superior. Au făcut acest lucru pentru o perioadă destul de lungă de timp.

Dar problema a fost că au început să se concentreze mai mult pe partea fizică a corpului, în ceea ce priveşte senzaţiile atât fizice, cât şi emoţionale. Asta a făcut că, de-a lungul unei perioade de timp, au pierdut nevoia de a fi în contact cu Sinele lor superior, deoarece se concentrau asupra aspectelor fizice.

– Ne întoarcem la povestea fructului interzis, care a dus la izgonirea din Grădina Edenului. Care este semnificaţia acestei poveşti?

– Semnificaţia este ruperea legăturii dintre oameni şi univers, ca urmare a utilizării dispozitivelor automatizate, care i-au scutit de nevoia permanentă de comunicare cu Sinele superior şi de nevoia de accesare directă a energiilor în viaţa de zi cu zi. Prin urmare, mecanizarea sau automatizarea sub toate formele a dus la fapte negative. Semnificaţia fructului interzis nu este, prin urmare, că fructul ar fi fost interzis, ci că acesta ducea la decădere, dacă nu era folosit cu înţelepciune. Fructul fiind mecanismele, automatizarea şi tehnologia.

– Stai puţin, tocmai mi-ai dat un exemplu fantastic de civilizaţie care a fost, în cuvintele tale, măreaţă. Şi acum îmi spui că a eşuat şi a decăzut? Asta-i o contradicţie în termeni. Cum poate o civilizaţie măreaţă, care avea toate atributele deja citate, să-şi provoace propria decădere prin utilizarea tehnologiei?

– Îmi cer scuze că te-am derutat. Ţi-am dat un exemplu de civilizaţie care, nu numai că a fost măreaţă, dar care şi-a pierdut măreţia, din cauza unei gândiri colective prost direcţionate. Ar fi trebuit să descriu prima rasă despre care am vorbit. Aceasta a fost cu adevărat măreaţă şi a realizat tot ceea ce i s-a dat de îndeplinit. Trebuie să adaug, totuşi, că era o perioadă de înaltă vibraţie, din perspectiva voastră. Civilizaţia,

Pământul, sistemul solar, galaxiile şi universul erau tinere şi inocente şi încă neatinse de deciziile greşite şi de ulterioara diminuare a vibraţiilor unor civilizaţii. Din nefericire, rasa umană, ca civilizaţie, şi-a scăzut cel mai mult vibraţia dintre toate, şi de aceea este urmărită cu multă atenţie de alte civilizaţii din dimensiunile şi frecvenţele apropiate. În mod ironic, rasa umană în forma sa actuală a fost mai măreaţă decât este astăzi. Făcând o paralelă cu rasa Eden, la o scară ceva mai redusă, rasa umană face exact acelaşi lucru pe care l-a făcut rasa Eden, chiar acum, sub nasul vostru. Toată lumea îşi doreşte răsfăţul tehnologiei, fiecare îşi doreşte să obţină tot ce-i mai bun la un preţ de nimic. Totuşi, aici sunt implicate două costuri:

1) Preţul mic este costul în bani al dispozitivului dorit.

Şi 2) Preţul mare este cel plătit de Pământ, în ceea ce priveşte utilizarea resurselor esenţiale de care el are nevoie pentru a-şi monitoriza şi purifica sisteme energetice ce permit organismelor fizice să existe. Cele mai multe dintre aceste resurse sunt consumate de către om cu o viteză ameţitoare. Un rezultat al folosirii mijloacelor mecanice pentru a îndeplini sarcini obişnuite este că pierdeţi abilităţile tradiţionale şi armonia cu Pământul sau natura, comunicarea cu spiritele care cooperează cu Pământul pentru a-l întreţine şi comunicarea cu Sinele, acea parte invizibilă din tine, care este parte din Mine, Entitatea-Sursă şi, în cele din urmă, din Origine.

– *Aşadar, grandoarea poate duce la decădere.*

– Da, dar poate duce şi chiar duce, de asemenea, la o splendoare şi mai mare. Asta este ceea ce învăţăturile fiinţelor coborâte în planul fizic au încercat să vă explice tuturor de-a lungul ultimelor milenii. Dar ele, din păcate, au fost folosite în ultima vreme pentru mărirea de sine, iar mărirea de sine, de asemenea, duce la decadenţă.

– *La ce fiinţe te referi?*

– Fiinţele despre care am discutat anterior: Mohamed, Isus şi Buddha.

– *Ce alte civilizaţii crezi că au fost destul de importante pentru a vorbi despre contribuţia lor la evoluţie şi înţelegerea universului şi a Voastră?*

Atlantida

– Există multe rase ce pot fi considerate ca măreţe, dar au căzut în decădere. Există mult mai multe dintre acestea decât rase care au avut un succes total. Dar toate au progresat spre frecvenţe mai înalte. Prin

urmare, nu voi insista pe faptul că nu au reuşit să progreseze. Nu există aşa ceva ca eşecul. Nu uita, contează doar experienţa! Aşa că uită-te la ceea ce au realizat în timp ce erau în ascensiune. Văd în mintea ta că ai dori să vorbim despre rasa umană care a fost centrată în oraşul Atlantida. Dar mulţi oameni au scris lucrări transmise mediumnic despre această civilizaţie. În general, nu ai mai afla nimic nou, dar eu voi adăuga câte ceva.

Multe lucrări scrise de mediumi au identificat faptul că atlanţii au fost şi ei tehnologişti şi au fost afectaţi de decăderea cauzată pe tehnologie. Ei s-au concentrat pe utilizarea cristalelor pentru a proiecta şi controla energia care să-i ajute să fabrice ceea ce aveau nevoie pentru a supravieţui în mediul fizic. Erau, de asemenea, foarte buni la bioinginerie şi, utilizând tehnologia energiei cristalelor, erau experţi în reproiectarea genomului uman pentru a crea entităţi hibride om-animal. Despre unele dintre acestea se vorbeşte chiar şi astăzi în legende. Au schimbat şi genele de la un animal la altul pentru a crea animale complet hibride. Fiecare dintre aceşti hibrizi a fost creat pentru a îndeplini anumite munci sau funcţii în cadrul civilizaţiei, unii pentru război, alţii erau pentru producţie, în timp ce unii erau pentru plăcerea sexuală. Cel mai rău caz de utilizare a bioingineriei hibride om-animal, sau chiar animal-animal, a fost pentru a arăta statutul social. Crearea celor mai ciudate creaturi era o mare demonstraţie a bogăţiei şi poziţiei sociale. Unii atlanţi şi-au reproiectat chiar şi propriul creier în forma animalului preferat, dacă considerau că asta le va conferi un statut mai înalt în cadrul eşaloanelor superioare ale comunităţii. Poveştile despre animalele vorbitoare, care au fost transmise prin legende, de-a lungul mileniilor, sunt ceea ce a mai rămas din anii de decădere care au dus la prăbuşirea acestei civilizaţii cândva măreţe.

– *Atunci, de ce nu mai vedem astfel de hibrizi astăzi, aici şi acum? Cu siguranţă, ei trebuie să se fi reprodus şi să se fi perpetuat*.

– Adevărat. Dar acesta nu era un drum pe care aş fi vrut ca rasa umană să coboare la infinit. În primul rând, pentru că nu oferea continuitatea formelor. Şi în al doilea rând, pentru că ar fi creat o diferenţă mult mai mare decât există acum între rasele care au evoluat în anumite părţi ale Pământului – discriminare. De asemenea, am vrut curăţarea fondului genetic, iar decăderea acestei civilizaţii era momentul potrivit pentru a face acest lucru. Acest lucru a fost agreat de toţi cei care se aflau sau încă se află sau s-au întors recent la nivelurile energetice specifice existenţei lor reale.

În esenţă, atlanţii au creat o civilizaţie de circ atât de diversă, încât nu se mai putea stabili cine de unde provenea genetic. Toată lumea fusese modificată într-un fel sau altul. Mai important, capacitatea de reproducere a acestor hibrizi nu era la fel de robustă ca a oamenilor din acea perioadă, iar mulţi au devenit sterili. Şi trebuia să fie întărită capacitatea vehiculului corporal de a se reproduce singur, pentru a le permite copiilor mei de energie să experimenteze toate frecvenţele care le erau prezentate, deoarece numărul de vehicule era mult mai mic decât necesarul pentru entităţi.

Prin urmare, am permis ca această civilizaţie să se stingă şi am curăţat Pământul la plecarea ultimei entităţi către frecvenţele superioare.

– *Cum ai curăţat zona?*

– Am permis ca Pământul să dezvolte o slăbiciune la suprafaţa sa, localizată chiar în centrul civilizaţiei, şi am acoperit zona cu lavă topită fierbinte. Ulterior, am răcit-o cu apă din ocean, permiţând mineralelor din lavă şi din mare să se amestece şi să cureţe cu aburi terenul rămas.

– *Terenul rămas. Vrei să spui că zona în care se aflau atlanţii s-a scufundat până la fundul mării?*

– Nu s-a scufundat, ci a fost acoperită cu apă, iar Pământul a fost apoi descoperit, ca urmare a faptului că apa s-a evaporat în contact cu lava. Acest lucru a creat un ecosistem cu un conţinut ridicat de sulf pentru o bună perioadă de timp, ceea ce a însemnat că entităţile care se ocupă de sănătatea planetei, spiritele naturii, au lucrat din greu pentru a curăţa sulful de pe planetă, deoarece ar fi fost dificil ca vreo plantă să poată creşte în mod natural. Mineralele rămase erau perfecte pentru viaţa vegetală şi astfel, plantele au ajuns repede să poată susţine reintroducerea formelor umane.

– *Aşadar, care a fost civilizaţia care a urmat atlanţilor?*

– Cea actuală. A fost considerat un avantaj ca unele dintre tehnologiile dezvoltate în perioada în atlanţilor să fie făcute disponibile oamenilor proaspăt purificaţi şi reintroduşi pe acel pământ. Aceste abilităţi au fost oferite entităţilor care aveau capacitatea de a veni şi de a pleca, adică de a reveni la starea lor energetică oricând voiau. Aflându-se în planul fizic, aveau capacitatea de a-şi aminti tot ceea ce aveau nevoie pentru a avea succes. Şi, prin urmare, erau capabile să călăuzească entităţile încarnate în direcţia dorită atât de Mine, cât şi de grupul de entităţi încarnate mai experimentate, care căutau să obţină tot ce era mai bun din mediul terestru.

– *Vrei să spui că aveţi un Comitet de oameni în spirit care controlează destinul celor încarnaţi?*

– Da. Şi la asta foloseşte Akasha.

– Deci, cum se numea acea rasă nou introdusă, care dispunea şi de tehnologie?

– Cea egipteană.

Capitolul 15. Istoria umanităţii

Curăţarea Pământului după Atlantida

– Aşadar, Tu şi Comitetul aţi schimbat modul în care oamenii preferau să se vadă pe ei înşişi, revenind la ceea ce fusese iniţial.

– Da. Şi, după cum tocmai am spus, rasa umană pe care aţi numit-o egipteană a fost prima civilizaţie care a fost aşezată în planul terestru după dispariţia culturii atlante.

– Ai spus anterior că ai curăţat Pământul prin provocarea unei erupţii vulcanice, iar apoi ai spălat zona cu apă de mare. Asta sună foarte asemănător cu marele potop, motivul pentru care Noe ar fi construit o arcă.

– Bine observat. Subliniez, totuşi, că Eu nu am provocat o erupţie vulcanică, fiindcă nu existau vulcani pe insula care-i găzduia pe majoritatea atlanţilor. Am provocat o ruptură în scoarţa terestră, similară cu ceea ce voi numiţi cutremur. Dar acest cutremur a permis, de asemenea, ca lava topită să iasă la suprafaţă pe toată insula, curăţând suprafaţa de tot ADN-ul suficient de viabil să permită recrearea hibrizilor umano-animali.

– Totuşi, aţi reuşit să păstraţi un fond genetic al tuturor raselor pure de oameni şi animale.

– Da, inclusiv viaţa vegetală. Tot ceea ce era necesar pentru a ajuta la demararea unei rase pure de fiinţe umane în scopuri evolutive a fost ferit de procesul de purificare.

Noua etapă a inclus următoarele:

1) Un program de întreţinere pentru Pământ.

2) Întreţinerea ecosistemului local, a plantelor şi animalelor, a spiritelor naturii.

şi 3) Furnizarea de suficiente învăţăminte despre ceea ce s-a întâmplat în trecut, pentru a ajuta progresul.

Acele corpuri umane care au supravieţuit au fost ocupate cu entităţi foarte experimentate, cărora nu le-a fost îndepărtată niciuna dintre abilităţile energetice normale. Astfel, ele au reuşit să stimuleze

demararea noii rase din punct de vedere cultural, tehnologic şi evolutiv, având deja implantată înţelegerea necesităţii de a lucra în limitele naturale ale planului terestru.

– *Deci, cum arăta arca? Toată lumea se aşteaptă să fi fost o barcă mare, aşa cum este ilustrat în legendele noastre şi în Vechiul Testament.*

– Arca a fost doar un loc sigur pentru păstrarea mostrelor genetice. În acest caz, fondul genetic avea nevoie de specimene vii, deoarece tehnologia şi cunoştinţele de manipulare genetică folosite de atlanţi urmau să fie blocate, pentru a încuraja alte direcţii de dezvoltare. Prin urmare, sarcina principală a arcei a fost aceea de a permite animalelor să supravieţuiască suficient de mult timp fără a suferi mutaţii, pe timpul pregătirii terenului pe care urmau să îl ocupe, unde să trăiască în mod natural. Dar chiar şi utilizând metode energetice pentru a crea acest teren, a fost nevoie de timp pentru a se stabiliza. În planul fizic, totul are nevoie de timp pentru a se stabiliza. Pentru ca entităţile să poată exista pe cont propriu în acest plan, li s-a acordat timp pentru a se acomoda şi a folosi mediul într-un mod natural, folosind energiile care impregnează acest nivel vibratoriu fizic. Acesta este cel mai important lucru legat de supravieţuirea în cele mai joase frecvenţe şi dimensiuni. Entităţile trebuiau să trăiască în mijlocul acestor energii şi folosindu-se de ele, nu doar să le dea târcoale.

Contribuţiile egiptenilor

– *Deci ce a fost cu egiptenii? Cu ce au contribuit ei?*

– Ei au fost trambulina pentru regenerarea rasei umane în această parte a lumii.

– *Stai puţin. Tocmai am primit o imagine, un sentiment că Mediterana a fost marea pe care a-i folosit-o pentru a curăţa pământul, inundându-l, unde a fost Atlantida.*

– Da, bine intuit. Acum ştii de unde a apărut legenda potopului. Şi ai o idee despre locul unde se aflau atlanţii. Zona numită Egipt avea calităţile cele mai asemănătoare cu ale pământului atlanţilor. Şi a fost prima care a devenit suficient de pură pentru a conlucra cu ei din punct de vedere natural. Comitetul şi cu Mine ne-am implicat foarte mult să reintroducem cele depozitate în arcă. Egiptenilor le-a fost insuflată nevoia de a respecta energiile Pământului şi oportunităţile sale naturale, care le-au fost oferite pentru a reconstrui viaţa umană. În mod subconştient, ei erau conştienţi de entităţile care controlează aceste energii. Şi, ca urmare, le-au dat nume şi forme, forme pe care şi le

aminteau de la moştenirea atlantă. Graţie amintirilor unora dintre egipteni, entităţilor importante li s-au dat forme sau imagini care semănau cu acelea pe care le luau conducătorii Atlantidei pentru a-şi arăta importanţa. Prin urmare, au descris pictural energiile controlate de aceste entităţi prin corpuri umane cu capete de animale. De exemplu, Ra era numit zeul-soare, cuvântul zeu însemnând "cel responsabil", care avea grijă de sursa de energie pentru această planetă pe şase niveluri dimensionale. Anubis era cel responsabil de lucrurile care apar în mod natural, cum ar fi plantele, peştii şi mamiferele, şi lucra cu o armată de ajutoare, ceea ce voi numiţi spiritele naturii. Unora dintre acestea le erau atribuite nume şi forme proprii.

– *Ce altceva îmi mai poţi spune despre egipteni?*

– Pământul pe care trăiau era luxuriant şi fertil. Au prosperat timp de milenii în acest mediu, în armonie cu natura. Au fost învăţaţi să-şi dezvolte multe abilităţi de către entităţile care s-au întrupat în deplinătatea facultăţile lor spirituale, entităţi evoluate, care şi-au asumat rolul de ajutoare la nivelul terestru grosier. Unele dintre aceste abilităţi implicau captarea şi utilizarea energiilor pe care le folosiseră atlanţii. Au primit sprijin, fiind învăţaţi cum să construiască structuri şi dispozitive care să capteze aceste energii şi să le stocheze pentru o folosire ulterioară. Pentru ca aceste energii să poată fi accesate de cei neobişnuiţi să aibă de-a face cu astfel de energii la nivel fizic, obţinerea acestor abilităţi pretindea o puritate a inimii şi o gândire curată. Şi fiindcă era necesar un nivel atât ridicat de puritate, au putut fi învăţaţi doar acei puţini capabili de o dedicare pe viaţă unui total altruism, necesară pentru a atinge acest nivel. În consecinţă, pe măsură ce învăţătorii părăseau planul terestru pentru a se întoarce la existenţa energetică, ei lăsau nişte înlocuitori, dar numărul indivizilor adecvaţi se micşora. Şi creştea îngrijorarea cu privire la numărul de persoane potrivite să primească cunoştinţele. În această stare de îngrijorare şi simţind o nevoie disperată de a-şi transmite abilităţile, i-au învăţat chiar şi pe unii care nu erau suficient de puri, ceea ce a dus la reapariţia unei civilizaţii bazate pe putere şi, în cele din urmă, la decăderea ei. A fost nevoie de peste 25.000 de ani pentru ca existenţa şi evoluţia fizică umană să se refacă până la nivelul la care vă aflaţi acum. Iar lucrurile sunt departe de a fi satisfăcătoare, după cum puteţi vedea. Dar vă îmbunătăţiţi încet-încet. Lucrul ăsta îmi provoacă entuziasm.

– *Spune-mi mai multe despre egipteni, în special despre piramide. Ce au făcut şi cum au fost construite cu adevărat?*

– Intrăm acum mai mult în istoria speciei umane, decât în istoria lui Dumnezeu.

– Da, ştiu. Dar trebuie să aflu asta. Ne putem întoarce la Tine după acest dialog.

– Foarte bine. Ei nu se numeau egipteni atunci când au fost introduşi pentru prima dată pe acel pământ. De fapt, au fost introduşi în stare de funcţionare.

– Cum adică în stare de funcţionare? Vrei să spui că a apărut brusc o civilizaţie gata făcută? Azi nu erau acolo, iar a doua zi, apruseră case şi de toate?

– Cam aşa. Vezi tu, eram nerăbdător să pun din nou evoluţia în mişcare cât mai repede posibil. Fuseseră pierdute atât de multe oportunităţi ca urmare a faptului că atlanţii au luat-o aiurea pe tangentă, încât eram dornic să o iau de la capăt cât mai repede cu putinţă. După ce am curăţat zona, cel mai bun mod de a o face a fost să iau o bucată din civilizaţia atlanteană, cum fusese ea la începuturi, şi să o introduc pe o altă linie temporală. Am eliminat toată memoria sferică din rasă şi le-am dat câţiva indivizi total conştienţi pentru a-i ghida în direcţia corectă.

– Memoria sferică?

– Abilitatea de a influenţa prezentul prin amintirea acelor evenimente care se vor întâmpla mai târziu, liniar vorbind. Unii dintre voi de pe Pământ începeţi să vă amintiţi deja cum să faceţi acest lucru. Sunt acei mediumi sau clarvăzători care pot ghici viitorul.

– Dar ce-i cu abilitatea de a fi total conştient? Te referi la aceia despre care ai vorbit mai devreme, care au capacitatea de a călători la Entitatea-Sursă şi înapoi oricând vor, care au acces la Akasha, la Comitet şi la Sinele lor energetic superior?

– Corect. S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar, după 43 de încercări de a obţine tot ce-i mai bun din planul terestru folosind forme biofiziologice de tip uman, începusem să devin puţin nerăbdător şi, pur şi simplu, nu voiam să o iau de la zero din nou. Aşa că am decis să încep cu o civilizaţie de-a gata.

– Asta ar explica ceea ce arheologii nu au putut explica: dovezile care sugerează că egiptenii au apărut brusc pe scenă.

– Da, pentru că exact asta s-a petrecut. Nu erau mai mult de câteva mii de oameni puternici, care au fost implantaţi în noul lor mediu cu totul, de la case, la magazine, la agricultură şi industrie, deja funcţionale şi gata de pornire. Ghizii, acei oameni total conştienţi, au fost puşi în poziţii superioare de prim rang, astfel încât să poată transmite cunoştinţe numeroşilor noi încarnaţi şi să-i înveţe cum să folosească resursele naturale din jurul lor. Bineînţeles, cu toţii aveau memoria pre-programată să poată face lucrurile de bază. Iar celor care promiteau că îşi

vor păstra puritatea sufletească li se arătau modalităţile de captare şi utilizare a energiilor înconjurătoare.

– *Ce anume li s-a arătat de către cei total conştienţi?*

– Au fost învăţaţi cum să capteze energiile din jur prin meditaţie concentrată, bazându-se pe puritatea gândurilor. Acest lucru era realizabil doar de câţiva, deoarece solicita un altruism total. Trebuiau să demonstreze că aveau controlul asupra celor trei atribute majore care conduc la puritate: 1) Iubirea, 2) Puterea 3) Înţelepciunea. Fiecare dintre acestea poate fi seducătoare în sine. Dar, odată stăpânite, pot fi nişte instrumente importante spre binele celorlalţi. Stăpânirea tuturor celor trei este rară şi numai indivizii care dovedeau că sunt capabili de asta erau învăţaţi abilităţile necesare pentru a manipula energia.

Primele lucruri care le-au fost arătate au fost cum să afecteze structura moleculară a unui obiect până la punctul în care puteau obţine două lucruri:

1) Puteau schimba forma obiectului prin rearanjarea acestor molecule [n.tr. – plasticizarea pietrelor].

şi 2) Puteau afecta stabilitatea dimensională a obiectului până la punctul în care acesta nu se mai afla nici într-o dimensiune, nici în cealaltă, ceea ce le permitea apoi manipularea sau transportul uşor al obiectelor [n.tr. – levitaţie].

ÎÎn continuare, au fost instruiţi să folosească aceste abilităţi pentru a crea structuri care să capteze energii pentru uzul personal şi colectiv în cantităţi mari şi să le stocheze.

– *Vorbeşti despre piramide...*

– Şi de alte structuri, pe care nu le-aţi descoperit încă, dar care sunt încă intacte şi îşi fac treaba pentru care au fost proiectate şi construite: aceea de a colecta, stoca şi/sau redirecţiona energia. Unele dintre aceste structuri emit în mod constant excesul de energie sau de energii şi, ca urmare, provoacă schimbări la nivelul pământului înconjurător. Cunoaşteţi aceste evenimente ca fiind cutremurele.

– *Credeam că cutremurele de pământ au legătură cu tectonica plăcilor.*

– Da, dar ce cauzează tectonica plăcilor?! Pământul nu o face de la sine, fiindcă nu este în interesul său. Structurile erau folosite şi pentru alte lucruri, cum ar fi terapia energetică, regenerarea corpurilor deteriorate şi duplicarea unor produse esenţiale, care nu puteau fi fabricate altfel decât prin manipulare energetică, deoarece nu existau tehnologiile fizice şi instrumentele necesare pentru a fabrica astfel de lucruri.

Structurile erau, de asemenea, utilizate în scopuri de comunicare. Indivizii care erau instruiţi corect puteau folosi energiile acumulate de structuri pentru a comunica cu alţi membri ai rasei umane care erau transplantaţi în alte părţi ale universului.

CCa şi în cazul atlanţilor, unii dintre aceştia şi-au schimbat, în cele din urmă, forma de bază a corpurilor lor fizice, dar asta numai pentru a avea o interfaţă mai bună cu mediul în care existau, şi nicidecum din motivele egoiste, sociale sau sexuale din care şi-au modificat corpurile atlanţii. Unii dintre aceşti indivizi se descurcau atât de bine cu energiile, încât puteau cutreiera stelele cu mintea. În acest scop, acea parte din Esenţa lor care era captivă în corpul fizic era eliberată momentan şi i se permitea să se conecteze cu restul formei energetice, după care se întorcea în corp.

– Aşadar, cele două teorii diferite, conform cărora piramidele au fost folosite pentru a colecta energie sau că erau un fel de dispozitiv de observare astrologică, sunt ambele rezonabile?

– Da, ambele sunt adevărate, dar nu în modul în care sunt prezentate de aşa-zişii experţi şi teoreticieni.

– Spui că au existat 43 de civilizaţii pe Pământ, noi făcând parte din cea de-a 44-a. Cum se face că nu vedem niciunul dintre artefactele lor?! Unde sunt vestigiile arheologice care să susţină o astfel de afirmaţie?!

– Voi, oamenii actuali, sunteţi atât de plini de voi înşivă, încât credeţi că sunteţi cel mai bun lucru inventat de la motorul cu combustie până în prezent! Păi, să vă spun ceva: forma umană există de mult mai mult timp decât credeţi, unele variante având un avans de peste 100.000 de ani, ceea ce este destul de aproape chiar de durata acestei versiuni a omenirii, calculată de la penultima, plus-minus 10.000 de ani.

– Stai puţin, mi-ai lăsat impresia că între atlanţi şi rasa umană cunoscută de istorie au trecut doar 25.000 de ani.

– Asta e adevărat. Dar tu presupui că atlanţii nu ar avea legătură cu versiunea actuală a omenirii. Asta nu-i adevărat. Dacă îţi aminteşti, atlanţii s-au modificat genetic pentru a se îmbunătăţi atât din motive fizice, cât şi sociale. Însă acest lucru nu înseamnă că ei n-ar fi făcut parte din civilizaţia actuală umană. Mai aminteşte-ţi că i-am purificat pentru a le permite să o ia de la capăt. Dar nu înseamnă că am introdus o nouă rasă umană. Înseamnă doar că acestei versiuni i s-a dat şi a doua şansă, şansa de a o lua de la capăt şi a avea succes în direcţia în care colectivul de suflete umane încarnate dorea să se îndrepte specia.

– Oare nu înseamnă că ar trebui să vedem şi nişte dovezi fizice că ceea ce noi considerăm a fi cea mai de succes versiune a umanităţii a fost foarte demult prezentă aici pe Pământ şi a avut suficientă tehnologie de genul celei pe care o numim ca atare?

– Tu numeşti tehnologie ceva pe care eşti obişnuit să o vezi în prezent. Nu este cazul, deoarece, de-a lungul mileniilor, a existat tehnologie de toate felurile, de la cea biologică la cea electronică, la cea spaţială sau dinamică, la cea luxuriantă şi la cea spirituală. Au fost folosite multe dintre acestea şi combinaţii ale lor, cea mai productivă fiind cea spirituală.

Totuşi, sunt impresionat de contribuţia pe care a adus-o cea mai recentă versiune a umanităţii. Acest lucru se datorează, în primul rând, faptului că vi s-a dat tuturor un liber-arbitru total: adică puterea de a face ceea ce doriţi ca indivizi, fără a fi nevoie să vă armonizaţi cu colectivul uman. Dar aceasta a fost o paranteză.

Dovezile pe care le căutaţi nu există în forma în care le-aţi putea recunoaşte, deoarece voi căutaţi doar dovezi fizice. Trebuie să căutaţi în interiorul vostru pentru a găsi unele dovezi. Sunt legate de modul în care interacţionaţi cu semenii voştri. Aceasta este adevărata moştenire, adevărata dovadă a civilizaţiei anterioare, conducându-vă direct la Sursă, adică Eu, şi la Origine, pentru că acest fel de dovezi se referă la camaraderia totală, la cooperarea pentru binele Întregului.

DDar dacă căutaţi dovezi de genul celor măsurabile, trebuie să căutaţi în două zone: Mai întâi, în nisipul din apropierea zonelor unde sunt localizate piramidele. Şi, în al doilea rând, în zăpada de lângă Polul Sud.

– Vrei să spui că putem vedea dovezi reale ale unei civilizaţii de tip avansat în aceste zone?

– Da.

– Atunci de ce nu ştim acest lucru?! De ce nu l-am văzut încă?! De ce încă nu s-a publicat, prezentat la televizor, să apară lucrări academice în reviste de prestigiu, revelaţii mondiale, o nouă gândire despre viaţă şi tehnologie?! De ce? De ce? De ce?

– De ce?! Pentru că foarte mulţi oameni aflaţi în poziţii înalte şi-au făcut un renume pe baza actualei înţelegeri. Arheologii au scos deja la iveală o parte din aceste dovezi, dar le-au ascuns din mai multe motive. În primul rând, pentru că le-ar ruina carierele. În al doilea rând, pentru că, dacă ar lua taurul de coarne şi ar prezenta aceste noi date, ar fi desfiinţaţi de către cei care ocupă poziţii înalte şi care şi ei şi-au făcut o carieră pe baza actualei înţelegeri. În al treilea rând, unii dintre aceşti

oameni cunosc deja aceste informaţii. Există mulţi indivizi în poziţii de conducere religioasă, care ar ucide, literalmente, pentru a avea monopolul aceste informaţii, ca apoi să le distrugă, astfel încât să îşi poată menţine poziţia lor şi poziţia credinţei pe care o promovează.

– Îmi spui deci că unii dintre noi ştiu mult mai multe despre istoria omenirii decât ştim noi, ca populaţie. Şi că sunt dispuşi să oprească aceste informaţii pentru a-şi perpetua carierele, cariere care se bazează pe un adevăr învechit, dar care, pe de altă parte, ar avea un succes enorm dacă ar prezenta aceste informaţii civilizaţiei noastre, dornice să ştie mai multe de unde provine şi care-i adevărul despre viaţă.

– Da, asta se întâmplă. Vezi tu, oamenii aflaţi la putere ca urmare a actualei înţelegeri sunt speriaţi că vor pierde totul. Ei nu sunt interesaţi de avansarea rasei umane, chiar dacă aceste revelaţii ar ajuta-o să-şi ridice vibraţia şi, ca urmare, să evolueze mai repede. Tot ceea ce îi interesează pe ei este prezentul. Iar, în prezent, deţin controlul asupra gândirii celorlalţi, fapt ce le oferă mai multă putere. Au putere într-un mediu pe care majoritatea oamenilor îl recunosc ca fiind singurul lor mediu şi, ca atare, acceptă lucrurile de faţadă.

– Aşadar, cine deţine aceste cunoştinţe? Cine a reuşit să preia controlul asupra informaţiilor dezgropate?

– Înalţii funcţionari de la nivel local. În general, ei cam înţeleg ce reprezintă aceste cunoştinţe. În unele cazuri, au la îndemână o tehnologie mult peste nivelul lor de înţelegere. În alte cazuri, tehnologia este de calitate inferioară, dar totuşi semnificativă. În multe cazuri, ea i-ar ajuta să prospere pe săracii lumii. Or acesta este un alt motiv pentru a păstra secretul aceste cunoştinţe.

– Aşadar, chiar şi puţină cunoaştere este periculoasă?!

– În acest caz, da. O cunoaştere limitată nu face decât să favorizeze un complex de superioritate, dar şi multă frică, frica de necunoscut şi de ceea ce ar putea produce. Vezi tu, atunci când aveţi puţine cunoştinţe despre ceva atât de necunoscut, încât îl consideraţi de natură extraterestră, vă temeţi de forţele care au creat o astfel de cunoaştere. Iar cei care se tem cred că şi ceilalţi ar fi la fel de temători. Şi astfel, ei ascund informaţia, de teamă să nu provoace panică. În realitate, panica este doar în mintea lor: frica de schimbare.

Civilizaţii mai vechi – Revenim iarăşi la civilizaţiile anterioare

Dovezi fizice ale civilizaţiilor anterioare

– Să revenim la chestiunea civilizaţiilor mai vechi. Am citit într-o carte a lui Erich von Daniken, cu mulţi ani în urmă, că este perfect posibil ca chiar şi 20 de civilizaţii să se dezvolte şi să decadă în decurs de 1 milion de ani, cu intervale de 50.000 de ani între ele, fără să lase dovezi care să le dovedească existenţa, în afară de legende. Este o afirmaţie rezonabilă?

– În întregime. De fapt, au existat chiar mai multe decât 20, fiecare răspândindu-şi influenţa mai mult sau mai puţin în lume, galaxie sau univers. Unele au atins măreţia din punct de vedere spiritual, în timp ce altele, din punct de vedere fizic. De obicei, fizicul a fost norma. Cantitatea de vestigii pe care o civilizaţie o lasă în urmă atunci când decade depinde de relaţia dintre spiritual şi fizic.

Ascensiunea fizică a fostelor civilizaţii

S-o spunem mai limpede. Rasele cu adevărat măreţe care au existat în sau împrejurul mediului terestru nu au lăsat întotdeauna ceva în urmă. În multe cazuri, au luat cu ele întreaga lor civilizaţie, mai ales dacă s-au ridicat la frecvenţe mai înalte. Acest lucru a inclus şi locuinţele în care au trăit.

– Vrei să spui că civilizaţii întregi pot să se înalţe la niveluri de vibraţie mai înalte, luând absolut totul cu ele, case şi toate celelalte?

– Dacă doresc acest lucru, da. Vezi tu, ascensiunea nu se referă neapărat la spiritualitatea pură, în sensul de a renunţa la nevoia de obiecte familiare de protecţie personală, cum ar fi casele sau uneltele care să ajute la fabricarea lucrurilor.

– De ce?

– Pentru că există multe niveluri la care individul poate ascensiona, înainte de a se elibera de nevoia sau dorinţa de sprijin exterior. Unele dintre aceste niveluri încă acceptă forme fizice, deşi pentru observatorul de pe un nivel inferior, ele sunt invizibile. De fapt, mediul din aceste niveluri superioare nu este prea diferit de ceea ce trăiţi voi acum. Singura diferenţă ar fi dependenţa voastră de tehnologia fizică, spre deosebire de dreptul dat de Dumnezeu de a vă folosi facultăţile în tărâmurile spirituale superioare. O parte din acea tehnologie combină tehnologia fizică cu energiile spirituale.

– Oare la acest nivel se aflau atlanţii?

– Da, până la un anumit nivel, deşi, aşa cum am menţionat anterior, au fost seduşi de experimentarea vieţii fizice până la punctul în care s-au lăsat distraşi de la lucrurile esenţiale.

Arhitectura atlanteană prezentă astăzi

– Atunci de ce nu vedem nimic din arhitectura lor, dacă erau atât de absorbiţi de fizic?

– Le-aţi văzut. Există multe exemple ale civilizaţiei atlante disponibile să le vadă toată lumea. Unele dintre ele sunt ascunse, din cauza schimbării naturale a topografiei Pământului din ultimii 35.000 de ani, dar altele sunt vizibile pentru toată lumea, cum ar fi piramidele. Altele se află chiar sub suprafaţa solului, cum ar fi în Saqqara, Egipt. Uzura artefactelor dovedeşte vârsta lor reală. Cu toate acestea, savanţii voştri nu sunt capabili să gândească în afara cutiei, aşa cum spuneţi voi, şi, prin urmare, le estimează la o zecime din vârsta lor reală, deoarece au metode de datare care nu sunt corecte, deşi ei aşa cred.

Aici îţi dau exemplul sondei trimise pe Marte [n.tr. – 1999, Mars Climate Orbiter] la construcţia căreia s-au folosit două unităţi de măsură: metric şi britanic. Diferenţa a fost catastrofală, iar ca urmare, dispozitivul a aterizat forţat şi nu a funcţionat. Timp de ani de zile, oamenii de ştiinţă care au lucrat la proiect erau convinşi că totul ar fi corect. Abia după ce sonda s-a prăbuşit şi-au dat seama care era problema. La fel se va întâmpla şi cu vârfurile din arheologie şi religie, şi ei îşi vor da seama de erorile lor doar atunci când dovezile vor fi la îndemâna tuturor şi nu exclusiv pentru ei. E suficient să vă uitaţi la detaliile artefactelor descoperite pentru a înţelege nivelul de civilizaţie necesar pentru a le crea. O producţie de masă de înaltă calitate nu se poate face cu o industrie artizanală. Acele detalii vă pot sugera nivelul tehnologiei de care dispuneau civilizaţiile mai vechi.

Civilizaţia "Neanderthal"

De exemplu, rasa de oameni pe care o numiţi "Neanderthal", erau, de fapt, nişte fiinţe foarte evoluate şi foarte conştiente din punct de vedere spiritual, care şi-au utilizat excelent corpurile fizice pentru a evolua şi avansa ca vibraţie. Ei trăiau în armonie cu pământul şi cu animalele, care, la rândul lor, îi ajutau. De asemenea, comunicau permanent cu Sinele lor superior. Cei care au ales să le fie ghizi transmiteau în mod constant Spiritului ce minune este să conlucrezi cu

universul la acest nivel inferior de vibraţie, chiar dacă era dureros de lent şi limitativ. Totuşi, ei ştiau să-şi angreneze facultăţile spirituale. Şi, ca urmare, acţionau în armonie cu energiile specifice nivelului fizic şi cu acele alte energii care interacţionau cu acest nivel. Prin această cunoaştere, ei şi-au creat locuinţe şi dispozitive care să-i ajute în viaţa de zi cu zi şi au făcut viaţa fizică mai tolerabilă pentru aceia dintre ei care, cum se întâmplă şi în iteraţia actuală a omenirii, nu sunt chiar în armonie cu Realitatea mai vastă.

Construcţia piramidelor

Cum crezi că au fost realizate marile construcţii pe care le numiţi piramide? Cu siguranţă nu cu buşteni, frânghii şi dălţi de metal moale. Ci prin înţelegerea şi utilizarea energiilor fundamentale, care erau disponibile celor care îşi făcuseră timp să-şi dezvolte abilităţile deschise oricui, dar pe care puţini s-au deranjat să le înveţe. Ei foloseau energiile în mijlocul cărora trăiau şi asupra cărora aveau control. Fiindcă foloseau nişte energii invizibile, arheologia de astăzi nu găseşte dovezile acelei tehnologii, care depăşeşte cu mult ceea ce-şi închipuie savanţii că ar fi putut realiza oamenii acelor vremuri. Tehnologia omenirii de astăzi a ajuns la nivelul la care depinde total de uneltele fizice, în loc să folosească uneltele spirituale sau energetice posibil de accesat, dacă şi-ar deschide ochii şi, mai ales, inima, căci aici este blocajul în calea creşterii spirituale a omului.

Capitolul 18. Baza de date cu înregistrările Akashice şi altele

Înregistrarea experienţelor fizice şi spirituale ale entităţilor

– Într-un dialog anterior, ai menţionat înregistrările. Te referi la înregistrările Akashice?

– Aceasta este doar o parte a funcţiei lor, dar, în esenţă, da.

– Se spune că noi, oamenii, putem accesa aceste înregistrări în scopuri proprii şi pentru învăţare. Se spune că ele conţin înregistrările tuturor vieţilor noastre, tot ceea ce am făcut şi tot ceea ce vom face.

– Acest lucru este adevărat, dar accesul este limitat, mai ales atunci când eşti încarnat în fizic, deoarece accesul la aceste cunoştinţe ar inhiba învăţarea din experienţele fizice. Partea de înregistrări numite Akashice se referă doar la existenţa umană. Alte înregistrări sunt destinate pentru alte entităţi şi se numesc altfel. Dar, în esenţă, toate fac parte din aceeaşi bază de date.

– Dar această bază de date, înregistrări, Akasha, include şi experienţele colective ale Originii?

– Da, dar, aşa cum tocmai am afirmat, partea Akashică conţine doar experienţele colective şi individuale ale omenirii. Desigur, nu doar în raport cu experienţele materiale, ci include toate experienţele pe care tipul vostru de entitate le-a acumulat atât în domeniul fizic, cât şi în cel spiritual. Fiecare experienţă a voastră este înregistrată în această zonă din Origine.

– Când sunt în spirit, pot să văd şi eu ceea ce a experimentat Originea?

Posibilitatea de a integra experienţele din vieţile altor entităţi în propria viaţă

– Într-o măsură redusă, da, mai ales dacă se consideră că ţi-ar fi de folos în propria ta căutare de experienţe şi înţelegere personală. În acest scop, este de asemenea posibil să priveşti în vieţile şi experienţele altor entităţi şi să le integrezi, măcar o parte din ele, în propria ta zonă Akashică, cea pe care o porţi cu tine.

– Ce vrei să spui prin partea de Akasha pe care o purtăm cu noi?

– Memoria voastră personală. Doar aveţi o memorie, nu-i aşa?

– Da.

Trei tipuri de memorii

– Văd că trebuie să clarific din nou. Aveţi trei tipuri de memorii:

1) Memoria care face parte din Origine. Această memorie este cea care face parte din Akasha omenirii şi este accesibilă de către Origine, Entităţile-Sursă şi toate entităţile spirituale care sunt asociate cu acest univers şi dimensiunile sale. În esenţă, înregistrările Akashice sunt destinate entităţilor spirituale asociate cu toate diferitele manifestări fizice specifice acestui univers şi sunt păstrate în subsecţiuni separate pentru a evidenţia de unde provin şi pentru a compara experienţele obţinute de diferitele tipuri de entităţi. Toate înregistrările sunt accesibile tuturor entităţilor. Toate înregistrările pot fi folosite ca surse de experienţe de către o altă entitate atunci când se încarnează în fizic.

2) Memoria care face parte din alcătuirea voastră energetică. Această memorie este doar a voastră. Ea nu vă oferă capacitatea de a accesa prima memorie, dar conţine experienţele personale cumulate pe parcursul existenţei voastre totale. Aceasta vă este disponibilă doar atunci când sunteţi întregi. Adică, atunci când nu mai aveţi nicio parte din voi încarnată în fizic.

3) Memoria care face parte din voi atunci când sunteţi încarnaţi. Aceasta este, în esenţă, tabula rasa din punct de vedere fizic, dar conţine amintiri subliminale, personale sau de import, care sunt disponibile pentru a fi utilizate în fizic, dacă trebuie să întreprindeţi o anumită sarcină sau experienţă care necesită un pic de ajutor experienţial.

Utilizările amintirilor de import

– Tocmai ai pomenit despre amintirile de import. Vrei să spui că putem folosi amintirile altor persoane pentru a ne rezolva unele probleme?

– Aşa cum am mai spus, toate înregistrările pot fi folosite ca surse de experienţe de către o altă entitate atunci când se încarnează în fizic. Totuşi, unele dintre ele pot, în situaţii speciale, să fie importate în propria voastră memorie pe durata unei încarnări, dacă se consideră că este benefic pentru voi în următoarea încarnare – şi, uneori, chiar pe timpul încarnării actuale – precum şi pentru ghizii voştri în etapa de planificare.

– Pot fi incluse chiar şi amintirile sau experienţele provenite de la entităţi numite de noi extraterestre?

– Da, această metodă este folosită mai ales atunci când urmează sau este necesar să fie introdus un avans în tehnologie sau artă. Pare să vină de nicăieri, este radical, nou, ciudat şi incredibil. Atunci când provine de

la o singură persoană, persoana care aduce astfel de schimbări inedite este considerată a fi un geniu. Când vine de la un grup de oameni, înseamnă că există prea multe cunoştinţe pentru ca oricare dintre ei să rezolve problema singur. Aşadar, fiecare deţine o parte a imaginii, esenţială pentru succesul celorlalţi. Acesta este un geniu de grup.

Utilizarea înregistrărilor Akashice pentru scenarii de tip "ce-ar fi dacă"

– Bine, deci, din câte am înţeles, înregistrările Akashice sunt înregistrările tuturor entităţilor asociate cu universul fizic şi dimensiunile sale. Akasha face parte din amintirile Originii şi ale Entităţilor-Sursă şi este un ajutor pentru schimbările iniţiate de către Origine. Acest lucru pare simplu.

– Akasha este mai mult decât atât.

– De ce? Ce altceva poate fi?

– Este un instrument mult mai util decât o simplă memorie.

– Deci, ce altceva mai face?

– Poţi studia interacţiunile evenimentelor şi modul în care fiecare eveniment afectează individul în trecut, prezent şi viitor. Pentru o perioadă limitată de timp ce urmează, poţi face unele modificări care afectează aceste evenimente pentru a vedea ce se va întâmpla în continuare. O poţi folosi pentru a planifica evenimentele care trebuie să aibă loc, astfel încât viaţa încarnată să se desfăşoare în cel mai bun mod cu putinţă, inclusiv luând măsuri de siguranţă care să ţină cont de schimbările făcute de alte entităţi.

– Aşadar, ceea ce spui este că înregistrările Akashice pot fi folosite şi ca un uriaş scenariu "Ce-ar fi dacă".

– Este mult mai mult decât atât. În memoria destinată încarnării, un spirit poate insera amintirile altor spirite, vieţile şi experienţele lor, pentru a vedea cum ar afecta acestea planul său de viaţă. Spiritul poate apoi să facă ajustări la structurile memoriei, eliminând anumite experienţe sau părţi din experienţe, pentru a-şi planifica viaţa într-un mod optim. Aceasta, desigur, este doar o proiecţie şi este valabilă doar la un anumit moment dat, deoarece, când se încarnează, spiritul poate lua o decizie diferită faţă de cea prezentată în Akasha, odată ce se află în mediul fizic, unde nu are avantajul celei de-a doua memorii care să îl ajute să ia decizii. Această modificare afectează, de asemenea, şi interacţiunile cu celelalte spirite încarnate, iar modul în care ele

reacţionează la modificarea deciziei va schimba şi propriile lor proiecte de încarnare.

– Ai spus că Akasha este mult mai mult.

– Da, aşa este. Ea vă mai oferă posibilitatea de a intra în experienţele de viaţă ale altor entităţi încarnate din trecut, prezent şi viitor, ale căror vieţi sau experienţe existenţiale sunt stocate în Akasha. Puteţi plonja în ele şi le puteţi trăi ca şi cum ar fi ale voastre, chiar pe durata de timp real în care au avut loc.

– Stai puţin, tocmai ai pomenit de "vieţi sau experienţe existenţiale ale unor entităţi, care sunt stocate în Akasha" – ceea ce sugerează că unele experienţe de viaţă nu s-ar afla în Akasha.

– Este adevărat, unele nu sunt. Sunt acele vieţi care nu au nicio importanţă pentru eficacitatea generală a experienţei universale sau sunt vieţile unor entităţi superioare care s-au întors în Sursă sau chiar în Origine şi, prin urmare, au ieşit din joc. Ele nu sunt pierdute pentru Origine, nimic nu este pierdut vreodată, căci sunt plasate în memoria Sa globală. Doar că ele nu mai sunt disponibile pentru entităţile care pot accesa doar memoria Akashică. Nu uita că Akasha este utilă entităţilor care operează în acest univers particular şi în dimensiunile sale. Ea nu este de folos entităţilor care operează în celelalte universuri pe care Eu şi celelalte Entităţi-Sursă le-am creat, căci au propriile lor înregistrări a ceea ce au trăit sau realizat. Acelea se numesc altfel.

– Deci înregistrările Akashice au un nume: Akasha. Ce înseamnă acest cuvânt? Numele trebuie să aibă o semnificaţie.

– Un nume nu trebuie să aibă o semnificaţie sau o funcţie, ci este doar o metodă de a pune o etichetă pe ceva. Aceasta este o cerinţă umană şi este specifică şi altor entităţi cu un nivel similar de evoluţie colectivă. Akasha înseamnă, pur şi simplu, etern, ceea ce este un mod de a spune veşnic, fără sfârşit, mereu. Akasha a existat întotdeauna, din punctul tău de vedere, şi va exista întotdeauna. Deci conţine înregistrările eterne ale acestui univers.

– Spune-mi mai multe despre funcţia Akashică de scenariu "ce-ar fi dacă"!

– Acesta nu este utilizat de către entitatea individuală. Nu poate fi, deoarece se bazează pe interacţiunea a prea multe suflete în acelaşi timp. Poate fi folosită de grupuri mari de entităţi care lucrează împreună pentru a atinge un scop colectiv. Tu faci parte din unul dintre aceste grupuri mari. Grupul poate fi exterior entităţilor care se încarnează pe Pământ, cum este grupul tău, sau poate fi format din entităţi în întregime legate de Pământ, pentru ocaziile de evoluţie pe care le oferă acesta.

– Ce fac aceste grupuri?

– Ele ajută la orientarea unei civilizaţii într-o anumită direcţie, care va spori oportunităţile evolutive.

– De a face binele!

– Oportunităţile evolutive nu înseamnă întotdeauna că un individ trebuie să facă ceea ce voi numiţi “bine”. Binele şi răul sunt instrumente conceptuale decizionale şi separatorii pentru a deosebi între acţiunile unui individ şi ale altuia. “Bun” este cuvântul pe care oamenii preferă să îl folosească şi cu care preferă să fie descrişi. Dar acest lucru nu înseamnă că o persoană bună va evolua mai repede decât o persoană rea. Evoluţia se referă la experienţe şi la recunoaşterea ocaziilor de evoluţie pe care anumite experienţe le oferă individului. De exemplu, dacă o entitate din planul terestru ar fi permanent bună, ea ar fi proscrisă de comunitatea locală, ca fiind ireală. Această experienţă are propria sa însemnătate evolutivă, deoarece îi va crea nişte emoţii specifice când este percepută ca un om exagerat de bun sau care face numai bine din naivitate. În mod similar, a face lucruri rele poate avea, de asemenea, punctele sale pozitive, deoarece, la un moment dat, acţiunile rele provoacă remuşcare, care este o emoţie puternică şi o experienţă de avans evolutiv.

Vezi tu, pentru a putea evolua, trebuie să urcaţi începând de la baza scării, ceea ce înseamnă că trebuie să experimentaţi cât mai multe lucruri, şi bune, şi rele. Se întâmplă aşa pentru a căpăta o viziune echilibrată asupra existenţei la acest nivel şi a cunoaşte ce este necesar pentru evoluţia tuturor, a voastră şi a tovarăşilor voştri încarnaţi. Odată ce înţelegeţi pe deplin acest lucru, puteţi începe apoi să lucraţi împreună ca o echipă atât în frecvenţele superioare, cât şi în cele inferioare, destinate încarnării. Acest lucru înseamnă că puteţi lucra împreună pentru a schimba cursul civilizaţiilor sau al grupurilor locale pentru a le ajuta să evolueze. Iar cel mai bun loc pentru a găsi calea optimă este în Akasha.

Lucrul interesant este că entităţile care sunt influenţate de acest scenariu “ce-ar fi dacă” desfăşurat în Akasha, dacă nu sunt încarnate în prezent, devin conştiente de modul în care vor fi afectate. Acest lucru înseamnă, de obicei, că acestea vor începe să apară prin preajmă, mai ales, din interes, dar şi pentru a oferi îmbunătăţiri strategice.

– Asta înseamnă, probabil, că mii, dacă nu milioane de entităţi se implică simultan când se desfăşoară scenariul “ce-ar fi dacă”?

– Da, şi de aceea nu este realizat foarte des, căci se bazează pe faptul că toate aceste entităţi lucrează împreună în acelaşi timp pentru binele scenariului. Rezultatul scenariului trebuie, de asemenea, să fie aprobat

de entităţile afectate, deoarece poate afecta într-un fel sau altul progresul lor evolutiv.

Criteriile de utilizare a înregistrărilor Akashice pentru un scenariu de tip "ce-ar fi dacă"

– Wow, cât de des se realizează un scenariu “ce-ar fi dacă”?

– Am explicat când se întâmplă, dar presupun că mă întrebi care sunt criteriile pentru ca un scenariu să fie realizat?

– Da, asta este. Doar ai schiţat de ce, dar nu ai descris când anume se face.

– Analizăm un astfel de scenariu complex în Akasha când trebuie să facem schimbări drastice într-o civilizaţie pentru a o salva de la dispariţie – fapt care ar fi o mare pierdere, mai ales atunci când are un rol de jucat în schema generală a lucrurilor – sau a venit momentul potrivit pentru a ajuta civilizaţia să evolueze mai repede sau să treacă la următorul nivel de evoluţie. Folosesc aici cuvântul “civilizaţie”, deoarece mă refer la entităţi care există în frecvenţele sau dimensiunile fizice. Scenariul este cel mai bine folosit pentru acest plan fizic, căci cei încarnaţi nu-şi pot aminti care este planul lor de viaţă şi, cu atât mai puţin, care este planul pentru corpurile pe care le ocupă cât timp există la acest nivel.

– Deci, ceea ce spui, de fapt, este că, scenariul “ce-ar fi dacă” este folosit cu moderaţie şi doar în scopul de a ajuta entităţile de pe frecvenţele inferioare.

– Cam la asta se rezumă totul.

– Aşadar, toate existenţele oamenilor şi a altor entităţi din acest univers sunt păstrate în această Akasha. Şi ea poate fi folosită pentru a prezice direcţia spre care se îndreaptă civilizaţii întregi. Această direcţie poate fi modificată de grupuri de spirite care proiectează încotro ar trebui să se îndrepte acea civilizaţie. Funcţia Akashică pentru scenarii “ce-ar fi dacă” le permite să stabilească cu precizie ce anume trebuie făcut pentru a obţine rezultatul dorit.

– Exact asta se întâmplă. Mai important, asta face omenirea în perioadele de criză mondială. Vezi tu, evoluţia nu este lăsată la voia întâmplării. Rasa umană şi alte rase încarnate sunt monitorizate şi modificate în mod continuu pentru a le accelera procesul de evoluţie şi a le spori oportunităţile de evoluţie. V-aţi întrebat vreodată de ce viaţa pe Pământ se desfăşoară atât de rapid în această perioadă? Şi de ce apar atât de multe invenţii?

– Da, se pare că ne grăbim atât de mult, încât nu suntem capabili să ne acordăm timpul necesar pentru a medita şi a fi în contact cu Sinele nostru superior sau chiar cu Tine.

– Da. Dar care este adevăratul motiv din spatele acestei grabe?

Experimentele actuale desfăşurate pe Pământ

– Habar n-am. Face parte dintr-un experiment?

– Întregul univers şi dimensiunile sale sunt un experiment. Dar, da, se desfăşoară un mic experiment sau două în acest moment.

Primul este de a vedea cine este capabil să ia contact cu Sinele său superior şi, prin urmare, să pătrundă în Realitatea reală, fiind bombardat de toate aceste noi distrageri, şi de a-i ajuta şi pe alţii cum să facă acelaşi lucru.

Al doilea este de a ridica nivelul de vibraţie cu o treaptă sau două, până la punctul în care să puteţi conlucra cu alte entităţi încarnate şi, prin urmare, să creşteţi oportunităţile de evoluţie pentru toată omenirea încarnată. În plus, înălţându-vă cu o treaptă sau două, veţi creşte nivelul de frecvenţă de bază până la unul în care toţi veţi deveni din nou mai sensibili faţă de Realitatea mai mare, revenind astfel acolo unde ar trebui să fiţi în acest moment al existenţei voastre. Toată această tehnologie este bună, dar vă maschează potenţialul vostru real, introducând nişte metode artificiale de rezolvare a unor probleme create de simplul fapt că omenirea nu vibrează la frecvenţa la care ar trebui. Folosind adevăratele voastre abilităţi, nu aţi avea nevoie de toate aceste mecanisme artificiale din jurul vostru. Şi acesta este un lucru pe care specia voastră trebuie să îl depăşească şi să îl înţeleagă. Într-adevăr, sunteţi într-o cursă, în sensul foarte real al cuvântului, o cursă a umanităţii înapoi la Sursă, la Origine.

– De ce ar fi o asemenea cursă? Eu credeam că o entitate evoluează personal, că cel mai important lucru ar fi să experimentezi lucruri diferite care te fac să evoluezi ca entitate şi că întoarcerea la Sursă ar fi o alegere personală.

– Întoarcerea la Sursă este o alegere personală. Sunteţi liberi să nu o faceţi, dacă aşa consideraţi potrivit. Am spus că este o cursă, doar fiindcă majoritatea entităţilor doresc să se întoarcă la Sursă pentru a împărtăşi sentimentul de unitate şi totalitate, precum şi pentru a-şi aduce contribuţia la Origine – contribuţia lor fiind ceea ce au învăţat şi experimentat despre ei înşişi şi despre mediul lor. Acesta este motivul suprem al existenţei lor. Ajută Originea să se cunoască pe Sine mai bine şi mai repede şi, mai important, într-un mod în care nici nu s-ar fi gândit.

– Eu credeam că Originea este capabilă să se gândească la orice şi să experimenteze totul.

– Bineînţeles că poate. Dar beneficiul aici este că voi, ca entităţi mai mici, sunteţi capabili să experimentaţi lucrurile într-un mod mult mai personalizat, chiar mai mult decât Originea însăşi, pur şi simplu, pentru că nu sunteţi distraşi de lucruri mai măreţe. În esenţă, sunteţi capabili să intraţi în detalii pe care Originea nu le-ar găsi interesante, din perspectiva sa. Pentru a face acest lucru, are nevoie de fiinţe mai mici. De aceea, Originea m-a creat pe Mine, iar Eu, la rândul Meu, v-am creat pe voi toţi, pentru a pătrunde în detalii şi apoi a vă întoarce cu aceste detalii cât mai curând posibil. Akasha este, pur şi simplu, un depozitar al tuturor experienţelor combinate pe care omenirea le-a trăit, le-ar putea trăi sau vrea să le trăiască. Iar aceste alegeri se bazează pe liberul-arbitru angrenat într-un mediu limitativ.

– În regulă. Dar ai menţionat doar rasa umană. Însă spuneai că toate entităţile încarnate au informaţii despre viaţa trecută, prezentă şi viitoare stocate în Akasha.

– Acum eşti de-a dreptul pedant. Desigur, toate experienţele tuturor entităţilor încarnate în universul fizic, în toate dimensiunile şi frecvenţele sale, sunt păstrate în Akasha. Mă refer doar la specia umană, pur şi simplu, pentru că aici trăieşte în prezent partea din Tine care comunică cu mine. Dacă ar fi să includ şi locurile unde există celelalte elemente ale Tale întrupate, doar te-aş încurca.

Capitolul 38: Conştiinţa cristică

– În cercurile spirituale se vorbeşte mult despre Conştiinţa cristică şi că Isus Cristos ar însemna altceva, cel puţin pentru cercurile religioase. Care este legătura dintre cei doi termeni?

Interpretări ale semnificaţiei cuvântului Cristos

– În esenţă, trebuie să înţelegeţi că cuvântul Crist era folosit pentru a descrie acel om care a fost creştinat sau botezat, ceea ce înseamnă curăţat sau purificat. Este o parte a procesului care face posibilă puritatea gândirii, care se va detaşa de dorinţele fizice şi va lucra la nivel pur spiritual, deşi fiinţa încă mai trăieşte în planul terestru. Prin urmare, cel care a fost curăţat şi pregătit pentru acest nivel de funcţionare este un om creştinat şi este numit, pe scurt, Crist. Astfel, Isus poate fi numit Isus cel creştinat sau, pe scurt, Isus Cristos.

Cititorii ar trebui să ia în considerare aici că folosirea cuvântului "creştinare" va fi întotdeauna un subiect de dispută. Procesul de purificare, care acum este evocat în mod simbolic în bisericile din întreaga lume sub forma botezului, exista cu mult înainte de apariţia sensului actual al cuvântului Crist, cuvânt folosit în prezent pentru a-l descrie pe Isus şi religia care a derivat din învăţăturile sale. Este suficient să spunem că procesul creştin de purificare exista cu mult timp înainte ca entitatea cunoscută sub numele de Isus să se întrupeze pe Pământ. Acest proces deschidea canalele superioare de comunicare ale omului şi îndepărta dorinţa şi impulsul de a folosi Cunoaşterea în interes personal. Cuvântul Cristos a apărut, pur şi simplu, din nevoia omenirii de a avea un cuvânt percutant pentru a defini purificarea sufletului. Iar omenirea l-a atribuit entităţii Isus, deoarece el personifica starea de purificare. Astfel, oamenii au plasat acest cuvânt după numele celui purificat, Isus. Totuşi, este doar unul dintre multele cuvinte care au fost folosite pentru a descrie procesul de purificare. De fapt, Isus ar trebui să fie numit Isus cel purificat, care este o denumire mai descriptivă.

Spiritualiştii vor mai adăuga faptul că cuvântul Crist este folosit şi pentru a descrie anumite energii sau forţe pure. Aceste energii sunt accesibile doar acelor entităţi întrupate care au o inimă pură. În prezent, există doar foarte puţine astfel de entităţi încarnate pe Pământ.

– Deci, dacă m-aş purifica până la nivelul la care m-aş simţi detaşat de dorinţele fizice, atunci aş putea fi numit Guy Cristos.

– Da, dar nu sună la fel de bine ca Isus Cristos, nu-i aşa? Totuşi, chestiunea este mult mai serioasă decât pare. Dacă tot ai întrebat despre

Conştiinţa cristică... Odată ce ai fost creştinat, eşti lăsat să te dezvolţi singur până la nivelul în care această stare cristică devine starea ta naturală. De exemplu, nu mai eşti tentat de niciuna dintre cerinţele sau dorinţele lumii fizice, deoarece eşti conştient că lumea fizică nu-i decât o părticică din realitatea mai vastă, Universul cu toate nivelurile şi frecvenţele sale. Acest lucru nu este uşor de realizat, deoarece tentaţiile fizice sunt mari şi atrag puternic acea parte din tine care este încarnată, adică "în carne". Trebuie să ai grijă şi de corpul tău de carne, ca să poţi acţiona pe deplin în mediul fizic. Tocmai aici apare confuzia şi mulţi dintre voi, odată creştinaţi, vă decreştinaţi, fiind corupţi de lumea fizică. Este greu să renunţi la dorinţele fizicului când sunt atât de atrăgătoare şi, aparent, reale.

Necesitatea de a continua creştinarea sau purificarea

Conducătorii voştri religioşi abia dacă înţeleg necesitatea ca trupul uman, ba chiar şi sufletul, să fie purificat imediat după naştere, pentru a-i da un impuls în direcţia cea bună. Dar nu au nici cea mai vagă idee că purificarea sau creştinarea trebuie continuată. Nimeni nu ştie, din cauză că această cunoaştere s-a pierdut de-a lungul timpului. De atât de mult timp oamenii au fost lăsaţi să se descurce singuri, încât este o adevărată revelaţie când cineva reuşeşte să iasă din întunericul ignoranţei şi se purifică prin eforturi proprii, fără ajutorul religiei, care, deşi are intenţii bune, este şi ea o momeală pentru a controla şi a constrânge minţile influenţabile.

Când eşti spiritual şi puternic pentru că ai fost creştinat nu înseamnă să te conformezi cerinţelor celor care cred că ei ştiu toate răspunsurile, căci răspunsul adevărat poate fi găsit doar în interiorul fiinţei. Poate că ai nevoie de puţin ajutor pe parcurs, dar, cu siguranţă, nu trebuie să fii un conformist, căci în spirit nu există conformism. Aici există doar creativitate, născută din iubire, înţelepciune şi putere, având ca rezultat evoluţia.

– *Am auzit că botezul te protejează de diavol.*

– Prostii, căci am mai spus, nu există niciun diavol, cu excepţia ispitei din tine, diavolul din tine, cu tentaţiile sale de a ceda la cerinţele şi dorinţele existenţei fizice. Povestea asta are rolul să perpetueze nişte neadevăruri pentru a controla minţile maselor de oameni. Nu are niciun sens în mintea celor care caută adevărul şi nici în Realitatea mai vastă. Chiar voi afirma că: oricine crede în diavol este el însuşi diavolul, deoarece nu există un astfel de personaj, energie sau forţă în mediul

cuprins în Origine. Cuvântul "diavol" este doar un cuvânt scos din context, care desemnează nivelul de conştiinţă la care cobori când cedezi la dorinţele fizicului.

Nivelul de conştiinţă al omului pe deplin creştinat sau purificat

Dar revenind la Conştiinţa cristică, atunci când eşti pe deplin creştinat sau purificat, nivelul de conştiinţă pe care-l poţi atinge este atât de înalt, încât ai o comunicare deplină cu Sinele tău superior şi cu restul Universului. Ca urmare, toate intenţiile şi acţiunile tale sunt pure şi toate sunt realizate cu scopul de a ajuta restul omenirii să atingă acelaşi nivel de elevare personală către Sursă, adică Eu, şi apoi către Origine. Aceasta este tot ce ţi-ai dorit vreodată cu adevărat, iar creştinarea nu este decât o etapă pe calea atingerii acestei perfecţiuni. Căci atingerea ei este soluţia perfectă pentru dorinţa perfectă – dorinţa de a evolua.

În Conştiinţa cristică ai capacitatea de a înţelege mecanismele universului din zona ta locală şi de a putea manipula energiile înconjurătoare, până la realizarea unor fapte ce ar putea fi numite miracole. Unele dintre acestea pot fi realizate chiar şi în mediul fizic de astăzi, atât de dominat de dorinţele umane, deşi, cam până acum o sută de ani şi în locuri mai puţin materialiste din lume, foarte multe miracole erau realizate de către iluminaţii cristici.

Atracţia materialismului versus bogăţia Conştiinţei cristice

Dacă ar exista ceva care ar putea fi numit diavolul, atunci este exacerbarea dorinţei de bogăţie materială. Bogăţia, în sine, este o reală perturbare sau distragere. Nevoia de confort fizic s-a extins acum şi la deţinerea multor lucruri sau produse care nu sunt cu adevărat necesare în viaţa de zi cu zi. În plus, cu cât ai mai mult, cu atât îţi doreşti mai mult, iar gaura materială care trebuie umplută devine tot mai mare. Prin urmare, în aceste vremuri, este cu atât mai dificil, dar şi mai important să ajungeţi la starea de creştinare şi de Conştiinţă cristică, pentru că dorinţele oamenilor se extind nesăţioase, în sensul de a avea încă un produs nou şi încă unul, ceea ce îi conduce la o stare în care nu sunt niciodată mulţumiţi. Iată ce vreau să vă spun: Viaţa vi s-ar schimba complet dacă v-aţi dedica cu toţii fie chiar şi două procente din timpul vostru pentru creştinare sau purificare, înţelegerea Conştiinţei cristice şi cum te simţi având Conştiinţa cristică a purităţii gândirii, comportării şi înţelepciunii. O, câte lucruri aţi putea obţine atunci!

Aţi renunţa de bunăvoie şi într-o clipă la bogăţia materială, pentru că nu aţi mai avea nevoie de ea. Aţi avea mult, mult mai multă bogăţie decât aţi putea visa vreodată, bogăţia care vine când ai la dispoziţie toate energiile din univers.

– Deci bogăţia materială este iluzorie?

– Da, nu înseamnă nimic. Bogăţia materială nu este doar un confort trecător, ci şi o distragere puternică de la evoluţia spirituală. Vă seduce complet şi o face de milenii. Chiar nu aveţi deloc nevoie de ea. Atunci când sunteţi în acord cu Universul şi cu energiile sale, puteţi crea orice aveţi nevoie pentru a subzista, inclusiv banii necesari pentru nevoile fizice.

– Vrei să spui că putem crea bani?

– Da, dar şi mai important, puteţi crea hrană, apă, îmbrăcăminte şi adăpost. Puteţi crea chiar şi energii care să aibă aceleaşi efecte ca medicamentele sau vindecările.

– Păi, dacă este atât de uşor de trăit – când poţi crea tot ceea ce îţi doreşti – atunci de ce se lasă oamenii seduşi de aspectul fizic al lucrurilor, fiindcă mi se pare a fi mult mai greu să acţionezi fizic decât să lucrezi cu spiritualul?

– Îmi pun şi eu mereu aceeaşi întrebare. Oare de ce nu înţelegeţi cu toţii esenţialul? Totuşi, admit că depinde de fiecare individ să înţeleagă aceste lucruri pe cont propriu şi chiar ăsta-i scopul vieţii voastre întrupate.

Esenţa Conştiinţei cristice

– Revenind la esenţa Conştiinţei cristice, care este scopul ei?

– Întoarcerea la Sursă, adică la Mine, şi apoi, la Origine. Dar trebuie să fac o precizare. Când vă întoarceţi la Sursă sau la Origine, nu pierdeţi esenţa a ceea ce sunteţi. Nu acesta a fost scopul de a vă oferi o individualitate. Aşa cum am afirmat de multe ori, scopul creaţiei este ca voi să experimentaţi multe lucruri, pe care să le transmiteţi apoi către Origine. Rezultatul este că veţi evolua până când nu va mai fi nevoie să vă întoarceţi la nivelurile inferioare. În acel punct, evoluţia va însemna să deveniţi una cu Dumnezeu, să-l numim aşa, să deveniţi egal cu El – deşi nu veţi putea fi niciodată chiar egali, deoarece Dumnezeu este Originea, iar voi sunteţi doar o mică parte din Dumnezeu, deoarece aţi fost creaţi de Mine. Calea pentru a ajunge acolo este să trăiţi o viaţă simplă, dar nu degradantă, ci să vă simţiţi confortabil în situaţia în care vă aflaţi şi să vă

folosiţi timpul liber pentru îmbunătăţirea celorlalţi, fără avantaje personale.

Acesta este cel mai important sfat pe care vi-l pot da în această privinţă, deoarece mulţi se folosesc de voluntariat ca un mijloc de a ajunge la anumite scopuri personale. Asta fac de obicei oamenii bogaţi pentru a obţine un statut mai înalt în societate şi pentru a se bucura de o recunoaştere publică, ajutând persoanele mai puţin norocoase decât ei. Cu toate acestea, ce vor ei cu adevărat sunt onorurile, cum ar fi rangul de cavaler, pentru a-şi ridica statutul social, şi nu simt vreo nevoie reală de a-i ajuta pe cei loviţi de lipsuri. Pentru a lucra în folosul altora sau a face voluntariat la cel mai înalt nivel, trebuie să te bazezi pe sentimentul iubirii adevărate. A ajuta din iubire înseamnă că faci ceva pentru cineva doar pentru că vrei s-o faci, nu pentru că te aştepţi la nişte beneficii, ci pentru că simţi că persoana sau persoanele implicate vor beneficia cu adevărat de pe urma acţiunilor tale, ceea ce te face fericit. Totul se face cu iubire atunci când operezi din Conştiinţa cristică. Acesta este cel mai important lucru de reţinut, că nu poţi face nimic cu răutate sau cu gândul la propriul beneficiu, că nu aşa acţionează cei aflaţi în această stare de conştiinţă euforică.

– De ce se întâmplă aşa?

A fi una cu Universul şi cu tot ce există în el

– Pentru că atunci când trăieşti în Conştiinţa cristică, eşti una cu Universul şi cu tot ce există în el. Desigur, te vei focaliza mai mult pe ce există aici şi acum în planul terestru şi vei acţiona cu plăcere în limitele acestui mediu. Chiar dacă eşti una cu Conştiinţa cristică, nu poţi evita asta, pentru că este însuşi motivul pentru care te afli acum pe această planetă şi în această dimensiune şi frecvenţă, pentru a lucra cu planeta aşa cum este ea acum şi cu locuitorii care au nevoie de ajutorul tău pentru a progresa spiritual sau, pur şi simplu, au nevoie de un ajutor.

A trăi la acest nivel de conştiinţă este cu adevărat remarcabil, iar dacă aţi putea s-o simţiţi doar pentru un minut, aţi înţelege despre ce vorbesc. Ba chiar aţi face tot ce v-ar sta în putere pentru a reveni la acest nivel de existenţă, căci pentru asta v-aţi născut cu toţii, ca să trăiţi astfel în planul fizic.

Imaginaţi-vă că aţi putea fi în contact cu toate animalele de pe planetă, împărtăşindu-le experienţele, vieţile şi bucuriile lor. Imaginaţi-vă că v-aţi putea controla corpul până la punctul în care să nu îmbătrâniţi, putând să vă întineriţi, să vă vindecaţi pe voi şi pe ceilalţi de

orice afecţiune, oricât de greu sau imposibil de vindecat ar fi cu ajutorul medicinei moderne. Imaginaţi-vă că aţi putea prelucra metalele şi mineralele din sol fără a fi nevoie să le topiţi; doar le-aţi ordona să-şi părăsească locul lor actual şi să devină ceea ce doriţi voi să devină. Imaginaţi-vă că aţi putea folosi şi stăpâni cele patru elemente fundamentale – pământul, vântul, apa şi focul – şi că aţi putea schimba vremea într-un sens favorabil culturilor agricole. Imaginaţi-vă că aţi putea crea mâncarea de care aveţi nevoie din ingredientele de bază, fără a fi nevoie să le gătiţi. Imaginaţi-vă că aţi putea manipula însăşi reţeaua spaţio-temporală din jurul vostru, până la nivelul la care nu aţi mai avea nevoie de maşini, trenuri, avioane sau bărci pentru a colinda Pământul. Asta înseamnă să trăieşti în Conştiinţa cristică. Şi atunci, oare de ce acceptaţi cu toţii o existenţă inferioară?

– Nu ştiu. De ce?

– Pentru că aţi fost cu toţii orbiţi să nu vedeţi Realitatea mai vastă de către nevoia de a vă conforma regulilor fizicului. Calea către Conştiinţa cristică necesită o anumită dedicare, până la nivelul la care să munciţi mult şi din greu doar pentru o mică răsplată, căci la capătul tunelului nu se află recompensele fizice pe care le doriţi voi. Aşa cum tocmai am explicat, la capătul tunelului vă aşteaptă mult, mult mai mult decât o răsplată fizică, căci sunteţi invitaţi să staţi, ca un frate, la masa lui Dumnezeu, sau a Originii.

Capitolul 39: A te pune în slujba celorlalţi

Să vă vorbesc acum ce înseamnă “a te pune în slujba celorlalţi”, pentru că această afirmaţie a fost înconjurată de multă mistică şi populism.

A te pune în slujba celorlalţi nu înseamnă că trebuie să renunţi la viaţa ta pentru a-i ajuta pe alţii şi să munceşti pe degeaba. Înseamnă mult mai mult decât această simplă afirmaţie. A te pune în slujba celorlalţi înseamnă să lucrezi pentru îmbunătăţirea şi evoluţia rasei umane, dacă şi când poţi, într-un mod acceptabil pentru tine. Vezi tu, nu le poţi impune oamenilor bunăvoinţa ta. Pur şi simplu, nu asta vor. De obicei, oamenii cer ajutor atunci când chiar îl vor şi de la oameni în care au încredere că îi vor ajuta. Dar asta nu înseamnă neapărat că îşi doresc iluminarea spirituală. Mai mult ca sigur, au nevoie de ajutor pentru a-şi rezolva o anumită problemă pe care o consideră insurmontabilă la un moment dat.

Prin urmare, cea mai bună cale este să oferi ajutor sau să accepţi să le dai ajutor dacă ţi se cere. Genul de ajutor de care au nevoie poate fi chiar unul obişnuit, cum ar fi repararea cablului la o lampă de birou sau o pană de cauciuc la bicicleta copilului, ajutor la decoraţiuni interioare şi, da, chiar şi cumpărăturile pentru bunicuţa.

Pe de altă parte, poate că unii oameni cer ajutor din punct de vedere spiritual şi caută o îndrumare pe care grupul lor de prieteni, asociaţi sau convingerile lor religioase nu le-o poate oferi. În acest caz, ei pun la îndoială structura realităţii pe care o văd în jurul lor şi cer răspunsuri la nişte întrebări la care religia nu reuşeşte să răspundă, din cauză că religia nu va da niciodată răspunsurile pe care are rolul să le ascundă. Toate religiile sunt concepute pentru a controla masele de către acei puţini care vor puterea asupra celorlalţi.

A te pune în slujba celorlalţi înseamnă să fii disponibil atunci când Eu (Sursa) sau Originea avem nevoie de tine. Iar tu vei şti când avem nevoie de tine, pentru că vei simţi dorinţa de a face un anumit lucru care îi poate ajuta pe alţii. Vei fi întrebat doar dacă eşti pregătit şi dispus să ajuţi şi nu te laşi păcălit de mulţimea de şarlatani care dau speranţe false celor care au nevoie de ajutor adevărat.

A te pune în slujba celorlalţi nu înseamnă că trebuie să vânezi ocazii de a face servicii altora, căci trebuie să îţi trăieşti şi tu propria viaţă. Nu înseamnă nici că trebuie să-i ajuţi pe alţii fără a cere nicio recompensă. Fii mulţumit când acţionezi cât de bine poţi, căci acesta este cursul natural al Universului. Dacă cei care îţi sunt recunoscători doresc să te răsplătească într-un fel, atunci aşa să fie. În egală măsură, dacă există persoane pe care le-ai ajutat, dar nu te pot răsplăti, atunci nu le cere nicio recompensă. Lasă-te în seama vieţii, căci vei fi răsplătit, chiar dacă nu chiar imediat.

A te pune în slujba celorlalţi înseamnă, de asemenea, că ar trebui să ajuţi oamenii, chiar dacă nu îi placi în mod deosebit. Nu ar trebui să îi ajuţi din nevoia obsesivă de a face servicii altora, ci amintindu-ţi că sunt semenii tăi din rasa umană şi că s-au întrupat pentru a evolua şi ei. Este minunat când le arăţi bunătate unor oameni pe care nu-i placi, ajutându-i când au nevoie – iar oamenii ştiu instinctiv când nu îi placi. Nu numai că astfel îţi ridici vibraţia, depăşindu-ţi propriile prejudecăţi, dar îi ajuţi şi pe ei să se înalţe, pentru că te vor privi într-o altă lumină. În urma bunătăţii tale, o bunătate la care nu se aşteptau, îşi vor schimba atitudinea faţă de cei pe care îi consideră duşmani, chiar dacă, la început, doar la nivel subconştient.

Prin urmare, punându-te în slujba celorlalţi atunci când se iveşte ocazia reală de a-i ajuta, te ajuţi atât pe tine însuţi, cât şi pe ei, pe termen scurt şi lung. Toată lumea câştigă şi nimeni nu pierde atunci când sunt înlăturate prejudecăţile şi toţi primesc un ajutor, nu doar prietenii.

Când Isus a spus "leul se va culca lângă miel", el s-a referit la faptul că oamenii care au fost cândva duşmani sau care se antipatizau vor lucra împreună, pentru că nu se mai tem unii de alţii. O, da, şi leul se poate teme de miel, la fel cum mielul se teme de leu. Mielul poate avea o putere pe care leul nu o are – şi anume omul – care îl protejează, îl hrăneşte, are grijă de el, iar omul este puternic. Deşi leul are propria lui putere, este suspicios faţă de miel, pentru că, deşi este slab, blând şi sacrificat de om pentru hrană, totuşi, mielul conlucrează cu omul. Aşa că, leul crede că mielul cel blând are o putere pe care el nu o are. La fel se întâmplă şi cu oamenii puternici. Cei puternici prin statură sau poziţie socială se tem de cei care nu sunt la fel de puternici ca ei, pentru că aceia sunt mulţi, iar ei sunt puţini.

A se pune în slujba celorlalţi poate ajuta la depăşirea graniţelor suspiciunii reciproce, făcându-i pe cei puternici să conlucreze cu cei slabi, pe duşmani să conlucreze cu duşmanii lor şi să avanseze astfel cu toţii, pentru că lucrează împreună.

Prin urmare, a se pune în slujba celorlalţi este pentru entitate o dublă oportunitate, ba chiar triplă:

1) De a-i ajuta pe cei în nevoie.

2) De a permite atât celui care ajută, cât şi celui ajutat să progreseze din punct de vedere spiritual-evolutiv.

şi 3) De a elimina prejudecăţile şi suspiciunile, ceea ce promovează apropierea şi dragostea faţă de semeni.

Aceste trei elemente împreună au ca rezultat creşterea numărului de oameni care lucrează împreună în încredere, armonie şi iubire, ceea ce ridică frecvenţa de vibraţie a întregii umanităţi. Deci, în final, faptul că nişte oameni se pun în slujba celorlaţi îi ajută pe toţi.

– Înseamnă că cine se pune în slujba celorlalţi contribuie la revenirea omenirii acolo unde îi este locul, în frecvenţele superioare de vibraţie?

– Pe scurt, da. Orice ajutor pe care-l dai semenilor de a se eleva în vreun fel ajută la readucerea întregii omeniri pe drumul cel bun. Dar nu uita că nu doar omenirea este astfel ajutată, căci beneficiază şi planeta în al cărei mediu trăiţi.

– Cum adică? Îşi ridică şi ea vibraţiile?

– Da, bineînţeles. Singurul motiv pentru care vibrează la nivelul actual este activitatea umană. Fascinaţia voastră pentru fizic a provocat o reducere generală a vibraţiilor în spaţiul sau dimensiunea în care există entitatea numită de voi Pământul. Prin urmare, a fost trasă în jos odată cu voi.

– Pământul este şi el o entitate vie?

– Bineînţeles că este. Doar că, în momentul de faţă, se află la cea mai scăzută frecvenţă, nici pe departe pe atât vibrantă cum ar putea fi chiar şi numai cu un nivel sau două mai sus.

– Deci ajutându-i pe alţii să se îmbunătăţească spiritual, ne punem şi în slujba Pământului?

– Cu siguranţă. A te pune în slujba altora nu înseamnă a servi doar entităţile umane. Poate fi la fel de important să fii în slujba Pământului şi a celorlalte entităţi din sfera biodimensională. Asta înseamnă că a face o muncă ecologică din dragoste pentru această lucrare, nu ca nişte gesturi politice – căci acele motivaţii anulează energia de frecvenţă mai înaltă ce rezultă din motivaţia ecologic onestă – deci îndeplinind nişte activităţi ecologice poate fi, de asemenea, un mod foarte merituos de a te pune în slujba Pământului, care ar aduce beneficii nu doar omenirii, ci şi tuturor entităţilor spirituale de pe suprafaţa, din interiorul şi din jurul sferei biodimensionale a Pământului. Unii dintre voi deja lucraţi direct cu energiile pentru a suplini pierderea de energie a Pământului, din cauză că vibrează la o frecvenţă mai joasă, iar el începe să reacţioneze, trezindu-se. De aici şi schimbările meteorologice dramatice la care asistaţi. Ele se datorează unor schimbări în tiparele energetice, care provoacă reacţii ale energiilor elementale, cele aflate la graniţa dintre spiritual şi fizic. Vântul este unul dintre acestea şi cel mai vizibil. Nici nu v-ar veni să credeţi cât de fantastic de diferită ar fi viaţa pe Pământ, dacă vibraţiile i-ar fi ridicate înapoi până la nivelul la care ar trebui să fie. Doar câteva niveluri mai sus, şi zonele deşertice ar deveni din nou fertile, vremea s-ar schimba într-un mod favorabil, oferind condiţii ideale de mineralizare a Pământului şi niveluri optime de precipitaţii, temperatură, umiditate şi acoperire cu nori pentru un beneficiu maxim şi protecţie atunci când şi unde Pământul are nevoie de protejare împotriva radiaţiilor ultraviolete. Pământul ar începe să trăiască din nou, în loc să fie inert. El şi-ar onora locuitorii, iar voi aţi recunoaşte ce este Pământul cu adevărat şi l-aţi onora şi voi. Aţi înţelege din ce faceţi parte şi ce i-aţi făcut în mod colectiv acestei Fiinţe dintre cele mai divine. Mai mult, tot felul de fiinţe care în prezent hibernează, din cauza frecvenţelor joase, s-ar retrezi şi ar începe să conlucreze cu Pământul şi să se ocupe de nevoile acestuia, îngrijindu-l

până se va însănătoşi complet. Şi astfel, Pământul ar creşte ca energie şi frecvenţă şi ar trage în sus, odată cu el, şi umanitatea. Iar vibraţiile voastre crescând, veţi începe cu toţii să vă treziţi din somnolenţă şi să vă folosiţi adevăratele abilităţi, căci veţi fi recunoscut propria divinitate şi motivele încarnării voastre. Apoi veţi începe să înţelegeţi motivele existenţei celorlalte entităţi de pe Pământ, cum ar fi animalele de pe sol, păsările din aer şi peştii din oceane. Toate există aici cu un motiv, toate fac parte din sfera bio-spirituală şi toate au sarcini de îndeplinit. Veţi afla totul, vă veţi recăpăta abilitatea de a comunica cu ele şi, ca urmare, veţi lucra în armonie cu ele pentru binele întregului. În felul acesta, umanitatea per ansamblu şi companionii săi de pe suprafaţa, din interiorul şi din jurul acestei Entităţi mai mari, cu toţii vă veţi ridica şi mai sus, mai aproape de Origine.

Imaginaţi-vă o lume în care totul coexistă în armonie absolută, o lume în care fiecare fiinţă are o treabă de făcut şi este mulţumită să o facă.

Imaginaţi-vă o lume în care fiecare om îi ajută pe ceilalţi să atingă perfecţiunea în ceea ce fac, fără competiţie, ci în veselie şi bucurie, provocată de simpla plăcere de a vedea că o altă fiinţă atinge un nivel mai înalt.

Imaginaţi-vă o lume în care aţi i-aţi ajutat pe alţii să atingă măreţia, fiindcă v-aţi pus cu adevărat în slujba lor.

Imaginaţi-vă o lume în care puteţi vedea, simţi, atinge, experimenta şi a vă bucura de toate energiile din interiorul şi din jurul fiinţelor care există în acea lume, putând trăi şi voi ceea ce trăiesc ele atunci când conlucraţi cu ele în dragoste şi armonie adevărată şi vedeţi cum reacţionează şi cresc.

Lumea în care aţi putea vedea şi simţi toate acestea, pur şi simplu, v-ar răspunde la munca şi timpul pe care îl acordaţi cu iubire pentru a vă ocupa de nevoile ei şi pentru a o ajuta să crească şi să evolueze şi ea.

Imaginaţi-vă că energiile ce vor apare aici sunt energiile iubirii pure şi necondiţionate, care este aceeaşi iubire ce există în tot universul, iubirea unui Creator întotdeauna mulţumit de eforturile creaturilor sale, oricare ar fi ele. Imaginaţi-vă un Creator care nu judecă niciodată, nu se supără niciodată şi vă îmbrăţişează întotdeauna cu dragoste.

Imaginaţi-vă o lume în care vă manifestaţi ca adevăratul vostru Sine, părţi omnipotente, omnisciente şi omniprezente ale Entităţii mai mari, Originea. A vă pune în slujba celorlalţi pentru atingerea acestui nivel de existenţă este o lucrare cu adevărat nobilă, recompensele fiind nelimitate în comparaţie cu ce găsiţi în viaţa voastră actuală.

Aşadar, având acest stimulent, de ce nu aţi face-o? De ce nu v-aţi pune în slujba Binelui mai mare şi în slujba tuturor, dacă astfel beneficiază Binele mai mare, sau Eul mai mare?

Căile maeştrilor

– Să revenim la maeştrii din cărţile pe care le-am citit. Oare sunt ei cu adevărat capabili să trăiască 2000 de ani în trupul fizic?

– Bineînţeles şi, vorbind la modul realist, îşi pot face trupurile fizice să trăiască oricât de mult doresc. De exemplu, un yoghin care are o totală înţelegere şi acceptare a legii universale poate să facă orice doreşte. Corpul uman este limitat doar de capacitatea spiritului încarnat de a atrage energiile care sunt disponibile în mod natural pentru toţi. Atunci când spiritul titular se află într-o stare de somnolenţă, aşa cum sunteţi majoritatea dintre voi, nu este capabil să se conecteze la Realitatea mai vastă din jurul său şi crede că nu mai există nimic altceva în afară de existenţa sa fizică. Dar odată ce un spirit devine conştient de Realitatea mai vastă, începe să se armonizeze cu ea şi încep să-i apară abilităţile mai simple, disponibile la început, cum ar fi: intuiţie crescută, vindecări, mediumnitate, contactul cu cei aflaţi complet în stare energetică.

Însă abilităţile mai mari, cum ar fi capacitatea de a controla fizicul, apar doar atunci când individul a rupt vălul fizicului şi, prin urmare, nu mai este controlat de acesta în niciun fel. Atunci când ai atins acest nivel – ceea ce, aş putea adăuga, nu a fost uşor în acele vremuri ale maeştrilor şi este chiar şi mai dificil în lumea actuală, dominată de consumerism – nu mai eşti preocupat de nevoile fizicului. Devii capabil să-ţi hrăneşti corpul direct cu energie, reînnoind energiile celulelor corpului la nivelul cel mai elementar. Nu mai trebuie să foloseşti conversia energiei substanţelor organice sau anorganice – care are un randament slab, dar este necesară actualmente – deoarece corpul fizic nu mai are nevoie de energie de calitate inferioară. Corpul vostru se degradează din cauza modului de reproducere a noilor celule care le înlocuiesc pe cele uzate, deoarece, fără regenerarea celulei la nivel energetic, celulele se reproduc doar parţial. Pe parcursul înlocuirilor succesive, se pierd detaliile esenţiale ale programării celulei, ceea ce duce la decrepitudine, din cauză că vitalitatea esenţială s-a pierdut. Yoghinul sau maestrul ştie acest lucru şi este capabil să ofere structurilor celulare ale corpului tot ceea ce au nevoie mereu sau în anumite momente, ceea ce realizează o regenerare sau o întinerire completă, bazată pe memoria corpului la o anumită vârstă, aspectul fizic fiind astfel la discreţia spiritului încarnat. Nu toate

spiritele doresc să se prezinte ca băieţi sau fete. Multe preferă să se prezinte la vârsta maturităţii, pentru că aceasta este vârsta cea mai respectată de către discipolii care îi urmează pe aceşti maeştri. La vârsta mijlocie, se consideră că eşti la apogeul capacităţilor tale de învăţare şi de predare. Dacă eşti mai în vârstă, eşti considerat un bătrânel ramolit. Dacă eşti mai tânăr, se consideră că nu ai autoritatea de a preda învăţătura.

Dar revenind la motivul principal al acestei discuţii, un individ iluminat până la nivelul de maestru îşi poate modifica structura celulară până la perfecţiune. Asta înseamnă că este capabilă să funcţioneze cu o eficienţă de 100 % şi să fie manipulată de voinţa spiritului energetic. Dacă spiritul doreşte, corpul poate fi perpetuat în eternitate prin translatarea sa în spiritual, adică transformându-l în starea sa pur energetică, permiţându-i, în acelaşi timp, să fie prezent şi în mediul fizic. Această metodă poate fi folosită şi pentru transportarea corpului fizic prin mediul fizic. Dar ea poate fi realizată numai atunci când spiritul cunoaşte bine adevărata Realitate şi, prin urmare, este capabil să lucreze cu întreaga sa energie, când toată Realitatea este accesibilă, recunoscută şi înţeleasă de către spiritul individului respectiv. Poate că vi se pare ceva cam îndepărtat, dar este realizabil de către toţi.

Dar, spun din nou, distragerile fizicului sunt atât de intense, încât este dificil ca omul să iasă din sfera lor de influenţă. Însă dedicarea şi angajamentul ferm faţă de cauză, împreună cu încrederea în sine vor da roade în cele din urmă. Această lucrare trebuie continuată o perioadă mai lungă de timp, ceea ce este o mare problemă în condiţia actuală a lumii occidentale, spre care se îndreaptă orbeşte şi lumea orientală.

Corpul fizic este un obiect dispensabil, dar este totuşi util prin ocaziile de evoluţie pe care le prezintă, căci a trăi ca spirit într-o astfel de condiţie contractată şi limitată este, realmente, iluminatoare în sine. Ocazia cu totul specială oferită spiritului de a se încarna, adică “a fi în carne”, este că, prin muncă asiduă, îşi poate păstra corpul fizic în mediul spiritual, dacă aşa doreşte. Aceasta îi permite să apară instantaneu în mediul fizic oricând şi oriunde doreşte, fără a fi nevoit să treacă prin îndelungatul proces de creştere şi maturizare a organismului, acompaniat de inevitabila uitare şi apoi de trezirea spirituală. Prin urmare, acest spirit nu mai este constrâns de legile fizice, existând la nivelul fizic elementar, experimentând astfel tot ce se poate la nivel fizic, dar, în acelaşi timp, fiind pe deplin conştient spiritual. Aceasta este combinaţia perfectă, deoarece spiritul nu se mai află sub controlul cerinţelor şi distragerilor fizice, ci controlează el fizicul în toate aspectele.

Capitolul 40. Conştientizarea spirituală accelerată

– Am observat că, de multe ori, munceşti din greu pentru ceva şi, drept urmare, găseşti nişte scurtături sau soluţii rapide, păstrând aceeaşi calitate a muncii. Dacă transmiţi aceste cunoştinţe şi altor oameni, ei ajung la aceeaşi cunoaştere, dar fără a mai trece prin procesul laborios pe care l-ai parcurs tu. În consecinţă, ei te depăşesc prin ceea ce învaţă de la tine.

– Este absolut adevărat, iar dacă reuşeşti să le transmiţi celorlalţi ceea ce ai învăţat, astfel încât ei să plece de la un nivel mai înalt decât cel de la care ai pornit tu, atunci le-ai făcut un mare serviciu. De fapt, acesta este scopul experienţei. Experimentezi ce experimentezi şi, ca urmare, înveţi. Poţi apoi să transmiţi altora ceea ce ai învăţat, ceea ce le permite să progreseze într-un ritm mai rapid şi mai în profunzime. Atât învăţătorul, cât şi elevii vor cunoaşte istoria modului cum s-a ajuns la nivelul actual şi, prin urmare, noii-veniţi vor progresa fără a mai pierde timpul care i-a fost necesar la început învăţătorului să ajungă aici. Aceasta este calea naturală a Universului şi este cea mai bună modalitate de a multiplica ocaziile de evoluţie şi de a ridica vibraţia Universului şi a locuitorilor săi, fizici sau energetici.

– Deci este un lucru bun să le arăţi altora scurtăturile şi descoperirile tale?

– Este una dintre modalităţile primordiale de a te pune în slujba celorlalţi. Prin durerea ta, le uşurezi suferinţa celorlalţi. Le arăţi cum să avanseze oferindu-le ceva extrem de personal, ceea ce ai învăţat. Dacă îţi aminteşti, într-unul dintre dialogurile noastre anterioare, am menţionat că tot ceea ce învaţă toate fiinţele din acest univers se înregistrează în Akasha. Asta înseamnă că tot ceea ce trăieşti, înveţi şi progresul tău este înregistrat şi stocat pentru uzul celorlalţi. Rămâne acolo ca referinţă, astfel încât ceilalţi să poată obţine cunoştinţele şi experienţa altora, pe care nu au dobândit-o direct, ca să le fie de folos în încarnările sau experienţele de natură similară. Moştenind aceste cunoştinţe, vor pleca de la un nivel mai înalt decât dacă ar fi pornit de la zero. Şi astfel, se vor spori ocaziile de învăţare şi evoluţie, până când vor descoperi şi aceştia nişte soluţii rapide, pe care, la rândul lor, le vor transmite celor care îi vor urma. Aşadar, cercul se închide, deoarece şi ei au beneficiat de cunoştinţele şi suferinţa altora.

Folosesc aici cuvântul “suferinţă”, deoarece orice proces de învăţare şi evoluţie conţine ceva suferinţă pentru cel care este încarnat în planul fizic. Entităţile fizice care au suferit au învăţat ceva din asta şi apoi împărtăşesc aceste cunoştinţe altora, pentru a-şi continua ciclul evolutiv, îi ajută să-şi accelereze procesul de învăţare. În esenţă, se creează o spirală a cunoaşterii, spiritele încarnate dăruind pe măsură ce învaţă, iar ciclul continuă înainte şi în sus.

– Am auzit că, pentru a atinge iluminarea spirituală, trebuie să urmezi o cale strictă şi să meditezi cu dăruire. Cum poate fi posibil acest lucru în societatea occidentală de astăzi, unde ni se cere până şi să răspundem instantaneu la e-mailuri? Nu suntem niciodată lăsaţi destul de singuri pentru a ne dedica timpul ca să devenim realmente spirituali. Nici nu putem bate drumurile ca să predăm învăţătura spirituală, fără o locuinţă fixă şi fiind găzduiţi de străini, aşa cum a făcut Isus.

– Dar nimeni nu se aşteaptă să faceţi aşa ceva. Tocmai în asta constă frumuseţea spiralei ascendente. Pe măsură ce creşte nivelul oamenilor care încearcă să fie spirituali, creşte şi frecvenţa de bază a lumii sau a universului. Asta înseamnă că nu trebuie să depui aceleaşi eforturi pentru a ajunge la nivelul la care eşti acum, deoarece au muncit alţii înaintea ta, ceea ce-ţi oferă acum o poziţie de pornire mai înaltă. Prin urmare, accesul la tărâmurile spirituale este acum ceva mai uşor decât pentru cei dinainte.

Spiritualitatea de-a lungul a două mii de ani de încarnări umane

– Care ar fi diferenţa dintre noi şi ei? Cum s-au schimbat lucrurile pe parcursul a 2000 de ani de încarnări umane?

– Diferenţa este că, în general, minţile voastre sunt mai deschise pentru a înţelege adevărul. Acum sunteţi mult mai mulţi care vă puneţi marile întrebări fundamentale, de genul "Trebuie să existe şi altceva în afară de ce se vede cu ochiul liber". Aceasta este trambulina, este primul pas pe drumul spre iluminare. Când a trăit Isus pe Pământ, existau semnificativ mai puţini oameni în lume decât acum. În consecinţă, doar puţini oameni se aflau pe o cale spirituală conştientă, ceea ce oferea o şansă mai redusă de a ridica vibraţia Pământului. Or, creşterea populaţiei de astăzi a dus şi la o creştere semnificativă a celor intraţi în mod conştient pe o cale spirituală evolutivă, şi astfel puteţi înţelege de ce frecvenţa de bază a Pământului şi a Universului local este mult mai mare decât pe vremea lui Isus. Singura problemă acum este că mintea vă este

bombardată în fiecare oră sau zilnic de nenumărate lucruri care vă distrag atenţia de la lucrul principal, anume intrarea în contact cu partea ascunsă a voastră, adevăratul Sine. Cei încarnaţi în vremea lui Isus nu aveau parte de aceste distrageri, dar în schimb, trebuiau să plece de la un nivel mult mai scăzut al frecvenţei pentru a se ridica până la tărâmurile spirituale. Trebuiau să studieze în cea mai mare parte a vieţii, iar speranţa de viaţă era mai mică, aşa că au avut şi ei parte de provocările lor în ascensiunea către iluminare.

– *Atunci cum se face că Isus a fost iluminat la o vârstă atât de tânără?*

– Dar cum se face că tu ai fost interesat de mediumnitate de la o vârstă atât de tânără?

– *Pentru că s-a născut înconjurat într-o vibraţie mai înaltă?*

– Corect. Aşa sunt toţi cei care se află pe calea iluminării acum, la fel ca tine. Asta nu vă face superiori celor care nu sunt pe această cale, dar vă oferă ocazia de a le da şi lor startul pe această cale. Pentru asta vă aflaţi aici, pentru a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi să progreseze pe calea pe care aţi ales-o, calea spre adevărata iluminare.

Conştientizarea Realităţii, un comentariu din partea Originii

– *Ai menţionat anterior că o entitate trebuie să fie evoluată înainte de a putea conştientiza Realitatea adevărată şi de a avea acces la Cunoaşterea care există în această Realitate. Dar de ce trebuie neapărat ca o entitate să fie evoluată pentru a avea acces la această Cunoaştere, din moment ce ea provine din Tine şi de la Sursă?*

– Din cauza posibilităţii de a abuza de puterea care vine odată cu Cunoaşterea. Dacă ai putea accesa Totul, dar nu ai avea o inimă curată în condiţia ta limitată fizic, atunci nu ai avea imaginea de ansamblu, ci doar ceea ce îţi doreşti. Din acest motiv, o entitate trebuie să fie evoluată până la nivelul în care nu mai este tentată să folosească Cunoaşterea pentru propria mărire sau interes. Dimpotrivă, trebuie să simtă nevoia de a o împărtăşi cu cei suficient de conştienţi pentru a fi interesaţi într-un scop pozitiv. Astfel de oameni sunt în mod natural binevoitori şi neagresivi. De fapt, le-ar fi chiar dificil să fie agresivi din punct de vedere fizic şi nu ar putea să dea nici măcar un pumn cu adevărat puternic. Aceştia sunt oamenii care vor răspândi învăţăturile despre Realitate pentru a ajuta omenirea să iasă din fizic şi să progreseze spre următoarea frecvenţă.

Capitolul 41. Iertarea, ca regulă de viaţă în planul fizic

Iertarea este una din pietrele de temelie pentru a vă păstra spiritualitatea şi a vă eleva vibraţiile până la punctul în care puteţi trece la nivelul următor. Atunci când era încarnat, Isus a spus “Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac”. Acestea sunt cuvinte cu adevărat înţelepte, căci înţelegerea supremă şi cunoaşterea supremă se bazează pe iertarea supremă a tuturor greşelilor. Indiferent cât de mare sau de mică este acea greşeală şi indiferent cât de personală poate părea, învăţaţi să iertaţi pe deplin şi să vă eliberaţi de gândurile de răzbunare meschină care rezultă din rumegarea acelor greşeli. Ridicaţi-vă deasupra acestor nevoi meschine şi priviţi adevărul, adevărul că toţi merită să fie iertaţi pentru micile lor greşeli, indiferent cât de personale pot părea pentru individ.

– Iertarea pare atât de simplă. Oare de ce nu o folosim mai des?! Ar face lumea mult mai bună.

– Da, aşa este. Şi, în plus, ar rezolva multe dintre problemele lumii, dacă nu chiar pe toate. Problema este că oamenii spun că iartă, dar nu iartă pe deplin. Asta, din cauză că nu înţeleg pe deplin ce iartă sau ce este iertarea cu adevărat.

Pentru a ierta cu adevărat pe cineva, trebuie să înţelegi bine circumstanţele care au generat motivul acţiunilor sale. Atunci şi numai atunci eşti capabil să te pui în locul său şi să simţi emoţiile care au însoţit acţiunea. Acest lucru este posibil doar atunci când invoci funcţia empatică a Sinelui tău adevărat, care, bineînţeles, este disponibilă în orice moment, dacă îţi dedici timpul necesar pentru a-ţi asculta Sinele superior. Această abilitate este doar un pas pe drumul către iertarea instantanee şi necondiţionată, care se naşte din iubirea necondiţionată pentru toţi, căci ai nevoie să treci printr-un anumit proces până vei dobândi acest gen de iertare.

Atunci când eşti deschis şi una cu Universul şi cu ocaziile pe care ţi le oferă pentru evoluţie, vei vedea acţiunile celorlalţi nu ca pe un impediment pentru tine, ci ca pe o oportunitate de a evolua atât ei, cât şi tu. Vei recunoaşte şi înţelege asta imediat. Iertarea va fi instantanee şi necondiţionată.

– Deci iertarea este un instrument puternic, pe care trebuie să-l porţi cu tine.

– Nu este un instrument. Este o altă regulă de a trăi în planul fizic, o modalitate de a te asigura că nu-ţi cobori vibraţiile şi, prin urmare, nu-ţi pierzi contactul cu Sinele superior, acea parte a ta rămasă în Spirit. De

fapt, este o nevoie fundamentală a vieţii încarnate. Ai putea contabiliza de câte ori pe zi ţi-a greşit o persoană în vreun fel, sau ai putea să treci cu vederea acelea greşeli, sau ai putea doar să crezi că le ignori – aşa cum lasă unii oameni să mocnească lucrurile. Prin urmare, ai potenţialul fie de a-ţi scădea vibraţiile, din cauză că te opui şi nu eşti de acord cu evenimentele trăite, fie de a-ţi creşte vibraţiile, datorită faptului că îi ierţi pe cei care au creat acele evenimente neplăcute, şi astfel să mergi mai departe şi mai sus. Persoana înţeleaptă înţelege asta imediat, fără a se mai gândi, şi acceptă cu bucurie această ocazie de progres evolutiv.

– Dar cum rămâne cu cei din jur care îţi spun că se profită de tine sau că eşti călcat în picioare?

Să le arăţi celorlalţi raţiunea iertării

– Atunci este de datoria ta să îi ajuţi să treacă peste prejudecăţi şi să le explici raţiunea pentru care ai acţionat astfel. Făcând asta, obţii două lucruri:

1) Îi ajuţi să nu mai preia problemele altora şi, astfel, să nu-şi mai diminueze nivelul de vibraţie, din cauza unei interacţiuni personale sau intervenţii inutile.

Şi

2) Le oferi şansa de a deveni conştienţi de ocaziile de a ierta, atunci când acestea apar, prezentându-le problema scăderii frecvenţei din cauza neiertării.

Mai apare, în plus, şi oportunitatea de a tăia legătura energetică dintre tine şi persoana care trebuie iertată, deoarece această legătură energetică face parte din Legea karmei.

Legătura karmică dintre făptuitor şi receptorul ofensei, când o percepe ca atare

– Legătură? Care este această legătură? Eu credeam că, dacă ai făcut ceva care ţi-a provocat scăderea nivelului vibraţional, asta ar fi destulă karmă.

– Există întotdeauna o legătură karmică între făptuitor şi receptorul unei ofense. Ea leagă cele două entităţi la nesfârşit, până când se întâmplă unul dintre următoarele două lucruri:

1) Iertarea necondiţionată. Acesta este unul dintre cele mai mari daruri pe care o entitate îl poate face altei entităţi, deoarece rupe definitiv acea legătură karmică particulară dintre cele două entităţi.

Sau

2) Entitatea care a greşit iniţial va suporta o acţiune similară din partea entităţii care a suferit anterior din cauza ei.

– *Wow, calea asta pare foarte încurcată!*

– Aşa este. Îţi poţi imagina câte legături există între toate entităţile care sunt supuse încarnării! Este un adevărat scenariu criminal, dar care ar fi uşor de corectat dacă entităţile cărora li se face răul le-ar ierta pe cele care îl fac, chiar la momentul faptei. Mai mult decât atât, imaginează-ţi, dacă toată lumea s-ar ierta reciproc în momentul suferirii unei acţiuni ostile sau neplăcute, atunci Pământul şi toate sufletele încarnate aici s-ar afla la un nivel vibraţional semnificativ mai ridicat decât cel actual. Asta ar ridica nivelul de conştientizare al indivizilor, care ar recunoaşte imediat când sunt pe cale să comită o faptă greşită, ridicându-i astfel chiar până la pragul Conştiinţei universale în timp ce sunt încarnaţi. La acest nivel, este percepută imaginea de ansamblu şi se acceptă de bunăvoie modul optim de abordare a situaţiei.

– *Deci iertarea este calea de urmat.*

– Nu este singura cale de urmat, dar este o metodă importantă avută la dispoziţie de oameni pentru a avansa pe calea lor evolutivă.

Capitolul 42. Mai multe despre comunicarea cu Sinele superior

– *Poţi să-mi dai o altă explicaţie de ce este greu pentru noi, adică partea din noi înghesuită în acest vehicul fizic foarte mic, să fim în contact cu Sinele nostru superior? Întreb acest lucru, deoarece am încercat să explic chestiunea unor prieteni şi cunoscuţi folosind atât metafora conştiinţei închise într-o sticlă şi aruncate în ocean, cât şi comparaţia celor cinci simţuri fizice cu cinci milioane de simţuri spirituale, şi se pare că nu i-a ajutat să înţeleagă mare lucru.*

– Îţi ofer o comparaţie pe care majoritatea oamenilor ar trebui să o priceapă, în special cei mai tineri, deoarece are legătură cu computerele. Să luăm chestiunea descărcării de informaţii de pe internet când ai disponibilă doar o anumită lăţime de bandă. Dacă te gândeşti că tu ai fi computerul de acasă, iar Sinele tău real sau superior ar fi întreaga cunoaştere de pe internet, înţelegi imediat problema. Este nevoie de timp pentru a descărca sau a transmite date, chiar şi printr-o conexiune de bandă largă, mai ales atunci când au loc şi alte comunicaţii pe fundal.

Operaţiile devin şi mai lente atunci când încerci să descarci sau să navighezi pe mai multe site-uri web în acelaşi timp. Cauza este limita disponibilă a lăţimii de bandă, adică cât de multe date pot fi primite în acelaşi timp, precum şi puterea de procesare a computerului tău. Această lentoare te face să simţi o frustrare şi îţi limitează capacitatea de a obţine informaţii.

Acum, gândeşte-te că ai încerca să descarci deodată toate informaţiile din tot internetul. Computerul tău s-ar bloca, din cauză că nu are puterea necesară pentru a procesa aceste informaţii. Şi nici măcar furnizorul de servicii de internet nu are lăţimea de bandă necesară pentru a face faţă. Acelaşi lucru se întâmplă cu oamenii care încearcă să comunice cu Sinele lor superior şi cu memoria universală, cunoştinţele depozitate în Akasha.

Aşadar, sunteţi limitaţi de cantitatea mică de informaţii pe care le puteţi gestiona, care sunt obţinute, cel mult, prin intuiţie sau puteri parapsihice. Aşa cum unii au acces la o lăţime de bandă mai mare şi la computere mai performante, la fel, unii oameni au o capacitate mai bună de a comunica cu Sinele lor superior. Se datorează, pur şi simplu, capacităţii lor de a se acorda la acea parte din ei care are o lăţime de bandă mai mare şi o putere de procesare mai rapidă. Acest lucru presupune să vă oferiţi timp, un timp pentru a sta în linişte şi a vă asculta pe voi înşivă şi universul, fără aşteptări, prejudecăţi sau critici intelectuale, doar cu acceptare.

august-septembrie 2021

Erin Michelle Galito
– Întrebări şi răspunsuri cu Maestrul Isus

Mesaje din seria de transmisii live "**Master Jesus Speaks**", în care Spiritul lui Isus răspunde la întrebări din public legate de practica spirituală şi probleme de viaţă prin vocea mediumului **Erin Michelle Galito**, plecând de la principiile Nondualităţii şi "Cursul de miracole". Aceste videoclipuri sunt preluate din canalul de YouTube al mediumului/channel Erin.
https://www.youtube.com/c/ErinMichelleGalito/

În aceste adresări prin Erin, spiritul lui Isus vorbeşte deseori despre **Spiritul Sfânt** sau **Duhul Sfânt**, iar alteori despre **mintea cea corectă** (în opoziţie cu mintea eronată sau falsă, ego-ul). El se referă la ceea ce Isus numeşte, prin alţi mediumi precum Gina Lake sau Tina Spalding, **Sistemul de ghidare emoţională**. În spiritualitatea occidentală se numeşte **Sine superior**, iar în mesajele primite de mediumul Nina Petre este combinaţia dintre **Mintea astrală şi Mintea mentală** (ar putea fi numită şi Mintea supraconştientă). În yoga poate fi regăsit, în anumite tradiţii, prin numele de **Buddhi**. A nu se confunda cu *Atman*, care este *Spiritul Divin*, cea mai înaltă instanţă prezentă în om.

(R.P.)

Sesiunea din data de 7 februarie 2021

Cuvintele care-i aparţin moderatorului din off au litere înclinate.

– O după-amiază bună tuturor! Suntem cu voi. Şi am vrea ca toţi să ne reunim în acest moment acum, amintindu-ne că acesta este singurul moment care există. Centraţi-vă în Acum. Fiţi pe pace, aici şi acum.

Aşa. Suntem cu voi. Suntem aici. Aşa cum v-am explicat şi vom mai repeta încă o dată, pentru că oricui îi prinde bine un memento, tu eşti o minte şi nu un corp. Asta înseamnă că eşti visătorul visului şi nu personajul din el. Deci, este responsabilitatea ta cum răspunzi sau reacţionezi în viaţa de zi cu zi, în experienţele tale cotidiene.

Aminteşte-ţi, eşti la o oră de clasă. Iar experienţa ta va depinde întotdeauna de care profesor asculţi. Nu ai decât două alegeri. Fie ego-ul, fie Sfântul Spirit. Fie ego-ul, care provoacă mereu conflicte, comparaţii, sentimente de disperare, chiar de entuziasm uneori, orice este perturbator. Fie Spiritul Sfânt, care este întotdeauna pace, iubire, lumină, bucurie, iubire. Deci acestea sunt cele două opţiuni reale ale tale. Şi te afli aici, pe Pământ, pentru a deveni mai atent, ca să nu mai fii doar un corp fără minte care rătăceşte prin lume.

Pentru că, nu uita, nu eşti cu adevărat un corp. Doar se pare că eşti într-un corp, dar – vom merge chiar mai departe – nici măcar nu eşti într-un corp, corpul nici măcar nu există. Este doar o idee. O idee, care nu eşti tu. Înţelegi?

Tu eşti mintea care gândeşte. Un corp nu poate gândi. Doar mintea gândeşte. Şi, cu adevărat, poţi alege întotdeauna gânduri care să fie aliniate cu Mintea ta superioară, care este întotdeauna calmă, paşnică, iubitoare, unificatoare sau poţi alege gânduri de conflict, care sunt ale ego-ului, mintea ego-ului: vina, ura, ostilitatea, separarea şi aşa mai departe. Acestea sunt posibilităţile voastre de alegere. Aşa că vă cerem, şi voi înşivă vă cereţi să fiţi mai conştienţi cu care minte operaţi în viaţă.

Acestea fiind spuse, suntem aici, ca şi voi. Şi suntem pregătiţi pentru orice întrebare.

– Prima întrebare. Studiez "Cursul de miracole" de aproape doi ani. Cartea mi-a sosit când fostul meu soţ m-a părăsit pe neaşteptate în ianuarie 2019. S-a recăsătorit imediat. Eu îmi fac practica de iertare, dar exact când simt că l-aş putea ierta, primesc mesaje foarte neplăcute de la el despre rolul meu de mamă. Am decis să nu mai vorbesc cu el, ci cu soţia lui, dar totuşi mesajul lui este clar. Oare ce proiectez? Mă acuză că sunt o mamă foarte indisciplinată şi că ar trebui să le mulţumesc pentru că sunt părinţi mai buni decât mine. Sunt o mamă singură care trăieşte în statul foarte costisitor California şi lucrez cu normă întreagă, fără alt ajutor. Lucrez zile foarte lungi şi mă lupt cu viaţa. Nu pot fi o mamă care stă acasă făcând mâncare. Vreau să ştiu ce să fac. Să mă iert că am impresia pentru că nu sunt o mamă bună?

– Trebuie să-ţi aminteşti că iertarea este dincolo de corp. Este dincolo de această experienţă. Deci adevărata iertare priveşte dincolo de ceea ce se arată. Înţelegi ce spun? Pe de o parte, există versiunea ego-ului de iertare, adică a ierta pe cineva pentru că ţi-a făcut ceva sau pe tine însăţi pentru că ai făcut ceva. În schimb, Duhul Sfânt priveşte dincolo de ceea ce crezi că ai făcut şi îţi arată ceea ce este cu adevărat acolo, adică nimic. Înţelegi ce zic?

– Aşteptăm un răspuns… Da.

– Aşadar, chiar dacă îi treci cu vederea greşeala, nu înseamnă că celălalt îşi va schimba comportamentul faţă de tine. Sarcina ta este să priveşti din mintea păcii şi, prin urmare, nu vei avea nicio reacţie. Deoarece atacurile sale sunt orientate, de fapt, spre o identitate falsă. Înţelegi ce zic?

– Da, am încercat asta, dar el nu reacţionează.

– Nu contează, chiar nu contează dacă nu reacţionează. Urmăreşti ce spunem? Numai mintea ta poate păstra pacea. Şi pe măsură ce îţi menţii pacea, ea îi va cuprinde, în cele din urmă, şi pe alţii. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Deci, continuă să practici liniştea sufletească, adică iertarea, în loc să încerci să-l determini să se schimbe. Nu el este cel care trebuie să se schimbe, ci tu trebuie să-ţi modifici mintea. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Pentru că nu vei dobândi niciodată pacea adevărată, dacă ai nevoie să schimbi pe altcineva pentru ca tu să te linişteşti. Ţi-ai încredinţa puterea minţii tale cuiva din exterior, când toată puterea este în propria ta minte. De fapt, totul este în mintea ta, prin urmare, singura ta responsabilitate este să decizi să-ţi transformi mintea. Deci, ţi-am răspuns la întrebare?

– *O, da.*

– Minunat.

– *Mulţumesc.*

– Nu fii dură cu tine, iubeşte-te şi conştientizează, când reacţionezi la ceea ce spune el, că atunci se agită falsa ta identitate, fiindcă numai falsa ta identitate poate fi jignită în vreun fel. Ego-ul a creat o identitate din tine, care ar trebui să fie într-un anumit fel, iar când ea este deranjată, provoacă tulburări. Aşa că, ce trebuie să faci este să te detaşezi de acele sentimente. Şi doar observă: „OK. Ego-ul meu este activ acum. Dar eu nu sunt ego-ul.” Înţelegi ce zic?

– *Da. Mulţumiri. Ajută foarte mult să gândesc aşa.*

– Da. Te vei distanţa de o idee falsă. Iar asta va fi foarte vindecător pentru tine şi pentru toţi. Mulţumesc.

– *Următoarea întrebare. Uneori, când cer îndrumare Duhului Sfânt sau când meditez, gâtul începe să-mi tremure. Dacă nu intervin, ar putea continua şi 20 de minute. Odată ce începe, nu-l pot opri când vreau. Ce înseamnă asta? Ce ar trebui să fac când se întâmplă? Să mă concentrez pe mişcarea gâtului sau să mă concentrez pe meditaţie sau să fac altceva?*

– Este energia Spiritului care te cuprinde. Deci este Spiritul care interacţionează cu tine, cu forma ta fizică. Şi vrem să-ţi spunem să nu încerci să opreşti fenomenul. Ci continuă cu meditaţia şi ia seama la energie şi spune-i: „Mulţumesc. Te observ. Te observ.” Înţelegi ce zic?

– *Aşteptăm un răspuns…*

– Nu încerca să i te împotriveşti.

– *Da. Mulţumesc.*

– Minunat. Este dragostea. Aşa că, îmbrăţişeaz-o.

– *Mulţumesc.*

– Mulţumesc.

– *Următoarea întrebare. Poţi vorbi despre a fi integrat în lume versus a fi detaşat de ea? Dacă nu dăm atenţie la lume, apare pericolul de a nu ne mai descurca. Remarcile tale despre a fi conştient cred că au legătură cu această întrebare. Mulţumesc.*

– Da, într-adevăr. Absolut. A fi conştient nu înseamnă să te prefaci că lumea nu există – dacă încă mai crezi în lume. Totuşi, poţi ieşi din ea până când te desprinzi de ea şi doar să o observi cu mintea corectă, care este mintea păcii. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Ţi-am răspuns la întrebare?

– *Da. Mulţumesc.*

– Minunat. Cu plăcere şi mulţumesc.

– *Următoarea întrebare. Tot văd profeţi şi mediumi spunând „Lumina a câştigat" şi să nu disperăm când întunericul pare să acopere lumea, aproape ca în "Stăpânul inelelor". Oare afirmaţia „Lumina a câştigat" se aplică planului nostru de existenţă, unde este o realitate, sau este posibil, nu neapărat probabil, ca această planetă să se scufunde în permanentul întuneric orwellian, iar „Lumina a câştigat" să se refere doar la Adevărul Suprem?*

– O să-ţi spunem că întunericul este o iluzie. Prin urmare, scufundarea mai adâncă în întuneric nu este decât o iluzie. Lumina este mereu aici. Este important să-ţi concentrezi mintea asupra luminii, care este pacea, care este iubirea şi toate acestea. Dar observă când mintea se scufundă în ceea ce percepi ca fiind întuneric şi opreşte-te. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Minunat. Şi aduceţi-vă aminte ce am spus, că Dumnezeu a pus o limită capacităţii voastre de a crea în mod greşit, aşa că nu există aşa ceva, ca vreo lume să se scufunde permanent în întuneric. Ideea asta în sine este o iluzie. Deci nu aveţi de ce să vă faceţi deloc griji cu privire la treaba asta. Numai în acest plan al existenţei, în această lume, poate fi întunericul perceput. De fapt, percepţia aparţine doar de acest plan de existenţă. Când eşti în ceruri, nu percepi. Nu este nevoie să percepi, totul doar ESTE. Și totul este lumină, totul este iubire şi totul este bucurie. Acestea nu dispar niciodată. Doar voi le conştientizaţi mai puţin, ici şi colo, în măsura în care vă hipnotizează iluzia. Dar puteţi oricând să vă răzgândiţi. Am răspuns la întrebare?

– *Da, mulţumesc.*

– Minunat.

– *Cum putem discerne între ego şi entuziasm? Oare ghidarea interioară mă conduce spre proiecte interesante sau este oare ego-ul, care vrea să fie băgat în seamă?*

– În primul rând, nu luaţi ego-ul prea în serios. Dorim întotdeauna să vă reamintim asta. Ego-ul pare real doar când îl luaţi în serios. Este doar un gând care poate fi oricând schimbat. Ştim că am spus ceva despre entuziasm mai devreme. Nu este nimic în neregulă cu entuziasmul, dar nu te baza pe entuziasm. Adică, nu te baza pe ceva din afara ta pentru a-ţi aduce acel sentiment de entuziasm, asta am vrut să spunem. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Aşa că, dacă ai un sentiment de entuziasm, uneori asta este inspiraţia. Deci nu judeca entuziasmul. Înţelegi ce zic?

– *Da, deci, să mă bazez pe ghidarea interioară.*

– Absolut. Şi aminteşte-ţi că scopul tău este pacea minţii. Dar nu te judeca dacă simţi o nuanţă de entuziasm.

– *Mulţumesc.*

– Mulţumesc.

– *Mulţumesc mult.*

– Întotdeauna, cu plăcere.

– *Parcă te-am auzit spunând în comentariile de deschidere că entuziasmul vine de la ego, iar bucuria vine de la Spiritul Sfânt.*

– Am spus, am spus-o.

– *Şi apoi ai explicat diferenţa.*

– Da.

– *Mulţumesc.*

– Absolut. Nu uitaţi că bucuria este, de fapt, linişte şi face parte din pace. Entuziasmul, emoţia vine de la ego, dar nu-l judecaţi. Înţelegeţi ce zic?

– *Da.*

– Minunat. Sperăm că este clar.

– *Da, este. Mulţumesc.*

– Minunat şi mulţumesc. Este vorba să nu judeci sentimentele pe care le ai. Dacă ai un sentiment de entuziasm, nu începe să-l judeci. Acceptă-l, observă ce se petrece şi întoarce-te la calmul solemn dinlăuntru, unde domneşte pacea supremă. Iată cheia. Entuziasmul este temporar, iar pacea interioară este eternă. Înţelegi ce zic?

– *Oh, da. Mulţumesc.*

– Minunat. Cu plăcere. Aşadar, să preferi mai degrabă eternul decât efemerul. Dar cât timp încă te mai afli aici, fii foarte iertător cu tine însuţi, iubeşte-te şi nu te judeca. Acesta este mesajul nostru, fă un pas înapoi şi renunţă la rolul de judecător. Lasă lucrurile să fie şi lasă Duhul Sfânt să-ţi călăuzească drumul şi să judece El pentru tine, pentru că numai Sfântul Spirit poate judeca corect. Tu nu ştii, dar Sfântul Spirit ştie. Înţelegi ce zic?

– *Absolut da, are noimă. Entuziasm şi bucurie.*

– Absolut.

– *Un răspuns perfect, cu adevărat.*

– Minunat.

– *Cum aflu care este scopul vieţii mele? Chiar vreau să dau ceva înapoi comunităţii şi, în acelaşi timp, să-mi câştig existenţa, dar nu-mi recunosc vocaţia. Am fost educatoare la o creşă, dar eram stresată. Oricât de mult îi iubeam pe copii, eram epuizată din punct de vedere emoţional şi aşa că nu sunt sigură dacă mi se potrivea.*

– OK. Primul lucru despre care vrem să vorbim este scopul tău. Scopul tău adevărat este întotdeauna acela să răspândeşti iubirea, să răspândeşti pacea şi să exemplifici adevărul, care este iubire. Înţelegi ce zic? Întrebi şi despre carieră, dar scopul vieţii şi cariera nu sunt acelaşi lucru. Scopul vieţii tale este o stare a minţii. Nu contează ce pare că faci în lume. Dar contează din ce stare a minţii o faci. Înţelegi ce zic?

– *Aşteptăm răspuns... Da, puţin.*

– Nu-i nimic în neregulă dacă te preocupă diverse cariere şi poţi să-ţi dai seama ceea ce rezonează cu tine după cum simţi. Aşadar, vrem să spunem să nu faci din carieră scopul vieţii. Deoarece cariera este efemeră. Iar cel care eşti tu cu adevărat nu are nevoie de o carieră. Cine eşti tu cu adevărat, pur şi simplu, ESTE.

– *Da. Înţeleg, mulţumesc.*

– Cu plăcere. Deci, pur şi simplu, fii atent la interior şi vezi ce rezonează cu tine. De aici începe. Îţi răspunde asta la întrebare?

– *Da. Mulţumesc.*

– Cu plăcere şi mulţumesc.

– *Aceasta poate fi o întrebare prostească, dar ce să facem atunci când nu mai suntem preocupaţi sau entuziasmaţi de corp, minte, emoţii conduse de simţuri şi nu mai avem nevoie să aflăm răspunsuri la întrebările de ce, cum şi când, cu privire la evenimente sau întâmplări? Să stăm doar liniştiţi şi să aşteptăm orice vine?*

– Ceea ce vei face (tocmai asta voiam să spunem), este că vei începe să te mişti în sensul răspândirii iubirii. Pricepi ce vrem să spunem? Dintr-o stare de pace, poţi cu adevărat să răspândeşti iubirea, orice ar fi.

– Deci, să arăt lumii ce simt?

– Ei bine, nu să arăţi lumii ce simţi, asta nu-i responsabilitatea ta. Treaba ta este doar să fii un exemplu de om care operează din dragoste. Deci nu contează ce face corpul tău, dar contează din ce minte operezi. Deci, dacă demonstrezi dragoste, ai o minte a iubirii. Şi ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla. Extensii ale iubirii. Înţelegi ce zic?

– Slavă Domnului! Trebuie doar să stăm liniştiţi şi să aşteptăm orice ar veni, trebuie să mergem spre casă sau suntem deja acasă?

– Toată lumea va ajunge Acasă. Asta se întâmplă, cu adevărat. Nimeni nu-ţi interzice să ajungi Acasă, cu adevărat, decât propriile tale gânduri. Deci... continuă...

– Scuze!

– Continuă.

– Sau suntem deja Acasă şi asta-i tot, şi doar aşteptăm să vedem dacă va veni ceva care să ne tulbure pacea?

– Nu-i deloc aşa. Când eşti liniştit, atunci eşti pe pace indiferent de ceea ce pare că observi. A fi liniştit nu înseamnă să părăseşti lumea şi să te comporţi ca şi cum lumea nu ar exista. Înţelegi ce zic?

– OK, da.

– Nu înseamnă să opreşti ştirile şi să te prefaci că nu se întâmplă nimic – deşi tu crezi că se întâmplă ceva. Înţelegi ce zic?

– Da, la asta mă refeream.

– Da, într-adevăr. Dar a fi liniştit nu înseamnă să stai nemişcat într-o poziţie pentru tot restul vieţii tale. Înseamnă doar să fii în pace şi să răspândeşti pacea mereu şi să alegi pacea în locul conflictului în orice situaţie. Înţelegi ce zic?

– Aa, ce bine! Că am cam început să mă îngraş.

– Atunci, ridică-te şi mişcă-te. Ridică-te şi mişcă-te. Pentru că liniştea nu înseamnă să devii depresiv. Înţelegi?

– Da, mulţumesc.

– Absolut. Liniştea nu înseamnă să te stingi şi să te prefaci că lucrurile lumii nu-ţi mai atrag atenţia.

– Sau să te retragi într-o peşteră.

– Da, absolut. Unii oameni o pot face, doar că asta nu-i pentru tine.

– Deci lucrurile sunt bune. Să ne simţim bine.

– Da. Cât timp sunteţi aici cel puţin, profitaţi la maximum de ele.

– Mulţumesc.

– Mulţumesc. Ne bucurăm să te putem elibera de ideea seriozităţii. Când stai nemişcat şi asta te face să devii depresiv, înseamnă că iei lucrurile prea în serios. Şi, de fapt, nu uita că lumea însăşi a luat naştere din luarea ei în serios. Aţi luat-o atât de în serios, aţi crezut că este reală, aţi reacţionat la ea şi aşa aţi făcut-o reală pentru voi. Iar acum, în acest timp al trezirii, vă desfaceţi mintea de credinţa în existenţa lumii, ceea ce vă face disponibili să luaţi lucrurile lejer şi să n-o mai luaţi prea în serios. Zâmbiţi puţin, pentru că ştiţi că este doar un vis. Înţelegi ce zic?

– Da. Cea mai importantă lecţie pe care am învăţat-o aici de la Isus şi Erin este să iau lucrurile mai uşor.

– Minunat.

– Mulţumesc tuturor.

– Mulţumesc. Este de ajuns o singură lumină pentru a lumina mintea tuturor. Iar când te luminezi şi devii mai uşor, atunci te alături. Înţelegi ce zic?

– Da.

– Minunat. Şi vom mai spune ceva. Ce înţelege ego-ul prin a fi alături este că eşti alături de suferinţă, eşti alături de depresie, aşti alături de disperare. Nu asta-i adevărata alăturare. Asta-i doar la nivelul formelor, iar formele nu sunt reale. Deci unirea adevărată înseamnă a te alătura în lumină, în bucurie şi pace, în cine eşti cu adevărat. Adică în iubire, aceea este adevărată alăturare şi unificare.

– Mulţumesc.

– Mulţumesc.

– În prezent, studiez pentru a-mi îmbunătăţi perspectivele pentru un loc de muncă, dar am dificultăţi de concentrare. Sunt atât de copleşit şi îngrijorat de temele pe care trebuie să le scriu. Aş vrea să pot studia mai concentrat şi cu încredere. Ieri, într-una din conferinţele tale de pe YouTube, te-am auzit menţionând să cerem ajutor Duhului Sfânt. Am încercat, dar trebuie să meditez la asta? Poţi explica mai mult?

– Ei bine, ar fi o idee bună să-ţi asculţi interiorul. Şi asta poate fi o formă de meditaţie. Doar să asculţi ceea ce simţi. Deci spui că devii foarte neliniştit şi copleşit de ceea ce se pare că faci. Există ceva în tine care nu este în armonie cu ceea ce vrei să faci sau cu ceea ce crezi că vrei să faci. Înţelegi ce zic?

– Aşteptăm un răspuns... Da, mulţumesc.

– Cu plăcere. Deci trebuie să te întrebi "Ce îmi doresc cu adevărat? La ce bun sunt toate acestea?" Înţelegi ce zic?

– Da.

– Şi vezi ce-ţi apare în minte. Şi, desigur, cere Sfântului Spirit să te ajute în problema asta, în locul ego-ului. Ego-ul înseamnă judecată. Iar Sfântul Duh înseamnă claritate. Totul îţi va deveni clar, dacă te adresezi Sfântului Spirit pentru a te ajuta. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Şi nu-i nevoie decât de intenţia ta şi de un moment în care să stai deoparte, lăsând Spiritul Sfânt să te îndrume.

– Într-o altă conferinţă ai menţionat că este posibil să dobândim cunoştinţe de la propria noastră conştiinţă, că nici măcar nu trebuie să folosim Google. Îmi poţi spune cum să fac asta?

– Da, am spus asta. Pentru că, cu adevărat, tu şi Cunoaşterea sunteţi una. Dar când vorbim de cunoaştere, ne referim la Cunoaştere cu majusculă, care este Tot-ceea-ce-există. Nu cunoaşterea care aparţine lumii. Înţelegi ce zic? Deci nu-i nimic în neregulă cu căutarea pe Google, dar, într-adevăr, ai potenţialul de a accesa orice informaţie pe care o doreşti, doar stând puţin deoparte, cerând şi permiţându-i acelei informaţii să-ţi răsară în minte. Dar, aşa cum am spus, nu este nimic în neregulă să cauţi pe Google, dacă nu ai ajuns la acel nivel. Adică nu fă din treaba asta un scop. Repet, scopul tău este pacea interioară. Dacă acest scop îţi creează conflicte interioare, atunci te îndemnăm să foloseşti doar Google. Înţelegi ce zic? Din nou, apropo de seriozitate, ia lucrurile mai lejer! Iar când vei fi mai relaxat, atunci vei putea primi informaţii. Înţelegi ce zic?

– Da, mulţumesc.

– Cu adevărat. Greutatea vălului (iluziei) vine din seriozitate, adică faptul că te strădui atât de tare să afli aceste informaţii, că vei încerca din răsputeri să nu foloseşti Google. Dar Cunoaşterea este înnăscută în tine. Iar conştiinţa acestui fapt îţi va răsări în minte pe măsură ce te relaxezi şi devii mai uşor.

– Mulţumesc mult.

– Mulţumesc.

– Recent, am început să cresc fluturi monarh şi ador să văd cum se transformă în ceva radical diferit. Dar ei nu pot fi simultan atât omizi, cât şi fluturi. Simt că suntem chemaţi către o stare de glorie pură radical diferită, care nu poate coexista cu trupul.

– Absolut.

– Oare noi existăm simultan şi într-o formă luminoasă cerească de slavă?

– Ei bine, uite cum stau lucrurile. Cine eşti tu cu adevărat doar ESTE. Înţelegi ce zic? Deci nu are vreun concurent sau rival. Doar ESTE.

Înţelegi ce zic? Aşa că da, poţi trăi starea cât timp pari că te afli aici, dar ea este dincolo de aici. Înţelegi ce zic?

– Da, dincolo de timp şi spaţiu.

– Da, într-adevăr. Fluturii sunt un simbol minunat al trezirii. Puteţi privi aşa. Staţi de atâta timp în coconul iluziei. Ei bine, acum vă treziţi. Aripile încep să se întindă. Zburaţi!

– Parcă se întâmplă cu adevărat. Îi iubesc.

– Frumos.

– Te iubesc şi îţi mulţumesc.

– Şi noi te iubim şi îţi mulţumim.

– Ego-ul meu este doar un sistem de gândire, nu-i o fiinţă. Nu-i real.

– Da.

– Singura mea responsabilitate este să aleg pacea oferindu-mi Sfântului Spirit gândurile, mintea, faptele, viaţa. Este corect?

– Da, este. Absolut.

– Excelent. Deci este pacea, bucuria, abundenţa cine suntem noi cu adevărat? Sunt ele moştenirea noastră?

– Da, într-adevăr. Exact asta-i cine şi ce eşti cu adevărat. E dincolo de forme. Adică, este în afara Iluziei. Înţelegi ce zic?

– Da.

– Şi da, se poate materializa şi în Iluzie, ca o reflexie a cine şi ce eşti cu adevărat. Înţelegi ce zic?

– Da. Şi totuşi, dacă simţim că ceva de genul ştirilor ne îndepărtează de bucurie, ar fi mai bine să ieşim din cameră?

– Da, dar iartă-te! Chestia este că, dacă apare o tulburare a păcii interioare, aceasta este un îndemn către iertare, o chemare la dragoste. Înţelegi ce zic?

– Da.

– Deci nu fugi de ştiri, pentru că, astfel, de fapt, le transformi în ceva real pentru tine. Înţelegi ce spunem? Asta ar veni cam aşa: „Nu voi privi acel lucru care nu este real, dar care cred că este real, pentru că mă sperie sau îmi tulbură pacea. Nu voi intra acolo, pentru că vreau să rămân în pace". Dar noi vrem să te adânceşti în tine, tu cel adevărat, indiferent de ce pare că se întâmplă în jurul tău. Poţi menţine în continuare acea stare de pace. Aceea este mintea păcii, indiferent de ceea ce se pare că observi cu simţurile tale. Înţelegi ce zic?

– Da, dar mă simt mereu în dizarmonie.

– Păi, întreaga lume este în dizarmonie. Lumea, în general. Dar îţi poţi modifica mintea în privinţa asta. Doar recunoşti că nu poate fi aşa.

„Pot vedea pacea în loc de asta”. Înţelegi ce zic? „Nu trebuie să las acest lucru să-mi tulbure pacea”.

– Deci trebuie să ajung într-o stare de acceptare, să nu mă critic sau învinovăţesc.

– Absolut, absolut. Nu trebuie să te critici deloc. De fapt, critica vine din sistemul de gândire al ego-ului. Pentru că este o judecată. Este întotdeauna o judecată. Aşadar, pur şi simplu iubeşte-te pe tine însuţi şi spune-ţi: „Ei bine, m-am cam necăjit puţin. Dar trebuie să renunţ. Mă iert şi las lucrurile în plata Domnului şi voi învăţa din asta”. Înţelegi ce zic? Pentru că chiar nu trebuie să judeci ceea ce vezi. Adică, nu trebuie să dai vina pe cineva sau să-ţi provoci sentimente de nelinişte. Înţelegi ce zic?

– Da, wow!

– Aşadar, când observi că ceva te agită sau te nelinişteşte, ceva perceput ca fiind în afara ta, aminteşte-ţi că ceea ce vezi este, de fapt, ceva activ în propria ta minte. Ai luat decizia de a avea acea reacţie. Şi astfel, în acel moment poţi decide iarăşi. Dar trebuie să spunem că este posibil ca sentimentele tale să nu se schimbe în acelaşi moment în care te răzgândeşti, dar vor începe să se disipeze şi apoi se vor linişti. Înţelegi ce zic?

– Interesant.

– Ia încearcă! Încearcă! Pentru că mintea este puternică. Şi toate experienţele pe care le ai provin din deciziile tale de a le avea. Înţelegi ce zic?

– Da.

– Încercăm, de fapt, să vă facem să recunoaşteţi că toate acestea provin din mintea voastră. Acestea sunt conţinutul minţii voastre. Reacţiile voastre vi-l arată. Dar când apar reacţiile, atunci puteţi spune: “Treaba asta nu trebuie să rămână aşa”. Un alt lucru pe care dorim să-l subliniem este că, cu cât reacţionezi mai mult la ceva în mod negativ, spunem doar atât, negativ, cu atât vei avea mai multe experienţe care-ţi produc aceeaşi reacţie. Pentru că, prin acea reacţie, de fapt, tu spui Universului, spui Sursei: „Asta vreau”. Înţelegi ce zic?

– Da.

– Ai o reacţie puternică faţă de o situaţie care pare să nu aibă legătură cu tine, care pare să vină spre tine din afara ta, şi nu din propria decizie. Iar astfel, ceea ce spui este „Da!”. Înţelegi ce zic? În schimb, mai bine doar ai observa reacţia, spunându-ţi: „Iar a venit, reacţia aia! Ego-ul este din nou activ. Ei bine, o voi lăsa să treacă.” Şi îi întorci spatele,

începând să urmezi Duhul Sfânt, care te va călăuzi spre pace. Înţelegi ce zic?

– *Deci să încerc să rămân în armonie, dar, dacă este necesar, să plec din cameră. Sau ca şi cum aş trece prin furtună, dar rămânând liniştit în centrul ei.*

– Treaba asta necesită practică, dar da, da. Dacă nu poţi altfel, ieşi din cameră, nimeni nu-ţi spune să nu faci asta. Dar după ce ieşi din cameră, îndreaptă-ţi spatele şi aminteşte-ţi că asta vine din propria ta minte. Înţelegi ce spunem? Vorbim despre reacţiile pe care le ai, nu despre comportamentul altora, nu despre acţiuni.

– *Da.*

– Vrem să fie clar.

– *Da, este ceva de practicat.*

– Da. Va fi distractiv, pentru că vei vedea schimbarea pe măsură ce vei practica, dar trebuie să fie o practică consecventă.

– *Excelent!*

– Şi practică cu inima uşoară. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Minunat.

– *Este adevărat că unele muzici sau frecvenţe ne mută conştiinţa pe o dimensiune superioară, iar altele fac contrariul?*

– Există unele frecvenţe sonore care vă pot ajuta să vă ridicaţi energia vibraţională. Înţelegi ce zic?

– *Aşteptăm un răspuns... Da. da te iubesc. Mulţumesc.*

– Cu plăcere. Şi noi te iubim. Dar din nou, lasă lucrurile să curgă. Înţelegi ce zic? Nu spune: „Aia îmi scade vibraţia, asta îmi ridică vibraţia”. Asta este o judecată. Înţelegi ce zic? Poţi rămâne complet neafectat. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Minunat.

– *Mulţumesc.*

– Mulţumesc.

– *Nu sunt în stare să recunosc când îmi vorbeşte intuiţia, aşa că am luat multe decizii greşite şi acum mi-e frică să mai iau vreo decizie. Mă poţi ajuta cu asta?*

– Ei bine, singurul lucru pe care ţi-l vom spune este să ceri întotdeauna Duhului Sfânt ajutor în acest sens. Şi îţi poţi da seama cu ce ai de a face după cum simţi. Înţelegi ce zic? Intuiţia înseamnă claritate. Intuiţia ta este pacea minţii. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Astfel că poţi spune după ce simţi dacă auzi intuiţia sau altceva. Deci dacă simţi o energie care spune: “Dacă nu faci acest lucru chiar acum, lumea se va sfârşi”, atunci fă un pas înapoi şi alege din nou. Aia nu-i intuiţia ta. Înţelegi ce zic?

– Da.

– Minunat. Ţi-am răspuns la întrebare sau mai ai nişte detalii de dat, în privinţa cărora te putem ajuta?

– Mulţumesc. Da. Nu, e bine.

– Minunat. Minunat.

– Soţul meu a murit de cancer în 2000. Nu voia să moară şi sunt tristă, pentru că îl dezamăgisem. După ce a murit, am fost foarte deprimată şi nu am reuşit să-mi întreţin copiii şi a trebuit să vând casa. Mă întrebam dacă este supărat pe mine. După ce oamenii trec dincolo, mai păstrează legătura cu familia?

– Ţin legătura, cu siguranţă, şi nu, nu este supărat. Odată ce treci dincolo, toate acestea dispar. Înţelegi ce zic? De asemenea, vrem să-ţi spunem, deşi părea să fie aşa sau chiar dacă a spus că nu vrea să moară, totuşi Mintea superioară ştia că îi venise timpul. Înţelegi ce zic?

– Aşteptăm un răspuns... Da, mulţumesc.

– Cu plăcere. El este liber, şi tu eşti liberă, dar nu pentru că este el liber, ci eşti liberă prin natura ta. Şi el este liber prin natura lui. Fii alături de el în libertate. Înţelegi ce zic?

– Da. Mulţumesc.

– Cu plăcere. Te iubeşte, este mereu alături de tine, şi vrea să ştii că supărarea este doar un concept al acestui plan de existenţă. În realitate, nu există. O poţi lăsa să se ducă.

– Oh, mulţumesc.

– Cu plăcere şi mulţumesc.

– Oare jucăm un rol în procesul iertării ca parte a conştiinţei de grup sau trebuie să ajungem la iertare în mod individual şi apoi conştiinţa de grup se va apropia de iubire? Trebuie să ne ajutăm unii pe ceilalţi pentru a ajunge la iertarea faptelor oribile comise de atâţia ani împotriva nevinovaţilor?

– Îţi vom vorbi despre asta într-un mod puţin diferit. Eşti aici ca să practici iertarea în mod constant. Iar harul mântuitor este propria ta minte, pentru că cu ea trăieşti. Înţelegi ce zic? Adică, nu trebuie să aştepţi ca ceilalţi să-şi facă lucrarea de iertare. Depinde de tine. Mintea ta are nevoie de iertare, cu mintea ta poţi alege iertarea. Înţelegi ce zic?

– Aşteptăm un răspuns...

– Şi am mai spus-o, am mai vorbit despre cea de-a suta maimuţă. Oare trebuie să aştepţi cea de-a suta maimuţă? Şi am spus că nu, tu eşti cea de-a suta maimuţă. Aşa că implică-te. Pentru că este nevoie de mintea ta. Înţelegi ce zic?

– *Oh, da. Da, mulţumesc.*

– Cu plăcere. Până la urmă, întreaga colectivitate va ajunge astfel, dar trebuie să te focalizezi pe iertare în mintea ta, în loc să aştepţi ca ceilalţi să o capete în mintea lor. Înţelegi ce zic?

– *O, da. Mulţumesc.*

– Cu plăcere şi mulţumesc. Îţi răspunde asta la întrebarea ta?

– *Da, da.*

– Vrem să vă reamintim să nu luaţi această lume atât de în serios, deşi ceea ce pare să se întâmple în lume pare foarte grav. Vrem să nu uitaţi că acesta este doar un vis şi întotdeauna aveţi posibilitatea de a alege din nou. Nu faceţi lumea reală în ochii voştri întărind ceea ce este fals. Alegeţi întotdeauna să vă aliniaţi cu Duhul Sfânt şi urmaţi îndrumarea acestuia, decât îndrumările venite din lume. Înţelegeţi ce zic? Nu aşteptaţi să vă spună lumea ce să simţiţi, ci folosiţi-vă propria minte, ascultaţi-vă pe voi înşivă şi răspândiţi iubirea. Răspândiţi pacea, răspândiţi adevărul, care înseamnă că totul este iertare. Vrem să vă amintiţi acest lucru, indiferent de ceea ce se pare că vedeţi cu ochii fizici la ştiri sau de ceea ce se pare să simţiţi emoţional în experienţele voastre. Nimic nu este real. Sunt reale numai iubirea şi lumina şi pacea şi bucuria, libertatea şi iertarea.

– *Încă o întrebare.*

– Încă o întrebare.

– *Două.*

– OK.

– *Este ego-ul doar un sistem de gândire, judecată, vină etc.?*

– Da.

– *Numai eu pot alege pacea şi să renunţ la frică?*

– Da, într-adevăr. Trebuie să o alegi, nu o poate face nimeni pentru tine, pentru că tu eşti mintea care gândeşte. Tu eşti mintea care alege. Înţelegi?

– *Da. Te iubesc.*

– Şi noi vă iubim. Vă iubim pe toţi.

– *Ultima întrebare. Uneori am văzut şi am filmat globi de lumină prin casă. Întotdeauna am considerat că acestea sunt suflete iubitoare care se lipesc de noi pentru a ne ajuta la nevoie. E adevărat?*

– Absolut. Absolut. Toată lumina este lumină. Asta sunteţi.

– *Mulţumesc.*

– Cu plăcere.

– *O ultimă întrebare.*

– O ultimă întrebare.

– Înţeleg ce spui şi cred că această lume nu este reală. De asemenea, am fost învăţat despre utilizarea flăcării violete pentru a ajuta la transmutarea karmei. Mi se pare că utilizarea flăcării violete ar fi inutilă într-un vis. Dar chiar şi aşa, am citit undeva că oamenii te-au văzut când trăiai pe Pământ că erai înconjurat de o flacără violetă. Ai folosit flacăra violetă când ai trăit pe Pământ în corpul fizic?

– Uite ce-ţi vom spune. Nu am folosit nimic în mod special, ci doar gândirea cu mintea corectă. Şi astfel, pentru că am folosit doar mintea adevărată, exista doar adevărul. Deci, asta se poate întâmpla oricui. Nu are legătură cu utilizarea a nimic. Doar EŞTI. Înţelegi ce zic?

– *Deci, păi, vorbeşti despre flacăra violetă, ce este nu este, cum să o foloseşti cel mai bine. Este Saint Germain cel care ne învaţă utilizarea flăcării violete, tu fiind în poziţia de Cristos al Epocii Vărsătorului?*

– Cristos este în tine. Nu eşti separat de Cristos. Nu există un Cristos separat. Şi Saint Germain este tot Cristos, ca şi tine, cu adevărat. Cristos este potenţial în tine chiar acum, dar trebuie trezit prin practica de a fi conştient de el şi căutându-l să te îndrume, care se face cu Sfântul Spirit şi este Sfântul Spirit. Vrem să spunem că tu nu eşti separat de Tot-ce-eşti cu adevărat şi ar fi bine să priveşti spre Unime decât să cauţi în afara ta, ca şi cum toate acestea n-ar face parte din tine. Înţelegi ce zic?

– *Da.*

– Minunat.

– *Mulţumesc.*

– Mulţumesc. Ţi-am răspuns la întrebare?

– *Da, mulţumesc.*

– Cu plăcere. Deci, da, nu sunteţi separaţi, ci una cu iubirea, cu lumina, cu însăşi viaţa, care este pace şi bucurie şi libertate. Vă mulţumim pentru această minunată adunare de astăzi. O aşteptăm cu nerăbdare pe următoarea, dar apropo, noi suntem mereu cu voi. Trebuie doar să vă acordaţi atenţia la prezenţa noastră. Vă iubim şi, încă o dată, mulţumim. Namaste.

– *Namaste.*

februarie 2021

https://www.youtube.com/watch?v=mCfDOzKXD6s

Sesiunea din data de 4 aprilie 2021

Cuvintele care-i aparţin moderatorului din off au litere înclinate.

– Bună ziua tuturor. Noi suntem aici şi voi sunteţi aici. Să ne adunăm cu toţii în acest moment de Acum. Să ne liniştim mintea, să uităm de toate gândurile din trecut, de toate previziunile despre viitor şi doar să intrăm cu totul în acest moment de Acum. Să ne amintim că timpul nu există, decât Acum. Nu există nimic altceva.

În Acum există pace. În Acum există numai lumină, numai iubire şi numai adevăr. Deci centraţi-vă! Suntem aici, suntem aici.

După cum vă amintiţi, am mai vorbit despre asta şi o repetăm de fiecare dată, prinde bine un memento din când în când. Este vremea trezirii. Este vremea trecerii de la inconştienţă la conştienţă. Asta înseamnă să deveniţi conştienţi că sunteţi o minte, în loc să credeţi gândul că aţi fi un corp. Nu uitaţi, corpul este iluzia. Acesta este un vis. Iar voi sunteţi visătorul visului, nu un personaj din vis. Mintea voastră este cea care visează visul.

Este important să vă amintiţi acest lucru, pentru că astfel veţi fi în stare să vă modificaţi mintea pe măsură ce treceţi prin viaţă, prin vis. Asta înseamnă că, în loc să vă lăsaţi conduşi de reacţiile automate, priviţi lucrurile cu Duhul Sfânt şi alegeţi din nou, amintindu-vă: „Pot vedea pacea în loc de aceasta. Pot vedea dragoste în loc de ură. Pot alege dragostea în locul fricii. Pot alege pacea în locul conflictul". Şi asta-i important. Experienţele provin întotdeauna din alegerile voastre. Nu sunteţi forţaţi de nimic exterior, lucrurile nu vin de aiurea, de fapt, nu există aiurea, nu există nicio lume, cu adevărat. Visul este doar un vis, nimic mai mult, nimic mai puţin.

Visul mai înseamnă şi sala de clasă. Eşti la ore, ăsta-i visul. Dar acum a venit momentul trezirii, ca să-ţi aminteşti ce şi cine eşti cu adevărat, anume, Spirit. Acesta eşti Tu aşa cum te-a creat Dumnezeu, acesta eşti Tu una cu dragostea, una cu viaţa, una cu Tot-ce-este. Adu-ţi aminte că tot ceea ce există cu adevărat este doar iubirea. Raiul este doar iubire. Nimic altceva. Nu există contraste în Rai, nu există sus şi jos, nu există aşa ceva. Pur şi simplu, numai iubire, care eşti Tu.

Dar pentru a vă aminti acest lucru, trebuie să alegeţi în fiecare moment. Totul depinde de gândurile pe care le gândiţi, ce simţiţi, ce interpretare daţi lucrurilor. Şi a venit timpul să renunţaţi la ele şi să vă iertaţi propriile interpretări. De fapt, orice percepţie este propria voastră interpretare. Dar Duhul Sfânt este aici, în mintea voastră pentru a vă

corecta interpretările greşite, înţelegerile eronate, ideile false despre voi şi tot restul.

Spunând toate acestea, suntem aici pentru a vă ghida prin experienţele voastre de viaţă. Oricând veţi cere ajutor, suntem cu voi. De fapt, suntem mereu alături de voi. Nu sunteţi niciodată fără, ci mereu cu noi, deoarece cu toţii suntem una, în Adevăr.

Iar acum, noi suntem aici şi la fel şi voi, şi suntem pregătiţi pentru prima întrebare.

– Prima întrebare: Încerc mult să simt bucurie şi dragoste necondiţionată pentru toată lumea şi în fiecare situaţie, dar aş vrea să reuşesc mai bine. Uneori pierd starea şi sunt nemulţumit când lucrurile nu merg bine. Atunci îmi cer iertare. Dar oare energia nemulţumirii încă mai persistă şi va atrage lucruri negative către mine?

– Cum să-ţi explicăm? În primul rând, încerci prea mult, te străduieşti prea mult să iubeşti ceea ce nu există. Vrem să-ţi spunem foarte clar că nu este vorba de a iubi o manifestare care nu face parte din dragoste în mod evident, ci doar de a face pace cu ea. Să faci pace cu ea şi să te simţi în largul tău în prezenţa ei, în loc să o laşi să te nemulţumească. Prin ce faci tu, îi dai o putere pe care n-ar avea-o altfel. Nimic de pe lume nu are vreo putere asupra ta, decât lucrul căruia ai decis să-i oferi puterea asupra ta. Nimic nu îţi poate influenţa Mintea, iar tu eşti o minte.

Vrem să înţelegi acest lucru şi să nu te învinovăţeşti dacă anumite lucruri îţi vor declanşa reacţii interioare neplăcute. Acestea sunt nişte daruri, în sensul că sunt ocazii de a alege din nou. Ocazii de a cere Minţii să-ţi corecteze convingerile şi interpretările false. Înţelegi?

– *Da.*

– Minunat. Deci, nu te învinovăţi, căci asta nu ajută la nimic, ci doar menţine în minte energia nemulţumirii şi negativitatea. Mai bine să laşi lucrurile să curgă, spunând: „Se pare că mă confrunt cu această situaţie dificilă, aşa că voi face un pas înapoi şi voi întreba Duhul Sfânt cum interpretează el asta” şi dă-te la o parte. Înţelegi?

– *Da, mulţumesc.*

– Cu plăcere. În privinţa energiei care încă persistă, care continuă să existe acolo aparent, de fapt, ea nu este acolo, ci doar aparent se iveşte ici şi colo. Nu lupta cu ea. Deoarece, cu cât lupţi mai mult cu ea, cu atât se va repezi mai mult asupra ta. Nu uita, cu cât îi acorzi mai multă atenţie, cu atât o atragi spre tine.

– *Bine.*

– Minunat. Ţi se pare un răspuns complet?

– Da. Mulţumesc foarte mult.

– Şi eu mulţumesc.

– Următoarea întrebare: Am ezitat să mă vaccinez împotriva Covid-19, din cauză că mi-a fost teamă de posibilele efecte adverse. De asemenea, îmi dau seama că aş uşura spaima celorlalţi dacă m-aş duce să mă vaccinez. "Cursul de miracole" spune să cerem ajutorul Duhului Sfânt pentru a scăpa de gândurile de teamă ale ego-ului şi a le înlocui cu pace, bucurie, dragoste. Încă sunt într-un proces de evaluare şi îţi cer ajutorul în problema asta. Oare aşa ar trebui să abordez chestiunea?

– În primul rând, o iei prea în serios. O să repetăm treaba asta destul de des astăzi, mă refer la cu câtă seriozitate abordaţi voi toţi lumea. De fapt, singurul motiv sau singurul mod prin care lumea a putut devenit "ceva" a fost din cauză că a fost luată în serios. Deci iei chestiunea prea în serios. Priveşte-o cu jovialitate. Îţi reamintim că eşti o minte şi nu un trup, aşa că orice i se întâmplă trupului nu te afectează pe Tine, cel ce eşti cu adevărat. Înţelegi?

– Aşteptăm un răspuns... Da.

– Foarte bine. Deci, dacă vaccinul îţi ajută mintea să se simtă în largul ei, îţi sugerăm să îl faci. Simţi un conflict interior când vezi că alţii nu se vor simţi liniştiţi până nu-l vei face. Înţelegi?

– Da.

– Caută mereu să mergi pe calea liniştii sufleteşti. Înţelegi?

– Aşteptăm... Da.

– Dar, încă o dată, nu o lua în serios. Nu o lua deloc în serios. Nu uita că acesta este un vis, acesta este doar un vis, nimic mai mult, nimic altceva. Este doar un vis. Deci mai erau subiecte în întrebare sau le-am acoperit pe toate?

A, da, vroiam să-ţi explicăm cum anume să întrebi Duhul Sfânt cum vede el situaţia. De fapt, Duhul Sfânt nu o vede în niciun fel, fiindcă nu există nimic acolo. Metoda este să ceri Duhului Sfânt să-ţi îndepărteze blocajele din calea conştientizării dragostei, a bucuriei, a libertăţii care există. Asta înseamnă iertarea. Aceasta este iertarea autentică, pentru că nu există nimic acolo, cu adevărat. Aşadar, nu ierţi ceva pentru că ar fi acolo, da? Vrem să înţelegi adevărata iertare. Adevărata iertare înseamnă să ierţi ceea ce nu este acolo. Prin asta înţelegem să-ţi ierţi propria ta convingere, spunând: „Duhule Sfânt, ajută-mă să privesc lucrurile cum le vezi tu, lasă-mă să privesc prin ochii tăi sau prin mintea ta, prin mintea păcii". Înţelegi?

– Aşteptăm un răspuns.

– Vrem să repetăm că modul cum vede situaţia Duhul Sfânt este că acolo nu există nimic. Iar Duhul Sfânt vrea să te ajute să îndepărtezi blocajele de conştientizare a iubirii. Şi asta este conştiinţa păcii. Eşti mulţumit de răspuns?

– Aşteptăm un răspuns... Da. Știu că Duhul Sfânt are o imagine de ansamblu.

– Da, într-adevăr. Şi aceea este starea sufletească la care vrei să ajungi. Care este pacea absolută.

– O, trebuie doar să am încredere.

– Încredere absolută şi, înc-o dată, nu o lua în serios. Aşa cum am spus şi vom repeta de multe ori astăzi: Atitudine relaxată! Eşti o minte şi nu un corp. Orice s-ar întâmpla cu corpul, nu afectează ce eşti tu cu adevărat. Nu poate afecta cu adevărat iubirea care eşti. S-ar putea întâmpla asta numai prin propria ta alegere sau decizie, dar şi atunci, ar fi doar o iluzie, pur şi simplu, doar o experienţă. Înţelegi?

– Da, mulţumesc.

– Şi eu mulţumesc. Alte întrebări.

– Da. Este adevărat că ne alegem părinţii? Dar partenerii de viaţă? Aceştia sunt decişi înainte de a intra noi în lumea formelor? Cum pot să o ajut pe fiica mea, care se află într-o relaţie dificilă?

– Să răspundem mai întâi la prima întrebare.

– Bine.

– Întrebarea era dacă îţi alegi părinţii înainte de a veni aici. Da. De fapt, alegi tot ceea ce experimentezi. Nimic din ceea ce experimentezi nu-i decât alegerea ta, a minţii tale. Înţelegi?

– Aşteptăm un răspuns.

– Totul este alegere. Aceste experienţe, aşa cum spuneam, nu vă sunt impuse de aiurea, şi cum spuneam, nici nu există aiurea, nu există nimic.

– Da.

– Minunat. Următoarea parte a întrebării...

– Cum pot să o ajut pe fiica mea care se află într-o relaţie dificilă? I-am spus să ceară ajutor Duhului Sfânt ca să se focalizeze pe dezvoltarea personală şi pe copilaşii ei. Este dificil, din cauză că el îi vorbeşte urât şi preferă să se joace jocuri video, în loc să petreacă timpul ca o familie. Ce ar trebui să facă ea?

– Prima parte a răspunsului este că, atunci când ceri Duhului Sfânt ajutor ce să faci, cere să priveşti lucrurile aşa cum le vede Duhul Sfânt, mai degrabă decât să întrebi ce să faci. O să-ţi reamintim, aici nu-i nimic

de făcut, ca să zicem aşa, toate experienţele se petrec într-un vis, nu există nicio lume. Înţelegi?

– *Aşteptăm un răspuns.*

– Dar spune-i să caute înlăuntrul ei şi să aibă încredere în intuiţie în această situaţie. Înţelegi?

– *Încă aşteptăm.*

– S-ar putea să dureze ceva timp, dar ar face cel mai bine să se întrebe pe Sine, pe Sinele ei adevărat, cu majusculă, Duhul Sfânt din interiorul ei, cum să privească lucrurile.

– *Un pic, da.*

– Şi, de asemenea, trebuie să abordezi problema dintr-o minte liniştită, decât dintr-o minte care încearcă să evalueze situaţia şi să dea sfaturi, ca să spunem aşa. Înţelegi? Pentru că, dacă operezi dintr-o minte liniştită, acţiunile ce trebuie întreprinse vor veni de la sine şi în mod natural. Înţelegi?

– *Da.*

– Abordează totul din mintea păcii, astfel încât ceea ce transmiţi să fie pace, nu conflict. Dacă însă crezi că aici este vorba de un conflict, vei primi doar răspunsuri conflictuale în minte. Înţelegi?

– *Da, mulţumesc.*

– Cu plăcere.

– *Cum să îmi schimb credinţele condiţionate adânc înrădăcinate care mă fac să-mi creez realitatea într-un mod greşit, prin faptul că judec, atac, mă tem şi reacţionez la critici? Mintea mea nu prea reuşeşte să-şi amintească de non-dualitate.*

– Păi, se pare că asta se întâmplă cu majoritatea, dacă nu cu întreaga omenire. Deci nu eşti singurul. Nu eşti special cu treaba asta. Te asemeni cu întreaga omenire, fiindcă nu ai ajuns încă în punctul în care să crezi în Unime, în Adevăr.

– *Într-adevăr.*

– Aşa că fii relaxat, dar observă când mintea aruncă în tine cu gânduri conflictuale sau sentimente conflictuale şi atunci alege din nou, alege pacea, alege să operezi dintr-o minte liniştită, decât să ai o minte conflictuală. Şi după cum spuneam, o s-o tot repetăm iar şi iar: Relaxează-te şi nu lua lucrurile prea în serios! Ţi-am răspuns la întrebare?

Nu uita că trezirea este un proces pas cu pas. Nu vine totul dintr-o dată. Este o serie de schimbări ce se petrec în minte de-a lungul vieţii. Deci să nu crezi că ar exista vreun glonţ magic sau o pastilă magică care-ţi va rezolva toate problemele din minte, iar atunci vei putea zbura din

acest plan de existenţă şi să te ridici până la Cer, ca să zicem aşa. Aminteşte-ţi că totul se petrece în minte. Şi anume, destructurarea credinţei în separare.

Dacă ţi-am turna în minte, aici şi acum, tot ceea ce înseamnă Cerul, ai fi atât de confuz, încât ar fi vai de capul tău, din cauză că nu ai primit treptat. Înţelegi? Ai o mulţime de convingeri, iar ceea ce facem noi cu tine, dacă ne laşi să acţionăm asupra ta, noi lucrăm cu tine pentru a-ţi dezlega mintea de convingerile şi credinţele tale, încetul cu încetul şi cu blândeţe.

– *Deci credinţele pot fi schimbate?*

– Da, desigur, întrucât minţile pot fi schimbate. Nu uita că eşti o minte şi nu un corp şi este sarcina ta să iei decizia de-ţi modifica mintea. Înţelegi? Ceea ce înseamnă acea mică disponibilitate de a te deschide către îndreptarea Duhului Sfânt.

– *Minunat.*

– Cu plăcere şi mulţumesc.

– *Următoarea întrebare: Dacă lumea reală este tot o iluzie, trezirea înseamnă oare o iluzie cu percepţia corectată, adică lucrurile sunt încă percepute ca fiind separate, dar fără conflicte între ele? De-a lungul veacurilor, ne-a fost împărtăşită aceeaşi înţelepciune, de la tăbliţele de smarald ale lui Thoth sau ale lui Hermes, la Vedele de acum cinci mii de ani, la vremea când ai fost întrupat acum două mii de ani, iar acum prin "Cursul de miracole" şi toţi ceilalţi învăţători ce au trăit între timp. Şi iată-ne din nou în acelaşi punct. Crezi că de data asta vom pricepe? Te iubim. Îţi multumim infinit că ne trezeşti cu blândeţe. Dumnezeu există, iubirea există şi noi te iubim.*

– Minunat. Şi noi vă iubim. Deci, prima parte a întrebării era, vă rog...

– *Să spun eu?*

– Da, te rog.

– *Dacă lumea reală este tot o iluzie, totuşi, prin trezire devine o iluzie cu percepţie corectată?*

– Da.

– *Lucrurile sunt încă percepute separat, dar fără conflicte între ele...*

– Da. Perceperea lucrurilor ca fiind separate nu va dispărea până la sfârşitul vieţii. Asta am vrut să spunem prin faptul că nu vă vom turna Cerul în cap, pentru că nu aţi şti ce să faceţi cu el. Voi credeţi realmente gândurile de separare, văzând elemente diferite ici şi colo, ele au o importanţă spaţială pentru voi, ca să zicem aşa, în mintea voastră. Şi

dacă vi le-am lua pe toate acestea şi ar rămâne doar Cerul, aţi rămâne cam buimăciţi. Pentru că nu aţi mai percepe nimic. De aceea vă conducem într-un proces blând, pas cu pas, ca să puteţi ajunge la acel punct de... “Aaa!”, de relaxare şi gata, sunteţi înapoi Acasă. Înţelegeţi? Şi, mai adăugăm: înapoi în locul de unde nu aţi plecat niciodată. Chiar şi acum sunteţi Acasă, doar că dormiţi.

– *Mulţumesc.*

– Şi eu mulţumesc.

– *Când erai întrupat pe Pământ, era de ajuns să Îi ceri lui Dumnezeu şi apăreau manifestări instantanee. Poţi explica cum se face sau cum trebuie să ne modelăm mintea pentru a atinge această stare?*

– Starea, pur şi simplu, există. Să găsim un mod de a vă explica... Unimea există şi când eşti una cu totul, nu există separare, adică ceea ce ceri îţi este dat instantaneu. Iar pentru a atinge această stare trebuie să-ţi antrenezi mintea să gândească ca Dumnezeu, cu iubire. Gândeşte ca Dumnezeu, adică fii una cu Dumnezeu, ceea ce înseamnă să nu judeci.

– *Da.*

– Deci nu este vorba că-ţi doreşti nişte manifestări instantanee şi vezi că lucrurile se întâmplă în acest fel, ci este vorba de apropierea de Creatorul tău. Asta înseamnă să trăieşti cu adevărat iubirea care eşti. Pentru asta te afli aici. Înţelegi?

– *Aşteptăm un răspuns... Da. Să faci parte din aceeaşi Minte.*

– Da, într-adevăr. Este corect.

– *Dragă Isuse, cum să le vorbesc copiilor despre tine? Am o fiică de opt ani şi un fiu de zece ani. Am fost crescut catolică. Am citit „The Disappearance of the Universe” ("Dispariţia universului", de Gary Renard) şi în prezent practic “Cursul de miracole”. La un moment dat, s-au spus în casă nişte glume legate de religie în care era pomenit şi numele tău. Glume pe care, mai ales, fiul meu le-a considerat hilare. Acum mi-am revizuit poziţia şi le vorbesc copiilor mei despre dragostea care este Isus şi că doar glumeam pe seama religiei. Cred că fiul meu este buimăcit acum. Ai vreo sugestie despre cum să-mi ajut copiii şi pe mine să ne desprindem de confuziile culturii noastre legate de Isus?*

– Minunată întrebare. Desigur, da. E un lucru bun să-ţi revizuieşti poziţia şi să vrei să-ţi îndrepţi greşelile, să-ţi admiţi greşelile. Şi este bine că cel puţin recunoşti că luarea în derâdere a lui Isus este, de fapt, un concept. Înţelegi? Care este ceva religios. Pentru că, după cum ştii, omul (Isus) nu a avut nimic de-a face cu religia. Înţelegi?

– *Da.*

– Iată ce poţi să faci, doar să recunoşti în faţa copiilor tăi. Spune-le: „Nu prea mai am chef să glumesc despre aceste lucruri. Nivelul meu spiritual creşte şi pe asta mă concentrez acum şi asta vreau. Prin urmare, mintea mea nu mai gustă glumele astea”. Înţelegi?

– O, da.

– Minunat. Totuşi, fii relaxată cu treburile astea, nu fii prea strictă sau severă când îi înveţi adevărul. Tratează subiectul lejer şi ceea ce ar trebui să faci este doar să exemplifici iubirea care eşti. Pentru asta eşti aici, să demonstrezi învăţăturile pe viu, decât să foloseşti numai cuvinte. Deşi cuvintele pot fi utile. Iar în această situaţie, ar fi bine să le vorbeşti copiilor despre greşeala ta. Dar apoi aminteşte-i minţii tale că nu este o greşeală pentru care să te simţi vinovată. Nu o lua prea în serios. Pentru că, de fapt, nu afectează nimic, cu adevărat. Nu s-a produs nicio jignire, căci jignirea există doar în sistemul de gândire al ego-ului. Înţelegi?–

– Da.

– Dar nu te simţi bine când batjocoreşti unele lucruri, nu-i aşa?

– Acum nu.

– Bravo. Aşa că, în loc să te încurci în cuvinte, mai bine începe să-i înveţi iubirea prin exemplul personal. Şi, aşa cum am spus, cuvintele pot fi utile, iar în această situaţie ar fi utile. Doar ca să le dai de ştire că ai fost neclară, ai făcut o greşeală şi acum eşti gata să mergi mai departe. Înţelegi?

– Mulţumesc, super folositor.

– Minunat. Cu plăcere. Şi eu mulţumesc.

– Am fost martor la vorbitul în limbi de la o vârstă fragedă. Eu însumi am avut multe experienţe personale şi este ceva cu totul diferit faţă de cum percepe lumea, că ar fi o bolboroseală a unor sunete repetitive. Poţi vorbi puţin despre asta? Are tonalitatea vocii vreo semnificaţie aparte în a transmite iubire către Dumnezeu?

– Păi, hai să vedem. Când acţionezi din mintea iubirii, vei emite tonul iubirii. Înţelegi?

– Aşteptăm un răspuns.

– Sunetul, îl poţi simţi cum e. Dacă se simte ca dragostea, atunci asta este. Înţelegi?

– Da.

– Şi spuneai despre vorbitul în limbi. Acesta e un cadou. Este un cadou pentru tine şi asta înseamnă iubire.

– În acele momente, mi se pare că spun ceva foarte important.

– Este important pentru mintea ta. Înţelegi?

– Pot simţi mesajul până în măduva oaselor.

– Bravo. Dar să nu uiţi că şi ele sunt în mintea ta. Oasele tale nu sunt separate de mintea ta. Totul este în minte, nu în afara ei. Înţelegi?

– Da, dar mintea mea nu îl poate înţelege.

– Atunci, nu mai încerca să înţelegi mesajul, ci doar permite-l. Doar lasă-l să se manifeste, în loc să-l analizezi. Înţelegi?

– Atât de puternic! Da.

– Minunat. Ţi-am răspuns la întrebare?

– Aşteptăm un răspuns... Mesajul vine ca un şuvoi.

– Frumos. Un şuvoi de dragoste. Lasă-l să te inunde şi să curgă prin tine. Altceva?

– Deci doar să simt şi să nu înţeleg.

– Repetă.

– Deci doar să simt şi să nu înţeleg.

– Înţelegerea va apare pe măsură ce îi permiţi să curgă. Înţelegi? Nu este o situaţie în care să cunoşti intelectual, ci prin intuiţie, printr-un sentiment interior.

– Înţeleg.

– Minunat, mulţumesc.

– Mulţumesc. Spuneai că Duhul Sfânt îşi aminteşte pentru mine. Vrei să spui că îşi aminteşte scenariul meu de viaţă, pe care eu l-am uitat?

– Duhul Sfânt nici măcar nu-ţi vede scenariul. De fapt, Duhul Sfânt nu se ia după niciun scenariu. Ci îţi va corecta gândurile greşite, care alcătuiesc scenariul pe care ţi-l scrii singur cu ego-ul tău. Aşadar, Duhul Sfânt se va folosi de scenariul pe care i-l dai pentru corectare, pentru a-ţi corija mintea. Înţelegi?

– Aşteptăm un răspuns... Da. Deci să-mi creez eu scenariul pe parcurs?

– Trebuie să te eliberezi de orice scenariu pe parcurs. Nu uita, e vorba să îţi desprinzi mintea, să te dezveţi de ceea ce credeai că ai învăţat. Asta înseamnă chiar să renunţi la scenariul pe care l-ai născocit. Înţelegi?

– Da.

– Ţi-am răspuns la întrebare?

– Da, mulţumesc.

– Cu plăcere. Şi da, Duhul Sfânt este în mintea ta, iar cine eşti cu adevărat este memoria lui Dumnezeu.

– Super, mulţumesc mult.

– Şi eu mulţumesc.

– Mă gândeam la trădare şi cum să-i fac faţă fără a-mi afecta liniştea sufletească. Situaţia, din perspectiva mea, este că familia mea

mi-a fost foarte neloială, sprijinindu-l pe fostul meu soţ, pe familia lui şi iubita sa, care acum este şi ea o fostă-. A trebuit să întrerup relaţiile cu toţi pentru a-mi proteja copiii şi pe mine. Acum, după 10 ani, sunt liniştită şi nu simt nevoia să-mi contactez familia biologică. Mi-am reclădit viaţa, dar cu preţul unor traume imense. Acum am o viaţă fericită. Dar am primit un e-mail cu invitaţia să reînnod legătura cu una dintre surorile mele. Am întrebat motivul şi nu mi s-a dat niciun motiv, ci doar că a trecut atâta timp. Simt că este ca un cadou, dar nu sunt sigură ce să fac cu el. M-am analizat în interior şi nu am nicio dorinţă să reînnod legătura cu ea. Dar mă întreb dacă nu cumva sunt prea încăpăţânată. Simt că, pur şi simplu, au trecut prea multe lucruri peste noi şi nu mai există încredere. Deci ce rost mai are reconectarea? Aş vrea să-i tratez cu respect, dar să nu mă amestec cu ei. Te rog, poţi să-mi oferi punctul tău de vedere? Sunt împărţită între a ierta şi a-mi păstra liniştea sufletească. Ce să fac? Cu profundă recunoştinţă.

– Deci îţi cercetezi interiorul şi simţi că îţi pierzi liniştea dintr-o cauză exterioară ţie. Este corect?

– *Aşteptăm un răspuns... Da.*

– Singurul lucru pe care îl putem spune este că nu trebuie să laşi chestiunea aceasta să te facă să-ţi pierzi liniştea minţii. Aşa cum spuneam înainte, acţionează din mintea păcii, adică abordează situaţia dintr-o minte a păcii şi vei şti ce să faci. Deci, dacă respingându-i, te-ai simţi mai vinovată, îţi spunem că mai ai ceva muncă de făcut. Înţelegi?

– *Aşteptăm un răspuns... Cred că da, dar nu mă simt vinovată.*

– Atunci eşti pe pace. Deci nu mai analiza situaţia, nu te mai gândi prea mult la asta. Dacă nu simţi că ar fi bine, atunci, pur şi simplu, nu merge mai departe. Înţelegi?

– *Da, mulţumesc mult.*

– Cu plăcere. Nu uita să te acordezi la frecvenţa interioară şi cere să poţi privi lucrurile printr-o minte a păcii, iar atunci răspunsurile îţi vor sosi în mod natural. Şi va fi cel mai bun curs pentru tine. Ţi-am răspuns la întrebare?

– *Da, mulţumesc.*

– Cu plăcere.

– *Avem o reacţie de la o întrebare anterioară. Scenariul este de la ego?*

– Da, este, chiar aşa e. Când spunem că scenariul este scris înseamnă că este deja terminat. Dacă este deja scris, înseamnă că aparţine de timpul trecut (nu are legătură cu prezentul – n.tr.). Înţelegi?

– Da. În "Cursul de miracole" spui că, înainte să iau o decizie, să te întreb dacă este în acord cu tine.

– Da.

– Eu te întreb, dar nu recunosc sau nu sunt conştient de răspunsul tău.

– Bine. Ceea ce spunem este să întrebi dacă este în acord cu noi. Dacă este, vei simţi pacea. Înţelegi? Acesta este răspunsul. Şi vrem să precizăm foarte clar că, întrebându-ne pe noi, să nu cauţi nicio legătură cu "scenariul scris". Înţelegi?

– Aşteptăm... Da.

– Minunat. Nu am vrut să confunzi cele două chestiuni. Deci, când întrebi dacă ceva este în acord cu voinţa lui Dumnezeu, vei simţi pace când primeşti răspunsul. Înţelegi?

– Da. Dar, da.

– Minunat.

– Cum putem vindeca o boală precum Hashimoto?

– Singurul lucru pe care ţi-l vom spune este că vindecarea de aşa ceva nu are nicio legătură cu corpul. Este vorba de vindecarea minţii. A fi în pace cu ceea ce există înseamnă să abordezi boala cu o minte liniştită. Aşa cum spuneam, nu o lua în serios, iubeşte-te oricum pe tine însuţi, întinde-ţi peste ea dragostea şi iertarea, în loc să o transformi într-un simbol al terorii. Înţelegi?

– Bine. Dar ce înseamnă atunci când simţim vinovăţie?

– Înseamnă că asculţi vocea care nu trebuie. Înseamnă că asculţi o voce care vorbeşte aiurea. Înţelegi? Pentru că nu înseamnă nimic. Vina e ceva ce vine din ego.

– Da, să mă iert pe mine însumi.

– Absolut, tot ce poţi face este să te ierţi pe tine însuţi şi să te iubeşti, amintindu-ţi că dragostea şi iertarea sunt una.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Nu trebuie să laşi o aşa-zisă boală să se interpună între tine şi dragoste. Înţelegi? Indiferent cum par a sta lucrurile şi cum le priveşti, nu trebuie să laşi această problemă să stea în calea conştientizării prezenţei iubirii în viaţa ta, în tine, ca tine, ca totul. Înţelegi?

– Da, mulţumesc.

– Cu plăcere şi mulţumesc. Vrem să vă amintiţi cu toţii că există doar dragoste şi numai interpretările voastre vă opresc să conştientizaţi iubirea. Dar această situaţie poate fi corectată în orice moment, renunţând la ele. Nu e nevoie să vă mai ţineţi de ele. Nu trebuie să

menţineţi blocajele în calea conştientizării prezenţei iubirii. Le puteţi corecta, lăsându-le să dispară. Înţelegeţi?

– *Da.*

– Minunat.

– *Deci mintea noastră este, într-un fel, ca un templu care poate fi locuit de Duhul Sfânt tot timpul? Templul ar fi ceva neutru şi toate experienţele depind de ce şi cine îl umple la un moment dat. Atunci când Duhul Sfânt este invitat să rămână permanent în mintea noastră, generează un efect puternic de ordine natural-divină şi perfectă în toate aspectele. Mulţumesc şi te iubesc mult.*

– Da, într-adevăr. Răspunsul este da, ca întotdeauna. Aşa cum spui tu. E clar?

– *Da, mulţumesc mult.*

– Cu plăcere. Mintea, o poţi vedea în mod cert ca pe un templu. Mintea este templul. Şi de aceea o vei păstra curată şi clară şi te vei concentra în direcţia gândirii corecte, care este întotdeauna iubire. Asta înseamnă să te dai la o parte ca să laşi Duhul Sfânt să acţioneze prin tine. Să curgă prin tine, să se exprime prin tine, să trăiască prin tine. Înţelegi?

– *Da, e perfect clar.*

– Minunat.

– *Îmi mai amintesc că obişnuiai să spui „Păstraţi-vă altarul curat”, dar acum este vorba de “templu”.*

– Da. Poate fi altar, poate fi templu, orice rezonează cu tine pe moment. Şi da, vorbim despre mintea ta.

– *Mulţumesc.*

– Cu plăcere şi eu mulţumesc.

– *Te iubesc, Maestre J.!*

– Şi noi te iubim.

– *Asta a spus unul dintre participanţi.*

– Da, şi îi mulţumesc.

– *Este posibil ca oamenii să învie cât timp sunt aici, pe Pământ?*

– Da, absolut, de fapt, fiecare moment este o ocazie pentru înviere, prin gândurile pe care le gândeşti. Dacă gândeşti gândurile adevărului, ai înviat. Dacă însă crezi gânduri de ură, atunci nu. Aceasta este diferenţa dintre înviere şi răstignire. De fiecare dată când gândeşti un gând de ură sau un gând plin de frică sau un gând ce te coboară... Cum să spunem? Un gând de ură, un gând de negativitate, un gând de crimă sau un gând de separare în orice fel înseamnă răstignire. E clar?

– *Wow!*

– Pe când, un gând de dragoste, un gând de acceptare, un gând de îngăduinţă, un gând de pace, acestea înseamnă înviere.

– Da, da.

– Conflictul înseamnă răstignire, pacea înseamnă înviere. Aveţi întotdeauna posibilitatea de a alege învierea, în orice moment.

– Bine, mulţumesc foarte mult.

– Cu plăcere.

– Am auzit că, dacă văd pe cineva care are nevoie de ajutor sau de iubire, dar nu îmi dau seama de asta decât mai târziu, când mă gândesc înapoi la situaţia respectivă, atunci înseamnă că nu eu trebuia să fiu cel care să-i arate dragoste. Este corect?

– Credem că aici este o mică confuzie. Toţi sunteţi întotdeauna meniţi să exprimaţi iubirea, orice ar fi. Înţelegeţi?

– Da.

– Vă puteţi gândi mai târziu, dar să gândiţi cu dragoste şi iat-o! Iubirea. E clar? Adică, atunci când vă gândiţi cu iubire la respectiva situaţie sau persoană, atunci apare şi iubirea. Amintiţi-vă că nu există timp şi spaţiu. Deci ori de câte ori gândiţi cu iubire, aceste gânduri pătrund pretutindeni. Înţelegeţi?

– Da.

– Şi în privinţa asta, am vrea să mai spunem doar că nu trebuie, privind înapoi, să spuneţi că „Nu eram menit să manifest dragoste". Vrem să vă amintim că întotdeauna sunteţi meniţi să exprimaţi dragostea. Însă, de asemenea, vrem să nu vă simţiţi vinovaţi dacă constataţi că nu exprimaţi dragostea. Înţelegeţi?

– Da.

– Ci doar priviţi lucrurile în mod relaxat şi alegeţi din nou.

– Corect.

– Adică, alegeţi iubirea.

– Excelent.

– Minunat. E foarte important să rămâneţi în mentalitatea iubirii, în măsura în care puteţi. Desigur, în lumea dualităţii nu este întotdeauna uşor, dar cu îndrumările pe care vi le-am oferit, puteţi deveni mai conştienţi şi mai atenţi către ce vi se îndreaptă mintea, şi puteţi alege oricând din nou. Adică, vă puteţi stabili o intenţie iubitoare, să aveţi gânduri de dragoste, dar când remarcaţi că nu aveţi gânduri de dragoste, iertaţi-vă şi alegeţi din nou. Despre asta este vorba, să alegeţi din nou. Alegeţi din nou, alegeţi din nou, până reuşiţi. Înţelegeţi?

– Da, da, sună atât de uşor.

– Este simplu, dar nu întotdeauna uşor. Sunteţi atât de obişnuiţi cu propriile voastre tipare de gândire, cu instruirea mintală pe care aţi primit-o de la lume, încât aveţi nevoie de o dezvăţare. Şi la asta serveşte tot ce facem – să vă dezvăţaţi de instruirea pe care aţi primit-o în lume, care sunt doar gânduri de separare. Înţelegeţi?

– Da, şi vom ajunge într-o stare de non-dualitate?

– Da, cu siguranţă. Pentru că deja vă aflaţi în non-dualitate, cu adevărat. Doar că nu vă dă pace această mică idee nebună că aţi fi părăsit-o. Înţelegeţi?

– Da.

– În acest moment, sunteţi adormiţi. Dar cel ce sunteţi cu adevărat rămâne şi va fi întotdeauna în Unime, aici unde nu există nicio dualitate. De fapt, nu există contraste, cu adevărat. Nu există niciun contrast în Cerul minţii voastre, adică Mintea lui Dumnezeu. Înţelegeţi?

– Da, mulţumesc.

– Şi eu mulţumesc.

– În "Cursul de miracole" se spune că Totul există aici, la temelia şi în spatele vieţii.

– Ce anume?

– Deci, Totul este aici, la temelia şi în spatele vieţii.

– Totul este aici, în miezul vieţii. Viaţa despre care presupunem că vorbeşti aici, da. Pentru că viaţa adevărată înseamnă iubire. Înţelegi?

– Da. Deci asta a fost în legătură cu ultima întrebare. Deci Totul este aici, la temelia şi ascuns în spatele vieţii.

– Da, da.

– Mulţumesc.

– Mulţumesc.

– Am înţeles.

– Minunat. Şi Îl poţi vedea oricând, dacă îţi dezlegi legătura de pe ochii minţii. Asta înseamnă să devii conştient de prezenţa adevărului în tine şi în jurul tău. Deci, da.

– Mulţumesc.

– Şi eu mulţumesc. Altceva?

– Da, mai este o întrebare care spune: În "Cursul de miracole" spui că 'Dumnezeu m-a făcut fiul Său şi la fel i-a făcut pe toţi fraţii mei'. Poţi explica ce vrei să spui?

– Da, desigur. Aţi fost creaţi – punct. Adică aţi fost creaţi ca unul. Nu sunteţi separaţi unul de altul, decât în gândirea de aici, din dualitate, care este o iluzie, deci nu e reală. Cu adevărat, sunteţi una şi toţii suntem fiii lui Dumnezeu. Dar acestea sunt nişte chestiuni care nu pot fi explicate în

cuvinte. Este o trăire, este adevărul, este ceea ce sunteţi cu adevărat. Înţelegeţi?

– *Da, mulţumesc.*

– Desigur, facem tot ce putem pentru a vă explica prin cuvinte sau pentru a vă da o idee ce înţelegem prin Unime. Amintiţi-vă, fiul lui Dumnezeu este unul singur, care sunteţi toţi, care este totul, inclusiv Tot-ce-există, adică noi suntem una cu voi. Nu există o mulţime de indivizi care se mişcă de colo-colo, în adevăr. Înţelegeţi?

– *Da.*

– Adică, în Cer, nu există nicio individualizare. Nu există nicio individualizare în Mintea lui Dumnezeu. Există doar unul. Există un singur fiu. Un singur copil. O singură creaţie. Înţelegeţi?

– *Da.*

– Nu-i ceva ce mintea voastră poate înţelege în acest moment, deoarece aţi învăţat foarte multe lucruri false, vi s-a spus că aţi fi mai mulţi. Înţelegeţi?

– Da. Deci, atunci când creăm cu dragoste, toate sunt în acord cu El.

– Da, pentru că dragostea este o expresie naturală a Iubirii. Iar ce creează Iubirea seamănă cu ea însăşi. Nu există nimic altceva. Există doar dragoste. Nu poate exista nimic altceva, pentru că numai Iubirea există. Aceasta este starea perfectă a Cerului. Dragostea.

– *Da, mulţumesc.*

– Şi eu mulţumesc.

– *O ultimă...*

– Minunat.

– *Cum ne putem întări conexiunile interioare unul cu altul, abilităţile noastre telepatice? Experimentez asta recent şi din ce în ce mai frecvent. Te rog să vorbeşti mai mult despre chestiunea asta.*

– Minunat. Deci, prima chestiune, te referi la legătura cu dragostea, cu toată lumea. Este corect, asta vrei să spui?

– *Da. Cum ne putem întări conexiunile interioare unul cu celălalt?*

– Alegi iubirea în fiecare clipă. Alegi dragostea în fiecare moment. Este bine să fii conştient de numeroasele moduri în care comunicaţi între voi. Nu doar prin gură, ci direct prin minte. Adică gândurile pe care le gândeşti, sentimentele pe care le ai, toate înseamnă comunicare. Trebuie să devii mai sensibil la energiile pe care le transmiţi. Iar pentru a-ţi amplifica sensibilitatea, trebuie să te adânceşti în dragostea din tine. După cum spuneam, scufundă-te în mintea păcii, cere să priveşti totul printr-o minte a păcii, nu prin cea a conflictului. Exersează. Înţelegi?

– *Da, mulţumesc.*

– Şi eu mulţumesc. Trebuie să practici gândurile de dragoste şi să exersezi mintea liniştită. Înseamnă acelaşi lucru. Deci aşa se face, aşa se amplifică. Ceea ce vrei să întăreşti, împărtăşeşte, nu ţine pentru tine, ci împărtăşeşte. Asta nu înseamnă să-i îmbrăţişezi pe toţi cei care îţi ies în cale sau treburi de genul ăsta. Ci este vorba să fii conştient de gândurile tale şi de ceea ce transmiţi în afara ta şi să alegi să trimiţi doar dragoste. Să-ţi extinzi numai iubirea.

– *Mulţumesc.*

– Şi eu mulţumesc.

– *Într-un fel, să readucem acea mică parte a minţii pe care am separat-o.*

– Spune din nou.

– *Într-un fel, să readucem acea mică parte a minţii pe care am separat-o, să o readucem aici. Oare Mintea este prezentă chiar şi când nu încercăm să comunicăm?*

– Da. Mintea ta este întotdeauna cu tine. Nu eşti niciodată fără Minte. Iar Mintea ta unică, care este iubirea, este întotdeauna prezentă, pentru că nu a plecat niciodată nicăieri. Şi, de fapt, nici tu n-ai plecat nicăieri. Deci îţi este întotdeauna disponibilă, dacă alegi să fii conştient de ea, dacă alegi să acţionezi din ea. Înţelegi?

– *Da. Aşadar, nu pot fi niciodată afară din Minte.*

– Nu, într-adevăr. Nu poţi fi niciodată în afara minţii tale, pentru că există doar o singură Minte. Există o unică Minte.

A fost o întâlnire minunată cu voi. Vă apreciem foarte mult hotărârea de a vă trezi. Vă iubim şi vă mulţumim, ca întotdeauna. Suntem mereu alături de voi şi aşteptăm cu nerăbdare să comunicăm din nou cu voi şi, apropo, suntem mereu cu voi. Încă o dată, mulţumiri! Namaste.

22 aprilie 2021

https://www.youtube.com/watch?v=HdzsMIDIkv0

Sesiunea din data de 2 mai 2021

Cuvintele care-i aparţin moderatorului din off au litere înclinate.

- Bună ziua tuturor. Este minunat să fim din nou împreună cu voi, ca întotdeauna. Acum vă vom cere să vă liniştiţi mintea şi să vă cufundaţi în acest moment prezent de acum. Eliberaţi-vă de toate gândurile despre trecut, toate previziunile despre viitor, toate lucrurile care vă distrag atenţia. Lăsaţi-le pe toate să se ducă şi centraţi-vă în acest moment de acum, singurul moment care există cu adevărat. Şi respiraţi.

Este o zi bună, noi suntem aici, şi voi la fel, şi suntem aici pentru a vă conştientiza, amintindu-vă că aceasta este vremea trezirii. Adică să treceţi de la mintea adormită la mintea trezită. Sau de la lipsa de la neatenţie la vigilenţă, sau de la inconştienţă la conştienţă.

Vrem să vă reamintim câteva lucruri despre trezire, anume că trezirea este un proces blând, pas cu pas, nu un efort grăbit, agitat, ci o conştientizare de sine blândă, clipă de clipă, că sunteţi o minte, nu un corp. Şi, de asemenea, să observaţi când uitaţi asta şi vă credeţi a fi un corp.

Amintiţi-vă: mintea voastră are două părţi. Pe de-o parte, aveţi mintea corectă, unde locuieşte Duhul Sfânt. Această minte are un sistem de gândire bazat numai pe iubire, pace, iertare, lumină, bucurie etc. Dar pe de altă parte, aveţi şi o minte incorectă, care are un sistem de gândire bazat numai pe conflict, suferinţă, întuneric, frică, ură etc. Şi puteţi şti oricând cu care dintre ele gândiţi sau după care vă luaţi, în funcţie de cum vă simţiţi şi după rezultatele acţiunilor voastre.

Deci, dacă vă simţiţi agitaţi sau iritaţi în vreun fel, atunci veţi şti că ascultaţi de vocea greşită, de mintea cea incorectă. Iar în acel moment puteţi să alegeţi din nou cum să vă simţiţi. Acesta este un proces de constantă alegere din nou. Este un proces în care observaţi când aţi luat-o la vale pe calea ego-ului şi vă spuneţi: „Hei, dar nu acolo vreau să merg”, vă iertaţi şi alegeţi din nou. Şi apoi, aveţi răbdare ca procesul să se desfăşoare. Nu înseamnă neapărat că veţi obţine o schimbare instantanee, mai ales dacă nu practicaţi de mai mult timp. Este ceva pe care îl construiţi clipă de clipă, pas cu pas şi, la un moment dat, este bun construit. A înţeles toată lumea?

Aşa că trebuie să aveţi răbdare cu voi pe parcursul acestei treziri, ca şi în orice altceva. Un aspect al trezirii este răbdarea. Asta înseamnă iubirea, adică să fii bun cu tine, în loc să asculţi de poruncile dure ale sistemului de gândire egotic, care spun: „Grăbeşte-te, fă odată asta, ia

trezirea în serios!”. Vă reamintim că aşa a apărut lumea, a luat în serios această mică idee nebună, sistemul de gândire al ego-ului, uitând să mai râdă. Sau, cum ne place s-o mai spunem, amintindu-şi să nu râdă. Sesizaţi diferenţa subtilă!

Dar, chiar aşa, nu mai luaţi lucrurile în serios! Asta-i trezirea. Chiar am vrea să simţiţi asta. Trezirea nu înseamnă să deveniţi serioşi şi să vă puneţi bărbia pe genunchi, încercând să descoperiţi cum să vă treziţi din vis, atâta timp cât nici măcar nu credeţi că acesta ar fi un vis. De aceea, procesul este blând, pas cu pas. Este o destrămare treptată a minţii, nu o demolare. A înţeles toată lumea?

Suntem aici pentru a vă ghida în orice mod posibil înspre trezire. Vă iubim şi iată-ne, suntem pregătiţi pentru prima întrebare, ca să purtăm o conversaţie.

– Ieri, sora mea a avut două crize de epilepsie. M-am străduit să-mi ridic moralul şi apoi mi-am amintit de lecţia din “Cursul de miracole” a zilei respective, în care se afirmă „Voia lui Dumnezeu pentru tine este fericirea perfectă, iar rolul tău este să fii fericit”. Am hotărât să aleg din nou, întrebând Duhul Sfânt cum vede situaţia şi să aleg bucuria, în măsura posibilităţilor din acel moment. Când m-am trezit în această dimineaţă, amintindu-mi de evenimentele de ieri, m-am iertat că am uitat temporar şi i-am cerut încă o dată Duhului Sfânt să-mi arate punctul său de vedere asupra situaţiei. La scurt timp după aceea, am început să simt un miros puternic de sulf, care mi-a provocat o durere de cap intensă în zona frunţii. Ştiu că sorei mele i s-a spus că mirosul periodic de cauciuc ars pe care îl simte de 30 de ani este cauzat de convulsile de epilepsie, care i-au fost provocate de un accident de maşină pe când era la liceu. Oare senzaţia mea puternică de miros de sulf şi durerea de cap au fost legate de sentimentele mele legate de sora mea? Neurologul meu crede că acel miros şi durerea de cap ar fi putut fi cauzate chiar de o criză epileptică. Oare este vorba tot de confuzia dintre formă şi conţinut? Dacă da, care ar fi conţinutul? Oare conţinutul este întotdeauna doar o binecuvântare şi trebuie să mă mulţumesc să practic mai mult, menţinându-mi armonia, amintindu-mi să aleg din nou? Oare este un aspect al „darului” meu de a fi senzitivă, pe care trebuie să-l returnez Duhului Sfânt pentru a-l folosi el?

– Bun. Te vom ajuta să înţelegi ce se întâmplă de fapt în mintea ta, reamintindu-ţi că adevărata cauză a tuturor acestor lucruri este decizia propriei tale minţi de a le experimenta. Înţelegi?

– Da.

– Şi da, într-adevăr, este vorba de confuzia dintre formă şi conţinut. La bază, nu are nimic de-a face cu convulsiile, deşi este exprimat în această formă. Înţelegi?

– *Da.*

– Întrebarea era dacă are legătură cu confuzia dintre formă şi conţinut. Şi am răspuns că da. Celălalt lucru pe care îl vrem de la tine este să nu te mai iei aşa de în serios, pe tine şi tot restul, ci să te relaxezi. Înţelegi?

– *Da.*

– Şi iată ceva interesant la întrebarea ta, care de fapt este o afirmaţie. Mă urmăreşti? Ceri Duhului Sfânt să-ţi arate cum vede el situaţia, dar înainte de asta, ai luat deja decizia ce înseamnă pentru tine. Înţelegi?

– *Aşteptăm... Mă întreb dacă au legătură între ele.*

– Sunt legate, fiindcă tu luai deja totul în serios. Duhul Sfânt nu priveşte chestiunea decât ca pe o simplă greşeală. Deci el te îndrumă să ieşi din situaţie, trecând dincolo de ea. Înţelegi?

– *Da.*

– Adică, cu ajutorul minţii. Numai că sistemul de gândire a ego-ului vrea să te concentrezi asupra a ceea ce el a decis că este o problemă. Iar ceea ce vrem să realizezi este că singura problemă este întotdeauna numai ideea că ai putea fi separat de iubire. Înţelegi?

– *Da.*

– Care se exprimă sub forme aparent diferite, cum ar fi problemele de sănătate şi aşa mai departe. Dar ceea ce solicită cu adevărat aceste situaţii este chemarea la dragoste. Înţelegi?

– *Da, da.*

– Aminteşte-ţi că nu ai decât două conţinuturi în minte, anume, dragostea şi frica. Şi poţi ştii oricând pe care l-ai ales după felul cum te simţi. Dacă simţi mai multă confuzie, înseamnă că asculţi vocea fricii, ai ales conţinutul de frică. Dar dacă simţi pacea şi calmul sau claritatea, înseamnă că ai ales dragostea. Dragostea nu zăboveşte deloc pe ceea ce este perceput ca fiind o problemă, pentru că dragostea se vede doar pe ea însăşi. Înţelegi?

– *Deci nu am predat cu adevărat problema Duhului Sfânt?*

– Exact, exact. Nu i-ai predat-o deloc. Iată şmecheria ego-ului. Zice: „Da, să apelăm la Duhul Sfânt pentru a ne spune că problema este criza de epilepsie şi apoi să ne spună că pe asta trebuie s-o analizăm”. Aminteşte-ţi că ce acceptă Duhul Sfânt, aceea analizează ego-ului. Înţelegi?

– *Da.*

– Nu uita să iei toate astea în mod lejer. Uşurează-te de toate! Iar dacă vei întreba un doctor despre chestiune, nu lua nici asta în serios. Pentru că atunci ego-ul îţi va spune că aici este o problemă ştiinţifică, serioasă. Să te orientezi mereu spre ceea ce îţi aduce liniştea sufletească. Bine?

– *Deci dacă simt ceva, să ignor, pentru că vine întotdeauna de la ego?*

– Dacă simţi ceva, da. Dar priveşte prin ochii Duhului Sfânt, adică să-ţi dai seama că, de fapt, tot ce simţi vine din sistemul de gândire al ego-ului. Duhul Sfânt doar-este. Dar poţi avea o sensibilitate la anumite energii care par să se deruleze în minte. Iar când sunt neplăcute, fii conştient că vine de la ego. Şi atunci, poţi alege din nou, fără să te judeci. Înţelegi?

– *Da.*

– Minunat. Ţi-am răspuns la întrebare?

– *Aşteptăm... Deci întotdeauna, totul este numai în mintea mea.*

– Da, nu există nimic care să fie în afara minţii tale. Dar îţi atragem atenţia că ego-ul vrea să crezi că totul este în afara minţii tale, că nu are nimic de-a face cu ea, ci are mereu de-a face cu altceva. El vrea să te pună în postura de victimă, sugerându-ţi ideea că ţi se pot face anumite lucruri rele. Înţelegi?

– *Deci niciodată nu are legătură cu ceilalţi.*

– Absolut. Nu are nicio legătură cu ceilalţi, ci numai cu tine. Şi nu uita încă ceva: toate minţile sunt la fel. Adică, toate cred că sunteţi separaţi. Prin asta, sunteţi toţi la fel. Înţelegi?

– *Dar atunci, în ce scop am primit darul de a fi senzitiv?*

– Scopul este să observi când ceva este în neregulă şi atunci să alegi din nou. Dar nu-l lua în serios. Fă un pas înapoi, întoarce-te la dragostea din tine, care este mintea corectă, şi lasă dragostea să te conducă în tot ceea ce, aparent tu, faci. Înţelegi?

– *Da, deci a fi senzitiv înseamnă să ştii cum să răspândeşti dragostea?*

– Nu are de-a face cu răspândirea iubirii. Ceea ce trebuie să faci este să alegi din nou, adică, aşa cum am menţionat, să faci un pas înapoi, să te aliniezi cu dragostea din mintea ta şi să laşi dragostea din mintea ta să te ghideze înainte, dar nu ca o entitate separată din afară, ci care-i una cu tine. Şi, în adevăr, eşti chiar tu.

– *O, da.*

– Deci ţi-am răspuns la întrebare? Înţelegi ceea ce vrem să spunem: poţi simţi lucrurile care sunt eronate şi ceea ce faci este că le aduci înapoi în minte şi îţi priveşti mintea cu dragoste. Iar apoi mergi înainte din acel punct. Când spunem să mergi înainte, vorbim despre gândirea înţeleaptă. Înţelegi?

– *Perfect, mulţumesc mult.*

– Cu plăcere. Minunat.

– *Următoarea întrebare. Când îmi este greu să mă concentrez pentru a medita, trebuie să nu o iau atât de în serios şi să încerc din nou mai târziu? Sau nu trebuie să fiu atât de tolerant cu vagabondajul minţii?*

– Minunat. Ambele. O iei mult prea în serios şi, de fapt, asta-i o formă de vagabondaj al minţii. Înţelegi?

– *Aşteptăm…*

– Meditaţia este când vrei să te acordezi la energia Aceluia care vrea să mediteze. Este o iubire spontană şi o dorinţă spontană de doar-a-fi. Ceea ce nu implică niciun fel de efort. Ceea ce diferă de „trebuie să meditez pentru a obţine aia şi aia" sau „trebuie să meditez pentru a fi aşa şi aşa". Înţelegi?

– *Asta-i o lecţie pe care tocmai o învăţ.*

– Bine. Aminteşte-ţi asta: Cine eşti cu adevărat nu trebuie să obţină nimic, ci doar-este. Deci spui că în această perioadă înveţi meditaţia, asta spui.

– *Da.*

– Bine. Fii blând cu tine şi dacă devine prea obositor, ridică-te, fă altceva, revino la ea când ai o minte mai clară să faci meditaţia. Înţelegi?

– *Da.*

– Minunat. Şi din nou, nu o lua în serios. Ştim că, în parte, limbajul "Cursului de miracole", sună foarte grav, dar dorim, de asemenea, să observaţi şi lejeritatea mesajului. Este menit să vă ajute să ieşiţi din sistemul de gândire al seriozităţii şi să intraţi în uşurinţa fiinţării.

– *Da.*

– Minunat. Altceva?

– *Nu.*

– Deci să ai dorinţa de a o lua în serios, dar să nu faci un efort serios. Urmăreşti ce vrem să spunem? Simţi diferenţa dintre cele două? Sau, cum am mai spus înainte fără a folosi cuvântul seriozitate, ci accentuare: este ceva ce chiar vrei să faci, înţelegi? Aşadar, pune un pic mai mult accent pe „Da, vreau să fac asta", în loc să ai atitudinea ego-ului: "O iau în serios şi fac din asta ceva cu adevărat grav." Iar dacă nu reuşeşti, te vei

simţi foarte rău şi vinovat şi tot restul – care, desigur, este scopul ego-ului în toată treaba asta. Aşa că trebuie cu adevărat să te debarasezi de greutate şi să spui doar: „Chiar vreau să fac asta, aşa că voi face tot ce pot, şi mă voi ierta când voi uita să fac tot ce pot".

– Mulţumesc. Este adevărat, nu mă simt bine când nu reuşesc să meditez.

– Şi atunci îţi dai seama că asta-i o judecată. Relaxează-te şi spune: „Te-am observat, sistemule de gândire al ego-ului, iar acum te voi ignora".

– Mulţumesc.

– Mulţumesc.

– Îmi place partea din Curs în care se spune că "dând atenţie greşelii, asta îi dă putere".

– Ego-ului.

– Ego-ului.

– Da, într-adevăr, absolut, tot scopul lui este ca tu să te concentrezi pe greşeală. De aceea nu reuşeşti să treci niciodată peste ea. Am mai vorbit cu acest medium despre chestiunea asta, despre acest tip de gânduri pe care le-am numit „gânduri lipicioase". Aţi simţit aşa? „O, acest gând se simte foarte lipicios, de parcă aş fi prins într-un fel de pânză de păianjen, din care simt că îmi este greu să ies". Dacă simţiţi aşa, acesta este un gând lipicios. Respiraţi şi daţi-i drumul. Înţelegeţi?

– Ce frumos! Mulţumesc.

– Cu plăcere. Şi astfel nu mai formaţi sau nu perpetuaţi un ataşament. Tot acel ataşament de cuvinte lipicioase şi toate chestiile alea. Aşadar, la pânzele de păianjen lipicioase – daţi-le un zâmbet şi un salut, un uşor ghiont!

– Deci să trec mai departe la lecţia de a doua zi.

– Da, într-adevăr, sau la orice simţi că ar fi cel mai înălţător în acel moment.

– Perfect.

– Minunat. Mulţumesc.

– Mulţumesc. Iată încă o întrebare: Vă rugăm să ne explicaţi ce se înţelege prin expresia „Dumnezeu este o idee" din "Cursul de miracole". S-ar părea că Dumnezeu este mai mult decât doar o idee.

– Ei bine, Dumnezeu este o idee, aşa cum şi tu eşti o idee. Dumnezeu, adevăratul Dumnezeu, de fapt, Dumnezeu nici măcar nu are un nume în Adevăr. Dumnezeu doar-este. Dar acel Dumnezeu de care aţi învăţat de când sunteţi în dualitate, în acest vis, este o idee. Înţelegi?

– În aşteptarea unui răspuns...

– Tot ce este aici este o idee. Totul. Lui Dumnezu nu-i pasă de ideea voastră despre El. Pur şi simplu, ESTE. Înţelegi?

– *Da. În aşteptarea unui răspuns…*

– Vom continua spunând că Dumnezeul despre care vorbim în Curs este o idee, deoarece Dumnezeu, în adevărata sa natură, nu are niciun nume. Este mai presus de orice concept. Nu are nicio definiţie, doar ESTE. Înţelegi?

– *Da.*

– Minunat. Şi asta ţi-a răspuns la întrebare?

– *Aşteptăm… Da.*

– Minunat.

– *Mulţumesc.*

– Mulţumesc.

– *Întrebare: Chiar dacă nu se aplică în cazul meu, totuşi mă deranjează atunci când un bărbat sau o femeie îşi înşală partenerul, dar încă rămân căsătoriţi. Care este motivul? Oare de ce mă simt deranjat personal, din moment ce nu trec prin asta, dar mă enervez când aud astfel de poveşti? Care este viziunea „ego versus Duhul Sfânt" despre acest subiect? Mulţumesc şi te iubesc.*

– Şi noi te iubim. Mai întâi de toate, vom spune că faptul că eşti enervat şi priveşti lucrurile în felul acesta este viziunea ego-ului. Iar în al doilea rând, ne-a plăcut când ai spus: „Asta nu are legătură cu mine, nu este despre mine, ci despre alţii". Vrem să ştii că se referă chiar la tine, pentru că nu te-ai fi enervat dacă nu avea nimic de-a face cu tine. Adică, cu ego-ul tău. Înţelegi?

– *Nu vreau să mi se întâmple, doar reclam faptul.*

– Iar Duhul Sfânt nu vede nimic. Nu vede nicio problemă, nu vede nimic în treaba asta. Ego-ul arată cu degetul spre greşeală, greşeala celorlalţi, în aparenţă. Înseamnă că în mintea ta există gândul că ai putea fi înşelat. Înţelegi?

– *Da.*

– Iar aceasta este starea de separare, de a fi separat, de a fi un individ, nu parte a Unimii. Însă acea idee este falsă. Nu există nicio separare în Adevăr, iar tu eşti însăşi Unimea, cu adevărat. Dar ego-ul vrea să-ţi distragă atenţia de la Unime şi, de aceea, arată cu degetul la cuplurile infidele.

– *Da.*

– Te uiţi la aceşti oameni separaţi care fac pe ascuns aceste lucruri care-i separă şi apoi te enervezi în legătură cu asta. Vrem să fii conştient că s-a luat deja o decizie în mintea ta, anume că aceste subiecte sunt

acelea care te vor supăra. Nu are nimic de-a face cu subiectul propriu-zis, ci e vorba de decizia de a te supăra pe ei, care arată că ai făcut alegerea de a-ţi asculta mintea cea incorectă, mintea ego-ului. Iar ceea ce spune Duhul Sfânt este: „Schimbă-ţi gândul, alege din nou. Nu trebuie să mergi la vale pe acel drum. Te poţi elibera de toate astea. Nu-i nimic acolo". Înţelegi?

– Aşteptăm... Dacă scap de această convingere, atunci voi putea fi liber?

– Da, pentru că eşti liber. Dar nu este vorba de a scăpa de convingere, pentru că ea nu-i altceva decât ego-ul care-ţi spune că acolo e ceva. Iar dacă te lupţi cu ea, vei întări convingerea că ego-ul este real. În schimb, o poţi ignora şi spune „Asta-i o prostie, nu asta am văzut" şi apoi mergi mai departe. Sau: „Ştiu din ce sistem de gândire vine asta şi, pur şi simplu, nu mă voi mai lăsa corupt. Nu-i de niciun folos nici pentru mine, nici pentru nimeni". Tot ce face este să perpetueze falsa idee de separare. Înţelegi?

– Da.

– Şi, de asemenea, el vrea să iei lucrurile în serios. Vom continua să vă amintim asta fiecăruia astăzi, el vrea să-l luaţi în serios, să-l faceţi real pentru voi, să-i întăriţi validitatea existenţei sale, deşi el nu există deloc. Înţelegi?

– Da, da. Mulţumesc mult.

– Cu plăcere. Relaxează-te. Din nou spun, nu te lua în serios, nu lua în serios nimic din toate astea. Relaxează-te şi lasă-le să treacă.

– Mulţumesc.

– Mulţumesc. Altceva?

– Iată o altă întrebare.

– Continuă.

– Se pare că un scop al lecţiilor Cursului este să ne ajute să ne formăm noi obiceiuri de gândire. Oare ar trebui să luăm în serios dezvoltarea unor astfel de obiceiuri de gândire, în sensul să le facem un obiectiv central? Desigur, fără să ne necăjim când uităm de ele sau nu le facem perfect? Întreb, pentru că unele relatări pe care le-am citit despre căutarea „iluminării" par să implice focalizarea pe un singur obiectiv. Sau este vorba despre construirea dorinţei prin trăirea păcii lăuntrice?

– Bun. Să o luăm de la început. Trebuie să faci din aceasta un punct central? Da, desigur. Deoarece lucrurile se construiesc prin focalizarea pe un singur obiectiv. Şi încă o focalizare puternică. Pentru asta sunt lecţiile, să pui cărămidă peste cărămidă, pas cu pas, întărind adevărul tot timpul. Şi, aşa cum am spus mai devreme, dacă ţi se pare prea gravă expresia să

abordezi treaba cu seriozitate, atunci doar accentuează pe intenţie: “Da, vreau să mă trezesc! Chiar vreau asta! O voi face!”. Şi apoi păşeşte uşor înainte, cu îndrumarea de la Duhul Sfânt, adică cu dragoste nu cu judecată. Înţelegi?

– *Da.*

– Minunat. Şi, încă o dată, să devii foarte conştient cu care dintre minţi operezi. Pentru că, îţi garantăm că ego-ul va fi mereu de acord cu orice iei în serios. Şi te poate îndemna într-acolo. De fapt, el foloseşte uneori chiar şi Cursul. Spune: „O, ce bine, uite ceva care este luat în serios, aici îmi pot aduce şi eu contribuţia, opinia mea de doi bani, care să sune de parcă ar vorbi Sfântul Duh”. Dar îţi reamintim că Sfântul Duh aduce claritate, dragoste, bucurie şi pace, lumină. Bine? Dacă însă simţi că e ceva forţat, aspru, ca sub conducerea unui dictator, alege din nou. Aminteşte-ţi, iluminarea înseamnă despovărare. Înţelegi?

– *Da.*

– Iluminarea înseamnă să afli şi să conştientizezi şi să creşti în realitatea Adevărului, aici-şi-acum, că nimic din toate astea nu înseamnă nimic. Că toate astea nu-s decât un vis. Şi atunci vei înceta să le mai iei în serios: “Nu-i mare lucru. Nu au niciun efect real asupra mea, pentru că Cel ce sunt cu adevărat nici măcar nu se află aici. Ci este complet în afara ideii false de separare, în afara visului.” Atunci poţi râde într-un mod natural şi uşor, nu într-un mod forţat, nu încercând să faci haz de necaz, nu. Când te simţi uşurat şi fără griji, râsul apare în mod natural. Nu este acel râs ca atunci când te gândeşti la ceva amuzant, este doar o bucurie blândă care izbucneşte în tine şi din tine, nu din ceva exterior. Înţelegi?

– *Da, mulţumesc.*

– Cu plăcere. Deci, o parte din acest proces, dacă nu chiar întregul proces, este să ai o atitudine lipsită de griji, să te uşurezi de toate, punând accent pe trezirea din acest vis, în sensul că este ceva ce îţi doreşti şi eşti dispus să continui până la capăt, dar uşurel, pas cu pas. Aminteşte-ţi mereu să revii la blândeţe, la ce este bun, ce este plin de iubire, plin de lumină. Înţelegi?

– *Da, numai că este greu să fii fără griji când lucrurile nu merg bine.*

– Ei bine, ce zici tu are sens şi tocmai de aceea spunem că trebuie să te ridici deasupra câmpului de bătălie. Când eşti pe câmpul de luptă, adică chiar în el, este foarte greu să vezi cum e viaţa şi să te simţi relaxat. Asta înseamnă că eşti profund adormit. Aşa că, în loc să vezi Adevărul, te-ai înconjurat cu toate calamităţile, tot haosul, tot conflictul. “Cum să ies din conflict? Nu văd cum aş putea, pentru că nu reuşesc să-mi abat

atenţia de la conflict”. Bineînţeles, dacă sunteţi mereu concentraţi pe conflict, cum v-aţi putea simţi fără griji şi relaxaţi? V-aţi îngropat sub această aparentă grămadă de durere. Nu-i uşor să vedeţi lumina când v-aţi acoperit până peste cap şi e atât de întuneric. Şi atât de tare v-aţi claustrat, că nici nu mai puteţi respira.

Asta pare să se întâmple acum-şi-aici, în acest plan al existenţei, în vis. Ştiţi că lucrăm cu acest medium de mai mulţi ani, dar în ultimul timp spune că parcă nici nu se mai poate respira din cauza tensiunilor. Chestiunea este că trebuie să ieşiţi din vis. Trebuie să-l lăsaţi puţin în treaba lui, în loc să staţi cu capul îngropat în el. Dacă staţi cu faţa îngropată în el, asta-i tot ce veţi vedea. Iar mintea va continua să vă ofere tot mai mult din ceea ce se vede fizic, dar asta, până când o abandonaţi, spunându-vă: „Asta-i mult prea mult, trebuie să existe şi o altă cale mai bună”. Şi atunci puteţi începe să o luaţi într-o nouă direcţie. Dar trebuie să ajungeţi în acel punct în care spuneţi: „Asta-i prea dureros, este prea mult, trebuie să existe o cale mai bună”.

– Da, are sens, dar trebuie să-mi amintesc şi să practic când lucrurile nu merg bine.

– Absolut şi tocmai acum practicile se dovedesc a fi cel mai de folos, când lucrurile nu par să meargă bine, acum poţi lua decizia conştientă de a alege din nou. Acum se verifică în realitate ceea ce ai învăţat, ca să zic aşa.

– Mulţumesc foarte mult.

– Cu plăcere. Trebuie să foloseşti tot ceea ce vezi pe ecranul conştiinţei ca o modalitate de a alege din nou, nu de a te adânci şi mai mult în iluzie. Dar foloseşte-te de ce vezi ca de un punct de sprijin. “Asta nu-mi dă o senzaţie plăcută, trebuie să existe o cale mai bună, asta nu poate fi adevărat, trebuie să existe şi altceva, trebuie să existe un alt mod de a privi lucrurile. Cum să privesc în Adevăr? Duhule Sfânt, tu cum vezi lucrurile?” Şi aminteşte-ţi că problema nu se află în ceea ce vezi cu ochii fizici, ci în modul în care percepi lucrurile cu care te întâlneşti în iluzie. Este vorba de o schimbare de percepţie, o schimbare de viziune. Înţelegi?

– Da.

– Şi vă vom ajuta şi noi puţin, dar asta nu înseamnă neapărat că, atunci când vă schimbaţi gândirea, se vor schimba toate în jur, da? Lucrurile vor rămâne relativ la fel în iluzie, dar mintea voastră se schimbă. Deci nu vă descurajaţi când voi vă schimbaţi în interior, dar revoltele continuă în exterior. Sau oamenii încă sunt ucişi. Înţelegeţi?

– Da, mulţumim.

– Cu plăcere. Vrem să vă mai ajutăm cu încă ceva. Atunci când vedeţi astfel de lucruri, vrem să vă reamintim că tot ceea ce trăieşte cineva vreodată, întotdeauna, este o decizie, o alegere luată în minte. Nimeni nu a luat-o fără vreun fel de conştientizare a alegerii. Deşi personajul din vis poate fi atât de profund adormit, încât nu este conştient că a luat decizia de a avea acea experienţă, totuşi, el a luat-o. Deci puteţi privi situaţia aşa: „Bun, sunt conştient că aceasta este o decizie luată de mintea sa şi că, dintr-un motiv sau altul, asta a fost cea mai bună cale pentru acest om.” E suficient să ştiţi asta şi să nu mai staţi cu sufletul la gură. Să nu vă simţiţi ca şi cum ar trebui să faceţi şi voi ceva, ci doar schimbaţi-vă gândirea.

Dar asta nu înseamnă că într-o situaţie în care, să zicem, cineva este rănit, tu să-ţi spui: „Bun, asta-i decizia luată în mintea acelei persoane, îi va curge sângele până va muri pe marginea şoselei, iar eu ar trebui să conduc liniştit mai departe.” Nu asta vrem să spunem. Ci faceţi tot ce puteţi pentru a ajuta, dacă vă aflaţi într-o astfel de situaţie, dar nu acţionaţi luând-o în serios. Acţionaţi ştiind că asta face parte din visul cuiva. Şi astfel, nu faceţi situaţia mai reală decât este, ci doar treceţi prin nişte emoţii. Acţionaţi normal, bine? Chiar şi în procesul trezirii, trebuie să fiţi normali, bine? Un om normal ajută pe cineva care moare pe marginea şoselei, dacă se întâmplă să fie acolo. Suni la 112 sau ieşi din maşină şi încerci să opreşti sângerarea sau ceva de genul acesta. Nu e cazul să “spiritualizezi” situaţia, spunându-ţi: „Bine, păi, omul şi-a ales asta, aşa că îmi voi vedea de drum”. Ar fi foarte ciudat. Uneori, asta se întâmplă când “spiritualizaţi” totul: „O, este doar un vis”. Nu-i nici prea de ajutor şi nici prea binevoitor. Dimpotrivă, veţi lăsa dragostea să vă conducă în toate. Adică vă puneţi întrebarea cum s-ar manifesta dragostea, faceţi un pas înapoi şi lăsaţi dragostea să iubească prin voi. Înţelegeţi?

– *Da, ceea ce te-ar inspira să acţionezi.*

– Absolut, absolut.

– *Când te simţi împins.*

– Da.

– *Minunat.*

– Altceva?

– *Mulţumesc.*

– Mulţumesc.

– *Are sens, mulţumesc.*

– Minunat.

– Următoarea întrebare. Afirmaţia „Sunt responsabil pentru ceea ce văd” s-o interpretăm ca „Răspunderea mea este să îmi amintesc că visez” sau asta înseamnă în mod particular „Cum văd lucrurile, prin judecată sau prin iertare?”. Poate amândouă? Ai putea, te rog, să clarifici acest lucru? Mulţumesc infinit.

– Nu-i aşa că-i amuzant că tocmai am vorbit despre asta?

– Da.

– Tot vă spunem că vrem să vă schimbaţi percepţia asupra lucrurilor. Înţelegeţi?

– Da.

– Minunat. Deci, da, are de-a face cu o schimbare în minte, nu cu ceea ce vedeţi fizic. Aşa cum spuneam mai devreme, doar pentru că v-aţi schimbat gândurile, nu înseamnă că ochii voştri fizici nu vor mai vedea anumite lucruri. Ci este vorba de modul în care reacţionaţi la ce vedeţi sau cum percepeţi lucrurile. Înţelegeţi?

– Mulţumesc. Am recepţionat.

– Cu plăcere. Perfect.

– Cum îmi pot aminti mai uşor că sunt Sinele meu spiritual etern?

– Ce frumos! Un lucru foarte bun ar fi să-ţi începi ziua cu dreptul, adică să te conectezi la Tine înainte de orice altceva. Deci, în loc să sări din pat şi să mergi de colo-colo şi să uiţi de Tine, mai întâi, vei intra în armonie cu Tine. Şi un lucru util ar fi să-ţi spui: „Cum aş vrea să mă simt în această zi?” şi apoi să rămâi cu asta în minte, cum ai vrea să te simţi, ce lucruri ai vrea să trăieşti în ziua respectivă, apoi nu te mai gândi la asta. Şi doar nu uita că: „În această zi Îl voi simţi cu adevărat – dacă ascult Sinele meu superior, Duhul Sfânt – pe Dumnezeu”. Înţelegi?

– Da, absolut.

– Aşadar, pe parcursul zilei, păstrează conştientizarea a ceea ce ţi-ai propus la începutul zilei, ia legătura cu Tine şi întreabă-te „Cum mă descurc?”.

– Prin urmare, îmi stabilesc intenţiile.

– Da, şi apoi pe tot parcursul zilei verifică „Cum mă descurc?”. Când pui întrebarea „Cum mă descurc?”, să fii conştient că te conectezi cu Tine, bine? Dar dacă apare un reproş, să ştii că te-ai acordat la vocea greşită. Deci, dacă apare un sentiment de dezamăgire: „O, nu am reuşit asta”, lasă-l să se ducă, iar tu revino la Sinele tău real, care este iubire şi este blând şi este bun.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

– Dacă cineva îşi pierde locul de muncă, este propria sa acţiune, pentru că nu suntem niciodată victime şi totul este în mintea noastră?

– Da, este foarte adevărat. Dacă cineva îşi pierde slujba, este o decizie în minte. Şi ai dreptate, nu ţi se întâmplă nimic care să nu existe în mintea ta. Deci, dacă eşti concediat, asta se întâmplă pentru că, de fapt, cauza este mintea ta. Aşa că, te întorci la minte. Îţi analizezi mintea cu Duhul Sfânt. Decizia a fost deja luată înainte de a fi concediat. Înţelegi?

– Da.

– Minunat. Ţi-am răspuns la întrebare?

– Da, mulţumesc.

– Cu multă plăcere.

– Nepoata mea are patru ani şi mama tatălui ei i-a spus că oamenii sunt pedepsiţi şi merg în iad dacă sunt răi. Aceasta este credinţa bunicii ei din partea tatălui. Ce să-i spună fiica mea fiicei sale? NU vrea astfel de influenţe asupra copiilor ei. Se întâmplă asta pentru că fiica mea se focalizează pe ceea ce NU vrea? Ce să facă?

– Să vedem. O soluţie ar fi să-i spui fiicei tale să o înveţe adevărul pe fiica ei, adică nepoata ta care are patru ani. Că acesta este un vis şi că Dumnezeu este doar iubire. Dumnezeu nu pedepseşte, Dumnezeu doar iubeşte. Dar că există oameni în lume care au fost crescuţi în credinţa că Dumnezeu ar fi altceva decât iubire. Iar în acel sistem de gândire, au fost învăţaţi că există iadul şi că Dumnezeu pedepseşte. Şi spune-i nepoatei tale că acest lucru nu este adevărat. Ceea ce-i adevărat este că Dumnezeu este iubire şi că eşti întotdeauna nevinovat. Şi că cealaltă bunică a ei este puţin confuză, dar nu o instiga împotriva ei. Învaţ-o să se manifeste ca iubire, ceea ce înseamnă să fie foarte îngăduitoare, bună şi blândă, să facă aceşti paşi către bunătate şi să meargă în direcţia iubirii. Şi aşa, ea va deveni din ce în ce mai puternică şi va fi un model al Adevărului. Înţelegi?

– Mulţumesc. Da, asta mă ajută.

– Minunat. Deci trebuie să fii binevoitor, pentru că cei care sunt adormiţi – şi toţi sunteţi, dar unii mai mult decât alţii – să zicem că unii au fost învăţat că Dumnezeu pedepseşte. Nu este cazul să te contrezi cu ei, pentru că asta este credinţa pe care o au ei acum. În schimb, vei acţiona doar ca iubirea şi le vei arăta doar iubirea, revărsând asupra lor doar iubire. Asta-i calea.

– Mulţumesc.

– Mulţumesc.

– De asemenea, de multe ori am dificultăţi în a cere ajutor, ca şi a accepta ajutorul, dacă îmi este oferit. Mă simt cam incomod sau vinovat să accept cadouri. Încerc să înţeleg de ce sunt aşa. Cum pot să mă schimb?

– În primul rând, toate acele sentimente aparţin sistemului de gândire al ego-ului. Deci, dacă te simţi aşa, să ştii că este ego-ul. Pur şi simplu, fii milostiv şi acceptă cadoul şi nu-l lua în serios. Înţelegi?

– Aşteptăm...

– Ego-ul vrea să crezi că nu meriţi mai nimic, mai ales ajutor. Adică Ajutor, cu majusculă. Nu vrea să ştii nimic despre Duhul Sfânt. Nu vrea să ştii nimic despre dragoste. Nici nu cunoaşte dragostea. Şi, de fapt, nu ştie nimic nici despre Duhul Sfânt. Deci, ceea ce va trebui să faci este să te îndrepţi, în propria minte, doar spre dragoste şi bunătate. Vei accepta cadoul, pentru că acesta este lucrul cel mai binevoitor din partea ta. Înţelegi?

– Da.

– În această situaţie.

– Mulţumesc.

– Şi ne referim aici la cadourile care-ţi sunt oferite din bunătatea inimii, nu pentru a obţine altceva la schimb. Înţelegi?

– Da, înţeleg. Deci este ego-ul meu.

– Da, într-adevăr. Vei alunga acel sistem de gândire făcând exact ceea ce-ţi spune să nu faci.

– Mulţumesc mult. Asta mă ajută cu adevărat.

– Cu plăcere. Minunat.

– Simt că încrederea profundă în Sursa noastră comună de viaţă veşnică este fundamentală pentru a trăi ca o curgere lină visul de a fi o persoană, cât timp el încă se derulează. Ce rol joacă încrederea şi Sursa în acest proces de trezire?

– Încrederea şi Sursa înseamnă totul. Pentru că trezirea înseamnă trezirea la Sursă. Trezirea în Sursă, în loc să rămâi învălurit.

– Da, absolut. Mulţumesc.

– Cu plăcere. În procesul de trezire, te afli întotdeauna într-o mişcare ascendentă. Deci te mişti în sus, în loc să rămâi jos. Desigur, uneori este posibil să ai experienţe în care trebuie să intri în anumite situaţii din vis care par josnice, dar le percepi diferit. Te manifeşti diferit, pentru că aduci cu tine adevărul, care este iubirea. Nu iei în serios ceea ce are o vibraţie inferioară. A înţeles toată lumea?

– Da, aşa că încrederea în Creator este foarte naturală.

– Da, acesta este singurul lucru natural cu adevărat. Este complet nefiresc să nu ai încredere în Creatorul tău, Sursa ta, care este iubire. Deci este cel mai firesc lucru să fii doar ceea ce eşti cu adevărat, adică una cu dragostea. Aceasta este Sursa ta.

– *Mulţumesc.*

– Mulţumesc.

– *Mulţumesc foarte mult.*

– Mulţumesc foarte mult.

– *Vă iubim foarte mult.*

– Şi noi vă iubim foarte mult. Vă iubim pe toţi atât de mult, că nu există cuvinte şi moduri prin care să ne putem exprima această iubire. Dar chiar aici, o puteţi simţi, dragostea noastră pentru voi creşte continuu în veşnicie. Tot-ce-există este întotdeauna cu voi. Vă mulţumim că v-aţi alăturat nouă astăzi. Să ştiţi că vă puteţi alătura nouă oricând, de fapt, chiar vă încurajăm să vă alăturaţi nouă în mintea voastră oriunde aţi fi. Oricând.

Şi un lucru bun pe care-l puteţi face este să vă începeţi ziua practicând această reunire cu noi. Care înseamnă să vă uniţi cu iubirea din mintea voastră, din mintea cea corectă, înainte de a trece la orice fel de acţiune în ziua respectivă.

Suntem mereu alături de voi. Ne-am bucurat foarte mult de această adunare de astăzi. Vă iubim. Sunteţi binecuvântaţi şi suntem mereu alături de voi. Namaste.

17 mai 2021

https://www.youtube.com/watch?v=eaS901ZsxDc

Pamela Aaralyn – Comentariile lui Isus la „Cursul de iubire”

Pamela Aaralyn este un medium american care, de la vârsta de 6 ani transmite mesaje (channeling) de la entităţi superioare. Actualmente, ea poate intra în transă profundă sau poate face channeling perfect lucid. Prin această ultimă metodă transmite cele mai multe mesaje pe canalul său de YouTube. Din luna octombrie 2021, a început o serie de lecturi din “Un curs de iubire”, între care intercalează comentariile primite direct de la Isus pe marginea textului original.

“**Un curs de iubire**” a fost scris, sub dictarea lui Isus, de către Mari Perron şi publicat în anul 2001. El este o continuare a “Cursului de miracole”, dictat tot de Isus lui Helen Schucman şi publicat în anul 1976. În “Cursul de miracole” limbajul alternează între a fi dualist (inteligibil pentru minte) şi nondualist (descriind realităţi dificil de exprimat). “Cursul de iubire” foloseşte mai mult limbajul nondualist, al Inimii şi, de aceea, va fi înţeles mai bine de cei familiarizaţi cu conceptele specifice. Isus i-a spus lui Mari Perron că "Cursul de miracole" a fost necesar pentru trezirea oamenilor într-o anumită perioadă, dar că acum omenirea trece într-o altă epocă şi are nevoie de acest nou “Curs de iubire”.

Pamela este nu doar medium, ci a primit şi graţia trezirii spirituale. Pentru unii nondualişti, cele două roluri par a se contrazice, în sensul că mediumnitatea întreţine iluzia separării fiinţelor. Dar iată ce răspunde Pamela acestei "acuzaţii" în videoclipul din 8 oct 2021:

«*Sunt un învăţător nondualist, nu cred în ideea de separare, deci faptul că am continuat să fac channeling chiar şi după ce am avut parte de Realizarea Sinelui Divin mi s-a părut un concept straniu. Numai că eu conştientizez că sunt una cu toate celelalte fiinţe, aşa cum sunteţi şi voi.*

Să vă conving însă de adevărul nonseparării dintre fiinţe, este o cu totul altă chestiune. Aşa că voi continua să vă respect credinţa în separare, făcând channeling cu aceste “alte entităţi”, despre care însă eu cred că sunteţi tot voi. Şi că sunt tot eu. O idee amuzantă, nu-i aşa? Dar iată că aici, pe această planetă, ne place să fim separaţi. Este ceva creator, frumos în asta, ne conferă o structură şi o simţire distinctă. Şi dorim să continue această credinţă, motiv pentru care continui să fac channeling chiar şi după Realizare, pentru că ne entuziasmează atât de mult.»

Ca medium, Pamela Aaralyn este foarte familiarizată cu fiinţele cristice, maeştrii ascensionaţi, îngerii, iar această carte i-a atins sufletul şi i-a schimbat viaţa. În aceste videoclipuri, Pamela citeşte câte un pasaj din "Cursul de iubire", până când este întreruptă de Isus, care adaugă comentarii suplimentare. Pasajele cărţii sunt numerotate, aşa că pot fi localizate rapid în volumul combinat, care conţine Cursul (C), Tratatele (T1, T2, T3, T4) şi Dialogurile (D1, D2).

Resurse:
https://www.youtube.com/c/pamelaf3211/videos
pamelaaaralyn.com
"A Course of Love" (Combined Volume), by Mari Perron

CURSUL DE IUBIRE – Introducere

I.1 Acest curs a fost scris pentru minte – dar numai pentru a îndemna mintea să facă apel la Inimă. Pentru a o determina să asculte. Pentru a o convinge să accepte confuzia. Pentru a o impulsiona să nu se mai opună misterului, să nu mai caute răspunsuri şi să se concentreze asupra Adevărului, renunţând la ceea ce poate fi învăţat doar prin minte.

Comentariul lui Isus: «Mintea este ca o ştampilă – şi îmi arată o ştampilă care apasă ceea ce pare a fi o foaie de hârtie veche, o văd foarte clar în minte, ştampila se lasă puternic pe hârtie şi atunci hârtia şi valoarea ei originală, frumoasă şi luminoasă, devine altceva [observaţia mediumului]. Asta face lumea cu mintea în toate culturile, sistemele educaţionale, sistemele religioase, sistemele financiare, sistemele familiale. Cultura fricii se imprimă în minte ca o ştampilă şi apoi mintea încearcă să spună Inimii ce să facă. Şi de aceea, iubiţii mei fii şi fiice, vă simţiţi confuzi. Vă invit să acceptaţi această confuzie nu ca pe un adevăr, ci, pur şi simplu, să acceptaţi că există şi că ea este cauza tuturor suferinţelor.

Doresc să vă îndepărtez/alung mintea de spaţiul Inimii cristice. În schimb, vreau ca această esenţă a Spiritului, ceea ce voi numiţi Duhul Sfânt, să se imprime asupra minţii voastre. Vreau să desfaceţi, să vă dezvăţaţi de această presiune a fricii, această amprentă a fricii, care v-a provocat durere şi continuă să vă facă să căutaţi ceea ce nu este adevărat. Doresc să acceptaţi misterul tuturor lucrurilor, astfel încât să vă puteţi minuna de Dumnezeu.

Ceea ce caut să vă dezvăţ astăzi este această metodă de învăţare care vă separă de iubire. Este atât de răspândită, atât de puternică, creierul vostru încorporează toate mesajele sale, care sunt apoi trimise chiar şi trupului. Mintea determină corpul să se mişte, să creeze, să simtă şi să acţioneze din frică. Iar în acest curs, doresc să desfinţez asta. De aceea vă vorbesc astăzi prin acest medium.»

I.2 Ceea ce mintea învaţă nu face decât să rearanjeze realitatea.

«Ceea ce înţeleg eu prin Realitate nu este ceea ce înţelegeţi voi prin realitate. Este Realitatea, cu majusculă. Gândiţi-vă la Realitatea divină. Gândiţi-vă că ar putea fi mult diferită de ceea ce cunoaşteţi voi. Gândiţi-vă că mintea încearcă să rearanjeze Realitatea şi apoi să vă spună că ar fi realitatea divină. Şi vă întreb acum: oare ştiţi ce este Realitatea?! Aţi fi dispuşi să vă întrebaţi?!»

I.2 Apoi, mintea se ataşează de noua realitate ca de un nou set de reguli fixe. Ea vede realitatea prin intermediul acestor noi constructe mentale şi numeşte acest mod de a vedea “nou”. Pentru a-şi menţine noua realitate, trebuie să insiste ca ceilalţi să urmeze aceste noi reguli. «Adevărul, spune ea, a fost găsit, şi este “aici”, în aceste noi reguli şi nu în cele vechi.» Apoi, mintea vă va spune cum să simţiţi în conformitate cu regulile sale şi se va împotrivi tuturor modurilor de a simţi, de a fi, care par a fi contrare acestor reguli, ca şi cum ea ar şti cum stau lucrurile în realitate, mulţumită acestor reguli.

«Mintea încearcă să rearanjeze şi să compartimenteze tot ceea ce crede că este adevărat, pentru a se simţi mai în siguranţă. Aşa a fost mintea voastră învăţată de către structurile familiale, religioase, culturale, sistemele educaţionale. Iar atunci când, în cele din urmă, mintea voastră află ce este adevărata Realitate divină, când se trezeşte la iubire, ar vrea ca Realitatea divină să nu se schimbe niciodată.

Totuşi, voi sunteţi nişte fiinţe divine suverane care v-aţi dat – nu eu, ci voi singuri v-aţi oferit, copiii mei – conceptul de liber-arbitru, ideea, visul frumos că lucrurile trebuie să se schimbe mereu. Şi, credeţi-mă, şi mintea voastră vrea asta. Iar Tatăl divin nu poate decât să îngăduie, fiindcă vă iubeşte. Liberul-arbitru, acest vis, acest concept, obligă mereu să apară schimbarea în vieţile voastre, schimbare care nu are nimic de temut în sine, până când voi nu reacţionaţi la ea şi nu o judecaţi ca fiind de temut.

Mintea vede Realitatea divină printr-un set de filtre mentale care spun “Asta e bine, asta e rău; asta e bine pentru tine, asta e rău pentru tine; accept că Realitatea divină este iubire, pentru că aşa e corect, iar dacă nu aş accepta-o, aş greşi”.

Astăzi vă invit să vă minunaţi, vă invit să vă lăsaţi fascinaţi de mistere. Vă invit să vă deschideţi larg mintea şi să auziţi această chemare, să acceptaţi iubirea. Iubirea nu poate fi înţeleasă de minte. Atunci când vă cerem să acceptaţi invitaţia tandră a Unimii non-dualiste ca adevăr al Realităţii divine, mintea voastră se va băga şi va spune: “Fac asta pentru că este corect, nu fac asta pentru că este greşit, fac asta pentru că este adevărat”. Iar apoi mintea va încerca să definească tot restul ca fiind fals sau rău sau întunecat sau malefic. Şi veţi încerca să îi convertiţi pe toţi

ceilalţi la noul vostru set de adevăruri şi să spuneţi că o faceţi pentru că îi iubiţi, pentru că este corect, pentru că este adevărat, pentru că este bun, pentru că este ceresc.

Ce-ar fi ca astăzi să acceptaţi, pur şi simplu, invitaţia iubirii şi să înţelegeţi că mintea vă va spune cum să vă simţiţi în conformitate cu vechile ei reguli, va încerca să asimileze regulile iubirii şi va rula un film al suferinţei pe fundal?! Va încerca să vă genereze îndoială, critică, ruşine. Va încerca să facă acestea ca şi cum ar şti ce este mai bine pentru voi. Va încerca să vă convingă că treaba asta nu este practică, că nu se poate face, că nu se poate învăţa. Dar nu este adevărat.»

I.3. Mintea va vorbi despre iubire şi, totuşi, va ţine Inima prizonieră a noilor sale reguli, noilor legi, şi va spune în continuare “Asta e bine” şi “Asta e rău”. Va vorbi despre iubire, dar nu-şi va vedea intoleranţa sau judecăţile. Va vorbi despre iubire cu toată sinceritatea şi pentru a fi de ajutor, şi totuşi, însăşi logica pe care o foloseşte, deşi nouă, răneşte Inima celor mai tandri, a celor mai chemaţi la iubire şi la dulceaţa ei. “Greşesc să simt aşa cum simt” îşi spune cel cu inima tandră şi, convins că altcineva ştie ceea ce el nu ştie, îşi ascunde tandreţea sub un văl de protecţie.

«Mintea va încerca să aducă în dualitate Unimea iubirii, non-dualismul iubirii. Mintea va vorbi despre iubire ca şi cum ar putea să o înţeleagă. Dar apoi îi va spune Inimii “Va trebui să faci asta, datorită iubirii, a adevărului iubirii, altfel vei greşi, altfel ar trebui să-ţi fie ruşine, altfel ţi se va întâmpla ceva rău ţie sau altcuiva”. Mintea va vorbi despre această iubire divină, dar nu-şi va vedea intoleranţa faţă de ea. Nu va vedea cum se judecă pe ea însăşi sau pe ceilalţi.

Va continua să vorbească despre iubire, dar apoi va începe să discearnă momentele când este intolerantă, neiubitoare sau critică faţă de ea însăşi sau faţă de ceilalţi. Acest lucru este firesc. Pe măsură ce vă dezvăţaţi de judecată şi ataşamente, este firesc să observaţi acest lucru. Iar dacă îl observaţi, înseamnă că înţelegeţi cum v-aţi separat de iubire, cum aţi părăsit şi, cumva, trădat lumina lui Dumnezeu din voi, fie şi numai pentru o clipă.

Logica pe care o foloseşte mintea răneşte Inima, Inima cea mai sensibilă, Inima care este cea mai receptivă la dulceaţa spiritului. Şi vă răneşte spunându-vă că greşiţi dacă simţiţi o neregulă atunci când observaţi această separare, când observaţi că judecaţi, când observaţi că nu aveţi milă sau îngăduinţă. Şi vă veţi înduioşa, chiar vă veţi întrista. Veţi fi convinşi că altcineva ştie mai multe decât voi, poate da glas lui Dumnezeu mai mult decât voi.

Vă invit acum să vă amintiţi că Eu vorbesc mereu nu cu voi, nu prin voi, ci ca voi. Voi sunteţi fiii şi fiicele Mele, familia Mea dragă, şi este imposibil să nu mă exprim ca voi în fiecare clipă.

Mintea – pentru că voi credeţi în separare, este o componentă a liberului vostru arbitru – deci mintea va încerca să vă spună altceva şi o va face mereu. Vă îndemn să nu eliminaţi aceste gânduri. Nu vă puteţi ucide ego-ul, nu-l puteţi distruge. Rolul acestui Curs nu este de a elimina o componentă din voi care are puterea de a iubi şi are puterea de a căuta iubirea, fie şi numai prin conceptele sale vagi atunci când este netrezit, acele concepte de separare, acele vise.

Voi visaţi, iar Tatăl divin vă permite să visaţi, pentru că sunteţi iubiţi. Sunteţi făcuţi după chipul Tatălui divin şi al Mamei divine. Voi sunteţi fraţii şi surorile mele şi suntem cu toţii fiii şi fiicele Sale. Eu nu sunt mai presus, voi nu sunteţi mai prejos. Cu ajutorul acestui Curs, vă puteţi dezvăţa de conceptul de superioritate. În acest Curs, vă puteţi dezvăţa de conceptul de intoleranţă. Puteţi să vă dezvăţaţi de conceptul de ruşine. Asta înseamnă că nici nu mai trebuie să-i învăţaţi pe alţii şi nici să vă mai umpleţi mintea cu aceste concepte eronate, care provoacă o imensă suferinţă pe planeta voastră.»

I.4 Credeţi că, pentru a împărtăşi Cunoaşterea cu ceilalţi, trebuie să vorbiţi aceeaşi limbă şi astfel vă retrageţi în limbajul minţii, cu toată acea precizie a sa. Minţii nu-i place deloc confuzia, nu-i place să fie deschisă, să rămână deschisă şi, pur şi simplu, să nu ştie. Îşi doreşte ancore care să o ţină într-un loc fix, iar acolo stă în bătaia valurilor oceanului schimbării, rezistă curentului, se întăreşte împotriva furtunii. Mintea se va întoarce mereu acolo unde se simte protejată şi sigură pe ea, dar astfel nu pleacă nicăieri şi nu percepe nici transformarea, nici creaţia, nici noul orizont care i-ar putea sfida realitatea.

«Voi clarifica ce vreau să spun prin “Vreţi să puteţi vorbi aceeaşi limbă”. Limbajul este un program, este o condiţionare a culturii în care v-aţi născut şi, prin urmare, mintea nu poate cunoaşte nimic diferit, iar limba înseamnă frică. Limba este un program de luptă împotriva a ceva şi de a-i rezista, un program care te pregăteşte să rezişti ca şi cum ai fi singur şi ar trebui să faci singur tot efortul. Dar îţi reamintesc că nu este posibil să fii singur. Aşa cum separarea nu este adevărată, este la fel de imposibil să fii singur.

Retragerea în acest limbaj îi pare o măsură de siguranţă minţii, atunci când mintea doar asta cunoaşte. Iar când noi venim să te învăţăm şi-ţi reamintim cine eşti, mintea se împotriveşte în mod firesc, pentru că

mintea nu cunoaşte ce este cu adevărat natural şi, prin urmare, crede că tot ceea ce este Cristic ar fi nenatural şi nesigur.

Mintea va spune că învăţăturile noastre îi produc confuzie, va spune că nu înţelege. Aceste învăţături îţi vor deschide inima, dar mintea nu vrea asta la început. Mintea te va face să vă temi că, dacă te deschizi, atunci vei primi informaţii care te vor face să te simţi neprotejat, nepregătit, incert. Mintea se teme de incertitudine la fel cum o creatură de uscat sau un animal terestru de pe ţărm s-ar teme dacă oceanul ar ieşi de sub control.

Iubirea nu te va arunca în niciun pericol. Atunci când îţi cerem să reflectezi şi să te întrebi dacă ai suporta nesiguranţa, dacă poţi avea încredere totală în iubire, nu-ţi cerem să te întrebi cum ar fi posibil, ci cum te-ai simţi lăuntric. Nu-ţi cerem să te gândeşti la ce evenimente s-ar putea întâmpla sau dacă ai fi realmente în pericol, ceea ce te-ar introduce într-o buclă a suferinţei. Ci îţi cerem să te întrebi pentru o clipă cum te-ai simţi să fii ţinut în braţe de Divinitate. Îţi cerem să iei în considerare un nou mod de a fi.

Iubirea te va ancora în cea mai reală siguranţă posibilă. Mintea doreşte siguranţa, dar nu o cunoaşte, prin urmare, mintea nu te poate ancora. Atunci când apare schimbarea, în mod firesc, te împotriveşti şi mintea îţi spune “Aceste schimbări mă fac să mă simt în nesiguranţă”. Te asigurăm că nu există nimic permanent pe Pământ, cu excepţia schimbării. Şi te asigurăm că s-ar putea să te simţi în continuare nesigur şi speriat. Cu toate acestea, permite-i ancorei iubirii să te ţină ferm într-o pace mai presus de înţelegerea minţii. Nu-ţi putem sugera un model de cum te vei simţi, căci nu are asemănare în nimic din ce cunoşti, dar îţi cerem să fii pregătit să afli cum este să trăieşti iubirea noastră.»

I.5 Mintea nu poate ţine deschise porţile Inimii şi, totuşi, ne întoarcem înăuntru, către minte şi îi arătăm unde se află deschiderea, unde sălăşluieşte dulceaţa, unde se găseşte cunoaşterea prin iubire. Tot ceea ce poate face mintea este să rearanjeze realitatea şi să o ţină nemişcată, captivă şi înlănţuită cu reguli. Legile iubirii nu sunt de genul acestea. Legile iubirii nu înseamnă reguli, fapte sau răspunsuri corecte. Legile iubirii aduc libertatea spirituală, acea libertate mai presus de credinţă, mai presus de gândire, mai presus de ascultarea oricărei autorităţi în afară de propria inimă.

«Porţile Împărăţiei lui Dumnezeu, care se află înlăuntrul tău, nu pot fi forţate să se deschidă prin acţiunea ta. Ce-ai zice dacă ai afla că nu tu eşti cel care acţionează?! Îţi poţi imagina pentru o clipă, acum cu mine, cum ar fi să nu fii mereu tu cel responsabil, să nu te simţi mereu tras la răspundere, să nu simţi mereu că de tine depind toate lucrurile, ca şi cum

totul ar cădea numai pe spinarea ta?! Pot să-ţi reamintesc, cu toată dragostea, că nu eşti niciodată singur?! Pot să-ţi reamintesc, cu toată dragostea, că vei simţi o minunată uşurare dacă ai abandona rolul de făptuitor?!»

I.6 E nevoie de Inimă pentru a călăuzi mintea într-un mod în care ea nu doreşte să fie călăuzită, prin conectare şi unire, nepermiţând poziţia separatistă a minţii, nici regulile sale rigide sau ceea ce pretinde ea că ar fi corect. Ai nevoie de Inimă, pentru că Ea eşti tu şi în Ea ai viaţa, şi răspunde cu iubire la ceea ce este una cu Ea. Noi suntem o singură Inimă.

«Suntem o singură Inimă, iar esenţa Spiritului vă călăuzeşte întotdeauna gândurile de separare. Nu am venit astăzi aici pentru a vă învăţa sau a vă arăta sau a vă convinge să vă formaţi alt sistem de credinţe decât cel care este deja adânc întipărit în voi. Nu-i nimic nou sub soare.»

I.7 Noi suntem o singură minte. Calea spre unitate şi uniune, spre viaţa într-o formă ce acceptă unitatea şi uniunea, spre o umanitate revenită la starea de întreg, este numai prin Inima minţii.

«Haide să o spun astfel: Drumul către tine însuţi nu este departe, pentru că eşti deja acolo. Ce-ar fi dacă nu ai mai avea unde să te duci nicăieri acolo, pentru că eu sunt aici?! Prin urmare, dacă simţi că eşti acolo, nu este adevărat, pentru că legile Unimii sunt reale, sunt Realitatea. Deci adevărul este aici, eu sunt aici, tu eşti aici [arată spre piept], pentru că tu, eu şi iubirea suntem o singură Inimă divină. Şi asta îţi cerem să iei în considerare, să accepţi astăzi. Nu ai nicio cale de urmat, pentru că eu şi tu suntem una, iar eu şi tu suntem aici [arată spre piept] – nu undeva înăuntru, nu undeva în afară. Eu sunt tu. Eu sunt aici [arată spre piept] pentru că sunt tu. Eu sunt iubire pentru că tu iubeşti. Senzaţia de separare apare doar atunci când crezi că eu aş fi acolo sau dincolo sus sau aici, undeva înăuntru. Eu sunt aici ca tu, înţelegi?! Aceasta este învăţătura care pare atât de contradictorie cu iubirea. Totuşi, este iubirea şi nu poate fi separată de ea.»

I.8 Acest Curs va părea unora ca un remediu vindecător, altora, uşor de înţeles, iar altora, complicat de înţeles. Mintea poate spune: “Da, da, cunosc astea. Spune-mi mai bine ceva ce nu ştiu”. Mintea poate să se poticnească în faţa contradicţiilor, să se agaţe de adevărurile cunoscute de ea, să compare această înţelepciune cu altă înţelepciune. Mintea va încerca să înţeleagă cu propria sa logică şi se va împotrivi logicii Inimii. Mintea va căuta noi reguli şi poate că va dori să-şi rearanjeze încă o dată realitatea.

«Există mulţi învăţători ai lui Dumnezeu care sunt şi discipoli, iar discipolii sunt conştienţi că le-a venit timpul să predea. Nu încetaţi să învăţaţi şi să predaţi doar pentru că mintea voastră şi mintea altora (doar în aparenţă “alţii”) va spune “Asta nu mă interesează, dacă nu-mi poţi spune ceva ce nu ştiu deja”. Mintea crede că ştie şi înţelege multe lucruri. Dar oare mintea respiră acest adevăr, oare păşeşte pe calea acestui adevăr, oare mintea rosteşte şi împărtăşeşte acest adevăr în toate clipele sau, dimpotrivă, se foloseşte de frică ca să evite şi să sfideze acest adevăr?!

Vă iubim. Suntem cu voi pentru că suntem voi.»

I.9 Mintea alcătuieşte propria sa realitate. Nu poţi scăpa de realitatea minţii cu ajutorul minţii. Nu poţi învăţa cum să scapi de realitatea minţii prin modelul de a învăţa sau logica minţii. Nu poţi trăi într-o lume nouă şi proaspătă şi, în acelaşi timp, să păstrezi realitatea minţii.

«Aceasta este natura dualităţii, care este un dar. Totul este conţinut în tot, înţelegeţi?! Şi, aşa cum am transmis prin mulţi învăţători din trecut şi acum, în vremurile voastre, ceea ce vreau să vă împărtăşesc este că nu este deloc adevărat că v-aţi putea separa de Tot. Totuşi, mintea are propriul său intelect, propriile tipare mentale, propriul mod de a încerca să vă facă să credeţi că v-aţi putea separa. Şi nu doar că aţi putea, ci şi că ar trebui să o faceţi. Mintea vă va spune să vă separaţi, fie şi pentru o iluzorie siguranţă.

Atâta timp cât credeţi că dualitatea este adevărată, mintea va încerca să deţină controlul şi să impună durerea şi suferinţa în toate deciziile şi creaţiile voastre. Şi nu puteţi scăpa de problema asta doar încercând să înţelegeţi mental Realitatea divină a unităţii, pe care v-o împărtăşesc astăzi. Nu puteţi învăţa Unimea. Totuşi, puteţi îndepărta, dezvăţa, anula toate iluziile false despre care mintea voastră v-a spus că vă vor aduce liniştea şi siguranţa.

Nu le puteţi avea pe amândouă. Nu puteţi trăi în realitatea minţii şi, în acelaşi timp, să fiţi deschişi la înnoire. Această cale poate să vi se pară nouă, dar vă amintesc că nu există nimic nou sub soare. Această părere a minţii este tot o minciună.

Singurul lucru pe care îl puteţi face este să eliminaţi pe rând straturile minţii. Este dificil să îi suprimaţi apetenţa pentru control. Dar devine posibil când Graţia îşi manifestă iubirea, iar iubirea are o forţă reală. Este posibil atunci când înţelegeţi că nu le puteţi avea pe amândouă. Dacă vreţi să simţiţi încredere, dacă vreţi să vă simţiţi în

siguranţă, dacă vreţi să simţiţi speranţă, lăsaţi Spiritul să acţioneze în numele Realităţii divine.

Daţi-i o pauză minţii! Să nu credeţi că ea vă slujeşte precum Unicul. Daţi-i o pauză fricii voastre! Nu-i aşa că mintea este obosită?! S-ar părea că este cam vlăguită. S-o lăsăm să se odihnească. Să-i permitem Spiritului să preia controlul.»

I.10 Nu există aşa ceva ca "toţi" cărora le vorbesc, cărora le adresez aceste cuvinte. Nu există vreo minte separată, individuală, solitară căreia îi sunt adresate aceste cuvinte. Aceste cuvinte sunt rostite de la inimă la inimă, de la Unica Inimă la Unica Inimă.

Şi acea inimă este aceeaşi Inimă, care pretinde că ar fi separată, care pretinde că vorbeşte cu celălalt, care pretinde că ar exista un altul. Conceptul de "celălalt" este o reflectare divină a tuturor încercărilor voastre de a deţine controlul. Ori, atunci când v-aţi trezit la Unime, apare renunţarea, acea uşurare divină, acea decontractare când, pur şi simplu, spui din tot sufletul: "Hhhaaa... Pot să mă odihnesc liniştit acum".

I.11 "Toţi" este doar un concept. Cuvintele acestea sunt oferite fiecărui Unic. Ele sunt auzite de fiecare "de Unul singur", adică, în sacralitatea Inimii Unice. Noi suntem o singură inimă. Noi suntem o singură minte. Uniţi în întregul Inimii, noi suntem Cerul lumii. Înlocuim amărăciunea cu dulceaţa. Sălăşluim în realitatea Inimii Unicului, unde ia naştere creaţia, unde ia naştere noul.

«Oare de câte ori nu v-aţi rugat la mine "O, Doamne, dă-mi pace, o, Doamne, vreau doar linişte, o, Doamne, te implor, ia-mi această suferinţă, că n-o mai pot suporta".

Daţi-mi-o Mie, puneţi-mi-o ca ofrandă pe altar. Toate altarele din toate Împărăţiile lui Dumnezeu sălăşluiesc în voi, ca darul meu divin de Har. Când simţiţi suferinţa, vă doare. Iar voi sunteţi copiii Mei şi nu doresc ca copiii mei să sufere. Daţi-mi-o Mie, lăsaţi-mă să v-o iau Eu.

Vă mai rugaţi şi ca să dobândiţi Cerul. Mă puteţi crede şi să vă minunaţi împreună cu mine pentru o clipă?
Dacă Cerul reprezintă exact ceea ce creaţi, înseamnă că voi oglindiţi Împărăţiile divine chiar şi în falsa voastră realitate. Iar suferinţa apare pentru că voi credeţi că ar fi imposibil aşa ceva, că suferinţa ar fi mai reală decât vindecarea şi întregirea. Şi totuşi, în acea rădăcină a durerii, voi creaţi cea mai frumoasă amintire a plenitudinii Cerului, creând Cerul unde vă aflaţi chiar aici-şi-acum, prin alegerea iubirii.

Şi de fiecare dată când nu puteţi să alegeţi iubirea, iertaţi şi alegeţi din nou. Iar dacă nu puteţi face nici asta, arătaţi compasiune faţă de voi înşivă. Iar dacă nu puteţi face nici asta, pune-ţi-vă durerea pe altar şi oferiţi-mi-o Mie. O voi prelua cu bucurie.»

I.12 Noul nu este ceea ce a existat dintotdeauna. Nu este ceea ce poate fi prezis. Nu este ceva căruia i se dă o formă de neatins. Noul este iubirea creaţiei în plină desfăşurare. Noul este expresia iubirii. Noul înseamnă adevărata înlocuire a falsului, dispariţia iluziei, bucuria născută în mijlocul tristeţii. Noul încă nu a fost creat, de la Inima Unicului la Inima Unicului.

I.13 Acesta este un curs pentru Inimă. Locul unde ia naştere noul.

«Nu-i aşa că-i extraordinar, fraţii şi surorile mele, să fiţi primii copii ai lui Dumnezeu care construiesc această Împărăţie, aşa cum sunteţi, acolo unde vă aflaţi, chiar aici-şi-acum, nu altădată, momentul potrivit este chiar acum! Bucuraţi-vă să ştiţi că daţi naştere Cerului, că înlocuiţi ceea ce credeaţi că ar fi adevărat, dar era fals, cu Adevărul divin. Că, printre toate durerile voastre şi frica de incertitudine, toate Împărăţiile false ale durerii se prăbuşesc în jurul vostru!

Şi, totuşi, spuneţi “voi muri”. Nu voi muriţi, copiii mei, ci cultura voastră. Din fericire, voi, ca specie, nu muriţi, ci renaşteţi. Vă amintiţi de Întreg, de libertatea care deja o sunteţi, pe care nimeni nu v-o poate lua şi nu v-o va lua vreodată. Şi simultan, din cenuşă, se ridică Cerul.»

CURSUL DE IUBIRE – Preludiu

P.1 Acesta este un curs de miracole. Este un curs obligatoriu. Timpul când trebuie să îl urmaţi este acum. Sunteţi pregătiţi şi este nevoie de miracole.

«Un miracol nu este atât de neverosimil pe cât crede mintea voastră. Miracolul stă sub nasul vostru, la îndemână, în esenţa voastră, căci voi sunteţi el, voi sunteţi miracolul, voi sunteţi, individual şi colectiv, planul divin, memoria care îl trezeşte la viaţă. Şi în acel plan divin, voi sunteţi cărămizile creării Cerului pe Pământ, ceea ce vă face să fiţi mereu pregătiţi. Doar că acum, în sfârşit, vă amintiţi.»

P.2 Rugaţi-vă pentru toţi cei care au nevoie de miracole. A te ruga înseamnă a cere.

«Mulţi din comunităţile voastre se întreabă ce este rugăciunea. "Oare este acelaşi lucru cu meditaţia?" ne întrebaţi voi. Da, este, pentru

că angrenaţi o intenţie. Eu vă aud pentru că voi sunteţi eu. Vă aud, pentru că cereţi cu atâta forţă în acest moment.

A te ruga înseamnă, pur şi simplu, să trimiţi o intenţie în univers şi apoi să ţi se întoarcă printr-un răspuns. Asta-i tot. Nu înseamnă supunere, nu este o plecăciune sau o renunţare la propria putere. Nu face parte din nicio religie, decât dacă alegeţi voi să o consideraţi astfel.»

P.2 A te ruga înseamnă a cere. Dar pentru ce vă rugaţi? Aceasta este prima instrucţiune din prezentul Curs de miracole. Toţi aveţi nevoie de miracole. Acesta este primul pas în pregătirea pentru miracol: să cereţi ca să fie incluşi toţi în ceea ce facem aici. Rugându-vă pentru toţi cei care au nevoie de miracole, astfel vă rugaţi ca toţi să înveţe odată cu voi, cereţi să vă conectaţi mintea cu toate celelalte minţi. Cereţi să puneţi capăt stării voastre de separare şi să învăţaţi într-o stare unificată. Aceasta este o recunoaştere elementară că numai aşa puteţi învăţa.

«Aveţi în continuare o puternică poftă pentru conceptul de liber-arbitru, năzuiţi în continuare să credeţi că sunteţi separaţi de Mine şi de toate. Vă iubesc şi de aceea nu voi pune capăt acestei iluzii a voastre, care s-ar putea sfârşi în frumoasa voastră putere iluminatoare ce străluceşte prin toate lucrurile. Când vă rugaţi ca toţi să înveţe odată cu voi, vă rog să o faceţi cu iubire. Rugaţi-vă ca ei să înveţe cu compasiune şi iubire. Rugaţi-vă ca ei să înveţe în pace.

Voi şi numai voi puteţi pune capăt actualei iluzii a separării, care vă provoacă durere atunci când o trăiţi într-o stare de frică. Vă rog acum să vă întrebaţi cum v-aţi simţi, cine aţi fi atunci când nu v-aţi mai ruga implorând şi cerşind?! Cine aţi fi atunci când nu v-aţi mai ruga doar din frica de durere, frica de suferinţă?! Cine aţi fi atunci când nu v-aţi mai ruga sau n-aţi mai medita într-o stare în care sunteţi convinşi că suferinţa nu are sfârşit?! Cine aţi fi dacă v-aţi ruga sau aţi medita într-o stare de încredere, speranţă şi credinţă?!»

P.3 Eul separat, sau ego-ul, nu învaţă. Chiar şi după ce a urmat multe cursuri şi a primit multe învăţături, ego-ul nu a învăţat, ci doar se simte ameninţat. Spiritul nu are nevoie de un Curs de miracole. Or, dacă ego-ul nu poate învăţa şi Spiritul nu are nevoie să înveţe, atunci pentru cine este acest Curs şi alte asemenea cursuri? Toţi oamenii ar trebui să înveţe adevărata lor identitate, adică a Sinelui care este capabil să înveţe. Poate ego-ul să înveţe această identitate? Niciodată. Are nevoie Spiritul să o facă? Nu. Atunci, pentru cine este acest Curs?

P.4 Aceasta este o întrebare fundamentală la care nu s-a răspuns în mod adecvat în “Cursul de miracole”. Fiindcă “Un curs de miracole” nu are niciun sens pentru ego şi este inutil pentru Spirit, s-ar părea că nu se adresează nimănui, dacă acestea ar fi singurele două stări care există. Iar din moment ce

este imposibil să fii în parte Spirit şi în parte ego, presupunând că ar exista o stare în care ar putea avea loc învăţarea, ea ar fi lipsită de sens.

P.5 Lumea, per ansamblu, a intrat într-o perioadă – datorată, în mare parte, “Cursului de miracole” – în care minţile oamenilor sunt pregătite pentru miracole. “Un curs de miracole” a deschis o uşă, prin faptul că pune în pericol ego-ul. Toţi cei care, slăbindu-şi ego-ul şi sperând să şi-l abandoneze definitiv, şi-au deschis mintea către miracole au trezit fiinţele umane la o nouă identitate. Ei au inaugurat perioada de încheiere a crizei noastre de identitate. De când Isus a păşit pe Pământ, nu a mai existat o asemenea epocă a omenirii.

«Nu-i aşa că este palpitant, nu-i aşa că este glorios?! Poate că, în starea voastră actuală de suferinţă, nu vi se pare glorios. Nu vă cer să nu o băgaţi în seamă, să nu simţiţi durerea. Vă cer să înţelegeţi că aceste vremuri sunt foarte speciale, foarte intense, că se întâmplă pentru prima dată în timpul şi spaţiul vostru, cu toate distorsiunile sale, când devine posibil Raiul pe Pământ, când miracolul se poate întrupa, când nici măcar ego-ul nu mai simte o separare sau o ameninţare. Iar voi trăiţi în aceste vremuri.

Sunteţi obosiţi, vă aud rugăciunile. Vă aud rugăciunile de necaz, de suferinţă, de durere. Vă aud cum vă simţiţi chinuiţi de aceste ambianţe. Dar vă cer să finalizaţi acest Curs. Vă cer să vă întrebaţi cum v-aţi simţi dacă aţi dezvălui şi aţi destrăma conştiinţa colectivă egotică a lumii.

Ne-aţi spus în rugăciunile voastre “Dar Isuse, în aceste vremuri de durere, există atâtea diferenţe, fiecare crede altceva, ce este adevărat, ce este corect, ce este iubirea”. Îmi deschid braţele ca să vă strâng la pieptu-mi. Vă trimit balsamul compasiunii, care este iertarea, a voastră şi a celorlalţi. Când nu puteţi ierta, pur şi simplu, aveţi încredere în viaţă şi iertaţi însăşi situaţia de separare şi durere în care vă aflaţi. Vedeţi voi, ceea ce pare a fi separare, care pare să vă divizeze între voi, este acţiunea conştiinţei colective egotice a lumii. Nu trebuie să alegeţi vreuna dintre tabere. Aceasta este singura voastră lecţie.

Răspunsul nu este “Fie de partea asta, fie de partea aia; fie această puternică credinţă egotică, fie acea puternică credinţă egotică”. Există o cale de mijloc. Nu o puteţi cunoaşte de aici [arată capul]. Dar ea nu apare nici abolind ego-ul, nici acţionând împotriva lui.

P.6 Oare ce anume din tine este capabil să înveţe? Oare ce anume din tine recunoaşte că nu eşti ego-ul? Ce anume din tine îţi recunoaşte Spiritul? Ce anume din tine pluteşte între două lumi, cea a dominaţiei ego-ului şi cea a Spiritului? Ce anume recunoaşte diferenţa? Cristosul din tine.

Iar energiile Cristice nu sunt ceea ce v-a învăţat religia, deşi puteţi găsi şi acolo duhul lor. Nu este ceea ce v-a învăţat o carte sau ceea ce v-au învăţat părinţii voştri. Energiile Cristice nu pot fi învăţate de minte, ci doar Spiritul şi le poate reaminti.»

P.7 Este uşor de imaginat cum Cristosul din voi diferă de ego-ul vostru, dar nu este la fel de uşor de recunoscut cum diferă Cristosul din voi de spirit. Cristosul din voi este acela capabil să înveţe, sub formă umană, ce înseamnă să fii un copil al lui Dumnezeu. Cristosul din voi este acela capabil să facă legătura între cele două lumi. Asta se înţelege prin a doua venire a lui Cristos.

«Există atâtea confuzii şi neînţelegeri, scrieri care au fost ţinute ascunse şi apoi rescrise, dar rescrise în aşa fel încât v-au făcut să credeţi că a doua venire a lui Cristos ar însemna că eu sau o altă fiinţă Cristică ar reveni pe Pământ. Este un lucru comun în toate religiile şi în majoritatea cărţilor mai moderne. Chiar şi Biblia voastră este o carte modernă, prin comparaţie. Ce rostim şi transmitem prin channeling astăzi este o învăţătură modernă şi un text sacru, cu scopul de a vă lămuri ceea ce eu şi toţi maeştrii înălţaţi am vrut să spunem iniţial, când am folosit anumiţi termeni, precum "a doua venire", "înviere", "ispăşire", "păcat", "iertare". Toate aceste cuvinte au fost interpretate greşit. Există o imensă confuzie şi neînţelegere a cuvintelor mele.

Intenţia mea cea mai drăgăstoasă este de a vă împărtăşi prin acest text modern învăţăturile originale sacre şi pline de iubire, care au fost recunoscute de gnosticism şi înainte de acesta. Intenţia mea este doar de a vă ajuta să vă amintiţi ceea ce v-am împărtăşit iniţial ca fiind adevăratele semnificaţii ale iubirii în toate acele învăţături divine, înainte de a fi fost greşit înţelese şi rescrise.»

P.8 Ego-ul este ceea ce aţi creat voi. Cristos este ceea ce a creat Dumnezeu. Ego-ul este extensia a ceea ce credeţi voi că sunteţi. Cristos este extensia a ceea ce este Dumnezeu. Pentru a pune capăt nevoii de a învăţa, trebuie să ştiţi cine sunteţi şi ce înseamnă asta. În timp ce iniţialul “Curs de miracole” a fost un curs pentru inversarea gândirii şi de antrenare a minţii, un curs pentru a evidenţia nebunia crizei de identitate şi pentru a înlătura dominaţia ego-ului, cursul de faţă are scopul de a vă stabili adevărata identitate şi de a pune capăt domniei ego-ului.

«Are loc o dezvăţare şi o demontare a sistemelor de credinţă care au apărut cu peste 4000 de ani în urmă şi care continuă să vă stăpânească şi astăzi. Acesta este sfârşitul acelei frici, al acelei dureri, al acelei cauze a suferinţei. Din nou spun, acest curs nu poate fi “învăţat”. Mintea învaţă, iar Inima ştie.

Dar mai întâi trebuie să omiteţi, să vă dezvăţaţi de ceea ce v-a cauzat atâtea constrângeri, atâta suferinţă, ceea ce v-a separat de adevărata identificare cu Dumnezeu. Şi vom începe astăzi.»

P.9 Sunt încă puţini cei care îndrăznesc să creadă în grandoarea Fiinţei care sunt, puţini cei care nu consideră că ar fi o aroganţă să se gândească la ei înşişi aşa cum îi priveşte Dumnezeu şi nu cum se privesc ei. Asta se întâmplă doar pentru că ego-ul nu a dispărut definitiv. Este just să nu doriţi să slăviţi ego-ul în niciun fel. Ştiţi bine că ego-ul nu poate fi slăvit şi că nici nu trebuie. Cât timp rămâne ego-ul, nu puteţi şti cine sunteţi. Slava i se cuvine doar lui Dumnezeu şi a creaţiilor Sale. Este incontestabil că sunteţi creaţii ale lui Dumnezeu. Prin urmare, vi se cuvine toată slava. Toată slava este a voastră, iar eforturile de a o feri de atingerea ego-ului sunt eroice, dar inutile. Ego-ul nu poate revendica gloria care vă aparţine.

«Caut să vă împărtăşesc un nou înţeles al slavei. Oare plantele şi animalele din lumea voastră se cramponează de asemenea slavă atunci când au preocuparea primitivă obişnuită de a-şi găsi hrana, de a o mânca, de a o împărţi cu familiile lor? Oare animalele şi plantele din această lume se cramponează de slava suferinţei minţii lor? Ei bine, dacă o fac, nu o fac pentru mult timp. Oare animalele şi plantele din această lume se cramponează de durere într-atât, încât să le împiedice să se joace, să se bucure, să găsească ce au nevoie pentru a supravieţui, hrană, apă, parteneri? Ele nu fac asta şi nici nu pot s-o facă. Cauza suferinţei pe care o simţiţi acum este aceea că vă îndoiţi şi vă separaţi tot mai mult de puterea şi libertatea care sunteţi de fapt, continuând să credeţi că nu sunteţi puternici şi că nu sunteţi liberi.»

P.10 Mulţi dintre voi îşi doresc să fie “oameni de rând”, să trăiască o viaţă frumoasă fără a pretinde glorie, fără a avea idei ambiţioase despre ei înşişi. Este posibil să faceţi mult bine fără să recunoaşteţi cine sunteţi, dar în acest caz, este imposibil să fiţi cine sunteţi, iar lumea este făcută pentru cine sunteţi cu adevărat.

«Păstraţi ferm, pentru o clipă, această ultimă propoziţie în inimile voastre împreună cu mine. Voi sunteţi motivul pentru care este creată lumea. Voi sunteţi un scop în sine, voi sunteţi raţiunea pentru care sunteţi aici şi, fără voi, Dumnezeu nu se poate percepe, nu-Şi poate simţi frumuseţea. Voi sunteţi scopul pentru care există lumea.

Prin “oameni de rând” mă refer la acel concept de a renunţa la tine însuţi pentru a urma ceea ce este corect, a face ceea ce trebuie. Însă chiar şi conceptul de “corect” este o definiţie egotică. Dacă deocamdată nu simţi că Tu, în sine, eşti măreţ, este din cauză că te identifici greşit. Te

identifici cu mintea, crezi că eşti un corp, te identifici cu promisiunile viitorului sau cu durerea din trecut. Dar tu nu eşti angajamentele tale, nu eşti nici măcar ceea ce numeşti suflet. Eşti chiar mai măreţ, mai grandios şi mai luminos decât atât.»

P.10 Scopul lumii este ca voi să vă recunoaşteţi Sinele şi să vă recunoaşteţi cu toţii ca fraţi şi surori. Dacă v-aţi opri înainte să realizaţi acest lucru, fiindu-vă atât de la îndemână, ar fi o nebunie la fel de mare ca şi credinţa în ego. Întrebaţi-vă ce anume vă opreşte. Oricât de smerită pare a fi această decizie a voastră, arată că încă lăsaţi ca ego-ul să decidă în locul vostru. Aceasta nu este smerenie, ci frică.

«Nu vă opriţi tocmai acum, în cele mai glorioase şi măreţe treziri ale voastre. A fi în slujba altora nu înseamnă sacrificiu. Nu am creat pentru voi reguli cum să iubiţi, nu există nici acum şi nu vor exista niciodată. Dacă doriţi să vedeţi pace şi iubire în lume, trebuie să le vedeţi în fraţii şi surorile voastre, în prietenii şi familia voastră, în toţi oamenii. Nu există nicio regulă dacă mai întâi să te iubeşti pe tine însuţi sau dacă mai întâi să înţelegi anumite lucruri, dacă mai întâi să dărui iubirea sau dacă mai întâi să o primeşti, pentru că, în spirit, nu există timp. Când o faci sau cum o faci este treaba ego-ului, nu a spiritului. Spiritul acţionează întotdeauna în cadrul planului lui Dumnezeu şi al Sursei. Nu vă opriţi acum, în această realizare iluminatoare, intensă şi minunată, a reamintirii Sinelui divin! Lumea este nebună, pentru că cultura ei este nebună. Culturile se schimbă şi dispar, dar voi nu.»

P.11 Învăţăturile ulterioare ale Cursului original au fost concepute pentru a transforma frica în iubire. Când crezi că poţi accepta doar până la un punct învăţăturile Cursului şi a adevărului despre Sinele tău aşa cum te-a creat Dumnezeu, înseamnă că renunţi la iubire în favoarea fricii.

«E vorba nu doar de acest Curs, ci de oricare învăţături puternice care îţi reamintesc că eşti divin. Oare te opreşti şi spui "Am găsit, ceva mi-a provocat o reacţie dureroasă în minte şi, prin urmare, poate că nu rezonez, poate că nu este un curs potrivit pentru mine, poate că Unimea nu este adevăratul meu sine"?! Dumnezeu nu este un "nu". Îmi cer scuze dacă pare o contradicţie. Din punctul de vedere al minţii, Dumnezeu va fi întotdeauna contradictoriu. Nu există nicio negaţie, nu există niciun "nu" în Dumnezeu. Totul este inclus. Fără excepţie.»

P.11 Poate că contribui să fie o lume mai bună, dar nu o desfiinţezi. Acceptând a face fapte bune şi a fi o persoană bună, mai degrabă accepţi să-i ajuţi pe cei aflaţi în iad, decât să alegi să fii în rai. Accepţi ceea ce consideri a

fi posibil şi respingi ceea ce percepi ca fiind imposibil. Astfel, te agăţi de legile omului şi respingi legile lui Dumnezeu. Îţi revendici natura umană şi respingi natura ta divină.

«Reacţia psihologică prin care îl excluzi pe Dumnezeu, trădând iubirea care eşti, este subtilă. Este foarte insidioasă. Acest Curs te va învăţa să devii conştient de când şi cum o faci, nu de ce, doar de când şi cum. Motivul nu este important. Mintea îţi va provoca atât de multă teamă, îţi va cere, te va implora, va insista să renunţi la iubire în favoarea fricii. Iar eu îţi cer să nu o faci. Poţi fi o persoană "bună", poţi urma ceea ce este "corect" şi, în acelaşi timp, să îţi reaminteşti de Sine. Poţi acţiona şi reacţiona din iubire, poţi să fii în lume, dar nu de-al lumii. Asta este important acum. Asta contează. Aşa este iubirea mereu.»

P.12 Ce înseamnă această respingere, dacă nu respingerea Sinelui tău?! Ce înseamnă această respingere decât o frică sub masca umilinţei?! Ce înseamnă această respingere, decât respingerea lui Dumnezeu?! Ce înseamnă, decât o respingere a miracolelor?!

P.13 Voi, cei care v-aţi respins Sinele, probabil că vă veţi simţi din ce în ce mai împovăraţi. Deşi, ca urmare a lecturii Cursului sau altor forme de revelare a Adevărului, poate că aţi simţit o explozie iniţială de energie, deşi poate că chiar aţi trăit nişte miracole care păreau a vi se întâmpla "vouă", totuşi, continuând să vă respingeţi Sinele, această energie şi aceste experienţe care vă uşurau inima poate că au început să se stingă şi să pară îndepărtate şi ireale precum un miraj. Aţi rămas doar cu credinţa în efortul personal şi cu strădanie de a fi buni şi a face binele, o credinţă care demonstrează clar că aţi respins Fiinţa care sunteţi.

«Întotdeauna apare o dezamăgire, nu-i aşa?! Aţi făcut ceva "bun" pentru presupusul celălalt. Aţi făcut un "bine" de dragul micului sine şi v-aţi simţit bine pe moment. Poate că aţi simţit ca o descărcare de adrenalină în corp, dar toate urcuşurile au şi coborâşuri, nu-i aşa?! În schimb, Spiritul este constant. Este real, pentru că este Divinitatea.»

P.14 O, copile al lui Dumnezeu, nu trebuie să te străduieşti deloc, nu trebuie să te împovărezi sau să te oboseşti.

«Cine va face lucrarea? Nu-i de mirare că eşti obosit, deoarece crezi că trebuie să o faci tu. Că micul tău eu trebuie să o facă. Totuşi, nu este adevărat. Şi este imposibil. Chiar nu poţi. De ce? Nu trebuie să o faci. Spiritul are propria sa curgere. Graţia este darul său care, în acelaşi timp, stă nemişcat. Îi vei permite acum să facă munca în locul tău? Oare te vei odihni acum, micuţule eu, şi vei lăsa munca pe seama Spiritului? Desigur că îi vei permite, observând cum Spiritul acţionează mintea şi energiile

corpului în fapte creatoare. Există întotdeauna şi un retur al creaţiei. Trebuie să funcţioneze în ambele sensuri. Serviciul pentru alţii nu înseamnă sacrificiu.»

P.14 Tu, care vrei să realizezi mult bine în lume, înţelege că te poţi realiza numai pe tine însuţi.

«Tu, micul eu, ego-ul vrea realizări. Spiritul ştie tot ceea ce micul eu nu ştie, nu poate şi nu va şti niciodată.»

P.14 Vă aflaţi aici pentru a vă trezi din somn. Aţi ajuns aici nu pentru a vă trezi în aceeaşi lume – o lume care poate părea puţin mai sănătoasă decât înainte, dar încă stăpânită de nebunie, o lume în care pare posibil să-i ajuţi pe unii, dar, cu siguranţă, nu pe toţi – ci pentru a vă trezi într-o lume nouă. Dacă observaţi că lumea s-a schimbat doar în sensul că nebunia ei pare ceva mai mică, atunci nu v-aţi trezit cu adevărat, ci sunteţi încă prinşi în coşmarul pe care ego-ul vostru vi l-a creat.

«[În propoziţia "coşmarul pe care ego-ul **vostru** l-a creat", Isus subliniază pronumele "vostru".] Repet, voi aţi creat ego-ul. Vă amintiţi citatul "Fiindcă atât a iubit Dumnezeu lumea, că şi-a dat singurul Fiu născut". Voi sunteţi Copiii mei. Sunteţi fraţii şi surorile mele. Sunteţi toate rolurile posibile care au existat vreodată. Nu sunteţi mai presus de mine. Nu sunteţi mai prejos de mine. Nu există ierarhie în iubire. Iar Sursa vrea să vadă şi să observe experienţele sale. Nu ar putea-o face dacă nu aţi exista voi. Înţelegeţi acest miracol? Iar dacă nu-l înţelegeţi, puteţi să vă minunaţi pentru o clipă? Puteţi să vă întrebaţi cât de mult vă iubeşte Dumnezeu, dacă doreşte să vadă lumina divinităţii strălucind din voi? Coşmarul pe care îl vedeţi este doar o reacţie pe care ego-ul a creat-o pentru voi, şi chiar ego-ul însuşi a fost creat de voi, nu de Dumnezeu. Ceea ce vedeţi în lume este ceea ce alegeţi să vedeţi. Voi decideţi cum vreţi să priviţi lumea. Atunci când puteţi ierta situaţia că vedeţi lumea ca pe un coşmar, atunci şi numai atunci puteţi vedea lumea în mod paşnic şi liniştit. Atunci şi numai atunci puteţi simţi o pace profundă în voi înşivă.

[Isus arată un masiv muntos, escaladat de alpinişti. Sunt mai multe tabere până în vârf: este tabăra de bază, o tabără la mijloc, apoi o altă tabără şi apoi vârful.] Voi vreţi să ajungeţi în vârf. Vreţi beatitudinea, extazul, divinitatea. Vreţi totul şi acum. Şi totuşi, tot ceea ce cereţi cu adevărat este pacea: "Atâta vreau, să simt pacea!". Iar noi vă spunem: Iat-o! Vreţi pacea, vreţi ceea ce sunteţi deja. Iat-o! Este minunată şi atât de accesibilă şi atât de uşor de ales. Alegeţi-o astăzi.»

P.14 Alegând să vă respingeţi pe Voi înşivă, încercaţi a da sens coşmarului, în loc să vă treziţi din el. Treaba asta nu va funcţiona niciodată.

«Nu va funcţiona, pentru că atunci când vezi această frică şi o crezi, când crezi că este adevărată, tocmai asta-i nebunia din care trebuie să te trezeşti. Nu poţi da sens nebuniei şi nu le poţi cere nici altora să găsească o raţiune nebuniei. De aceea, nu vă voi cere niciodată să vă întrebaţi de ce este lumea nebună.»

P.15 Respingând ceea ce sunteţi, demonstraţi că puteţi crede doar o parte a adevărului, nu pe tot.

«Există un principiu minunat şi puternic în textul sacru pe care îl numiţi Kybalion. El afirmă că “Totul este în toate”. Nu există excepţii de la iubire. Dacă vreţi adevărul, muşcaţi o bucată mare din plăcintă, nu doar o felie.»

P.15 Respingând ceea ce Sunteţi, demonstraţi că puteţi crede doar o parte a adevărului, nu pe tot. Mulţi dintre voi aţi acceptat, de exemplu, că sunteţi ceva mai mult decât corpul, dar în acelaşi timp, v-aţi păstrat credinţa în corp. Astfel, v-aţi zăpăcit şi mai mult, acceptând că aveţi două eu-ri – un ego, reprezentat de corp, şi un spirit, care pentru voi înseamnă o lume invizibilă în care puteţi crede, dar pe care nu o puteţi simţi. Astfel, aţi pus ego-ul în contradicţie cu spiritul, dându-i ego-ului un inamic intern şi invizibil cu care să se lupte. Acesta nu a fost scopul niciunei învăţături despre Adevăr, care urmăresc tocmai opusul acestei situaţii generatoare de conflict. Adevărul uneşte, nu dezbină. Adevărul invită la pace, nu la conflict. Adevărul parţial nu este doar imposibil, ci şi primejdios. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, în această luptă inegală, ego-ul va învinge. Spiritul, aşa cum l-aţi definit, este prea amorf, prea vag şi lipsit de credibilitate pentru a câştiga această bătălie împotriva a ceea ce voi percepeţi ca fiind realitatea.

«Gândurile sunt create de o cultură a opuşilor, adică ceea ce numiţi dualitate. Şi în această cultură a opuşilor, apare confuzia şi spuneţi adesea, într-o tentativă de evitare a adevărului şi a iubirii, “Sunt nelămurit. Nu înţeleg”. Aceste exprimări nu vor oare să vă acopere teama că veţi găsi adevărul?! Aveţi potenţialul şi darul magnific de a trăi în această lume, de a experimenta pe deplin ceea ce v-aţi condiţionat minţile să creadă că ar fi o realitate solidă. Şi, simultan, puteţi lăsa spiritul să preia controlul asupra acestei presupuse realităţi, până când vă veţi da seama că este o irealitate. Atunci când veţi înţelege că această lume solidă este ireală, poate fi un şoc. Şi veţi încerca în mintea voastră – dacă credeţi că sunteţi o minte – să vă convingeţi singuri că nu este adevărat că aţi fi Sinele Dumnezeu. Ego-ul va încerca din răsputeri să

câştige această bătălie. Este imposibil să spuneţi “Acesta este adevărul, dar voi lua din el doar atât cât îmi convine” şi, simultan, să trăiţi adevărul divin. Este imposibil să vă asumaţi întregul adevăr şi, în acelaşi timp, să gândiţi “Îl primesc doar când mă face să mă simt bine, îl accept doar când mă face să mă simt în siguranţă, altfel, îl voi lăsa pentru mai târziu”. Acum este timpul.»

P.16 Voi, care v-aţi apropiat de adevăr, dar acum îi întoarceţi spatele şi refuzaţi să-l vedeţi, întoarceţi-vă şi priviţi din nou! V-aţi străbătut calea şi se întrevede sfârşitul călătoriei. Staţi pe marginea stâncii, privind spre noua lume, care străluceşte cu toată frumuseţea Cerului, la mică distanţă, într-o lumină aurie. Iar când aţi fi putut admira această privelişte magnifică, vă întoarceţi cu spatele şi, cu un suspin nostalgic, priviţi înapoi spre o lume familiară şi o preferaţi pe aceea. Oare nu înţelegeţi că această alegere – chiar dacă din buna intenţie de a vă întoarce pentru a face o comparaţie – înseamnă totuşi că alegeţi iadul, deşi puteaţi alege raiul?! Ştiţi bine că numai alegând raiul puteţi schimba lumea cu adevărat. Cedaţi o lume în schimbul alteia. Dar vă temeţi să o faceţi. Vă este atât de teamă să renunţaţi la lumea pe care o cunoaşteţi – chiar dacă este o lume a conflictului, a bolii şi a morţii – încât nu o veţi schimba cu nimic altceva, nu veţi renunţa la ea.

«Alegeţi Raiul acum. Pentru a-l aduce pe acest Pământ – pe care, până acum, l-aţi simţit ca pe un iad – trebuie să alegeţi cu fermitate Raiul pe Pământ. Aveţi mulţi termeni, limbaje şi expresii pentru acest “Rai pe Pământ”. I se mai spune Ascensiune, Trezire, A cincea dimensiune 5D, Noul Pământ, Noua Gaia, câte cuvinte pentru această frumoasă experienţă. Cu toate acestea, nu o puteţi trăi pe deplin, dacă nu o alegeţi acum, chiar în mijlocul a tot ceea ce se întâmplă astăzi în lume. Reacţiile voastre la ceea ce vedeţi constituie fie cheia spre poarta Raiului, fie lacătul de la temniţa a ceea ce simţiţi ca fiind iadul. Daţi-mi voie să vă întreb: şi dacă iadul nu a existat niciodată?! Şi dacă singura cauză a acestei impresii este doar reacţia voastră, gândurile şi emoţiile provocate de ceea ce vedeţi?!»

P.17 Atâta timp cât nu-l cunoaşteţi pe Dumnezeu şi rămâneţi străini Sinelui vostru, şi Cerul vă va rămâne ascuns.

«Este o simplă cortină pe care o trageţi de-o parte, o cortină a iluziei iadului, o daţi la o parte şi vedeţi ce era întotdeauna acolo. Amintiţi-vă ce am spus în timpul acelor călătorii sfinte când am fost întrupat, sau cel puţin întruparea pe care o cunoaşteţi voi: “Împărăţia lui Dumnezeu este în voi. Toate Împărăţiile lui Dumnezeu sunt în voi”. Iar discipolii mei au spus “O, hai să o cucerim. Să-l urmăm în această strădanie. Să ne luăm

înapoi marele oraş. Să ne luăm Ierusalimul înapoi. Să curăţăm piaţa de păcat, de durere şi de oprimare”. Credeaţi că acel oraş va fi Împărăţia. În acele vremuri, în acea epocă, s-a interpretat greşit. Împărăţia este aici [arată spre piept] şi aici a fost întotdeauna. Dar acum, în vremurile şi epoca voastră, puteţi scoate ceea ce este aici, înăuntru, în afară, ca să devină o Împărăţie reală pe Pământ acum. Aţi vrea să o faceţi? Pentru asta, trebuie să alegeţi să vedeţi iubirea, să trageţi cortina de-o parte.»

P.17 Astfel, întorcând spatele Cerului, întoarceţi spatele Sinelui şi lui Dumnezeu. Simplele voastre intenţii de bine nu vor învinge lumea şi nu vor pune capăt iadului.

«Unii vor continua să vadă iadul. Credeţi că îi puteţi salva?! Chiar şi conceptul de mântuire este strict personal. Credeţi că o fiinţă divină care alege iadul trebuie salvată din el în aceste vremuri pe Pământ?! Dar oare acea fiinţă ar vrea măcar asta?! Câte din treburile lui Dumnezeu sunteţi dispuşi să preluaţi?! [chicoteşte puţin].

Şi amintiţi-vă ce am mai spus în învăţăturile date prin intermediul acestui mesager, că Raiul este o alegere şi mulţi îl văd acum, mulţi îl trăiesc acum. Iadul este tot o alegere, mulţi îl văd acum şi mulţi îl trăiesc acum. Voi alegeţi să vedeţi unul din cele două locuri, ca orice fiinţă divină care alege ceea ce doreşte să vadă. Conştientă sau nu, adormită sau nu, asta înseamnă că nu puteţi face pe toată lumea să vadă Raiul pe care îl vedeţi voi.

Iertaţi-vă “vina” pentru neputinţa asta, pentru că sentimentul de vină este vibraţia – dacă vreţi să o numiţi aşa, în termeni moderni – vina este o emoţie, un concept complet născocit de om, care a creat astfel şi conceptul de păcat. Este conceptul care vă poate face să credeţi şi că sunteţi în iad. Este conceptul care poate face din experienţa umană terestră un infern adevărat. Este conceptul care vă poate împiedica să iertaţi pe deplin toată suferinţa de pe acest Pământ. Este conceptul care vă poate împiedica să vă înţelegeţi deplina plenitudine. Observaţi, vă rog, că nu am spus vindecare, pentru că deja sunteţi întregi, ci am spus “înţelegerea plenitudinii voastre”.»

P.17 În istoria lumii, mulţi au făcut fapte bune, eroice şi, chiar miraculoase, fără ca din lume să dispară suferinţa şi disperarea. Ce este mai arogant? Să crezi că poţi face singur ceea ce milioane de oameni nu au reuşit să facă? Sau să crezi că tu, în uniune cu Dumnezeu, poţi? Ce are mai mult sens? Să încerci din nou ceea ce alţii nu au reuşit să realizeze? Sau să laşi în urmă vechiul şi să alegi o altă cale, o cale în care tu devii cel realizat, iar prin realizarea ta naşti noul?

«Asta veţi simţi când sunteţi atraşi de aceste concepte moderne ale Noului Pământ. Nu sunt chiar noi. Totul s-a repetat de nenumărate ori. Pentru că aţi uitat, prinşi sub vălul amneziei, amintirile Sinelui vostru divin au fost înăbuşite de ataşarea şi chiar de dependenţa faţă de suferinţele voastre. Aţi terminat acum? Sunteţi pregătiţi să fiţi conduşi? Noi suntem gata să vă luăm de mână şi să ne reamintim împreună.»

P.18 Care este diferenţa dintre a avea bune intenţii şi a voi ce vrea Dumnezeu?

«Vreau să spun că, chiar şi atunci când ai propriile tale bune intenţii, totuşi, voinţa divină este întotdeauna prezentă. Liberul arbitru este un concept creat de om. Divinitatea ta şi a mea şi a tuturor a scris un scenariu care se joacă acum. Poţi lăsa jocul să continue? Poţi să-l opreşti cât vrei. [Îmi arată o imagine a unui arcaş care îşi întinde o săgeată în arc] Ai putea s-o faci chiar cu ochii închişi. Când vei elibera săgeata din arc, s-ar putea duce în toate direcţiile, în sus şi în jos, ar putea lovi un copac [şi îmi arată cum săgeata ricoşează şi se duce peste tot], dar este programată să ajungă aici [în ţintă]. Asta înseamnă că nu ai nimerit pe lângă. Asta înseamnă că nu poţi greşi.»

P.18 Diferenţa constă în ceea ce crezi tu că ai fi şi ceea ce ştie Dumnezeu că eşti. Atâta timp cât rămâne această diferenţă, nu poţi uni voinţa ta cu Dumnezeu sau face ceea ce Dumnezeu te-a desemnat să faci. Cine crezi tu că eşti dezvăluie ce alegere ai făcut. Este fie alegerea de a fi separat de Dumnezeu, fie alegerea de a fi una cu Dumnezeu. Este alegerea de a te considera aşa cum te ştii dintotdeauna, sau alegerea de a-ţi recunoaşte Sinele creat de Dumnezeu. Este diferenţa dintre dorinţa să-L cunoşti pe Dumnezeu chiar acum sau de a aştepta până când vei decide că eşti demn sau până va veni un moment special, cum ar fi moartea.

«Atunci când îi spui tu lui Dumnezeu cine eşti, acel tu [arată capul], ego-ul, crede că ştie ce este spiritul. Dar pentru că el nu poate nici măcar bănui ce-i spiritul, te conduce, pur şi simplu, pe o pistă falsă. L-aţi numit "păcat" în elaborările voastre religioase. Şi l-aţi asociat cu o imensă nevrednicie, disperare şi separare. Păcatul înseamnă [şi îmi arată iar săgeata] doar că aţi deviat puţin de la amintirea a cine sunteţi. Repet, ego-ul nu poate învăţa cine eşti, nici nu poate fi învăţat. Iar spiritul nu are nevoie să ştie cine este, pentru că spiritul nu învaţă. Spiritul doar-este. Prin urmare, ego-ul nu poate învăţa sau să fie instruit sau să

înţeleagă ce este spiritul. Doar inima poate. Deci ego-ul nu poate să-ţi spună ce anume eşti.»

P.19 Ce sunt bunele intenţii altceva decât alegerea de a face ceea ce poţi de unul singur, cu şanse minime de reuşită? Iată de ce intenţiile bune eşuează atât de des în a deveni realitate şi de ce, deşi ai depus toate eforturile, rareori rezultatul pare să merite efortul. Nu îţi poţi câştiga drumul spre Cer sau spre Dumnezeu prin propriile eforturi sau bunele intenţii. Nu poţi câştiga şi nici nu vei avea vreodată sentimentul că ai meritat pe drept ceea ce Dumnezeu îţi oferă în mod gratuit. Renunţă la această idee.

«Desigur, pentru unii dintre voi care sunteţi profund identificaţi cu ego-ul, aceste cuvinte vă dor. Daţi-mi mie această durere astăzi, puneţi-o pe altarul lui Dumnezeu, sacrificaţi-o. Populaţiile indiene înţeleg adevărata semnificaţie a sacrificiului. Atunci veţi începe să vă amintiţi că este imposibil să fiţi singuri, pentru că separarea nu are cum să existe. Este imposibil să te consideri făptuitor şi să nu simţi o mare durere, oricât te-ai strădui. Dar în momentul în care permiţi spiritului să acţioneze, iar tu încetezi să te strădui, să încerci, să faci, atunci iese în evidenţă valoarea Sinelui tău real. Nu este ceva ce poţi provoca cu ajutorul minţii. Dar devine atât de evident, la fel de liniştit ca ceaţa dimineţii, o ceaţă care vine peste munţi şi aşteaptă, aşteaptă acest dar al harului. Harul este magic, se duce acolo unde vrea el, nu-i aşa?! Nu-i spui tu unde să se ducă. Oare poţi să apuci ceaţa şi să-i ordoni "Fă asta"?! Chiar dacă ştiinţa ar inventa o maşinărie complicată pentru a o face – sunt sigur că a şi făcut-o, într-o anumită măsură – ce s-ar întâmpla atunci? Atunci ego-ul ar spune "Mai fă-o odată! Fă-o şi mai bine de data asta, că nu a fost suficient". Vezi care este capcana?! Când te crezi a fi făptuitorul, atunci crezi că eşti mintea şi corpul şi numai atât. Dar nu acesta este adevărul, motiv pentru care, chiar şi după un mare succes al ego-ului făptuitor, tot te simţi prost.»

P.20 Ai hotărât că ştii să faci fapte bune, dar că nu ştii cum să faci ceea ce-ţi cere Dumnezeu.

«Nu trebuie să înţelegi ce-ţi cer. Ci trebuie să fii suficient de tăcut ca să asculţi şi să vorbeşti suficient de tare pentru a fi auzit. Iar când nu te simţi iubit, să ştii că sunt aici, să ştii că eşti sprijinit. Învaţă să primeşti această iubire şi sprijin care suplimentează ceea ce tu, mintea, crezi că ar trebui făcut.»

P.20 Te gândeşti "dacă Dumnezeu mi-ar cere să construiesc un pod, aş construi un pod", şi probabil că aşa va fi. Totuşi, nu vei deveni acel pod. Nu vrei să recunoşti că Cristosul din tine se face podul, pe care tu trebuie doar să păşeşti pentru a trece de la iad la rai, de la sinele tău separat la unirea cu Dumnezeu şi cu toţi fraţii şi surorile tale. Preferi să crezi că este mai importantă o faptă bună ici, un pic de generozitate colo. Preferi să renunţi la tine şi să îi ajuţi pe ceilalţi, neînţelegând că nu-i poţi ajuta pe alţii până nu te-ai ajutat pe tine însuţi. Preferi altruismul în detrimentul tău, deoarece aceasta este calea pe care ai ales-o pentru a aboli ego-ul şi a-L mulţumi pe Dumnezeu. Această atitudine este precum cea a unei mame bune care decide să se sacrifice pentru copiii ei, fără să-şi dea seama că sacrificiul ei nu este doar inutil, ci şi de nedorit.

P. 21 Bunele tale intenţii nici nu Îl mulţumesc şi nici nu Îl nemulţumesc pe Dumnezeu. Dumnezeu aşteaptă, pur şi simplu, să revii în Rai, să îţi accepţi dreptul din naştere, să fii Cine eşti cu adevărat.

«Vrei să ştii ce să faci ca să fii Cine eşti? Recunoaşte că nu tu eşti cel care acţionează. Respiră. Aminteşte-ţi că respiraţia se desfăşoară natural. Identifică-te cu ea în loc de ăsta [arată capul]. Oare când încerci să te concentrezi pe respiraţie, spui "Nu pot respira acum, pentru că rinichiul funcţionează, îşi face treaba, iar eu sunt rinichiul"?! La fel e şi cu creierul. Atunci când urmezi o practică spirituală – fie că este vorba de o intonare în linişte sau cu voce tare, fie că te concentrezi pe tăcere şi pe investigarea de sine, fie când cânţi ceva – atunci când înţelegi că nu eşti creierul, că el nu te stinghereşte, ci doar îşi face treaba, la fel cum toate organele interne (rinichiul, ficatul, pancreasul) îşi fac treaba, atunci nu te mai identifici cu el. Nu spui "Hei, eu sunt acel rinichi, nu pot medita acum, rinichiul munceşte şi am impresia că meditaţia mă întrerupe". Aşadar, în privinţa creierului, lasă-l să gândească, îşi vede de treaba lui. Gândurile vin şi pleacă după cum le este dat.»

P.17 În istoria lumii, mulţi au făcut fapte bune, eroice şi, chiar miraculoase, fără ca din lume să dispară suferinţa şi disperarea. Ce este mai arogant? Să crezi că poţi face singur ceea ce milioane de oameni nu au reuşit să facă? Sau să crezi că tu, în uniune cu Dumnezeu, poţi? Ce are mai mult sens? Să încerci din nou ceea ce alţii nu au reuşit să realizeze? Sau să laşi în urmă vechiul şi să alegi o altă cale, o cale în care tu devii cel realizat, iar prin realizarea ta naşti noul?

«Asta veţi simţi când sunteţi atraşi de aceste concepte moderne ale Noului Pământ. Nu sunt chiar noi. Totul s-a repetat de nenumărate ori. Pentru că aţi uitat, prinşi sub vălul amneziei, amintirile Sinelui vostru divin au fost înăbuşite de ataşarea şi chiar de dependenţa faţă de

suferinţele voastre. Aţi terminat acum? Sunteţi pregătiţi să fiţi conduşi? Noi suntem gata să vă luăm de mână şi să ne reamintim împreună.»

P.18 Care este diferenţa dintre a avea bune intenţii şi a voi ce vrea Dumnezeu?

«Vreau să spun că, chiar şi atunci când ai propriile tale bune intenţii, totuşi, voinţa divină este întotdeauna prezentă. Liberul arbitru este un concept creat de om. Divinitatea ta şi a mea şi a tuturor a scris un scenariu care se joacă acum. Poţi lăsa jocul să continue? Poţi să-l opreşti cât vrei. [Îmi arată o imagine a unui arcaş care îşi întinde o săgeată în arc] Ai putea s-o faci chiar cu ochii închişi. Când vei elibera săgeata din arc, s-ar putea duce în toate direcţiile, în sus şi în jos, ar putea lovi un copac [şi îmi arată cum săgeata ricoşează şi se duce peste tot], dar este programată să ajungă aici [în ţintă]. Asta înseamnă că nu ai nimerit pe lângă. Asta înseamnă că nu poţi greşi.»

P.18 Diferenţa constă în ceea ce crezi tu că ai fi şi ceea ce ştie Dumnezeu că eşti. Atâta timp cât rămâne această diferenţă, nu poţi uni voinţa ta cu Dumnezeu sau face ceea ce Dumnezeu te-a desemnat să faci. Cine crezi tu că eşti dezvăluie ce alegere ai făcut. Este fie alegerea de a fi separat de Dumnezeu, fie alegerea de a fi una cu Dumnezeu. Este alegerea de a te considera aşa cum te ştii dintotdeauna, sau alegerea de a-ţi recunoaşte Sinele creat de Dumnezeu. Este diferenţa dintre dorinţa să-L cunoşti pe Dumnezeu chiar acum sau de a aştepta până când vei decide că eşti demn sau până va veni un moment special, cum ar fi moartea.

«Atunci când îi spui tu lui Dumnezeu cine eşti, acel tu [arată capul], ego-ul, crede că ştie ce este spiritul. Dar pentru că el nu poate nici măcar bănui ce-i spiritul, te conduce, pur şi simplu, pe o pistă falsă. L-aţi numit "păcat" în elaborările voastre religioase. Şi l-aţi asociat cu o imensă nevrednicie, disperare şi separare. Păcatul înseamnă [şi îmi arată iar săgeata] doar că aţi deviat puţin de la amintirea a cine sunteţi. Repet, ego-ul nu poate învăţa cine eşti, nici nu poate fi învăţat. Iar spiritul nu are nevoie să ştie cine este, pentru că spiritul nu învaţă. Spiritul doar-este. Prin urmare, ego-ul nu poate învăţa sau să fie instruit sau să înţeleagă ce este spiritul. Doar inima poate. Deci ego-ul nu poate să-ţi spună ce anume eşti.»

P.19 Ce sunt bunele intenţii altceva decât alegerea de a face ceea ce poţi de unul singur, cu şanse minime de reuşită? Iată de ce intenţiile bune eşuează atât de des în a deveni realitate şi de ce, deşi ai depus toate eforturile, rareori rezultatul pare să merite efortul. Nu îţi poţi câştiga drumul spre Cer sau spre

Dumnezeu prin propriile eforturi sau bunele intenţii. Nu poţi câştiga şi nici nu vei avea vreodată sentimentul că ai meritat pe drept ceea ce Dumnezeu îţi oferă în mod gratuit. Renunţă la această idee.

«Desigur, pentru unii dintre voi care sunteţi profund identificaţi cu ego-ul, aceste cuvinte vă dor. Daţi-mi mie această durere astăzi, puneţi-o pe altarul lui Dumnezeu, sacrificaţi-o. Populaţiile indiene înţeleg adevărata semnificaţie a sacrificiului. Atunci veţi începe să vă amintiţi că este imposibil să fiţi singuri, pentru că separarea nu are cum să existe. Este imposibil să te consideri făptuitor şi să nu simţi o mare durere, oricât te-ai strădui. Dar în momentul în care permiţi spiritului să acţioneze, iar tu încetezi să te strădui, să încerci, să faci, atunci iese în evidenţă valoarea Sinelui tău real. Nu este ceva ce poţi provoca cu ajutorul minţii. Dar devine atât de evident, la fel de liniştit ca ceaţa dimineţii, o ceaţă care vine peste munţi şi aşteaptă, aşteaptă acest dar al harului. Harul este magic, se duce acolo unde vrea el, nu-i aşa?! Nu-i spui tu unde să se ducă. Oare poţi să apuci ceaţa şi să-i ordoni "Fă asta"?! Chiar dacă ştiinţa ar inventa o maşinărie complicată pentru a o face – sunt sigur că a şi făcut-o, într-o anumită măsură – ce s-ar întâmpla atunci? Atunci ego-ul ar spune "Mai fă-o odată! Fă-o şi mai bine de data asta, că nu a fost suficient". Vezi care este capcana?! Când te crezi a fi făptuitorul, atunci crezi că eşti mintea şi corpul şi numai atât. Dar nu acesta este adevărul, motiv pentru care, chiar şi după un mare succes al ego-ului făptuitor, tot te simţi prost.»

P.20 Ai hotărât că ştii să faci fapte bune, dar că nu ştii cum să faci ceea ce-ţi cere Dumnezeu.

«Nu trebuie să înţelegi ce-ţi cer. Ci trebuie să fii suficient de tăcut ca să asculţi şi să vorbeşti suficient de tare pentru a fi auzit. Iar când nu te simţi iubit, să ştii că sunt aici, să ştii că eşti sprijinit. Învaţă să primeşti această iubire şi sprijin care suplimentează ceea ce tu, mintea, crezi că ar trebui făcut.»

P.20 Te gândeşti "dacă Dumnezeu mi-ar cere să construiesc un pod, aş construi un pod", şi probabil că aşa va fi. Totuşi, nu vei deveni acel pod. Nu vrei să recunoşti că Cristosul din tine se face podul, pe care tu trebuie doar să păşeşti pentru a trece de la iad la rai, de la sinele tău separat la unirea cu Dumnezeu şi cu toţi fraţii şi surorile tale. Preferi să crezi că este mai importantă o faptă bună ici, un pic de generozitate colo. Preferi să renunţi la tine şi să îi ajuţi pe ceilalţi, neînţelegând că nu-i poţi ajuta pe alţii până nu te-ai ajutat pe tine însuţi. Preferi altruismul în detrimentul tău, deoarece aceasta este calea pe care ai ales-o pentru a aboli ego-ul şi a-L mulţumi pe

Dumnezeu. Această atitudine este precum cea a unei mame bune care decide să se sacrifice pentru copiii ei, fără să-şi dea seama că sacrificiul ei nu este doar inutil, ci şi de nedorit.

P. 21 Bunele tale intenţii nici nu Îl mulţumesc şi nici nu Îl nemulţumesc pe Dumnezeu. Dumnezeu aşteaptă, pur şi simplu, să revii în Rai, să îţi accepţi dreptul din naştere, să fii Cine eşti cu adevărat.

«Vrei să ştii ce să faci ca să fii Cine eşti? Recunoaşte că nu tu eşti cel care acţionează. Respiră. Aminteşte-ţi că respiraţia se desfăşoară natural. Identifică-te cu ea în loc de ăsta [arată capul]. Oare când încerci să te concentrezi pe respiraţie, spui "Nu pot respira acum, pentru că rinichiul funcţionează, îşi face treaba, iar eu sunt rinichiul"?! La fel e şi cu creierul. Atunci când urmezi o practică spirituală – fie că este vorba de o intonare în linişte sau cu voce tare, fie că te concentrezi pe tăcere şi pe investigarea de sine, fie când cânţi ceva – atunci când înţelegi că nu eşti creierul, că el nu te stinghereşte, ci doar îşi face treaba, la fel cum toate organele interne (rinichiul, ficatul, pancreasul) îşi fac treaba, atunci nu te mai identifici cu el. Nu spui "Hei, eu sunt acel rinichi, nu pot medita acum, rinichiul munceşte şi am impresia că meditaţia mă întrerupe". Aşadar, în privinţa creierului, lasă-l să gândească, îşi vede de treaba lui. Gândurile vin şi pleacă după cum le este dat.»

P.30 Voi sunteţi creaturi asemenea Tatălui vostru şi familia Omului este asemenea familiei lui Dumnezeu. La fel cum, în "lumea voastră reală", copiii cresc şi îşi părăsesc familia, se separă de familia lor pentru a-şi începe "propria" viaţă, la fel aţi făcut şi voi, ca parte din familia lui Dumnezeu. În familia umană, separarea şi independenţa care vin odată cu vârsta sunt considerate modul în care trebuie să fie lucrurile, şi totuşi, întoarcerea la "familia de origine" este, şi ea, văzută ca fiind firească. Copiii pleacă pentru o vreme, dornici să îşi afirme independenţa, pentru ca mai apoi să se întoarcă. Întoarcerea este simbolul maturităţii, al acceptării şi, adesea, al iertării.

«Întoarcerea este ceea ce voi numiţi moarte. Corpul fizic, care nu este decât o iluzie, dispare. Voi îi spuneţi moarte, mulţi nu ştiţi ce se va întâmpla, v-aţi băgat în minte nişte concepte, nişte şabloane de credinţă. Iar pentru că tiparele voastre de credinţă sunt atât de puternice, instaurează un anumit aspect pe care voi îl numiţi liber-arbitru, dar noi îl cunoaştem ca fiind Voinţa divină. Voinţa divină deţine întotdeauna controlul, iar voi, ca şi copii ai lui Dumnezeu, aveţi posibilitatea de a O alege. Din momentul în care alegeţi să existaţi într-un mediu bazat pe dualitate, cum este cel în care trăiţi acum pe această planetă, este uşor să credeţi în toate părerile lumii. Este uşor să lăsaţi această credinţă să vă provoace atâta suferinţă. Totuşi, cu cât credeţi mai mult în ea, cu atât mai

puţin înţelegeţi că moartea nu este decât o ştergere a suferinţei. Durerea este o lecţie pe care aţi ales-o, dar nu neapărat o lecţie care să vă înveţe minte când faceţi ceva “greşit” sau “rău”, ci este o lecţie pe care o alegeţi pentru că vă apropiaţi de absolvirea masteratului. Aceasta este o şcoală de masterat, nu o tabără de instrucţie. Aceasta nu este o planetă închisoare, pentru că voi nu sunteţi un corp. Doar un corp poate fi ţinut prizonier. Gândurile nu pot fi ţinute în nicio închisoare, cu excepţia celei făcute de voi înşivă. Vă rog să fiţi conştienţi de asta şi să vă eliberaţi.»

P.31 Ce înseamnă să crezi în Dumnezeu? Recunoşti că nu-L poţi cunoaşte pe Dumnezeu în acelaşi mod în care cunoşti o altă fiinţă umană. Şi totuşi, voi continuaţi cu acelaşi tip de cunoaştere.

«Ceea ce vreau să spun este că nu-L poţi cunoaşte aici [arată capul]. Acest Curs nu poate fi înţeles. Lumea spune “pricepe-l”. Ai vrea să pricepi în loc să apercepi? Nu există un sus şi un jos în Adevăr. Totuşi, încă pui mai presus adevărul tău. Rămâi loial conceptului de Adevăr! Când spui “nu înţeleg”, atunci presupui că ar trebui înţeles ceva de aici [arată capul]. Înţelegerea asta nu-i necesară.»

P.31 Chiar şi în privinţa altor fiinţe umane, cunoaşterea lor înseamnă să ştii ce atitudine au, care este adevărul lor, ce reguli respectă, cum anume gândesc şi dacă gândirea lor se potriveşte cu faptele, toate acestea înseamnă să le cunoşti esenţa. Dumnezeu v-a dat Cuvântul Său pentru a-L cunoaşte.

«Observaţi că autorul a scris Cuvânt, cu majusculă. Asta înseamnă că este cuvântul sacru. Dacă şi voi sunteţi copiii sacri ai lui Dumnezeu, oare tot ceea ce spuneţi este Cuvântul? Dacă Dumnezeu este un model pentru toate faptele voastre, oare când faceţi promisiuni sacre, chiar doriţi a le împlini? Fiţi atenţi la chestiunea asta, doar conştientizaţi-o.»

P.31 Dumnezeu v-a dat Cuvântul făcut trup ca model de viaţă – un exemplu de Dumnezeu viu. Oare este nevoie de mai mult decât atât?!

«Voi sunteţi Cuvântul meu sacru şi tot ceea ce spuneţi este o reflectare a raiului sau, dacă vă încredeţi în legile lumii fizice, o reflectare a suferinţei pe care aţi creat-o şi pe o simţiţi, care se poate numi iad. Înţelegeţi de unde au apărut aceste concepte de rai şi iad?»

P.31 Căutaţi forma exterioară atunci când aveţi deja conţinutul. Are vreun sens?

P.32 Citiţi o carte a unui scriitor şi simţiţi că îi cunoaşteţi nu doar personajele, ci şi pe el însuşi. Cu toate acestea, dacă întâlniţi acel scriitor faţă

în faţă, rareori puteţi recunoaşte în el ceea ce aţi văzut în scrierile sale. Atunci când întâlniţi un autor faţă în faţă, îi vedeţi forma. Când îi citiţi cuvintele, îi vedeţi conţinutul. Când încetaţi să mai priviţi cu ochii ego-ului, nu mai priviţi forma şi încetaţi să o mai căutaţi. Începeţi să vedeţi conţinutul.

«Deci aveţi de gând să citiţi doar coperta şi să afirmaţi “Deja ştiu tot ce se află în interior”? Nu.»

P.33 Dumnezeu nu este decât conţinut. Nu are o formă pe care să o vedeţi, totuşi, forma se dezvăluie din conţinut. Aceasta este adevărata vedere. Căci conţinutul este totul, iar forma nu înseamnă nimic.

P.34 Conţinutul lui Dumnezeu este iubirea. Isus l-a întruchipat pe Dumnezeu întruchipând iubirea.

«Şi pentru că sunteţi cu toţii copiii Mei, puteţi s-o faceţi şi voi.»

P.34 El a venit ca să inverseze modul în care era privit Dumnezeu, pentru a pune capăt înţelegerii lui Dumnezeu în termenii omeneşti de răzbunare, pedeapsă şi judecată.

P.35 Isus a făcut acest lucru nu numai întruchipându-L pe Dumnezeu în formă umană, ci şi arătând adevărata imagine a puterii, în locul pretinsei puteri. Înainte de întruparea Cuvântului, încarnarea lui Isus, singura idee pe care omenirea o avea despre o fiinţă atotputernică era că puterea ei se asemăna cu cea a oamenilor puternici. Isus a luat o poziţie fermă împotriva celor cu acel tip de putere, până a fost condamnat la moarte. Dar Isus nu a pledat pentru neputinţă. Isus a învăţat despre adevărata putere, puterea iubirii, o putere dovedită prin învierea sa.

«Singurul motiv pentru care fiul Meu, Yeshua, pe care îl cunoaşteţi sub numele de Isus, a urmat povestea crucii a fost, pur şi simplu, pentru a vă arăta printr-un exemplu concret că trupul nu este real, că nu acesta este adevărul lui Dumnezeu. V-a arătat acest adevăr ca să vi-l amintiţi. Şi totuşi aţi născocit o altă explicaţie, de parcă a fost răstignit pentru că aţi fi nevrednici, pentru că aţi fi răi, pentru că v-aţi fi născut nedemni. Cât de dureroasă este această credinţă şi oare chiar credeţi că Dumnezeu ar vrea să continuaţi să credeţi aşa ceva?!»

P.36 Isus, unit cu Cristosul din voi, este cel care vă poate învăţa cine sunteţi şi cum să trăiţi în acord cu fiinţa voastră într-o lume nouă. El vă poate deschide Cerul şi vă poate trece prin porţile raiului, pentru ca, în sfârşit, să daţi această lume în schimbul adevăratului voastru cămin. Dar nu trupul vostru va trece prin porţile raiului, nici corpul, nici noua lume din imaginaţia voastră, pe care credeţi că o veţi duce cu voi. Căci ar fi o iluzie să vă imaginaţi o lume fizică de dimensiuni, forme şi anvergură asemănătoare cu cea veche şi să speraţi că o veţi translata dintr-un loc în altul. Noua lume nu are de-a face cu

forma, ci cu conţinutul. Un conţinut care este la fel de transferabil precum sunt ideile unui scriitor pe o pagină.

P.37 Oare câţi n-ar călători în rai dacă ar putea să se urce într-un autobuz şi să fie transportaţi acolo? Şi totuşi, fiecare dintre voi deţine în sine puterea de a ajunge în ceruri. Recunoscându-vă Sinele ca fiind cel ce sunteţi cu adevărat este singurul lucru care vă va ajuta să nu vă mai temeţi de puterea voastră. Isus şi-a acceptat puterea şi astfel a adus puterea Cerului pe Pământ. Iată ce vă poate învăţa să faceţi Cristosul din voi. Aceasta este mentalitatea ce poate înfăptui miracolele. Aceasta este iubirea.

P.38 Aceasta este unitatea. Cristos din voi vă învaţă doar în sensul că vă transmite o cunoaştere pe care o aveţi deja şi la care recăpătaţi acces pe măsură ce vă uniţi cu Sinele vostru cel real. Odată ce realizaţi asta, sunteţi desăvârşiţi. Pentru că sunteţi compleţi. Dar dacă alăturarea voastră cu Cristos înseamnă împlinirea şi finalizarea tuturor lecţiilor, cine este cel care vă oferă lecţiile? Acesta este Isus.

«Energia cristică în sine este Isus. Mulţi interpretează greşit şi îl plasează pe Isus într-o religie şi, dacă le serveşte, foarte bine, iar dacă nu, îi fac vânt.»

P.39 Cristosul din voi este identitatea pe care o împărtăşiţi toţi.

«Vreau doar să vă aduc la cunoştinţă adevărul plin de iubire pe care Tatăl mi l-a împărtăşit odată, şi anume că Cristos este o conştiinţă, nu o persoană. Asta înseamnă că eu sunt un copil al lui Dumnezeu, voi sunteţi copii ai lui dumnezeu, toţii Buddha sunt copiii lui Dumnezeu şi nimeni nu este mai presus. Împărtăşim aceeaşi experienţă, facem un schimb de opinii. Şi poate deveni o identitate colectivă pe care s-o împărtăşim cu toţii. Scopul conştiinţei şi al familiei de fiinţe pe care o numiţi Cristos este, pur şi simplu, să vă trezească din visare. Ce este visarea? Tot ceea ce puteţi vedea şi atinge, învăţa sau cunoaşte. [Mediumul îl roagă pe Isus să repete]

Ce este visarea? Tot ceea ce poţi vedea, atinge, învăţa sau cunoaşte. [Mediumul: Deci dacă mă pot atinge, înseamnă că şi eu sunt un vis? Isus încuviinţează din cap].

Şi când vorbeşti cu cineva, de fapt, vorbeşti cu tine însuţi, pretinzând că ai fi o altă persoană.»

P.39 Împărtăşind această identitate, Isus a devenit una cu Cristos.

«Ştiaţi că şi eu a trebuit întâi să învăţ şi apoi să mă dezvăţ? Desigur, m-am născut cu o anumită conştiinţă a iubirii. Ştiaţi că şi voi v-aţi născut tot aşa? Desigur, am trecut prin ceea ce unii numesc etape de

conştientizare, care sunt cam aşa. În prima parte, îţi dai seama că lumea nu este adevărată.

Apoi îţi dai seama că identitatea ta nu este cea adevărată, adică ideea că tu ai fi un corp, că tu ai fi o minte. Uneori, crezi chiar că ai o personalitate şi că şi asta ai fi tot tu. Ţi-o asumi şi pe asta. Dar corpul, mintea şi personalitatea sunt doar nişte concepte.

Apoi a trebuit să conştientizez că, în esenţa mea, sunt Dumnezeu. "Sunt asemenea lui Dumnezeu", asta au afirmat toate textele sfinte. Sunt asemenea lui Dumnezeu. Şi am devenit conştient că poate şi eu sunt aşa.

Apoi, a urmat desprinderea finală de toată cultura condiţionată – în special în societatea modernă, dar şi epoca mea de distorsiune spaţio-temporală ar putea fi considerată modernă, însă mai ales în distorsiunea voastră spaţio-temporală modernă, avem parte cu toţii de un moment de graţie. Îi spuneţi în multe feluri: trezire, ascensiune, iluminare, realizare, actualizare, fie că îi spuneţi actualizarea Sinelui sau autoactualizare. Atunci mi-am dat seama că toate sunt una. Iar orice altceva era doar un concept care estompa imaginea autentică a lui Dumnezeu, doar pentru că eu credeam că visul ar fi real.

Şi apoi, desigur, toate acele frumoase experienţe, pe care mulţi dintre voi, în comunităţile de yoga, le numiţi samadhi, nadi, ridicarea lui Kundalini, clarviziune, claraudiţie. Toate aceste clarsimţuri sunt de fapt simţuri ale corpului.

Spiritul nu simte, pentru că spiritul doar-este. Iar când am înţeles acest lucru, mi-am dat seama că eu sunt nimic. Totul a fost un vis şi toate acele experienţe mistice au deschis o sferă de cunoaştere pe care apoi a trebuit să o uit, ca să nu-i atribui lui Dumnezeu ideea de învăţare. Dumnezeu este omniscient, omniprezent, Dumnezeu nu învaţă, Dumnezeu ESTE şi atât.

Apoi am început să realizez că, în acel neant, eu sunt, în acelaşi timp, totul. În alternanţa dintre neant şi tot-ce-există, am înţeles că nu există niciun fel de "eu".

Ştiaţi că aceste etape au durat mulţi ani, că persoanei pe care o ştiţi cu numele de Isus nu i-a fost nici mai greu, nici mai puţin greu decât vă este vouă, ca nişte căutători spirituali ce sunteţi? Eu am fost un exemplu de căutător, prin viaţa pe care am avut-o.»

P.39 Împărtăşind această identitate, Isus a devenit una cu Cristos. Cele două nume înseamnă acelaşi lucru, căci ceea ce a fost şi va fi întotdeauna împărtăşită este Unimea. Sunteţi în eternitate una cu Cristos. Îl înţelegeţi pe Isus în mod diferit doar atunci când vă gândiţi la omul Isus, Isus cel istoric. Faceţi asta tot aşa cum vă gândiţi la voi înşivă ca la un bărbat sau o femeie,

ca la un om ce trăieşte într-un anumit moment din istorie. Cauza problemei este tocmai această natură unidimensională sau, în cel mai bun caz, tridimensională a înţelegerii voastre. Dacă nu vă puteţi vedea pe voi înşivă ca fiind “altceva” decât un bărbat sau o femeie care trăieşte într-un anumit loc şi timp, atunci nu vă puteţi vedea Sinele. Iată că Isus vine din nou la voi într-un mod pe care îl puteţi accepta pentru a vă conduce dincolo de ceea ce puteţi accepta, la ceea ce este adevărat.

«Să revenim la povestea mea despre ceea ce voi numiţi iluminare, care, apropo, pentru mine, nu a survenit până la vârsta de 30 de ani în acel corp, în acea formă, în acel vis. În urma acelor treziri am început să realizez nu numai că trupul şi mintea mea erau o iluzie, dar că, de obicei, percepeam şi evaluam tot ceea ce vedeam în termeni de suferinţă, iubire sau frică. Nu faceţi şi voi aşa? Oare ar fi mai uşor să vă impuneţi, pur şi simplu, “încetează să mai faci asta”?! Oare nu este tot o formă de căutare, să spui “încetează să mai fii mintea”?! Credeţi că mie mi-a fost atât de uşor? [clatină din cap, în semn de “nu”].

Totuşi, am învăţat, de asemenea, că, dacă voiam să văd adevărul – visul era puternic, eu eram puternic – trebuia să accept puterea esenţei mele, trebuia să accept că acea putere poate crea orice situaţie dureroasă care îmi apărea în faţă şi trebuia să aleg să văd pacea, să aleg să văd iubirea acolo. Nu este întotdeauna o alegere uşoară. Dar Adevărul nu are nimic de a face cu erorile dorinţelor voastre, înţelegeţi?! Sunteţi creaţi ca fiinţe suverane, înţelegeţi?! Nu vă putem scuti de şcoala lecţiilor karmice, dacă voi vi le doriţi atât de mult, înţelegeţi?! Iată de ce deconstrucţia minţii este atât de importantă.»

P.40 Dacă îi spui cuiva, chiar şi unui copilaş, că o omidă devine fluture este ceva aparent de necrezut. Dar asta nu afectează adevărul. Fluturele, deşi unii îl consideră mai frumos de privit, totuşi, este una şi aceeaşi fiinţă cu omida. Omida nu a încetat să existe; pur şi simplu, s-a transformat în ceea era dintotdeauna. Astfel, s-ar părea că fluturele este atât fluture, cât şi omidă, două fiinţe separate devenind una singură. Sunteţi foarte conştienţi de faptul că, dacă nu aţi vedea “cu proprii voştri ochi” cum are loc transformarea, nici nu aţi crede că cele două creaturi aparent distincte ar fi una şi aceeaşi. Daca cineva v-ar spune această poveste a metamorfozei fără să vă arate dovezi evidente, ar fi acuzat că a inventat un basm pentru amuzament.

«Ne oprim puţin aici pentru a vă ajuta să vă aventuraţi mai departe cu gândirea. Dacă este adevărat că fluturele şi omida sunt una şi aceeaşi fiinţă, oare este adevărat că experienţa, cel care o trăieşte, visul în sine şi timpul în care îl percepem sunt şi acestea una şi aceeaşi?! Oare sunt alcătuite din aceeaşi ţesătură Divină din care suntem urziţi cu toţii?»

P.41 Oare câţi dintre voi nu priviţi povestea existenţei Sinelui vostru divin cu aceeaşi mentalitate?! Pare un basm frumos, un mit acceptabil, dar până când ochii voştri trupeşti nu vor vedea dovada, va rămâne un basm. Aceasta este nebunia coşmarului din care alegeţi să nu vă treziţi.

«Însă acel coşmar poate deveni şi un vis minunat, plin de iubire, dacă asta alegeţi. Nu trebuie ca visul să fie atât de plin de teroare şi suferinţă. Voi alegeţi cum visaţi. Iar dacă nu vă place cum visaţi, alegeţi din nou.»

P.41 Este ca şi cum aţi spune "Nu îmi voi deschide ochii până când cineva nu îmi va dovedi că pot vedea când sunt deschişi". Staţi în întuneric, aşteptând dovada pe care numai propria voastră lumină o poate risipi.

P.42 Dorinţa voastră de a învăţa este evidentă, altfel nici nu aţi fi aici.

«"Aici", adică pe Pământ.»

P.42 Vi s-a spus şi vi s-a repetat că este nevoie doar de puţină bunăvoinţă. De ce atunci nu aţi avansat sau aţi avansat doar puţin, când voinţa voastră este atât de puternică? Din cauză că nu v-aţi învins ego-ul. Învăţaţi atâtea şi apoi lăsaţi ego-ul să vă fure tot ce aţi învăţat iar şi iar şi iar. Este ingenios în tertipurile sale de a vă face să daţi înapoi iar şi iar, până când vă simţiţi de parcă aţi intra şi ieşi printr-o uşă rotativă.

«Simţiţi că treceţi printr-un moment grozav, în care percepeţi Spiritul şi vă simţiţi atât de inspiraţi şi conduşi de Inimă, puteţi simţi esenţa a ceva ce nu aţi mai simţit cu adevărat până acum, decât poate doar în stropi sau în rafale? [chicoteşte puţin] Nişte mici rafale de Isus, nu? [uneori are un umor foarte amuzant şi ciudat]

Deci asta observaţi în voi când vă adunaţi aici cu noi zilnic şi inima voastră spune "Da, asta este, mă voi simţi aşa mereu!", iar ego-ul intervine mai târziu. Poate că aveţi un moment în mijlocul zilei, un moment la serviciu, un moment în familie, un moment în care emoţiile preiau controlul şi atunci ego-ul spune "O, te simţi rău, asta înseamnă că nu eşti conectat. O, te simţi rău, asta înseamnă că nu-l ai pe Cristos în tine. Te simţi rău, asta înseamnă că nu progresezi". Vreau să vă asigur că nu asta înseamnă. Este ceva normal. Este normal să intraţi şi să ieşiţi din această stare, pentru că este un sentiment nou. Emoţiile nu durează şi nu înseamnă că sunteţi deconectaţi dacă nu sunt toate la fel de frumoase.»

P.43 Eraţi Sinele chiar şi înainte de a începe învăţătura spirituală, iar ego-ul nu vă poate lua Sinele, ci îl poate doar acoperi. Astfel, învăţăturile de care

aveţi nevoie acum vă ajută să separaţi ego-ul de Sinele vostru, pentru a vă obişnui să auziţi doar o singură voce.

«[chicoteşte puţin] Ştiu că pare contradictoriu, dar nu vă pot învăţa să vă amintiţi unitatea decât plecând din starea voastră de separare. Vă voi învăţa folosind noţiuni pe care le cunoaşteţi, cu care aţi fost instruiţi. Vă rog să vă gândiţi pentru o clipă cum ar fi dacă nu aţi fi fost învăţaţi separarea! Gândiţi-vă cum privesc bebeluşii lumea, atât de inocent şi frumos. Asta e Graţia. Graţia merge acolo unde trebuie să meargă. Iar apoi intervin părinţii care ne îndrumă în viaţă. Şi ne învaţă că lumea este un loc foarte nesigur, că trebuie să ne fie frică de anumite lucruri şi că trebuie să separăm lucrurile pe baza acelei frici. Asta se întâmplă în cadrul cultural. Începe cu educaţia primită de la părinţi, apoi continuă prin religii, prin sistemele educaţionale, nu neapărat în această ordine, ci în funcţie de familia în care v-aţi născut. Şi apoi o continuaţi în relaţiile voastre. Dar la un moment dat – şi aşa apare trezirea – ceva începe să se simtă nelalocul lui în viaţa voastră. Iar dacă nu pricepeţi ce se petrece – şi probabil că nu veţi pricepe – atunci emoţiile vor prelua controlul şi poate veţi simţi ceea ce se numeşte “noaptea întunecată a sufletului”. Poate vă veţi simţi neliniştiţi. Poate va apărea o panică şi nu ştiţi de ce şi veţi gândi “Nu există niciun motiv pentru asta. Eram fericit înainte, eram bine”. Poate că nu eraţi. Poate că aţi uitat ce este fericirea, ce este pacea, ce este mulţumirea. Unii dintre voi poate că nu aţi mai simţit-o de când eraţi bebeluşi. Iar unii dintre voi nici măcar atunci, în funcţie de condiţiile familiale, de părinţii voştri.

Deci ce se întâmplă atunci când separaţi ego-ului de Sine? Ego-ului nu-i place asta. Ego-ul spune “Nu-mi place asta, nu înţeleg simţământul ăsta, prin urmare trebuie să mă tem de chestia asta”. Aceasta este reacţia sa iniţială foarte naturală.»

P.44 De data aceasta, vom folosi o abordare directă, care pare să nu se bazeze pe învăţarea abstractă şi pe mecanismele complexe ale minţii, care v-au trădat de atâtea ori. Ne îndepărtăm de intelect, de mândria ego-ului şi abordăm această învăţare finală prin intermediul Inimii. Iată de ce, pentru a elimina orice confuzie, numim acest curs “Un curs de iubire”.

CURSUL DE IUBIRE – Capitolul 1

1.1 Fiecare fiinţă vie are o Inimă. Definim Inima ca fiind centrul fiinţei, acel loc din care izvorăsc toate sentimentele. Orice sentiment adevărat conţine iubire. Iubirea îl slăveşte pe Dumnezeu. Orice iubire invocă recunoaşterea gloriei lui Dumnezeu şi a tot ceea ce a creat Dumnezeu. Iubirea este singurul

răspuns imaculat al creaturii către Creator, ca şi singurul mesaj al Creatorului către creatură. Recunoaşterea valorii iubirii vă va aduce înapoi la Dumnezeu şi la Sinele vostru.

«Mintea voastră va încerca să definească iubirea pe baza a ceea ce aţi învăţat în lume. Este foarte important să conştientizaţi că aţi creat multe “arome” pentru iubire.

Vă sună asta cumva de parcă aţi fi intrat într-o cofetărie? Oare este acest curs despre torturi şi îngheţate? [chicoteşte] Unora vă place menta cu ciocolată. Alţii cred că e dezgustătoare chestia aia cu mentă. Vor cu vanilie. Preferă să amestece vanilia cu diverse altele.

Dacă credeţi că e prea complicat, oricum, reţineţi că există iubire în fiecare emoţie, cu excepţia ruşinii. Ruşinea nu este o emoţie. Ruşinea este doar un gând ascuns de frică ce provoacă o reacţie de frică. Ruşinea este primitivă. Ruşinea este opusul iubirii, nu frica, pentru că frica nu este reală în Împărăţiile lui Dumnezeu. Doar iubirea este reală.

Totuşi, sunteţi nişte fiinţe puternice. Acolo unde vă concentraţi, acolo se va duce energia. Aşa că, dacă aveţi frică, veţi crede că este reală şi va avea putere asupra voastră, dar asta, până când veţi descoperi iubirea acoperită de acea frică. Frica ascunde iubirea. Este foarte reală în lumea voastră. Nu o să vă spunem “Hei, nu vă fie frică!”, ar fi o prostie. Aţi creat o lume a fricii, de aceea este necesar să vă protejaţi atunci când vă temeţi. Credinţa voastră conferă intensitate experienţei voastre în această împărăţie dualistă a formelor fizice, pe care o numiţi Pământul. Iar frica poate fi la fel de puternică ca şi iubirea, dacă aşa alegeţi. Cheia este în puterea voastră de a alege. Oare veţi alege iubirea în fiecare moment? Poate că nu. Dar oare veţi simţi şi găsi ceea ce acoperă iubirea şi vă veţi ierta atunci când nu puteţi iubi? Ar fi o idee bună.»

1.2 În “Un curs de miracole” aţi aflat că toate cunoştinţele pot fi generalizate. La fel este şi cu sentimentele. Toate sentimentele apar fie din iubire, fie din lipsă de iubire. Nu există alte motive pentru care apar emoţiile pe care le trăiţi. Toate emoţiile sunt generate de Inimă şi nu au nimic de-a face cu corpul. Inima este altarul unde se depun toate ofrandele voastre către Dumnezeu. Orice ofrandă este fie din iubire, fie lipsită de iubire. Lipsa de iubire nu valorează nimic. Astfel, toate ofrandele făcute fără iubire nu înseamnă nimic. Toate ofrandele făcute din frică sau vinovăţie nu valorează nimic.

«Amintiţi-vă, vinovăţia nu este o emoţie, ci o acoperire pentru o emoţie. Aceasta este cheia către prima Împărăţie a lui Dumnezeu din voi. Daţi la o parte vinovăţia, ruşinea, iertaţi-le şi apoi veţi găsi dragostea

necesară pentru a le depăşi. Este ceea ce noi numim “chemarea iubirii”. Atunci când trăiţi într-o stare de lipsă sufletească şi nu puteţi ierta, aceasta cheamă mai multă iubire. Dacă nu puteţi ierta, atunci arătaţi compasiune. Iar dacă nu puteţi arăta compasiune, chemaţi pacea lăuntrică. Veţi vedea pace în această lume numai când veţi începe să descoperiţi ceea ce nu este adevărat.»

1.3 Iubirea este condiţia de bază a realităţii voastre. Inima trebuie să bată în trupul fizic pentru ca sinele vostru uman să existe. Aceasta este natura voastră. Iubirea este la fel de esenţială pentru fiinţa voastră cum este inima pentru corp. Nu aţi putea exista fără iubire. Este acolo, chiar dacă nu sunteţi conştienţi de ea, aşa cum nu sunteţi conştienţi de bătăile inimii. Un bebeluş nu este mai puţin viu pentru că nu-şi dă seama că inima lui bate. Nu sunteţi mai puţin Sinele, chiar dacă nu vă daţi seama că fără iubire nu aţi exista.

1.4 Singurul gând al lui Dumnezeu este iubirea. Este un gând fără limite, care creează la nesfârşit. Datorită extinderii gândului de iubire al lui Dumnezeu existaţi voi. Eu exist împreună cu voi în chiar acest gând. Nu înţelegeţi asta doar pentru că nu înţelegeţi natura propriilor voastre gânduri. Le-aţi plasat în interiorul corpului, considerând că provin din această formă, ceea ce nu are sens.

«Asta face ego-ul. De aceea îţi spune că nu poţi medita, că nu poţi avea o practică spirituală, că nu poţi face practici de respiraţie pentru a fi conştient de Inima şi respiraţia ta. Mintea va spune “Păi, nu pot fi conştient de respiraţie, pentru că îmi vin atâtea gânduri”. Mintea ta are o funcţie, aceea de a gândi. Ficatul tău are o funcţie, aceea de a curăţa sângele. Rinichii tăi au o funcţie, aceea de a purifica sângele. Plămânii tăi au o funcţie, aceea de a prelua şi distribui oxigenul. Deci toate îşi îndeplinesc funcţia pe are o au. Dacă ai înceta să meditezi, ai trăi şi fără conştientizarea respiraţiei. Toate au o funcţie.

Mintea are funcţia de a produce gânduri şi aşa ajungeţi să alegeţi între gândul de frică şi gândul de iubire. Nu se întamplă doar la un moment oarecare. Este o permanentă alegere. Aţi cerut să aveţi liber-arbitru şi asta înseamnă. Voi decideţi mereu cum vă veţi simţi.

Totuşi, meditaţi, căci vă cerem să aveţi o practică, care este cheia, aceasta este a doua cheie pentru prima Împărăţie a lui Dumnezeu din voi, să aveţi o practică spirituală. Pentru că mintea v-a obişnuit atât de mult cu frica, încât trebuie să practicaţi, trebuie să practicaţi iubirea.»

octombrie-decembrie 2021

Erika McKenzie – Priveşte cu ochelarii lui Dumnezeu, mărturie NDE

Am avut o experienţă în preajma morţii acum 11 ani.

Motivul a fost că luam o pilulă pentru slăbire destinată să fie folosită doar 3 luni, iar eu o luasem timp de 9 ani. Mi-a făcut mult rău la inimă şi plămâni şi ajunsesem să îmi pierd mereu suflul, nu mai puteam să respir, aerul nu mai intra, plămânii nu se mai deschideau şi toate organele începuseră să se blocheze pe rând, iar inima bătea tot mai rar. Voiam să face diverse lucruri, de pildă să sar în sus, dar nu puteam să-mi aduc aer în plămâni, iar inima nu coopera.

Ca urmare, mi-am pierdut conştiinţa, am respirat pentru ultima oară şi mi-am părăsit corpul.

Îmi amintesc că pluteam pe tavan şi m-am uitat încă o dată la paramedicii care veneau să mă ajute, ştiind că acel corp eram eu, dar în acelaşi timp eram acolo sus cu adevăratul eu, spiritul, privind aceste evenimente în desfăşurare.

Şi am renunţat să lupt.

Imediat ce am decis să renunţ, am fost îmbrăţişată de o lumină incredibilă care m-a propulsat cu o forţă incredibilă într-un tunel. Era aşa puternică, aşa de magnifică, aşa de iubitoare, n-am simţit niciodată acest tip de dragoste şi este dificil să descriu în cuvinte iubirea copleşitoare şi îmbrăţişarea simţite. Eram propulsată fără efort, dar rapid şi am ajuns la capătul tunelului, acolo unde era lumina.

În acel moment, am ajuns în mâinile lui Dumnezeu. Stăteam amândoi, Dumnezeu în dreapta mea, raiul era în spatele nostru şi eram foarte conştientă că raiul era o planetă. Iar Dumnezeu stătea cu mine şi, pe când ne uitam la galaxie şi la toate stelele dinaintea noastră, am auzit în urechea stângă un sunet ca de la un aparat de proiecţie vechi şi părea că începe să ruleze un film.

Auzind proiectorul în urechea stângă, am văzut cum, deodată, stelele s-au aliniat ca o cortină, iar cortina s-a dat uşor către dreapta şi am auzit numărătoarea inversă: trei, doi, unu... şi a început proiecţia vieţii lui Erika McKenzie pe ecran.

Mă aflam într-o sală de cinema din mijlocul galaxiei şi am început să-mi vizionez viaţa. Cuprindea totul, din ziua în care mă născusem până în ziua ultimei mele răsuflări când murisem. Mi se arătau toate lucrurile, pierderea primului dinte de lapte, absolvirea liceului, toate premiile pe care le câştigasem la atletism sau la majorete, toate acele mari realizări. Au fost vremuri fericite, şi erau lucruri pe care oamenii le consideră nişte realizări deosebite.

Privind acele evenimente desfăşurându-se cronologic, retrăiam evenimentul chiar atunci, ca şi cum se petrecea pentru prima oară. Când îl observam, îl şi trăiam. Am ajuns şi la final, în ziua morţii mele, iar ecranul s-a stins.

Deodată, am ştiut că trebuie să privesc în jos în faţa mea. Era o comunicare telepatică. Şi cum simţeam intuitiv să mă uit în jos, a apărut acolo o pereche de ochelari. Eu nu purtasem niciodată ochelari, dar Dumnezeu mi-a spus să mi-i pun. Nu ştiam cum anume, fiindcă, trebuie să înţelegeţi, ochelarii nu erau normali, aşa cum găseşti pe Pământ, ci erau de mărimea unui autovehicul. Şi mă întrebam cum o să-mi pun acei ochelari, nu ştiam cum. Îmi amintesc că, de îndată ce m-am gândit cum s-o fac, mâinile mele deja îmi aduseseră ochelarii aproape de faţă şi n-a fost nicio problemă să-i pun, se potriveau perfect şi puteam vedea prin ei, chiar vedeam.

Atunci Dumnezeu a spus: Acum priveşte!

Şi imediat ce a spus iarăşi: Acum priveşte! am auzit în ureche acel aparat de proiecţie vechi: trei, doi, unu... cortina s-a tras din nou.

Vizionarea vieţii lui Erika McKenzie.

Era deci a doua vizionare, dar de data asta nu mai era ce văzusem prima dată. Acum puteam vedea cu adevărat. Tot ce revedeam acum, din prima până în ultima mea zi, nu mai văzusem înainte. De data asta, erau lucrurile importante pentru Dumnezeu, nu cele importante pentru om. Nu erau deloc realizările despre care am vorbit mai devreme, erau chestiuni precum dragostea şi actele de bunăvoinţă, pe care nici nu mi le mai aminteam: cum m-am împrietenit cu cineva batjocorit de toţi, cum am ajutat un animal neglijat sau cum am dat bani unui om fără adăpost, deşi nu prea aveam bani de dat, cum am ajutat o persoană în vârstă să traverseze strada.

Fiecare acţiune, cuvânt, gând, sentiment erau despre dragoste şi trăiam toate acele evenimente ca şi cum se întâmplau pentru prima oară. Le retrăiam. Simţeam atâta iubire necondiţionată de la Dumnezeu în timp ce retrăiam împreună acele evenimente...

Şi am ajuns iar la ziua când am murit, iar vizionarea vieţii s-a terminat.

De îndată ce vizionarea s-a încheiat, îmi amintesc că am intuit să mă uit în sus şi m-am uitat în sus. A fost singura dată când am putut să-l văd pe Dumnezeu într-o formă fizică. Îl vedeam de la umăr până la degetele picioarelor, iar braţul său era mai mare decât o camionetă.

Îmi amintesc că a făcut un gest cu braţul în sus, iar eu m-am uitat la stelele cele mai depărtate, de abia mai vedeam, atât de sus erau. M-am uitat în palma mâinii sale, unde a apărut o piatră, un singur imens bolovan, dacă vreţi.

Dumnezeu şi cu mine ne uitam împreună cum lasă piatra să cadă, iar piatra tot cădea, de parcă a durat o veşnicie. Priveam amândoi cum cade piatra şi l-am auzit spunând:

«Eu sunt piatra, Eu sunt lumina!»

Şi când a spus „Eu sunt lumina!”, piatra strălucea. Era cea mai puternică, incredibilă lumină, atât de strălucitoare, aproape orbitoare, dar puteam totuşi să o privesc.

Şi când piatra a ajuns chiar în faţa noastră, continuând să cadă, în faţa mea a apărut cea mai mare întindere de apă, mai mare decât oceanul, dacă vă puteţi imagina, nu-i vedeam marginile, se întindea în jurul meu.

Şi priveam această piatră cum cade în ocean şi face o singură undă, doar una. Am privit acea undă cum creşte şi creşte şi creşte, până marginea ei nu s-a mai văzut deloc.

Şi Dumnezeu mi-a spus: «Tu eşti piatra! Tu eşti lumina! Tu eşti unda care influenţează omenirea!»

Şi atunci am înţeles ce semnificaţie aveau cele două vizionări. Nu era vorba doar despre mine, Erika, ci despre fiecare dintre noi, care suntem asemenea acelei pietre.

Când suntem aici, în această călătorie ca fiinţe umane pe Pământ, noi influenţăm fiecare persoană în parte, chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată, exact cum a făcut acea piatră căzând în apă, prin efectul de propagare a undei. Şi am înţeles ce însemna asta.

Apoi, după ce am terminat cu efectul de undă, Dumnezeu mi-a spus să privesc iarăşi.

Îmi amintesc că m-am uitat spre dreapta de data asta şi, deodată, în faţa mea la dreapta, priveam cu uimire, spunându-mi: Acelea sunt nişte rafturi!

Şi acele rafturi au devenit deodată alb-strălucitoare, cu nişte culori a căror frumuseţe nici nu o pot descrie. Ce pot să vă spun e doar că culorile

erau atât de minunate, încât căpătau viaţă, dacă puteţi crede că rafturile trăiesc. Dar erau vii, atât de pline de viaţă. Şi acele rafturi se întindeau în sus până la cele mai înalte stele. Pe ele erau daruri ca de Crăciun şi niciunul nu semăna cu altul.

Îmi amintesc că am simţit nevoia să mă uit la galaxie în stânga, cât mai departe, dincolo de stele şi planete, cât puteam merge cu privirea de departe, iar rafturile se continuau, cu cadouri pe ele.

Apoi îmi amintesc că am intuit să mă uit la dreapta şi m-am uitat spre spate în dreapta cât puteam de mult, iar rafturile se întindeau cu daruri la nesfârşit. Niciun cadou nu era identic cu altul şi erau atât de multe…

Iar Dumnezeu mi-a spus: «Erika, în viaţă vă ofer cadouri fiecăruia dintre voi. Şi sunt diferite, fiindcă aşa e planul meu!» Şi a mai spus: «Când te-ai născut, ţi-am dat darul Răbdării şi ţi-am dat darul Frumuseţii.»

Eu de obicei respect regulile şi nu-mi vine să cred că m-am certat cu Dumnezeu, nu într-un sens negativ, dar când El a spus asta, m-am surprins gândind şi comunicând telepatic:

„Oh, nu, nu, Doamne, nu poate fi corect! Nu mi-ai dat darul Frumuseţii, fiindcă, după cum vezi, am făcut nişte alegeri foarte rele în viaţă, care m-au condus să iau acele pilule de slăbit. Şi niciodată nu am crezut că sunt destul de bună, mereu am încercat să devin ceea ce cred oamenii că trebuie. În schimb, am sufocat fiinţa care Dumnezeu m-a făcut să fiu…”

Iar El m-a oprit şi mi-a spus iar: «Erika! Ţi-am dat darul Răbdării, şi ţi-am dat darul Frumuseţii.»

În acel moment, am înţeles ce spunea. Frumuseţea aceea venea din inima mea. E natural pentru toţi să iubim, iubirea o ducem în inimă.

Am privit toate cadourile de pe rafturi şi am înţeles cât de însemnate şi frumoase şi minunate sunt fiecare pe care El ni le dăruie tuturor.

El a mai spus că are şi mai multe daruri pentru viaţa fiecăruia dintre noi. Iar ca să le avem trebuie doar să le cerem. Dar apoi, trebuie să păstrăm liniştea şi să ascultăm ca să le putem primi.

Iar asta mi s-a spus de câteva ori în experienţa mea din Rai. Simţeam că eram acolo de o viaţă şi am învăţat atât de multe lecţii. Dumnezeu a împărtăşit atâtea cu mine.

Dar acum vreau să împărtăşesc cu voi o lecţie pe care o numesc ultima lecţie. A fost chiar ultima lecţie pe care mi-a împărtăşit-o Dumnezeu înainte de a mă întoarce pe Pământ.

De data asta, Dumnezeu mi-a spus să mă uit la stânga.

Am privit în jos spre stânga şi, deodată, mi-a apărut în faţă Pământul. Priveam Pământul şi constatam ceva ciudat la el. M-am uitat cu atenţie mai de aproape şi am văzut că Pământul este înconjurat de flăcări, pretutindeni pe planetă, flăcări. Am început să intru în panică. În primul moment, m-am gândit la familia mea. M-am gândit: „Vai, copiii mei sunt acolo, familia, soţul meu, părinţii, sora.” Şi m-am panicat din cauza acelor flăcări.

L-am privit pe Dumnezeu, care era la dreapta mea, şi am intuit că trebuie să mă uit în jos în faţă. Iarăşi apăruseră acei ochelari. Prima dată când îmi pusesem ochelarii, puteam să văd ce nu văzusem înainte. Acum, văzând flăcările fără ochelari, nu vroiam să-i mai pun. Mi-era teamă să văd ce nu văzusem încă. Dar asta nu a contat.

De îndată ce i-am privit, ochelarii au venit singuri spre mine şi mi-am simţit mâinile trăgându-i spre faţă, i-am pus şi dintr-o dată priveam. Priveam împreună cu Dumnezeu.

De data asta, vedeam printre flăcările de pe toată planeta cum se ridicau nişte chestii alb-argintii. Le priveam cu atenţie şi observam: Doamne, acelea sunt suflete! sunt oameni şi sunt bine, sunt nevătămaţi, se ridică printre flăcări nevătămaţi! Veneau în sus, în spatele nostru şi mergeau în planeta care era Raiul.

Eram aşa de uimită şi uşurată: „Doamne, uite, uite! Ei sunt bine, sunt OK, sunt OK!” Dintr-o dată, devenisem aşa de fericită, de bucuroasă, dar în acelaşi timp, era prima oară în toată acea experienţă divină când am simţit incredibila tristeţe a lui Dumnezeu.

Şi i-am spus: „Nu, nu, Doamne, sunt bine, nu sunt răniţi! Nu sunt răniţi!”

Iar El s-a uitat la mine şi a spus: «Erika, este libera lor alegere.» Nu am înţeles la început ce însemna asta, fiindcă pentru mine toţi erau bine. Dar El plângea pentru cei care au ales separarea de El.

Şi am înţeles atunci cât de mult ne iubeşte Dumnezeu pe fiecare dintre noi şi cât de mult vrea să aibă o legătură cu fiecare. Dar El ne iubeşte aşa de mult, încât ne lasă libertatea să alegem dacă vrem această legătură.

Şi venise timpul să plec.

I-am spus lui Dumnezeu că nu vreau să plec. Nu-mi imaginam plecarea, ştiam că sunt acasă, nu aveam nicio dorinţă de a mă întoarce, deşi familia mea era acolo. În acelaşi timp, ştiam că ei vor fi bine. Totul va fi bine.

Iar Dumnezeu a spus: «Copilă, nu rămâi. Acum lucrezi pentru mine, nu uita!»

Şi a mai spus: «Înainte de a pleca, vreau să-ţi mai dau două daruri. Vreau să iei darul Răbdării şi darul Frumuseţii. Iar acum îţi voi dărui Cunoaştere şi Înţelepciune. Şi vreau să fii tăcută şi să-i asculţi pe oamenii pe care îi voi aduce în viaţa ta. Iar când vei vorbi, vei schimba vieţile a milioane de oameni.»

Şi n-a mai urmat nicio discuţie. M-a trimis înapoi cu asta.

Din experienţa mea în preajma morţii am învăţat că unicitatea ta este valoarea ta. Iar valoarea ta este contribuţia ta în această călătorie pe Pământ. Şi este lucrul cel mai puternic, frumos, minunat pentru că fiecare dintre noi este unic. Şi toată puterea de care ai nevoie, toate răspunsurile, toate darurile sunt în interior. Şi îndată ce poţi recunoaşte acele daruri, acele frumoase daruri care fac unicitatea ta şi foloseşti acele daruri aici, în călătoria pe Pământ, aceasta este contribuţia ta.

Apoi uită-te la alţi oameni şi la darurile lor - toate sunt diferite – ele fac parte din planul lui Dumnezeu. Punem împreună darurile noastre diferite, frumoase, uimitoare şi lucrăm împreună cu aceste daruri diferite. Şi facem împreună lucrurile mari care schimbă lumea.

27-05-2017

https://www.youtube.com/watch?v=rHeGNpGh7Zc

Regina U. Hess – Singură în faţa Apocalipsei şi salvată de Mama Divină

Eram cu nişte prieteni pe o mică insulă de pe coasta vestică a Thailandei. Făceam yoga în fiecare dimineaţă, când răsărea soarele pe plajă. În acea dimineaţă de 26 decembrie 2004, am ieşit şi era complet întunecat. Soare nu era, iar oceanul se retrăsese cu 30 de metri…

- Până să răsară soarele?

- Da, la ora 6. Încă nu răsărise soarele. De obicei, la ora aceea… Da, era soare.

- A fost o întâmplare că te-ai aflat pe plajă în acea zi?

- Nu, în fiecare zi. Aveam o obişnuinţă, practicam yoga pe plajă. În acea dimineaţă era complet diferit. Eram alarmată. Ştiam, ştiam că ceva foarte grav se va petrece. Nu mai erau păsări, niciun câine pe plajă, de obicei erau o mulţime de păsări, fluturi. Acum nu era niciun animal. Nu era nicio mişcare, fără vânt, nu era aer. Senzaţia dată de elementele naturii era foarte puternică.

Imediat, într-o secundă, am avut sentimentul că va fi mai mult decât un dezastru, va fi Apocalipsa, simţeam că Pământul se va prăbuşi, orice ar fi însemnat asta. Simţeam că vine Apocalipsa. Simţeam că intram în ceva total fără mişcare, ceea ce înseamnă că nu va mai fi viaţă.

- Ca un cimitir.

- Deodată, parcă lucrurile se mişcau cu încetinitorul. Nu mai vedeam nicio mişcare nicăieri şi m-am simţit înfricoşată.

- Terifiant.

- Deja, eram într-un fel de şoc, cred. Imensitatea aceea…

- Deci în acel moment erai pe plajă şi acolo ai văzut toată această imagine nemişcată, într-o clipă.

- Apoi, mă uitam în jur, plaja era cam goală, era o zonă rurală. Căutam oameni, nu erau. Nişte pescari localnici erau ceva mai departe, m-am dus la ei şi i-am întrebat. Nu vorbeau engleza, dar le arătăm cerul, apa. Ei stăteau, priveau şi am înţeles că nu mai văzuseră aşa ceva.

- Presupuneai că ei ştiu ceva.

- Mă gândeam că sunt deja alarmaţi. Dar, din ce am înţeles, spuneau că nu mai văzuseră aşa ceva şi doar stăteau. Eram surprinsă. Apoi m-am întors în sătucul unde stăteam şi le-am spus şi altora că ceva foarte, foarte grav se va întâmpla. Dar nimeni nu se alarma, eram singura. Şi eu

nu sunt deloc o persoană temătoare. Sunt foarte curajoasă, nu mă enervez uşor.

Prietenii mei ştiau că atunci când eu sunt aşa, este grav. Şi mă întrebau „Ce ar trebui să facem?" Şi apoi a început, mă simţeam total disperată, că toată viaţa se va prăbuşi. Şi nimeni nu înţelege, doar eu, şi n-am cu cine să împărtăşesc.

Apoi m-am dus unde locuiam şi am început să meditez şi să mă rog. Am început să mă rog: nu ştiu ce se va întâmpla, ceva rău, nu cred că voi putea ieşi din asta. Mă rugam, mă rugam. Şi nici măcar nu ceream ajutor.

- Era o situaţie fără ieşire.

- Era aşa de copleşitor, că nu simţeam nevoia să cer ajutor. Speram să pot trece prin asta. Apoi, după 2 ore, pe la ora 8 dimineaţa, în care am meditat, m-am rugat,

- Soarele răsărise între timp...

- Apoi prietenii au venit fugind spre mine, ţipând: „Regina, Regina, ieşi afară, fugi, fugi!". Am deschis uşa, am privit afară, am văzut valul şi deja eram sub apă.

- Într-o clipă.

- Valul era foarte... De mulţi metri înălţime. Ca un zid înalt, înalt. L-am văzut aşa cum te văd pe tine, şi apoi eram sub apă. Eu sunt o bună înotătoare, îmi place apa, de la 3 ani înot în ocean. Mă gândeam că sunt o înotătoare atât de bună că voi reuşi să scap. Nu ştiam ce este. Doar un val mare, care m-a băgat sub apă. Aveam un sentiment de încredere în mine.

Dar vălul era atât de înalt şi puternic, că imediat mi-am pierdut orientarea şi nu mai ştiam în ce direcţie trebuie să ies la suprafaţă. Mi-am dat seama că nu pot ieşi şi nici nu mai puteam respira. Apoi a început o senzaţie foarte puternică de ardere a corpului, o ardere interioară, ca un foc.

- Ardere?

- Da, o senzaţie de ardere, când nu mai poţi respira, iar oxigenul se tot reduce, începe senzaţia de ardere şi era foarte intensă. Simţeam că mor din cauza ei, fiindcă celulele din corp parcă explodau. Îmi amintesc că deja eram în acea stare. „Dacă nu ies repede, celulele vor începe să explodeze."

Apoi am avut acea experienţă clasică în preajma morţii. Simţeam că acum nu mai pot respira, voi arde în curând, celulele încep să nu mai funcţioneze...

- În ce stare emoţională experimentai toate acestea? Agonie, panică...

- Fără emoţii. Apatie.

- Ca o prezenţă, fiind martoră...

- Da, Privindu-mă din afară, dar nu mai vedeam nimic, nu mai erau forme. Apoi a trebuit să renunţ. Ţin minte ultimul gând: nu sunt gata să renunţ, am atâtea ambiţii şi proiecte, nu am terminat ce am de făcut, nu-mi place. Simţeam regrete: nu am reuşit să împlinesc ce vroiam în această viaţă. Regrete. Dar trebuiam să renunţ.

Şi apoi am început să-mi văd părinţii, deja morţi, am mai văzut mulţi străbuni morţi, prieteni importanţi.

- I-ai văzut?

- Da. Apăreau ca într-un film rapid, apărând, privindu-mă.

- Figurile lor la ce vârstă erau?

- Din momentul prezent sau când au murit. Erau proiecţii din viaţă, ca nişte flashuri. Ce trist! Regretam. Simţeam că nu am reuşit. Era un sentiment puternic. Apoi am intrat într-un tunel alb foarte rapid, alunecând în jos.

- În jos, nu în sus?

- Simţeam că are legătură cu valul în care mă aflam, coboram odată cu valul cred. Apoi îmi amintesc pragul apărând în acel tunel, dintr-o dată s-a făcut ca o gaură neagră. Şi iarăşi am avut sentimentul de nemişcare, toată viaţa s-a oprit la acel prag.

Când am trecut dincolo de prag am simţit ca o trecere. Apoi am intrat în acel spaţiu negru. Şi, suprinzător, totul era acolo foarte cald, precum apa caldă, liniştitoare, binevoitoare, simţeam siguranţă, simţeam iubire, o simţeam ca pe o mamă.

- Deşi era negru. Da.

- Ca o iubire maternă, prezenţa unei Mame universale, mă simţeam ca în pântecul mamei în timpul graviditătţii.

- Cum experimentai, ca un văzător, martor: nimeni, fără gânduri, o stare clară de conştiinţă, nevăzând nimic?

- Nicio formă.

- Nicio formă, doar o prezenţă caldă.

- Nimeni. Cred că era ca într-o experienţă în afara corpului. O experienţă nu în sens corporal, dar nici complet fără corp. Total surprinzător, mă uitam în jur, eram surprinsă şi dintr-o dată mi-a plăcut: Este bine, este sigur, este constructiv!

- Un loc unde să rămâi?

- N-aş spune asta.

- Un loc de odihnă?

- Nu asta. Întâlneşti iubirea universală, ceva infinit, înainte de crearea universului, dar nu puteam gândi ce va urma, pentru că nu exista timp.

- Ce ai experimentat tu este în tradiţie, acea conştiinţă non-duală care există în toate punctele universului, pretutindeni, acea prezenţă a fiinţării.

- Da. Şi nu există timp, nu există trecut sau viitor. Nu e nimic de la care să te gândeşti ce va urma, cum va fi viaţa mai departe.

- Fără început, fără sfârşit. Existenţa eternă.

- Apoi, cumva, s-a schimbat. Deci, la început era acea iubire maternă universală într-un fel de uter, se simţea rotund.

Apoi a devenit cumva erotic. Deodată a apărut un fel de mişcare, ca atunci când se mişcă uterul sau organele se mişcă sau fătul se mişcă în uter, mişcări lente, dar parcă deveneau uşor erotice, ca nişte energii diferite ce se atrăgeau prin acea mişcare, creând forme, creând lucruri noi. Era o mişcare către ceva.

- Ca în cosmogonia chineză: de la nimic, apare prima mişcare, apoi dualitatea.

- Din acea întunecime, era ca şi cum mi se arăta următorul capitol. Am simţit că mi se prezintă procesul creaţiei, stadiile creaţiei. "Acum să mergem la următorul capitol."

Deci, la început au apărut acele mişcări, fără forme, un fel de mişcări diferite de două calităţi diferite, apoi n-am mai văzut nimic, dar era clar că vor ajunge împreună, va fi ca o unire sexuală secretă, dar n-am văzut-o, nici n-am simţit-o, doar o înţelegeam. Simţeam acele energii erotice venind tot mai intens, dar era doar o stare, claritate.

Acesta a fost ca al doilea capitol, un fel de experienţă Kundalini, dar simţeam că mă aflu în starea de A FI, apoi o altă stare de intrare în creaţie, ceva era creat.

- Până la acel ambient negru fusese lumină, apoi un fel de deconstruire a lumii, apoi un spaţiu intermediar, şi apoi creaţia. Distrugere şi creare.

- La intrarea în întuneric era Iubirea, iubirea infinită şi apoi Creaţia. Din această Fiinţă apare Creaţia.

- N-am mai auzit astfel de relatare la prima mână, care apare în toate Cărţile Morţilor.

- Deci am simţit cumva acele mişcări sexuale, nu am experimentat unirea secretă, era sentimentul doar de A FI acolo, neaşteptând şi nedorind nimic. Deodată, a fost ca un fulger ce mi-a străbătut corpul, ca un trăsnet trecând prin trup.

- Simţeai corpul, căci înainte nu aveai.

- Da. Am simţit că a trecut prin mine. Nu prin acest corp, ci prin ceva. Apoi parcă am auzit o voce, nu vedeam nimic, doar aveam senzaţia că aud vocea unei foarte, foarte bătrâne femei, ca o mamă mare, o figură foarte bătrână, putea fi Mama universală, strigând la mine cumplit, cumplit, precum energia zeiţei Kali.

- O zeitate furioasă. Mama universului.

- Da. Cu furie, dar foarte iubitor, dar cu mânie, "Nu sunt împotriva ta, sunt cu tine". Strigând tare: "Nu sunt împotriva ta, sunt cu tine!"

Apoi, următorul moment a fost o mişcare în sus: „Împinge, împinge!", şi am fost aruncată înapoi pe uscat. Prin miracol. Prin mişcarea apei, cumva am fost aruncată înapoi pe uscat. Şi am privit înapoi...

- La început trebuie să fi avut apă în plămâni.

- Nu chiar, am fost aruncată într-un palmier, „Împinge!", şi am vomitat apa, apoi am ajuns pe picioarele mele şi am luat-o la fugă. N-aveam nimic. Apoi lucrurile s-au complicat.

Ca să rămânem la chestiune: nu am fost rănită, am luat-o la fugă, erau nişte localnici în depărtare, am fugit spre ei şi am stat cu ei câteva zile. Tot nu ştiam care este dimensiunea dezastrului.

Şi atunci am avut un adevărat şoc, toţi pierdusem totul, am improvizat un foc, stăteam acolo şi, o zi şi jumătate, am avut amnezie din cauza şocului. Ştiam cine sunt, dar nu puteam contacta pe nimeni pentru că nu îmi aminteam numerele de telefon.

Psihologic, aceea a fost cea mai severă experienţă din toată viaţa mea, pentru că a fost momentul când am simţit că nu mai controlez lucrurile. Nefiind în stare să îmi amintesc numerele de telefon ca să sun pe cineva.

- Deci un simţământ al propriei dezorganizări, aproape ca o stare psihotică.

- Cred că aşa se simte, când nu te descurci să pui cap la cap nişte numere, deşi încerci şi nu funcţionează,

- E foarte înfricoşător.

- Şi apropo de a lăsa lucrurile să curgă – nu poţi lăsa astfel de lucruri să curgă, este înfricoşător.

Da. Şi în acea izolare, nu puteam să contactez pe nimeni important. Tot încercam numere pe telefon. După o jumătate de zi, multe ore de încercări şi o noapte de somn, a doua zi am încercat o combinaţie de numere care a mers. Şi am putut suna un prieten să-i informeze pe

ceilalţi prieteni. Aceea a fost cea mai provocatoare experienţă din viaţa mea.

Apoi, observând cât de întinse erau urmările tsunami-ului, a fost o extensie a experienţei, apoi revenind şi având amnezia ceva timp, şi începând să înţeleg dimensiunea distrugerilor din întregul mediu, aceasta a fost o altă traumă, să vezi atât de mulţi oameni morţi, ca pe un imens câmp de război, totul distrus, mulţi morţi.

Apoi am călătorit înapoi la Bangkok. Şi atunci am avut aproape a doua cădere nervoasă, văzând kilometri întregi de oameni cu fotografii în mână căutându-şi rudele, sperând că le vor găsi în viaţă.

Atunci m-am apropiat de o cădere psihologică. Era prea mult. Acea durere, tristeţe, pierderea, tulburarea, să suport toate acestea era mult prea impresionant pentru mine. Deşi aveam o îndelungată experienţă, lucrând în psihiatrie şi spitale, stătusem la căpătâiul multor pacienţi muribunzi, deci aveam putere interioară şi experienţă. Dar asta era la un nivel colectiv, aşa o distrugere şi pierderi.

A fost o curbă accelerată de învăţare. Prima dată în viaţă m-am trezit în mijlocul unui câmp de război, mi-am imaginat cum este cu adevărat în război. A fost o învăţătură profundă. Imediat, inima, compasiunea mi s-au expansionat atât de mult, încât aproape că am cedat nervos.

A fost o aşa de mare deschidere a inimii să rezişti, la acest nivel colectiv, la acea tristeţe, acea durere. A fost de parcă în acel spaţiu negru am întâlnit-o pe Mama Universului şi cu acea experienţă şi energie puteam să suport totul, prin ea, cu ea, ea susţinea totul cu mine, eu suportam pentru alţii care nu puteau rezista. Simţeam o totală întărire a compasiunii, iubire adâncă. A fost foarte profund, m-a schimbat total.

Apoi am ajuns acasă şi am făcut psihoterapie în scop preventiv. Aveam destulă experienţă să mă descurc singură, dar mi-am spus că ar fi bine să am grijă de mine. Aşa că am urmat psihoterapie timp de un an şi jumătate ca să lucrez la aceste aspecte. Desigur, practic de 20 de ani, am multă experienţă personală în psihoterapie, dar am vrut să integrez experienţa aceea în mod serios.

Acea expansiune, nu-mi pot imagina mai multă expansiune decât aceea. M-a ajutat să îi pun o bază solidă, dar mi-a luat mulţi ani de integrare a experienţei. Sunt atâtea straturi multidimensionale de conştiinţă, am explorat întâi nivelul psihologic, apoi am ajuns la arhetipuri, la experienţa arhetipală a Mamei Universului, elementele Apă şi Foc, ca în Cartea Morţilor, acestea erau fragmente care s-au adunat de-a lungul anilor într-o experienţă mult mai cosmologică, mult mai extinsă.

Deci mi-au trebuit mulţi ani, nu puteam vorbi despre experienţă, am ascuns-o, nu puteam privi acele fotografii. După 5 ani am început uşurel să vorbesc, iar de 10 ani simt că am terminat, am integrat-o complet şi înţelegerea mea încă se extinde.

29-03-2019

https://www.youtube.com/watch?v=Fixn246l3KI

Jamie Munday – Ce urmează după trezirea lui Kundalini

După o trezire a lui Kundalini vei începe să trăieşti lucruri foarte stranii şi nenaturale. Unele de-a dreptul fascinante. Altele sunt mai negative. Depinde din ce punct de vedere le percepi.

Voi intra în subiect chiar acum. Sper că ţi le ofer la timp, dacă eşti angrenat pe o cale de trezire a lui Kundalini. În acest caz, sigur vor găsi rezonanţă în tine. Aşa că priveşte acest video.

După ce energia Kundalini a explodat prin corpul tău de-a lungul coloanei vertebrale, explodând în beatitudinea extazului, vei începe să observi nişte schimbări în tine foarte repede.

Prima este aproape instantanee. Mie mi s-a întâmplat peste noapte...

Să văd dacă găsesc nişte fotografii cu ziua dinainte şi ziua după eveniment. Cred că o să găsesc.

Forma feţei se va schimba (ziua de dinainte: obraji umflaţi) aproape instantaneu. Ştiu că sună nebunesc, dar e adevărat.

(ziua de după: ce bine mă simţeam!) Îţi vei pierde tot excesul de greutate a corpului într-o clipă, la propriu.

Pentru că energia interioară este atât de puternică, încât necesită toată grăsimea biologică din corp, ca să creeze un atât de mare salt energetic, o explozie ce te propulsează ferm într-o nouă stare a fiinţei.

Deci ăsta e primul lucru care ţi se întâmplă după o trezire Kundalini. Aproape instantaneu, peste noapte, forma feţei şi a corpului se va schimba, uite-aşa!

De asemenea, vei putea observa că, periodic, după trezirea lui Kundalini, intri în aceste stări pure de totală, totală linişte mentală. Ca şi cum ţi se şterge totul din cap. Asta te cam poate descumpăni, e destul de înfricoşător, descurajator pentru cineva care e nou în acest joc.

Pentru că, de obicei, trezirea lui Kundalini se întâmplă oamenilor care nu ştiu nimic despre Kundalini şi nu ştiau că poate există aşa ceva, dar se întâmplă cu un motiv.

Iar unii pot fi descumpăniţi de faptul că mintea le-a dispărut, efectiv, şi-au pierdut mintea, nu în sensul negativ, ci în linişte pură. Gândurile negative care erau acolo sau orice fel de îndoieli ce puteau fi acolo sunt distruse de Kundalini într-o secundă. Pur şi simplu, scoase afară şi eşti lăsat în linişte totală.

Şi parcă ai vrea înapoi, e cam demoralizant: „Niciodată nu am trăit fără gânduri, iar acum sunt în linişte totală şi nu mai am personalitatea

pe care mi-o ştiam, care nu mai există acum. Cine sunt eu?” Cam aşa este...

De asemenea, în timp ce eşti în această linişte profundă, vei începe să primeşti nişte revelaţii foarte puternice, care într-o secundă îţi vor răsturna întreaga concepţie despre lume. Lucruri pe care nu aveai cum să le ştii, lucruri care nu sunt date fiinţelor umane, nepământeşti, aproape de nivel cosmic...

Şi toate apar în această stare a fiinţei în care te-a aruncat Kundalini. Şi este accesibilă oricui în orice moment, doar că alegem să dăm atenţie doar stării mentale, în loc să percepem Existenţa noastră interioară.

Scuze, mă uit la nişte notiţe, căci nu vreau să uit ceva, este foarte important, mai ales dacă eşti la început în aventura Kundalini. Nu trebuie să treci prin ce am trecut eu, ci să reducem durata suferinţei.

Pe canalul meu sunt chestiuni care vă ajută, e ca un instrument spiritual care să-i ajute pe cei ce trec prin această experienţă şi nu ştiu ce naiba se întâmplă cu ei. Fiindcă eu am trecut prin asta.

Vei mai înţelege că ai o cunoaştere experienţială prin Kundalini şi starea fiinţei care apare va fi o cunoaştere atât de profundă, pe care nimeni nu ţi-o va putea contrazice, că TU NU EŞTI DOAR CORPUL. Viaţa este mult mai mult, dar nu i-ai dat atenţie.

Nimeni dintre noi n-a făcut-o până în acest moment, când suntem forţaţi de uimitoarea explozie beatifică de extaz ce ne conduce în această stare a fiinţei, mai aproape de ceea ce suntem cu adevărat, natura noastră Divină.

Deci vei şti cu siguranţă, poate nu vei şti cum este când mori, dar vei ştii că, după moarte, urmează mai mult. Mult, mult mai mult.

Iar în călătoria ta de după trezire, vei căuta cum fac eu, ce mai este acolo. Ai un sentiment de expansiune interioară când Kundalini se trezeşte în tine, în acel moment, energia se ridică brusc pe şira spinării şi explodează în vârful capului sau oricum ţi s-ar întâmpla, te vei expansiona, vei simţi că te dilaţi în toate direcţiile. Şi asta e o delectare.

Poate fi puţin deconcertant, fiindcă aproape că eşti smuls de la pământ. Iar această expansiune va continua pentru un timp, dar nu cu aceeaşi intensitate ca la început. Vei mai avea mici impulsuri de beatitudine din când în când, în următorii câţiva ani, explozii periodice de extaz.

Ar trebui să le foloseşti, dacă poţi. Cel puţin, eu am învăţat să le folosesc drept catalizatori pentru creşterea spirituală.

Probabil, vei fi tras înapoi de societate. Vei fi atras în această stare mentală în care trăim cu toţii. Aceasta a treia dimensiune. Vei fi atras

înapoi în ea temporar, numai dacă nu preferi să te întorci la NOUL mod de viaţă.

Dacă vrei, te poţi întoarce la societate, e în regulă, depinde de tine. Eu trăiesc în societate, sunt profesor de yoga în societate. Dar e ca şi cum te-ai trezi afară din instagramul vieţii tale. Sper că înţelegeţi. Mergem mai departe...

Aceste explozii de fericire le poţi folosi drept catalizatori să te întorci spre interior, spunându-ţi: „Da, uitasem, pentru ASTA sunt aici şi acum. Să ne concentrăm puţin pe ASTA."

După această experienţă Kundalini, va fi ca atunci când te plimbi prin oraş beat criţă, desigur, fără alcool în corp. E o stare ce vine natural din această cunoaştere că nu vei muri niciodată, că Ceva din tine nu aparţine acestei lumi. Şi vei umbla beat criţă pentru câteva săptămâni, poate chiar luni. Poate mai mult. N-am auzit să dureze mai mult de atât, dar e amuzant, aşa că bucură-te cât durează.

Şi când se va sfârşi, fiindcă se va sfârşi, să nu fii prea trist, pentru că acum te îndrepţi către următorul stadiu al călătoriei care ar putea fi perceput cam negativ. Când trebuie să faci o lucrare mai adâncă şi să înveţi multe despre de ce suntem aici şi unde duce totul.

Sunt vremuri interesante pentru tine. Într-adevăr! Fiindcă nu vei mai vedea niciodată lumea la fel. Niciodată. Când primeşti un sărut de la Dumnezeu sau de la Univers, viaţa ţi se schimbă. Vei privi ferm într-o unică direcţie. Această direcţie, ca să afli cine eşti şi de ce suntem aici cu adevărat.

Este emoţionant şi mă bucur pentru tine. Nu spun că nu vor fi obstacole pe drum, căci vor fi, totuşi.

Acum despre laturile negative, care vin alături de cele pozitive.

Pentru o perioadă ulterioară, cel puţin eu, nu mă puteam concentra. Urmam cursuri la facultatea de Drept şi, după ASTA, nu mă puteam concentra deloc, fiindcă pulsa atât de multă energie nouă prin trup, că trebuia să mă focusez doar pe asta.

Pentru o perioadă, doar am stat şi m-am concentrat pe această nouă energie care mi se mişca prin corp. Când se întâmplă ASTA, ai putea constata că e dificil pentru următoarea perioadă de timp.

Ar putea fi câţiva ani, ca să fiu sincer, eu încă mai simt asta într-un anumit grad. Poate nu vei mai fi în stare să formezi propoziţii corect. Poate nu vei mai putea să combini gândurile în mod corect, căci mintea ţi-a fost, pur şi simplu, împrăştiată, răvăşită. Tot ce credeai că ştii despre viaţă acum ştii că nu e adevărat. Toată mintea şi sistemul intern ţi-a

explodat în fragmente şi durează ceva, ceva mai mult, să le readuci înapoi. Dar nu va fi la fel ca înainte.

Vei fi absorbit într-o nouă stare pozitivă a fiinţei. Nu te vei întoarce la vechiul mod, care nu mai e valabil pentru tine.

Acele chestiuni mentale negative ar putea apare pentru scurtă vreme, dar numai ca să-ţi mai arate puţină durere, ca să ieşi din ea singur în ACEASTĂ stare a fiinţei în care suntem acum, în care ai fost aruncat.

Repet, este posibil pentru oricine. Nu e nevoie de o explozie a lui Kundalini! Deja suntem ACEASTĂ stare. Nu va apare nimic din ceea ce nu suntem deja. Contează la ce anume dăm atenţie.

Iar Kundalini te va forţa să îi dai atenţie acestei nemişcări, acestei conştienţe interioare naturale.

Aceasta ar putea fi cea mai dificilă parte. Aproape instantaneu, pe măsură ce începi să te întorci la modul normal de viaţă, revenind cu picioarele pe pământ. Ai nevoie să te împământeneşti, fiindcă nu vei vrea să fii în nori, plutind ca o zână. Trebuie să te întorci pe pământ. Dar vei reveni cu durere.

Şi unele răni adânci pe care le nutreai în vechea stare mentală vor ieşi la iveală şi-ţi vor cauza multă durere. Dar ţine minte că ele sosesc ca să le abordezi. Cum? Reîntorcându-ne la acel SPAŢIU în care te-a adus Kundalini. Acea naturală, normală stare de conştiinţă.

S-ar putea să simţi că nu e de ajuns în acel moment. Pentru că trezirea lui Kundalini te-a aruncat într-un extaz pe care vei încerca să îl recapeţi. Eu aşa am făcut.

Poate şi tu vei încerca să cauţi acea beatitudine, ca un dependent de droguri. Dar e important că ceea ce păstrăm din trezirea Kundalini nu este beatitudinea, ci acea stare a fiinţei spre care te-a condus această conştiinţă naturală, simţirea din corpul tău.

Când vezi vechile răni redeschizându-se răzbunătoare, te întorci la ACEA stare a fiinţei, ca ele să ardă singure.

Da, uitarea şi confuzia vor veni, din păcate. Va trebui să te descurci cu ele. Vei uita, poate, cum te simţeai înainte de trezirea lui Kundalini, aşa că ţi-ar putea veni greu să comunici cu oameni de pe acel nivel. Fiindcă cine erai înainte a fost distrus de Kundalini şi încerci să recombini lucruri care acum nu mai au sens pentru tine, dar au sens pentru oamenii obişnuiţi, care-şi văd mai departe de viaţă.

Încă eşti o persoană normală, desigur, suntem cu toţii oameni. Dar acum vei avea dificultăţi, n-o spun în sens negativ, dar va fi dificil, aşa am experimentat eu, să aduci împreună piesele din care eşti format cu ADEVĂRAT.

Să realcătuieşti un mod mai pozitiv de a trăi, în locul modului negativ, care, de fapt, este cel care te-a condus să ai trezirea lui Kundalini.

Într-un sens, dintr-un punct de vedere superior, te-ai pus singur în situaţia de a avea o trezire Kundalini printr-o izbucnire bruscă. Pentru că a fost ca un experiment pentru tine: întâi să mergi în întuneric în această stare oribilă a fiinţei, ca să fii apoi aruncat cu putere în Lumină.

Iar acum înţelegi că asta s-a întâmplat, ai fost, pur şi simplu, tras cu praştia, spre această lume incredibilă, care nu ştiai că e posibilă.

Dar acum este important să revii cu picioarele pe pământ. Acum începe lucrarea interioară profundă. Bucură-te de beatitudine, dacă încă mai eşti în ea, dar fii pregătit pentru ce urmează după aceea. Nu spun gogoşi, asta-i realitatea, să faci lucrarea interioară profundă!

Pentru voi, care faceţi lucrarea profundă, multă iubire!

Şi eu vă mulţumesc. Să mergem mai departe. Să creăm această plasă, ca să prindem în ea oamenii care sunt pe cale să se trezească la Adevărul a cine suntem, cât mai repede cu putinţă.

Multă iubire tuturor! Pace!

26-11-2019

https://www.youtube.com/watch?v=llFjA3XLzn0

Peter Panagore – Cum şi-a pierdut credinţa după NDE

Era în 1980, aveam 21 de ani. M-am dus să fac căţărare pe gheaţă în vestul Canadei, în Parcul Naţional Banff. Eram un tip sportiv, salvamontist, făceam adăposturi în zăpadă încă de când eram cercetaş... alpinism, escaladă pe stâncă, dar pentru prima dată făceam căţărare pe gheaţă. Eram împreună cu un căţărător experimentat.

Am urcat pe un pisc de renume mondial, înalt de 500 de picioare, în trei pasuri, dar am făcut o greşeală în privinţa echipamentului meu chiar din start. Am crezut că pot urca folosind un ciocan şi un târnăcop de gheaţă la fel de repede ca cei care folosesc două târnăcoape (pioleţi), ceea ce s-a dovedit a fi fals. Aşa că ascensiunea noastră a decurs foarte lent şi, când am ajuns în vârful ultimului pas, soarele deja apunea. Temperatura scădea pe măsură ce soarele apunea, iar hipotermia s-a instalat imediat. Eram într-o situaţie disperată şi am înţeles asta. Am decis că fie vom muri încercând să ne încălzim acolo, lipiţi de munte, fie vom muri încercând să coborâm, şi am decis că vom încerca să coborâm de pe munte.

A fost o noapte chinuitoare, cu degerături şi extremă hipotermie. Pe ultimul pas, chiar înaintea zorilor, după ce ne-am luptat toată noaptea să coborâm de pe munte, am intrat în ultimele faze ale hipotermiei. Eram prinşi de munte cu hamuri şi chingi în piroane de fier şi inele în granit, ieşiţi din zona cu gheaţă. Tim, partenerul meu experimentat şi prietenul meu, era în stânga mea. Temperatura pielii îmi creştea vertiginos, ceea ce însemna, practic, că organele interne preluau fluxul sângelui de la extremităţi pentru a nu ceda. Iar asta crea o falsă senzaţie de căldură, de care ştiam foarte bine, fiind antrenat să dau primul-ajutor, şi totuşi mi-am desfăcut fermoarul hainei, afară fiind sub zero grade. Şi atunci, temperatura internă mi-a scăzut şi mai repede şi am început să adorm. Mă trezeam după ce mă mai prăbuşeam pe stâncă, încercam să trag de frânghia blocată din nou şi din nou, dar dădusem drumul la unul dintre capetele frânghiei şi celălalt era legat de mine şi nu mai puteam să-l eliberez. Iar ca să-l adun, ar fi însemnat să urc înapoi şi, probabil, să cad de la 150 de picioare. Aşa că am lăsat frânghia aşa cum era şi încercam să trag de ea, dar adormeam într-una. M-am tras înapoi în sus ultima dată după o repriză de somn, şi am început să am ceea ce se numeşte vedere tunel: vederea periferică a început să se întunece şi să devină circulară şi să se estompeze foarte rapid până când totul a devenit negru. Eram în

întuneric, însă, spre deosebire de somnul normal, aveam conştiinţa trează. Când adormi îţi pierzi conştiinţa, dar eu ştiam că sunt treaz.

Stăteam în acest întuneric şi am simţit că mă prăbuşesc, dar nu şi că mă lovesc de stânci. Deodată, în faţa mea a apărut o mare întindere de întuneric extrem de negru, care se întindea cât vedeam cu ochii, cum nu mai văzusem niciodată. Nu era ca o noapte întunecată, fără stele şi fără lună pe cer, când te uiţi la ocean. Era ceva diferit, era de o mie de ori mai intens. Şi de foarte departe, din depărtarea aproape infinită, am văzut – iar acum voi vorbi în metafore, pentru că nu am alte mijloace – am văzut venind spre mine în grabă o luminiţă care umplea spaţiul, mai iute decât viteza luminii, umplându-mi întregul câmp vizual. Dar nu era doar lumină, ci era o inteligenţă amorfă care comunica direct cu mine, fără vreun substrat material. Şi mi-a spus fără cuvinte "Te iau", dar m-am împotrivit, pentru că nu ştiam ce se întâmplă. Nu pot spune că eram speriat, dar m-am împotrivit puternic, pentru că nu înţelegeam situaţia. Această lumină s-a repezit direct la mine spunându-mi "Te iau" şi m-a smuls din mine însumi şi m-a tras în sus prin proverbialul tunel. Tunelul era şi larg, şi îngust în acelaşi timp, ca şi cum ar fi fost infinit de larg, dar mic doar pentru a ne conţine, deci simultan, mare şi mic. Şi această entitate mă purta, iar eu eram liniştit. Nu-mi era frică. Eram buimac, dar nu mă pierdusem cu firea.

Deodată, am ieşit într-un întuneric infinit mai mare, care era şi luminos, deci amândouă simultan. Iar entitatea, îngerul a dispărut şi am rămas singur, ca un glob de conştiinţă de zece mii de ori mai mare decât corpul meu. Şi eram total mulţumit. Prima mea reacţie a fost: "Asta sunt eu. Acum îmi amintesc. Oare cum de am putut crede că sunt acel corp?! Asta sunt eu!" Nu aveam materie, energie, atomi, molecule, fotoni, electroni şi chestii de genul ăsta, eram doar conştiinţă pură, dar cu toate simţurile. Deci eram o minte, gândeam, aveam vedere şi auz şi toate simţurile, dar nu mai eram Peter. Puteam vedea în toate direcţiile deodată.

Şi s-a deschis un fel de portal în faţa mea – dacă aş fi avut faţă, ceea ce nu aveam – ca o uşă sau un portal. S-a deschis un tunel lung şi arcuit, infinit de arcuit, care era cumva în interior şi neseparat de această veşnicie mai mare în care mă aflam. Portalul era ca o mică cascadă strălucitoare şi transparentă, puteam vedea prin ea, dar şi translucidă, puteam vedea şi cascada în acelaşi timp. Şi am atins această cascadă cu sufletul, cu conştiinţa mea, şi era toată Viaţa acolo. Era toată Viaţa din tot universul şi din toate universurile şi toată Viaţa care a existat şi va exista vreodată. Şi a intrat în mine.

Vă povestesc lucrurile astea într-o succesiune temporală, dar era un loc atemporal – ceea ce înseamnă tot timpul şi fără timp, tot timpul adunat într-un singur loc, dar şi niciun fel de timp. Este foarte greu de descris, prefer să povestesc în succesiune, fie şi numai pentru sănătatea mea mintală.

Aşadar, am atins această chestie, care a intrat în mine şi m-a strigat pe nume, dar nu Peter, ci cu numele sufletului meu, în care puteam desluşi momentul creării fiinţei mele, în urmă cu eoni. Am putut vedea lunga poveste a existenţei sufletului meu, care nu era Peter. Şi am putut vedea chiar crearea mea ca un foton – undă şi particulă, simultan – din însăşi Lumina, separat şi identic cu ea, dar distinct de ea. Am văzut că am avut şi alte vieţi, dar nu şi care anume şi nu am putut distinge dacă au fost succesive sau simultane. Dar mai ştiam că ele nu eram eu, că adevăratul Eu era sufletul care le conţinea. Acele vieţi omeneşti erau ca nişte mici scobitori înfipte în interiorul acestui suflet veşnic mult mai mare.

Şi apoi mi-am auzit numele, Peter, m-am simţit o făptură, creată de către Creator din chiar substanţa sufletului meu şi a conştiinţei mele, deşi nu puteam vedea cine vorbea în mine. Această voce mi-a trecut în revistă toată durerea pe care o produsesem în viaţă şi o simţeam din punctul de vedere al oamenilor care suferiseră din cauza mea, intenţionat sau neintenţionat. Am simţit durerea lor, dar de zece mii de ori mai mare – spun zece mii, pentru că este un număr imens şi inimaginabil – iar eu am simţit toată durerea lor înmulţită cu zece mii. Era de parcă mi-aş fi produs-o mie însumi, ei au suferit puţin, iar eu am suferit cel mai mult. Şi erau adăugate şi toate motivele mele de a le provoca suferinţă.

Iar vocea vorbea în mine – fără sunet, fără gen, fără limbaj: “Te iubesc”. Îmi arăta iubire, mă aducea spre iubire, exprima către mine iubirea eternă, care este de neimaginat, de neînţeles: “Te iubesc. Te ştiu dintotdeauna. Am ştiut toate aceste lucruri despre tine. Te cunosc de când ai fost creat. Cunosc lunga poveste a sufletului tău. Ştiu cum este să fii o fiinţă umană în viaţa pământească. Te iubesc aşa cum eşti, eu te-am creat. Te ştiu dintotdeauna, te-am iubit întotdeauna”.

Şi treceam prin această suferinţă, toată suferinţa pe care am provocat-o altora, şi o numesc iadul, mi-am creat propriul meu iad – ca în cântecul acela de Crăciun al lui Jacob Marley, “Link by link” – şi mă judecam şi îmi era ruşine, dar nu din cauza a ceea ce făcusem. Fiindcă mi se arăta simultan şi faptul că nu era vina mea că am provocat durere, asta-i urmarea firească a faptului de a trăi ca om în această lume. Aşa stau lucrurile, orice fiinţă umană provoacă durere altor fiinţe umane şi

sieşi. Este un lucru bine ştiut de către Divinitate. Dumnezeu ştie asta despre noi.

Adusesem cu mine Acasă, în Ceruri, toată dragostea care mi-a fost dăruită şi toată dragostea pe eu am dăruit-o – este ca o comoară. Cumva, asta m-a ajutat să-mi întorc ochiul interior spre Divinitate şi să fiu purificat de focul divin al dragostei. Şi atunci am scăpat de trăirile de care nu aveam nevoie, nu că ar fi fost rele, dar nu mai aveam nevoie de ele. Şi odată ce au dispărut, am fost umplut cu această combinaţie de adevăr, bucurie, cunoaştere, fericire, înţelegere, compasiune, speranţă, adoraţie, uimire, paradis. Lista este lungă, dar nu erau separate, ci toate, un singur şi acelaşi lucru. Pentru a le rezuma pe toate, aş folosi două cuvinte: frumuseţe şi iubire, cu accent pe ultima. Iar povestea continuă. Aş putea să mă opresc aici sau aş putea să vă povestesc cum m-am întors şi ce s-a întâmplat apoi...

– Întotdeauna am fost curios să aflu cât timp a durat, cât timp ai fost plecat sau cât timp ai simţit că ai fost plecat.

– Ei bine, habar n-am. Nu ştiu. Nu aveam ceas la mine. Şi am ajuns într-un loc atemporal, iar asta înseamnă că ar fi putut dura o secundă, ar fi putut fi cinci minute, nu ştiu. Lui Tim, tovarăşul meu, nu i-am spus ce s-a întâmplat cu mine, dar fusesem plecat suficient de mult timp încât să creadă că murisem. Asta-i tot ce pot spune. Şi mai spun că m-am întors doar pentru că am ales eu să o fac. Eram binevenit să rămân în Rai, dar am ales să mă întorc. Iar când m-am întors, Tim mi-a spus că crezuse că sunt mort, că murisem. “Ai murit, ai fost mort! Dacă mori tu, voi muri şi eu” – asta era îngrijorarea lui majoră.

– Spune-ne cum ţi s-a oferit posibilitatea să te întorci.

– Da, spuneam că simţeam acest sentiment de unitate, de unitate a fiinţei. Eram totuşi separat, cum se spune în “Geneza”, o imagine a Divinului, nu eram totalitatea Divinului, dar cu siguranţă eram precum Divinul. Eram o imagine a acestuia, ca un subgrup al acestuia, din aceeaşi substanţă, totuşi, mai puţin decât El. Şi nu trecusem prin tunel. Şi i-am zis: “Nu am trecut prin al doilea tunel, nu am trecut încă prin portal. Trebuie să mă duc?”. Şi Dumnezeu a zis: “Nu trebuie să te duci”. Eu i-am răspuns: “Păi, am un motiv să rămân pe Pământ”. Părinţii mei sufereau, căci sora mea fugise de acasă şi dispăruse din viaţa noastră, ceea ce o lovise pe mama foarte puternic.

Şi într-o clipă, am fost târât prin imensitatea universului şi adus în această dimensiune a acestui univers, dar cumva în afara lui. Puteam vedea tot Pământul dintr-o dată, toţi munţii, râurile, torentele, fluviile, oceanele, peştii, toate păsările şi animalele şi copacii şi plantele, totul,

dar mai ales, puteam vedea fiinţele umane: şapte miliarde de oameni şi toată lumea era acoperită de un acelaşi văl, care acoperea totul în lume. Iar fiinţele umane nu puteau vedea dincolo de văl – ceea ce eu puteam.

Şi vocea mi-a spus: “Aşa cum simţi că te iubesc, de acum ştii că aşa te-am iubit întotdeauna şi aşa te voi iubi”, iar această iubire este... nici nu pot să vă spun cât de intensă este. Orice cuvânt e sortit eşecului. Este ca şi cum ai strivi toate universurile laolaltă într-o singură gaură neagră, atât de intensă este, şi nici măcar această comparaţie nu este suficientă.

Şi nimeni de pe Pământ nu putea să o simtă. Toţi îşi vedeau de viaţa lor de zi cu zi, fiind iubiţi în mod absolut de către Divinitate, la fel ca mine, la fel cum ştiam că sunt iubit, şi o ştiam pentru că eram vindecat şi nu sufeream. Nu aveam un trup care să sufere, nu aveam nicio suferinţă.

Şi vocea a spus: “Aşa cum te iubesc acum, te-am iubit întotdeauna şi îi iubesc pe fiecare în parte, inclusiv pe părinţii tăi”, ale căror chipuri le puteam vedea. Le puteam vedea suferinţa în suflete şi pe chip. Ştiam că, din momentul morţii mele din acea noapte, până în momentul în care urmau ei să moară, suferinţa lor va creşte exponenţial, din cauză că îşi vor fi pierdut doi copii. Chiar dacă ştiam că totul va fi bine pentru ei după ce vor muri, am decis să nu-i las să treacă prin acest calvar. Aşa că am întrebat: “Pot să revin aici? Dacă mă întorc la viaţă, voi putea să revin aici?”. Şi vocea a spus: “Da, am vrea să rămâi, însă te poţi întoarce”. Şi am răspuns: “Mă voi întoarce şi o să-mi ajut părinţii, care astfel nu vor suferi la fel de mult. Aleg să-mi trăiesc viaţa”. Şi vocea a spus: “Nu vei trăi viaţa ca înainte” şi m-a trimis înapoi.

– Cât de convins eşti că totul a fost real şi nu doar o halucinaţie?

– Pentru mine, a fost foarte clar. Poate că mă înşel, poate că se va dovedi că a fost un fel de reacţie biologică în creier, dar nu aşa am simţit eu. Pentru mine a fost ceva mai real decât orice am trăit în viaţa mea înainte sau după aceea.

– Îmi place, în cartea ta, cum le-ai spus membrilor congregaţiei tale că nu ai credinţă. Poţi să explici pe scurt cum se face că nu mai ai credinţă în Dumnezeu?

– Sigur. Sunt un cleric hirotonit şi am slujit în bisericile congregaţionale din New England timp de mulţi ani, decenii, dar în momentul în care m-am întors din moarte, toată credinţa îmi era ştearsă, toate credinţele mi-au dispărut, nu doar cea religioasă, ci şi credinţa în normele culturale. Complet... pentru că eu privesc detaşat, ca un antropolog, toată normele culturale. Replici de genul “Oh, ce drăguţă e bluza aia gri cu hanorac, am şi eu unul”, cu rolul să te integrezi social. (Chiar am un hanorac de ăsta.)

Aşa că, m-am întors fără nicio credinţă în cultură, religie sau Dumnezeu. Pentru mine, Dumnezeu nu este ceva în care să crezi, ci ştiu că Dumnezeu este real, ştiu de unde vin, ştiu încotro mă îndrept, dar, mai important, ştiu că sunt cunoscut de Cel care cunoaşte totul şi nu mă pot preface că nu ştiu. Senzaţia asta nu se opreşte niciodată. Chiar şi atunci când dorm, continuă. Deci, pe lângă faptul că nu am nicio credinţă, nu am nici îndoieli. Nu am îndoieli şi nu mă tem deloc de moarte, pentru că ştiu unde voi merge.

– Pentru mine, acesta este unul dintre cele mai frumoase lucruri la oamenii care au avut experienţe în apropierea morţii. Ei se întorc ştiind cu certitudine. Cred că este un dar foarte mare. Îmi place că, în cartea ta, spui că e la fel cum nu crezi în copaci şi păsări, ci ştii că există. Nu ai credinţă în ele, ştii că există, pur şi simplu.

– Exact, exact aşa. Nu trebuie să cred că acest pahar există şi că apa există. Le luăm de bune, ştim că există. Într-un mod similar s-a prezentat Divinitatea, ca ceva de la sine înţeles şi evident. Hinduşii vorbesc despre Maya, Iluzia, pentru mine e ca şi cum aş trăi într-o iluzie. Cu senzaţia asta mă lupt. Spui că este o binecuvântare să ştii adevărul şi este, de acord. Sunt o mulţime de beneficii, dar sunt şi dezavantaje. Trăiesc fără a fi ataşat aproape de nimic.

Sigur, mai am simpatii şi antipatii, de exemplu, când cana mea preferată s-a spart, căzând pe jos când îmi beam cafeaua dimineaţa, fiindcă i s-a rupt toarta, regretam “Aveam cana aia de 30 de ani”... dar nu este real, ştiu că nu este real, ştiu că totul este trecător şi temporar, cum sunt şi eu.

– Cred că un lucru foarte important despre care mulţi vorbesc atunci când revin aici, nu ştiu dacă depresie este cuvântul potrivit, este acel dor de a se întoarce acolo.

– Da, da, şi eu. Da, depresie. Am avut o depresie fiziologică. Îmi doream atât de mult să mă întorc, încât mi-am regretat imediat decizia, în momentul în care am început să pot gândi la ceea ce trăisem şi la alegerea pe care o făcusem: “Am făcut o greşeală imensă întorcându-mă”. Tot ce voiam era să mă întorc Acasă. Aici e ca şi cum aş trăi într-o lume bidimensională în alb şi negru, în comparaţie cu trăirea multisenzorială multicoloră, ca în realitatea virtuală, de acolo. Odată ce ai fost în acel loc, când revii aici, oricât de frumos ar fi – iar eu trăiesc intenţionat într-un loc extraordinar de frumos, ca să pot sta cât mai aproape de frumuseţe – dar chiar şi aşa, e ca şi cum... e foarte frumos, dar nu e acelaşi lucru cu frumuseţea divină supremă.

– Îmi place cum ai scris şi că răsăriturile de soare sunt urâte. Încă sunt urâte sau au fost urâte doar pentru o vreme?

– Au fost urâte pentru o vreme. Primul an a fost foarte dificil.

În prima dimineaţă după escaladă, am condus maşina şi am dormit noaptea, iar în dimineaţa următoare m-am trezit, după ce distrusesem complet maşina, şi am făcut autostopul până la Bozeman, cu tot echipamentul meu, în timp ce Tim a luat un autobuz şi echipamentul lui. Priveam răsăritul soarelui şi era foarte frumos, dar mie nu-mi părea aşa. Era ca şi cum m-aş fi uitat la un desen animat. Era ca şi cum aş fi fost într-un desen animat, doar că nu doar mă uitam la desene, ci eu însumi eram desenul animat. Ca şi cum corpul meu era desenul animat şi gândurile mele erau desenul animat şi toate simţurile mele erau desenul animat; desenul animat era în afara mea şi în interiorul meu şi totul era super năucitor. Tot ce îşi dorea sufletul meu era să se întoarcă în unitatea Fiinţei.

Şi, iată-mă aici, în acest loc al separării, unde totul, dragostea şi frumuseţea şi adevărul şi speranţa şi bucuria, totul este fragmentat aici, şi orice altceva, nu doar acestea, totul este fragmentat aici, nimic nu este în uniune cu Divinul. Da, lumina pătrunde pretutindeni în orice moment, dar aici este încă fracturată, trăiesc într-un corp fracturat şi într-o lume fracturată. Şi tot ce îmi doream era întregirea şi unitatea, pe care ştiu că le voi avea din nou, pentru că mi-au fost promise.

15-09-2021

https://www.youtube.com/watch?v=R8o2rcWldWk

Jayne Smith – O profundă experienţă în apropierea morţii

Când am născut, am trecut prin ceea ce acum se numeşte o experienţă în apropierea morţii. Mi-am simţit sufletul – care cred că este un nume la fel de bun ca oricare altul – mi-am simţit sufletul ridicându-se din piept, trecând prin cap şi ieşind prin creştet. L-am simţit, am simţit mişcarea lui şi l-am auzit făcând un sunet: "uşş". Şi m-am trezit într-un spaţiu întunecat, în care nu ştiam ce se întâmplă. Ştiam că ceva nu este normal, dar nu aveam nici cea mai mică idee ce anume. Şi deodată, m-am trezit într-o ceaţă cenuşie şi mi-am dat seama că “am murit, am murit, deşi trăiesc”.

Şi simţeam atâta recunoştinţă, încât inima mea era pe cale să explodeze, pentru că întotdeauna sperasem că există viaţă după moarte, dar nu avusesem nicio certitudine. Şi iată-mă, ştiam că murisem şi totuşi sunt în viaţă. Şi am început să-mi revărs recunoştinţa, mulţumirile către Dumnezeu fiindcă aşa stau lucrurile, că de fapt continuăm să trăim mai departe. În timp ce revărsam toate aceste sentimente de dragoste şi mulţumire, ceaţa cenuşie s-a transformat într-o imensă lumină alb-strălucitoare. Nu era o lumină statică, aşa cum ar fi un reflector pe scenă. Era o lumină dinamică. Într-un fel, lucrurile se întâmplau, puterea se desfăşura în lumină. Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce era vorba, până când lumina a venit spre mine şi m-a atras în ea. Şi la un moment dat, lumina şi cu mine am devenit una, sau cel puţin aşa mi s-a părut.

Lumina era făcută dintr-o iubire pe care nici măcar nu o pot descrie, oricât aş încerca. Nu există cuvinte care să descrie acest tip de lumină, acest tip de iubire. Iubirea îmi spunea, fără cuvinte: “Eşti sufletul meu prea-iubit. Te iubesc din toată inima mea. Te iubesc fără condiţii. Te preţuiesc mai presus de orice imaginaţie”. Asta recepţionam, fiind scufundată în lumină. Şi, aşa cum am spus, era dinamică, nu era liniştită, dar nu era nici agitată, era o relaţie dinamică între mine şi lumină.

Am început să devin extatică. Forţa, puterea acestei lumini era de aşa natură, încât ceva din mine reacţiona urcând din ce în ce mai sus, din ce în ce mai sus, din ce în ce mai sus. Şi am ajuns la un punct în care mă simţeam legănată în lumină. Atunci a început pacea, sentimentul cel mai minunat şi mai liniştit pe care îl simţisem vreodată. Şi m-am lăsat să plutesc în starea asta pentru o vreme, în această iubire şi lumină.

Dar nu s-a terminat aici. Dintr-o dată, ceea ce consider a fi un pachet de informaţii a intrat în fiinţa mea şi am început să ştiu lucruri pe care nu le ştiam înainte. Îmi erau transmise ca şi cum aş fi fost o staţie de recepţie. Nu aveam deloc gânduri proprii când se întâmpla acest lucru. Mi se transmitea că sunt o fiinţă nemuritoare, că am existat dintotdeauna, că voi exista întotdeauna, că sunt eternă, că sunt indestructibilă, că nu mi se poate întâmpla niciodată nimic care să mă şteargă de pe faţa Pământului sau din orice alt loc. Şi am ştiut că era adevărat. Nu m-am îndoit de nimic din ceea ce îmi oferea lumina, pentru că undeva, în interiorul meu, ştiam că lumina era – şi nu gândeam "O, lumina este Dumnezeu", nu mă gândeam la asta – pur şi simplu, simţeam că lumina venea de la Dumnezeu. Aveam simţăminte, nu gânduri. Şi ştiam că tot ceea ce îmi dădea lumina era adevărul absolut. Am plutit o vreme în această cunoaştere a indestructibilităţii mele, a veşniciei mele, simţind că sunt legănată şi iubită mai presus de orice sistem de credinţă de care auzisem vreodată.

Şi apoi, brusc, un al doilea pachet de informaţii a coborât asupra mea. Iar din acea cunoaştere am ştiut că lumea este perfectă. Când spun "lume", mă refer la totalitate, la întreg, care este perfect. Îmi amintesc cu precizie cuvintele care mi-au parvenit, şi anume că "lumea funcţionează conform unui plan perfect şi planul se desfăşoară la perfecţie de la sine". Şi am ştiut că este adevărat. Am ştiut că toate acestea erau adevărate.

Şi am păstrat acest sentiment o vreme, înţelegând că toate lucrurile pe care noi le considerăm crude şi oribile şi toate războaiele care au loc, înţelegând faptul că toate acestea fac parte cumva dintr-un plan perfect, din ceea ce Dumnezeu pune la cale şi că eu, personal, nu trebuie să mă îngrijorez pentru ele. Deşi, când te întorci pe Pământ vrei să faci ceva în privinţa lor, pentru că deocamdată trăim aici, pe Pământ. Dar, în realitate, nu trebuie să-mi fac griji pentru nimic. Totul este planificat şi perfect.

Aşa că, pentru o vreme, am rămas în acea lumină, iar extazul, beatitudinea nu s-au plafonat deloc. Au continuat, au continuat şi au continuat, până când s-a ivit primul meu gând din toată povestea asta. Şi acela a fost: "Nu ştiu cât mai pot suporta senzaţia asta fără să mă fac bucăţele". În clipa când am avut acest gând, intensitatea luminii a început să scadă, intensitatea extazului a început şi ea să scadă, totul a coborât până la nivelul la care puteam suporta.

Deodată m-am gândit: "Nu ştiu ce se întâmplă. Nu ştiu unde sunt. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat. Nu-mi dau seama dacă mă aflu în această lumină de cinci minute sau de cinci ani sau de o sută de ani."

Pentru moment, am fost total şocată. Dar asta nu a durat decât circa cinci secunde.

Şi apoi m-am trezit în mijlocul unei pajişti verzi incredibile, uimitor de frumoase. Era o lumină mai degrabă aurie, mai frumoasă decât lumina noastră de aici, de pe Pământ, dar nu marea lumină albă cu care fusesem unită. Stăteam şi mă uitam la lucrurile de acolo, care aveau culori nemaivăzute. Nu mai văzusem niciodată multe dintre culorile pe care le aveau acele plante. Aveau şi culori cunoscute şi totul în această pajişte era frumos colorat, tufişuri, plante cu flori. Era esenţa frumuseţii. Se vedea o lumină strălucind din fiecare dintre acele lucruri vii, nu proiectată asupra lor dintr-o sursă exterioară, ci ieşind din interiorul lor. Cred că era însăşi viaţa plantei, care se arăta ca această lumină minunată. Pentru o vreme, am absorbit toată această frumuseţe şi m-am simţit sublim – este un cuvânt potrivit.

În cele din urmă, am privit în sus şi am văzut la o distanţă de poate 500 de metri, un deluşor. Stăteau în picioare pe acel deal poate 18, 19, cel mult 20 de oameni, nu i-am numărat, dar aşa am evaluat. Erau îmbrăcaţi în robe, robe foarte simple, nimic elaborat, doar robe în mai multe culori. Doi sau trei erau în alb, iar restul erau îmbrăcaţi în diverse culori minunate. Păreau să stea în mici grupuri, aşteptând ceva. Acum mă gândesc că erau un fel de ajutoare. Cred că aşteptau oameni ca mine, care nimeriseră acolo din greşeală, poate. În clipa în care mi-a venit gândul "Vreau să fiu acolo, vreau să vorbesc cu aceşti oameni", deja eram acolo. Nu a trebuit să străbat cei 500 de metri sau să urc micul deal. Pur şi simplu eram acolo. Un grup de trei sau patru bărbaţi s-au îndreptat spre mine, iar cu unul dintre ei am purtat toată conversaţia. Era cam cu atâta mai înalt decât ceilalţi bărbaţi. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, putea avea în jur de 60, 65 de ani. Era chel, avea părul alb în lateral şi la ceafă. Avea cel mai frumos chip pe care l-am văzut vreodată la o fiinţă umană. Cuprindea toată înţelepciunea, toată compasiunea, toată dragostea şi înţelegerea. Am ştiut din prima clipă când l-am privit că tot ceea ce îmi va spune este adevărat. Nu aveam nicio idee cine era. Nimic din interiorul meu nu-mi şoptea că ar fi Isus, Dumnezeu, Petru, Pavel. Nu avea nume, dar era un fel de autoritate spirituală în care puteam să am încredere absolută, fără niciun dram de îndoială. Roba lui era purpurie. Şi trebuie să mărturisesc că nu am vorbit prin cuvinte. Era suficient să-mi vină ideea a ceea ce voiam să spun şi el înţelegea imediat. Nici măcar nu trebuia să-mi găsesc cuvintele.

Primul lucru pe care i l-am spus a fost "Ştiu ce s-a întâmplat. Înţeleg, ştiu că am murit". Iar el a spus, desigur, fără cuvinte, mi-a transmis

mental “Este corect. Da, da. Dar nu vei rămâne aici, pentru că încă nu ţi-a venit vremea să fii aici”. I-am răspuns “Bine, dar vreau să te întreb ceva. Aici nu am întâlnit decât frumuseţe, iubire despre care nici nu ştiam că poate exista, totul, de când am ajuns în acest loc, a fost perfect şi frumos şi absolut iubitor. Dar cum rămâne cu păcatele mele?”. Aveam doar 23 de ani, nu acumulasem prea multe, dar ştiam că trebuie să-ţi iubeşti aproapele şi să nu spui minciuni şi alte lucruri de genul acesta, şi întotdeauna m-am gândit că trebuie să plăteşti pentru ce ai greşit.

Îmi amintesc primul sentiment pe care l-am avut când am încălcat o poruncă. Am căzut de pe bicicletă şi de undeva, nu ştiu de unde, pentru că nu auzisem niciodată această expresie acasă, am spus “La naiba, Isuse!” când am căzut. Am rămas prinsă sub bicicletă şi mă gândeam “Am luat numele Domnului în deşert” şi am aşteptat să se abată asupra mea vreun trăsnet, dar nu s-a întâmplat nimic. În final, m-am ridicat şi mă gândeam “Cred că nu se aplică şi copiilor”, pentru că aveam doar vreo şapte ani.

Aşa că aveam noţiunea păcatului şi l-am întrebat “Cum rămâne cu păcatele mele?”. Iar el mi-a zis “Nu există păcate, nu aşa cum crezi tu pe Pământ. Singurul lucru care contează aici este ceea ce crezi tu”. Şi mi-a pus o întrebare: “Ce este în inima ta?” şi, într-un mod pe care nu-l pot înţelege sau descrie, mi s-a permis pentru câteva secunde să privesc în sufletul meu, cred, în partea cea mai profundă a mea. Se spune că inima este poarta de acces către suflet şi cred că acolo m-am dus. Am văzut ce era în miezul meu şi era iubire, era o iubire perfectă, la fel cu cea în care fusesem scufundată în lumină. Aceea era esenţa mea. Şi am ştiut că nu era doar esenţa mea, ci şi esenţa tuturor fiinţelor umane. Aşa suntem creaţi, după chipul lui Dumnezeu. Ăsta-i adevărul. Noi suntem o parte din Dumnezeu. Asta suntem, cu adevărat.

Şi îmi amintesc că mă gândeam: “A, desigur, desigur. Ştiam asta. Cum de am putut uita?!”. Apoi l-am întrebat: “Din moment ce nu pot rămâne şi trebuie să mă întorc, poţi să-mi spui care este sensul tuturor lucrurilor, totul, întreaga creaţie, care-i rostul ei?” Şi mi-a răspuns. Dar îmi pare rău să vă spun că nu vă pot spune. Mi-a răspuns şi era atât de simplu, nu au fost mai mult de trei sau patru propoziţii. Am înţeles în totalitate. Şi l-am întrebat: “Pot să duc toate astea înapoi cu mine, din moment ce nu pot rămâne, pot să iau cu mine tot ce am învăţat, pentru că vreau să le împărtăşesc atâtor oameni ?”. Şi el mi-a spus: “Poţi lua totul înapoi cu tine, cu excepţia răspunsului la ultima întrebare, pe care nu vei putea să ţi-l aminteşti”. Bineînţeles, era vorba de răspunsul său despre rostul creaţiei.

În acel moment, totul a redevenit întuneric. Am auzit un sunet incredibil de puternic şi neplăcut, iritant, care suna de parcă cineva ar fi trântit uşa unui cuptor cât de tare putea. Auzeam doar bang, bang, bang, bang, bang, bang. Dar n-a durat mult. Şi apoi s-a lăsat linişte. Apoi am auzit în ureche un clinchet electronic, despre care m-am tot întrebat ulterior ce a fost. În anii care au urmat, am citit despre unele persoane care, spre sfârşitul experienţei de moarte clinică, au auzit acel clinchet, simţind cum corpul lor spiritual se aliniază cu corpul lor fizic. Eu nu am simţit toate astea, dar am auzit clicul. Deci, într-adevăr, mă întorsesem.

M-am trezit şi am constatat că doctoriţa mă omora. Îmi făcea ceva cu pumnul pe stern şi, pur şi simplu, îmi venea să-i reproşez "Ce îmi faci?". Mai născusem înainte şi nimeni nu-mi făcuse aşa ceva. Şi atunci i-am spus "Nu vreau să par nepoliticoasă, dar aş vrea să încetezi cu treaba asta". Iar ea a spus "Bine, aşa voi face", cu un zâmbet abia schiţat pe figură. Nu aveam habar despre masajul cardiac extern, aşa că nu ştiam că asta făcea ea, am aflat mai târziu. Era o bună prietenă a mamei mele şi m-am gândit că nu pot să-i povestesc ce mi s-a întâmplat. Nu îndrăzneam să-i pun întrebări, ca să nu creadă că am un fel de depresie postnatală, iar mama şi tata vor afla şi ei asta. Nu m-am gândit că soţul meu ar crede asta, destul de interesant, dar m-am gândit "voi provoca agitaţie, dar eu ştiu că sunt bine". Aşa că nu am întrebat-o nimic şi, sincer, din acel moment, nu-mi amintesc prea multe din ce mi s-a întâmplat după ce m-am întors pe pământ, în prima jumătate de oră, pentru că mi se făceau unele lucruri. Mi se făcea o injecţie, cineva îmi frământa burta. Eram mai mult în afara corpului decât înăuntru, nu în lumea spirituală, ci doar în afara lumii fizice.

Totuşi, mi-a spus când a intrat în cameră: "Cum te simţi?", "Mă simt bine", "Mi-ai dat ceva bătăi de cap pentru câteva minute, dar acum totul este în regulă şi tu eşti bine, copilul este bine". I-a spus acelaşi lucru şi soţului meu când au ieşit pe hol. Cred că i-a spus ceva mai mult "Am crezut că am pierdut-o pentru un minut, dar totul este bine cu ea şi la fel şi copilul". El nu i-a mai pus alte întrebări, pentru că nu voia să audă veşti proaste. L-am întrebat "Ai întrebat-o despre ce bătăi de cap a fost vorba?". El mi-a răspuns "Nu. Am vrut să aud doar partea în care spunea că tu eşti bine şi copilul este bine". Doar asta l-a interesat.

Deci nu am reuşit niciodată să discut cu ea despre asta. Şi am păstrat în mine această experienţă timp de 23 de ani, până când Raymond Moody a scris acea carte. Nu am cuvinte să vă descriu cum m-am simţit citind acea carte. Am plâns pe tot parcursul ei cu lacrimi abundente. Am aflat pentru prima dată că nu eram singura persoană de pe Pământ care

avusese această experienţă, numită de el “experienţă în apropierea morţii” NDE. Timp de 23 de ani crezusem că eram singura şi nu ştiam ce ar trebui să fac în această privinţă. Şi nu aveam cu cine discuta. Nu eram Maica Teresa, nici măcar nu auzisem despre ea atunci. Şi nu ştiam ce ar fi trebuit să fac. Dar până la urmă, am aflat: Trebuia să răspândesc vestea. Dar nu chiar atunci, pur şi simplu, nu era momentul potrivit. Bănuiesc că relatarea mea ar fi fost batjocorită, ridiculizată. Nimic din mine nu mi-a dat semnalul că ar fi fost momentul potrivit pentru a începe să vorbesc cu oamenii despre asta. I-am povestit totul soţului meu şi, binecuvântat să fie, mi-a spus “Dragă, nu înţeleg mai mult decât tine, dar dacă tu spui că s-a întâmplat cu adevărat, ştiu că este adevărat”. Şi vorbele lui mi-au fost de ajuns.»

NOTA traducătorului: Este remarcabilă menţiunea lui Jayne despre aparentul secret aşternut asupra fenomenelor paranormale şi spirituale în perioada când ea a avut NDE, adică prin anii '60 ai secolului trecut. De atunci, multe secrete s-au dezvăluit şi au intrat în zestrea de cunoaştere a omenirii. De pildă, marea taină a Creaţiei, pe care Jayne nu a avut voie să şi-o amintească, este astăzi popularizată de către curentul nondualist şi iluminaţi. De aici, tragem concluzia că Dumnezeu are o agendă, sau omenirea are nişte etape de străbătut, care nu pot fi sărite. Ignoranţa face parte din plan, dar şi cunoaşterea are vremea ei. Nimeni nu o poate grăbi, pentru a nu strica echilibrul lumii. Şi tot nimeni nu o poate întârzia... Să ne bucurăm, aşadar, că trăim într-o perioadă de mari revelaţii spirituale!

10-10-2021

https://www.youtube.com/watch?v=6jcIZMqQ08o

Rich Kelly – Viaţa este o piesă de teatru

Rich Kelley a murit şi a înviat în apa Golfului California pe când avea 15 ani. Rich are o viziune foarte apropiată de gândirea NONDUALISTĂ, pentru că a ajuns în **planul pur spiritual**, mai sus de planul astral, mental şi cauzal. Interviul radiofonic a fost publicat în anul 2016. Filmarea video este cu câţiva ani mai veche.

Mărturie video

Am murit pe când aveam 15 ani. M-am înecat în ocean. Mai exact, trecusem dincolo de zona valurilor, cu un caiac gonflabil. Îmi trebuise ceva energie ca să ajung acolo, aşa că m-am întors cu faţa spre plajă. Fiind prima dată în ocean, nu mi-am dat seama că valurile vin în serii şi se sparg progresiv tot mai aproape de ţărm. Iar după o serie de şapte valuri, încep să se spargă din nou mai spre larg. Stăteam acolo şi mă uitam la valurile care se spargeau tot mai departe de mine şi mă gândeam „Sunt bine, stau aici şi mă legăn în sus şi în jos şi privesc lumea pentru o vreme”.

Când, deodată, un zid de apă îmi vine peste cap şi cade în faţa mea. Încă nu se spărsese, aşa că nu făcea niciun zgomot. Nu am primit niciun fel de avertisment că va cădea nişte apă peste capul meu. Nu am mai avut timp să iau aer, să-mi ţin respiraţia, nimic. M-am trezit brusc sub apă, am deschis ochii şi nu vedeam decât nisip învârtindu-se peste tot. Nu ştiam unde e susul şi josul, nu vedeam nimic. N-aş fi ştiut unde e sus, dacă nu aş fi aterizat cu faţa pe fundul oceanului. Dar lovind nisipul de pe fundul oceanului, atunci am ştiut care e susul. Aşa că m-am întors, m-am împins cu picioarele şi m-am grăbit spre suprafaţă căci nu aveam o rezervă mare de aer care să mă susţină.

Am ieşit la suprafaţă şi am prins o gură de aer, dar am văzut imediat un alt zid de apă căzând iar peste mine. M-a împins direct înapoi la fund din nou. După câteva astfel de excursii, nu multe, eram destul de epuizat şi am început să mă panichez foarte tare. Iar panica, desigur, îţi epuizează oxigenul şi nu mai ai suficient, iar toată chestia se amplifică într-un fel de spirală negativă. Nu ştiu de câte ori m-am scufundat, dar ştiu că, în cele din urmă, mi-am spus: „Nu mai am destulă energie pentru a înota din nou la suprafaţă. Dacă nu mă ridic de data asta şi nu iau aer şi nu rămân la suprafaţă, n-o mai pot face din nou. Nu mai am destulă energie.”

Am ieşit la suprafaţă şi am tras aer. Desigur, iar am văzut un zid de apă care începea să-mi cadă iarăşi peste cap. Din acel moment, lucrurile parcă s-au desfăşurat cu încetinitorul. Ar fi mai corect să spun că mintea mea o luase razna, pentru că timpul părea a încetini. Ştiam că era ultima dată când mai vedeam planeta Pământ şi m-am uitat lung spre plajă şi m-am bucurat de privelişte, pentru că era ultima dată când o mai vedeam.

În acel moment, mi-am retrăit viaţa, literalmente. Doar 15 ani, cât aveam atunci, dar am retrăit totul. Atât de mult încetinise timpul. Am ajuns la fund pentru ultima oară şi am ştiut că atâta mi-a fost. Pur şi simplu, nu mai aveam energie, nu mai aveam energie să lupt.

Iar în acel moment m-a cuprins un incredibil şi profund sentiment de pace. Cumva, aveam sentimentul că voi fi bine, că nu mi se va întâmpla nimic rău. În mod clar, simţeam că sunt iubit, ceea ce ridica întrebarea „De către cine?”.

În acea perioadă a vieţii mele, eram un agnostic convins. Nu ştiam dacă există sau nu un Dumnezeu. Nu aveam suficiente informaţii. Aşa că nu aveam o reală credinţă în Dumnezeu şi că Dumnezeu va face ca totul să fie bine. Prin urmare, devine şi mai interesant că aveam acest sentiment de pace profundă şi sentimentul de a fi iubit. Căci ridica întrebarea „De către cine?”.

În acel moment, ştiam că voi părăsi Pământul. Dacă v-aş spune „Imaginaţi-vă că sunteţi pe un lac”, v-aţi desena pe ecranul minţii o imagine în care vă aflaţi pe un lac. Nu suntem fizic acolo, nu-l vedem, dar avem tendinţa de a funcţiona în acest fel. Întâi folosim cuvinte şi apoi ne desenăm imagini în minte. Dacă vă spun cuvântul copac, vă vine în minte imaginea unui copac, care este probabil unul anumit sau o combinaţie din toţi copacii pe care i-aţi văzut vreodată.

Exact aşa, m-am imaginat părăsind Pământul şi m-am văzut în spaţiu, privind Pământul de la o distanţă nu foarte mare, dar aveam tot Pământul în faţă. Ceea ce a fost foarte ciudat în acel moment a fost nu doar că puteam să spun totul despre orice moment din viaţa mea, pentru că tocmai o retrăisem integral, ci că aş fi putut spune totul din viaţa oricărei persoane de pe planetă. Toate acele informaţii erau acolo, îmi erau disponibile. Şi nu doar despre orice persoană care trăieşte acum, ci despre orice persoană care a trăit vreodată sau va trăi vreodată pe Pământ. Toate acele informaţii sunt disponibile.

Ceea ce îmi tot trecea prin minte în acel moment era „O, desigur!”, adică îmi aminteam ceea ce uitasem în mod intenţionat pentru a putea trăi pe această planetă, lucru pe care-l facem cu toţii. De fapt, nici nu cred

că această planetă există, ci este un produs al imaginaţiei noastre. Şi avem o imaginaţie foarte bună, suntem nişte fiinţe incredibil de creative. Dacă este sau nu este reală, nici nu contează, însă adevărul este că, atunci când nu suntem aici, ştim lucruri pe care alegem să le uităm când venim aici.

Fac următoarea analogie, pentru că se potriveşte foarte bine. Când stai pe scaun şi citeşti o carte – o carte foarte bună în care te implici - cineva ar putea intra în cameră şi să-ţi vorbească, iar tu să nici nu bagi de seamă. Atenţia ta este concentrată pe povestea din carte şi poţi fi atât de preocupat de ea, încât pierzi din vedere tot ce te înconjoară. Pur şi simplu, ignori tot restul şi te concentrezi pe un singur lucru. În mod similar, ştii totul despre cum va fi viaţa ta aici, de la început până la sfârşit, o ştiai înainte de a ajunge aici şi o vei şti din nou când vei pleca. Dar cât timp eşti aici, eşti concentrat pe ea. Eşti concentrat pe fiecare moment din ea. Iar când pleci de aici, toată memoria revine şi spui „Da, desigur!”. Totul e atât de simplu. Foarte simplu.

Cum este viaţa atunci când nu mai eşti aici? Dacă încerci să o defineşti, te loveşti de dificultăţi, pentru că este atât de simplă, încât cel mai bine se poate descrie astfel: Eşti. Punct. În clipa în care mai adaugi şi altceva, deja vorbeşti despre ceva pământesc. Nu avem cuvinte pentru ceea ce nu există aici. Mai important, acolo totul este mai simplu decât este aici, nicidecum mai complicat.

În acel moment, nu mai aveam conştiinţa niciunuia dintre simţuri. Nu mai aveam corp. Nu mai vedeam nimic. Puteam să-mi imaginez Pământul, dar nu-l vedeam. Nu vedeam nici întuneric, ceea ce ar fi însemnat că se vede ceva. Nu vedeam nimic. Nu era nicio imagine. Nu era nicio atingere. Niciun gust. Niciun miros. Nicio senzaţie. Nu aveam niciunul dintre aceste simţuri. Şi totuşi creierul îmi funcţiona... creierul? Mintea îmi funcţiona, asta care ocupă creierul, funcţiona. Şi, cu siguranţă, încă puteam să gândesc în cuvinte, deşi limba devenise destul de irelevantă în acel moment, pentru că cuvintele nu puteau descrie nimic din ceea ce se întâmpla. Însă, desigur, în primul rând, toate simţurile îmi fuseseră, pur şi simplu, retezate.

Ei bine, nu chiar toate simţurile. Al şaselea simţ funcţiona încă foarte bine. Spun că ÎNCĂ funcţiona, pentru că, deşi al şaselea simţ funcţionează şi când ne aflăm aici, totuşi alegem să-l ignorăm, pentru a putea trăi aici. Alegem asta, pentru ca experienţa de a trăi aici să aibă mai multă profunzime, mai multă intensitate. Capătă un aspect mai realist. Când simţul nostru psihic funcţionează intens, când suntem prea

receptivi la ce simt ceilalţi şi ceea ce se întâmplă în afara planetei, atunci nu mai suntem la fel de concentraţi asupra „cărţii".

Deseori, oamenii m-au întrebat „Cum poţi să devii medium?" şi nu mă pot abţine să nu râd. Nu, nu, nu devii medium, eşti medium. Doar că ai uitat că eşti. Când renunţi la simţurile de aici, al şaselea simţ este încă activ şi l-ai avut tot timpul. Deci nu e vorba să faci ceva pentru a-l avea, ci să încetezi cu ceea ce faci. Dar oamenii încearcă să rezolve chestiunea din punct de vedere psihic şi cred că trebuie să faci un efort. Nu, tocmai că trebuie să nu mai faci niciun efort. Este exact opusul a ceea ce te-ai aştepta. Nu te mai concentrezi aici. Nu te mai preocupă percepţiile senzoriale fizice. Nu mai gândeşti în cadrul de referinţă de aici.

Meditaţia este minunată pentru acest scop. Te recentrează la Sursă. Te laşi dus. De obicei, când trebuie să meditezi, ţi se spune: „Aşază-te într-un loc, închide ochii, încearcă să ignori orice input senzorial şi spune „Eu sunt"". Excelent. Exact asta-i Sursa, în mod clar.

Şi nu fiţi prea dezamăgiţi dacă nu puteţi să vă activaţi abilităţile de medium şi să deveniţi peste noapte un senzitiv de renume mondial, pentru că aţi pierde o mare parte din profunzimea a ceea ce se petrece aici.

Să revenim la punctul în care mă aflam. Sunt în spaţiu şi mă uit la Pământ şi ştiu ce se întâmplă cu viaţa tuturor celor de aici. Iar apoi – pentru că aşa mi s-a spus mereu şi încă mai gândesc în termeni pământeşti – mă uit la el şi zic „Ei bine, cred că e timpul să merg mai departe şi să mă duc în celălalt loc". Deci în mintea mea mi-am imaginat că mă întorc cu spatele la Pământ şi plec în spaţiu. De fapt, nu m-am dus nicăieri. Nici nu mă aflam în spaţiu. Nu eram în spaţiu. Nu m-am îndreptat spre nicio altă planetă. Dar aşa mi-am imaginat eu, pentru că, dintr-o dată, toate simţurile îţi sunt suprimate şi te simţi foarte dezorientat, aşa că încerci să foloseşti noţiunile cu care eşti obişnuit. Şi bineînţeles că te întrebi unde să te duci în continuare, nu ai nicio direcţie. Nu ştii nici măcar dacă eşti în spaţiu. Şi chiar dacă ai fi, nu ştii încotro să călătoreşti. Deci unde te duci?

Şi în acest moment, intră în joc expresia „lumina albă din tunel". Dar atenţie, nu ai simţuri, nu vezi nimic, nu auzi nimic, nu miroşi nimic, nu există spaţiu şi timp. Nu există nimic din ce cunoşteai. Să treci printr-un tunel este un lucru vădit absurd. Dar cum altfel ai putea descrie ceea ce este un tunel psihologic, asta-i clar, pentru că toate simţurile tocmai ţi-au fost tăiate?!

Nu chiar toate. Simţeam că sunt iubit, simţeam că voi fi bine. De unde vine sentimentul ăsta şi cum voi ajunge la liman? Bineînţeles, când

te gândeşti la asta, la început este doar un sentiment şi o idee care nu are spaţiu şi timp, nicio locaţie, dar tu vrei să ajungi acolo. Iniţial, este o chestie foarte mică. Totuşi, pe măsură ce te concentrezi asupra ei – şi nu mă refer la concentrarea vizuală - ci îţi concentrezi mintea asupra ei şi vrei să te duci acolo, devine mai mare. Este ca şi cum ar fi o mică rază de lumină în depărtare, cu întuneric în jurul ei, care ar putea fi descrisă cu uşurinţă ca un tunel. Dar este un tunel psihologic. Simţurile tocmai ţi-au fost blocate, cu excepţia unei mici intrări, foarte profunde, dar relativ mici, ce pare îndepărtată. Şi pare că se apropie, pentru că, având toate simţurile tăiate, te focalizezi mai mult pe ea. Este singurul lucru rămas pe care mai poţi să te focalizezi.

Şi astfel, treci prin tunel şi te îndrepţi spre lumină. Dar nu voi spune că acolo ai fi întâmpinat de nişte oameni care vin la tine, îţi spun „Ce mai faci Fred!” şi îţi strâng mâna. Nu. Acolo nu există corpuri. Dar pot apare, dacă tu ţi le imaginezi. Ţi le-ai imaginat aici şi ţi le poţi imagina şi acolo, dacă vrei. Chestia asta ne poate buimăci.

Ideea este că noi creăm realitatea de aici, pe această planetă, până la cel mai mic amănunt, o creăm în mintea noastră. Toate imaginile pe care le creăm ne aparţin şi ştiinţa începe să confirme acest lucru. Dacă aţi văzut filmul „What the bleep do we know?”, fizicianul cuantic vă va explica. Doar ce vă uitaţi la apă şi îi schimbaţi structura moleculară. Fără să o observe cineva, nici nu ştim ce ar fi fost, pentru că nu o putem analiza fără a o observa. Deci ideea este că voi vă creaţi realitatea de aici.

Dacă ar fi să descriu ce suntem la origine, cum suntem, cred că suntem nişte fiinţe extrem de creative. Am putea şi sta degeaba, fără a face absolut nimic şi să fim cât mai nebăgaţi în seamă, dacă am vrea, dar nu pare să fie în natura noastră. Ne place să creăm lucruri. Am putea spune că viaţa noastră este ca un film pe care l-am conceput, în care am ales toate personajele şi actorii care să joace în filmul nostru, am scris scenariul şi am spus „Asta vreau să se întâmple şi aşa vreau să fie”. Este o analogie foarte bună.

Iar aici treaba devine foarte interesantă. Pentru că, din perspectiva comună, suntem foarte obişnuiţi să comparăm şi să judecăm lucrurile. „Îmi place asta, nu-mi place aia”. Deci afirmăm că asta e bine şi că aia e rău. Şi, desigur, presupunem că ar exista un bine şi un rău universal. Sunt de acord că există un bine şi un rău universal, dar partea ciudată este că binele este ceea ce îţi place şi răul este ceea ce nu-ţi place. Şi diferă pentru fiecare.

Iar aici viaţa devine cu adevărat ciudată. Pentru că oamenii întreabă: „Deci nu există un bine sau un rău universal?”. Nu, nu există. „Dar tipul

care ucide oameni?!” Ei bine, ce puteţi spune despre actorul din film care joacă rolul criminalului în serie şi care ucide o mulţime de oameni de-a lungul filmului? Este o persoană rea? „Nu.” Aţi judecat personajul pe care îl joacă ca fiind o persoană rea. Dar a murit cineva cu adevărat? „Nu.” V-aţi lăsat prinşi în poveste şi aţi decis să credeţi că uciderea oamenilor ar fi ceva rău, pentru a trăi mai intens dramatismul poveştii.

Deci cum rămâne cu binele şi răul? Nu există aşa ceva. Asta sună cam dur şi foarte diferit faţă de ceea ce cred majoritatea oamenilor, pentru că am fost cu toţii educaţi să credem că există lucruri bune şi lucruri rele în viaţă. Ei bine, asta este adevărat din orice perspectivă dată, dar nu în mod universal. Dacă totul este o piesă de teatru şi nimic nu este real, nimic nu există cu adevărat, decât în minţile noastre şi suntem cu toţii coautori ai piesei noastre şi ale celorlalţi şi ne adunăm şi punem în scenă această mare piesă, atunci înseamnă că tot ceea ce se întâmplă aici este un experiment de focalizare pe nişte situaţii create de noi înşine. Şi este în regulă. Nu contează cum se va termina, nu contează ce facem. Am venit aici să experimentăm toate aceste lucruri.

Desigur, ideea asta are dezavantajul evident că, pentru tot ce nu a mers bine în viaţa ta, nu poţi da vina pe Dumnezeu sau pe diavol sau pe oricine ai vrea să incriminezi. Dar, dacă tu eşti autorul tuturor întâmplărilor şi ai fost de acord cu toate acestea cu mult înainte de a veni aici, atunci ai avantajul clar că nu poţi fi niciodată o victimă – decât dacă alegi tu să fii. Chiar şi atunci, nu eşti cu adevărat o victimă. Experimentezi senzaţia de victimă, dar nu eşti. Dacă stai să te gândeşti bine, ideea asta are un real avantaj, pentru că nu mai ai de ce să te temi. Ceea ce este un mod mult mai bun de a-ţi trăi viaţa decât să alergi tot timpul speriat că ai putea deveni o victimă: „Ţi s-ar putea întâmpla lucruri rele, care ies de sub de controlul tău!”.

Ei bine, în primul rând, ceea ce am trăit eu îmi spune că nu acesta este adevărul. Dar, ca o abordare practică, să sperăm amândoi că nu este adevărat, pentru că, dacă ar fi, atunci chiar ai putea fi o victimă. Or, în lumea mea, eu nu pot fi o victimă. Deci tu în ce lume ai prefera să trăieşti? Pragmatic vorbind, prefer să trăiesc în lumea mea.

Toate aceste lucruri îmi erau evidente pe când eram acolo. Nu, nu am bătut la porţile raiului. Nu, nu am fost în rai. Nu, nu am fost în iad. Nu, nu am fost în purgatoriu. Eram într-un loc minunat. Mă simţeam complet iubit, eram împreună cu un grup de nenumărate alte fiinţe. Făceam parte din el. Ele făceau parte din mine. Suntem cu toţii una.

Dacă m-ai întreba dacă există sau nu Dumnezeu, ţi-aş răspunde că, dacă există un Dumnezeu, în primul rând, nu-i pasă de ceea ce faci tu în

timpul jocului pe acest teren de joacă, aşa cum nici mamei tale nu-i pasă de ceea ce faci tu pe terenul de joacă, dacă doar te joci cu o minge şi nimeni nu se răneşte şi nu sunt probleme. Nu-i pasă de fiecare mic detaliu şi nu contează dacă loveşti mingea direct în centrul terenului sau în afara terenului, nu contează. În mod similar, dacă există un Dumnezeu în univers, aş descrie-o situaţia astfel: e ca şi cum noi toţi am fi ramurile şi frunzele unui copac, iar Dumnezeu ar fi rădăcina. Iar un copac nu-şi face prea multe griji cum se mişcă frunzele în bătaia vântului. Nu e treaba lui.

Revenind la povestire. Mă aflam, pe partea cealaltă, în mijlocul acestui ocean de fiinţe. Dintr-o dată, am simţit că cineva mă apucă de braţ, ceea ce m-a surprins, pentru că mă obişnuisem cu ideea că nu mai am braţe. Am simţit cum trupul îmi este tras, trup pe care nu-l aveam, cel puţin nu cu o clipă înainte. Primul lucru pe care l-am văzut imediat: sunt cu ochii deschişi, uitându-mă spre plajă şi sunt împins de un val spre plajă, iar braţul meu este deja eliberat. Nu mi-am simţit braţul ţinut în timp ce vedeam partea asta. Deci am simţit că cineva m-a apucat de braţ în timp ce eram pe partea cealaltă şi următorul lucru pe care îl ştiu este că deschid ochii şi sunt într-un val şi mă îndrept spre plajă şi nimeni nu mă ţine de braţ.

Am început să înot. Când am ajuns pe plajă, nu mai aveam energie, eram complet epuizat, nu mai aveam energie să mă ridic şi să merg pe plajă, am continuat să înot până când mâinile s-au lovit de nisipul de pe fundul oceanului, m-am târât pe plajă şi am zăcut acolo în căldură pentru nu ştiu cât timp, probabil 15- 20 de minute. Mulţi oameni m-au întrebat „Dar cine te-a scos?” Nu ştiu. Dacă a fost cineva din lumea asta sau din lumea de dincolo, nu ştiu. Pentru mine, în interiorul meu, nu contează, nu este nicio diferenţă. Îmi venise timpul să plec, dar apoi nu, la loc comanda, nu este timpul să pleci, este timpul să te întorci. Bine, am înţeles.

Dacă ar fi fost cineva de pe partea asta, parcă nu-mi vine cred că nu m-ar fi urmărit până la plajă şi nu s-ar fi asigurat măcar că am ajuns bine pe plajă. Iar când m-am târât pe plajă şi am stat nemişcat acolo timp de 15 minute, cred că ar fi venit să mă verifice. Adică, dacă aş fi salvat pe cineva din ocean, eu aşa aş fi făcut.

Nu ştiu, nu am verificat titlurile din ziarul de a doua zi, poate că tipul m-ar fi apucat şi m-ar fi aruncat spre plajă, iar el ar fi fost prins de valuri şi s-ar fi scufundat şi ar fi murit. Dar a doua zi, ar fi apărut în titlurile ziarelor: „Un bărbat moare, se îneacă în ocean”. Zic şi eu. Asta ar fi cam singura explicaţie pe care o găsesc la faptul că cineva nu m-a urmărit

până la plajă şi nu m-a întrebat „Eşti bine?”, pentru că mi se pare că, dacă cineva m-ar fi salvat, ar fi venit să verifice că trăiesc. Şi nimeni nu a făcut-o.

Pot să vă spun că, de atunci, nu am mai privit niciodată viaţa la fel ca înainte.

(videoclip preluat de pe YouTube)

Interviu telefonic pentru "NDE radio"

Rich Kelly: - Dacă vrei să spui că Dumnezeu este iubire, sunt de acord cu tine. Ce zici de răspunsul ăsta?

Lee Witting: - *Mi se pare corect.*

- Atât este de puternică. Sunt de acord cu asta. Dacă spui că Dumnezeu este iubire, da, subscriu la asta într-o clipită. Absolut. Nu am întâlnit acolo un Dumnezeu sau un Isus sau un Buddha sau un Siddartha, nici unul dintre ăştia nu era acolo. Şi voi adăuga că nu am găsit acolo niciun fel de persoană. Eram atât de fericit să simt acea iubire. Iar când am păşit în lumină, să-i zicem aşa, sau când am ajuns acolo, oricum i-am zice, când am ajuns acolo, eram atât de fericit doar să stau în mijlocul acelui număr incredibil de fiinţe, care sunt toate ca mine. Şi suntem cu toţii legaţi prin acest liant, prin această iubire. Şi facem parte unii din alţii. Ei sunt parte din mine, eu sunt parte din ei. Şi mă simţeam minunat. Eram atât de împăcat şi de fericit că eram acolo. Era de parcă le-aş fi zis: “Voi renunţa la formalităţi, stăm cu toţii aici împreună pentru că este minunat şi nici măcar nu mă deranjez să mă prezint, pentru că deja mă cunoaşteţi”. Nu aveam nimic de spus. Eram total împăcat. A fost minunat.

- Prin ceea ce spui, se pare că descrii lumina ca pe un colectiv de suflete, să le zicem aşa, sau de fiinţe.

- Absolut, asta descriu. Exact. Este un colectiv de suflete, într-un număr incredibil de mare. Dar adu-ţi aminte ce spuneam cu câteva momente mai devreme, că puteam să redau fiecare moment din viaţa oricărei persoane de pe planetă: trecut, prezent, viitor. Capacitatea noastră de a ne aminti şi de a opera la o asemenea scară imensă este unul dintre cele mai uimitoare lucruri. M-a uluit. Suntem gigantici. Noi credem că Dumnezeu are multă putere, cei mai mulţi dintre noi, după majoritatea definiţiilor, credem că Dumnezeu are o capacitate extraordinară de a gestiona volume uriaşe de informaţii. Nu aveţi încă habar ce se întâmplă când vă cunoaşteţi propriul Sine Superior! Sunteţi

uriaşi. Şi mai sunt şi toate acele suflete de acolo. Toate, de aceeaşi dimensiune gigantică. Este minunat. Nu era nicio ierarhie. Nimeni nu era la conducere: “O, trebuie să-i raportăm venirea ta şefului”. Şi nu a fost niciun fel de judecată. Nici măcar nu putea fi imaginată. N-aş fi fost în stare să-i reproşez vreunui suflet de acolo: “Păi, a fost un timp, în sistemul stelar Zeta Reticuli, când ai fost un băiat rău”. Pur şi simplu, nici nu se putea concepe aşa ceva.

- Deci ai simţit că acolo erau şi fiinţe din alte lumi, pe lângă cele din lumea noastră?

- O, nu, nu asta am vrut să sugerez. Dar nici nu-i nevoie să existe fiinţe din alte lumi. Toţi cei de acolo trăiesc vieţi multi-dimensionale pe mai multe planete diferite. Şi toate se întâmplă în prezent. Chiar acum.

- Oamenii ce au trecut prin NDE spun adesea că, pe tărâmul celălalt, senzaţia de a exista este mai reală decât aici, mai reală decât simţim noi că este Pământul şi viaţa noastră de aici. Ai simţit acelaşi lucru? Sau simţi asta acum?

- O, Doamne, Lee, ce mă bucur că ai pus această întrebare, pentru că exact aici voiam să ajung. Acesta este aspectul care mi se pare cel mai fascinant. L-am regăsit şi în mărturiile NDE ale altora. Au spus şi ei asta, aşa că nu sunt singurul. Au spus că se uitau înapoi la acest Pământ şi se gândeau: “Aceea este o lume de vis. Aici este realitatea”. Şi absolut, acest loc nu este real.

Dar iată vestea bună: Pentru oamenii care nu au avut niciodată o NDE şi sunt atât de fascinaţi de acest subiect, vă iubesc, inima mea este alături de voi. Şi sunt încântat că pot să vă povestesc câte ceva din ceea ce am trăit şi să vă pun pe gânduri. Reţineţi următoarea idee, pentru că o să vă placă: Nu vă aflaţi aici, sunteţi în Sursă. Eu sunt în Sursă. Aici nu există nimeni. Aceasta este o iluzie. Singurul lucru care nu este o iluzie este că noi creăm o experienţă. Iar experienţa este foarte reală. Ne pricepem bine la asta. O facem să pară reală. În clipa în care pleci de aici, te uiţi la ea şi-ţi spui: “E doar un vis”.

- Deci când eşti trimis înapoi dintr-o experienţă în apropierea morţii, înseamnă că eşti trimis înapoi într-o fantezie.

- Da, absolut.

- Mă întreb de ce te-ai întoarce într-o fantezie. Trebuie să aibă o anumită importanţă.

- O, da, ai priceput, aici e şpilul. Dacă eşti obligat să te întorci?! Nu, nu, nu, tu deţii controlul. Tu ai decis să te întorci. Ştiu că poate să pară altfel. Poate să pară în orice fel vrei tu. Creezi orice experienţă şi poţi crea şi experienţa că eşti trimis înapoi. Eu am creat experienţa că am fost

trimis înapoi sau luat înapoi. Pentru că exact asta mi s-a întâmplat în continuare. Dintr-o dată, am simţit că cineva m-a apucat de braţul pe care nu-l aveam. Şi m-am gândit: “Aa, ceva nu e în regulă. Îmi place aici. Nu vreau să plec aşa.”

- Când te întorci într-o lume care înţelegi brusc că este o fantezie, cum îţi transformă asta viaţa?

- O, complet, pentru că mi-am dat seama că eu creez această experienţă, că totul este creaţia mea şi că nu este reală. Dar dacă aş privi tot timpul lucrurile în felul ăsta, probabil că aş ajunge într-o cameră tapisată cu cauciuc, la balamuc. Cum să trăieşti aşa?! Cum ai putea trăi repetându-ţi mereu şi înţelegând şi acţionând ca şi cum nimic din toate acestea nu este real?! Ar elimina orice sens al lucrurilor. Iar din moment ce am decis să vin aici şi să am această experienţă, singura modalitate de a o face este să balansez... Este un mod de viaţă în care priveşti lucrurile din două perspective diferite şi schimbi perspectiva atunci când are rost. Astfel că încerc să-mi trăiesc viaţa ca majoritatea celorlalţi oameni şi să privesc lumea aşa cum o privesc majoritatea celorlalţi oameni.

- Probabil, mintea ta pledează pentru o abordare comună a vieţii pe Pământ, chiar dacă ai avut această revelaţie prin NDE.

- Ei bine, da, cred că trebuie să faci asta, dacă vrei să ai o experienţă aici, jos, care să aibă cu adevărat o semnificaţie. Altfel, te-ai plimba pe aici simţindu-te ca într-un azil de nebuni. Am mai fost întrebat: “Cum îi priveşti pe ceilalţi oameni?” Şi am răspuns: “Îi văd ca fiind o parte din mine. Îi iubesc. Sunt parte din ei. Ei fac parte din mine. Este minunat. Dar sunt om. Am părerile mele în această lume 3D. Sunt momente în care mă uit în jur şi-mi spun: “Doamne, oamenii ăştia sunt proşti”.

- Şi totuşi, există atât de multă cruzime şi suferinţă în lume. Facem toate astea ca să ne distrăm? Sau care ar fi motivul pentru foamete şi discriminare şi pentru toată durerea şi suferinţa din lume?

- Este minunat că ai adus în discuţie acest aspect, pentru că da, cred că noi le creăm. Este pentru divertisment, să zicem aşa. Îmi place să folosesc următoarea analogie, este grozavă: Tu şi cu mine stăm comod în salon şi ne bem coniacul şi fumăm un trabuc sau orice altceva preferi, şi suntem în Sursă. Iar eu mă uit la tine şi îţi spun: “Ştii ceva, aici, sus, nu avem început. Nu avem nici sfârşit. Nu există timp. Nu putem fi răniţi. Eu sunt spirit. Ce rău există aici, dacă nimeni nu-ţi poate face rău, pentru că nu ai nevoie de hrană şi nu poţi fi rănit fizic? Ce-ar fi dacă, mă întreb dacă am putea... să zicem că vom lua o formă fizică, vom coborî pe această planetă, tu aduci o bâtă de baseball şi vreau să mă loveşti, ca să văd cum se simte!”. Aşa că mergem acolo, jos, tu iei bâta, mă loveşti în

cap şi mă omori. Ne întoarcem la Sursă şi tu stai pe canapea şi te uiţi la mine, “Ei bine, cum a fost?” “Păi, a fost incredibil. A fost ca o aventură la Disneyland. A fost ceva neobişnuit. Nu am mai trăit niciodată aşa ceva”. Şi te uiţi la mine cu poftă, “Vreau să simt şi eu ce-ai simţit tu”. Şi aşa se naşte karma.

Nu e obligatoriu să te întorci aici ca să primeşti o bâtă în cap. Dar ai tendinţa de a vrea să afli cum este în ambele ipostaze.

- Deci, practic, vrem să experimentăm atât poziţia de victimă, cât şi pe cea de agresor.

- Da, absolut. Sigur că da. Și frumuseţea acestui lucru, dacă este adevărat, ia gândeşte-te puţin. Frumuseţea este că această lume, departe de a fi acel loc urât pe care chiar şi eu mi-l imaginez că ar fi... Să nu mă înţelegi greşit, trăiesc şi eu pe această planetă. Nu-mi place să văd oameni suferind. Mi se rupe inima. Dar, dacă e adevărat, atunci înseamnă că această lume este, de fapt, cea mai perfectă lume care ar fi putut fi creată. Pentru că eşti liber să explorezi şi nimeni nu este rănit. Şi totul este proiectat să fie aşa. Asta au plănuit chiar fiinţele implicate. Eşti aici pentru a juca într-o piesă de teatru, să te distrezi. Şi nu ai nimic de învăţat, că ştii deja totul. Totul este doar pentru divertisment, un mod diferit de a privi lucrurile, o experienţă diferită. Este un Disneyland celest.

- Îţi mulţumesc, Rich, pentru că ne-ai povestit despre experienţa ta în preajma morţii şi pentru revelaţiile pe care le-ai primit dincolo.»

(fragmente din podcastul publicat în 1 februarie 2016)

20-11-2021

https://www.youtube.com/watch?v=bk_JYPHGGig

Melissa Denise – Amintirile mele dinainte de a mă naşte

Melissa Denyce ne dezvăluie amintirile sale dinainte de a se naşte. Fenomenul se numeşte PBE (Pre-Birth Experience). Ea se exprimă cu mult entuziasm, pentru că însăşi Realitatea descrisă este extraordinar de frumoasă şi intensă emoţional.

Salut, prieteni! Bine aţi revenit! Vă mulţumesc că sunteţi alături de mine.

Astăzi vă voi împărtăşi ceea ce îmi amintesc dinainte de naşterea mea. Însă amintirile mele de dinainte de naştere sunt foarte greu de descris. M-am ferit să vorbesc despre ele, pentru că este foarte greu să folosesc un limbaj concret. Nu am niciun reper temporal de genul: “Întâi s-a întâmplat asta şi apoi s-a întâmplat aia”. De asemenea, aceste amintiri nu sunt vizuale, în majoritatea lor. Nu sunt de genul: “Am văzut asta şi asta şi avea forma aia şi culoarea aia”. Amintirile mele de dinainte de naştere sunt doar ca vârfurile icebergurilor care stau adânc sub apă.

Am rămas cu nişte impresii despre ceea ce am trăit sau cu nişte lucruri pe care mi le amintesc şi majoritatea se referă la cum este realitatea şi cum m-am simţit acolo. Cea mai pregnantă amintire este despre cum m-am simţit. Dar oare pot să vă povestesc cum m-am simţit?! Ei bine, nu există astfel de sentimente în această lume, aşa că este foarte greu să vorbesc despre ele. Dar voi face tot posibilul, vă voi împărtăşi mai multe detalii decât am făcut-o vreodată, pentru că în ultimii doi ani mi-au revenit în minte mai multe lucruri şi am găsit mai multe noţiuni pentru anumite aspecte.

Una dintre amintiri este aceea a unui “loc” foarte fierbinte şi luminos. Atât de fierbinte şi de luminos, de parcă era făcut din flăcări. Parcă era făcut din lavă fierbinte care bolborosea. Dar era o lumină foarte albă, foarte strălucitoare. Şi era atât de reconfortantă şi de hrănitoare! Era ca un pântec sau o creşă în care sufletele se năşteau şi erau îngrijite. Îmi amintesc că eram foarte concentrată pe interior, ca şi cum nici măcar nu aveam capacitatea de a mă concentra în exterior sau nicio noţiune că ar exista ceva în afara acelui loc. Parcă eram într-o stare meditativă foarte profund focalizată lăuntric. Aş fi putut rămâne acolo pentru totdeauna. Nu simţeam nevoia să experimentez nimic altceva. Cea mai apropiată comparaţie cu confortul pe care îl simţi într-un astfel de loc

este ca şi cum ai face un duş foarte fierbinte, fiind complet înconjurat şi învelit în acest spaţiu plăcut, fierbinte, clocotitor şi hrănitor.

Îmi amintesc şi de un alt “loc”, nu-mi dau seama dacă era un loc sau doar o stare de conştiinţă. Mi-am amintit de acest loc pe tot parcursul copilăriei şi mi-l aminteam ca pe un loc plin de copii. Eu eram copil şi erau şi alţi copii, şi era şi Isus acolo. Dar, pe măsură ce m-am tot gândit la asta şi am analizat mai bine de-a lungul anilor, mi-am dat seama că poate îmi aminteam doar de inocenţa noastră ca fiinţe spirituale. Era un sentiment de totală lejeritate şi inocenţă şi de perfecţiune completă şi absolută.

Imaginează-ţi cum te-ai simţi acum dacă ai fi trăit o viaţă perfectă, dacă nu ai fi făcut niciodată vreo greşeală, dacă nu ai avea niciun regret, dacă trupul şi mintea ta ar fi fost complet sănătoase şi puternice toată viaţa, dacă nu ai şti cum este să ai vreo afecţiune fizică sau mentală. Dacă ai putea vindeca pe oricine la simpla ta dorinţă sau ai putea aduce pacea în orice situaţie doar intrând în cameră. Dacă în toate relaţiile pe care le-ai avut vreodată cu vreo persoană cu autoritate asupra ta te-ai simţit complet protejat şi dacă ai avea 100% încredere în bunătatea tuturor oamenilor şi, mai ales, a celor mai puternici decât tine. Dacă îţi poţi imagina cum ar fi să ai acel tip de inocenţă, acel tip de perfecţiune şi putere, fără să depui niciun efort, aşa te simţi în permanenţă de partea cealaltă. Eşti o fiinţă făcută în întregime din lumină, căci asta eşti cu adevărat, un glob de lumină strălucitoare.

Şi tot ceea ce tocmai am afirmat este adevărat în ceea ce vă priveşte pe fiecare dintre voi.

Îmi amintesc câteva elemente din acest tip de existenţă. În primul rând, îmi amintesc calitatea sau textura realităţii, cum totul este făcut din ceea ce am numi lumină. Vorbim mult în comunităţile spirituale despre faptul că totul este interconectat şi că suntem cu toţii una. Iar acest lucru este, literalmente, adevărat.

Aşa că, oriunde ai fi acum, imaginează-ţi că tot ce se află în apropierea ta, inclusiv camera în sine, obiectele din încăpere, ceilalţi oameni, tu însuţi şi aerul sunt alcătuite din lumină strălucitoare care se comportă ca un abur. În oameni şi obiecte, lumina este mai concentrată, mai strălucitoare. De fapt, este atât de strălucitoare, încât ochii trupeşti ne-ar durea dacă am privi-o. Dar acolo, cu cât este mai strălucitoare, cu atât este mai mare concentraţia de conştiinţă şi bucurie şi cu atât mai mare extaz simţi lângă cineva care radiază acest tip de lumină.

Iar lumina nu este doar o lumină fizică, aşa cum o cunoaştem noi. Este o lumină metafizică. Este iubire şi pace şi fericire şi bucurie şi

mângâiere şi siguranţă. O simţi în jurul tău şi, de asemenea, în interiorul tău, pentru că ea compune totul. Ea alcătuieşte totul şi curge de la un lucru la altul, de la o persoană la alta, astfel încât lumina se desprinde de la o persoană şi se amestecă cu lumina altei persoane, nu există separare, este una şi aceeaşi.

Îmi amintesc că Isus era mai strălucitor decât toate celelalte fiinţe. Îmi amintesc că avea o bucurie intensă şi un râs tipice lui. Lumina, lumina ca un abur ce alcătuia totul, era bucurie. Era ca şi cum lumina şi bucuria sunt acelaşi lucru. Iar Isus era o lumină intensă şi strălucitoare, ceea ce însemna că era bucurie intensă. Deci Isus era sinonim cu bucuria şi râsul.

Din alte impresii, îmi amintesc de nişte fiinţe pe care noi le numim îngeri. Primul lucru interesant despre ele este că nu-mi amintesc să fi avut formă umană. Deşi nu este vorba atât de mult de o imagine a lor, ci de faptul că ştiam ce sunt. Sunt fiinţe multidimensionale specializate, alcătuite din culori şi modele complexe, pe care noi nici măcar nu le putem înţelege aici.

Dar dintr-o anumită impresie, îmi amintesc că ştiam că sunt fiinţe avansate, a căror sarcină este să protejeze omenirea şi să supravegheze evoluţia umană. Deci au "săbii de lumină" masive, dar modul în care "înving răul" nu este prin violenţă, aşa cum ne-am imagina noi aici. Nu e ca şi cum ar ieşi să se lupte cu demonii sau ceva de genul acesta. Este vorba de a înclina balanţa către iubire. Este vorba de a elimina întunericul făcând lumina să strălucească. Şi o fac înmuind inimile, atrăgându-le spre iubire.

Ei operează în cadrul anumitor parametri şi nu ştiu care sunt aceştia, dar ştiu că au nişte limite. De exemplu, poate că ajută numai dacă li se cere ajutorul. Asta presupun eu, nu sunt sigură. Sau poate că au voie să facă doar anumite lucruri. Oricum, în cadrul parametrilor lor, realizează lucruri precum: vindecarea inimilor frânte, vindecarea familiilor, refacerea relaţiilor, mângâierea inimilor, ajutând oamenii să se deschidă şi să crească sufleteşte. Şi sunt extrem de puternici. Sunt ca nişte supereroi din benzile desenate sau desenele animate, unde vedeţi acele fiinţe superputernice care se luptă între ele şi din armele lor ies explozii sonice. Doar că îngerii nu se luptă pentru a învinge, ci dau drumul la puterea iubirii în lume pentru a vindeca.

O altă impresie pe care mi-au lăsat-o este cum fiinţele multidimensionale ne susţin în această lume. Auzim asta mereu de la cei care au avut experienţe în apropierea morţii, dar cât timp suntem încă aici, ne este foarte greu să înţelegem faptul că nu suntem niciodată

singuri. De fapt, nu am părăsit niciodată raiul. Raiul este aici, în jurul nostru, doar că nu-l putem vedea. Este ca şi cum am fi un bebeluş în braţele mamei şi am adormit, avem un coşmar şi am uitat unde ne aflăm.

Ceea ce îmi amintesc este că aceste fiinţe protectoare puternice stau în picioare, aplecate, cu braţele întinse, în care ţin Pământul. Dar este mai mult decât atât. Nu doar că ţin lumea, ci e ca şi cum braţele lor sunt acelaşi lucru cu realitatea fizică. Se întrepătrund cumva. E ca şi cum nişte straturi de realitate, mai subţiri ca hârtia, s-ar suprapune unul peste celălalt. Adică realitatea spirituală, care sunt braţele îngerilor, şi apoi realitatea fizică, pe care o trăim noi. Aceste două realităţi sunt una în interiorul celeilalte. Aşa că ne aflăm, literalmente, în braţele iubirii chiar acum. Dacă suntem aici, înseamnă că suntem îmbrăţişaţi în iubirea care formează acest loc.

Iar venirea aici seamănă mai mult cu o călătorie mentală decât cu o călătorie fizică, dacă pot folosi această analogie. Nu ştiu dacă este o analogie bună. Caut să-mi găsesc cuvintele potrivite. Ştiu că am văzut aceşti îngeri sau ghizi sau fiinţe spirituale cu braţele întinse, care braţe erau chiar lumea în care ne aflăm. Ei sunt mai aproape de noi decât aerul pe care îl respirăm, e ca şi cum facem parte din ei.

Îmi amintesc foarte clar contrastul dintre acolo şi aici. Acolo totul este atât de expansiv. Este ca şi cum ai zbura în vasta întindere a cerului înstelat, în mijlocul acestui cor de un milion de îngeri care cântă cea mai frumoasă şi emoţionantă muzică pe care ţi-ai putea-o imagina. Şi întreaga ta fiinţă explodează de bucurie şi pluteşti în acest ocean de pace nemăsurată. Şi eşti învelit în această pătură de iubire. Totul e atât de spaţios şi e numai bucurie şi muzică. Totul e muzică şi râs. Şi beatitudine. Atât de multă fericire încât, dacă ai trăi-o în această lume, corpul nu ar putea rezista.

Îmi amintesc şi locurile întunecate de dincolo, pe care cei care au avut experienţe în apropierea morţii le descriu adesea ca fiind Vidul. Îmi amintesc că mă aflam într-un loc întunecat pentru reflecţie. Era atât de profund reconfortant şi atât de profund liniştit. Era ca şi cum mă repliam asupra mea însămi. Şi ca atunci când ajungi la cel mai profund nivel de meditaţie, când eşti foarte lucid, dar în acelaşi timp, eşti într-un loc atât de liniştit, că nici nu ai la ce să fii atent. Şi era şi acea muzică, o muzică liniştită. De fapt, muzica era prezentă în fiecare aspect pe care mi-l amintesc. Dar fiecare loc avea o variaţie diferită de muzică.

Îmi amintesc că mă aflam într-un alt loc întunecat şi liniştit, unde nu eram singură. Vedeam nişte fiinţe de lumină care îşi vedeau de treabă în depărtare. Şi vedeam şi Marea Lumină în depărtare. De îndată ce apare

Lumina, locul nu mai este atât de liniştit şi pentru reflecţie. Devine instantaneu dorinţă. Vrei să fii în Lumină. Lumina este culmea a orice ţi-ai putea vreodată imagina că ţi-ai dori. Atunci când apare Lumina, doar la Ea te mai poţi gândi. Singurul gând pe care îl ai este să ajungi la Lumină. Este incredibil de magnetică. Îmi amintesc că am văzut Lumina şi sentimentul că vreau să ajung la Lumină. Ceea ce îmi amintesc cel mai viu dintre toate este Lumina, această amintire nu m-a părăsit niciodată. Ştiu că există acolo acel Ceva care poate satisface orice dorinţă.

Îmi amintesc că Lumina se comporta ca o fiinţă gigantică de mărimea unui univers, alcătuită din multe fiinţe microscopice, dacă aş putea zice aşa, ca un banc de peşti sau un stol de păsări. Toate acele luminiţe erau ca nişte diamante-curcubeu şi se mişcau la unison şi erau fascinante, îţi creau dependenţă să le priveşti. Mi-e foarte greu să descriu mai departe, pentru că poate suna chiar indecent. Mă refer la faptul că atunci când Lumina te atingea, valurile de fericire şi bucurie, extazul pe care îl simţeai... pur şi simplu, te chema, te invita să intri mai adânc. Şi în interiorul luminii era un soare strălucitor, atât de fierbinte şi de strălucitor, precum Inima întregii existenţe.

Şi îmi amintesc că mă aflam în interiorul a ceea ce simţeam a fi un uragan de lumină. Erau coloane de lumină care urcau şi coborau de jur împrejur, alcătuind structura Luminii. Era ca un fel de vârtej de lumină şi eram, pur şi simplu, spulberată de vânt. Eram complet prinsă în extazul Luminii. Fiind acolo, nu mai cunoşteam altceva. Semăna cu celălalt loc de tip creşă.

Întunericul este mai degrabă un loc al păcii, al expansiunii şi al reflecţiei, aş zice. Dar în Lumină, acolo se întâmplă atât de multe lucruri, de parcă acolo există totul. Este muzică şi modele şi culori şi orice posibilitate care a existat sau ar putea exista vreodată, acolo le poţi experimenta. Cel puţin, aşa îmi amintesc eu. Cred că acele lucruri există şi în întuneric, poate mai mult sub formă potenţială, dar în Lumină poţi explora şi poţi experimenta toate acele lucruri.

O altă amintire pe care o am din Lumină este ca şi cum s-ar fi întâmplat o explozie, Lumina exploda în jurul meu. Şi crea un fel de râs cald şi profund. Ca un fel de Big Bang, o explozie masivă de lumină, dar nu era doar lumină, era totul. Era culoare şi modele şi muzică şi râs. Era o fiinţă care parcă se expulza în existenţă printr-un râs.

O ultimă amintire pe care o am despre Lumină este cu totul diferită. Era de parcă aş fi plutit într-un ocean de lumină şi iubire. Şi era mai liniştită, dar conţinea totul, ca şi cum ai fi putut sta acolo o viaţă întreagă şi tot nu te-ai fi plictisit niciodată, pentru că erau atât de multe de

explorat. Dar, de data aceasta, îmi amintesc că trebuia să plec. Mi se rupea inima să las în urmă acea Lumină. Nu-mi amintesc procesul propriu-zis prin care am intrat în corp. Îmi amintesc că părăseam Lumina şi parcă muzica se îndepărta din ce în ce mai mult. Era incredibil de sfâşietor. Era ca şi cum trebuie să părăseşti dragostea vieţii tale dintr-un motiv oarecare, ştiind că încă este în viaţă, dar trebuie să o părăseşti fără a o mai vedea niciodată – şi amplifică sentimentul ăsta de 1000 de ori.

Un ultim aspect despre care vreau să vorbesc este muzica. Am mai menţionat-o, dar cred că merită să vorbesc mai mult despre ea, deoarece mi-o amintesc cel mai viu. Pentru majoritatea acestor amintiri nu am imagini, ci un sentiment, este ceva ce am cunoscut şi am trăit la un nivel mult mai profund. Dar muzica, din nu ştiu ce motiv, s-a păstrat ca o amintire concretă, în care aud sunete. Şi, aşa cum am spus, totul acolo este muzică. Totul este muzică. Cu diferite variaţii ale acesteia. În întuneric, este senină şi potolită şi liniştitoare. În Lumină, este foarte măreaţă şi monumentală. În centrul Luminii, este ca o furtună de muzică. Voi încerca să v-o sugerez prin câteva link-uri muzicale. Vă rog să ţineţi cont că nimic nu se apropie de ea, dar am dat peste câteva piese muzicale care sună foarte asemănător sau care îmi amintesc de anumite aspecte ale ei. Deci voi pune câteva link-uri în descriere.

Cea mai bună descriere a acestei muzici ar fi, în primul rând, că este ca şi cum toată realitatea este muzică. Orice alcătuieşte realitatea este muzică. Ştiţi cum se spune, că "muzica este matematică" şi că toate formele de artă din lume sunt legate între ele, cum ar fi arta, dansul, muzica, matematica, ştiinţa, fizica, chimia. Toate sunt limbaje diferite pentru acelaşi lucru. Aşa mi se părea. Ceea ce alcătuieşte realitatea este dragoste, este bucurie, este pace, este plenitudine, este muzică. Sunt aspecte diferite ale aceluiaşi lucru. Cel mai bun mod în care pot descrie acea muzică este că creştea şi creştea şi creştea încontinuu, rezolvându-se pe măsură ce creştea. Construia tensiunea şi se rezolva în timp ce continua să escaladeze. Nu sunt muzician, nu ştiu cum sau dacă acest lucru poate fi reprodus în această lume. Erau voci reale, nu era o muzică impersonală, erau voci care cântau. Vă amintiţi când am descris îngerii cu braţele întinse ţinând universul, cam aşa era. Oriunde te-ai fi aflat, auzeai muzică, de parcă nişte fiinţe cântau, poate că realitatea însăşi cânta, şi era ca un cântec de iubire pentru tine. Erai înconjurat de el şi cufundat în el. Şi parcă îţi repeta mereu cât eşti de iubit. Auzeai mereu muzica. Aceste fiinţe te vegheau şi cântau pentru tine.

Voi încheia aici pentru astăzi. Fiţi iubiţi, fiţi fericiţi, fiţi pe pace şi vă mulţumesc că m-aţi urmărit!

27-11-2021

https://www.youtube.com/watch?v=_Kd68lc8RSg

Melissa Denise – Răpirea mea în duh

Melissa Denyce ne povesteşte despre răpirea sa în duh, pe care o numeşte „experienţă similară cu NDE”.

Salut, prieteni! Bine aţi revenit pe canalul meu de YouTube!

Astăzi vă voi împărtăşi o experienţă a mea similară cu relatările NDE. Deja v-am povestit-o pe scurt în videoclipul cu amintirile mele de dinaintea naşterii şi cu această răpire în duh pe care l-am făcut cam acum un an. De când acel videoclip a fost selectat de algoritmul YouTube, a devenit cel mai popular videoclip al meu şi primesc multe întrebări. Aşa că voi aprofunda această parte a poveştii mele.

Deci, am fost un copil depresiv. Aşa am crescut. Mediul religios în care am fost crescută m-a învăţat să mă urăsc pe mine însămi. Pe la jumătatea adolescenţei, am început să am tendinţe sinucigaşe din când în când, timp de câţiva ani.

Una dintre întrebările cele mai frecvente pe care le primesc în legătură cu această experienţă asemănătoare morţii este “ce a declanşat-o?”, pentru că oamenii vor să aibă şi ei o astfel de experienţă şi se gândesc că ar putea face ceva pentru a o declanşa. Vreau să vă spun că este absolut în regulă să ceri şi să cauţi o astfel de experienţă. Şi cred că există metode sănătoase de a încerca. Joe Dispenza vorbeşte despre declanşarea unor astfel de experienţe prin meditaţie şi muncă psihologică. Şi cred că acesta este un mod mult mai bun de a proceda decât ceea ce mi s-a întâmplat mie. Eram deprimată, eram rătăcită, aveam tendinţe sinucigaşe, nu exagerez, ani de zile l-am implorat pe Dumnezeu să-mi ofere o experienţă. Aveam insomnii, anxietatea mă ţinea trează şi auzeam voci în cap care mă sufocau şi ţipau la mine. La vremea respectivă am crezut că sunt demoni, dar ulterior am înţeles că era programul subconştientului meu, era vocea propriei mele minţi.

Îl imploram pe Isus să mă scape de asta, să mă salveze printr-o experienţă supranaturală. Îl imploram pe Dumnezeu să mă lase să-I simt prezenţa. Deşi nu simţisem cu adevărat prezenţa lui Dumnezeu în această lume până în acel moment, ştiam instinctiv că, dacă aş putea simţi prezenţa lui Dumnezeu, problemele mele s-ar evapora.

Aşa au trecut ani de zile. Noapte de noapte, îl imploram pe Dumnezeu să-mi ofere o experienţă supranaturală a prezenţei sale, dar nu se întâmpla nimic. Până într-o noapte, când s-a întâmplat. Nu pot explica de ce, deşi mai spun, în glumă, că mi-l imaginez pe Dumnezeul

din ceruri spunându-i lui Isus “Am impresia că va trebui să intervenim aici, pentru că fata asta nu pricepe, pierde atât de mult timp”.

Iată ce s-a întâmplat. Într-o noapte, stăteam întinsă în pat şi, ca de obicei, îl imploram pe Dumnezeu să-mi ofere o experienţă supranaturală, să-mi ia suferinţa, să mă lase să-I simt prezenţa. Stăteam întinsă pe spate, camera era în întuneric, aveam ochii închişi. Şi deodată, m-am trezit într-un ocean de iubire. Şi spun de la început, nu ştiu dacă am avut o experienţă extracorporală. Ochii mei fizici au stat închişi tot timpul şi experienţa nu a fost fizică. A fost cu totul altceva.

A fost o experienţă a purei conştiinţe, ceea ce este greu de explicat, dacă nu ai trăit niciodată aşa ceva. Dar nu a fost ca un vis, nu a fost ca o halucinaţie, ceea ce ar fi însemnat o diminuare a conştiinţei. Din contră, a mers în cealaltă direcţie, a fost, să zicem, un upgrade major. A fost lucrul cel mai real pe care l-am trăit vreodată în această viaţă. Viaţa aceasta este doar un vis în comparaţie cu acea realitate. Sincer vă spun, trebuie să-mi las emoţiile deoparte şi să v-o povestesc oarecum robotic, căci altfel voi plânge pe tot parcursul ei, pentru că emoţia este prea puternică.

În locul în care am ajuns, acolo era Realitatea, acolo era Acasă. Era lumină strălucitoare şi iubire perfectă şi pace şi siguranţă şi protecţie şi, pur şi simplu, nu există cuvinte care să o descrie. Probabil că veţi observa că mă strădui din greu să-mi găsesc cuvintele, pentru că nici nu există. Să explic ce se întâmplă într-o astfel de experienţă este ca şi cum aş încerca să descriu unui orb culorile. Un orb nu are niciun cadru de referinţă pentru a înţelege ce este culoarea. Nici noi, în această lume, nu avem un cadru de referinţă pentru a înţelege, darămite pentru a descrie ceva pentru care nu există un limbaj. Voi face tot ce pot, dar dacă o să vă sune fantastic, asta se va întâmpla deoarece chiar aşa a fost.

Să revenim la poveste. În acest moment stăteam întinsă în pat, suferind, iar în următorul moment eram într-un ocean de iubire. Două lucruri voi remarca.

În primul rând, acest ocean de iubire nu seamănă cu nimic din ceea ce cunoaştem aici. Era ca o iubire multidimensională. Era tangibilă, o puteai simţi în jurul tău şi în interiorul tău, ca un abur sau nişte vapori sau un fel de undă. De aceea o descriu ca pe un ocean, ca apa. Aici, în această lume, când eşti trist şi singur şi vrei ca cineva să te îmbrăţişeze pentru a simţi mângâierea şi siguranţa şi protecţia braţelor cuiva, tocmai aceasta îţi lipseşte. Pentru că, în locul din care venim noi, această iubire ne învăluie permanent. Şi de aceea relaţiile snetimentale sunt atât de

dificile aici, fiindcă încercăm să regăsim acea conexiune divină, care acum ne lipseşte.

Era de parcă lumea fizică s-ar fi dizolvat şi eu pluteam în iubire. O simţeam ca pe un val după val care trecea peste mine şi prin mine. Sincer vă spun, eram atât de fericită, încât aş fi rămas cu plăcere acolo, în acel ocean de iubire, doar să o simt, pentru tot restul existenţei. Era ceea ce căutasem toată viaţa mea. Era răspunsul la toate.

În al doilea rând, am înţeles instantaneu mai multe lucruri. Iubirea nu era doar un fenomen metafizic. Era o prezenţă concretă. Era ceea ce fusesem învăţată să numesc Dumnezeu, dar în acea stare am recunoscut-o ca fiind Sursa mea, Tatăl şi Mama mea eternă, locul în care fusesem creată şi din care mă născusem. Am recunoscut-o aşa cum un copil ar recunoaşte chipul mamei sau al tatălui său. Dar cuvintele sunt insuficiente. Siguranţa şi protecţia. De aceea spun mereu în videoclipurile mele despre universalism că, dacă Dumnezeu este bun, atunci putem fi siguri că trăim într-un univers sigur şi protector şi binevoitor, în care totul funcţionează spre binele tuturor.

Era ca cea mai intimă, cea mai tandră, cea mai profundă senzaţie, ca şi cum ai fi hrănit în pântecele mamei tale şi, în acelaşi timp, ai fi ţinut în siguranţă şi protecţie în braţele tatălui tău. Dar pântecele şi braţele sunt ale Universului, ale Sursei a tot ceea ce există, ale atotputernicului Creator al Luminii strălucitoare. Şi este, pur şi simplu, de neconceput că ceva ar putea fi vreodată greşit sau lipsă sau pierdut.

Nu ştiu cât timp a continuat această fază a experienţei mele, dar la un moment dat, conştiinţa mea s-a extins în afara capului meu. Până în acel moment, încă mă percepeam ca stând în dormitor, pe pat, chiar dacă trăiam şi o realitate alternativă. Dar apoi, m-am extins în afara capului şi m-am trezit undeva deasupra, privind Pământul de sus. Şi am avut o experienţă pe care mulţi cei care au trecut printr-o NDE o numesc "cunoaşterea supremă". La început, am pus câteva întrebări, iar prezenţa, iubirea care era cu mine, cu care comunicam, îmi răspundea la aceste întrebări sub forma unor descărcări instantanee de informaţii. Ştiu că sună ireal, dar vă jur că acesta este adevărul. Imediat ce gândeam o întrebare, şi primeam răspunsul, dar nu numai la acea întrebare specifică, ci şi cum acea chestiune se lega de orice altceva din univers. Şi apoi, după ce primeam toate acele răspunsuri, aveam noi întrebări şi primeam toate noile răspunsuri prin alte descărcări instantanee de informaţii despre cum toate acele alte lucruri se legau de orice altceva din univers. În felul acesta, în câteva clipe, conştiinţa mea s-a expansionat exponenţial. Şi dintr-o dată, eram suficient de mare pentru a cuprinde tot

ceea ce există şi ştiam tot ce era de ştiut, cel puţin tot ceea ce eram eu capabilă să înţeleg în acea stare. Nu ştiu dacă există o stare mai presus de asta, poate că da.

O, şi, apropo, se auzea o muzică incredibil de frumoasă, foarte asemănătoare cu cea pe care mi-o amintesc din amintirile mele de dinainte de naştere. Primesc întrebări şi în legătură cu muzica sferelor, aşa că voi pune în descriere câteva link-uri către unele piese muzicale găsite de mine care o imită oarecum, deşi nimic nu se apropie cu adevărat de original.

Deci procesul de expansiune s-a petrecut foarte repede şi, în cele din urmă, am ajuns în punctul în care cunoşteam tot ce era de ştiut sau ce puteam şti în acel stadiu. Îmi amintesc în mod special momentul în care am aflat motivul Existenţei. Îmi amintesc că mă gândeam "O, aceasta este cheia vieţii, acesta este rostul vieţii. Este atât de simplu. Cum de nu ştim asta pe Pământ?". Am înţeles de ce totul trebuie să fie aşa cum este şi de ce viaţa este atât de grea şi de ce există suferinţa şi de ce Dumnezeu o permite. Şi totul căpătase atât de mult sens, dar nu mi s-a permis să iau această înţelegere înapoi cu mine. Majoritatea lucrurilor care mi-au fost revelate în această stare extinsă de conştiinţă nu le-am putut aduce înapoi cu mine, pur şi simplu, pentru că aici trăim într-un plan mai dens şi multe lucruri nu pot fi înţelese de creierele noastre.

Voi detalia acele lucruri pe care, totuşi, mi le amintesc şi pe care am reuşit să le aduc înapoi. Experienţa s-a încheiat atunci când am revenit în corp. Simţeam că conştiinţa mea se contracta ca un balon care se dezumflă şi toate cunoştinţele pe care le dobândisem în acea stare s-au dus, pur şi simplu, ca aerul care iese din balon. Ştiam că la întoarcere nu voi putea să-mi amintesc tot ce aflasem, dar că îmi voi aminti lucrurile importante.

Anume, că totul este în regulă. Că viaţa mea decurgea exact aşa cum trebuia să decurgă. Că sunt veşnic protejată şi iubită. Că Dumnezeu mă ţine în braţele sale chiar acum. Că nu pot face nimic ca să scap de el, nu pot face nimic ca să îl supăr, să îl surprind sau să îl dezamăgesc. Că nu mă aşteaptă nicio pedeapsă. Că există doar trezirea în lumină strălucitoare şi beatitudine. Că sunt vegheată, călăuzită şi iubită. Că greşelile mele sunt ca poticnelile unui copil care învaţă să meargă spre Dumnezeu. Că nu am nimic pentru care să mă simt vinovată, nu există nimic de care să mă tem, ci toate sunt doar nişte lecţii de învăţat şi experienţe de trăit.

Aceasta a fost experienţa mea şi acum vreau să vă împărtăşesc cinci lucruri pe care mi le amintesc foarte clar şi care ar putea fi importante sau folositoare pentru voi.

UNU. Când a început experienţa, deodată m-am pomenit în acel ocean de iubire, o iubire magnetică, care îţi captivează complet mintea şi sentimentele. Vreau să ştiţi că de acolo aţi venit, de acolo venim cu toţii. Ceea ce căutăm cu toţii este acel tip de iubire, care ne lipseşte aici. V-aţi născut din acea iubire, sunteţi acea iubire. Atât de mulţi oameni îşi caută un scop şi o identitate şi împlinirea în această lume, dar se simt rătăciţi şi goliţi pe interior. Asta, pentru că am venit aici pentru a avea o experienţă de contrast. Suntem aici în scopul de a simţi ceea ce NU suntem şi a ne trezi la ceea ce suntem. Aşa cum spuneam, aş fi rămas în iubire pentru totdeauna, dacă aş fi avut de ales. Şi, evident, la un moment dat, chiar eu am ales să am această viaţă pe Pământ, pentru că Dumnezeu nu ne încalcă liberul arbitru. Dar noi suntem iubire. Iubirea ne îndeamnă să facem totul, iubirea este cea care ne împinge să venim aici şi să avem această experienţă.

După cum spune Howard Storm: "Aici are loc o învăţare experienţială, nu teoretică". Când pluteşti în acel ocean magnetic de iubire şi acolo este întreaga ta conştiinţă şi existenţă şi nici măcar nu poţi gândi la altceva, pentru că, ce ţi-ai putea dori mai mult – acolo este o învăţare teoretică. În schimb, aici, pe Pământ, învăţarea este experienţială. Înveţi "Cum pot fi acea iubire aici? Cum o pot exprima şi altora, astfel încât să o simtă aici, să se trezească la iubire aici?".

DOI. Atunci când a început acea parte a experienţei cu extinderea conştiinţei, a fost ca şi cum te-ai trezi dintr-un vis într-o lumină strălucitoare. Ca şi cum dormi şi apoi te trezeşti şi soarele te orbeşte. Şi ai sentimentul că "O, totul este în regulă, sunt bine, sunt bine, sunt iubit, sunt în siguranţă, universul este un loc bun şi sigur, nu am făcut nimic greşit". Înţeleg, asta va părea o erezie în cercurile creştine, dar sunt sinceră cu voi despre ceea ce am văzut.

Nimic din ce am putea noi face nu ne învinovăţeşte în faţa lui Dumnezeu. Vinovăţia este o iluzie. Voi vorbi ceva mai mult despre asta imediat, dar ideea este că suntem iubiţi, suntem în siguranţă, Dumnezeu nu va permite să ni se întâmple nimic care ne-ar putea face rău cu adevărat. Sunteţi iubiţi, sunteţi în siguranţă, sunteţi protejaţi. Mergeţi şi învăţaţi, bucuraţi-vă şi trăiţi-vă viaţa şi evoluaţi cât puteţi de mult cât timp aveţi această experienţă.

TREI. În timp ce mă aflam în acea stare de conştiinţă extinsă, am privit în jos şi am văzut Pământul. Amintiţi-vă ce spuneam, că m-am

trezit în acea stare şi strălucirea m-a orbit şi gândeam că “O, totul este lumină strălucitoare”. Apoi am privit în jos spre Pământ şi am văzut că şi Pământul este făcut din lumină strălucitoare. Şi nu numai Pământul este făcut din lumină strălucitoare, dar totul este lumină strălucitoare. Noi suntem lumină strălucitoare, suntem înconjuraţi de lumină strălucitoare, aerul din jurul nostru, totul este lumină, lumina strălucitoare ne susţine. Iar acea lumină este prezenţa iubirii, este acel ocean de iubire care este o prezenţă, care este Dumnezeu, care vă susţine, vă înveleşte şi vă protejează în orice moment.

Iată o comparaţie ilustrativă pe care îmi place să o folosesc. Dacă aţi zburat vreodată cu avionul într-o zi cu furtună, jos, sub norii de furtună, este cenuşiu şi înnorat. Apoi zburaţi deasupra norilor de furtună şi, dintr-o dată, este soare. Vă uitaţi în jos şi vedeţi norii de furtună sub voi. Cam aşa a fost acea experienţă. Era ca şi cum aş fi zburat cu avionul deasupra norilor de furtună, iar furtuna ar fi fost durerea şi suferinţa, iar, pentru mine, depresia, anxietatea şi nefericirea în care mă aflam. Dar când am ajuns deasupra norilor de furtună, în lumina strălucitoare, am privit în jos şi norii de furtună erau o iluzie. Furtuna este o iluzie care poate fi trăită doar jos. Privind de sus, îţi dai seama că, de fapt, ea nu există acolo.

Tot răul şi toată suferinţa din lume este o creaţie a minţilor noastre, care provine din iluzia că suntem separaţi, că suntem deconectaţi de Dumnezeu, că suntem singuri, că avem nevoi care trebuie satisfăcute. Aceasta este iluzia pentru care venim pe Pământ să o experimentăm, deoarece ne dorim să simţim contrastul. Dar este o iluzie.

Oamenii se întreabă “Cum de permite un Dumnezeu bun să existe răul?”. Pe baza a ceea ce mi s-a arătat, răspunsul este foarte simplu. El nu permite. Şi iar voi fi criticată pentru că spun asta, pentru că suferinţa pe care o trăim aici este foarte reală pentru noi în timp ce suntem în ea. Dar este ca şi cum te-ai duce la culcare şi ai visa noaptea că eşti împuşcat sau că cel mai bun prieten al tău a murit sau alt lucru oribil. În timpul visului, este ceva real, îl simţi ca şi cum ar fi real. Dar când te trezeşti, realizezi că “a fost o iluzie creată de mintea mea”.

Cam aşa este şi această viaţă, doar că la un nivel mai sus. Această viaţă, toată durerea pe care o trăim aici este o creaţie a minţii noastre, ce originează din “Căderea în păcat”, când Adam şi Eva au crezut că sunt separaţi de Dumnezeu. Pomul cunoaşterii binelui şi răului, alegerea de a experimenta dualitatea, binele şi răul, în loc de a simţi numai binele, singurul care există de fapt. Deci tot răul pe care îl trăim aici este o iluzie, propria noastră alegere de a-l experimenta, ca să simţim contrastul.

Ştiu că ce spun poate părea foarte dur pentru oamenii care suferă, dar poate fi, de asemenea, o imensă încurajare. Pentru mine, a fost o încurajare formidabilă când am înţeles "Ia stai puţin, deprimarea şi singurătatea pe cere le simt nu sunt reale. Motivul pentru care mă simt aşa este tocmai că nu sunt reale, pentru că, de fapt, eu sunt o fiinţă eternă, sunt iubire, sunt creată din iubire, iubirea este peste tot, dar nu o pot simţi acum".

Şi asta înseamnă evoluţia spirituală, să înveţi să te cufunzi în interior şi să te conectezi cu acea stare a prezenţei "Eu sunt" sau cu acel sentiment de unitate interioară şi să te trezeşti la realitatea a Cine eşti cu adevărat, iar apoi iluzia începe să se topească.

Dar m-am abătut de la subiect.

Deci am privit în jos şi am văzut că totul era o lumină strălucitoare şi Dumnezeu mi-a permis să văd omenirea din perspectiva Lui. Suntem aici, jos, făcând toate aceste lucruri pe care noi le considerăm rele şi greşite şi malefice. Dar pentru Dumnezeu este ca atunci când un copil mic se împiedică şi face greşeli. El înţelege starea de conştiinţă în care ne aflăm şi nu ne judecă şi nu ne condamnă. El ne aşteaptă cu răbdare şi ne permite să creştem în ritmul nostru.

PATRU. Vă povesteam mai devreme despre momentul când am înţeles "cheia", nu-mi amintesc ce era cheia, decât că era incredibil de simplă. Şi am o puternică bănuială că este vorba de iubire. De fapt, multora dintre cei care trec prin experienţe în preajma morţii li se spune acest lucru. Alegeţi orice relatare NDE, citiţi-o şi veţi vedea. Iar şi iar şi iar pun întrebarea "Ce este viaţa, de ce suntem aici?" şi li se răspunde că "Rostul vieţii este iubirea. Eşti aici pentru a învăţa despre iubire. Viaţa este şcoala care te învaţă cum să iubeşti." Nu ştiu exact de ce nu mi s-a permis să-mi amintesc şi bănuiesc cu tărie că trebuia să îmi dau seama singură.

CINCI. Am impresia că tot repet la nesfârşit despre starea de conştiinţă extinsă, dar când eram în această stare de conştiinţă extinsă, alt lucru care mi s-a permis să mi-l amintesc a fost acela că am privit în jos şi am văzut planul lui Dumnezeu. Cuvintele care mi-au fost transmise au fost "Marele plan cosmic al lui Dumnezeu" şi ştiu că sună cam demodat, dar sunt total sinceră în acest videoclip. Şi nu pot să vi-l descriu, pentru că era multidimensional, ceva dincolo de ceea ce putem înţelege aici – evident, altfel am avea deja toate răspunsurile. Dar tiparul de bază semăna cu o mandală, era un model multidimensional de forme care se tot schimbau şi se transformau şi fuzionau unele în altele. Era extrem de colorat şi era muzică şi era foarte viu şi era perfecţiune şi nu

ştiu cum să-l descriu. Dar ceea ce am observat este că trăgea totul înapoi în sine.

Iar acesta este un alt motiv pentru care sunt universalistă, pentru că asta am văzut. Nu ai unde să te duci ca să scapi de Dumnezeu. Am văzut că drumul vieţii fiecărei fiinţe conştiente există în cadrul acestui plan şi că aici au liber-arbitru. Dar nu există nimic în afara lui, nu există nimic în afara lui Dumnezeu, aşa că nu poţi scăpa de Dumnezeu nici măcar dacă ai vrea, deşi ai liberul arbitru de a-l alege sau de a nu-l alege pe Dumnezeu. Dar chiar şi atunci când nu-l alegi pe Dumnezeu, tot îl alegi, pentru că alegi să experimentezi absenţa lui Dumnezeu, care este o iluzie.

Oricum, aceasta este interpretarea mea de acum, dar la momentul respectiv am văzut doar acest model foarte frumos şi exista un fel de curent în jurul marginilor, aproape ca un uragan care trăgea totul înapoi în centru. Şi din asta am reţinut că, deşi ni s-a dat liberul arbitru – Dumnezeu ne permite să îl respingem, să alegem "suferinţa şi răul", pentru că El ştie că este inevitabil – totuşi, nu ai unde să te îndepărtezi de Dumnezeu, este, pur şi simplu, o imposibilitate metafizică. Noi am fost emanaţi de Dumnezeu, suntem din Dumnezeu, din aceeaşi substanţă ca şi El, suntem iubire şi lumină şi nu ne putem îndepărta de El, pentru că tot ceea ce există este o emanaţie sau o expresie sau o proiecţie a lui Dumnezeu. Noi existăm în Dumnezeu şi acum doar ne trezim la această realitate.

Cam asta îmi amintesc din experienţa mea, cu mai multe detalii decât am împărtăşit vreodată. Îmi puteţi pune mai multe întrebări la comentarii. Fiţi fericiţi, fiţi pe pace şi vă mulţumesc că m-aţi urmărit!»

Traducere 29-12-2021

https://www.youtube.com/watch?v=ZvGGqGwv1-c

Christian Sundberg – Am primit vălul uitării înainte de naştere

Christian Sundberg ne dezvăluie amintirile sale dinainte de a se naşte. Fenomenul se numeşte PBE (Pre-Birth Experience). Putem trage foarte multe învăţăminte spirituale din mărturia sa, ideea principală fiind că ne asumăm "vălul uitării" pentru a putea trăi o experienţă fizică deplină.

Interviu video obţinut de Mira Kelley

- Bună ziua tuturor! Sunt Mira Kelley şi sunt foarte încântată să vi-l prezint astăzi pe Christian Sundberg. Vom avea o conversaţie extrem de palpitantă şi interesantă.

Când am dat peste povestea lui Christian, imediat mi-a venit în minte că trebuie să v-o împărtăşesc, că trebuie să aflu mai multe, că trebuie s-o ştim cu toţii. O cunoştinţă comună ne-a prezentat reciproc, un bărbat stabilit în Italia care dorea să scrie o carte despre experienţele oamenilor care şi-au pierdut copiii, pentru a aduce alinare mamelor. A vrut să-mi ia un interviu pentru a-mi asculta opiniile pe această temă, pentru a le include în cartea sa. Iar în conversaţia noastră am aflat despre tine, Christian. Bună ziua şi bine ai venit!

- Bună, Mira! Sunt onorat, mulţumesc.

- Noi suntem onoraţi.

- Cred că este foarte important ca oamenii să audă aceste lucruri şi apreciez foarte mult ceea ce faci. Îţi mulţumesc foarte mult.

- Eu îţi mulţumesc. Mulţumesc. Ceea ce mi-a atras atenţia la povestea ta, imediat ce am aflat de ea de la acel om, este că îţi aminteşti de existenţa dinainte de a te naşte aici, pe Pământ. Am fost atât de încântată şi absolut hotărâtă să discutăm. Aşa că mi-ar plăcea să aflu mai multe. Te rog, treci direct la subiect.

- Sigur. Este o poveste lungă şi destul de greu de pus în cuvinte. De fapt, cea mai mare parte a ei nu poate fi redată prin limbaj. Încerc din greu să-mi găsesc cuvintele, pentru că cuvintele aparţin de lumea noastră locală, sunt forme, simboluri. Iar locul de unde venim transcende toate simbolurile Pământului. Este mult mai mult decât am putea exprima prin cuvinte. Acum, că mi-am luat această rezervă, voi începe.

Voi încerca să relatez în ordine, dar chiar şi ordinea este neclară, pentru că aceste experienţe sunt într-o oarecare succesiune, dar se întâmplă şi simultan. Chiar şi acum, simt că aceste experienţe nu s-au

petrecut în trecut, ci chiar acum, deşi unele s-au petrecut înaintea altora. Nici nu ştiu cum să explic asta.

- Vorbeşti cu oamenii potriviţi, pentru că publicul meu m-a auzit deja vorbind despre timpul simultan. Aşa că cei care mă urmăresc... suntem cu toţii alături de tine.

- Ce bine! Deci prima mea amintire... În primul rând, amintirile pe care le am sunt legate de călătoria mea aici. Aveam aceste amintiri când eram copil în această viaţă şi presupuneam că toată lumea le avea, dar pe la vârsta de 7 ani le-am uitat şi au revenit abia pe la 30 de ani. Acum am 38 de ani. Au revenit după ce am urmat o anumită cale de trezire spirituală şi meditaţie. Iar amintirile au revenit într-un mod care este util scopului vieţii mele.

Mai există aspecte ale memoriei mele care sunt încă blocate, şi sunt împăcat cu asta, căci respect interesele mai largi care operează aici. Dar îmi amintesc cu foarte mult timp în urmă – şi poate va suna ciudat – dar îmi amintesc cu foarte mult timp în urmă, înainte de a fi avut vreo încarnare fizică, că m-am simţit inspirat de o fiinţă pe care am întâlnit-o şi care avusese experienţe fizice, nu contează care anume. Ştiu doar că am întâlnit această fiinţă şi îmi amintesc că eram copleşit şi entuziasmat de calitatea esenţei sale, de natura sa. Era atât de frumoasă şi plină de lumină şi bucurie şi putere. Am întrebat-o – din nou zic, nu prin cuvinte, totul era telepatic, informaţii împărtăşite direct – deci am întrebat-o: "O, Doamne, uite ce ai devenit, cum ai realizat asta, oare ce ai putut să faci ca să ajungi aşa? Chiar eşti plină de atâta bucurie pe cât pari că eşti?". Şi ea a spus că da, şi mi-a împărtăşit profunzimea calităţii fiinţei sale şi am fost absolut entuziasmat. Am întrebat-o cum a reuşit asta şi mi-a arătat mai multe lucruri, iar una dintre experienţele esenţiale pe care le avusese fusese una fizică. Avusese o problemă de sănătate cronică, un fel de durere sau boală care a durat mulţi ani şi a trebuit să-i reziste. Dar tot secretul consta în modul în care a suportat acea experienţă. Iar înţelepciunea cu care a suportat acea experienţă a condus la rafinarea fiinţei sale. Doar aşa o pot descrie.

Şi m-am simţit atât de inspirat, încât am spus "O, vreau să fac şi eu la fel. O s-o fac." Eram atât de entuziasmat, dar ea a replicat "Da, aşa spun toţi", punându-mă la punct într-un mod jucăuş. Iar eu am continuat "Nu, vorbesc serios, chiar vreau să fac asta". Şi mi-a spus "Ei bine, atunci du-te şi vorbeşte cu ghizii tăi". Mi-am găsit ghizii şi le-am explicat şi nu ştiu ce a mai urmat imediat, dar ştiu că am trăit de multe ori după aceea.

- Îmi pare rău că te întrerup. Dar trebuie să-ţi pun o întrebare şi să comentez ce ai spus referitor la acea fiinţă care a avut o boală cronică.

Prin ceea ce spui dai speranţă atât de multor oameni care au afecţiuni cronice, care se confruntă cu o boală gravă, pentru că tocmai le-ai arătat scopul mai mare din spatele acesteia, cum poate fi înţeleasă în loc de "Corpul meu este o victimă şi sunt sacrificat fiindcă trebuie să trec prin aşa ceva". Mai degrabă, poate fi privită ca o cale de evoluţie spirituală şi trezire. Nu-i aşa?

- Sunt de acord. Vreau să spun că evoluţia şi trezirea sunt un proces continuu şi etern. Deci experienţa temporară a bolii sau a suferinţei cronice merită sacrificiul pentru spiritul îndrăzneţ care doreşte să evolueze. Noi, cei care suntem aici, ne împotrivim, de genul "Nu-mi place asta" şi ne luptăm. Dar partea mai profundă din noi ştie că suntem eterni, că, în fond, nu avem de ce ne teme şi că experienţa ne poate părea foarte reală şi implacabilă când suntem aici. Ne pare inevitabilă, de genul "Ştiu că sunt un om acum şi aici", dar nu este aşa. Este doar un vis foarte adânc.

- Poţi să recunoşti acea calitate cu care acea fiinţă şi-a suportat boala? Ai spus că a fost un mod anume, deci cu siguranţă că nu cu furie sau regrete, ci altfel. Ce impresie ţi-a lăsat?

- Este o întrebare foarte bună. Cel mai bine îl pot exprima prin: bunăvoinţă şi deschidere, nu ştiu dacă există cuvinte potrivite. Este o calitate a iubirii pe care a adus-o chiar şi în acea durere. A fost calitatea intenţiei sale – care este un termen pe care îmi place să îl folosesc, cel de "calitatea intenţiei", care provine de la fizicianul şi exploratorul conştiinţei Tom Campbell, este un termen frumos. Acea fiinţă a avut o intenţie de bună calitate să-şi suporte experienţa şi nu i-a fost uşor. Cu toţii avem această oportunitate.

Ceea ce mă entuziasmează, iar mesajul tău ne inspiră de asemenea, este că nu trebuie să mutăm munţii din loc. E suficient să facem faţă experienţei care ni se dă. În lucrurile mici stă cea mai mare putere. Să alegem iubirea în locul fricii, să alegem bunăvoinţa în locul împotrivirii. Chiar şi în gesturile mărunte, există atât de multă forţă în ele. Dar ca nişte actori ce suntem fascinaţi de filmul în care jucăm, uităm asta. Însă, ca oameni, ne stau la dispoziţie nişte oportunităţi uimitoare. Şi dacă descoperiţi un mesaj util în ceea ce vă împărtăşesc, ca cineva care îşi aminteşte, este tot o astfel de oportunitate. De fapt, a fi om este unul dintre cele mai preţioase daruri pe care l-am putea primi. Când îţi dai seama că ţi s-a oferit marea ocazie de a interpreta acest personaj, este ca şi cum ţi s-ar oferi un loc în marea schemă a lucrurilor. Acum ai o şansă incredibilă şi nu sunt foarte multe. Iar acum ţi se oferă una, te simţi extrem de onorat şi este un mare noroc.

Ştiu că este greu să ne amintim asta când suferim. Eu am suferit mult în această viaţă din punct de vedere fizic şi ştiam că voi suferi. Dar suferinţa este o oportunitate de evoluţie.

- Doar ascultându-te şi simt acea energie. Pe lângă cuvinte, transmiţi şi acea vibraţie, calitatea a ceea ce ai simţit şi o simt şi eu acum în inimă. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc. Revenind la poveste, te simţeai extrem de inspirat de un alt suflet şi el ţi-a spus să vorbeşti cu ghizii tăi. Ce s-a întâmplat apoi?

- Am trăit mai multe vieţi. Când m-am întors mai târziu şi l-am găsit, i-am spus: "Nu am ajuns încă până la acel nivel, dar vezi, am parcurs totuşi o parte din drum". I-am povestit prin ce am trecut şi m-a încurajat. Dar ştiam că nu am terminat încă.

Acum voi sări la altceva, pentru că nu ştiu exact în ce ordine se întâmplă toate acestea, dar îmi amintesc – asta va suna foarte ciudat şi împărtăşesc astfel de chestiuni numai cu un public pregătit, fiindcă ştiu cum tinde societatea să le denigreze, dar sincer îmi amintesc: momentul în care universul nostru urma să fie creat, când intenţia fusese emisă de Sursă şi de noi toţi, căci eram cu toţii implicaţi, de a duce treaba asta la nivelul următor, adică de a avea această experienţă riguroasă, profundă, anume existenţa în planul fizic. Nu-mi amintesc să fi fost prin preajmă când universul a fost creat. Nu eram acolo, nu am fost acolo chiar la început, făceam altceva, nu ştiu ce făceam, dar făceam ceva. Însă îmi amintesc că am ajuns devreme, când galaxiile erau tinere şi existau doar stele. Îmi amintesc că am zburat printre stele şi am fost umplut de un entuziasm imens pentru ocazia de a juca în acest joc. Pur şi simplu, nu pot sublinia îndeajuns cât de tentant este pentru spirit să aibă această oportunitate. Parcă gândeam "Wow, chiar vom ajunge să fim aceste lucruri, aceşti oameni, aceste creaturi, aceste orice ar fi. Noi vom fi toate astea şi vom experimenta toate astea." Şi este atât de palpitant pentru că, din acea perspectivă, înţelegem ce oportunitate ni se oferă să asimilăm această experienţă şi să ne extindem şi să evoluăm şi să ne exprimăm natura noastră creatoare şi să exprimăm iubirea şi să creştem în iubire. Este o ocazie uriaşă. Dar am ştiut încă de atunci că acesta este un nivel dificil, nu-i deloc uşor, cum ar fi nivelul cel mai dificil la un joc video. Repet, nu am cuvinte potrivite. Dar îmi amintesc lucrurile astea.

Am mai avut şi alte experienţe. Restul amintirilor mele se referă la perioada care a precedat această viaţă, când luasem o lungă pauză. Pur şi simplu, am decis să-mi iau o pauză lungă. Aşa că m-am zbenguit destul timp prin tărâmul luminii aurii. M-am distrat şi m-am bucurat, ca într-un weekend prelungit, la care nu voiam să renunţ.

Şi îmi amintesc că îmi doream foarte mult să revin în joc, pentru că încă mai ţineam o frică foarte veche care mă învinsese într-o viaţă anterioară. Unul dintre ghizi venea la mine destul de des şi mă tot întreba: “Eşti gata să te întorci, eşti gata, eşti gata?” dar l-am amânat o vreme. În cele din urmă i-am spus: “Bine, sunt gata”. Apoi am trecut în revistă împreună cu el în ce situaţie eram, ce făcusem, ce fusesem, cine eram. Şi era foarte evident aspectul pe care trebuia să-l îmbunătăţesc. Aveam multe calităţi, dar şi o mare slăbiciune. Iar aceasta mă doborâse într-o viaţă anterioară şi pot să spun că era vorba de o teamă. Iar din cauza acestei frici, dusesem o viaţă egoistă şi am avut o moarte chinuitoare. Am murit într-un mod dureros.

- *O teamă de ce?*

- Acea frică era legată de neputinţa de a scăpa de agonie sau durere, combinată cu orgoliul de a nu accepta suferinţa. Cred că numai aşa pot să o exprim. Este o anumită vibraţie. Din cauza acelei vibraţii, în acea viaţă nu am fost o persoană bună şi am provocat mult rău celorlalţi, nu daune adevărate, căci sufletul nu poate fi afectat, dar am provocat mult rău mie şi celorlalţi. Şi tânjeam să mă confrunt din nou cu frica asta şi să o integrez. Voiam s-o fac nu pentru că trebuia sau aş fi fost obligat, ci pentru că ştiam – e ceva mai greu de explicat, dar e foarte important – ştiam că dacă m-aş îndepărta foarte mult de Sursă şi aş integra iubirea de la acea distanţă, dacă aş putea s-o fac, expansiunea de putere ar fi de o frumuseţe şi o intensitate şi o minunăţie de neînchipuit. Deci îmi amintesc că l-am întrebat…

- *Trebuie să te întrerup din nou, pentru că ceea ce tocmai ai spus este profund. Tocmai ai dat un exemplu legat de ceea ce predau eu, anume, karma nu este altceva decât dorinţa autoimpusă de îmbunătăţire. Nu este o judecată, nu înseamnă că, dacă ai fost o persoană rea, acum ar trebui să suferi. Este dorinţa de evoluţie şi de echilibrare şi ai spus-o atât de frumos. Îţi mulţumesc.*

- Mulţumesc. Este atât de minunat să te aud spunând asta, pentru că simt că trăiesc într-o lume în care foarte mulţi au uitat şi este important să ne reamintim unii altora. Este aşa cum ai spus. Nu este nicio obligaţie. Ci doar vedem cine suntem. Când ne revedem viaţa, vedem cine am fost cu adevărat. Nu este nevoie de nicio judecată, pentru că ştii exact cine ai fost. Ştii dacă ai fost iubitor sau temător sau cum i-ai afectat pe ceilalţi. Nu te poţi ascunde.

Deci nu am fost deloc un om bun în acea viaţă. I-am făcut pe mulţi alţii să sufere. Aşa că am vrut să lucrez asupra acelei frici şi m-am gândit să mă reîncarnez. Dar mă gândeam “Oare este posibil?”. Adică, acea frică

era una dintre cele mai mari frici pe care le-am văzut vreodată. Şi mi-am întrebat ghidul: “S-a mai făcut asta vreodată în toată Creaţia? A mai reuşit vreo altă fiinţă acest lucru?”. Şi mi s-a răspuns: “Da, dar ai toată veşnicia la dispoziţie, nu-i nicio grabă”. Însă eram foarte încrezător: “Ei bine, dacă se poate face, o pot face şi eu”. Pur şi simplu, ştiam asta, ştiam. Dacă este posibil în cadrul a Tot-ce-există, atunci o voi face.

Aşadar, m-au pregătit pentru noua viaţă, care era perfectă pentru acest scop. Am previzionat-o şi am acceptat-o. Şi am acceptat vălul.

- *Vălul uitării.*

- Vălul uitării, da. Iar lucrul acesta mi-l amintesc cel mai bine dintre toate, anume, procesul de acceptare a vălului. Chiar şi acum simt că mă uit la el. Nu pot să văd prin el, dar e ca acea oglindă semitransparentă din filmele poliţiste, un geam prin care poţi vedea dintr-o parte, dar nu poţi vedea din cealaltă. Mă simt ca şi cum aş sta de cealaltă parte a geamului. Ştiu că ei mă pot vedea şi ştiu că geamul este acolo, chiar dacă nu-l pot vedea. Dar îl pot simţi.

Deci am acceptat vălul pentru acea viaţă, dar coborârea vibraţională a fost atât de intensă şi de joasă, încât m-am îngrozit în doar câteva clipe. Nici măcar nu mă născusem încă. Eram copleşit de întuneric şi de separare şi de lipsa de cunoaştere. Când vine vălul peste tine, dintr-o dată simţi că nu mai eşti Întregul, nu mai eşti Tot-ce-există. Acum eşti separat. Acum eşti în întuneric. Acum nu mai ştii nimic. Mă simţeam terifiat în această viaţă. Am impresia că diferite vieţi au vibraţii diferite. Iar aceasta era foarte joasă şi m-am panicat imediat.

Şi urmează ceva foarte trist, dar mi-am adunat forţele şi am tras vălul, l-am respins şi am sărit înapoi, pentru că ucisesem fătul. Omorâsem copilul nenăscut. Am avut o revedere a vieţii mele extrem de scurte, nu ştiu cât durase, o perioadă foarte scurtă de timp. Cel puţin, am avut intenţii frumoase. Eu chiar îi respectam foarte mult pe ceilalţi jucători, pe toţi colegii mei spirite care s-au dovedit suficient de curajoşi să devină oameni. Chiar dorisem s-o fac şi îi respectam foarte mult. Dar când m-am întors dincolo, am înţeles că frica mea a provocat un avort spontan şi că biata mamă a suferit foarte mult. Nu numai ea, ci sute de alte vieţi au fost îngreunate din cauza fricii mele. Încarnarea n-a durat decât cinci secunde, un eşec din start. Ştiam că totul era în regulă, pentru că pe partea cealaltă e numai bucurie. Desigur că simt tristeţe chiar şi acum, când mă gândesc, însă nu e nimic în neregulă. Când eşti pe partea cealaltă, vezi că totul e bine, e doar o piesă de teatru, totul e în regulă. Dar mă simţeam dezamăgit de mine însumi.

Prin urmare, acea ocazie a fost irosită. Dar eu tot mai voiam s-o fac, aşa că, în cele din urmă, mi-au propus această viaţă. Îmi amintesc că am văzut o imensă diagramă arborescentă, este cel mai bun mod în care pot să-l descriu, cu milioane şi milioane de posibilităţi, despre cum vor decurge lucrurile în timp. Îmi amintesc chiar că mă gândeam în termeni numerici legaţi de vârstă şi ani. Şi că am trecut în revistă calităţile părinţilor mei şi cât de importante vor fi pentru îndeplinirea misiunii mele. Ştiam că tatăl meu îmi va insufla încredere în mine şi că ea va fi esenţială pentru a-mi putea înfrunta această frică. Şi mai ştiam că ar trebui să fiu bărbat, pentru că asta îmi va da un anumit tip de concentrare şi un avantaj de care aveam nevoie pentru a-mi înfrunta frica.

Am solicitat o mulţime de lucruri. Am cerut "Vreau să fiu din nou inteligent". Ştiam că fusesem inteligent în alte vieţi şi au spus "Da, se poate". Şi am mai cerut "De data asta, nu mai vreau să uit totul, vreau să-mi amintesc câte ceva, stricul necesar". Şi au spus "Se poate, dar îţi va fi şi mai dificil". Şi am înţeles de ce. Am intuit că va fi un contrast şi mai mare. Şi vă mărturisesc că, într-adevăr, mi-a făcut viaţa şi mai dificilă, pentru că mi-e dor de Acasă. Toată această experienţă este minunată, dar îmi lipseşte acea stare de A FI. Totuşi, nu voi renunţa la această oportunitate, am petrecut foarte mult timp în această viaţă, confruntându-mă cu ea din plin. Şi vreau să merg până la capăt.

Spun doar că am intuit la momentul respectiv că îmi va fi greu având această amintire. Şi am înţeles că era aproape necesar să uit, pentru că constrângerile condiţiei umane sunt extrem de mari. Iar restricţia de a nu-ţi aminti cine eşti este una atât de importantă, încât poate fi incredibil de dureros să-ţi aminteşti cine eşti şi să continui să trăieşti aici. Nu numai că poate fi dureros, ci, pur şi simplu, nu este fezabil, pentru că nu-ţi mai vine să te scoli dimineaţa şi să mergi la muncă dacă ştii că tu eşti Soarele, să zicem.

Oricum, îmi amintesc că i-am întrebat şi au spus că "Da". Dar ştiam că până şi acea dificultate, chiar şi acel contrast era o ocazie de evoluţie. Şi ştiam că nu mă ajutam doar pe mine, ci serveam şi Întregului, acceptând să fac asta.

Deci am trecut în revistă multe, multe posibilităţi şi am ştiut că voi avea anumite oportunităţi. Am mai ştiut că, pe la 20 de ani, voi avea o traumă care mă va zdrobi şi îmi va da ocazia de a simţi din nou acea frică. Şi aşa a fost, exact aşa s-a întâmplat. Am rămas cu un stres post-traumatic timp de vreo opt ani, şi a fost destul de grav. Şi am urmat un proces de consiliere psihologică timp de mai mulţi ani. De asemenea, am

trecut şi printr-un proces de trezire spirituală, în care m-am confruntat cu acea frică într-o mare măsură. În concluzie, am realizat exact ceea ce am venit să realizez.

Făcând asta, amintirile mi-au revenit în mod natural, cât să-mi fie de ajutor. Şi doar atât cât să-mi fie cu adevărat de ajutor. Şi chiar îmi sunt de ajutor, pentru că mă simt inspirat de propria mea intenţie.

Deci am plănuit totul. Nu-mi amintesc să fi spus da, trebuie să fi existat un moment în care să accept, dar nu mi-l amintesc.

- Pot să te întrerup puţin înainte de a continua cu amintirile? Prin ce este acest nou plan de viaţă diferit de primul plan de viaţă pe care l-ai abandonat. Este foarte diferit şi în ce sens?

- Viaţa actuală nu părea la fel de optimă ca cealaltă pentru scopul meu, deoarece spiritul meu are anumite calităţi care trebuie să interacţioneze cu viaţa. Sunt puternic în anumite privinţe şi viaţa trebuie să-mi ofere ocazii de mă manifesta corespunzător. Dar sunt slab în alte privinţe. Imaginaţi-vă o foaie de punctaj, în prima viaţă, toate calificativele erau mari, totul se potrivea perfect.

- Dar din ce motiv a doua viaţă nu este atât de optimă? De ce nu are un scor de 10, 10, 10 peste tot? Există vreun motiv?

- Nu pot spune care anume situaţie sau constrângere este diferită, dar pot spune că, din perspectivă spirituală, se ştie că Pământul este limitat în opţiuni. Şi astfel, existând doar un număr limitat de oameni la un moment dat, există un număr limitat de alegeri.

- Corect, da, aşa cum spuneai, graficul posibilităţilor tale trebuie să se intersecteze cu graficul celorlalţi.

- De fapt, acel set de constrângeri se referea mai mult la corpul meu şi la părinţii mei şi la situaţiile de viaţă, asta stabilea ce este adecvat sau nu. Iar corpul era important. Ştiam că acest corp va avea o limitare pe care alte corpuri nu o au. Şi că alte spirite ar fi sărit peste această variantă, nu ar fi ales să se încarneze în acest trup.

Am studiat nutrigenetica şi modul în care ADN-ul influenţează chimia creierului şi ce să mănânc, am ţinut şi o dietă, şi am descoperit că am o constituţie genetică mai neobişnuită. Din această cauză, m-am confruntat cu dificultăţi de sănătate. Dar ştiam asta dinainte, asta vreau să spun. Ştiam că voi avea dificultăţi, care vor pune presiune pe ego-ul meu, vor pune o greutate asupra vieţii mele de zi cu zi, pe care aveam nevoie să o simt. Cred că este cel mai bun mod în care pot să descriu situaţia.

Deci, al doilea set de circumstanţe era foarte bun şi el, doar că nu era la fel de eficient ca primul, dar era totuşi bun. Dacă i-aş da o notă, poate

că primul era de 99%, iar acesta era de 87. Nu ştiu, acum inventez nişte numere, ceva de genul ăsta. O, şi îmi mai amintesc ceva important ce merită menţionat.

Prin urmare, ştiam că va trebui să accept vălul din nou şi nu mai voiam să dau greş. Aşa că am exersat într-un gen de "simulator de acceptare a vălului", aşa l-aş numi. Este ca o cameră în care intri şi un văl fals te acoperă şi exersezi să i te abandonezi. Practic, are rolul să te sperie şi te pregăteşte psihic pentru acea scufundare în abis sau acel salt în gol. Îmi amintesc că am exersat, dar vălul real este mai dificil decât simulatorul.

Îmi amintesc bine că atunci când venise timpul pentru treaba reală, eram atât de entuziasmat, de emoţionat, îmi adunasem toată energia înainte de a intra în viaţă, căci trebuie să fii însufleţit să pleci în această nouă aventură.

Eram pregătit şi îmi amintesc că a venit ghidul meu şi, foarte brusc, m-a scuturat cu un "Du-te acum!", aproape brutal, dar nu nepoliticos – pentru că spiritul se simte atât de liber, nu zăpăcit, ci atât de liber, încât are nevoie să i se spună dintr-o dată "Acum ţi-a venit timpul pe Pământ, amice, trebuie să pleci acum!". Şi am spus ceva de genul "Bine, bine, acum".

Şi îmi amintesc procesul în care nişte fiinţe, pe care nu pot să le descriu decât ca pe nişte tehnicieni sau specialişti, ajută să ţi se aplice vălul. M-au întrebat pentru ultima oară "Eşti sigur că vrei să faci asta?", pentru că, odată ce ai spus da, eşti înăuntru. Ca la parcul de distracţii, odată ce ţi-au legat centura, ai şi pornit în cursă. Am răspuns că "da" şi îmi amintesc că vălul a căzut peste mine şi că mă focalizam pe el, fără să mă lupt cu el, ci permiţându-i să-şi facă treaba. M-am abandonat şi am lăsat să treacă timpul, astfel încât vălul să pună stăpânire pe mine şi să mă înfăşoare bine.

Însă coborârea a fost terifiantă, îmi amintesc foarte bine acea scufundare prin care mi se tăia cunoaşterea şi simţeam cum îmi dispare conexiunea cu Sursa, ca atunci când intri în vidul cosmic, unde nu există aer, nu există căldură. Dintr-un spaţiu de perfectă comuniune şi viaţă şi energie şi cunoaştere plonjezi brusc într-un loc întunecos, unde te simţi singur şi izolat. A fost din nou terifiant. Dar am rezistat şi am rezistat şi am rezistat şi am rezistat. Iar apoi îmi amintesc că am trimis un semnal înapoi la tehnicieni printr-o mică fereastră: "S-a prins?". Şi am primit un mesaj afirmativ. Acea mică fereastră nu este chiar o fereastră, dar simt că datorită ei îmi amintesc toate acestea.

Deci am rezistat la acea coborâre cât de mult am putut şi ei mi-au confirmat că Vălul s-a prins. Eram în pântece, am stat acolo o vreme, dar în cele din urmă am decis: “Ştii ceva, nu fac asta. E ridicol. Este o vibraţie atât de joasă, este atât de întuneric. NU fac asta.” Şi iarăşi, am început să-mi adun puterile pentru a reuşi să ies de acolo. Nu aveam de gând să continui.

Dar atunci s-a întâmplat cel mai frumos lucru cu putinţă. Pot spune doar că Spiritul lui Dumnezeu a venit la mine, Marele Spirit al lui Dumnezeu, mi-a arătat toate galaxiile şi toate stelele şi am ştiut că ele erau eu şi eu eram ele şi mi-a spus: “Asta eşti tu cu adevărat. Nu vei fi niciodată altceva”. Este foarte emoţionant, pentru că nu pot să vă spun cât de personal este acest sentiment. Asta suntem. Noi suntem acea iubire. Iar Spiritul mi-a amintit asta şi m-a liniştit, m-a calmat suficient de mult încât să nu mă mai încordez şi să mă abandonez acelei simple experienţe de a fi în pântece.

Următoarea mea amintire este şocul naşterii. Am o singură amintire vizuală cu o imagine din ziua în care m-am născut, doar una singură, cum arăta camera pe care am văzut-o când m-au scos afară. Mult mai târziu i-am desenat camera mamei mele şi am precizat “Tu erai aici, doctorul era aici, fereastra era aici, radiatorul era aici”. Şi se pare că am avut dreptate, oricum, eu eram sigur. Îmi amintesc acea imagine şi că mă întrebam ceva de genul “Ce este acest loc? Unde sunt? Este atât de ciudat! Cine sunt aceste fiinţe care au grijă de mine? Ce se întâmplă?” Îmi amintesc că nu aveam încă niciun gând, erau doar impulsuri senzoriale, doar şoc şi frig şi alb şi sunet şi oameni care mă atingeau şi cineva îmi tăia ceva din corp. Ştiam că se întâmplă ceva, dar nu ştiam ce anume, a fost foarte şocant.

La câteva săptămâni după aceea, bebeluş fiind, aproape am murit. M-am învineţit, din cauza unei infecţii respiratorii şi nu mai respiram, aşa că m-au dus de urgenţă la spital. Tatăl meu a presimţit ceva, lucra la o casă, îi făcea un fel de remodelare, şi deodată a lăsat lucrul şi a spus “Nu ştiu de unde ştiu, dar Christian este la spital şi trebuie să plec chiar acum”. Asta se petrecea înainte de apariţia telefoanelor mobile. S-a dus la spital şi m-au botezat în spital, pentru că urma să mor. Dar nu am murit, am supravieţuit. Nu-mi amintesc acel eveniment, ci numai acel prim şoc al naşterii. Şi încă un stres în jurul acelei perioade, dar nu şi momentul în care aproape am murit.

Dar apoi, pe măsură ce am crescut, obişnuiam să evoc aceste amintiri şi chiar să trişez un pic. Revedeam în minte acea diagramă şi încercam să deslușesc ce se va întâmpla, un fel de tras cu ochiul din spatele unui văl, ceva de genul “Oare ce se va întâmpla mâine?”, cum

sunt copiii curioşi. Ceva de genul “Mă întreb când va apărea şi persoana asta”. Până la urmă, a început să mi se oprească accesul, pe la cinci ani. Nu mai aveam voie să trişez. Vălul devenea din ce în ce mai gros, iar eu deveneam tot mai concentrat pe planul fizic.

Când eram copil, mă aşteptam ca toată lumea să ştie că noi nu suntem de aici: “Toată lumea ştie că este doar un joc, venim în acest loc ca să trăim o experienţă frumoasă”. Şi presupuneam că unele lucruri din cealaltă realitate sunt adevărate şi aici. De exemplu, credeam că oamenii pot simţi emoţiile celorlalţi, ceea ce este foarte normal în alte sisteme de realitate, dar nu este normal pe Pământ. Într-o zi, nu ştiu câţi ani aveam, dar abia învăţasem să merg şi eram în scutece, stăteam pe canapea, iar părinţii invitaseră o vecină. Îmi amintesc că se auzea muzică şi i-am spus vecinei “Ia să vezi ce frumos dansez”. Şi dansam pe muzica aia funky de la casetofon şi îmi mişcam funduleţul şi mă simţeam funky. Dar femeia a plecat neimpresionată. Iar eu m-am gândit: “Nu simte ceea ce simt eu”. Când mi-am dat seama de asta, am rămas mut de uimire: “Unde naiba mă aflu? Ce loc e ăsta de nu ne putem simţi emoţiile unul altuia? Ce se întâmplă aici?”.

- *Îmi place ce spui.*

- Aveam şi alte presupuneri. Credeam că, cu cât cineva este mai sus în societate, cu atât este mai iubitor şi mai înţelept, pentru că în alte sisteme de realitate, fiinţele mai puternice în iubire şi înţelepciune au, în mod natural, ceva similar cu poziţii de conducere sau de putere, sunt călăuze, sunt iubitoare şi înţelepte. S-a dovedit a nu fi prea adevărat.

Oricum, toate acele amintiri s-au estompat, cum spuneam. Iar, în cele din urmă, nu mi-am amintit nimic. Iar când au revenit, mă miram: “Doamne, cum de am uitat asta? Cum de am uitat? Nu-mi vine să cred că am uitat! E cel mai natural lucru din lume să-ţi aminteşti, dar eu am uitat. Cum de s-a întâmplat asta?”. Însă ştiu bine că este din cauza vălului foarte gros. Şi cu cât ne concentrăm mai mult pe viaţa fizică şi, mai ales, pe etichetele pe care pe punem vieţii fizice, cu atât ne adâncim mai mult în experienţa fizică. Nu că experienţa fizică ar fi ceva rău, doar că este groasă şi rigidă şi constantă. Ne oferă provocări şi ocazia de a face alegeri bazate fie pe iubire, fie pe frică.

Cam ăsta ar fi rezumatul. Ar mai fi şi alte lucruri mai mărunte, dar cred că acesta este esenţialul. Uneori, îmi mai vin în minte şi alte aspecte, alte locuri şi parcă m-aş duce acolo, dar simt că nu trebuie, pentru n-ar fi decât un divertisment care nu este necesar. Este distractiv să te gândeşti “O, wow, am trăit aceste alte vieţi”. De exemplu, odată, după o meditaţie, am devenit spontan conştient că am trăit sute de alte vieţi. Pur şi simplu,

am văzut nişte sfere şi am ştiut că ele sunt tot eu. Am avut sentimentul că acest “eu” pe care îl simt în mine era acelaşi şi în acei alţi oameni. Înainte credeam că, dacă reîncarnarea este reală, înseamnă că au trăit înainte nişte oameni care au devenit acum persoana mea. Nu. Ei aveau acelaşi “eu” ca şi mine.

- *Suntem tot noi. Aceeaşi senzaţie o au toţi clienţii mei.*

- Cu siguranţă, sunt tot eu. Îmi amintesc doar scurte frânturi, cum ar fi că eram o femeie care a născut şi a fost teribil de dureros şi am avut o traumă, similară cu frica pe care am trăit-o în această viaţă. Şi că a trebuit să nasc a doua oară şi că eram îngrozită că trebuia să nasc iarăşi, de frica durerilor naşterii. Se petrecea într-o perioadă în care nu existau anestezice şi trăiam într-un mediu foarte simplu.

Astfel de chestiuni sunt interesante, dar nu sunt întotdeauna oportune. Nu doar de curiozitate am venit aici, ci pentru a trăi ca oameni. Vreau să spun că accept faptul că nu-mi amintesc mai multe, iar când sunt curios, respect decizia ghizilor mei – pe care nu mi-i amintesc în mod conştient, dar ştiu că sunt acolo, îi pot simţi – când îmi transmit un fel de “nu” blând, sunt total de acord cu ei.

O altă chestiune este că am avut câteva experienţe extracorporale iluminatorii, care sunt foarte minunate şi atât de pline de bucurie şi distracţie, dar nici ele nu reprezintă motivul pentru care mă aflu aici. Suntem aici pentru a folosi din plin această experienţă cu tot ceea ce ne oferă ea şi a nu ne lăsa distraşi. Şi acesta este un alt motiv pentru care există vălul, ne ajută să nu ne lăsăm distraşi.

- *Exact. Deci, după ce ai avut acea dureroasă experienţă la 20 de ani şi apoi te-ai confruntat cu sindromul de stres post-traumatic, ceea ce a dus la trezirea spirituală, simţi acum că “am depăşit această frică, am trecut prin ea şi am ajuns pe cealaltă parte a acestui râu pe care l-am traversat”.*

- Nu sunt cu totul pe partea cealaltă. Am vindecat o mare parte din frică. Şi am sentimentul că, chiar dacă aş încheia acum această viaţă, deja am realizat ceva foarte important. Însă înţeleg bine că ego-ul meu ar vrea o rezolvare rapidă şi uşoară, ceva de genul: “O, deci am o misiune, cea de a învinge această frică. Hai să termin odată cu această sarcină”. Aşa gândeşte mintea umană.

Dar am descoperit că sufletul lucrează în timpul său propriu. Şi este foarte important să lăsăm timpul să lucreze asupra noastră. Aşadar, mă las să fiu pe deplin uman, ceea ce este foarte greu. Înainte, nici măcar nu-mi dădeam seama că aveam atât de multă frică, în primii 30 de ani de viaţă, nici măcar la lucrurile simple nu-mi permiteam să fiu pe deplin

prezent. Întotdeauna mă împotriveam, iar acum NU mai fac asta. Sunt aici şi acum. Sunt prezent, atent chiar şi la senzaţiile simple.

Sunt foarte sensibil la energii, sunt foarte sensibil la alimente şi medicamente şi mediul din jur. Întrebaţi-o pe soţia mea, care are mare răbdare cu sensibilităţile mele. Nu-i chiar uşor. Dar această sensibilitate merge mână în mână cu conştientizarea pe care am cerut-o. Ştiam că va trebui să fiu mai sensibil. Iar această sensibilitate este o oportunitate, chiar dacă mi-e greu uneori.

Zi de zi, sunt total hotărât să simt din plin ceea ce simt şi să fiu foarte atent la orice văd şi la starea pe care o am. Nu-mi mai este ruşine, nu-mi mai este frică să fiu cine sunt sau să eşuez într-un fel sau altul. Nu mi-e teamă să simt durerea. Am simţit multă durere în această viaţă şi chiar am fost aproape de moarte de cel puţin două ori. Dar lucrez cu mine pentru a permite suferinţa. Este chiar amuzant că ne împotrivim atât de mult suferinţei, pentru că, în mod ironic, putem scăpa de suferinţă adesea doar trecând prin ea, nu ocolind-o, nu punându-i capăt. Nu vreau să generalizez, dar nu e cazul să ne punem intenţia de a rezolva chestiunea suferinţei.

- *Din afara ei.*

- Da, din afara ei. Trebuie să înţelegem că universul este făcut din iubire. Are un scop plin de iubire. Scopul său este iubirea şi este construit cu înţelepciune. Aşa că ne putem folosi de această experienţă umană aşa cum este ea, chiar şi de chestiunile mărunte. Există atât de multă putere aici, dar oamenii nu înţeleg cât de puternici sunt, chiar prin simplul fapt că duc o viaţă obişnuită. Este un mesaj plin de speranţă.

- *Este perfect pentru ceea ce aş vrea să ne spui. Ai vreun mesaj de transmis oamenilor, există ceva în această poveste care să putem aplica în viaţa noastră?*

- Cred că cel mai important mesaj este că tu, cel care asculţi acum, eşti iubit, eşti profund iubit. Dacă ai putea simţi măcar un pic din această iubire, ai îngenunchea şi ai plânge de bucurie. Eşti iubit. Atât de mulţi dintre noi nici măcar nu îndrăznesc să creadă că sunt demni de această iubire, darămite să creadă că este reală. Într-adevăr, aici, pe Pământ, putem avea parte de experienţe foarte dure. Înţeleg că viaţa este foarte grea şi severă deseori, dar dragostea este întotdeauna prezentă, chiar şi atunci când apar acele experienţe. Este imediat pe partea cealaltă, mai aproape decât propria noastră respiraţie. Cred că acesta este cel mai important lucru pe care l-aş putea spune: eşti iubit, eşti iubit, eşti iubit. Eşti un spirit nemuritor, nu vei muri. Nu există moarte. Ci doar ai

experienţa că acum eşti om. Tu, cel care mă asculţi acum, tu eşti Tu. Nu eşti un om, eşti Tu. Iar acest Tu trece prin experienţa de a fi un om.

- Şi cum ne sugerezi să facem faţă acestui văl al uitării, pentru că tu ai capacitatea de a-ţi aminti, dar cei mai mulţi dintre noi nu o au? Şi căutăm acea amintire pentru a simţi iubirea, pentru a simţi acea conexiune cu Tot-ce-există. Ce să facem în această situaţie?

- Cred că este important să ne abandonăm momentului prezent. Pentru că momentul prezent nu este duşmanul nostru şi nici vălul, chiar dacă este atât de întunecat, nu este duşmanul nostru. Scopul nostru NU este „să ne găsim naibii calea de ieşire". Mulţi oameni atâta vor, să scape de aici.

Vă spun cu toată convingerea că şansa de a fi om este o ocazie absolut preţioasă şi uimitoare şi un cadou, este ca şi cum ţi s-ar fi înmânat cel mai preţios dar din univers. Şi iată-te aici! Tot ce trebuie să faci este să întâmpini acest moment cu deschidere. Nu e nevoie să rezolvi vreo criză uriaşă, nu e nevoie să îndeplineşti vreo acţiune specială. E suficient să alegi cu inima, să simţi cine eşti şi să fii prezent aici şi acum. Puterea este acum, nu este nicăieri altundeva, este mereu aici şi acum.

Iar vălul, admit că este gros, dar de fapt este subţire. Intrăm acum în alte idei, dar de fapt nu există niciun univers fizic. Există numai experienţa unui univers fizic. Exişti doar Tu, conştiinţa ta, care trăieşte nişte situaţii. Iar vălul îţi permite, pur şi simplu, să te concentrezi pe această experienţă. Dar dacă încetezi să te mai focalizezi asupra ei, dacă încetezi să te mai focalizezi asupra senzaţiilor – vederea, auzul, mirosul, atingerea – şi gândurilor, dacă faci un pas înapoi de la toate acestea, vei descoperi în mod foarte natural că eşti deja de cealaltă parte a vălului. Nu eşti complet blocat aici. Doar o parte din tine este foarte concentrată aici şi, din cauza vălului, ţi se pare că nu poţi găsi calea de ieşire. Dar Tu cel mare, Tu cel adevărat, Sinele tău superior este pretutindeni, de cealaltă parte a vălului, şi eşti deja conectat la acele sisteme. De aceea putem avea experienţe extracorporale şi putem ajunge în alte dimensiuni.

Personal, am avut câteva experienţe în afara corpului în care am văzut ambianţe atât de frumoase, cu culori vii şi bogate, unde ai putea petrece toată ziua doar uitându-te la iarbă – dacă este un sistem de realitate care conţine iarbă – pentru că oamenilor le place iarba. Deci cum pot să fiu şi acolo când sunt aici?! Ei bine, sunt doar parţial aici şi am avut norocul să conştientizez acest lucru.

Însă vreau să vă spun că, de fapt, sunt foarte recunoscător că nu am mai multe amintiri. Le-am mulţumit ghizilor mei că am rămas învăluirit într-o oarecare măsură. Pentru că, aşa cum spuneam, este dureros să ai o

anumită cunoaştere. Dar mulţumită ei, când merg pe stradă şi văd alţi oameni, simt că-i iubesc şi că aceşti alţi oameni sunt fraţii şi surorile mele, care n-au nicio vină că sunt complet acoperiţi de văl. Dar este în regulă, nu-i nimic greşit, vălul are raţiunea lui de a fi. Există un motiv pentru toate acestea, nu este nicio greşeală.

- Ceea ce spui este extraordinar şi ştiu că am mai putea vorbi despre foarte multe altele. Mi-ar plăcea să mai vorbim, dar deocamdată, spune-ne cum poţi fi contactat, ca oamenii să înveţe mai multe de la tine, fiindcă ştiu că au ce învăţa de la tine.

- Desigur, am un website care se numeşte www.awalkinthephysical.com , mă puteţi contacta de acolo sau mă puteţi găsi pe Facebook. Mă bucur să pot discuta cu oricine. Cred că este important să ne reamintim unii altora cine suntem şi de aceea sunt atât de încântat de munca ta.

Mi-a plăcut să te văd pe scenă alături de Wayne Dyer, a fost minunat. Şi cât de frumos a fost că i-ai stat alături şi modalitatea prin care ai făcut-o. Este un lucru minunat. Mai ştiu că ai atins sufletele multor alţi oameni, aşa că îţi mulţumesc că ai jucat acest rol frumos. Iar celor care mă ascultă acum, poate că nu vă cunosc personal, dar sunt aici pentru a-ţi spune că eşti un spirit curajos şi minunat pentru că faci asta. Şi oricare ar fi călătoria ta de om, este una plină de sens şi minunată şi eşti un supererou pentru că te afli aici, pe Pământ, astăzi. Sunt bucuros că-ţi pot aminti de acest adevăr, oricine ai fi.

- O, ce final fascinant! Dar iată că un alt fel de văl coboară peste mine [lumina se diminuează], aşa că îţi mulţumesc pentru această conversaţie. A avut un impact foarte mare asupra mea şi ştiu că i-a afectat pe toţi cei de aici. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru timpul acordat şi pentru generozitatea cu care ne-ai împărtăşit toate acestea. Îţi mulţumesc că ne-ai reamintit, mulţumesc că ne-ai inspirat să fim puternici şi mulţumesc că ne-ai dat un motiv să ne simţim recunoscători. Pentru că, prin ceea ce ne-ai împărtăşit, eu personal simt o şi mai mare recunoştinţă pentru tot.

- Este minunat! Mulţumesc, Mira.

- La revedere, Christian!

- O seară plăcută! Mulţumesc foarte mult.

- La revedere.

- Dumnezeu să binecuvânteze!»

27-12-2021

https://www.youtube.com/watch?v=iMcmlmJdvCg

Explorările extracorporale ale lui Jürgen Ziewe în Viaţa de apoi

Vă prezint traduceri din discuţiile, textele şi materialele video ale artistului plastic Jürgen Ziewe, care este, totodată, un călător astral cu har divin, al cărui obiectiv spiritual este trasarea cât mai exactă a unor „hărţi” ale planurilor şi dimensiunilor paralele non-fizice, unde vom ajunge cu toţii după moarte. Privindu-l şi ascultându-l, sunt evidente sinceritatea, bunăvoinţa şi competenţa lui, care fac din Jurgen nu doar o sursă credibilă de informaţii, ci şi un model exemplar de om înţelept şi altruist. Am putea spune că el este un fel de ILIE CIOARĂ în varianta de limbă engleză.

Referinţe:
www.multidimensionalman.com
YouTube https://www.youtube.com/channel/UCRHgi-1l0ipWzJjL12JytEQ
(conţine videoclipuri cu efecte psihedelice)

Sumarul traducerilor:
♠ CÂND TE LOVEŞTE ILUMINAREA – mărturia lui Jürgen despre starea de iluminare spirituală
♠ PANORAME DIN INFINIT – prezentare video a dimensiunilor non-fizice, cu ilustraţii sugestive, bazată pe amintiri vii ale explorărilor în planurile invizibile
♠ PRIVIND CU INIMA – declaraţie mistică
♠ MEDITAŢIA INIMII DIVINE – să trăim o experienţă de comuniune cu Divinitatea
♥ Răspunsuri despre VIAŢA DE APOI – în 27 de episoade

Când te loveşte iluminarea

În acest videoclip, **Jurgen Ziewe** descrie starea de iluminare, în care el trăieşte din 2013. Deşi a fost mereu interesat doar de meditaţie şi stările sublime de conştiinţă, Jurgen a primit darul dedublărilor astrale, pe care l-a materializat în 3 cărţi, ilustraţii minunate (disponibile pe canalul său de YouTube) şi învăţături despre viaţa de apoi.

«A doua zi, am fost introdus foarte blând într-o experienţă care a început cu meditaţia de dimineaţă. Stăteam afară în faţa cabanei mele şi priveam natura minunată şi simţeam o pace incredibilă. Iar realizarea a venit foarte, foarte blând. Cu ochii larg deschişi, puteam vedea cum lumea dimprejur se transforma. Iar punctul de cotitură a fost când am simţit că s-a petrecut ceva care a rupt legătura cu vechea *persona*

(personalitate). Şi am ştiut că nu voi mai putea să mă întorc niciodată la ea. Legătura cu identificarea mea dispăruse.

Această realizare a durat zece minute, m-am uitat la ceas. De aceea cartea pe care am scris-o despre asta se numeşte „Momentul de zece minute”. Acela a fost cel mai important punct de cotitură, pe care l-am aşteptat 40 de ani. Iar când mi-am recitit notiţele pentru a scrie cartea, 6 luni mai târziu, am observat că senzaţia era acolo, aceeaşi. Nu a dispărut. Am înţeles că nu mai pot să mă întorc la vechea identificare. Ea nu mai există absolut deloc.

Şi acum aş vrea să vorbesc despre ce înseamnă trezirea spirituală.

Primul lucru pe care l-am observat a fost acela că trezirea, pur şi simplu, nu poate fi descrisă. E ca şi cum ai vrea să explici culorile unei persoane oarbe. Poate că aţi citit mult despre iluminare. Îmi amintesc că am fost în India pe când eram student, şi am întâlnit un alt german într-un ashram, unde meditam cu toţi, iar mai târziu l-am întâlnit în Hamburg, unde distribuia nişte fluturaşi pe stradă. L-am întrebat: „Arăţi minunat, ce s-a întâmplat?”. Iar el mi-a zis: „Am avut o trezire”. Eu: „Spune-mi cum este!”. Iar el mi-a răspuns: „Am intrat în Partidul Comunist”... Şi mi-a zis: „Totul a căpătat un sens acum. Am fost manipulaţi, am fost crescuţi în frică”. Şi mi-a înşirat tot manifestul Partidului Comunist. Simţea că a avut o experienţă de trezire.

Şi există diferite forme de trezire. De pildă, cineva ar putea spune: „Viaţa mea este frumoasă, trăiesc în paradis, 24/7. Femeile care nu se uitau la mine, acum mă venerează.” Şi aflăm că este managerul unui fond de investiţii, de unde au venit banii pentru această experienţă de aşa-zisă „trezire”.

Deci iluminarea nu este o modificare a credinţelor. Şi nici înlocuirea unei credinţe cu alta. Trezirea este o totală inversare a modului cum înţelegem ce suntem, cum privim lumea. Cel mai important: se pierde identificarea. Nu mai simţim că lucrurile se raportează la noi la modul personal.

De pildă, dacă cineva te insultă, prima reacţie pe care o ai este: „Ce vrea să însemne asta, cum să o interpretez?”. Eşti detaşat de insultele personale. La fel se întâmplă dacă oamenii te laudă. Nu simţi nicio legătură cu ce zic ei. „Ce înseamnă asta? Cui i se adresează asta?”. Pentru că nu te mai identifici cu persoana ta. Lumea devine o parte a ta, nu mai există nicio lume exterioară. Nu mai există un eu separat de lumea din afara ta. Simţi că tot ce vezi face parte din tine. Asta-i marea diferenţă.

Eu aş descrie experienţa aşa: oriunde ai fi, chiar şi într-o ţară străină sau alt oraş, te simţi de parcă ai umbla prin camera ta. Totul ţi se pare

familiar, îţi aparţine. Nu mai există înstrăinare. Nu mai există separare între ce eşti şi ce vezi.

Şi apoi, desigur, influenţele se ramifică, deoarece istoria personală ţi se schimbă. Devine tot mai dificil să-ţi aminteşti cine ai fost ieri, ce s-a întâmplat. Nu te mai identifici cu istoria ta, ce ai făcut ieri şi ce vei face mâine, cu ce proiecte te identifici, modul ăsta nu mai funcţionează. Trebuie să te raportezi altfel la viaţă. Şi singurul mod de a supravieţui în lumea reală este prin a lua realitatea aşa cum este, prin informaţiile ce le primeşti direct de la ea. Şi o poţi face numai transformându-ţi inima în centrul inteligenţei. Deci primeşti informaţiile de la lume şi evenimente prin intermediul inimii, unde sunt procesate prin iubire. Este singura acţiune de care eşti capabil. Animozităţile nu funcţionează, fiindcă nu poţi menţine emoţiile negative.

Vreau să vă mai spun că încă mai simţi emoţii, nu devii un robot. Dar emoţiile au loc la un nivel aproape fizic, ce aparţin corpului. Tu îţi observi emoţiile: „A, uite, are loc o emoţie!”. Acelaşi lucru şi cu gândurile. De obicei, când te aşezi în meditaţie, auzi că cineva tunde iarba, apoi revii la meditaţie, apoi te gândeşti să plantezi ceva în grădină, apoi iar revii la meditaţie. Tot timpul eşti deranjat de gânduri. Rămâi doar cu 5% meditaţie, iar restul este o luptă cu gândurile. Aşa este meditaţia înainte de trezire.

Când eşti trezit, încă mai ai aceste gânduri, dar se află undeva la distanţă, şi-ţi spui: „A, uite, gândurile mele se gândesc acum la Jürgen”. Şi te distrează chestia asta. Simţi o compasiune blândă faţă de gândurile tale şi-ţi spui: „Lasă-le să-şi facă treaba lor”. Deci se petrece ceva total diferit.

Acelaşi lucru cu emoţiile. Cineva te face să te înfurii, dar te priveşti amuzat: „Ia uite, cum se pierde Jürgen cu firea!”. Deci nu devii o persoană sfântă peste noapte. Încă mai ai corpul fizic, încă mai simţi emoţii, din asta suntem făcuţi. Mai sunt unii care-şi spun: „Acum sunt iluminat, trebuie să am un comportament impecabil”, ceea este un nonsens, fiindcă nu trebuie să faci nimic special. Doar priveşti ce se petrece în virtutea legilor naturii.

Eşti conştient că nimic nu va ieşi de sub control. Şi nu va ieşi de sub control, fiindcă, foarte repede, emoţia îşi pierde energia, deoarece nu mai apare altă energie care să o alimenteze. Deci ăsta ar fi alt aspect al schimbării.

Şi toate acestea fac viaţa tot mai fericită şi mai frumoasă.

Şi altceva... În treburile cotidiene. De pildă, în fiecare zi, mă duc la cumpărături în apropierea casei, să-mi iau lapte sau pâine sau altceva. În

fiecare zi am exact acelaşi traseu pe stradă, dar mă simt entuziasmat, de parcă aş vedea lucrurile pentru prima dată. Fiecare moment, fiecare drum este o nouă experienţă, nimic nu se repetă. Toate lucrurile se întâmplă pentru prima oară. Şi nu ai cum evita asta.

Încă mai poţi face sarcini de rutină. Eu sunt ilustrator şi lucrez zilnic cu computerul, ceea ce îţi solicită toată atenţia, dar permanent, un aspect al tău trăieşte în absolută nemişcare, absolută pace. Fără nicio mişcare. Iar mecanismele tale, corpul şi mintea – mintea fiind doar un alt mecanism – îşi fac treaba. Şi stai şi te observi tot timpul cum faci toate aceste treburi, fără a-ţi pierde niciun moment pacea interioară.

Vezi lucruri îngrozitoare la ştirile TV, iar un aspect al tău suferă. Eşti profund afectat. Îţi vine să ieşi în stradă şi să urli. Dar mai există un alt aspect al tău care simte o incredibilă compasiune, într-o nemişcare absolută. Şi în acel moment de compasiune, ştii că faci ceva incredibil, fiindcă devii conştient că acţionezi şi pe alt nivel, care nu este influenţat de anxietate şi frică.

Sunt milioane de alte feluri prin care trezirea îţi afectează conştiinţa într-un asemenea măsură, încât nu poate fi comparată în niciun fel cu vechea *persona* care erai cândva.

Şi frumuseţea trezirii este că nu eşti diferit, în aparenţă. Oamenii care te cunosc îşi spun: „Ăsta-i Jurgen” sau Tom sau cum îl cheamă. Eşti aceeaşi persoană la exterior. Este minunat, deoarece nu trebuie să spui nimic special, nu trebuie să spui nimănui, poţi să-ţi păstrezi pacea pentru tine, trăind în anonimitate. Nu-i nevoie să ştie nimeni. Deci ăsta-i un alt aspect al păcii pe care o poţi simţi.

Nu trebuie să-ţi faci mari planuri, de genul: „Acum sunt o persoană sfântă. Să ies şi să demonstrez lumii şi să-i învăţ pe toţi cât de frumoasă este viaţa când toţi sunt sfinţi!” Aceste chestiuni sunt irelevante. Tot ce trebuie să faci e să fii tu însuţi.

TREZIREA ESTE O CALE FĂRĂ SFÂRŞIT

Iată un alt lucru ce trebuie menţionat. Oamenii cred adesea că, odată ce ai atins acest stadiu, înseamnă că ai ajuns la capăt şi poţi renunţa la orice. Dar frumuseţea este că acum devii conştient că eşti abia la început şi că n-ai ajuns deloc la capăt. Ce s-a schimbat este că ai devenit conştient că trăieşti la marginea infinitului. Iar a doua zi, observi că este tot mai mult până acolo, că nu există niciun capăt. Fiecare zi devine prima zi a unui viitor infinit. „Oare ce urmează să fac?”

Aţi auzit probabil de Eckhart Tolle. După ce a avut experienţa trezirii, el a stat doi ani pe o bancă din parc, nefăcând nimic, fiindcă nu-şi dădea seama ce ar putea face cu această pace şi nemişcare.

O experienţă alternativă este că nu ştii unde să te opreşti. Nu ştii nici de unde să începi. Dintr-o dată, te trezeşti cu o infinitate de opţiuni. Dintr-o dată, deschizi uşa unor potenţialităţi pe care nici nu ştiai că le ai. Devii tot mai creativ.

Dacă eşti soră medicală, devii mai eficientă. Dacă eşti poliţist, eşti mai energic, un poliţist mai bun, mai prietenos.

De asemenea, la serviciul sau în profesia ta, devii conştient că eşti aici ca să slujeşti, nu ca să primeşti. Acea persoană care era instruită şi obişnuită să primească a dispărut, nu mai e nimeni aici care să primească. Nu ţi-a mai rămas decât să oferi. Te întrebi tot timpul „Cum aş putea fi de folos? Cum aş putea face lucrurile mai bine?”.

Iar asta-i o energie creativă, nu vine dintr-un gen de obligaţie, când simţim că trebuie să facem ceva, că altfel totul se duce de râpă. Acum acţionăm pentru că aşa vrem noi, simţim o chemare. Iar acest lucru incredibil nu este limitat de natura slujbei noastre, de rolul nostru. Putem fi oricine, putem munci orice. Putem eventual modifica unele lucruri, fiindcă am descoperit mai multe despre adevăratul nostru potenţial.

Ne-am putea modela sau chiar schimba rolul. Ne putem schimba relaţiile umane, fiindcă ne dăm seama că vechile obişnuinţe, cum ar fi să mergem în fiecare luni la cârciumă ca să ne bem banii, sunt o pierdere de bani şi de timp. Compania vechilor prieteni, acum nu ni se mai potriveşte. Nu mai comunicăm la un nivel superficial, iar comunicarea profundă cu ei nu există. Deci ne putem schimba cercul social şi găsim treptat noi moduri mai satisfăcătoare de a comunica cu alţi oameni. Şi desigur, asta se poate întâmpla şi la locul de muncă şi oriunde.»

22 septembrie 2021

https://vimeo.com/609215233

Jurgen Ziewe are o dublă calitate: este un talentat artist plastic şi un explorator al planurilor paralele. Combinând cele două mari calităţi, Jurgen, descrie viaţa de apoi cu o fineţe şi claritate remarcabile, ilustraţiile sale ajutându-ne să înţelegem aspecte greu de imaginat.

Prezentare a dimensiunilor non-fizice în care trăim după moarte

Textul din slides:

Acestea sunt panoramele infiniturilor noastre. Un documentar despre minte de exploratorul astral Jurgen Ziewe

Am obţinut informaţiile prezentate în acest video prin experienţă directă în sute de călătorii în afara corpului. Se bazează pe observaţii la prima mână.

Realizez experienţele în afara corpului cu o deplină conştiinţă de veghe, uneori cu o claritate ce o depăşeşte cu mult pe cea din planul fizic. Facultăţile raţionale sunt adesea mai acute şi percepţiile senzoriale pot fi mai bune. Multe dintre aceste observaţii au fost verificate în mod independent şi de alţi călători astrali. Fiecare persoană are o experienţă a realităţii unică şi diferită în această viaţă şi va avea o experienţă unică şi în următoarea.

Acest documentar încearcă să descrie principiile Realităţii mai largi care stă la temelia conştiinţei noastre şi relatează ce vom putea trăi după ce vom muri.

Cărţi de Jurgen Ziewe: "*Multidimensional Man" (Omul multidimensional*) şi "*Vistas of Infinity. How to Enjoy Life When You Are Dead" (Panorame din Infinit. Cum să te bucuri de viaţă când eşti mort)*". Cărţile se bazează pe jurnalele cu experienţele mele extracorporale (O.B.E.) ţinute timp de 40 de ani.

Condiţiile în care experienţele au fost notate în jurnal:

- Aveam deplina conştiinţă de veghe.
- Eram conştient de identitatea mea socială.
- Eram conştient de locul unde se află corpul meu fizic (de obicei în pat sau în postură de meditaţie).
- Eram conştient că mă aflu într-o stare modificată de conştiinţă.

Metodele mele de ieşire în afara trupului:

- Meditaţie: Inducerea visării lucide din starea de veghe.
- Meditaţie: Transă profundă (şi iluminare spontană).
- Metoda vibraţiilor (foarte rar).
- Somn: Vis lucid care se transformă în experienţă în afara corpului.

Experienţele extracorporale sunt un mod mai natural de a înţelege profund Marea Conştiinţă decât şedinţele spiritiste cu plăcuţe Ouija.

Dacă vreţi să ştiţi unde veţi merge după ce veţi muri, daţi atenţie *viselor* voastre! Visele lucide sunt puncte de intrare în stările *extracorporale* pe timpul somnului. Experienţele extracorporale sunt poarta de intrare într-o *Realitate* mult mai vastă.

Diferenţa dintre visele lucide şi stările extracorporale:

1) În visele lucide vedem conţinutul propriului subconştient. În experienţele extracorporale vedem cu luciditate realităţi consensuale obiective.

2) Visele lucide, de obicei, urmează o anumită naraţiune. Experienţele extracorporale au loc într-o situaţie spontană, de Aici şi Acum.

3) Visele lucide suprapun realitatea cu elemente fantastice. Experienţele extracorporale duc la dispariţia rapidă a elementelor fanteziste.

VIAŢA DUPĂ MOARTE

„Când trupul fizic moare, lumea noastră interioară devine realitatea noastră exterioară”. (citat din cartea „Panorame din Infinit”)

REALITĂŢILE DE DUPĂ MOARTE

În funcţie de starea noastră mentală, aceste ambianţe pot fi paradisiace sau infernale sau intermediare. Există atâtea dimensiuni astrale câte stări mentale şi stări de conştiinţă există. De la cele mai joase şi decăzute... la stări pe care le-am considera „normale”... până la stări de conştiinţă mult mai înalte. Pentru fiecare stare mentală există o dimensiune corespondentă unde vom fi atraşi după ce vom muri. Pentru fiecare stare mentală există o dimensiune corespondentă în planurile: astral, mental, cauzal (mental superior), spiritual şi Realitatea Ultimă.

Corespondenţa dintre stările de conştiinţă şi dimensiunile vibratorii

Graficul planurilor şi dimensiunilor non-fizice (*tradus de R.P.*)

[Sinteza graficului, comentată de traducător: Dimensiunile *astrale* sunt specifice ego-ului. Dimensiunile *mentalo-cauzale* sunt specifice minţii extinse fără ego. Dimensiunile *spirituale* sunt specifice individualităţii supra-mentale. Dincolo de graniţa individualităţii există Realitatea Pură, cu multe alte dimensiuni, încă necunoscute.]

SUB-DIMENSIUNILE INFERIOARE

Sunt locuite de suflete umane ce se confruntă cu probleme personale negative, care se reflectă în mediul înconjurător. Ambianţele sunt de o varietate infinită, dar corespund întotdeauna stării mentale a acelor oameni. Când starea mentală se schimbă, ambianţa se schimbă şi ea. Multe medii foarte apropiate de nivelul fizic pot apărea foarte cenuşii, pentru că, deseori, sunt create de atmosfera fizică negativă şi gândurile negative ale pământenilor.

Uneori, ne putem chiar aminti unele locuri din visele noastre.

Mediile din dimensiunile inferioare pot fi imense şi extrem de sărace. La nivelurile dimensionale inferioare, energia creativă este mult redusă. Deseori, sufletele nu sunt conştiente de legătura dintre ambient şi starea lor mentală. Există şi sub-nivele mult mai joase decât nivelurile asemănătoare vieţii pe Pământ.

În aceste dimensiuni subterane, sufletele au probleme de personalitate cauzate de ego. Urmăresc numai propriul interes, deseori, în dauna celorlalţi. Tulburările emoţionale se reflectă adesea asupra mediului, prin calitatea vremii şi a atmosferei. Stările mentale inferioare se reflectă în ambianţele urâte. Ca şi pe Pământ, sufletele cu dispoziţii psihice similare se adună împreună. Dimensiunile subterane inferioare sunt pline cu suflete având tulburări grave de personalitate, cum ar fi egoismul şi sociopatia, şi care sunt înlănţuite de urmările faptelor lor negative.

"Natura nu judecă. Ea doar ne întoarce efectele pe care le-am creat. **Odată ce am pierdut scutul oferit de corpul fizic, devenim expuşi la toate forţele pe care le-am declanşat şi vom simţi efectele lor**." (citat din cartea „Panorame din Infinit")

RELAŢIA CAUZĂ-EFECT

Oamenii sunt supuşi la consecinţele acţiunilor lor trecute. Un ucigaş va resimţi efectele cauzate victimelor sale. Criminalul este supus la toate consecinţele pe care le-a produs altor oameni. Nu există nicio judecată morală la aceste nivele, ci doar mecanismul de feedback al naturii. După moarte, fiecare dintre noi suntem sub influenţa tuturor conştiinţelor afectate de acţiunile noastre. Prin urmare, suferim efectele pe care acţiunile noastre le-au avut asupra altora, ca şi cum ni s-ar întâmpla chiar nouă. Modul cum victimele au suportat trauma emoţională se întoarce la sursa ei... iar trauma se va manifesta sub forma unor entităţi artificiale, creându-i făptaşului o ambianţă de coşmar. În funcţie de gravitatea legăturilor psihologice create, sufletele pot fi captive într-un coşmar ciclic. Frica şi alte emoţii negative pot crea puternice entităţi artificiale, care amplifică chinul.

În cazul unor tulburări de personalitate, unde nu există victime, se creează alte scenarii negative, de genul autopedepsirii. Persoana din imagine este, literalmente, „mâncată" de puternice sentimente de amărăciune.

Ura şi resentimentele pot expedia sufletele în nişte câmpuri de bătălie pe care singuri şi le-au creat. Acolo continuă să se lupte cu manifestările urii lor.

Dar este adevărat şi opusul: Acţiunile pozitive generează efecte pozitive. Acţiunile pozitive cheamă Bunăvoinţa naturii şi elevează conştiinţa. Şi aici apare un feedback, dar pozitiv.

DIMENSIUNILE ASTRALULUI INFERIOR PĂMÂNTESC arată şi se simt la fel ca Pământul fizic! Atât de mult, încât oamenii s-ar putea să nici nu-şi dea seama că au murit. Pot apare schimbări ale atmosferei. Perioadele de criză de pe Pământ se pot reflecta în modificările vremii pe aceste niveluri apropiate de Pământ. Atmosfera poate varia foarte mult de la un loc la altul... şi se pot manifesta unele anomalii, precum în vise, dar trăite în realitate. În dimensiunile astrale pământeşti, mediul este destul de monoton şi cenuşiu. Locuitorii îşi continuă tendinţele pământeşti. Oamenii îşi urmează stilul de viaţă şi obiceiurile.

Ce fel de locuitori se găsesc în dimensiunile inferioare non-fizice asemănătoare Pământului:

- Proaspăt decedaţi.
- Decedaţi.
- Oameni în starea de vis.
- Călători astrali.

După ce şi-a rezolvat problemele negative, individul este liber să avanseze pe niveluri superioare, unde îşi va satisface dorinţele neîmplinite pe Pământ. Se trezeşte în faţa unor noi posibilităţi şi aventuri. După ce şi-au rezolvat legăturile egotice şi tulburările de personalitate, sufletele încep să-şi manifeste puterile deblocate. Explorează noi lumi şi îşi satisfac dorinţele şi visele neîmplinite.

Apoi urcă pe **DIMENSIUNILE INTERMEDIARE**, mult mai bogate şi mai generoase, unde arta şi arhitectura sunt exersate la potenţialul maxim. Acolo există imense oraşe complet inedite. Nicio posibilitate nu rămâne neexplorată. Chiar şi turismul şi distracţiile. Iar aventurile sunt limitate doar de propria imaginaţie.

DIMENSIUNILE SUPERIOARE se întind la infinit. Nivelurile superioare ne oferă o nouă gamă de emoţii şi experienţe senzoriale inexistente la nivelul fizic. Nivelurile superioare sunt destinate auto-actualizării, aprecierii şi exprimării artei şi frumuseţii. Putem chiar „visa”

şi vizita alte locuri, iar apoi să ne trezim în acel vis, descoperind că este o realitate. Putem să găsim sanctuarii destinate meditaţiei... şi să contemplăm frumuseţile unei naturi total necunoscute.

SUPRA-DIMENSIUNILE (Planurile mentale)

Aici se poate intra numai după ce am renunţat complet la ego şi la ataşamentele sale. La primul contact, am putea avea impresia că ne deplasăm printre nori sau o ceaţă colorată, care este energia mentală nemanifestată. De aici a apărut ideea că „Raiul se află în cer, deasupra norilor". Dar asta-i abia intrarea, iar în curând ni se deschide în faţa ochilor o lume de neînchipuită abundenţă şi bogăţie, unde orice gând pozitiv şi imaginaţie devine o realitate tangibilă.

O STARE FĂRĂ DE EGO

Nu există nimic negativ, doar variaţiuni ale bucuriei. Orice îţi imaginezi devine realitate... Conştiinţa ne deschide accesul la o infinitate de lumi... şi universuri paralele. Conştiinţa experimentează o varietate infinită de lumi. Niciuna dintre aceste lumi nu are vreo caracteristică negativă precum are universul fizic. Ele pot începe ca emanaţii de sunete, iar apoi să evolueze... în ceva complet nou. Generarea noilor lumi se face pe baza sunetelor şi urmează un tipar de fractal. Procesul creativ nu este doar mecanic şi poate fi influenţat de inteligenţele superioare. Sunetul este o componentă intrinsecă a formelor şi culorilor. Fiecare lume are o amprentă sonoră distinctă... şi poate avea propriile sale legi fizice şi forme de viaţă unice. Lumile au un ciclu de evoluţie şi pot fi rapid absorbite înapoi în materia supra-dimensiunii respective. Sunetul este componenta primordială a creaţiei.

SUNETUL ŞI FORMELE-GÂND

Fiecare gând are formă, culoare, sunet şi mişcare.
Totuşi, imediat ce aceste gânduri îşi pierd puritatea, ele acumulează materie mai grosieră, care le face să se manifeste în dimensiunile inferioare, adică în Lumea Astrală.

MEDII CONSENSUALE

Zone vaste co-create de sufletele umane în beneficiul tuturor. Există oraşe imense, „tradiţionale”... precum şi netradiţionale, în diverse aranjamente şi având diferite funcţii.

Cele mai înalte Dimensiuni. AJUNGEM ACASĂ

Atmosfera este foarte strălucitoare şi limpede, dar lumina este blândă. Din fiecare obiect şi atom radiază Iubirea. Uneori intrăm în această dimensiune printr-un tunel de lumină. Experienţele întoarcerii „Acasă” sunt însoţite de extaz şi iluminare. Conştiinţa trăieşte o transformare totală atunci când intră în Conştiinţa cosmică. Capătă o nouă identitate universală, este starea în care conştiinţa nu simte nicio separare de obiectul pe care îl percepe. Lăsând în urmă orice forme şi intrând în Conştiinţa pură, cuvintele, gândurile şi imaginile nu mai au importanţă. Viaţa se desfăşoară pe un nivel complet nou, incomparabil cu ceea ce se întâmpla în Supra-dimensiuni. Aceasta pare a fi cea mai înaltă stare a conştiinţei umane, dar ar putea fi abia cel mai de jos nivel al unei mult mai înalte Conştiinţe Divine.

Să fim bucuroşi că suntem făcuţi cu toţii din aceeaşi esenţă şi că, într-o bună zi, ne vom întoarce acasă la Sursa noastră, a tuturor!

www.multidimensionalman.com

Jurgen Ziewe – 2017

30 septembrie 2021

https://vimeo.com/616832794

În acest videoclip, **Jurgen Ziewe** ne mărturiseşte în introducerea acestei DECLARAŢII MISTICE: «În luna mai 2019 am călătorit prin Maroc, unde am descoperit o reflexie a Peisajelor Celeste de la nivelurile superioare ale lumii spirituale, care corespund cu nivelurile înalte ale Conştiinţei. Aici am găsit inspiraţie şi acces la realitatea cea mai sublimă.»

«Când privesc lumea, nu o mai privesc cu ochii. Îmi folosesc inima, văd prin inimă. Privesc lumea cu inima. Dacă nu pot să privesc cu iubire, compasiune sau înţelegere ceea ce îmi văd ochii, oare merită să fie văzut?!

Acelaşi lucru este valabil şi pentru auz, îmi place să ascult cu inima. Inima mea poate asculta fără să judece. Şi, pentru că nu există judecată, apare o înţelegere mult mai profundă.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru vorbele ce-mi ies pe gură. Vorbesc prin inimă. Dacă nu pot vorbi despre lucruri care îmbogăţesc lumea, care dau mângâiere celor în nevoie sau spun adevărul, ce mai rămâne de spus?!

Iar când cuvintele dau greş, chiar şi atunci când sunt rostite de inimă, tăcerea poate fi mai puternică decât un potop de cuvinte.

În loc să interpretez percepţiile simţurilor numai prin intermediul minţii, interpretez ceea ce percep şi prin inimă. Astfel, în loc să privesc pasărea doar cu ochii, o ascult, o văd cu inima mea. Devin pasărea din copac. Mă conectez la ea prin iubirea mea. Iar când fac asta, îi aud cântecul ca şi cum ar fi propriul meu cântec.

Când îmi recunosc Sinele meu esenţial în lumea din jur, ştiu deja în adâncul fiinţei că nu sunt limitat de corpul meu, ci sunt oriunde privesc şi acolo unde îmi focalizez atenţia. Sunt deja acolo.

Când îmi recunosc Sinele meu esenţial în lumea din jur, îmi găsesc pacea, pentru că nu există decât "Eu", acest "Eu" care este pretutindeni şi este totul.

Când mă abandonez acestei realităţi, îmi găsesc pacea, găsesc Liniştea. Pentru că la baza a tot ceea ce se mişcă, se schimbă şi există stă Nemişcarea, care este întotdeauna aici, este întotdeauna aici şi acum.

Înţelegând acest lucru, mintea mea devine foarte liniştită, iar o minte liniştită este o minte foarte receptivă. Se cufundă în interior şi găseşte sursa propriei sale origini… care este Liniştea…»

9 octombrie 2021

https://vimeo.com/620603510

Meditaţia INIMII DIVINE

În această meditaţie ghidată foarte puternică, **Jurgen Ziewe** ne propune să reconstituim o experienţă mistică reală pe care el a trăit-o de mai multe ori. Tot ce trebuie să facem este să urmărim textul, care curge pe fondul muzical foarte inspirat al lui Craig Pruess.

«Aşază-te într-o poziţie confortabilă şi relaxează-te – doar relaxează-te şi ascultă. Aceasta este meditaţia Inimii Divine.

Începem printr-o relaxare completă. Inspiră şi expiră uşor şi lasă-ţi corpul să plutească. Observă-ţi corpul şi relaxează-te complet. Cheamă sentimentul de recunoştinţă şi relaxează-te. Observă gratitudinea din Inima ta. Simte mulţumirea în Inimă.

Acum relaxează-ţi corpul mai mult, şi mai mult. Şi simte cum este să fii, doar-să-fii. Simte-ţi fiinţa. A-ţi simţi fiinţa înseamnă Unime, înseamnă Unitate. Simte că exişti. Simte Unimea. Unimea înseamnă a intra în Inima lui Dumnezeu.

Pentru a intra în Inima lui Dumnezeu, trebuie să fii pregătit. Pentru a intra în Inima lui Dumnezeu trebuie să te pregăteşti. Aşa că pregăteşte-te, luând seama la binecuvântările pe care le-ai primit. Pregăteşte-te simţind iubirea.

Focalizează-ţi toată dragostea în Inimă şi, cu această devoţiune totală, păşeşte în Unime. Renunţă la orice nu este iubire pură şi, cu fiecare pas pe drumul spre Unime, spre Dumnezeu, predă-te într-o devoţiune totală. Abandonează-te iubirii, pentru că Dumnezeu este iubire, Dumnezeu este unitate, Unime.

Acum cufundă-te adânc înlăuntrul tău. Simte-ţi fiinţa şi priveşte pe ecranul minţii, unde vei vedea un decor care se va desfăşura în faţa ta. Imaginea este plină de lumină. Ascultă-mi cuvintele şi imaginează-ţi că eşti acolo. De fapt, chiar eşti acolo, simte, fii acolo, pentru că deja eşti acolo. Când ţi-l imaginezi, eşti deja în acel decor, eşti chiar acolo. Aşa că ascultă şi fii.

Mergi pe un câmp întins: iarba este moale, strălucitoare şi abundentă, o iarbă atât de moale, atât de curată. Dealuri frumoase se văd la orizont. Este o dimineaţă caldă de primăvară, atât de caldă, dar plină de prospeţime. Un cer fără de nori. În depărtare se vede un munte, un munte majestuos care străluceşte în soare. Soarele tocmai răsare deasupra lui, trimiţându-şi razele de lumină peste tot.

Acum relaxează-te, cufundă-te adânc în fiinţa ta lăuntrică. Cufundă-te adânc în iubire. Lasă-te purtat, abandonează-te, pentru că există doar iubire în jur. Atât de dulce, atât de blândă.

Urechea se umple de sunet, un sunet ceresc. În jurul tău, un câmp verde întins, abundă de flori, roşii şi albe, albastre şi purpurii. O adiere blândă de început de vară te cheamă. Atât de blândă, caldă, mângâietoare. Cerul de deasupra este albastru, atât de albastru.

Dealuri domoale umplu orizontul, înconjurând un munte mare, ce străluceşte în soarele dimineţii, atât de intens, atât de impetuos, tot numai aur. Puternicul soare auriu stă suspendat chiar deasupra muntelui, trimiţând spre tine raze de aur. Atât de calde, atât de aurii.

Voci te cheamă, îţi fac semn, te invită. Razele de aur ale soarelui adună ceaţa ce se ridică din iarbă şi transformă fiecare mică picătură în aur. Formează în jurul tău un norişor de scântei aurii, un nor de aur sclipind ca miliarde de mici sori. Le simţi bucuria în Inimă. Îţi vine să izbucneşti în râs de bucurie şi încântare. Norişorul auriu reacţionează şi se înfăşoară în jurul tău, răspunzând bucuriei tale. Apoi te ridică în sus, în aer, uşurel, vesel, sus, tot mai sus.

Muntele te cheamă. Soarele îşi trimite razele spre tine: VINO ACASĂ, TE AȘTEPT. VINO ACASĂ, COPILUL MEU!

Deja recunoşti cine te cheamă. Încă nu-ţi vine să crezi că eşti chiar tu, dar aşa este. Eşti Tu. Îmbrăţişat de norul călduros, planezi pe raze aurii de lumină spre Acasă, Căminul tău. Nu te poţi opune.

Ceaţa ridicată de la sol se luminează în milioane de scântei aurii. Muntele din depărtare luminat de Soare s-a transformat în aur, aur pur. Eşti atras de splendoarea lui. Nu i te poţi opune.

Ceaţa de aur se adună în jurul tău, se formează într-un nor, te cuprinde, te îmbrăţişează şi te ridică în aer. Eşti atras spre vârful muntelui auriu, atât de auriu, atât de magnific, atât de puternic.

Soarele de deasupra muntelui îţi atrage toată atenţia, pentru că ştii deja ce este. Nu este doar un soare, este chiar Căminul tău, atât de dulce, atât de iubitor. Te atrage spre el, spre Acasă, radiind această iubire, este atât de plin de iubire, de slavă, atât de dulce. Nu i te poţi opune.

Norul de ceaţă aurie te îmbrăţişează, te poartă, te duce mai aproape, atât de blând, te înfăşoară într-un nor de iubire şi te abandonezi. Te laşi dus complet. Vrei să te uneşti, să te predai luminii, iubirii. Şi te abandonezi acestei iubiri, te predai cu totul.

Lăsându-te astfel dus, norul te ridică mai aproape spre lumină deasupra văii. Auzi un sunet ceresc, atât de dulce, venind dinspre lumină, plutind spre tine. Voci încântătoare, voci de îngeri, atât de dulci, atât de blânde. Nu mai poţi rezista atracţiei luminii, atracţiei soarelui, acestei iubiri.

Şi norişorul tău te duce mai aproape, te poartă înspre Soare, uşurel, atât de uşor. Nimic nu mai contează acum, în afară de acest sunet care te cheamă să te laşi dus, să te abandonezi. Poţi avea încredere absolută în el, pentru că este iubire, iubire pură.

Muntele se apropie, pe măsură ce te ridici mai sus în aer spre acest vârf, iar soarele pluteşte deasupra zenitului ca o minge de lumină. Nu-i deloc soarele, ci însăşi lumina lui Dumnezeu. Unimea te aşteaptă. Simte-i îmbrăţişarea. Simte-i iubirea infinită.

Te ridici din ce în ce mai sus, pluteşti în înalt, în deplină siguranţă. Cu cât te înalţi mai mult, îţi creşte bucuria din inimă, pentru că ştii că vei ajunge Acasă în curând.

Eşti atras spre o lumină frumoasă care îţi încălzeşte sufletul şi pătrunde în fiecare celulă a fiinţei tale. Lumina blândă îţi revigorează sufletul şi înfăţişează o frumoasă, atât de minunată lumină solară ce luminează cerul.

Apoi, deodată, chiar lângă tine, simţi o Prezenţă. Te îmbrăţişează uşor şi te leagănă dintr-o parte în alta. Ştii că poţi avea încredere în ea, o încredere absolută. Şi te abandonezi iubirii sale.

IATĂ-TE, COPILUL MEU IUBIT. BINE AI VENIT ACASĂ. VINO ÎN BRAŢELE MELE. AI AJUNS, ÎN SFÂRŞIT, ACASĂ.

Este o iubire dulce şi totală, o iubire pe care nu ai mai cunoscut-o până acum. Iar inima ta vibrează de bucurie în această iubire, atât de frumoasă, atât de blândă.

TE IUBESC ATÂT DE MULT, ATÂT DE MULT ŞI NU TE VOI PĂRĂSI NICIODATĂ. VOI FI MEREU AICI, CHIAR LÂNGĂ TINE, PENTRU CĂ TE IUBESC ATÂT DE MULT, ATÂT DE MULT.

Lacrimi îţi ţâşnesc din ochi. Ştii cine este. Nu-ţi vine să crezi că a sosit timpul reunirii, dar este adevărat, eşti Acasă şi lacrimile tale sunt lacrimi de bucurie.

AI RĂTĂCIT ÎN ÎNTUNERIC, ÎNCERCÂND SĂ-ŢI GĂSEȘTI DRUMUL ÎNAPOI SPRE MINE, DAR ACUM EŞTI AICI, CU MINE ŞI TE IUBESC ATÂT DE MULT, ATÂT DE MULT. EŞTI ACASĂ ACUM. LASĂ-MĂ SĂ TE ÎMBRĂŢIŞEZ ŞI SĂ ŞTII CĂ SUNTEM UNIŢI, SUNTEM UNA.

Iar vocea blândă îţi şopteşte: TU EŞTI O PARTE DIN MINE, IAR EU SUNT O PARTE DIN TINE. TU EŞTI LUMINĂ, EŞTI LUMINA MEA. EU SUNT TU ŞI TU EȘTI EU. ACUM SUNTEM ÎMPREUNĂ ŞI SUNTEM UNA, PE VECI.

Eşti îmbrăţişat de această iubire minunată. Niciodată în viaţa ta nu ai simţit atâta iubire, atâta siguranţă, atâta protecţie.

NIMENI NU TE JUDECĂ. EŞTI IUBIT ŞI ATÂT.

Te simţi incredibil de fericit, scăldat în fericire. Lacrimi de bucurie îţi curg pe obraji. Simţi o iubire nemărginită şi necondiţionată.

NU VEI FI NICIODATĂ SINGUR. NU AM FOST NICIODATĂ SEPARAŢI. TE IUBESC ATÂT DE MULT. VOI FI MEREU ALĂTURI DE TINE, PENTRU CĂ TU EŞTI TRUPUL MEU.

Te simţi iubit, atât de iubit, atât de călduros iubit. Simţi puterea, energia, lumina, bucuria, beatitudinea; întreaga ta fiinţă este plină.

EŞTI ILUMINAT. CORPUL TĂU, FIINŢA TA, SUFLETUL TĂU ESTE PLIN DE LUMINĂ, DE IUBIRE. NU MAI EŞTI SINGUR. SUNTEM UNA. EŞTI UNIFICAT. TU EŞTI LUMINA MEA. EŞTI IUBIREA MEA. EŞTI DARUL MEU PENTRU LUME. TE IUBESC.

Nu mai eşti singur. Corpul îţi vibrează, pentru că eşti fericit, incredibil de fericit. Nu te-ai simţit niciodată aşa.

IAR CÂND TE VEI ÎNTOARCE ÎN LUME, NU UITA: SUNT TOT CU TINE. CHEAMĂ-MĂ. CHEAMĂ-MI NUMELE, ÎN TĂCERE, CU SUFLETUL. ŞI TE VOI AUZI, ÎŢI VOI RĂSPUNDE. VIAŢA TA ESTE PREŢIOASĂ.

Acum, te vei întoarce înapoi în lume, înapoi în corp. Dar aminteşte-ţi: lumina este încă în tine. Oriunde ai fi şi oriunde te-ai duce, tu păşeşti tot în lumină.

SUNT MEREU AICI ŞI ACUM. EU SUNT VIAŢA TA, BINECUVÂNTATĂ DE IUBIRE. TE IUBESC.

Oriunde ai merge, păşeşti pe lumina lui Dumnezeu. Şi oriunde ai fi, eşti liber. Eşti plin de iubire. Iubirea iradiază din inima ta şi se răspândeşte în lume.

Eşti unit cu tot ce este viaţă.

Eşti sănătos.

Eşti puternic.

Eşti plin de abundenţă.

Eşti înţelept.

Eşti eliberat şi eşti unit cu Sursa ta.»

Jurgen Ziewe a scris trei cărţi despre călătoria astrală şi meditaţie.

Jurgen meditează din 1969. Cărţile sunt mărturii ale explorărilor sale în tărâmurile subtile ale conştiinţei, pe care le-a vizitat în timpul experienţelor extracorporale şi al meditaţiilor profunde timp de cincizeci de ani. Pentru mai multe informaţii, vă rugăm să vizitaţi: www.multidimensionalman.com

16 octombrie 2021

https://vimeo.com/629927896

Jurgen Ziewe este un explorator al lumilor invizibile în care vom ajunge după moarte. Făcând parte din grupuri de discuţii pe internet pe subiectul Vieţii de Apoi, primeşte diverse întrebări, la care răspunde cu competenţă şi înţelepciune. Pe canalul său de YouTube a postat multe videoclipuri pe acest subiect.

AŢI DISCUTAT CU CINEVA DIN LUMEA ASTRALĂ CE SE ÎNTÂMPLĂ CU OMUL OBIŞNUIT ATUNCI CÂND MOARE? ESTE ÎNTÂMPINAT DE CEI DRAGI?

Există multe relatări că, atunci când oamenii au o experienţă în apropierea morţii (NDE), inevitabil, sunt întâmpinaţi de cei dragi. Primul lucru pe care l-aş spune, e bine să înţelegeţi că viaţa de apoi nu este diferită de această lume. Arată, se simte şi este, mai mult sau mai puţin, la fel. Nici măcar din punct de vedere psihologic nu este diferită. Deci aş spune că este destul de firesc, dacă am fost separaţi de o fiinţă pe care am pierdut-o, deşi ea poate fi cu noi oricând doreşte, pentru că noi avem un corp astral – corpul nostru astral există pe nivelul astral, iar cei dragi nu au nicio problemă ca să ne vadă, nu văd corpul nostru fizic, ci sinele nostru astral. Aşa că pentru ei nu este o problemă, dar sunt dureros de conştienţi că noi nu suntem la fel de norocoşi ca ei, căci suntem limitaţi de simţurile noastre fizice. Prin urmare, când aud că trecem dincolo cu totul, trup şi suflet, atunci este o ocazie specială şi pentru ei, desigur. Inevitabil – aşa cum facem şi noi aici, jos, când nu am văzut pe cineva de mult timp, ne place să-l reîntâlnim – dacă avem oameni dragi pe partea cealaltă, cu siguranţă că vor dori să ne salute.

NU EXISTĂ O VIAŢĂ "DE APOI". EXISTĂ DOAR VIAŢĂ.

Aşa cum am spus mereu, pentru mine nu există viaţă "de apoi". Există doar moduri diferite de percepţie. Aici, jos, suntem limitaţi la simţurile noastre fizice. Iar ceea ce considerăm a fi viaţa "de apoi" este, practic, doar viaţa care se continuă. Deci nu vorbim despre o viaţă "de apoi", ci tot despre viaţă, care pare separată de noi, din cauza incapacităţii noastre de a o percepe.

Desigur, mediumii nu au această problemă. Mediumii pot să-şi extindă conştiinţa, astfel încât să poată lua contact în continuare cu oamenii care au murit. Şi acesta este modul prin care majoritatea, cei din acest grup, obţineţi informaţiile.

Deci aceasta este prima chestiune. Viaţa nu se schimbă. Acel mare eveniment, despre care vorbesc mulţi oameni, este că s-ar întâmpla, chipurile, ceva dramatic, ceva cu totul diferit, că ne transformăm în globuri de lumină sau în bule fără corp.

Dar realitatea este atât de complexă şi atât de frumoasă şi atât de multidimensională, încât este aproape imposibil de înţeles. De fapt, percepţia nu se limitează la simţurile noastre fizice. Dacă intrăm într-o stare superioară de conştiinţă, putem să vizităm destul de uşor orice dimensiuni, orice tipuri de realităţi vibratorii, fără nicio problemă. Doar aici, jos, avem ideea că atunci când murim, dispărem de pe pământul fizic şi asta a fost tot. Ajungem oale şi ulcele şi nu avem ce face. Deci acesta este primul lucru de reţinut, că atunci când ajungem la nivelul astral, simţim că nu s-a schimbat nimic cu adevărat. Ideea că s-ar petrece ceva total deosebit este un fel de iluzie.

Bineînţeles, odată ajunşi acolo, începem să înţelegem multe lucruri, care ne deschid potenţialităţi de care înainte nu eram conştienţi. Viaţa şi percepţiile ni se extind şi ne deschidem către noi influenţe sau noi experienţe care nu erau posibile aici. Dar asta-i o altă etapă care, de obicei, ni se deschide treptat, după ce ne-am obişnuit, aclimatizat şi ne dezvoltăm, învăţăm, ne familiarizăm cu viaţa de dincolo.

ATUNCI CÂND MURIM, TRECEM PRINTR-UN TUNEL SAU PORTAL?

Se vorbeşte foarte des despre un tunel. Oare când murim chiar mergem printr-un tunel sau traversăm un portal? Nu neapărat. Consider că fenomenul de tunel apare atunci când trecem de la un anumit nivel vibraţional la un alt nivel mai înalt. Este ca şi cum am trece printr-o gaură-de-vierme, aşa cum se înfăţişează în unele filme ştiinţifico-fantastice. Ne schimbăm, literalmente, frecvenţa de vibraţie. Prin urmare, aceasta nu este o experienţă automată atunci când murim.

Am trecut prin unele experienţe de tunel în timpul meditaţiei, dar ele nu sunt asociate cu ieşirile în afara corpului. Mulţi oameni, de exemplu, în experienţele din apropierea morţii, când descoperă că au murit, de obicei, primul lucru pe care îl văd este corpul lor întins pe stradă sau pe masa de operaţie. Abia mult mai târziu pot trece printr-o experienţă cu lumină, trec printr-un gen de portal, ceea ce înseamnă, practic, că urcă pe un nivel vibratoriu mai înalt, într-o dimensiune superioară, care se simte ca şi cum ar trece printr-un tunel. Acel tunel poate fi un vid foarte întunecat, sau poate fi o lumină albă, sau poate fi un

caleidoscop frumos de culori. Dar, de obicei, ceea ce implică acest portal este o schimbare de conştiinţă, o schimbare a stării noastre vibratorii.

SE ÎNTÂMPLĂ CA OAMENII SĂ SE POMENEASCĂ, PUR ŞI SIMPLU, ÎNTR-UN ALT MEDIU FĂRĂ NICIO EXPLICAŢIE?

Unul dintre lucrurile foarte interesante care se întâmplă atunci când murim este că mediul fizic extern ne dispare din conştiinţă şi devenim conştienţi de peisajul nostru interior, de emoţiile noastre, de sentimentele noastre. Şi primul lucru pe care îl descoperim este că lumea noastră interioară devine realitatea exterioară. Cu alte cuvinte, ceea ce simţim... de exemplu, dacă ne gândim la cei dragi, îi atragem într-un fel către noi. Sau dacă avem o stare foarte frumoasă sau chiar şi atunci când simţim uşurare că nu mai suferim – fiindcă suferinţa fizică cauzată de o boală lungă s-a încheiat, apare o uşurare în conştiinţă, simţim că, dintr-o dată, durerea dispare – atunci încep să se declanşeze emoţii minunate, prin eliberarea de durerile trupeşti, care în sine ne pot conduce într-un mediu foarte frumos după moarte.

Totuşi, nu trebuie să fie neapărat aşa, pentru că depinde foarte mult de starea fiecărui individ. Ne stabilim în acel tip de ambianţă cu care suntem oarecum obişnuiţi mental. De exemplu, dacă am avut o fire foarte pozitivă, mereu preocupaţi de ceilalţi şi ca totul să fie bine în jurul nostru, atunci mediul în care vom ajunge va fi o reflexie a atitudinii noastre interioare. Este foarte probabil să fie o zi luminoasă, frumoasă şi însorită şi alte aspecte de genul acesta. Şi încep să ni se întâmple tot felul de lucruri frumoase, pe care le relatează cei care au o experienţă în apropierea morţii. Suntem, pur şi simplu, atraşi în aceste medii frumoase.

Pe de altă parte, într-un caz diferit, dacă am fost într-o stare mentală foarte negativă, orientată foarte egotic, atunci vibraţia pe care o generăm este mult mai lentă şi, în consecinţă, mediul va fi de o natură mai întunecată, nu va mai fi atât de luminos, nu atât de pozitiv, poate vom găsi o zi ploioasă. Să zicem că am murit în Londra, este o zi ploioasă şi când urcăm dincolo, ne plimbăm pe străzi, norii acoperă cerul, sau ne putem trezi în casa noastră şi luminile nu funcţionează, tapetul se desprinde de pe pereţi etc. Deci lumea noastră interioară determină modul în care se va manifesta experienţa exterioară.

Aşa că starea mentală în care ne aflăm la moarte contează foarte mult. Dar, desigur, e bine să reţinem că ar trebui să ducem o viaţă igienică din punct de vedere psihologic, întotdeauna să găsim motive de apreciere şi să vedem lucrurile pozitive în loc să condamnăm. Să găsim

aspectele pozitive, să nu fim prea critici, să nu fim prea egocentrici. Acestea sunt aspecte ale naturii noastre superioare, cu o vibraţie mai înaltă, care ne vor conduce inevitabil în medii mult mai plăcute.

SUNT OAMENII CONŞTIENŢI CĂ AU MURIT?

Aşa cum spuneam la început, ei nu sunt întotdeauna conştienţi de faptul că au murit, pentru că totul din jur poate arăta şi se poate simţi exact ca aici. Eu vorbesc pe baza experienţelor mele extracorporale, care mă conduc acolo unde se află şi cei plecaţi şi, de foarte multe ori, acea lume nu arată cu nimic diferit faţă de această lume. De exemplu, într-o dimineaţă, meditam şi – în cazul meu, când am o experienţă extracorporală, vine un moment în care îmi pierd conştiinţa, poate doar pentru o secundă şi apoi, de foarte multe ori, începe experienţa extracorporală şi asta s-a întâmplat, mi-am pierdut conştiinţa – şi, deodată, m-am trezit plimbându-mă pe plaja de la Brighton. Era o dimineaţă frumoasă şi însorită, valurile se spărgeau la ţărm şi soarele strălucea pe trotuare, era minunat. Iar primul gând care mi-a venit în minte a fost: “O, ce păcat că nu mi-am luat aparatul foto!”, atât de frumos şi de real era totul – căci atunci când ies în oraş, îmi iau şi aparatul foto. Dar apoi am devenit bănuitor: “Ia stai puţin! Unde mi-am parcat maşina?”. Nu-mi aminteam unde mi-am parcat maşina. Şi mi-am dat seama brusc că, de fapt, eu făceam o meditaţie şi că nu ar fi trebuit să fiu aici. Am încercat să mă lămuresc cum de ajunsesem aici, iar singurul mod prin care am putut stabili unde mă aflu în realitate a fost aplicând testul levitaţiei. Îl numesc testul plutirii. Desigur că, în viaţa reală, nu poţi zbura, dar singurul mod în care puteam deosebi între starea de dedublare astrală şi starea fizică a fost prin plutirea în aer. Aşa că m-am ridicat la doi metri în aer şi mi-am dat seama “O, da, am o experienţă extracorporală”, pentru că avusesem atât de multe, încât nu eram surprins de acest lucru. Asta arătă cât de asemănătoare sunt aceste două lumi. Bineînţeles, după ce mi-am dat seama, am început să fac tot felul de jonglerii pentru a mă bucura de acea stare astrală de libertate.

Oamenii care au murit se află într-o situaţie similară cu cea a exploratorilor astrali conştienţi, dar nu-şi pot da seama unde se află până când nu li se spune că au murit. Aşa că s-ar putea să nu fie deloc conştienţi că li s-a întâmplat ceva serios. Pot deveni treptat conştienţi de situaţie. Dacă nu sunt întâmpinaţi de cineva despre care ştiu că a murit, atunci poate dura o vreme până când pricep. Şi nu neapărat pentru că li s-a spus cum stau lucrurile.

De exemplu, am avut o experienţă personală cu soţul unei prietene a soţiei mele, care murise de cancer. L-am întâlnit în viaţa de apoi în timpul unei experienţe extracorporale şi l-am întrebat: “O, salut, Brian! Ce mai faci?”. El mi-a răspuns: “Am fost grav bolnav, dar acum mă simt mult mai bine. Cred că am învins cancerul. Poţi crede asta?”. Dar nu am avut inima să-i mărturisesc adevărul, şi se întâmpla la câteva săptămâni după ce murise. Dar nu era nimeni care să-i amintească. Şi-a petrecut tot timpul încercând să se facă bine, încercând să se obişnuiască cu ideea însănătoşirii. Poate că, mult mai târziu, a venit cineva care să-i spună: “Uite, Brian, îmi pare foarte rău, dar totul s-a terminat şi s-a ales praful. Poţi începe o nouă viaţă aici”.

Deci aşa se poate întâmpla cu unii oameni. S-ar putea să nu fie conştienţi de faptul că au murit.

EXPLORATORII ÎN AFARA CORPULUI RELATEAZĂ CĂ S-AU ÎNTÂLNIT CU PERSOANE DRAGI ȘI PRIETENI?

Da, o mulţime de oameni cu care am vorbit – eu mai fac parte şi dintr-un alt grup de exploratori în afara corpului – ei relatează adesea că îşi întâlnesc părinţii, tatăl, mama. Este un lucru destul de obişnuit. Acesta ar fi unul dintre marile beneficii ale abilităţii de a te proiecta în afara corpului. Şi este destul de firesc, pentru că, dacă ai o relaţie cu un om care a murit, atunci ai o motivaţie importantă de a te întâlni cu el. Unii supravieţuitori trec printr-o etapă de doliu atât de dureroasă, încât sunt catapultaţi în afara corpului şi au o experienţă spontană de ieşire din corp, doar pentru a li se oferi ocazia de a se reuni cu persoana pe care consideră că au pierdut-o.

AŢI VORBIT DESPRE FIINŢE CARE FAC TERAPIE PENTRU A-ŞI REZOLVA PROBLEMELE. NE PUTEŢI SPUNE MAI MULTE? AŢI VĂZUT VREUN SPITAL SAU CENTRU DE PRIMIRE?

Un lucru important pe care l-am descoperit călătorind în afara corpului este că adesea sunt dirijat de nişte forţe necunoscute pentru un motiv întemeiat, de multe ori fiind un prilej de a învăţa ceva. Iată un caz, când am ajuns într-un loc ce părea a fi un colegiu de artă. Când m-am apropiat, lipsea un perete şi am intrat direct în atelier. Şi acolo am văzut nişte opere de artă incredibile, unele erau înfricoşătoare, suprarealiste, dar altele erau foarte frumoase. Am discutat cu unul dintre lucrătorii de acolo, care mi-a spus: “De fapt, acest loc este destinat oamenilor care au suferit de boli mintale şi au murit sau s-au sinucis”. Ei se aflau în acest

mediu de refacere, unde îşi puteau exprima anxietăţile, temerile şi erau consiliaţi de o mulţime de terapeuţi, care îi însoţeau prin traumele lor, folosindu-se de artă. Cred că motivul pentru care am fost condus acolo este că, la începutul carierei mele de artist, mă pregăteam să devin terapeut-prin-artă. Prin urmare, am fost foarte interesat de acest proces şi de ceea ce se întâmpla acolo. Procesul era foarte intens, deoarece oamenii îşi puteau retrăi experienţele pentru a se confrunta cu ele şi a le depăşi. Experienţa a durat destul de mult timp şi, când am ieşit din ea, am simţit că aş putea scrie o carte întreagă despre incredibilele facilităţi disponibile pe partea cealaltă pentru a-i ajuta pe oameni să îşi rezolve problemele.

Am mai văzut asemenea facilităţi în altă experienţă, când am intrat într-un spital, unde erau doi oameni, un bărbat şi o femeie, care zăceau într-un bazin cu apă, fiind acoperiţi cu alge. I-am întrebat "Ce se întâmplă aici?" şi mi-au spus că fuseseră salvaţi, avuseseră un accident cu barca şi căzuseră în apă. Şi în timp ce îmi explicau, cei doi oameni s-au apropiat de mine şi chiar credeau că au fost salvaţi fizic. Pentru a face totul mai credibil pentru ei, în loc să le dea vestea şocantă că, de fapt, se înecaseră, li se creasе un mediu în care se simţeau exact cum îşi imaginau ei că ar fi salvaţi. Chiar şi hainele le erau încă ude. Şi erau foarte uşuraţi că au fost salvaţi. Prin urmare, "salvatorii" au pus totul în scenă, făcând tot posibilul ca decedaţii să nu simtă nicio traumă după accidentul lor cu barca.

Sunt atât de multe de povestit despre cum sunt îngrijiţi acolo cei care au trecut prin traume. Este absolut incredibil. Desigur, facilităţile sunt mult mai bune acolo decât cele pe care le avem aici, pentru că noi suntem atât de limitaţi.

20 octombrie 2021

https://vimeo.com/611540856

EXISTĂ UN FEL DE RELIGIE NEW AGE CARE SUSŢINE CĂ EXISTĂ DOAR DRAGOSTE ŞI LUMINĂ DUPĂ CE MURIM ŞI CĂ OAMENII CARE COMIT CRIME ÎN MASĂ NU SUPORTĂ CONSECINŢE...

Ideea asta tot apare şi cred că motivul ar fi chiar nişte credinţe religioase ce susţin că: Dumnezeu este iertare, când murim mergem în Rai, totul este bine, totul a fost o mare greşeală, am jucat cu toţii un joc, nu-i altceva decât un film din care tocmai am ieşit, iar totul este numai dragoste şi lumină.

Din păcate, nu este chiar aşa, pentru că noi operăm cu energii tot timpul. Cât timp suntem în viaţă, folosim energii. Totul în acest univers se bazează pe energie. Chiar şi când spunem "Bună dimineaţa!" cuiva, de fapt trimitem energie. Dacă înjurăm pe cineva într-un acces de furie la volan, emitem energii. Toate aceste energii trebuie să ajungă undeva. Sunt lucruri reale. Şi nu se risipesc, pur şi simplu, când murim.

Trebuie să ţinem cont de acest lucru, că viaţa de după moarte, după cum spuneam mai devreme, ca şi această viaţă, face parte din natură sau din realitatea multidimensională. Toate evenimentele sunt naturale, toate se bazează pe natură, pe forţele naturii. Nu are loc niciun miracol în afara legilor naturii. Chiar dacă se întâmplă lucruri fascinante, ele urmează anumite cauzalităţi şi reguli.

Să spunem că am comis nişte crime oribile în viaţa noastră. Ideea că ne spălăm pe mâini şi ajungem în rai şi suntem primiţi de îngeri şi totul este bine, nu, nu funcţionează. Nu se întâmplă aşa, pentru că noi am produs nişte energii acolo, care au avut nişte destinatari foarte grav traumatizaţi de acţiunea noastră. Rudele lor au fost traumatizate şi ele. Toţi aceştia trec printr-un proces, eliberează alte energii, care se conectează, inevitabil, la făptaş, la cel care a generat aceste energii. Şi, foarte curând, ajungem să ne simţim ca într-o oală ce dă în clocot, în care diverse energii trebuie să fie rezolvate şi echilibrate.

Ne petrecem o perioadă în Viaţa de apoi pentru a ne împăca cu aceste energii, a le corecta. Unele dintre aceste energii sunt atât de traumatizante şi atât de intense, încât îşi au rădăcinile la un nivel subconştient foarte adânc, unde s-ar putea să nu ajungem nici măcar pe parcursul a zeci de vieţi. Dar, până la urmă, tot vor ieşi la iveală şi ne vor bântui şi ne vor conduce la experienţe unde vom înţelege ce am făcut.

În multe cazuri, aceste energii se exprimă în momentul morţii, atunci când ne trecem viaţa în revistă. Este cea mai uşoară formă de corectare a acestor energii. Pe timpul acestei evaluări a vieţii, cum se spune deseori, "viaţa ne trece prin faţa ochilor". Chiar asta se întâmplă. Nu este un proces liniar, în care un eveniment s-ar prezenta după altul. Revizuirea vieţii este un pachet de informaţii, în care putem vedea tot ce s-a întâmplat în viaţa noastră, uneori într-o clipită. Şi, foarte adesea, nu doar ceea ce am trăit noi, ci şi trăirile pe care le-am produs altor persoane. Şi astfel, ne dăm seama că facem parte dintr-un flux mai amplu de energie. Simţim brusc răul pe care l-am comis unei persoane, nu din punctul nostru de vedere, ci din postura acelei persoane. Iar asta chiar ne poate traumatiza, căci ne trezim brusc "O, Doamne, ce am făcut, cum pot să anulez treaba asta?". Adesea, aceasta devine o problemă suplimentară cu care se confruntă oamenii atunci când mor şi trebuie să îşi rezolve toate problemele.

Dar, bineînţeles, există şi implicaţii pozitive, pentru că atunci când oamenii învaţă, ei îşi schimbă comportamentul, devin, poate, mai plini de compasiune. Totul este un proces de învăţare. Numai că revizuirea vieţii ce are loc la moarte este abia începutul.

Recent, cu câteva zile în urmă, a avut loc un atac terorist la Londra, unde au fost ucişi doi oameni, iar în cartea mea am scris cu lux de amănunte ce se întâmplă cu cei care au comis astfel de atrocităţi. Le-am consemnat în "Panorame din Infinit". Acum câţiva ani a mai fost unul, şi m-am întâlnit cu persoana care omorâse nişte oameni pe London Bridge, şi am putut vedea ce s-a întâmplat cu ei, unde se aflau. L-am văzut pe acest bărbat, care fusese împuşcat de poliţie. Era acum într-un deşert, legat de un stâlp, ploua cu săbii peste el şi simţea o durere intensă de regret. Şi-a dat seama cât de mult greşise prin fapta sa.

Deci aceste energii se manifestă în trăirile persoanei prin metafore foarte diverse. Şi există o varietate infinită de căi prin care aceste energii se pot echilibra. Acesta a fost răspunsul la întrebare.

SITUAŢIA DE DUPĂ MOARTE A UNEI PERSOANE ESTE DETERMINATĂ DE STAREA DE SPIRIT DIN MOMENTUL MORŢII SAU DE MEDIA TUTUROR STĂRILOR DIN TIMPUL VIEŢII SALE?

De amândouă. Sentimentele din momentul morţii ne conduc într-un mediu asemănător acestora. Când eram într-o experienţă în afara corpului, ghidul meu m-a dus la un tip care murise din cauza unei infecţii şi era într-o stare de agitaţie febrilă. Avea nişte viziuni de coşmar. Şi l-am

călăuzit prin povestea sa de coşmar, până când a ieşit din ea. Deci există ghizi care sar în ajutor atunci când sufletele au, de pildă, astfel de viziuni de coşmar sau sentimente de frică, din cauza trăirilor din momentul morţii. De obicei, sosesc ajutoare care îi ajută să depăşească astfel de experienţe traumatizante. În acea perioadă, am ajutat un număr de suflete să traverseze procesul morţii şi asta am observat că se petrece.

Trebuie să spun, totuşi, că decesele traumatice sunt mai degrabă nişte excepţii în zilele noastre, dar se mai întâmplă. Oricum, când ajung de partea cealaltă, de foarte multe ori, sunt îngrijiţi şi ajutaţi. Şi apoi revin la caracterul lor normal, adică vibraţia lor emoţională va determina automat tipul de ambianţă în care se vor stabili.

SE PARE CĂ STAREA MENTALĂ ESTE UN ASPECT IMPORTANT. ÎNSEAMNĂ OARE CĂ O PERSOANĂ CU DEPRESIE CRONICĂ SEVERĂ SAU CU TRAUME NEREZOLVATE NU VA AJUNGE ÎNTR-UN LOC FRUMOS? OARE VA RĂMÂNE PRINSĂ ÎNTR-UN MEDIU NEGATIV DOAR PENTRU CĂ NU A AVUT ACCES LA TRATAMENT ÎN TIMPUL VIEŢII?

Cunosc ce se întâmplă în astfel de cazuri din propria mea experienţă, pentru că mama mea, înainte de a muri, a trecut printr-o stare depresivă. Şi o perioadă destul de lungă de timp după deces, a fost îngrijită de sufletul bunicii mele. Dar, la fel cum se întâmplă şi cu oamenii de aici când trec printr-o depresie, uneori este foarte greu să ajungi la ei, să pătrunzi la cugetul lor. Până la urmă, ei trebuie să-şi găsească singuri calea de a ieşi din depresie. Aşa cum am spus chiar de la început, viaţa de apoi nu este chiar atât de diferită de viaţa aceasta.

Când oamenii mă atacă cu vorbe de genul "Uite ce-i, ideea asta e foarte macabră. Tu ne spui că oamenii care au suferit de depresie vor rămâne deprimaţi?", le spun că nu neapărat, dar depinde şi de cauza depresiei. Este posibil ca, orientând o anumită rază de energie benefică spre ei, să iasă aproape instantaneu din depresie, aşa cum se întâmplă şi aici, jos, pe Pământ. Aş spune însă că acolo posibilităţile de ajutor sunt mult mai bune, pentru că, aici, singurul mod în care putem să-i tratăm este, de foarte multe ori, doar cu ajutorul medicamentelor.

Există ceva similar şi la nivelul astral, adică oamenii de acolo pot folosi un fel de medicamente, practic, nişte substanţe pline cu o energie foarte puternică şi foarte pozitivă, care li se dă ca un aliment, literalmente.

Am mai avut o experienţă legată de aspectul hrănirii. Oamenii cred adesea că "Acolo nu există hrană, pentru că corpul lor nu mai are nevoie de hrană". Dar, iarăşi vă spun, vorbim despre energie, iar corpul este un sistem energetic, la fel sunt şi emoţiile noastre, la fel şi corpul nostru astral, este tot un sistem energetic. Deci putem alimenta cu energie corpul astral folosind tot felul de metafore. Putem da cuiva să bea ceva, iar băutura poate fi plină de energie, astfel încât acea persoană să se simtă mai bine. Cineva plin de compasiune îi oferă o băutură energizantă persoanei deprimate, dar însuşi faptul că este îngrijită, că nu se mai simte singură, compania plăcută îi poate disipa depresia mult mai bine decât este posibil aici.

Am avut această experienţă, mai ales la niveluri astrale mai înalte: mănânci un fruct dintr-un copac frumos şi te simţi incredibil de revigorat, pentru că ceea ce consumi, de fapt, nu este un fruct fizic, ci o formă de energie. Toate aceste lucruri se petrec la nivelul astral. Dacă sări într-un râu la nivel astral, te simţi brusc complet împrospătat, nu ca aici, unde te simţi doar curăţat. Dar în astral, dacă sări într-un râu cristalin, brusc simţi că forţele tale vitale sunt întinerite, te simţi mai bine, te simţi mai tânăr, te simţi mai limpede, te simţi mai curat şi aşa mai departe. Deci, repet, vorbim despre nişte energii.

Aşadar, o persoană care a fost deprimată, va avea acolo mai multe şanse de a depăşi această depresie. În cazul mamei mele, am constatat că se afla într-un fel de cocon în care se închisese de bunăvoie, pentru că avusese o viaţă destul de grea. Şi, în această stare de auto-reflecţie, analiza tot ce i se întâmplase în viaţă. Dar bunica mi-a spus că este bine, că are grijă de ea.

După câteva luni, am întâlnit-o pe mama iarăşi, era ca nouă. Arăta ca atunci când eram copil. Şi a fost o reîntâlnire incredibilă, ne-am îmbrăţişat şi era foarte frumoasă. Iar de atunci, desigur, ne-am reîntâlnit de mai multe ori.

Aşa că, da, dacă se confruntă cu o depresie, oamenii trebuie să găsească o cale de a-şi rezolva problema. Trebuie să o facă aici şi trebuie să o facă şi în viaţa de apoi.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU CEI CARE SE SINUCID? EXISTĂ REPERCUSIUNI PENTRU CEI CARE O FAC CA SĂ EVITE DUREREA DE LA SFÂRȘITUL VIEȚII? DE PILDĂ, PRIN EUTANASIERE?

Aş spune că persoana care se sinucide sau care apelează la o clinică pentru a-şi pune capăt durerii, pur şi simplu, îşi foloseşte libertatea de

voinţă. Nimic nu o poate obliga... De exemplu, oamenii iau analgezice atunci când au dureri. Iar dacă durerea este atât de insuportabilă, pot folosi o altă formă de calmant, cerând să li se curme viaţa fizică. Şi trebuie să aveţi în vedere că natura nu are raţiuni moraliste. În natură acţionează cauza şi efectul. Dacă o persoană decide să-şi pună capăt vieţii pentru că simte că nu mai poate trăi de durere, ea are libertatea alegerii. Nu există repercusiuni, pentru că nimeni nu are de suferit. De foarte multe ori, cei care îşi pun capăt zilelor au acordul rudelor şi prietenilor, iar aceştia nu vor să-i vadă suferind.

Aşadar, nu există o autoritate exterioară care să le spună "Trebuie să-ţi trăieşti viaţa aşa cum ţi-a dat-o Dumnezeu, că altfel, ajungi în iad". Nu, nu există astfel de legi. Pe astea le inventăm noi. Unele credinţe religioase încearcă să ne impună anumite legi. Dar în realitate, ne naştem liberi, suntem responsabili pentru ceea ce facem cu viaţa noastră, atâta timp cât acţiunile noastre nu vor afecta viaţa sau libertatea altora.

Adevărul este că natura nu judecă ca noi. Noi suntem proprii noştri judecători. Dacă ne simţim vinovaţi că ne-am luat viaţa, atunci e problema noastră, noi am ales asta.

COPILUL MEU S-A SINUCIS LA 22 DE ANI ŞI MI S-A SPUS CĂ AR FI TOT O CRIMĂ. OARE COPILUL MEU VA AJUNGE ÎN ZONELE CU UCIGAŞI? MI-E RĂU TOT TIMPUL DE GRIJĂ ŞI M-AM GÂNDIT SĂ MĂ SINUCID CA SĂ NU MAI FIE SINGUR ŞI SĂ POT FI ALĂTURI DE EL.

Nu, în primul rând, nu e deloc singur. Şi nu se va simţi mai bine dacă i te vei alătura, pentru că celui care a trecut dincolo nu-i lipseşte prezenţa ta. El te vede pe tine. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să manifeşti iubire, iubirea pentru el. Şi asta se poate face cel mai bine dacă tu trăieşti în această viaţă şi îi dăruieşti iubire persoanei care s-a sinucis.

Iubirea este o energie vindecătoare foarte puternică. În primul rând, te uşurează de suferinţa doliului şi poate chiar de vinovăţia pe care ai putea-o simţi şi alte nenumărate sentimente pe care rudele le simt adesea: "Oare puteam să evit situaţia, puteam să acţionez mai bine, puteam să fac ceva?". Singurul lucru pe care îl putem face, şi care are foarte mare putere, este să iubim persoana exact ca şi cum ar fi încă în viaţă aici. Pentru că, în realitate, exact asta se întâmplă: persoana pe care simţim că am pierdut-o nu este nicăieri altundeva, decât chiar aici, cu noi. Iar în momentul în care îi oferim iubire, ne arătăm iubirea, nu numai

că ne facem simţită prezenţa, dar va fi o prezenţă frumoasă, care va întări şi înălţa persoana pe care am pierdut-o prin sinucidere.

În al doilea rând, energia de vindecare este foarte, foarte, foarte puternică. Energia vindecătoare a iubirii va conduce persoana la un nivel vibratoriu mai înalt, într-un mediu mult mai bun. Şi acest lucru se poate întâmpla chiar acum, în acest moment.

Să nu vă gândiţi la persoana respectivă cu regrete şi îngrijorare, nu! Nu daţi curs acestui gen de sentimente. Transformaţi-le în iubire, care este de zece ori, de sute de ori mai puternică decât orice alt gând.

Aş spune că persoanele care se sinucid o fac pentru că trăiau o durere, o durere emoţională, care este mult mai greu de suportat decât o durere fizică. Şi de obicei, iau cu ei această durere emoţională. De foarte multe ori, oamenii se sinucid pentru că toată atenţia lor era centrată asupra propriei persoane, dar regretă ulterior, după ce-şi dau seama că au afectat alte persoane care acum le duc lipsa, şi se simt vinovaţi şi au un sentiment de regret. Depinde de noi să îi consolăm pe aceşti oameni, să le oferim dragostea noastră şi să le spunem "Încă te iubim, nimic nu s-a schimbat".

Mai devreme sau mai târziu, desigur, ne vom reuni, dar atunci când le arătăm iubire, le facem tranziţia mult mai uşoară. Iubirea este o energie incredibil de puternică şi am văzut-o cum radiază. Am văzut-o ca forme luminoase, am văzut-o cum îi transformă pe cei care sosesc din planul fizic, cum înalţă aceste suflete şi cum transformă întregi medii. Există oameni care trăiesc în condiţii dezastruoase în planul astral, dar dragostea pe care le-o arată persoanele dragi lăsate în urmă, deodată, luminează întreaga ambianţă. Dragostea este foarte, foarte puternică.

OAMENII CARE ACCEPTĂ SĂ FIE EUTANASIAŢI MAI AU PARTE DE O PRIMIRE SĂRBĂTOREASCĂ ATUNCI CÂND FAC TRANZIŢIA?

Da, de ce nu?! În primul rând, vor observa că s-au uşurat de durere. Dacă ei nu îşi regretă decizia, atunci de ce n-ar fi o sărbătoare? Depinde numai de ei.

Există un consens în rândul medicilor că trebuie să prelungim viaţa cu orice preţ, indiferent de situaţie. Este un fel de consens etic în rândul profesiei medicale, că viaţa trebuie salvată cu orice preţ. Sunt de acord, pentru că nu există decât viaţă. Dacă persoana consideră că poate beneficia de cel mai bun tratament pentru a avea cea mai bună calitate a vieţii, atunci bineînţeles că accept acest lucru. Dar dacă consideră că nu există o altă cale, atunci rămâne la latitudinea ei să decidă.

Am inventat aceste reguli, pentru că noi credem că există moarte. Credem că există viaţă şi că există moarte. Iar în cultura noastră suntem făcuţi să credem că moartea este cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla. Dar nu înţelegem că nu există moarte, ci doar o continuare sub altă formă.

Desigur, se pot spune multe despre viaţa pe această planetă fizică. Este o modalitate extrem de intensă de a acumula experienţă. De aceea, cred că ar trebui să facem tot posibilul pentru a profita cât mai mult de această viaţă, chiar dacă ar însemna să trecem prin durere şi suferinţe teribile. Viaţa fizică ne poate oferi lecţii nepreţuite şi este posibil să le fi ales deliberat pentru a învăţa lucruri pe care nu le-am fi putut învăţa în alt mod. Pentru mine, asta este primordial. Această viaţă este foarte importantă, poate fi şi foarte grea, dar este şi foarte, foarte valoroasă şi ne încarnăm de foarte multe ori ca să avem acces la acest tip de experienţă. Nu ar trebui să renunţăm aşa de uşor la ea, doar pentru că suntem oarecum dependenţi de confort. Asta a fost opinia mea personală.

EMANUEL SWDENBORG A CĂLĂTORIT ŞI EL CONŞTIENT ÎN AFARA CORPULUI ŞI MĂ ÎNTREBAM DACĂ ÎMPĂRTĂŞIŢI TRADIŢIA ŞI EXPERIENŢELE SALE.

Da, e chiar amuzant. Abia, în ultimii doi ani am luat cunoştinţă cu opera lui Swedenborg şi am început să citesc despre el. Mi se pare că există multe asemănări între experienţele lui şi ale mele. Desigur, el avea un sistem de referinţă diferit, fiindcă a trăit cam acum trei sute de ani. Dar a spus multe lucruri pe care le simt foarte familiare.

Pe de altă parte, el foloseşte unele metafore, interesante, pe care eu nu le-aş folosi. Iar membrii Societăţii Swedenborg, foarte des, îi iau metaforele la propriu. Iar asta cred că ne creează o imagine greşită. De pildă, el spunea că ar exista diferite locuri fizice de intrare în lumea astrală, de genul unor găuri în pământ şi aşa mai departe. Dar cred că el folosea doar nişte metafore şi nu ar trebui să le luăm chiar atât de literal, cum sunt luate adesea. Dar în ansamblu, da, sunt de acord cu el.

Practic, era tot un explorator al realităţii din afara corpului. Era mult mai talentat decât mine. Era şi un om de ştiinţă, un filozof, o persoană remarcabilă, într-adevăr. Eu nu sunt nici pe departe la acel nivel. Singurul lucru pe care îl avem în comun sunt aceste experienţe extracorporale.

În cazul meu, eu nu am fost niciodată interesat de experienţele extracorporale, ci doar de meditaţie, iar ele au venit mai mult ca un produs secundar al meditaţiei. Şi încă sunt interesat în primul rând de meditaţie şi de intrarea în stările superioare de conştiinţă. Meditez în fiecare dimineaţă o oră sau două, iar motivaţia mea principală este să intru în starea superioară a conştiinţei unităţii, în samadhi. În această stare poţi primi orice revelaţie doreşti. Deocamdată iau note, dar acesta va fi subiectul unei noi cărţi, dacă va apărea. Va fi scrisă de la acest nivel superior, nu de la nivelul experienţelor extracorporale.

CARE A FOST CEA MAI ILUMINATĂ EXPERIENŢĂ EXTRACORPORALĂ, IAR ÎN DUALITATE, CARE A FOST CEA MAI NEPLĂCUTĂ EXPERIENŢĂ ÎN AFARA CORPULUI?

Am avut destul de multe experienţe de ieşire din corp când am simţit stări extatice incredibil de înălţătoare.

Prima a fost în 1980, când am trecut prin mai multe stări de conştiinţă, până la samadhi. Am descris această experienţă în cartea mea "Omul multidimensional", spre final. Am fost instruit de un ghid din planul astral, un maestru chinez, care m-a condus prin aceste diferite niveluri şi stări de conştiinţă. Am pătruns în tărâmurile superioare, până când am ajuns la starea de claritate, de samadhi. Asta s-a întâmplat în 1980.

Cea mai neplăcută OBE a fost când am întâlnit un atentator sinucigaş cu bombă, o poveste pe care am descris-o cu lux de amănunte în cartea "Panorame din Infinit". De mult îmi doream să aflu ce se întâmplă cu cei care au ucis o mulţime de oameni şi apoi s-au sinucis. Oare este adevărat că ajung în paradis?! Iar răspunsul este că nu, nu ajung acolo. Aşa cum am explicat mai devreme, problema este că ei declanşează nişte energii la care vor face faţă foarte greu. Nu voi intra acum în detalii, dar vă spun doar că mediul în care am ajuns era cu adevărat îngrozitor.

Era un mediu cu adevărat traumatizant şi mi-a părut foarte rău pentru aceşti indivizi. Erau în acel mediu destul de mulţi oameni cu o mentalitate similară; încă se luptau cu fantome, omorau alţi indivizi – care erau doar nişte produse ale propriei lor imaginaţii ce căpătaseră o realitate proprie. Am asistat la nişte chestiuni foarte neplăcute. Totuşi, atunci când merg la nivelurile dimensionale inferioare, de obicei, nu sunt afectat de vibraţia lor şi, adesea, nici măcar nu sunt văzut de oamenii de acolo. Mă păstrez în starea mentală de Prezenţă în aici-şi-acum, care îmi

oferă un fel de scut de protecţie, aşa că nu mă afectează în mod negativ. Dacă îţi poţi păstra atitudinea, dacă trăieşti într-o stare pozitivă, îţi iei cu tine modul de gândire oriunde te-ai duce, chiar şi în infern.

CÂND COPIII TREC DINCOLO, ŞI MĂ REFER LA COPIII CARE AU FOST ABUZAŢI, EXISTĂ RISCUL CA EI SĂ-ŞI ÎNTÂLNEASCĂ ABUZATORUL?

Nu, nu, nu am văzut niciodată aşa ceva şi nici nu-mi pot imagina că s-ar putea întâmpla. Copiii pe care i-am întâlnit sunt, de obicei, foarte veseli, aşa cum sunt copiii. Nu există niciun risc ca vreo energie negativă să se apropie de ei, pentru că, pur şi simplu, acolo este o imposibilitate.

Pe tărâmul astral este atât de frumos, pentru că copiii sunt foarte îngrijiţi şi vor avea parte de cei mai iubitori oameni, care nu au avut şansa să aibă proprii lor copii. Sunt un fel de părinţi adoptivi, copleşiţi de dorinţa de a avea copii pe care să-i iubească. Copiii care au fost adoptaţi, adeseori, simt că părinţii adoptivi sunt cei mai buni părinţi pe care şi i-ar fi putut dori. La fel şi în astral, cu greu s-ar putea găsi vreun copil care să nu aibă parte de iubire. Iar această iubire va ţine complet la distanţă de ei orice altă energie negativă.

Când oamenii se gândesc “Of, mi-am pierdut copilul”, oricât de tragic ar fi acest lucru, pot fi siguri că acolo au parte de o iubire totală. În momentul în care ajung acolo, trăiesc într-un mediu paradisiac. Asta am văzut eu, oricând vedeam copii, erau veseli şi frumoşi. Întotdeauna era lumină în jurul lor, era o vreme frumoasă de vară. Lucrul acesta ar trebui să consoleze pe oricine a pierdut un copil, anume că copiii lor sunt foarte îngrijiţi şi au cea mai bună viaţă posibilă.

23 octombrie 2021

https://vimeo.com/636286360

Aspecte psihologice privind experienţa morţii şi misterul viselor

CE CONSECINŢE ARE O ACŢIUNE NEGLIJENTĂ NEINTENŢIONATĂ CARE PROVOACĂ MOARTEA PERSOANEI RESPECTIVE ŞI A ALTORA ODATĂ CU EA?

Aceasta este o întrebare bună, într-adevăr. Trebuie să ţinem cont că se întâmplă şi accidente. Dacă persoana respectivă a acţionat cu neglijenţă sau ceva de genul acesta, atunci ea îşi poate face reproşuri sau poate avea un sentiment de vinovăţie. Iar această vinovăţie poate fi păstrată şi după moarte.

Dar, foarte adesea, întâmplările vieţii nu au o singură cauză. Lucrurile se întâmplă dintr-o varietate de motive. De obicei, acţionează o întreagă reţea de energii nevăzute, care creează anumite situaţii şi conduc la anumite rezultate. Şi pot exista nenumărate motive care stau la baza acestora. Astfel încât, nu putem spune, pur şi simplu: "Te-ai sinucis şi i-ai ucis şi pe alţii, deci numai tu eşti de vină pentru tot." Tot ce poţi face acum este să rezişti la emoţiile şi sentimentele pe care le-ai generat.

Noi, cei rămaşi pe această parte şi care ne confruntăm cu o asemenea tragedie, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să-i trimitem dragostea noastră. La nivel astral, dragostea se manifestă întotdeauna ca lumină, ca un sentiment frumos, ca un fel de binecuvântare, este o energie care coboară dintr-un plan superior. Această energie se va scurge spre persoana respectivă şi îi va oferi inspiraţie, mângâiere şi stare de bine.

Adeseori, atunci când oamenii trec prin acest tip de traume, ei vor fi inevitabil preluaţi de Forţe energetice superioare. Şi nici nu-i obligatoriu să intre în acea fază de auto-acuzare. Nu-i nevoie să se întâmple aşa. Ei pot fi imediat ridicaţi şi să ajungă la un nivel de conştiinţă mai înalt.

Apoi, mult mai târziu, totul se poate lămuri, poate deveni clar ce s-a întâmplat, care a fost cauza fundamentală şi atunci persoana va putea să se ocupe de problemă de la un nivel mult mai înalt, dintr-un punct de vedere mult mai elevat şi o poziţie superioară.

Aşa că cel mai bun lucru pe care îl putem face noi aici – pentru că habar nu avem ce se întâmplă de fapt, suntem doar îndureraţi de traumă şi de tragedie – ce putem face este să-i trimitem persoanei respective cât mai multă energie pozitivă şi cât mai multă dragoste.

Desigur, persoana care a murit nu a dispărut, ea este în preajma noastră. E posibil să o mai vedem sau să-i sesizăm prezenţa. Iar atunci când îi trimitem iubire, iubirea este un lucru foarte tangibil şi este la fel de intensă ca atunci când persoana iubită se afla aici, dacă nu chiar mai puternică. Dacă putem uita că s-a întâmplat ceva dramatic, că persoana a murit şi acum suntem, într-un fel, separaţi de ea, cea mai bună cale de a învinge separarea este să-i arătăm iubire ca şi cum persoana ar fi încă vie.

Acesta este cel mai bun mod de a face faţă acestei situaţii şi oricărui fel de doliu. Noi suferim de iluzia că persoana ar fi plecat dintre noi, dar ea nu a plecat. Din punctul său de vedere, încă ne poate contacta, ne poate vedea la nivel astral, pentru că fiecare dintre noi are un corp astral. Poate chiar să ne vorbească la nivel astral, dar s-ar putea să nu fim conştienţi, s-ar putea să nu recepţionăm. Ar putea să ne vină un gând despre ea, dar creierul nostru fizic, pur şi simplu, nu este acordat la nivelurile superioare de conştiinţă.

Deci cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face întotdeauna este să ne comportăm ca şi cum persoana nu a plecat dincolo, ca şi cum ar fi încă aici şi să păstrăm aceeaşi conexiune, aceeaşi iubire şi să ne vedem de viaţa noastră. Până la urmă, ştiţi bine, ne vom reuni cu acea persoană.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU OAMENII CARE UCID MULTE ALTE PERSOANE, DINTR-UN SENTIMENT DE DATORIE FAŢĂ DE ŢARA LOR?

Aceasta este o întrebare foarte pertinentă. Se referă la soldaţii care sunt trimişi la război şi care se găsesc în situaţia de a-şi ucide inamicul, din simţul datoriei.

Am un punct de vedere foarte personal, pentru că am fost înrolat în armată când aveam nouăsprezece ani. Apoi m-am oferit voluntar şi m-am înrolat ca subofiţer. În acea perioadă, era în plină desfăşurare războiul din Vietnam şi a avut loc un masacru, masacrul de la My Lai. Am fost atât de şocat de ceea ce s-a întâmplat, încât am reflectat adânc la poziţia în care mă aflam şi, începând din acel moment, am refuzat serviciul militar.

Pentru unii dintre noi, aceasta este o întrebare filozofică, dar pentru alţii nici nu există. Gândul care mi-a venit atunci a fost: “Dacă nu mai vrei războaie, nu te faci soldat”. Dar e mai uşor de zis decât de făcut, pentru că apar situaţii în care oamenii trebuie să se apere. De exemplu, dacă nu ar fi apărat nimeni ţara în cel de-al doilea război mondial, atunci ar fi domnit teroarea absolută.

Aşadar, există două variante. Prima ar fi când o persoană doreşte să îşi servească ţara ca soldat. Pot exista o serie de motive care o obligă să îşi slujească ţara şi chiar îi face un mare serviciu, pentru că face ceea ce este necesar.

Cealaltă variantă ar fi când oamenii se înrolează ca soldaţi din motivul că doresc să ucidă alţi oameni, pentru că au o pornire criminală în ei şi găsesc aici o modalitate legitimă de a-şi manifesta violenţa. Aceasta este o chestiune cu totul diferită, care le dezvăluie caracterul moral şi sunt total responsabili pentru faptele lor.

Am avut o experienţă extracorporală foarte interesantă cu câţiva ani în urmă, în care am fost proiectat pe un câmp de luptă din Afganistan. Lucrurile se întâmplau foarte repede, dar mi s-au înfăţişat aproape cu încetinitorul. Am devenit conştient de un soldat american care era împuşcat. În momentul în care glonţul l-a lovit, eu eram lângă el şi a căzut în braţele mele astrale şi l-am ţinut în braţe. Şi a fost dus aproape instantaneu într-o lumină foarte frumoasă. Aşa că, în acel moment, nici nu a bănuit că ar fi suferit vreo traumă. Şi asta a fost o lecţie foarte importantă pentru mine, pentru că mi-am dat seama că nu există aşa ceva precum Răul, dacă oamenii îşi fac datoria sau dacă îşi îndeplinesc o obligaţie.

Asta aş răspunde. Totuşi, dacă ucidem pe cineva dintr-un sentiment egoist sau foarte negativ, atunci, desigur, suntem în întregime responsabili.

Prin urmare, oamenii fac faţă acestei traume în diverse moduri. Chiar am primit o scrisoare de la un soldat american care a servit în Afganistan cu ceva timp în urmă. El suferea din cauza traumelor trăite acolo şi avea şi un sentiment de vinovăţie.

La fel cum trebuie să ne confruntăm cu rezultatele acţiunilor noastre aici, va trebui să ne confruntăm cu ele şi odată ce vom trece de partea cealaltă. Unora le este mai uşor să le facă faţă, altora le este mai greu. Aşa că nu pot face nicio afirmaţie morală despre faptul de a servi ca soldat. Nu există nimic absolut bun sau absolut rău, ci ca orice altceva, depinde de motivele noastre şi de cum acţionăm.

AVEM VREUN DEZAVANTAJ DACĂ REFUZĂM SĂ-I IERTĂM PE CEI CARE NE-AU FĂCUT RĂU?

Trebuie să ţinem cont de faptul că suntem fiinţe biologice. Avem un corp emoţional, care este simţitor. Corpul nostru emoţional poate fi rănit la fel ca şi corpul fizic. Aşa că purtăm aceste cicatrici cu noi şi le asociem

cu persoana care ne-a făcut rău. Este o reacţie naturală este să ne simţim furioşi, supăraţi, să avem tot felul de gânduri de răzbunare. Dintr-o dată, se precipită în noi toate aceste emoţii şi ne agită, iar noi trebuie să le facem faţă.

Odată ce persoana care ne-a cauzat un rău, care ne-a rănit fizic sau emoţional, trece în planul astral, adică moare, toate aceste emoţii dezlănţuite devin nişte energii libere. Şi persoana va constata că are o conexiune deschisă cu aceste energii pe care le-a dezlănţuit. Va descoperi brusc că aceste energii dau năvală asupra sa, dar nu din punctul său de vedere când încerca să ne facă rău, ci le va simţi din punctul de vedere al victimei. Deci dacă, să zicem, a torturat pe cineva, se va simţi în postura celui torturat şi îi va simţi durerea. Acesta este un proces foarte important, conceput de Natură pentru a echilibra energiile.

Deci energia trebuie să se întoarcă la cel care a generat-o, dar sub forma în care a fost resimţită de persoana asupra căreia a acţionat, astfel încât energia va lua acum forma persoanei nedreptăţite. Făptaşul va trebui să se confrunte cu ea şi va trece apoi printr-un proces corespunzător de reflecţie, de regret.

Şi acum, partea a doua a întrebării, dacă ar trebui să iertăm această persoană. Desigur, iertarea este o formă foarte importantă de autovindecare. Dacă putem înţelege ce s-a întâmplat cu adevărat şi dacă putem să iertăm, aceasta este o formă de autovindecare. Şi este şi o formă foarte puternică de echilibrare a energiilor noastre negative.

Observăm foarte des că oamenii sunt foarte îndureraţi de o nedreptate sau un abuz şi nu pot trece peste ele, nu au avut sprijinul necesar pentru a face faţă acestor emoţii negative. Dacă găsesc puterea de a ierta, atunci, bineînţeles, începe procesul de vindecare şi, de asemenea, asta va accelera şi procesul de vindecare al făptaşului. Aşa că este o binecuvântare pentru toţi. Persoana care ne-a greşit, foarte adesea, a avut şi ea un anumit motiv, fie că era nedreptăţită, fie era vătămată, ştiţi, întotdeauna există un motiv în spatele a orice. Cel mai bun lucru pe care îl putem face în aceste situaţii este să ne ridicăm la un nivel mai înalt, să găsim iubirea şi iertarea în noi şi să aducem această energie superioară la nivelul fizic şi, astfel, să eliberăm energiile negative.

CÂT DE IMPORTANT ESTE SĂ LUCRĂM CU VISELE NOASTRE?

Visele sunt generate de natură şi de subconştientul nostru. Ele se ocupă de problemele pe care nu am reuşit să le abordăm în timpul vieţii noastre de zi cu zi. Există unele frici pe care nu am reuşit să le rezolvăm,

pe care le-am reprimat sau ignorat, dar încă funcţionează la nivel subconştient. Ne distragem atenţia cu diverse lucruri, dar tot timpul eliminăm nişte energii reziduale care ajung în subconştient. Şi ele trebuie să se manifeste într-o formă sau alta.

Natura funcţionează pe principiul echilibrului. Ea încearcă mereu să echilibreze anumite energii într-un fel sau altul, să balanseze o energie cu alta. Are întotdeauna tendinţa de a crea o anumită armonie.

Asta fac visele pentru noi. În vise, abordăm problemele pe care nu am reuşit să le rezolvăm în timpul stării de veghe. Nu trebuie neapărat să fim conştienţi în vis sau să ne analizăm visele. Ele au deja încorporate propriile mecanisme pentru autoechilibrare. Dar dacă începem să devenim conştienţi de aceste vise şi ni le analizăm, desigur că aflăm mult mai multe despre ce anume ne face să vibrăm şi de unde ne vin ele. Punând în lumină energiile din aceste vise, devenim brusc mai conştienţi.

De exemplu, ar putea fi un vis în care suntem urmăriţi de un tigru. Tigrul poate însemna că avem o frică, ceva la care nu am reuşit să facem faţă şi pe care o respingem. Iar aici, visarea lucidă are efecte foarte puternice. Există persoane care folosesc visele lucide pentru a aduce energia din inconştient în conştient, ceea ce le permite să îşi învingă fricile în mod direct.

Atunci când simbolul din vis este un tigru care ne urmăreşte din spate, într-un vis lucid, putem, pur şi simplu, să ne întoarcem cu faţa la el, să înfruntăm tigrul şi să-l întrebăm: “Ce încerci să-mi spui?”. În acel moment, energia se va dispersa, deodată, descoperim că tigrul se transformă într-o pisicuţă sau ceva de genul acesta.

Înfruntându-ne fricile, confruntându-ne cu aspectele de care fugim şi pe care le tot împingem în inconştient, ele se fac cunoscute şi devenim conştienţi de ele. Deci putem folosi simbolurile din vis, confruntându-le, pentru a ne elibera de temeri.

ÎNSEAMNĂ CĂ NU TREBUIE SĂ LUĂM PE TIMPUL NOPŢII MEDICAMENTE PENTRU TULBURAREA DE STRES POST-TRAUMATIC, PENTRU A PERMITE CREIERULUI SĂ FUNCŢIONEZE NATURAL, ÎN CIUDA TERORII RESIMŢITE?

Este o întrebare dificilă. Desigur, cel mai bun mod de a face faţă temerilor şi traumelor noastre ar fi să găsim o rezolvare cu ajutorul consilierii psihologice, în loc de medicamente. Dar problema este că sistemul nostru medical nu este conceput pentru a le trata într-un mod atât de laborios. De aceea, ceea ce fac medicii şi industria farmaceutică

este că ne dau medicamente pentru a bloca simptomele fricii. Astfel, ajungem într-o stare de echilibru superficial, dar nu ne rezolvăm temerile cu adevărat.

Soţia mea, în calitate de consilier şi psihoterapeut, are de a face cu o mulţime de cazuri şi, adesea, aceste frici şi traume pot fi rezolvate pe parcursul a unui număr de şedinţe.

O altă modalitate de a face faţă acestor temeri şi traume este prin meditaţie. În meditaţie, ne confruntăm treptat, încetişor cu aceste aspecte, care, în timpul meditaţiei, apar mai întâi ca gânduri. Apoi, poate că lăsăm aceste gânduri să dispară şi ne întoarcem la meditaţie, dar ele vor apărea mereu în timpul perioadelor de linişte şi meditaţie. Dacă avem o traumă, ea vrea să fie abordată. Aşa că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să o abordăm, dar o putem face încetul cu încetul, prin apariţia a mici fragmente de energie.

Să zicem că am trecut printr-un incident foarte traumatizant şi, în timp ce medităm, ne trec nişte frisoane şi apoi ne gândim "O, mai bine mă întorc la meditaţie", dar această mică cutremurare a descărcat deja o mică parte din energie. Ne întoarcem la meditaţie şi, cu timpul, o parte din aceste energii negative ies treptat la suprafaţă. Şi le abordăm în acest fel, care este un mod foarte blând de a le trata.

Dar, bineînţeles, dacă este vorba de o situaţie traumatizantă deosebită, cea mai bună cale ar fi să apelăm la amândouă mijloacele, ca să găsim o modalitate de echilibrare a energiilor interioare. Şi există diferite moduri de a o face. O formă este yoga, o alta ar putea fi meditaţia, qigong, pescuitul, orice ne poate aduce într-o stare de transă, care ne conduce către liniştea lăuntrică. Ar putea fi un hobby sau un meşteşug, să gătim ceva, să facem orice, iar în timpul acestei activităţi, gândurile ies la iveală pe bucăţele. Şi le putem aborda mai uşor în acest fel.

Meditaţia, desigur, este un mod foarte eficient, pentru că în timpul meditaţiei, construieşti o ancoră pozitivă, care te stabilizează treptat într-o poziţie de control, în care poţi să te ocupi de problemele psihicului. Treptat, aduci din ce în ce mai multă lumină asupra acestor aspecte subconştiente care te chinuie.

Traducere 27 octombrie 2021

https://vimeo.com/636289724

Hrana în Viaţa de Apoi
Ocupaţiile în Viaţa de Apoi
Cum ne schimbăm în Viaţa de Apoi?
Suntem obligaţi să ne reîncarnăm?
Mecanica reîncarnării

CARE ESTE EXPERIENŢA DUMNEAVOASTRĂ ÎN CEEA CE PRIVEŞTE MÂNCAREA ŞI BĂUTURA ÎN LUMEA ASTRALĂ? ESTE ADEVĂRAT CĂ DOAR ÎN ASTRALUL INFERIOR SE HRĂNESC OAMENII?

Aceasta este o întrebare foarte interesantă. Noi considerăm hrănirea ca pe o acţiune fizică ce ne întreţine corpul fizic şi, dacă nu avem mâncare, corpul moare. Sau dacă nu avem mâncarea potrivită, suferim de malnutriţie. Şi am fost condiţionaţi să credem că mâncarea este doar ceva fizic. Dar nu este aşa.

Eu şi mulţi alţi călători în astral am avut experienţe în care am observat că mâncarea este atotprezentă în planul astral, pentru că mâncarea este şi un simbol, o metaforă. Foarte des, când am ajuns la nivelul astral prin extracorporalizare, am văzut că mâncarea este folosită ca un mijloc de socializare, de a aduce oamenii împreună.

Dar mai trebuie menţionat că simţurile noastre la nivel astral sunt intensificate, nu numai că vedem mai bine şi auzim mai bine şi mirosim mai bine, atingem mai bine şi simţim mai multe, ci putem vedea un spectru mult mai larg de culori, mult mai mare, în timp ce aici simţul vederii este limitat între 350 şi 750 de nanometri, adică lungimea de undă a luminii vizibile. În planul astral, simţul vederii este mult amplificat. Şi acest lucru este valabil pentru toate celelalte simţuri, chiar şi simţul gustului este îmbunătăţit.

Şi mai este un aspect. Aşa cum am spus încă de la început, cel mai bun mod de a înţelege realitatea, în general, este să gândim în termeni de energie şi pachete de energie. De pildă, când consolăm o persoană în această viaţă, de fapt, îi dăruim un pachet de energie. Iar acest pachet de energie este recepţionat în planul astral ca o emoţie pozitivă. Şi astfel, îi alimentăm corpul astral cu energie.

Desigur, în planul astral, noi creăm pachete de energie, iar acestea pot lua diferite forme metaforice. Pot fi de dragoste, dar se pot exprima şi prin metafora hranei. Astfel, ce observăm foarte des, atunci când

călătorim în planul astral, sunt grădinile foarte bogate în fructe. Iar dacă mâncăm aceste alimente, vom constata că ne energizează. Sau dacă găsim un frumos curs de apă limpede şi ne scufundăm în apă, ne vom simţi energizaţi, împrospătaţi, nu doar fizic, ci şi spiritual.

Am fost foarte surprins când, într-o călătorie astrală, am văzut oameni zăcând pe marginea drumului, ce păreau că dorm. Când am întrebat pe cineva ce fac aceşti oameni, persoana mi-a spus că s-au drogat. Şi asta m-a uimit foarte tare, pentru că mă gândeam “Oare de ce ar lua droguri oamenii din planul astral?”. Dar am aflat mult mai târziu că există anumite energii care pot avea un efect similar cu cel pe care îl au aici, de a duce oamenii la un nivel energetic mai înalt, le face legătura. Spun din nou, sunt pachete de energie, aşa cum putem găsi aici un pachet de energie în LSD, care acţionează asupra anumitor celule nervoase şi ne conduce într-o stare de conştiinţă mai înaltă.

La baza întregii Realităţi este doar atât: conştiinţă. Acelea sunt nişte metafore, pachete de energie, de conştiinţă, configurate în diferite moduri. De exemplu, oamenii care, în planul astral, gătesc sau servesc mâncarea, pun în mâncare nu doar ingrediente, ci pun dragoste în ea. Iar dragostea se manifestă prin aspectul bogat al mâncării. Am fost în tărâmuri astrale unde oamenii erau serviţi la un eveniment cu o foarte mare varietate de alimente din care oamenii puteau alege. Erau foarte frumos expuse. Iar când am întâlnit-o pe mama, m-a invitat să mă întâlnesc cu prietenii ei şi erau expuse o gamă largă de alimente. Şi foarte des, în planul astral, întâlnesc magazine alimentare, unde se oferă ciocolată şi tot felul de alte lucruri.

Sau, de exemplu, dacă eşti într-o grădină frumoasă şi cu o abundenţă de flori, când culegi o floare, odată cu ea, culegi şi energia florii, energia iubirii. Şi te umple imediat şi, până să-ţi dai seama, floarea pe care tocmai ai cules-o este deja refăcută, nu a dispărut, ci este tot la locul ei în grădină. E posibil ca floarea înlocuită să fie chiar mai bună, pentru că te-a îmbogăţit.

Acest schimb de energii în planul astral este foarte intens şi profund. Aceste metafore ale energiilor, care sunt expuse ca grădini cu fructe sau ca alimente sau ca flori din belşug, devin din ce în ce mai bogate cu cât nivelul de conştiinţă se înalţă tot mai sus. Şi vei vedea incredibile grădini paradisiace, pentru că acolo lumea este plină de energie pozitivă, de iubire.

Poţi găsi asta la orice nivel doriţi, chiar la un nivel mult mai înalt. Parcurgi peisaje care-ţi oferă o abundenţă de iubire şi bucurie până la

extaz, trecând prin lumi tot mai îmbelşugate, pline de lumină şi iubire. Este ceva aproape imposibil de descris.

Cam asta am de spus, în esenţă, despre hrană. Mâncarea este, în esenţă, o metaforă a energiei, o manifestare a energiei sub diferite forme. Când oamenii îşi oferă reciproc semne de preţuire în planul astral, ele pot fi o floare frumoasă, un cadou sau o bijuterie.

Soţia mea şi-a pierdut o prietenă, s-a dus să o vadă înainte de a muri. Era într-o stare foarte proastă, într-o stare de frică, iar soţia mea a încercat să o ajute, dar nu a putut. Nu a putut face prea multe pentru ea, pentru că nu era receptivă. Dar o lună mai târziu, mi-a spus: "O, am avut un vis incredibil, prietena mea a venit la mine şi mi-a oferit un diamant masiv. Iar când am luat diamantul, am simţit cum râde foarte fericită". Deci această prietenă a ei, la câteva luni după ce a murit, şi-a dat seama ce încerca Julia să îi ofere pe patul morţii şi abia atunci a simţit impactul pe deplin, iar apoi a folosit metafora diamantului pe care i l-a dat Juliei în vis. Dar nu era un simplu diamant, ci şi o răsplată sub forma unui pachet cu energia iubirii.

Aşa trebuie să înţelegem cum nivelul astral se configurează pe înţelesul nostru.

SPUNEŢI CĂ, ÎN ACEA LUME ASTRALĂ ASEMĂNĂTOARE CU CEA PĂMÂNTEANĂ, OAMENI ÎŞI CONTINUĂ OCUPAŢIILE, UNEORI FĂCÂND O MUNCĂ FĂRĂ SENS.

Acesta este un lucru foarte interesant. După cum ştim cu toţii, nivelul astral este împărţit pe niveluri de energie sau vibraţionale, care sunt de la o energie cenuşie, greoaie până la o energie foarte rafinată, de frecvenţă foarte înaltă. Pe cel mai dens nivel de energie, lumina se diminuează, deci este un nivel întunecat, o zonă crepusculară. Iar motivul este că, de obicei, această lume este creată de resentimente, toate tipurile de sentimente negative pe care oamenii le duc cu ei acolo.

Adesea, oamenii îşi văd de viaţă într-un mod nici pozitiv, nici negativ, ci doar inventează nişte scenarii. Viaţa nu le este punctată de mari explozii de lumină, de iubire şi de bucurie. Doar îşi duc viaţa, merg la serviciu, urmează o rutină, o mai întrerup, dar nu prea există puncte culminante. Pot apare câteodată, dar sunt foarte scurte. Deci nivelul astral asemănător cu Pământul reflectă în mare parte lumea noastră fizică. Are aceeaşi textură, acelaşi aspect material şi aceleaşi semne de degradare ca şi aici.

Iar oamenii care ajuns la acest nivel asemănător Pământului, probabil că nici nu-şi vor da seama că se află pe un nivel astral, pentru că totul arată foarte asemănător ca aici.

Astfel, oamenii care au avut o ocupaţie foarte banală, nu au niciun motiv să îşi schimbe tipul de muncă şi să facă ceva diferit. De pildă, cei care au lucrat în birouri – chiar am relatat asta cu ceva timp în urmă, după ce am vizitat lumea astrală, şi am văzut oameni care lucrau în birouri. Desigur, munca de birou poate fi o muncă reală, de exemplu, ei pot organiza un eveniment sau pot organiza societatea. Pe de altă parte, ei pot fi doar nişte oameni care locuiesc sau lucrează în birouri, unde doar socializează şi muncesc doar puţin, pentru că nicio muncă nu-şi prea are rostul acolo. Aşa că, în principiu, când locul de muncă este în birouri, ei pot frunzări hârtii sau pot căra nişte obiecte de colo-colo, pot chiar recrea o anumită sarcină semnificativă. Unele persoane pot chiar născoci astfel de sarcini. Dar este un mod foarte ciudat de a continua să facă ceea ce oamenii sunt obişnuiţi să facă.

Găsim oameni care îşi continuă slujba de şofer de taxi, există şoferi de autobuz, alţi oameni călătoresc cu aceste autobuze, pentru că, de foarte multe ori, oamenii nu sunt conştienţi că există un mod de transport mult mai uşor. Însă pentru că, în general, energia este atât de scăzută, ei depind de transportul public.

De exemplu, la acest nivel, nu vezi oameni zburând. În timpul experienţelor mele extracorporale, i-am întrebat “Voi de ce nu zburaţi?”, iar răspunsul, inevitabil, a fost “E nevoie de prea mult efort”. Preferă să meargă pe jos, şi asta are legătură tot cu energia limitată de care dispun. Pe nivelul cel mai de jos, în momentul în care vrei să zbori, singura posibilitate este să aduni o energie pozitivă, care te ridică în aer, literalmente. Dar am observat că oamenii sunt atât de obişnuiţi cu nivelul lor de energie, încât li se pare că ar fi un efort prea mare.

În cartea mea “Panorame din Infinit”, am povestit despre un om care avea o barcă şi îi invita pe noii-veniţi pe barca lui şi le făcea un tur al lacului. Am discutat cu el şi mi-a spus că, de fiecare dată când face un tur cu barca cu aceşti nou-veniţi, barca lui se îmbunătăţeşte. Înainte, era doar o barcă mică, iar acum are o punte superioară şi una inferioară. Ba chiar are şi o formaţie de muzică care cântă pentru călători. Aşa că, de fiecare dată când face acest serviciu noiilor veniţi, făcându-i să se simtă bine şi arătându-le împrejurimile, viaţa lui se îmbunătăţeşte şi slujba lui se perfecţionează, barca devine mai mare şi mai completă.

Prin urmare, oamenii îşi continuă munca şi ocupaţia. De exemplu, un şofer de taxi, viaţa lui s-a îmbunătăţit treptat pentru că le făcea oamenilor un serviciu.

Şi o altă chestiune – şi am discutat asta şi cu Cyrus – oamenii vor să-şi arate recunoştinţa. Adeseori, plătesc serviciul respectiv cu bani, deşi este un lucru destul de amuzant, nu ai spune că banii ar fi necesari, şi nu sunt, dar oamenii acceptă banii ca pe un simbol sau metaforă a recunoştinţei. Deci la aceste niveluri inferioare, încă mai găsim bani. Oamenii care servesc berea în pub-uri, acceptă să fie plătiţi pentru bere, fiindcă clientul respectiv încearcă să spună prin acel gest "mulţumesc", aşa că ei acceptă banii. E ceva foarte interesant.

Şi tot aşa, pe dimensiunea inferioară asemănătoare Pământului, lucrurile sunt foarte similare cu ce a fost înainte, aşa că oamenii nu vor observa o mare diferenţă. Un lucrul bun este că sunt foarte căutaţi cei care au fost meşteşugari, constructori sau arhitecţi, pentru că ei pot îmbunătăţi vieţile altora, ajutându-i să proiecteze sau să construiască casa. Şi se pare că acest gen de sistem comercial funcţionează foarte bine, pentru că îi ajută pe oameni să evolueze, îi scoate din statutul lor anterior şi, după un timp, îi ridică la un nivel mai înalt de conştiinţă.

ESTE ADEVĂRAT CĂ, ÎN TĂRÂMURILE CELE MAI APROPIATE DE PĂMÂNT, OAMENII ÎNCĂ ARATĂ BĂTRÂNI ŞI BOLNAVI?

Adeseori îmi puteam da seama, după oamenii pe care îi întâlneam, pe ce nivel mă aflam. Pe un nivel dimensional foarte scăzut, oamenii arătau groaznic. Arătau ameţiţi, hămesiţi, erau slabi, sau obezi, sau epuizaţi, sau schilozi. Şi am înţeles că starea lor de spirit îi punea într-un corp potrivit cu dispoziţia lor.

Pe de altă parte, cineva care a fost defavorizat în timpul vieţii din cauza unor anumite probleme, boli, handicapuri de vreun fel sau altul, s-ar putea să fie de o frumuseţe absolut radioasă. Aşa cum am spus mereu, în momentul în care mori, lumea ta interioară devine realitatea exterioară. Deci, dacă ai o stare lăuntrică pozitivă, frumoasă, luminoasă, eşti plin de compasiune, bucurie şi iubire, eşti transformat aproape instantaneu ca aspect. Deci puteam să-mi dau seama la ce nivel mă aflam în funcţie de ce fel de oameni întâlneam. Cu cât oamenii erau mai frumoşi, cu atât nivelul lor era mai înalt şi cu atât mai frumos şi semănând cu nişte zombi, arătau ca şi cum ar fi fost bolnavi. Şi, de obicei, ambianţa este în acelaşi ton, este foarte întunecată, foarte ponosită, sunt gunoaie şi nu există vegetaţie, copacii nu au frunze şi lucruri de genul

ăsta, iar oamenii trăiesc mai degrabă în colibe decât în case frumoase. Energia interioară se manifestă şi asupra acelei persoane, şi în mediul înconjurător, dar tot ea poate aduce şi eliberarea.

De exemplu, aşa cum spuneam mai devreme, la nivelurile dimensionale inferioare ţi-e aproape greu chiar să mergi, darămite să zbori, nu poţi zbura, pentru că, pur şi simplu, nu ai suficientă energie. În schimb, la un nivel dimensional superior, te poţi transporta dintr-un punct în altul într-o clipită şi distanţa nici nu contează.

Ce am mai descoperit la nivelul inferior, să spunem că oamenii trăiesc într-un mediu foarte negativ şi încearcă să iasă din el, să evadeze, văd o lumină în depărtare la orizont şi se gândesc "Tot ce trebuie să fac este să merg într-acolo şi voi ieşi din acest loc", dar nu reuşesc. Pot merge zile şi zile şi zile şi nimic nu se schimbă, şi fără a-şi da seama cum şi de ce, se trezesc în exact acelaşi loc unde erau cu puţin timp în urmă.

Prin urmare, dacă starea de spirit a persoanei nu se schimbă, nimic nu se schimbă . În "Panorame din Infinit", am descris cum o persoană ieşite dintr-un nivel foarte scăzut fusese instruită de cineva de la un nivel superior pentru a ieşi treptat din acel nivel inferior.

CE NE PUTEŢI SPUNE DESPRE REÎNCARNARE? SUNTEM OBLIGAŢI SĂ NE REÎNCARNĂM?

Nu, nu suntem forţaţi. Ne reîncarnăm în mod voluntar. Dar ceea ce ne îndeamnă să ne reîncarnăm sunt nişte energii pe care noi, în starea noastră mentală actuală, nu le percepem, nu le putem vedea.

Însă aceste energii, aceste motive ale încarnării noastre devin evidente atunci când transcendem de la nivelul astral inferior la niveluri mai înalte, ajungând la nivelurile mentale. Acolo putem accesa înregistrările Akashice. Şi iată cum am experimentat eu însumi: Citeam în pat într-o după-amiază şi am adormit şi, deodată, am devenit conştient, nu în corpul meu astral, ci într-un corp energetic mult mai înalt, deodată, eram scăldat într-o lumină incredibilă, fiind complet treaz. Şi mă vedeam pe mine însumi în totalitatea mea. Eram într-o stare de conştiinţă mai înaltă şi mă vedeam, nu ca pe o fiinţă umană, ci ca milioane de centre energetice. Puteam să intru rapid în oricare centru energetic, căci fiecare centru energetic eram tot eu însumi. Şi unele dintre aceste centre avuseseră vieţi anterioare şi în unele existau probleme pe care nu le abordasem şi le neglijasem. În alte centre energetice erau relaţii neîmplinite şi nerezolvate. Am putut să văd că unele centre de energie eram eu trăind pe o planetă complet diferită.

Puteam să măresc focalizarea pe oricare centru energetic, să înţeleg complet acea viaţă şi ce a lăsat în urmă şi cât de reuşită a fost. Aş fi putut petrece enorm de mult timp pentru a vizita toate aceste părţi, aspecte ale mele, care alcătuiau Totalitatea mea.

Am devenit foarte conştient de părţile întunecate, de lucrurile care nu erau rezolvate. Ce mi-a devenit clar atunci a fost că, în momentul în care atenţia mea a fost atrasă de unele dintre aceste energii cu probleme, s-a pus în funcţiune un mecanism care a atras alte energii în aliniere cu ele. Şi imediat mi-am dat seama, am înţeles: "A, iată nişte posibilităţi, nişte oportunităţi cum pot rezolva aceste energii şi să le reconciliez şi să creez un echilibru". Şi apoi, dacă acţionam corect, cream la nivel astral sau la orice nivel, o situaţie în care puteam aduce acel echilibru dorit. Acesta este avantajul atunci când depăşim nivelul astral şi ajungem la nivelul mental: avem o imagine de ansamblu a cine şi ce suntem.

Desigur, există şi energii care nu pot fi armonizate la nivelul astral sau mental, ci doar la nivel fizic. Şi când atragem toate aceste energii împreună şi ne gândim "O, ce ar trebui să fac? Trebuie să fac rost de un alt corp pentru a întâlni această persoană şi a echilibra tot răul dinainte şi pentru a ajuta această persoană, şi pentru a face una şi alta", atunci, brusc, devine foarte, foarte atractiv să ne căutăm un corp fizic. Prin urmare, nu trebuie să ne reîncarnăm, dar simţim nevoia să o facem.

Nimeni nu ne obligă, nimeni nu ne forţează, dar există nişte fluxuri subconştiente de energie care sunt ca un fel de inteligenţă artificială, ele trag sforile şi echilibrează lucrurile până când descoperim că "Acesta este cel mai bun mod de a rezolva chestiunea asta". Iar asta ne împinge spre reîncarnare.

De asemenea, încarnarea într-un corp fizic ne aduce beneficii enorme, pentru că, într-un corp fizic, nu mai avem niciun control, suntem puşi în această lume, suntem condiţionaţi, devenim supuşi lumii, voinţei altor oameni. Ne trezim într-un mediu destul de ostil, unde nu putem controla nimic. Iar asta generează în noi, desigur, o enormă putere, energia necesară pentru a obţine cel mai bun rezultat. Şi atunci putem face faţă lumii, ne putem îndeplini visele sau, pur şi simplu, rămânem la un nivel de plutire. Există tot atâtea modalităţi de a face faţă încarnării câte persoane există în lume. Şi fiecare reuşeşte mai mult sau mai puţin.

Desigur, cel mai bun mod de a face faţă vieţii de aici aici este să ne găsim Originea cât timp trăim. Să găsim conştiinţa unităţii, să ne reconectăm cu locul de unde am venit. Dacă reuşim acest lucru în această viaţă, dacă ajungem la această stare de conştiinţă a unităţii, atunci toate

celelalte energii vor fi echilibrate automat. Este ca şi cum am crea un fel de curent, în siajul căruia tot restul se aranjează de la sine, fără efort. Energia este atât de mare, încât lumina pe care o generăm curăţă toate aceste noduri întunecate lăsate în urmă şi nu mai trebuie să avem din nou o viaţă fizică. Pur şi simplu, ne proiectăm lumina sau, să-i zicem, iluminarea asupra tuturor acelor zone obscure şi atunci ştim că e gata, s-a terminat cu chestiunea asta, suntem eliberaţi, nu vom mai simţi niciodată constrângerea interioară de a ne încarna.

31 octombrie 2021

https://vimeo.com/636301163

Crimă şi pedeapsă
Cum interacţionează "morţii" cu cei vii
Cât de eficientă este rugăciunea?
Ce se întâmplă cu persoanele depresive?
Accesul la dimensiunile superioare
Cum să te menţii în OBE
Noţiuni de bază pentru călătoria astrală

RUDOLF STEINER SPUNE CĂ, ATUNCI CÂND MURIM, NE VOM RETRĂI FAPTELE, DAR DIN PUNCTUL DE VEDERE AL PERSOANEI CĂREIA I-AM GREŞIT. CREDEŢI CĂ ESTE ADEVĂRAT?

Da. Am vorbit despre asta mai devreme, că trăim ceea ce am provocat din perspectiva persoanei cu care am interacţionat. Şi asta se aplică atât la chestiunile pozitive, cât şi la cele negative. Deci este o idee foarte corectă şi importantă.

Cu toţii am avut parte, probabil, de acele apeluri telefonice deranjante, când unii încearcă să ne păcălească să le dăm nişte bani sau nişte date personale, ca apoi să intre în contul nostru bancar. Simt o milă incredibilă pentru aceste persoane, pentru că le reuşesc tertipurile şi, dintr-o dată, au jefuit victima respectivă de pensie sau de chiverniseală şi i-au distrus viaţa. Desigur, făptaşul crede că are un avantaj temporar, dar, de fapt, s-a condamnat în acel moment să trăiască ceea ce a simţit victima sa. Şi primul lucru pe care îl spun acestei persoane la telefon este: "Eşti sigur, chiar vrei să mergi până la capăt cu treaba asta?". Dar, de obicei, îmi închide telefonul.

Deci este foarte adevărat. Răspundem pentru tot ceea ce creăm. Nu ne pedepseşte nimeni, ci energia pe care am dezlănţuit-o ni se întoarce în felul în care a trăit-o persoana nedreptăţită. Şi nu putem fugi de ea, nu o putem anula, suntem obligaţi să o suportăm.

AŢI ASISTAT VREODATĂ LA INTERACŢIUNEA CELOR DIN LUMEA SPIRITELOR CU CEI VII?

Iată ce văd eu când mă aflu în planul astral: fiecare persoană vie de pe Pământ are un corp astral, iar cei trecuţi dincolo, de fapt, îl percep ca pe un corp fizic, pot interacţiona şi chiar să aibă un dialog cu el. Dar problema este că noi, cei de aici de jos, nu suntem sensibili, nu percepem

asta, pentru că creierul nostru, pur şi simplu, nu este capabil să se conecteze la acea frecvenţă. Singurii oameni care o pot face sunt mediumii. Mediumii se acordează la acea frecvenţă şi intră în contact cu ei. Sau, uneori, persoanele schizofrenice au acest canal deschis şi pot interacţiona cu ei. Aşa că, persoanele care au murit chiar că nu au nicio dificultate să interacţioneze cu noi.

Când treceam printr-o perioadă dificilă, după ce mă mutasem în Anglia, iar lucrurile nu-mi mergeau prea bine, am întrebat-o pe mama (decedată) şi mi-a spus: "O, sunt mereu la curent cu ceea ce faci, că ai o problemă şi aş fi vrut să te pot ajuta mai mult". Deci ei sunt conştienţi de ceea ce se întâmplă aici, dar sunt limitaţi în privinţa a ceea ce pot face pentru noi, din două motive. Un motiv este că trebuie să ne rezolvăm singuri problemele. Iar celălalt motiv este că există un consens că nu poţi interveni prea mult în viaţa cuiva, decât dacă respectivul chiar o cere. Atunci, desigur, se creează un canal deschis prin care poate primi ajutor de la cei de dincolo.

CÂT DE EFICIENTĂ ESTE RUGĂCIUNEA?

Acelaşi lucru, şi în privinţa rugăciunii. Atunci când oamenii se roagă, ei trimit în eter această energie şi se deschid pentru a primi ajutor. Totuşi, poate apare o problemă. Dacă rugăciunea este făcută dintr-o perspectivă negativistă, s-ar putea să nu aibă energia necesară pentru a pătrunde dincolo. S-ar putea să păstrăm încă un fel de zid în jurul nostru. Aşa că, dacă vrem să ne rugăm eficient, trebuie să o facem cu iubire, trebuie să găsim mai întâi în interior iubirea, bunăvoinţa, mila, generozitatea. Însă, foarte adesea, când avem un necaz, mintea este într-o stare negativă. Şi astfel ne limităm singuri. Şi asta-i ironia, că tocmai când avem cea mai mare nevoie, adesea nu suntem într-o dispoziţie potrivită pentru a ne ruga cu eficienţă.

AŢI SPUS CĂ OAMENII CU O STARE MENTALĂ NEGATIVĂ AJUNG ÎN LOCURI ÎNTUNECATE DUPĂ CE MOR, IAR CEI CU O STARE POZITIVĂ AJUNG ÎN TĂRÂMURI MAI LUMINOASE. CE SE ÎNTÂMPLĂ CU PERSOANELE CARE SUFERĂ DE DEPRESIE SAU DE TULBURARE BIPOLARE?

Da. Am avut o experienţă personală în acest sens. Eram într-o experienţă extracorporală, despre care am scris în "Panorame din infinit". Deodată, am văzut un grup de, ceea ce mi s-a părut a fi nişte,

zombi, erau foarte desfiguraţi, păreau să aibă o boală de piele. Una dintre persoane ieşea în evidenţă şi m-am simţit într-un fel atras spre ea, arăta absolut groaznic. Şi am simţit o compasiune incredibilă, am simţit că trebuie să o ajut. Mi-am dat seama imediat, doar uitându-mă la ea, că murise din cauza unei supradoze de droguri şi că în ultima parte a vieţii avusese multe resentimente, fusese foarte furioasă şi plină de ură faţă de situaţia ei şi faţă de acei oameni – era o prostituată – care îi întreţineau dependenţa de droguri. Adunase multă ranchiună şi asta se reflecta în înfăţişarea ei.

Şi am întrebat-o “Te simţi bine?”, iar ea mi-a răspuns “Nu, cred că sunt într-un coşmar şi nu ştiu cum să ies din el”. Eu i-am spus “Nu, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar nu eşti într-un coşmar, ci ai murit”. Şi am luat-o în braţe, apoi am început să ne plimbăm şi i-am explicat. Era destul de şocată de veste. Ne plimbam pe jos şi, pe măsură ce mergeam, noaptea, care era adâncă la început, devenea tot mai luminoasă. Literalmente, se făcuse dimineaţă şi am văzut cum femeia reacţiona la compasiunea mea. Am vorbit cu ea tot drumul şi am încercat să o consolez şi, dintr-o dată, pielea i-a redevenit normală, părul a început să îi cadă frumos pe umeri. Şi nu a durat deloc mult, poate cinci minute. Ne-am plimbat în acea noapte spre dimineaţă, până ne-am aşezat pe o bancă din parc, delectându-ne privirea cu acel verde frumos. Devenise din nou o persoană normală.

Astfel de vindecări se pot întâmpla foarte repede. Există o mulţime de ajutoare de partea cealaltă. Problema este că persoana trebuie să fie pregătită pentru a primi ajutorul. Trebuie să fie deschisă pentru a fi ajutată. Foarte adesea, oamenii care suferă de boli mintale îşi întreţin o anumită autocompătimire. Şi nu vor să renunţe la boala lor mintală, faţă de care s-au ataşat. Le este milă de ei înşişi. Aşa că preferă să rămână în bula lor mentală, care este un fel de zonă de confort. Dar în momentul în care se deschid şi îşi doresc cu adevărat ajutor, atunci ajutorul vine inevitabil. Însă, foarte adesea, celui care îi ajută îi ia mult timp să-i convingă de faptul că au nevoie de ajutor. De aceea, poate dura foarte mult timp până unii reuşesc să iasă din acest ciclu autoprovocat.

În alte cazuri poate fi instantaneu, poate fi un proces foarte rapid. Acesta ar fi partea bună. Şi nu diferă de cum stau lucrurile aici. Soţia mea este consilier psihologic şi mi-a spus că a avut clienţi care au venit doar la două şedinţe şi apoi, brusc, problema lor a dispărut. Şi la nivel astral se poate întâmpla la fel, foarte rapid.

NE PUTEŢI SPUNE CEVA MAI MULTE DESPRE DIFERITELE NIVELURI SPIRITUALE? CUM TE POŢI RIDICA DE LA NIVELUL ASTRAL LA STĂRI MAI ÎNALTE, MAI SPIRITUALE?

Există diferite niveluri. Demult, prin anii '70, aveam o mulţime de experienţe extracorporale, dar devenisem foarte frustrat, pentru că nu puteam ajunge mai sus, nu puteam ieşi de la acel nivel la care mă aflam. Şi atunci am strigat "Scoteţi-mă de aici!".

Şi mi-a apărut un înţelept chinez la nivel astral. M-a instruit timp de mai multe luni pentru a-mi ridica vibraţia ca să ies de acolo. A făcut multe lucruri pentru a-mi deschide chakra inimii. M-a instruit, la propriu, prin tot felul de metode, m-a condiţionat, m-a pus să rezolv un fel de ghicitori. Mi-a dat nişte simboluri, iar eu a trebuit să-mi dau seama ce înseamnă şi, înţelegându-le, am căpătat brusc înţelegerea unui nivel dimensional superior. Deci a fost un proces destul de laborios. Apoi am făcut şi meditaţia pe care mi-a dat-o el. Am primit o mantră. Şi am folosit-o timp de aproximativ 18 luni, aproape doi ani, iar apoi nu am mai avut nevoie de ea. Dacă meditezi în mod regulat, îţi deschizi treptat în interior aceste canale pentru ca să ajungi la acele stări superioare.

Există o linie de demarcaţie între starea astrală, care este nivelul emoţional, şi starea superioară, iar aceasta este graniţa ego-ului. Graniţa ego-ului este cam ca o piatră legată de glezne, nu te lasă să te ridici mai sus. Aşa că trebuie să spargi această graniţă a ego-ului, adică trebuie să renunţi la identificarea cu el. Şi asta se poate manifesta în diferite feluri.

Am trecut de această barieră de mai multe ori şi de fiecare dată a fost diferit. Odată, eram foarte neliniştit, nu voiam să merg mai departe, până când am văzut că exista acolo un alt sine al meu, care nu era aşa cum credeam eu că sunt. Şi mă îndemna "Vino aici, vino aici, vino la mine!". Şi, dintr-o dată, m-am trezi acolo şi eram tot eu, dar un eu mult mai luminos şi eliberat. De fiecare dată, pătrunderea s-a petrecut într-un alt mod. Şi de fiecare dată când găseam o nouă deschidere, simţeam cum cade ceva de pe mine şi că nu mai am nevoie să trec prin aceeaşi procedură.

Când ajungi pe tărâmul spiritual, este cu totul altceva, pentru că acolo te poţi conecta la celelalte vieţi ale tale. Şi este interesant că poţi intra efectiv în acea viaţă. O poţi retrăi în toate detaliile şi, pentru că eşti perfect conştient de ce faci, poţi privi acea viaţă din diferite perspective. Să zicem că te afli pe un câmp de luptă, poţi ieşi din corpul tău şi să te priveşti din alt punct de vedere, te observi şi îţi plângi de milă "O, bietul

de mine care am fost”. Ai libertatea de a face toate aceste lucruri odată ce înţelegi.

Prin urmare, cu cât evoluăm mai mult, cu atât devenim mai liberi şi avem mai multe oportunităţi de dezvoltare. Şi, de asemenea, nu mai vrem să ne întoarcem la ce am lăsat în urmă. Este ca şi cum am ieşi dintr-o cameră întunecată la lumină. De exemplu, să spunem că cineva trăieşte într-un apartament foarte prost dintr-un cartier foarte sărac al oraşului. Şi apoi, în sfârşit, se mută, pentru prima oară în viaţă, la o casă cu grădină – în niciun caz nu ar vrea să se mai întoarcă de unde a plecat. Deci lucrurile evoluează în mod natural.

Unii oameni în astral spun “Da, dar nu vreau să părăsesc toate aceste lucruri frumoase pe care le trăiesc aici, aceste vacanţe uimitoare pe care le pot avea în acest incredibil loc de joacă”. Nu vor să renunţe la ele, pentru că nu ştiu că există ceva mult mai măreţ, care le oferă mult mai multă libertate, mult mai multă creştere spirituală. Asta se petrece. Omul trebuie întâi să se plictisească de viaţa lui înainte de a trece mai departe. Dar odată ce a gustat din noua viaţă, nimic nu-l va mai opri să o urmeze.

REUŞESC SĂ IES ÎN AFARA CORPULUI ŞI SUNT FOARTE ENTUZIASMAT, DAR INEVITABIL, NU POT SĂ RĂMÂN ACOLO ŞI MĂ ÎNTORC. AM FOARTE PUŢIN CONTROL. CE AŞ PUTEA SĂ FAC?

Da, este o problemă foarte des întâlnită la cei care încearcă să se proiecteze în astral. Ei trebuie să depăşească acea zonă, pe care eu o numesc centura grijilor, care este formată în jurul Pământului din grijile oamenilor. Trebuie să trecem cumva de partea cealaltă. Deseori, captăm nişte forme-gânduri pe drum, care ne opresc. Pot fi chiar propriile noastre temeri. Dar trebuie să le depăşim.

Cum procedez eu, tehnica pe care am dezvoltat-o este că, în momentul în care devin conştient la nivel astral, mă opresc din orice fac şi încerc să devin total vigilent. Cum fac asta: iau în mână ceva de pe jos, un fir de iarbă sau o pietricică, sau un pumn de nisip, care îmi curge printre degete şi mă concentrez asupra lui. Şi aşa îmi fixez atenţia, conştienţa. În scurt timp, dacă ai vreun vis sau vreo frică, se cam stinge. Odată ce te concentrezi asupra acelui obiect, brusc, îţi solidifici conştienţa, conştiinţa se ancorează în acea realitate. Şi poţi petrece mai mult timp acolo având conştiinţa bine ancorată, când lucrurile devin mai clare.

Iar dacă, să zicem, că lucrurile devin un pic plictisitoare şi neclare, puţin confuze, atunci porunceşti “Claritate acum!”. Îţi dai această

comandă care chiar asta face, funcţionează. William Buhlman promovează această metodă, “Claritate acum!”. Eu, personal, mă concentrez asupra unui obiect, până când devin total conştient de soliditatea locului unde mă aflu. Stabilesc starea de conştienţă aici-şi-acum şi păstrez această stare oriunde m-aş duce.

Şi senzaţia poate fi extrem de puternică. Într-o ocazie, am petrecut şase ore întregi în acea realitate solidă, fiind atât de bine ancorat în acea stare, încât mă gândeam “O, de ce m-aş mai întoarce?”. Şi senzaţia poate fi atât de puternică, încât te gândeşti chiar “O, poate că sunt deja mort, poate că am murit”, pentru că, de fapt, nivelul astral este habitatul nostru natural. Şi odată ce treci puntea în acea stare, te simţi mai acasă acolo decât în corpul fizic. Dar pentru a reuşi asta, trebuie să îţi ancorezi bine conştiinţa acolo.

CUM PUTEM ÎNVĂŢA SĂ VISĂM LUCID SAU SĂ CĂLĂTORIM ÎN ASTRAL?

Există mai mulţi învăţători, venind din domenii diferite; unii folosesc visele, cum să devii conştient în vis, folosind visele lucide ca punct de intrare în planul astral. Alţii folosesc corpul eteric şi apoi aplică unele tehnici, precum tehnica frânghiei, omul intră într-o transă uşoară, apoi într-o transă mai profundă şi apoi aplică tehnica imaginaţiei creative. William Buhlman are propria sa tehnică, în care te concentrezi pe diferite părţi ale casei tale, îţi memorezi mediul şi te foloseşti de asta ca să ieşi din corp. Există multe tehnici.

Cred că cel mai bun lucru ar fi să-ţi aduni o mică bibliotecă cu diferite tehnici, astfel încât s-o poţi găsi pe cea potrivită cu temperamentul tău. Ăsta ar fi cel mai bun lucru. Omul constată că o tehnică îi este uşoară sau utilă, spre deosebire de alta. Singura subliniere pe care aş vrea să o fac este că trebuie să fii consecvent. Cel mai important este să îi dai prioritate, să fie aproape ca o obsesie, dacă îţi doreşti cu adevărat, dar să ai grijă să nu te dezechilibreze psihic.

Există diverse tehnici, de exemplu ale lui Robert Waggoner, care este un visător lucid. Celălalt este LeBerge, şi el este un visător lucid, psiholog, care foloseşte o tehnică de conştienţă vigilentă. Te obişnuieşti să faci un fel de verificare a realităţii pe timpul zilei, de exemplu, îţi pui ceasul să sune la fiecare oră, şi atunci îţi pui întrebarea: “Oare visez?” şi te uiţi la mâinile tale. Alarma sună iarăşi, o oră mai târziu, te uiţi la mâini şi spui “Oare visez, este real?”. Dacă vei face asta o perioadă suficientă de timp, atunci va veni un moment, într-un vis, când te uiţi la mâini şi îţi pui

întrebarea “Oare visez?”, lucru care îţi poate declanşa luciditatea şi, atunci brusc, recunoşti “O, da, visez!”.

5 noiembrie 2021

https://vimeo.com/638822587

De ce ar trebui să ne obişnuim cu ideea că "Viaţa de Apoi" va fi mai reală, nu mai puţin reală, mai "fizică", nu "mai puţin fizică"

Cred că trebuie să spun următoarele, fiindcă, foarte des, întâlnesc oameni care au idei foarte ciudate despre Viaţa de Apoi. Ei cred că trupul nu va mai exista, şi atunci, oare ce se va întâmpla cu ei? Se vor transforma în fantome, se vor transforma în sfere de lumină? Şi tot felul de lucruri de acest gen.

Iar chestiunea cu adevărat importantă, explicând toată frumuseţea, complexitatea, marele Design al Conştiinţei, este că există milioane şi miliarde de realităţi în afară de aceasta. Şi toate aceste realităţi se petrec simultan şi la diferite niveluri vibratorii, pe care le putem accesa atunci când ieşim din corpul fizic şi ne focalizăm asupra lor.

Şi mai vreau să spun, de pildă, când intrăm în starea astrală a oraşului nostru... Mulţi oameni relatează că, atunci când au o experienţă extracorporală, încă mai cred că sunt pe Pământ, pentru că totul pare foarte foarte real, totul pare solid, pot mirosi, pot vorbi, pot gusta, pot avea toate percepţiile senzoriale pe care le aveau în viaţa fizică. Dar ei sunt acum într-o realitate paralelă, un alt nivel dimensional.

Cu cât vibraţia nivelului dimensional este mai înaltă, cu atât realitatea devine mai armonioasă, mai frumoasă. Iar ideea se aplică simetric şi nivelurilor tot mai negative, care devin din ce în ce mai întunecate, din ce în ce mai triste şi deprimante.

Aceste lumi se manifestă într-o infinitate de moduri şi fiecare nivel se simte fizic – chiar şi cel mai sublim, unde totul este făcut din lumină şi frumuseţe senină, aproape imposibil de descris. De exemplu, luaţi fotografia din spatele meu, care e o ilustraţie a astralului, dacă m-aş plimba prin acel peisaj, aş putea atinge rocile, aş putea mirosi florile, aş putea înota în apă, aş putea zbura în jurul munţilor şi totul ar fi absolut real, ar fi la fel ca o lume fizică. Există diferite niveluri de conştiinţă, care manifestă realitatea în moduri ce nu poate fi experimentate aici.

Deci cu cât starea vibratorie devine mai înaltă, cu atât viaţa devine mai concretă, nu mai puţin reală, nu mai eterică, nu mai străvezie, ci devine mai solidă. Iar în final, când ne unim cu Conştiinţa-esenţă, totul este complet conştient.

Prin urmare, în comparaţie cu aceste stări superioare de conştiinţă, viaţa noastră fizică pare ca un vis. Foarte des, oamenii care au o experienţă în apropierea morţii simt "O, m-am trezit, am ajuns Acasă şi,

pentru prima dată, simt că sunt cu adevărat viu”. Şi apoi se gândesc “De ce oare trebuie să mă întorc în corpul meu, de ce nu pot rămâne aici?”.

Aceasta este realitatea: suntem exilaţi pe acest Pământ. Stăm un timp foarte scurt aici, dar pe care noi îl considerăm foarte lung. Dar este o perioadă foarte importantă, pentru că am venit aici pentru o lecţie anume. Iar lecţia pentru care suntem aici nu poate fi învăţată la celelalte nivele. Pentru că aici ne confruntăm cu cea mai mare provocare de a ne învinge fricile, de a ne elibera de limitări. În această lume, suntem controlaţi şi trebuie fie să învingem controlul, fie să învăţăm să ne obişnuim cu el.

Deci aici există nenumărate posibilităţi de învăţare, pe care nu le avem la niciun alt nivel. Ar trebui să preţuim viaţa asta. Nu trebuie să spunem “Gata, ajunge, m-am săturat, hai să plecăm naibii de aici!”. Ar fi o ocazie ratată. Şi cred că din acest motiv avem, în acest moment, şapte miliarde şi jumătate de oameni care se înghesuie pe această planetă şi care trăiesc această experienţă unică. Ar trebui să fim recunoscători pentru ea şi să rămânem aici cât mai mult timp posibil.

12 noiembrie 2021

https://vimeo.com/639043744

Iluminarea şi evoluţia conştiinţei în câmpul cunoaşterii

ESTE ADEVĂRAT CĂ NE-AM ÎNCEPUT EVOLUŢIA CA MINERALE, PLANTE, ANIMALE ETC.?

Tot ceea ce spun în acest program provine din propria-mi experienţă, iar experienţa mea este limitată, dar am avut o viziune în timpul unei meditaţii despre cum se desfăşoară conştiinţa şi de acolo am nişte cunoştinţe esenţiale despre mersul lucrurilor.

Totul a început când am început să meditez, iar experienţele extracorporale au apărut doar ca un efect secundar al meditaţiilor. Nu am fost niciodată interesat de experienţele extracorporale şi de a ajunge în planul astral. Nici măcar nu ştiam că există planul astral.

Când m-am apucat de meditaţie, am devenit curând conştient că ea conduce la mult mai multe lucruri. Dar mi-a luat câţiva ani până să am o experienţă de vârf. S-a întâmplat după aproximativ trei ani de meditaţie, când am avut o experienţă de trezire profundă. Pe scurt, experienţa a constat în faptul că m-am pomenit disociat de corpul meu. Luam micul dejun, nici măcar nu meditasem, s-a întâmplat foarte spontan, mâncam un sandviş, într-o mână aveam o ceaşcă de cafea foarte tare şi, dintr-o dată, nu am mai simţit nicio legătură cu micul dejun, cu mâinile mele. Nu puteam să-mi dau seama cui aparţin aceste mâini. Şi asta s-a continuat în altceva. Brusc, m-am separat total de corp şi, în câteva secunde, eram scăldat într-o lumină orbitoare, camera s-a transformat într-un mediu cu o lumină orbitoare.

Iar o voce parcă mi-ar fi spus "Iată-te, unde ai fost?". Şi primul sentiment pe care l-am avut a fost unul de întoarcere Acasă. Pentru prima dată, mi-am dat seama unde îmi era locul cu adevărat. Experienţa s-a amplificat, devenind tot mai evident ceea ce eram, cine eram cu adevărat, şi a dus la o stare de extaz profund, ajungând la un punct în care am căpătat conştiinţă deplină, o cunoaştere totală a vieţii, a existenţei. Era un sentiment de claritate absolută. Era o claritate totală şi o recunoaştere a faptului că Eu sunt în centrul a tot ceea ce există, că totul este rezultatul existenţei Mele, dar nu acel eu cu identitatea de Jurgen, ci Eu ca o simplă stare de A FI, o stare mult mai vastă. Claritatea trăirii era incredibil de intensă şi nu o puteam asocia cu nimic cunoscut. Era o stare de A FI fără atribute. Nu era nici bună, nici rea, era ca o fiinţă total neutră.

Această experienţă a devenit de atunci punctul central al vieţii mele. După asta, viaţa mi s-a schimbat complet, nimic nu avea să mai fie la fel. Timp de săptămâni întregi, am trăit fără senzaţia că aş fi Jurgen. Eram, pur şi simplu, totul. Orice priveam, eram tot eu, nu exista nicio senzaţie de separare, ci o senzaţie de unitate completă şi un sentiment total de linişte şi pace.

Însă am simţit că trebuie să mă întorc, pentru că nu ştiam cum aş mai putea continua. Din fericire, senzaţia de sine separat mi-a revenit treptat, până când m-am identificat din nou cu corpul meu, cu vechea mea senzaţie de sine.

Această experienţă specială, care a avut loc cu circa 50 de ani în urmă, a fost foarte profundă şi mi-a devenit un ghid al existenţei mele ulterioare. De atunci, mi-am dedicat în totalitate atenţia şi interesul către găsirea drumului înapoi Acasă. Aşa am simţit, că trebuia să găsesc drumul înapoi Acasă, pentru că altfel nu mai puteam trăi. Asta explică într-o măsură evoluţia carierei mele şi desfăşurarea căutării mele interioare.

S-a mai întâmplat ceva de atunci, de acum aproape 50 de ani, când s-a întâmplat prima dată. Am devenit conştient de o prezenţă în jurul meu, o conştiinţă pe care am început să o consider drept tovarăşul meu tăcut. Simţeam de parcă cineva mergea alături de mine, dar nu puteam să identific nicio persoană. Percepeam această prezenţă ca pe un aspect al unei Conştiinţe mai înalte, ca pe Sinele meu superior.

Cu ajutorul tovarăşului meu tăcut, am putut să pătrund mai adânc în Mister. Companionul meu tăcut era un fel de conştiinţă, o linişte, un fel de spaţiu mental sau spiritual. În momentul când aveam o nelămurire, puneam întrebarea în acest spaţiu spiritual şi am descoperit că răspunsul vine din această linişte, din acest spaţiu spiritual.

Între timp, în timpul experienţelor mele extracorporale, am întâlnit şi un ghid, care a apărut pentru că devenisem frustrat, deoarece toate experienţele mele extracorporale păreau să se petreacă la un nivel foarte asemănător cu cel al Pământului. Dar ştiam că există mult mai mult decât atât, pentru că, ocazional, mai întrezărisem nişte locuri mult mai luminoase şi mai frumoase. Am pus aceste imagini pe fundal, ca să vă ofer o mică sugestie – pentru că sunt şi artist, ilustrator grafic, şi am dorit mult să desenez şi să povestesc în lucrările mele despre lumile pe care am ajuns să le vizitez.

Deci am întâlnit un ghid, un maestru chinez. A venit la mine în timpul unei experienţe extracorporale şi a început să mă înveţe, m-a luat ca discipol, dacă vreţi. Şi m-a introdus în diferite stări de conştiinţă. La

început, mi-a dat nişte ghicitori de rezolvat sau m-a pus în situaţii în care trebuia să-mi înving frica de moarte. Am relatat unele dintre aceste experienţe în prima mea carte “Omul multidimensional”. M-a introdus în stări superioare de conştiinţă adoptând un limbaj non-verbal. Comunicam numai telepatic. Dar asta nu a fost suficient, aşa că a început să comunice cu mine prin folosirea simbolurilor. Trebuia să le desluşesc şi am descoperit că, înţelegând simbolurile, întrezăream o altă stare de conştiinţă, care înainte îmi era total străină.

Şi astfel, treptat, am ajuns la o intuiţie, prima presimţire, prima descoperire a unei stări superioare de conştiinţă, pentru care, pur şi simplu, nu avem niciun limbaj. Iată ce s-a întâmplat atunci, prin anul 1980. M-am trezit foarte devreme dimineaţa şi am început să meditez. În acea perioadă, lucram ca pictor abstract şi urmam o carieră de grafician. Pictasem un tablou abstract şi, deodată, privindu-l, mi-am dat seama “O, arată oarecum ca un peisaj”. Şi în această notă, am închis ochii şi am intrat într-o meditaţie profundă. Atunci s-a întâmplat ceva extraordinar. Am trecut prin diferite niveluri de realitate, diferite niveluri de conştiinţă, până când am pătruns într-o stare de conştiinţă complet diferită, ca şi cum aş fi ajuns din frig într-o cameră caldă, luminată de un foc frumos şi am simţit că mă întorc acasă din miezul iernii. Încă purtam o haină grea şi a trebuit să mă dezbrac de ea pentru a mă simţi confortabil. Haina era corpul meu astral. Îmi părăsisem deja corpul fizic, pentru că mă aflam la nivelul astral, dar când am intrat în acest nou mediu de conştiinţă, corpul astral devenise ca un obstacol greoi pentru starea mea de bine. Aşa că a trebuit să mă debarasez de acest corp astral, pentru a intra în acea stare superioară de conştiinţă.

Atunci a început o călătorie în care am trecut prin diferite stări de conştiinţă - este descrisă în cartea mea “Omul multidimensional”, dacă doriţi să aflaţi mai multe, căci acum nu voi intra prea mult în detalii. Şi în cele din urmă, am intrat a doua oară în acea stare de claritate absolută, Conştiinţa clară.

Apoi, experienţele mele au luat o altă turnură. Desigur că aveam şi o carieră de artist, aveam familie, aveam copii, aşa că experienţele extracorporale şi dezvoltarea spirituală au trecut pe plan secund, deşi încă meditam în fiecare zi timp de una sau două ore. Călătoria mea a continuat, însoţitorul meu tăcut era tot acolo, încă aveam acest dialog intern. Deci am fost ghidat pe parcurs nu doar din interior, ci şi extern, de diverse lucruri care mi s-au întâmplat.

Şi astfel, toată această experienţă a devenit un fel de gazon de acasă, dacă vreţi. Mă simţeam tot mai mult ca acasă. Sentimentul de a fi Acasă era foarte profund.

Celălalt lucru foarte important şi care mi-a fost reamintit continuu a fost că, pentru a progresa în acea lume, pe acele niveluri, trebuie să îţi elimini total frica. Chiar şi cea mai mică urmă de frică te va trage înapoi. Frica este un aspect foarte negativ, este un impediment în calea dezvoltării voastre spirituale. Este unul dintre primele lucruri care trebuie să dispară.

M-am confruntat foarte des cu aspecte înspăimântătoare. Pentru a-mi învinge frica, mi-am văzut moartea cu ochii şi tot felul de astfel de lucruri. În 2011, am fost diagnosticat cu cancer. Pentru mine, a fost o experienţă de vârf foarte intensă, pentru că am descoperit că nu aveam nicio frică, nu mă temeam de moarte, mai ales că ştiam că nu există aşa ceva, dar emoţia fricii dispăruse total din viaţa mea. Am fost un pic şocat, pentru că nu mă aşteptam să am cancer, dar m-am gândit “O, este o mare oportunitate de a mă concentra doar pe momentul prezent, de a mă focaliza pe viaţă aşa cum se desfăşoară ea. Tot ce are legătură cu boala las pe seama medicilor, pentru că ei ştiu ce au de făcut. Aşa că, nu trebuie să-mi fac griji nici măcar în privinţa asta, pentru că oricum nu ştiu nimic despre ea.”

Bineînţeles, am trecut prin diversele etape ale bolii. Am făcut operaţia. Operaţia a mers teribil de prost, era să mor de două ori. Dar am avut parte de nişte experienţe incredibil de frumoase în urma ei. Aş putea să scriu o carte întreagă despre cele zece zile petrecute în spital, pentru că a fost o experienţă de vârf.

După ce am ieşit din spital, mă adaptasem la a trăi complet în aici şi acum, în momentul prezent. Şi mă simţeam pretutindeni acasă. Chiar şi când mă aflam în altă ţară, aveam întotdeauna sentimentul de acasă. Iar senzaţia s-a accentuat la doi ani după boală, când am participat la o retragere solitară în Scoţia timp de o săptămână. Acolo am avut cea de-a treia mare experienţă de vârf, de claritate absolută. A fost ceva foarte important. Am ţinut un jurnal în fiecare zi petrecută acolo, pe baza căruia am scris o carte, care se numeşte “Momentul de zece minute”, pentru că experienţa a durat doar zece minute. Dar a fost atât de copleşitoare, încât chiar am refuzat să-mi împărtăşesc experienţa, pentru că am simţit că nu aveam cum să o descriu. Apoi, doi ani mai târziu, am scris cartea “Panorame din Infinit”. În ea, am scris mai aprofundat despre stările de după moarte.

Prin urmare, încredinţam în totalitate călăuzirea experienţelor mele companionului meu tăcut sau Sinelui Superior. Şi nu am căutat niciodată să am o experienţă extracorporală, dar când aveam una, întotdeauna era acolo ceva de învăţat, o lecţie despre viaţă.

Dar iată că m-am lungit cu introducerea la prima întrebare, anume: *este adevărat că ne începem evoluţia ca mineral, vegetal şi animal?*

Iată ce se întâmplă. Identitatea mea se află într-o stare pe care o descriu ca fiind cunoaştere. Adică, ce am descris mai devreme, un spaţiu interior de tăcere. Poţi obţine toate informaţiile pe care le doreşti adresându-te spaţiului tăcerii interioare, dacă mintea este liniştită. De aceea cred că meditaţia este un instrument atât de puternic şi toată lumea ar trebui să se apuce de ea, căci odată ce ne lăsăm mintea să se odihnească şi punem capăt monologului intern, atunci ne deschidem către Cunoscătorul interior, care este o stare de conştiinţă în care avem acces la câmpul cunoaşterii. Iar din acest câmp al cunoaşterii putem afla anumite chestiuni, putem obţine unele răspunsuri despre cum funcţionează lucrurile.

Aşadar, atunci când am citit această întrebare, răspunsul care mi-a venit este "Da" – eu simt că totul este conştiinţă. Nu există nimic în lume, nimic în afara noastră care să nu fie conştiinţă. Dacă luăm un creion, o floare, orice, totul este făcut din atomi, care, în esenţă, sunt inteligenţă. Şi nu ne putem îndoi de această realitate.

Dacă ne uităm în literatura de specialitate, s-a scris mult despre asta. S-a scris că totul este conştiinţă, fiecare floare este conştientă, dar oamenii asociază această conştiinţă cu spiritele naturii. Fără a fi influenţat de mitologie sau de cunoştinţele propagate ici şi colo, din punctul meu de vedere, totul este inteligenţă, iar această inteligenţă se organizează în jurul unor sisteme din natură. De exemplu, există sistemul climatic, există un sistem în jurul florilor sau al copacilor sau pădurilor, sunt sisteme de energie care se unesc şi conlucrează şi cooperează. Să luăm cazul unui munte, el are un sistem de energie care îl înconjoară şi o inteligenţă internă care face ca totul să funcţioneze în armonie cu toate celelalte aspecte din jur.

Există chiar şi o conştiinţă organizată în jurul organelor noastre interne sau al celulelor noastre. Fiecare celulă din corpul nostru este conştiinţă, este inteligenţă. Această inteligenţă este forţa primordială a tot ceea ce există.

Revenind la întrebare: ne-am început evoluţia în regnul mineral? Da, tot ce trăieşte pe Pământ, inteligenţa, conştiinţa este şi în minerale, este şi în plante, şi în animale, şi în insecte, este peste tot. Evoluţia

noastră, adică a acestei conştiinţe mai vaste, trece prin toate formele de viaţă, prin toate aceste organizări, până când se individualizează ca un organism cu o identitate proprie şi conştient de sine. Asta suntem noi. Suntem punctul culminant al inteligenţei de pretutindeni, care se specializează şi se individualizează sub forma unei fiinţe umane.

Noi purtăm toată arhiva istoriei noastre de mineral, de plantă, de animal, de insectă. Avem toate aceste informaţii în noi. Deci, în orice moment, putem apela la acest câmp de conştiinţă şi să devenim conştienţi de istoria noastră evolutivă. Şi vom descoperi, aşa cum am descris în cartea mea “Panorame din Infinit”, că am avut multe, multe experienţe ca fiinţe umane în diferite forme şi condiţii. Şi putem, de asemenea, să ne reamintim şi de experienţa noastră ca vulpe sau ca pasăre. Odată ce am obţinut accesul complet la starea noastră esenţială, putem înţelege cu uşurinţă tot ceea ce există în lumea noastră şi ne putem reconecta cu orice dorim. Pentru că, odată ce ne întoarcem la Conştiinţa noastră Sursă, începem să ne înţelegem adevărata noastră natură. Iar adevărata noastră natură nu este aspectul nostru fizic, ci Conştiinţa unităţii.

Nu o spun doar pentru că am reflectat mult la asta, ci am simţit-o cu adevărat. Am trăit-o de atâtea ori şi chiar am scris un capitol în cartea mea “Panorame din Infinit”, pentru a o explica mai bine, pe baza unei experienţe avute de mine, descriind viaţa ca pe o tapiserie. Totalitatea mea şi a fiecăruia dintre noi este un conglomerat de centre energetice, unde fiecare centru energetic este o experienţă. Iar acea experienţă poate fi orice am trăit vreodată. Când ajungem la o stare de conştiinţă unificată superioară, ne putem urmări identitatea până la orice formă fizică am animat în trecut, fie că e vorba de un munte, fie că e vorba de o insectă sau de o altă fiinţă umană de care nu ne mai amintim nimic.

Recent, am avut o experienţă de întoarcere în timp şi m-am cam speriat când m-am întors în trup, pentru că fusesem un gheţar. M-am văzut pe mine însumi ca fiind doi pereţi masivi de gheaţă şi între ei era apă. Şi nu se întâmpla nimic. Nu s-a întâmplat nimic timp de mii şi mii de ani. Eram doar un munte de gheaţă şi era apă, linişte, un sentiment de izolare totală. A durat mii şi mii şi mii şi mii de ani. Asta era experienţa mea. Şi ştiam că am acea experienţă, pentru că eram conştient ca aisberg, aveam inteligenţa acestui aisberg şi îl trăiam organic.
În 2013, când am avut cea de-a doua experienţă de claritate, am simţit şi suferinţa fiecărei creaturi vii, a fiecărei fiinţe umane. Era atât de intensă şi de copleşitoare, încât m-a salvat doar trăirea opusului absolut, adică bucuria fiecărei fiinţe vii. Aşa ceva nu poate fi trăit într-un corp fizic,

pentru că experienţa este cosmică. Se petrecea într-o stare de unitate. Atunci am devenit una cu totul.

Pe această bază îmi întemeiez afirmaţiile. Ceea ce spun vine din acest spaţiu, din acest spaţiu al experienţei interioare.

16 noiembrie 2021

https://vimeo.com/639704214

Acesta este un extras din interviul pentru emisiunea de radio “Lighting the Void”, găzduită de Joe Rupe www.lightingthevoid.com

Proiecţia astrală în visele altor oameni şi ajutorul oferit lor în timpul stării de vis

Am avut o bună interacţiune cu oamenii în timpul viselor acestora. Recent, am vizitat un cuplu oarecare care trecea printr-un divorţ. Ei îşi manifestaseră problemele la nivelul astral. Trebuie să ţineţi cont de faptul că noi creăm câte o copie a gândurilor noastre, a problemelor noastre într-un fel de formă-gând, căreia îi dăm consistenţă astrală. De exemplu, acest cuplu locuia la nivel astral într-o casă foarte şubredă, cu goluri mari în pereţi şi al cărei acoperiş se prăbuşea. Deci casa în care locuiau reprezenta căsnicia lor care se destrăma. Intrând în această casă, eram pe deplin conştient şi ştiam că această femeie visa şi că, din conflictul pe care îl trăia, crease această copie a casei reale, care însă se dărâma. Am intrat în casă şi am început să vorbesc cu ea, încercând să îi ofer claritate şi o energie care să o ajute să îşi rezolve problema conjugală. Am făcut-o printr-un transfer instantaneu de energie de la nivelul inimii. I-am trimis multă iubire şi, odată cu această iubire, i-am trimis şi o energie mai înaltă, care să-i dea claritate în viaţă.

Deci, avea câţiva prieteni în jur în acest vis al ei şi am mers după ea în bucătărie şi, imediat ce am intrat, ne-am scufundat în pământ, care era ca o mlaştină. I-am spus “Uite, vezi ce se întâmplă aici? Totul este foarte instabil aici unde locuieşti”. Iar ea a spus “O, asta îi ajută pe copii să nu se lovească la picioare”. Atunci mi-am dat seama că trăia o mare anxietate, nelinişte. Şi am început să transfer acea energie către ea. Imediat ce am făcut asta, s-a înveselit, iar solul pe care călcam a redevenit solid. A fost un fenomen foarte interesant.

- Credeţi că această doamnă îşi aminteşte acest fenomen sau întregul vis?

- Sunt şi eu curios. Nu o cunoşteam pe această doamnă, ar fi fost foarte interesant de aflat reacţia ei. Dar am avut propria viziune intuitivă dintr-o perspectivă mai înaltă că, atunci când s-a trezit, s-a simţit mult mai plină de speranţă, pentru că i-am spus că trebuie să accepte faptul că

mariajul ei s-a încheiat şi că trebuie să privească lucrurile dintr-o perspectivă pozitivă şi să se gândească la viitor.

În cealaltă cameră, m-am ocupat puţin mai târziu şi de soţul ei, care trecea, desigur, prin ceva similar. Am lucrat puţin şi acolo, încercând să ajut cât mai mult posibil, pompând o energie de vibraţie superioară în vieţile lor, pentru a-i ajuta să facă faţă traumei teribile a căsniciei lor.

- Ştiu că aceste detalii ar putea fi un pic plictisitoare pentru cineva ca tine, care explorează aceste locuri tot timpul, dar sunt tare curios. Cum ne povesteai, ai vorbit cu părinţii tăi, ai ajutat-o pe această doamnă, cum ştii că asta se întâmplă cu adevărat, că nu este doar imaginaţia ta sau ceva inventat de tine. Cum ştii că este real?

- Haide să comparăm situaţia cu viaţa obişnuită. Te trezeşti dimineaţa, iei micul dejun, mergi la magazin, vorbeşti cu vânzătorul, cumperi o pâine şi pleci. De unde ştii că toate acestea sunt reale? Nu ai de unde şti. Ştii doar că eşti pe deplin conştient, eşti acolo şi interacţionezi cu o persoană. Persoana are propriul său caracter, pe care nu ai putea să-l inventezi tu. Este exact acelaşi lucru şi la nivelul următor. Sunt pe deplin conştient.

Acum, există o diferenţă dintre un vis lucid şi o experienţă în afara corpului... Într-un vis lucid, de obicei, se derulează o formă de naraţiune, se întâmplă ceva. Există metafore, adică aspecte animate provenind din subconştientul tău, ar putea fi un câine cu două capete care aleargă, sau cine ştie ce altceva. Oricât de ciudate ar fi acestea, se întâmplă în vis. În schimb, atunci când eşti proiectat în afara corpului, aceste elemente suprarealiste – deşi pot apare şi aspecte suprarealiste, în funcţie de zona astrală în care te afli – dar totul este mult mai realist.

O măsură de siguranţă pe care o iau de fiecare dată când am o experienţă extracorporală, primul lucru pe care îl fac este să-mi asigur conştiinţa de aici-şi-acum. E la fel cum facem în viaţa reală, în starea de veghe: suntem aici, suntem acum, gândim, suntem o persoană, ştim cine suntem, ştim ce vrem să facem. Deci primul lucru pe care îl fac atunci când am o experienţă extracorporală este să devin perfect conştient de aici-şi-acum, să fiu sigur de identitatea mea.

Odată ce am pus la punct aceste lucruri, abia apoi explorez lumea. Mă duc să vorbesc cu oamenii, vorbesc cu mama mea. De exemplu, am întrebat-o ce a făcut de când a murit şi mi-a povestit cum progresează. Şi sunt o mulţime de alte fenomene – toate sunt detaliate în cărţile mele – lucruri absolut reale, nu sunt produse ale imaginaţiei sau altceva.

Deci acesta este singurul mod în care poţi fi sigur că te afli în astral. Eşti ferm stabilit în conştiinţa de aici-şi-acum? Eşti absolut sigur care ţi-e identitatea în starea de veghe? Dacă aceşti factori sunt întruniţi, atunci ştii că nu îţi imaginezi, nu eşti într-o lume de vis.

- Un alt lucru interesant în schema dimensiunilor desenată de tine, ceva oarecum înfricoşător, acel loc în care am ajuns eu este, poate, la un nivel inferior faţă de nivelul astral, arătând mai degrabă ca un plan dimensional negativ inferior, de tip infernal.

- Da, aici este o chestiune. De exemplu, să spunem că avem o mare nelinişte. Atunci când suntem anxioşi în viaţa reală, de obicei, vedem lucrurile uşor întunecate, că cerul ar fi cam gri, chiar şi când privim apusul soarelui, ne concentrăm mai degrabă pe norii care obturează Soarele decât pe culorile frumoase. Când suntem deprimaţi, nu suntem în stare de a aprecia lucrurile frumoase.

Când murim, să zicem, şi avem o stare negativă, vom atrage spre noi tot lucruri negative, întunecate. Şi din cauza stării lor generale de conştiinţă, oamenii aflaţi într-o stare foarte negativă îşi atrag un mediu foarte negativ. Dacă vizitaţi acele niveluri, veţi descoperi că există foarte puţină lumină, totul este destul de întunecat, destul de gri. Casele nu au ferestre, oamenii umblă în haine ponosite, arată vlăguiţi. Uneori, arată bătrâni şi decrepiţi, dacă sunt într-o stare foarte proastă. Nu trăiesc în case, ci în cocioabe. Dar toate acestea sunt reflexiile interiorului lor, ale minţii lor.

Oamenii aflaţi într-o stare mentală mai pozitivă, persoana obişnuită, îşi trăieşte viaţa aşa cum o facem şi noi aici, cu părţi bune şi părţi rele.

Însă oamenii într-o stare mentală mai pozitivă, sunt atraşi într-un mediu care este foarte frumos, luxuriant, cu o vegetaţie foarte frumoasă, peisaje foarte însorite. De aici a provenit şi ideea de rai, de lumi paradisiace.

Şi bineînţeles, conform emoţiilor noastre, putem ajunge la niveluri foarte înalte, unde poţi să trăieşti chiar o stare de extaz, sau ceea ce sugerează acest cuvânt.

- Oamenii rămân blocaţi în această stare? Pot rămâne blocaţi în dimensiunile negative?

- Da, da. Pot, dacă nu sunt motivaţi să aspire la ceva mai bun şi dacă sunt dependenţi de gândurile lor negative. Pentru că există oameni care,

pur şi simplu, nu vor să iasă din stările negative, care îşi plâng de milă, care au resentimente, care sunt supăraţi tot timpul. Aceştia sunt genul de oameni care tind să rămână blocaţi acolo.

Am o expresie favorită: “Atunci când oamenii mor, lumea lor interioară devine realitatea exterioară”. Dacă eşti o persoană veselă, dacă eşti bine adaptată, dacă eşti pozitivă, dacă trăieşti prin inimă, atunci trăieşti într-un mediu foarte frumos şi senin. Dacă eşti opusul, atunci trăieşti într-un mediu foarte întunecat, de subsol.

Şi modalitatea de a ieşi de acolo este cu ajutorul altora care îţi vorbesc sau îţi dau energie, te fac să râzi şi, într-un fel sau altul, sparg tiparul psihic în care te complăceai şi apoi te călăuzesc să ieşi complet din el.

Sau, pur şi simplu, poţi să ai o revelaţie despre starea ta şi te gândeşti “Ei bine, m-am cam plictisit de asta. Acum vreau să trec mai departe”. Şi apoi te concentrezi pe altceva. Este interesant că, aflându-te în aceste regiuni mai întunecate, în momentul în care ai această revelaţie sau străpungere mentală... Să spunem că trăieşti într-un loc foarte întunecat. Lângă cocioaba ta este un copac fără frunze, complet golaş, însă atunci când are loc această schimbare în tine, vezi aproape instantaneu cum copacului îi răsar frunze verzi – care este un fenomen pe care l-am observat şi eu. Dintr-o dată lucrurile devin un pic mai bune, arată mai bine. Apoi vezi o frunză sau chiar o floare răsărind din pământ, care este o oglindire a schimbării stării tale de spirit. Şi te gândeşti “O, ce frumos e!”. Iar în momentul în care apare această emoţie pozitivă, brusc, şi alte lucruri încep să crească în jurul tău. Deci se poate, cu atitudinea potrivită, să ieşi foarte repede din această stare, încurajat de manifestarea gândurilor tale pozitive.

22 noiembrie 2021

https://vimeo.com/640735166

Este călătoria astrală o iluzie a minţii?

DE UNDE ŞTII CĂ EXPERIENŢELE TALE SUNT REALE ŞI NU DOAR UN FEL DE IMAGINAŢIE SAU O ILUZIE A CREIERULUI? AR PUTEA FI UN TRUC AL MINŢII CEEA CE TRĂIEŞTI?

De unde ştiu eu că experienţele mele sunt reale şi nu doar un fel de imaginaţie sau iluzie a creierului? Ar putea fi un truc al minţii ceea ce trăiesc?

Este o chestiune foarte importantă, deoarece chiar şi cei care mi-au citit cărţile şi mă urmăresc pe YouTube vin mereu cu acest gen de întrebări.

Trebuie să clarific faptul că există o diferenţă între mine şi un medium. Un medium se bazează pe ceea ce aude, pe ceea ce i se spune, pe impresiile pe care le primeşte şi aşa mai departe. În schimb, un explorator extracorporal iese din această dimensiune fizică şi are o conştiinţă de veghe într-un alt nivel de realitate. Care nivel de realitate este foarte concret, este la fel de solid ca realitatea fizică. Ba chiar, deoarece conştiinţa devine mult mai lucidă şi mai clară, acea lume devine şi mai reală decât această realitate.

Aşadar la întrebarea dacă “ar putea fi o păcăleală a minţii?”, răspunsul este clar că nu, pentru că în caz contrar, am putea spune că şi ceea ce trăim în viaţa fizică este, în egală măsură, o păcăleală a minţii. Dar acolo sunt pe deplin conştient, am toate simţurile treze, pot vedea, pot vorbi cu oamenii, pot mirosi, pot mânca, pot face tot ceea ce fac şi aici, ba chiar mult mai mult, pentru că pot şi zbura, pot comunica cu oamenii telepatic şi le pot citi gândurile în aşa măsură, încât ele mă conduc efectiv în locul despre care îmi povestesc. Am avut o experienţă în care, când ei îmi povesteau despre familia lor, despre soţiile lor, puteam să văd realmente prin ochii lor şi să percep, prin mintea lor, despre ce vorbeau de fapt. Deci experienţele sunt mult mai clare şi mai profunde decât în viaţa fizică.

Şi nu este doar atât. Pentru că am meditat timp de 50 de ani, am dobândit abilitatea de a-mi menţine concentrarea asupra stării de luciditate şi a o putea extinde – poate nu dincolo de normal, pentru că majoritatea experienţelor extracorporale şi celor în apropierea morţii sunt relativ scurte – dar când îţi concentrezi atenţia, poţi prelungi experienţa. Iar utilitatea ar fi că, cu cât stai acolo mai mult timp,

recunoşti că nu eşti într-o lume străină, ci că eşti acasă. Că în acel tărâm eşti un pic mai aproape de mediul tău natural, care este Conştiinţa superioară. Şi în acea stare de spirit, devine foarte clar că lumea fizică în care ne petrecem viaţa normală este aproape ca un vis, nu pare prea reală.

Am menţionat mai devreme că, odată, am petrecut şase ore în această stare de ieşire din corp, care devenise atât de reală şi eram atât de lucid, încât m-am întrebat dacă nu cumva am murit. Şi mă întorceam în trup la intervale regulate pentru a verifica dacă mai trăiesc sau nu.

Acesta este doar fundalul acestor experienţe extracorporale, pentru că, desigur, vezi acolo o mulţime de lucruri despre care nu prea se vorbeşte. Dacă nu vezi cu ochii tăi, dacă nu experimentezi lucrurile în persoană, atunci, ca medium, îţi va fi, probabil, foarte greu să înţelegi anumite lucruri, pentru că unele nu au niciun sens. Iar cei de dincolo mai degrabă evită să vorbească despre aceste lucruri, care sunt atât de greu de explicat. Sunt lucruri mărunte, de pildă, am observat cum aspectul fizic al oamenilor se schimba de la un moment la altul, pur şi simplu, pentru că aveau alte gânduri sau emoţii, care le afectau înfăţişarea, în aşa măsură, încât unii păreau chiar bolnavi atunci când abordau un subiect inconfortabil. Observăm această influenţă psihică şi aici, în planul fizic, dar într-o măsură mult mai mică.

Deci, la nivelul astral, gândul domină totul şi suntem foarte influenţaţi de ceea ce se întâmplă în mintea noastră. Şi nu numai atât, dar şi mediul extern este influenţat. Să zicem că ne plimbăm printr-o grădină frumoasă în planul astral şi, deodată, ne amintim de o traumă din copilărie sau o experienţă foarte neplăcută din trecutul nostru. Deodată, în jurul nostru, unele flori încep să se ofilească şi, brusc, atmosfera devine mai cenuşie.

Constatăm acelaşi lucru şi aici, pe această planetă, atunci când trecem printr-o depresie. Oricât de frumos ar fi mediul înconjurător, ni se pare a fi mai degrabă sumbru, chiar dacă soarele străluceşte. Nu-i mai simţim frumuseţea. Iar la nivel astral, această influenţă psihică este mult mai accentuată, astfel că percepem mediul înconjurător cu totul altfel. Iar când există şi alţi oameni prin preajmă, emoţia noastră poate fi atât de puternică, încât are un efect direct asupra mediului înconjurător, primind şi ei o mică doză din ceea ce simţim noi.

Acesta este un aspect foarte important, căci conţinutul minţii noastre ne va crea un mediu corespunzător. În funcţie de ce fel de oameni suntem, dacă, de exemplu, gândim mai mult negativ, vom fi atraşi de un

mediu care este mai monoton, în nuanţe de alb-negru sau gri, lipsit de culori şi de vegetaţie.

Deci există o mulţime de realităţi dimensionale spre care oamenii sunt atraşi în funcţie de personalitatea lor, de constituţia lor spirituală. Tocmai de aceea spunem că lumea astrală este multidimensională, fiindcă are nenumărate niveluri ale stărilor de conştiinţă.

O altă chestiune este, desigur, că noi creăm gânduri şi emoţii aici, în viaţa fizică, iar ceea ce creăm aici, cât timp suntem încă în viaţă, constituie nivelurile astrale din apropierea Pământului. Şi ele apar pentru că noi ne focalizăm majoritatea gândurilor asupra realităţii de zi cu zi, aspecte cotidiene, cum ar fi munca, joaca, politica, orice aspect la care ne gândim ca grup, ca o conştiinţă colectivă. Toate acestea se manifestă şi la nivel astral. Iar aceste niveluri astrale din apropierea Pământului sunt, practic, nişte copii ale fizicului. Când oamenii cu acest tip de mentalitate normală, să-i zicem pământeană, decedează, se vor pomeni în acest nivel astral asemănător celui pământesc. Şi am mai spus asta, că unii nici nu-şi dau seama că au murit, pentru că nu există nicio distincţie, nu găsesc indicii că ar fi într-o lume diferită. Asta, pentru că nivelul astral inferior este foarte similar cu nivelul pământesc, tot ceea ce avem aici se găseşte şi acolo.

Inevitabil, majoritatea oamenilor care trec dincolo şi se pomenesc pe acest nivel asemănător cu cel terestru vor fi întâmpinaţi de rude, prieteni sau cine se nimereşte, care îi vor introduce în noua lor viaţă. Dar nu vor petrece mult timp acolo, pentru că se vor simţi atraşi în mod natural de un mediu în ton cu starea lor interioară. Care, foarte probabil, va fi un mediu foarte pozitiv, un mediu frumos.

Prin urmare, majoritatea călătorilor astrali, în experienţele lor în afara corpului, vor gravita în jurul acestor niveluri apropiate de Pământ, pentru că acolo s-a focalizat mintea lor în timpul zilei. Şi, într-adevăr, este foarte dificil să treci mai sus. Şi de aceea, foarte mulţi călători astrali descriu aceste niveluri dimensionale inferioare.

Desigur, putem să ne deplasăm şi în alt mediu, odată ce am acumulat un pic de experienţă. Putem să transcendem aceste niveluri astrale inferioare şi să trecem la o stare mult mai înaltă. În acest scop, unii exploratori extracorporali au conceput diverse tehnici.

Una dintre tehnici este să ne dezobişnuim mintea cotidiană de a rămâne la nivelul pământesc, folosind diverse trucuri. Unii călători astrali spun că tot ce trebuie să faci este, pur şi simplu, să te învârţi pe loc. Asta îţi dezorientează mintea cotidiană şi, când te opreşti din

învârtit, te pomeneşti într-un mediu mai natural, mai congruent cu starea fiinţei tale, care, foarte adesea, este la un nivel mult mai înalt.

Cealaltă tehnică pe care am popularizat-o este să-ţi continui meditaţia sau să intonezi o mantră. Mantra pe care o folosesc eu este OM. Am descoperit că mantra OM este o linie directă către starea superioară de conştiinţă, către miezul creativităţii din Conştiinţa lui Dumnezeu, dacă vreţi. Este o mantră foarte, foarte puternică. Şi are raţiunea ei, care a fost menţionată în literatura ezoterică veche din Orient. Această mantră are diverse efecte. Dacă mintea este încă centrată asupra trăirilor pământene, ea ne poate ridica literalmente de la sol. De mai multe ori am probat-o. Intonând-o o singură dată, zbori literalmente prin aer, şi poate fi atât de puternică încât ajungi în spaţiul cosmic sau într-un mediu complet diferit. Nu funcţionează întotdeauna. Unii sunt doar mutaţi dintr-un loc în altul similar. Dar există diferite tehnici pentru a ne detaşa de atracţiile inferioare şi a putea merge în locuri mai elevate.

Deci acesta a fost răspunsul la prima parte a întrebării.

În privinţa întrebării dacă nu cumva este un truc al minţii – nu poate fi. Dacă ar fi aşa ceva, atunci mai degrabă viaţa pe care o ducem în lumea fizică este un truc al minţii, pentru că totul se simte mult mai real (în astral).

Şi un alt argument este că oamenii întâlniţi acolo sunt entităţi suverane, sunt indivizi, putem vorbi cu ei, nu ştim cine sunt, au propriile lor interese pe care caută să şi le îndeplinească, exact ca şi oamenii de aici. Am avut multe întâlniri cu mama mea, decedată, şi am putut vedea cum a evoluat în timp. Şi alţi cunoscuţi pe care i-am întâlnit dincolo, le-am putut sesiza individualitatea, independenţa, modul specific cum interacţionau între ei. Cumnatul meu este un foarte bun exemplu de om care a făcut progrese şi a început o viaţă complet nouă acolo.

25 noiembrie 2021

https://vimeo.com/640746892

După ce aţi depăşit nivelurile astrale şi aţi trecut în stările superioare de conştiinţă, aţi relatat nişte experienţe cu totul diferite.

Unele dintre întrebările pe care le am pe listă se referă la stări de conştiinţă mai elevate, la niveluri dimensionale mai înalte. Citez:

"ÎN CĂRŢILE DUMNEAVOASTRĂ AŢI DESCRIS UNELE CALITĂŢI UIMITOARE ALE FLORILOR ŞI VEGETAŢIEI ŞI CULORILE DE ACOLO, PE CARE AŢI ÎNCERCAT SĂ LE EXPRIMAŢI ÎN PICTURILE DUMNEAVOASTRĂ. NE PUTEŢI SPUNE MAI MULTE DESPRE ACEST ASPECT?"

Da. Trebuie să ţinem cont de faptul că, cu cât dimensiunile sunt mai înalte, cu cât avansăm prin dimensiuni, cu atât ne apropiem de Energia creatoare centrală şi cu atât viaţa devine mai bogată şi cu mai multe valenţe. Ceea ce vedem aici, pe planeta fizică, este doar o mică copie a ceea ce există acolo. Doar o foarte mică parte a Creaţiei coboară la nivelul fizic. În dimensiunile superioare găsim o faună şi o floră incredibil de variate şi într-o asemenea abundenţă, încât sunt aproape imposibil de descris. În plus, există regiuni diferite, cum ar fi, planete diferite. În timp ce, la nivel fizic, aceste planete sunt nelocuibile – sunt fie prea calde, fie prea reci, nu au atmosferă şi aşa mai departe – la nivelurile dimensionale superioare putem vizita acele planete şi găsim acolo un mediu unic, care nu are asemănare nicăieri în univers.

Deci viaţa devine mult mai variată cu cât urcăm mai sus prin dimensiuni.

Şi, bineînţeles, vedem flori, vegetaţie care, pur şi simplu, nu au echivalent aici. De pildă, există plante luminoase. M-am plimbat printr-o pădure şi am văzut plante care străluceau şi emiteau sunete muzicale şi dădeau o anumită energie, pe care o putem accesa, atunci când ne aflăm la aceste niveluri superioare – la fel cum, la nivelul fizic, putem accesa energia copacilor uitându-ne la ei, sau a plantelor culegând anumite ierburi ce conţin o anumită energie, ce poate fi vindecătoare, iar noi putem beneficia de aceste energii. Pe nivelurile dimensionale superioare este la fel, fiecare specie de plante are o amprentă unică. Dar cred că ar dura secole pentru a le cataloga şi a scrie o carte despre acest subiect. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru creaturi, pentru animale.

Şi mai era o altă întrebare aici:

“CE EXPERIENŢE AŢI AVUT LA NIVEL ASTRAL CU ANIMALELE, ATÂT DOMESTICE, CÂT ŞI SĂLBATICE?”.

Este foarte interesant, pentru că am văzut animale care nu au corespondent la nivel fizic. Iar unele animale erau ca nişte creaturi mitice, lei cu aripi şi fluturi incredibil de frumoşi, mult mai mari decât îi putem găsi pe Pământ.

Şi încă ceva, cel mai uimitor este că animalele sunt inteligente. Poţi să le vorbeşti, îţi dau răspunsuri inteligente, sunt mai înţelepte decât putem noi concepe. Pe Pământ, ţinem pe lângă noi animale de companie şi, de multe ori, le tratăm ca pe nişte fiinţe umane. Şi există un motiv întemeiat pentru asta, pentru că eu întotdeauna privesc animalele de companie – cum ar fi pisica noastră – le privesc ca pe nişte oameni într-o haină de blană. Atunci când mergem în planul astral, putem chiar să vorbim cu aceste animale, cu animalele noastre de companie – lucru pe care deja îl facem aici în mod instinctiv şi avem o relaţie personală reală, iar animalele noastre ne înţeleg mai profund decât ne putem noi da seama.

Am observat că, la nivel astral, inteligenţa acestor creaturi este incredibilă. Au o adevărată înţelepciune, pe care noi, aici, nu o egalăm nici pe departe. De aceea cred că este foarte important să respectăm animalele de lângă noi, pentru că toate au un suflet, toate au o existenţă mai vastă. Uneori mi se frânge inima când văd ce le facem acestor animale, cum le folosim şi cum le abuzăm. De exemplu, porcii sunt ţinuţi în spaţii mici închise, doar pentru a fi crescuţi ca hrană. Este oribil. Şi cred că conştiinţa noastră va trebui să se extindă şi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să acceptăm că avem de-a face cu viaţă inteligentă şi că nu ne putem permite să maltratăm aceste creaturi de aici.

Odată ce ajungem la nivel astral, ne dăm seama că putem comunica cu ele, că au o viaţă independentă şi că au de adus o mare contribuţie la viaţa noastră de aici. Am vrut să subliniez acest aspect, pentru că este foarte important ca atitudinea noastră, a tuturor, să se schimbe.

Un lucru mi-a devenit din ce în ce mai clar, mai ales când am trecut la nivelul dimensional superior, şi anume că nu există nimic în univers care să nu fie inteligent. Fiecare atom, fiecare celulă din corpul nostru are la bază pura inteligenţă. Şi luând în considerare implicaţiile acestui lucru, înseamnă că trăim într-un univers viu inteligent şi, dacă vom avea o atitudine corectă faţă de el, vom putea realiza lucruri uimitoare. Această atitudine s-a pierdut cu desăvârşire în societatea noastră materialistă

occidentală, unde facem o distincţie între noi şi lumea exterioară. Privim lumea în care trăim ca fiind separată de noi, ceea ce nu este adevărat. Suntem una cu ea.

Şi de aceea, unele culturi etnice, unele culturi străvechi, cum ar fi cele din Australia şi din pădurea amazoniană, au o relaţie complet diferită cu ea.

Când am fost în Grecia, am călătorit împreună cu un prieten care venea din Tanzania. L-am întâlnit cu ajutorul unei meditaţii şi am pornit împreună în această călătorie. Şi el era foarte, foarte în rezonanţă cu mediul înconjurător. Strămoşii lui proveneau dintr-un trib de războinici Masai şi era o persoană incredibil de intuitivă. A fost o adevărată experienţă să petrec 10 zile cu el în acest aşa-zis pelerinaj, în care am ajuns şi la Muntele Athos. El a oprit maşina, ne-am dat jos şi am privit un munte, iar el s-a urcat pe munte şi apoi mi-a spus “Acest munte este viu, muntele vorbeşte”. Şi într-adevăr, muntele unde am oprit era considerat, în Grecia antică, un munte sfânt, aflat în apropierea Oracolului din Delphi. Şi îndată ce mi-a povestit despre el, i-am putut simţi energia, i-am simţit personalitatea muntelui. Iar în jurul acestui munte exista un întreg sistem de energie inteligentă, care avea o influenţă asupra oamenilor, ca şi asupra animalelor care trăiau acolo. Şi avea, de asemenea, o influenţă asupra microclimatului din zonă. Deci muntele este un întreg univers. Orice mediu în care trăim are o inteligenţă a sa.

Când am ajuns în stările superioare de conştiinţă, am putut vedea această inteligenţă în toate. Şi nu mai exista nicio separare.

Cam atât în privinţa animalelor şi florilor. Trebuie să înţelegem că fiecare formă de viaţă este infuzată de o incredibilă inteligenţă originară.

Cu cât ne apropiem mai mult de fundamentul vieţii, de cele mai înalte stări de conştiinţă, putem vedea însăşi structura vieţii, putem vedea plantele în configuraţia lor fractală, cum au luat naştere, putem vedea cum s-au combinat energiile, chiar şi fundamentul lor matematic, exprimat în forme geometrice incredibil de complexe. Când ajungem la un nivel dimensional superior, vedem forme geometrice foarte complexe, care creează aceste plante. Şi sunt fantastic de complexe şi frumoase de privit.

Când ajungem în stări superioare, mai sus de nivelul astral, mediul este foarte bogat, fiind creaţia la începuturile sale. Şi întâlnim o frumuseţe aproape imposibil de descris. Am petrecut ceva timp acolo, unde m-am pierdut cu adevărat, pentru că totul era atât de complex şi atât de infinit. La fiecare colţ, intrai într-o lume complet nouă şi diferită. Şi singura cale de a găsi ieşirea este să-ţi aminteşti identitatea Ta de bază,

care este, în esenţă, iubirea. Atunci revii înapoi la Tine însuţi, care este o stare de claritate. Şi dacă nu eşti conectat într-un fel la această stare de claritate, la Tine însuţi, te poţi pierde cu uşurinţă în aceste lumi şi şi nu-ţi mai găseşti niciodată calea de ieşire, pentru că sunt atât de vaste şi atât de bogate.

Deci acestea au fost cele două chestiuni.

Pe măsură ce coborâm înspre tărâmul fizic, constatăm că complexitatea vieţii se diminuează puţin câte puţin. Dar chiar şi la nivelurile astrale medii, încă suntem copleşiţi de frumuseţea unor manifestări, fără asemănare pe planeta Pământ. Şi aş mai spune că majoritatea dintre noi, când vom muri, vom fi atraşi spre aceste niveluri astrale medii şi superioare, mai ales dacă ne-am angajat pe o cale a igienei psihologice, cum îi spun eu, în care ne dezvoltăm aspecte de personalitate prin care avem grijă de ceilalţi oameni, de bunăstarea celor din jurul nostru. Dacă ne dezvoltăm aceste atitudini pozitive de iubire, ne vor ajuta foarte mult atunci când vom trece la nivelul următor. Prin urmare, ar trebui să trăim zilnic sentimente de apreciere, de recunoştinţă. Aceste sentimente pozitive provenite din inimă ar trebui să devină starea noastră firească, modul nostru normal de operare, pe baza căruia să ne trăim viaţa. Şi orice emoţii negative ne-ar veni, ar trebui doar să le acceptăm şi să ne împăcăm cu ele, şi să privim toate lucrurile pe care le trăim din această stare naturală de preţuire.

29 noiembrie 2021

https://vimeo.com/644026215

Cum ne îmbrăcăm în Viaţa de Apoi? Ce se întâmplă cu relaţiile noastre de dragoste după moarte?

„ÎN VIAŢA FIZICĂ, HAINELE SUNT FOLOSITE CA INDICATORI DE RANG ŞI STATUT SOCIAL. ESTE LA FEL ŞI ÎN ASTRAL? LA NIVELURILE SUPERIOARE SE MAI POARTĂ HAINE? SE POATE VEDEA CULOAREA AUREI PRIN HAINĂ?"

Ce am observat eu în dimensiunile astrale apropiate de Pământ, este că purtăm hainele noastre obişnuite de zi cu zi. Nu există nicio diferenţă faţă de ceea ce purtăm aici. Ne îmbrăcăm cu blugi sau cu orice altceva în care ne simţim confortabil. Ceea ce purtăm aici continuăm să purtăm şi acolo, pe nivelurile apropiate de Pământ. Putem continua să purtăm astfel de haine. Şi am constatat că nici la nivelul astral mediu oamenii nu arată prea diferit. Am întâlnit oameni care erau mândri de aspectul lor.

Mi s-a întâmplat un lucru foarte interesant, pe care l-am consemnat în cartea mea "Panorame din Infinit". Cu câteva zile înainte de a avea această experienţă extracorporală, m-am dus la un magazin şi mi-am cumpărat o nouă pereche de pantaloni. Erau pantaloni destul de la modă, dar erau concepuţi pentru adolescenţi. Dar, fiind un individ obişnuit, nu prea sunt la curent cu moda şi chestiile astea. Când am ajuns acasă şi i-am îmbrăcat, soţia mea a râs şi a spus "Porţi haine la modă pentru adolescenţi".

Dar chestiunea interesantă a fost că am avut mai târziu o experienţă extracorporală şi eram îmbrăcat în exact aceiaşi pantaloni pe care îi cumpărasem cu câteva zile înainte de la magazin. Am întâlnit o familie în planul astral şi au început să discute despre pantalonii mei, care aveau nişte cusături încrucişate foarte la modă peste un genunchi, lucru destul de neobişnuit. Şi când am început să vorbesc cu femeia, deja îmi făcea o jachetă asortată, care avea cusături încrucişate similare şi era făcută dintr-o ţesătură similară. Acesta a devenit punctul central al conversaţiei noastre şi am întrebat-o "Cât de dificil este să confecţionezi lucruri aici?". Şi îi admiram abilitatea de a-mi crea o jachetă asortată la pantalonii mei de adolescent. A fost cu adevărat interesant.

Şi, bineînţeles, am observat că aceşti oameni purtau haine. Erau conştienţi de ceea ce purtau la fel cum suntem conştienţi şi aici.

Însă, pe măsură ce urcăm mai sus, acest interes pentru modă pare să se diminueze în favoarea energiei pe care o radiem. Dar încă pare foarte

natural să ne îmbrăcăm, pentru că hainele pe care le purtăm acolo sunt o extensie a personalităţii noastre, sunt modelate de aura noastră. Este ca şi cum ţesătura ar fi alcătuită din culorile aurei şi personalităţii noastre, fiind în armonie cu fiinţa noastră interioară. Şi astfel, în dimensiunile superioare, vezi oameni îmbrăcaţi foarte interesant şi foarte frumos, iar îmbrăcămintea este cu totul extraordinară.

Altceva în legătură cu hainele... Atunci când le-am întâlnit pe mama şi pe mătuşa mea, în perioada când aveam o mulţime de experienţe corporale, mi-au apărut îmbrăcate ca nişte adolescente care tocmai mergeau la discotecă, iar mama a murit când avea 75 de ani şi nici prin gând nu i-ar fi trecut să poarte altceva decât ceea ce se cuvine unui bătrân de 75 de ani. Dar acolo se întorsese la tinereţe şi la entuziasmul de a fi din nou tânără şi fără restricţii de a se exprima aşa cum îi vine. Când le-am întâlnit, se comportau ca nişte adolescente şi nu am recunoscut-o deloc pe mama la început. Iar îmbrăcămintea lor era foarte asemănătoare cu cea a tinerilor. Am recunoscut-o abia când m-a îmbrăţişat şi atunci am ştiut că era mama. Iar ea a râs şi s-au distrat, demonstrându-mi că nu există limitări în astfel de chestiuni.

La niveluri mult mai înalte unde am văzut îmbrăcăminte, odată am întâlnit o fiinţă extraterestră. Erau îmbrăcaţi incredibil, nu numai că pielea lor era diferită şi luminoasă şi culorile se schimbau şi străluceau prin ei, dar aveau şi un aspect foarte umanoid. Dar hainele lor erau făcute dintr-un material care nu are echivalent pe Pământul fizic. De asemenea, hainele li se schimbau în funcţie de ceremonia la care participau. Şi am mai observat că oamenii fac nunţi la nivel astral, unde se îmbracă corespunzător.

Deci, da, hainele sunt folosite pentru exprimarea de sine, la fel cum folosim aici moda.

Următoarea întrebare este:

"OAMENII CONTINUĂ SĂ TRĂIASCĂ ÎN FAMILII? DACĂ DA, SUNT ACELEAŞI FAMILII PE CARE LE-AU AVUT ÎN TIMPUL VIEŢII? SAU CAUTĂ PERSOANELE PE CARE LE-AU CUNOSCUT ÎN VIEŢILE ANTERIOARE?"

Este o chestiune foarte interesantă. Dacă pe Pământ unii oameni îndură o căsnicie doar pentru că nu vor să divorţeze, din cauza situaţiei, din cauza obişnuinţei şi îi leagă foarte puţine sentimente, odată ce trec la nivelul următor, foarte des observăm că mariajul este dizolvat. Sau oamenii îşi reamintesc scânteia iniţială pe care au avut-o la începutul

căsniciei şi, dintr-o dată, devine foarte clar că s-au dezamăgit reciproc, aşa că pot începe o nouă relaţie unul cu celălalt. Dintr-o perspectivă mult mai largă şi o înţelegere mult mai profundă a sufletului celeilalte persoane, devenind conştienţi că au ratat o ocazie, văd viaţa de după moarte ca pe o oportunitate pentru o nouă căsătorie, reînnoindu-şi jurămintele, aşa cum fac şi unii oameni pe Pământ, după ce au trecut printr-un proces de conştientizare.

Pe de altă parte, desigur, dacă există deja o legătură de iubire, această legătură de iubire va fi mai puternică, sau cel puţin se va menţine aceeaşi. Dar ea şi poate evolua, pentru că acolo avem oportunităţi mult mai mari, pe care nu le aveam aici. Eram împiedicaţi de chestiuni precum constrângerile financiare, de diverse griji, care toate au dispărut şi acum avem ocazia de a ne concentra asupra lucrurilor autentice, care sunt fundamentul vieţii noastre. Suntem eliberaţi de poverile pe care le aveam în trecut.

Şi mai este ceva referitor la relaţia de iubire dintre doi oameni. Odată ce trecem acolo, ea poate înflori în ceva ce nu am putut trăi niciodată la nivelul de aici, pentru că avem la dispoziţie puteri mult mai mari, o stare de conştiinţă mult mai extinsă, în care sensibilitatea şi activităţile noastre sunt mult îmbunătăţite. Şi intrăm într-o relaţie mult mai plăcută cu oamenii pe care i-am cunoscut, pentru că mintea noastră s-a extins. Astfel că aprecierea unuia faţă de celălalt devine mai mare şi ne aprofundăm relaţia. Acest lucru este foarte important de reţinut.

Am mai observat un lucru. Când eram în afara corpului, am întâlnit oameni care erau prieteni foarte vechi. Şi am avut un şoc mental, încercând să-mi amintesc "Stai aşa, unde locuiesc aceşti oameni în nivelul fizic?". Am încercat să-mi amintesc cine erau, îmi erau foarte familiari şi îi cunoşteam îndeaproape, şi totuşi, nu aveam de unde-i lua la nivel fizic. Aşadar, de fapt, ne conectăm şi cu prieteni şi rude (din alte vieţi) care nu au avut nicio încarnare fizică în timpul încarnării noastre pe Pământ. Îi recunoaştem, ne întâlnim cu ei, ne reunim cu ei, sunt prieteni foarte vechi şi îi cunoaştem foarte bine.

În anii '70, mi-am întâlnit ghidul spiritual, era un înţelept chinez care m-a antrenat la nivel astral pentru a intra în stări superioare de conştiinţă. Prima dată când l-am întâlnit, am simţit că era un prieten pe care îl cunoscusem cu 2-3000 de ani în urmă, când am fost buni prieteni. Dar acum a devenit profesorul meu şi s-a folosit de experienţele mele extracorporale pentru a mă instrui să intru într-o stare superioară de conştiinţă. În anul 1980, m-a condus în aceste stări superioare, pe care le-am descris în cartea "Omul multidimensional".

Aşa că da, familiile pe care le avem aici şi relaţiile de dragoste pe care le-am avut aici nu dispar, ele încă mai există acolo. Şi dacă am şti cât de puternică este o relaţie de dragoste, am putea să ne bazăm pe ea pentru a ne conecta cu dragii de acolo cât timp încă mai suntem aici. Şi să ne continuăm relaţia, acceptând că ei nu mai sunt în planul fizic. Putem chiar să ne îmbunătăţim relaţia. Problema noastră este că ne focalizăm într-atât de mult pe viaţa noastră materială şi limitată, încât nu profităm de relaţie. Întotdeauna am spus "dragostea este cel mai puternic liant pentru a continua o relaţie".

De exemplu, oamenii care şi-au pierdut un copil, care şi-au pierdut un soţ sau o soţie sau un părinte, dacă se conectează prin dragoste, ajung cu un pas mai aproape de esenţa persoanei respective. Pe baza acestei iubiri, putem continua relaţia şi nu trebuie să trecem niciodată prin tragedia doliului, dacă ne conectăm la acest aspect sublim al dragostei noastre. Şi, bineînţeles, când ne va veni vremea, luăm cu noi acest sentiment la nivelul astral şi, pur şi simplu, ne reunim în mod natural cu acea persoană. Deci este foarte important ca oamenii care au pierdut pe cineva să ţină cont de acest lucru, astfel încât să nu mai sufere în doliu, aşa cum facem de obicei când pierdem pe cineva.

2 decembrie 2021

https://vimeo.com/650568101

Despre copiii din Viaţa de Apoi, despre sport şi recreere şi o întrebare profundă despre reîncarnare

"AŢI VĂZUT ŞI COPII? ERAU ÎNTR-O ZONĂ SEPARATĂ SAU POT FI VĂZUŢI PE STRĂZI? AŢI ÎNTÂLNIT COPII PE CARE I-AŢI CUNOSCUT CÂND TRĂIAU?"

Este o chestiune interesantă, copiii sunt numeroşi la nivelul astral, la fel ca şi aici, pentru că unii copii mor când sunt mici şi continuă să trăiască la nivelul astral, cresc, merg la şcoală, au părinţi, nişte oameni foarte iubitori, care nu au avut niciodată bucuria de a fi părinţi la nivelul fizic. Şi există şcoli şi locuri de joacă.

Am întâlnit copii, aşa cum întâlnesc copii şi aici. Şi pot fi la fel de neastâmpăraţi ca şi aici, şi la fel de liberi ca şi aici. Deci nu este o mare diferenţă, deoarece copiii sunt spirite libere, sunt inocenţi şi au tot potenţialul sau puterea sau oportunităţile de a creşte la nivel astral, chiar într-o măsură mult mai mare decât aici. Am avut destul de multe întâlniri cu copii, pe care nu le-am inserat într-un format narativ, fiindcă mi-am dat seama că trebuie să analizez mai profund unele relatări, care cuprind chestiuni complicate, cu acei copii care şi-au pierdut viaţa din cauza unor traume. Nu am vrut să intru în chestiunea asta până când nu mă lămuresc cum se rezolvă aceste lucruri, aşa că nu le-am inclus în carte.

Dar, în general, copiii care ajung la nivelul astral sunt foarte bine îngrijiţi şi au toate oportunităţile pe care poate că nu le-ar fi avut niciodată la acest nivel. Când ne gândim la ceea ce se întâmplă aici cu unii copii, poate unii sunt chiar traumatizaţi, putem fi siguri că, acolo, copiii sunt pe mâini foarte bune.

Următoarea întrebare:

"CE FAC OAMENII PENTRU A SE RECREA, SPORT? VIZITEAZĂ LOCURILE DE PE PĂMÂNT PE CARE NU LE-AU PUTUT VIZITA CÂT TIMP AU FOST ÎN VIAŢĂ?"

Pot vorbi doar din experienţele mele. Iar într-una din experienţele pe care le-am avut când eram în afara corpului, am ajuns la un nivel astral, pe un teren mare şi m-am trezi lovit în cap de o minge. Exact aşa a început experienţa. Iar tipul care a aruncat mingea mi-a dat astfel de înţeles că mă aflu în mijlocul jocului lor, un joc cu mingea, şi că ar trebui

să mă dau la o parte. A fost un fel de exprimare umoristică, dar am ieşit imediat de pe teren şi am privit apoi jocul lor cu mingea.

Primul lucru pe care l-am observat este că manevrează mingea folosindu-şi mintea. Iar mintea lor este incredibil de rapidă. Totul este accelerat. În astral, gândirea noastră capătă o vibraţie mult mai înaltă, gândim mai repede, reacţionăm mai repede, totul pare să se întâmple cu o viteză crescută, potrivindu-se cu frecvenţa nivelului respectiv.

Nu prea am auzit mediumi vorbind despre acest lucru, dar când îl trăieşti direct, poţi vedea că totul se petrece într-un ritm mai alert. Oamenii trăiesc la un nivel energetic mai ridicat şi trebuie să te obişnuieşti. Am constatat chiar că a fost nevoie să mă adaptez din greu, iar în unele împrejurări nu mă simţeam deloc în apele mele şi a trebuit să părăsesc acel loc, unde oamenii erau angrenaţi în nişte activităţi similare cu ce ar fi aici un parc de distracţii, un Disney World. Dar acolo, divertismentul este de zece ori mai intens, aşa că nu putem decât să fim invidioşi pe acei oameni. Sunt lucruri apropiate de ceea ce putem realiza şi noi, dar aici, jos, mintea noastră funcţionează cu o vibraţie mult mai coborâtă, suntem mult mai lenţi. Sistemul nostru nervos ne împiedică să lucrăm la potenţialul nostru maxim. În schimb, la nivel astral, aceste bariere sunt ridicate şi ajungem într-o stare destul de greu de menţinut, dacă suntem obişnuiţi cu nivelul fizic. De aceea, deseori încerc să găsesc un loc mai în concordanţă cu nivelul meu vibraţional lent, ceea ce, bineînţeles, pot găsi.

Dar în ceea ce priveşte divertismentul, sportul şi recreerea, nu am stat prea mult timp să le studiez, pentru că înclinaţia mea este spre artă. Am fost mult mai interesat să vizitez festivaluri de artă sau muzee de artă sau ateliere de artă – pentru că sunt de formaţie artist – şi să vizitez artişti şi să observ cum îşi produc operele.

Într-una dintre aceste ocazii, am observat cu uimire că aveam o expoziţie personală. În ciuda faptului că lucrez şi îmi câştig existenţa ca artist digital, la nivel astral sunt totuşi pictor, pentru că am fost format ca artist plastic la Academia din Hamburg şi am realizat picturi abstracte. Şi, spre marea mea surpriză, aveam expoziţii personale şi am recunoscut fiecare lucrare şi ştiam cum au luat naştere. Am avut o expoziţie mare, nu doar una, ci mai multe expoziţii.

Aşadar, noi ducem vieţi duble. Trăim doar în parte aici, dar adevăratul nostru potenţialul ni-l manifestăm la nivel astral, lucruri pe care nu ni le amintim întotdeauna când ne întoarcem. Pot apare unele fragmente presărate prin visele noastre. Oricare ar fi interesul nostru, îl

putem manifesta la nivel astral pe deplin în jocuri, fotbal sau şah sau artă sau orice altceva.

- Doar o mică întrebare pe care o pune Brenda. Cred că este foarte relevantă. Ar dori un răspuns scurt. Spune ea: "NU AM ÎNŢELES NICIODATĂ TREABA ASTA CU COPIII. DACĂ NE ÎNCARNĂM CA SUFLETE BĂTRÂNE, DE CE ÎNCĂ MAI TREBUIE SĂ CREŞTEM ÎN ASTRAL, DE CE NU NE ÎNTOARCEM IMEDIAT LA SUFLETUL NOSTRU PE CARE L-AM ÎNTRUPAT?" Aveţi vreo părere în privinţa asta?

- Da. Am încercat să explic mai înainte procesul reîncarnării. Felul în care l-am experimentat eu, este că, atunci când ajungem într-o stare de conştiinţă superioară, ne revedem vieţile trecute – eveniment pe care l-am descris în cartea mea "Panorame din Infinit". Le vedeam ca pe o tapiserie, asta ar fi cea mai bună metaforă. Mai exact, aceasta ar fi Fiinţa noastră completă, cuprinzând toate aceste vieţi şi nenumărate experienţe, de la cele mai elementare până la lucruri foarte complexe, inclusiv problemele pe care le-am creat. Fiecare aspect al nostru creează un centru energetic. Iar unele dintre aceste centre energetice sunt vieţi trecute, care se ramifică într-o reţea de experienţe adunate odată cu această viaţă trecută.

Dar s-au întâmplat şi multe alte lucruri. Au existat interacţiuni cu alte centre energetice, cu alţi oameni, care ne influenţează. Deci trăim într-o lume foarte complexă de energie, care constituie totalitatea noastră. Însă putem devenim cu adevărat conştienţi de ea doar când depăşim nivelul astral şi intrăm în starea de pură conştiinţă. Atunci putem vedea totalitatea a ceea ce suntem. Iar acolo, având această imagine de ansamblu, putem vedea centrele energetice care necesită o rezolvare.

La întrebarea "Cine organizează aceste reparaţii?", adesea se spune că ar fi "Lorzii karmei". De fapt, aşa cum am mai spus, este un proces autonom al unei inteligenţe superioare, care trage toate sforile şi urzeşte o nouă configuraţie, care devine o nouă viaţă. Iar această nouă viaţă nu seamănă cu viaţa noastră anterioară. Are o configuraţie complet nouă. S-ar putea să decidem că ar fi mai bine în această viaţă să ne schimbăm şi să devenim femeie sau bărbat, sau să avem anumite abilităţi şi nu altele. Astfel, toate aceste energii conlucrează şi ne creează noul cadru experienţial, în care problemele nerezolvate – un fel de noduri, de care

am devenit conştienţi – pot fi trăite şi rezolvate. Şi aşa generăm o nouă viaţă.

În cartea "Omul multidimensional", mi-am descris vieţile anterioare şi de unele nu sunt deloc mândru. Am înţeles de ce au fost aşa şi, după ce mi-am revăzut viaţa anterioară în timpul stării de extracorporalizare, am putut observa urme ale acelei vieţi trecute în viaţa mea prezentă. Şi mi-am spus "Asta chiar nu e bine, trebuie să mă ocup şi să rezolv chestia asta. Acest aspect din caracterul meu provine, de fapt, din acea viaţă anterioară foarte negativă."

Aşadar, atunci când avem ocazia să ne revedem vieţile trecute, devenim conştienţi de aceste noduri din inconştientul nostru, astfel încât să ne putem ocupa de ele. Asta se întâmplă foarte des în timpul meditaţiei profunde. În meditaţia profundă, intrăm în aceste zone, unde ne lovim de noduri şi probleme psihologice. Iar uneori ele izbucnesc la suprafaţă, iar omul trece prin ceea ce se numeşte "noaptea întunecată a sufletului". Omul devine brusc foarte deprimat, confruntându-se cu probleme care vin din trecut şi se gândeşte "Cum se poate aşa ceva, pentru că meditez şi ar trebui să fiu fericit şi relaxat?!" Nicidecum, prin meditaţie aducem la suprafaţă o mulţime de lucruri pe care va trebui să le înfruntăm şi să le rezolvăm.

6 decembrie 2021

https://vimeo.com/650568292

Ghizi puternici în planul astral. "OBE"-uri fără părăsirea corpului. Aicea, jos, nu suntem nişte sfinţi.

AŢI AVUT EXPERIENŢE CU FIINŢE PUTERNICE PE NIVELURILE ASTRALE?

Cea mai puternică persoană pe care am întâlnit-o la nivel astral a fost maestrul şi mentorul meu chinez, la mijlocul anilor '70. Avea o carismă incredibilă şi am devenit discipolul său. Mă instruia prin transmiterea directă de imagini, adoptând un limbaj pe care nu-l pot descrie altfel decât ca fiind simbolic. Fiecare simbol, mult mai complex decât limbajul nostru scris, conţinea o energie mult mai rafinată şi un aspect al conştiinţei prin care, treptat, am învăţat să înţeleg stările superioare de conştiinţă. Avea un fel foarte puternic de a transmite aceste simboluri. De fiecare dată când înţelegeam simbolul, aveam o revelaţie a acestor stări superioare de conştiinţă. Astfel mă instruia, mă pregătea să intru în aceste stări superioare de conştiinţă, care sunt mai sus de astral. Iar în 1980, eveniment povestit în ultimul capitol al cărţii mele "Omul multidimensional", m-a condus într-o călătorie interioară intensă, care s-a sfârşit într-o stare de claritate absolută.

Deci putem întâlni o mulţime de fiinţe puternice şi, adesea, ei se dezvăluie ca fiind ghizii noştri. Am întâlnit mai mulţi oameni care au devenit ghizii mei în diferite circumstanţe. Şi întotdeauna mă învăţau o lecţie.

De exemplu, unul dintre ghizi mi-a arătat cum să însoţesc oamenii care mureau şi treceau dincolo. Şi am avut parte de nenumăraţi muribunzi pe care a trebuit să-i preiau şi să-i conduc la nivelul astral. Dar nu-mi prea făcea plăcere, pentru că unele dintre decese fuseseră destul de stresante sau traumatizante.

Un alt ghid m-a dus în Chile, în anii '70, într-o cameră de tortură a guvernului dictatorial chilian. Şi eram într-o celulă de închisoare, unde un biet suflet a fost torturat până la moarte. Stăteam acolo cu acest ghid al meu pentru a ne asigura ca tranziţia lui să aibă loc într-o stare foarte pozitivă. A fost o experienţă în care am conştientizat câtă putere avea acest ghid, iar noi stăteam lângă bietul suflet ca să ne asigurăm că este oarecum îngrijit şi ferit de traume – pentru că a suferit o mulţime de traume în ultimele ore de viaţă – şi să fie trecut în siguranţă în lumea de dincolo. Dacă nu ar avea această asistenţă spirituală, atunci unii oameni

care suferă o moarte traumatizantă nu s-ar descurca prea bine dincolo, ar avea nevoie de mai mult timp de adaptare. Aşa că da, există multe fiinţe puternice pe care le putem atrage spre noi.

La începuturile experienţelor mele extracorporale, am avut un ghid care îşi cam bătea joc de mine. De exemplu, încercam să zbor şi nu mă descurcam prea bine, reuşeam să mă ridic doar la un metru sau trei deasupra solului. Iar motivul, pe care nu-l pricepeam, era că, în nivelurile dimensionale inferioare, dacă vrei să zbori, trebuie să ai o atitudine pozitivă. Dar eu mă chinuiam să zbor şi, treptat, deveneam foarte frustrat şi oarecum furios. Şi l-am simţit pe acest tip lângă mine, râdea şi apoi m-a luat de picioare şi m-a catapultat în aer. Cu ajutorul acestui impuls de energie am putut zbura cum trebuie. Aşa că există aproape întotdeauna cineva în apropiere care te va ajuta, iar aceste fiinţe sunt foarte puternice.

- Am avut câteva experienţe extracorporale spontane, cu excepţia uneia, care a fost indusă prin sugestie şi a fost o experienţă în doi. Am întâlnit persoana în astral şi i-am spus "aminteşte-ţi împrejurimile", iar a doua zi, când a venit la mine, m-a întrebat "cum erau împrejurimile?". Iar când i le-am descris, i-a căzut falca. Deci a fost o experienţă profundă. Am constatat că şi celelalte au avut un corespondent evident în starea de veghe. Încă una, pe scurt: Eram interesat de arhitectura din Cairo într-o experienţă extracorporală, aşa că mă aflu pe străzile din Cairo şi observ că, în spatele clădirilor la care mă uitam, se văd marile piramide. Ca mulţi alţii, credeam că piramidele sunt în mijlocul pustietăţii, dar de fapt, sunt chiar lângă Cairo. Şi nu am avut confirmarea decât mult mai târziu, aproape exact ca în scena din experienţa extracorporală. Astea au fost doar două dintre experienţele mele, am mai avut câteva, în general, spontane. Dv. mai aveţi experienţe extracorporale spontane?

- Poate că sună ciudat, dar nu prea mă interesează experienţele extracorporale... şi mă concentrez mai mult pe starea de aici şi acum. Pentru că, din 2013, când am avut acea experienţă radicală în Scoţia, de atunci am descoperit că nu trebuie să mergi nicăieri ca să trăieşti paradisul. Simţirea mea de acum este greu de descris, dar este un fel de beatitudine care stă la baza a tot ce există, care îi dă realităţii o foarte mare intensitate, este un aspect pe care nu îl poţi ignora. Şi este atât de captivant, încât nu vrei să pleci nicăieri, este atât de profund. Şi de aceea, nu prea mai sunt interesat de călătorii afară din corp... Cu mulţi ani în urmă, când a murit mama, aveam o motivaţie.

Încă mai am uneori experienţe extracorporale, dar se întâmplă când stau pe plajă şi ascult valurile. Dar nu se mai întâmplă prin părăsirea trupului, ci, pur şi simplu, devin conştient că mă aflu într-o dimensiune superioară. Şi am un fel de conştiinţă duală. Este ca atunci când scoţi capul din apă în timp ce înoţi sub apă. Realitatea ta fizică este sub apă, dar ocazional scoţi capul din apă şi te găseşti într-o altă realitate, ştiind foarte bine că ambele există concomitent. Se întâmplă, uneori, stând pe malul mării şi ascultând valurile sau mergând cu bicicleta pe faleză, deodată constat că o stare de conştiinţă mai înaltă preia controlul şi mă aflu într-un alt nivel dimensional, în timp ce sunt pe deplin conştient că, simultan, exist şi la nivelul fizic.

De asemenea, chiar la acest nivel fizic, când sunt relaxat şi nu mă preocupă nimic, pot vedea aspectele dimensionale superioare ale realităţii noastre fizice. Aşa că nu prea mai am motivaţie.

Pe de altă parte, când primesc o întrebare, de exemplu, cum a fost cea de săptămâna trecută: trecem prin toate formele de viaţă în evoluţia noastră până când devenim oameni? M-am gândit ce să răspund şi apoi am avut o experienţă extracorporală în care am devenit un gheţar şi am avut sentimentul clar că am fost acela. Este o experienţă nouă, dar foarte puternică, pentru că conştiinţa este peste tot. Şi este şi o chestiune de focalizare.

Prin urmare, nu mai seamănă cu experienţele de ieşire din corp cum le făceam în trecut, când, la începuturi, mă rostogoleam literalmente în afara corpului, îmi vedeam corpul în pat şi apoi experimentam fenomenul. Mai târziu, fenomenul a evoluat şi a devenit ceva complet diferit. Iar acum, este din nou ceva complet nou şi diferit. Şi nu am nicio idee unde va duce şi ce se va mai întâmpla. Dar nu mai sunt interesat de experienţele în afara corpului.

- Ajut la conducerea unui grup destinat persoanelor care au decis să rămână devotate partenerilor lor dragi decedaţi. Le facilităm interacţiunea şi comunicarea cu ei. Printre preocupările lor, care apar mereu, ar fi dacă încă mai au probleme cu partenerul sau poate că nu au terminat în cea mai bună relaţie ori chiar despărţiţi. Sau după ce a trecut dincolo, încep să aibă temeri şi îndoieli că partenerul lor are aceleaşi sentimente, că mai este disponibil pentru ei, că s-a reîncarnat sau nu a trecut mai sus. Mă întrebam dacă aţi dori să abordaţi aceste îngrijorări ale lor.

- Da, în primul rând, aş spune că toate conflictele pe care le avem în relaţii se bazează de obicei pe ignoranţă şi pe o lipsă de empatie. Problema este că ne dăm mai multă atenţie nouă înşine decât celeilalte persoane, pentru că încă ne considerăm ca fiind separaţi de cealaltă persoană. Or, în realitate, ceea ce face ca o relaţie să fie o relaţie este faptul că împărtăşim aceeaşi conştiinţă în esenţa fiinţei noastre. La nivel fundamental, suntem aceeaşi conştiinţă. Iar o relaţie foarte profundă manifestă acest aspect şi de aici, şi expresia "căsătoriile sunt legate în Ceruri", acest sentiment adânc.

Cred că, dacă oamenii au incertitudini, ei trebuie să lucreze asupra lor înşişi, să-şi hrănească iubirea şi să arate mai multă grijă pentru cealaltă persoană decât pentru sine. Cel mai înalt grad de altruism este să mergem pe calea iubirii, a iubirii adevărate faţă de cealaltă persoană. Nu vom găsi niciodată o persoană perfectă, nu există sfinţi în această lume, s-o recunoaştem.

Dacă-i întrebaţi pe copiii mei, probabil că văd o mulţime de defecte la mine, de care eu nu sunt deloc conştient. Soţia mea îmi spune mereu în glumă: "Vorbeşte cu ei, ca să afli cine eşti cu adevărat". Bineînţeles că eu sunt total imaculat, nu am niciun defect!

Adevărul este că nu suntem deloc nişte sfinţi. Avem aspecte asupra cărora trebuie să mai lucrăm. Eu şi soţia mea suntem împreună de 50 de ani şi considerăm aceste discrepanţe ca parte a căii de evoluţie. De fapt, este un lucru foarte bun să ne lovim de imperfecţiunile celuilalt, pentru că sunt cei mai mari învăţători ai noştri. Ne învaţă mai multe despre noi înşine decât am putea învăţa în orice alt mod. Aşa că, dacă partenerul nostru ne reproşează unele defecte, să spunem "Grozav, ce oportunitate! Nu eram conştient de asta, mulţumesc." În acest tip de relaţie, simţim recunoştinţă pentru imperfecţiunile celuilalt şi pentru imperfecţiunile noastre. Relaţiile sunt cele mai bune ocazii de a învăţa despre noi înşine. Iar dacă există fricţiuni, da, este o bună ocazie, neînţelegerile ne ajută să creştem. Deci totul e spre bine, da.

Cred că oamenii care au astfel de îndoieli, de fapt, ar trebui să le vadă ca pe o ocazie de a-şi pune în valoare dragostea şi recunoştinţa şi preţuirea, toate aceste sentimente pozitive. Şi atunci, totul se va rezolva de la sine.

8 decembrie 2021

https://vimeo.com/650568555

Natura experienţială a realităţii. Partea 1

Aş dori să vorbesc despre cum arată realitatea în stările de după moarte şi cum le-am trăit în timpul experienţelor mele extracorporale.

Primul lucru pe care aş vrea să îl spun este că realitatea de dincolo este foarte asemănătoare cu cea de aici. Prima dată când am observat că nu există moarte s-a întâmplat spontan prin 1969, 1970, când m-am trezit foarte devreme dimineaţa şi am avut brusc o revelaţie prin care mi-am dat seama că nu există moarte. Nu ştiu de unde mi-a venit, dar mă plimbam dimineaţa în lumina soarelui şi, brusc, mi-am dat seama că nu există moarte. Asta s-a întâmplat cu mult înainte de a avea experienţe extracorporale. Dar acest gând m-a frapat cu adevărat şi mi-am dat seama că nu există un sfârşit al vieţii, că ea continuă. Şi nu mi-am mai putut scoate asta din minte.

De atunci, am avut multe ocazii să verific că viaţa nu face pauză. Am trăit acest lucru personal în timpul experienţelor mele extracorporale. În unele dintre ele, era ca şi cum aş fi trecut dintr-o cameră în alta, nu a existat nici măcar o scurtă întrerupere a conştiinţei. Era exact aceeaşi experienţă vie a realităţii, fără nicio diferenţă.

Şi mi-am petrecut apoi următorii 40 de ani aprofundând tot mai mult fenomenul vieţii după moarte. După cum ştiţi, am scris două cărţi despre acest subiect. Aş vrea să subliniez doar câteva lucruri, pentru că lectura acestei cărţi durează, probabil, mai multe ore, care nu pot fi rezumate într-un scurt videoclip. Dar vreau să vă explic cum văd eu realitatea.

În primul rând, am avut diverse experienţe extracorporale. Una dintre ele, pe care am descris-o şi în "Panorame din Infinit", a fost foarte ciudată.

Deschid acum o paranteză: există întotdeauna posibilitatea ca să nu fie o experienţă în afara corpului, ci un vis lucid. Un vis lucid este, practic, un vis în care suntem complet lucizi, treji. Totuşi, pare complet real, însă conţinutul visului lucid este preluat din subconştient. Şi atunci pot apare confuzii. Aşa că, pentru a discerne între cele două stări, m-am obişnuit să îmi focalizez conştiinţa pe starea de aici-acum, concentrându-mă asupra unui obiect, până când vedeam doar obiectul. Puteau fi mâinile mele sau ceva de pe sol. Şi prin acest tip de focalizare, orice conţinut al visului se evapora. Asta putea însemna că, dacă oamenii provenind din experienţa mea onirică erau proiectaţi în realitate, pur şi

simplu, se evaporau în momentul când mă focalizam pe starea de aici-acum – deşi nu era o stare fizică, ci o copie a stării fizice sau o altă stare dimensională.

Acest lucru nu este uşor de înţeles, şi tocmai de aici provine definiţia pe care o dau realităţii, anume: atenţia totală la ceea ce există, fără nicio gândire, fără nicio proiecţie mentală. Prin urmare, primul lucru pe care l-am făcut de atunci încolo, ori de câte ori aveam o experienţă extracorporală, era să mă concentrez fie pe sol, fie pe mâini, până când căpătam completa conştiinţă de veghe şi până când eram absolut sigur că realitatea pe care o vedeam era o realitate consensuală aici-şi-acum. Pe această bază am înregistrat tot ce am văzut. Şi pe această bază eram sigur că aveam o experienţă obiectivă. Închid aici paranteza.

Iar experienţele acestea pot fi orice. Iată o experienţă despre care am scris în "Panorame din Infinit", care a fost foarte ciudată: M-am trezit într-un oraş care era, practic, desenat, era ca şi cum aş fi mers printr-un oraş alcătuit din desene şi personaje de desene animate. Eram foarte buimăcit şi mă gândeam "O, asta nu-i corect, acesta trebuie să fie un vis, pentru că nu-i ceva real". Deci m-am concentrat, dar în loc ca oraşul să dispară, a devenit din ce în ce mai real. Prin urmare, m-am gândit că ceva nu e în regulă, până când am observat, mergând mai departe pe drum, că erau acolo doi oameni având ceva semănând cu o tabletă iPad. Când am intrat în vorbă cu ei, am aflat că ei erau creatorii acestui oraş de desene animate, în care am nimerit din greşeală. I-am întrebat pe aceşti băieţi ce fac, iar ei mi-au spus "Acesta este hobby-ul nostru, creăm animaţii ce seamănă cu viaţa reală".

Şi asta m-a cam derutat, dar mi-a şi deschis tot acest domeniu al realităţii de după moarte, care este dirijat foarte mult de imaginaţia noastră. Este ca o realitate virtuală în care putem dezlănţui puteri, literalmente, din afara acestei lumi, şi lucruri pe care, pur şi simplu, nu le putem face aici. Am început de curând să facem astfel de lucruri prin intermediul realităţii virtuale, care este o tehnologie apărută recent. Dar la nivel astral, totul este mult mai spectaculos, mult mai intens, mult mai real.

Am cercetat tot felul de lucruri. Am început să investighez, de exemplu, fenomenul prin care mintea suprapune lucruri peste realitate. Şi apoi am descoperit că unii oameni ajung în zone ale vieţii de după moarte care par foarte reale, dar care sunt doar proiecţii ale minţii lor. Şi chiar am intrat uneori în aceste proiecţii.

Aici treburile încep să devină destul de complicate şi cred că voi dedica o întreagă carte explorării acestor fenomene, pentru că operează două aspecte.

Pe de o parte, există identitatea noastră subconştientă, experienţa noastră subconştientă, care se proiectează în lumea exterioară, dar în acelaşi timp ne şi atrage într-un câmp energetic consensual similar, care este în armonie cu ceea ce simţim şi ceea ce trăim. Deci atunci când avem o trăire negativă, vom fi atraşi automat într-un mediu conform cu trăirea noastră interioară.

Pe de altă parte, putem intra şi într-o experienţă subiectivă care se petrece doar în câmpul nostru vizual apropiat. Şi putem ieşi foarte repede din această experienţă. În esenţă, ceea ce trăim aici, fie că avem gânduri negative sau gânduri foarte frumoase, se întâmplă doar în câmpul realităţii noastre individuale, dar nu sunt vizibile şi celorlalţi oameni.

Iar asta complică totul foarte mult, căci, la nivel astral, tot ceea ce trăim în interior la modul subiectiv este tot o realitate. Şi singurul mod în care putem ieşi din această dilemă este să devenim perfect conştienţi. Acesta este lucrul cel mai important pe care l-am descoperit: pentru a obţine conştienţa lucidă, trebuie să ne concentrăm asupra stării pure de A FI. Iar atunci ni se deschid o foarte mare varietate de experienţe, putem călători în orice parte a acestei infinite şi frumoase lumi astrale, fără a fi deranjaţi de fanteziile noastre...

Majoritatea oamenilor care trec dincolo încă se identifică cu credinţele pe care le-au avut pe Pământ. Şi din cauza acestei identificări, sunt atraşi într-un mediu similar. Să spunem că aici locuieşti într-o casă cu grădină şi te-ai obişnuit foarte bine cu ea, ai prieteni şi aşa mai departe. Vei aduce această identificare în mod energetic în starea de după moarte şi nimic nu se va schimba prea mult. Fiind în continuare aceeaşi persoană, în mod natural, vei fi atras sau vei recrea mediul cu care eşti obişnuit. Acesta este cel mai natural lucru care se întâmplă cu oamenii, pentru că ei se identifică cu un anumit stil de viaţă, un anumit rol social, un anumit mediu. Vor duce acestea cu ei dincolo şi nu se va schimba nimic.

Acolo, când avem emoţii, ele se pot manifesta în două moduri: în noi şi în mediu, în diverse feluri, pentru că mediul este foarte receptiv la emoţiile noastre. Iată ce am experimentat eu, când am vizitat oameni la un nivel dimensional superior: erau oameni frumoşi şi purtau o conversaţie frumoasă, iar mediul devenea tot mai frumos. De pildă, să zicem, stăteam lângă un copac şi cineva exprima nişte gânduri frumoase, deodată, copacul înflorea. Deci mediul este foarte receptiv la

simţămintele noastre. Desigur, acelaşi lucru este valabil şi pe nivelurile negative.

Durează o vreme până când oamenii se obişnuiesc cu acest mediu de tip nou. Dar destul de repede, se obişnuiesc cu el. De exemplu, dacă vor să bea o ceaşcă de ceai, este de la sine înţeles că nu trebuie să pună ceainicul pe foc. Pur şi simplu, le apare o ceaşcă de ceai. În prima mea carte, "Omul multidimensional", am analizat aceste energii care se manifestă acolo. Există mai multe tipuri de energii, iar una dintre ele este energia creativă a anticipării: ceva cu care suntem obişnuiţi, ceva cu care ne identificăm ne este disponibil cu uşurinţă. Astfel, dacă vor să bea o ceaşcă de ceai şi se aşteaptă la o ceaşcă de ceai, este cel mai natural lucru din lume pentru locuitorii de acolo să le apară, dintr-o dată, o ceaşcă de ceai.

I-am întrebat: "Cum creaţi aceste lucruri?" şi mi-au răspuns "Vin de la sine, pur şi simplu, te aştepţi să apară". Şi atunci am încercat să fac o ceaşcă de ceai cum se cuvine, dar am obţinut doar un fel de ceaşcă dubioasă care avea scurgeri, iar ceaiul nu era decât apă chioară. Deci când am intenţionat să fac ceva într-un mod nu prea natural, nu a funcţionat la fel de bine ca atunci când m-aş fi aşteptat să apară brusc acel ceva.

După cum vedem, realitatea se schimbă complet la celălalt nivel dimensional. Dar oamenii care locuiesc acolo se obişnuiesc cu ea, o acceptă cu calm, a devenit un fel de a doua natură. Şi, desigur, se joacă cu aceste fenomene şi fac tot felul de lucruri.

10 decembrie 2021

https://vimeo.com/650568689

Natura experienţială a realităţii. Partea a 2-a

Şi abia acum încep nebuniile, după ce ne obişnuim cu noua stare de Acasă.

Să zicem că am murit cu toţii. Bine? În loc să stăm aici şi să facem o discuţie prin Zoom, să zicem că suntem la nivelul astral, care va fi exact aşa cum percepem realitatea de aici. Nu va fi nicio diferenţă. Dar imediat ce vom începe să devenim, într-un fel, mai conştienţi de starea noastră...

Şi acesta este un fenomen pe care îl auziţi foarte des relatat de oamenii care au avut o experienţă în preajma morţii (NDE). Întotdeauna când li se sugerează "O, poate că ai visat", ei răspund "Nu, nu a fost un vis. A fost mai real decât această viaţă". Exact aceasta este deseori senzaţia pe care o avem atunci când ne proiectăm în astral – totul devine mai real, avem un sentiment de super-realitate.

Iar pe măsură ce conştiinţa noastră devine mai lucidă, pe măsură ce ne obişnuim şi mintea noastră se expansionează, mediul devine tot mai sublim. Şi, în mod curios, totul devine mai real, culorile devin mai strălucitoare, mai vii. Brusc, percepţiile noastre sunt mult amplificate. Putem auzi mai bine, putem gusta mai bine, putem mirosi mai bine, putem citi gândurile oamenilor.

Şi nu numai atât. Când oamenii ne vorbesc despre, să zicem, vacanţa pe care au avut-o în Bahamas sau ceva de genul acesta, în loc să îi ascultăm, pur şi simplu, putem fi acolo cu ei şi putem trăi exact ceea ce încearcă să ne povestească, ca şi cum am fi acolo în realitate.

Astfel, treptat, pe măsură ce percepţiile ni se extind, ni se expansionează şi conştiinţa. Este ceva foarte interesant şi chiar adaugă o dimensiune complet nouă lumii de după moarte, despre care nu auzim povestindu-se prea des, deoarece majoritatea călătorilor astrali au ca motivaţie principală dorinţa de a se conecta cu persoanele pe care le-au pierdut în viaţa fizică. Acesta este interesul lor major. Dar eu am fost acolo de atâtea ori, am petrecut sute de ore în astral, ceea ce mi-a dat ocazia să-l cercetez mai în detaliu şi să-i aflu toate dedesubturile şi chichiţele.

Eu sunt în primul rând un îndrăgostit de meditaţie, nu mi-am propus să ajung în tărâmul Vieţii de Apoi sau să am experienţe extracorporale, nu asta m-a interesat în primul rând. Principala mea preocupare a fost să mă trezesc la potenţialul deplin al conştiinţei.

În prima mea carte, “Omul multidimensional”", am descris cum am găsit un ghid spiritual, un bătrân maestru chinez, care m-a introdus în stările superioare de conştiinţă. O făcea instruindu-mă, dându-mi sarcini mentale pe care trebuia să le rezolv. Trebuia să rezolv ghicitori şi apoi, mult mai târziu, comunica cu mine nu prin limbaj, ci prin imagini şi simboluri. Şi toate acele simboluri mi-au oferit o înţelegere ceva mai profundă a stărilor superioare de conştiinţă.

Iar după aproximativ cinci sau şase ani, m-a introdus direct în aceste stări superioare de conştiinţă. Şi aici lucrurile se schimbă cu adevărat. Până atunci experimentasem tărâmurile de după viaţă sau tărâmurile astrale, care sunt foarte legate de lucrurile cu care ne identificăm ca oameni, cu ceea ce ne place sau nu ne place, cu preferinţele noastre, cu identitatea noastră, cu ocupaţiile, cu abilităţile, cu familiile noastre, cu toate lucrurile pe care le simţim că ne alcătuiesc personalitatea.

Dar acestea nu reprezintă esenţa a ceea ce suntem cu adevărat. Pentru a ajunge într-o stare de conştiinţă mai înaltă, toate aceste identificări trebuie să fie abandonate, trebuie să renunţăm la ele. Asta se numeşte moartea ego-ului. Şi, aşa cum am prezentat într-un videoclip, am fost întrebat “Este aceasta ca a doua moarte după ce ai murit odată?”. Şi trebuie să răspund că da, există o a doua moarte, dacă vreţi să mergeţi atât de departe, care este moartea ego-ului.

Iar moartea ego-ului ne dezbracă de toate limitările pe care ni le autoimpunem atunci când ne identificăm cu anumite aspecte din viaţa noastră. Odată ce ele sunt înlăturate, devenim liberi, suntem eliberaţi şi, brusc, devine evident un alt aspect mult mai mare al nostru.

Asta se poate întâmpla în multe moduri diferite. Mie mi s-a întâmplat în mai multe ocazii. Într-o ocazie, meditam acasă şi, dintr-o dată, m-am simţit oarecum inconfortabil şi neliniştit, pentru că am simţit că mă pândea ceva special. Am continuat meditaţia şi atunci am descoperit că ceea ce mă aştepta era un alt aspect al meu, un aspect mai vast. Mă tot chema spre el şi am ştiut că, pentru a mă uni cu acest aspect al meu, trebuia să renunţ la ceea ce credeam că aş fi eu. Însă, în momentul în care am făcut-o, am observat că celălalt aspect era, de fapt, adevăratul eu. Acest eveniment a fost descris în literatură într-o varietate de moduri diferite. Dintr-o dată, mi-a fost înlăturată această limitare şi am simţit “O, sunt Acasă. Acesta sunt eu, cel adevărat”. Deci se poate petrece în multe feluri.

Într-o altă experienţă, mă simţeam ca şi cum aş fi fost împovărat de o haină grea cu care eram îmbrăcat, ca şi cum aş fi venit din frigul iernii şi aş fi intrat într-o cameră încălzită. Încă purtam haina de iarnă, iar

acolo era atât de cald, încât nu am mai putut suporta, aşa că a trebuit să arunc de pe mine această haină, care reprezenta, practic, identificarea mea cu ego-ul până să intru în această cameră călduroasă, care nu numai că era mai plăcută, dar era chiar casa mea, unde mă simţeam confortabil, eram eu cel real, cel care sunt cu adevărat.

Odată ce am trecut prin această a doua moarte, când depăşim acest prag, de fapt, devenim mai mult din ceea ce suntem deja şi, în loc să pierdem ceva, câştigăm calităţi incredibile şi noi. Devenim mai puternici, mai bucuroşi şi, desigur, lumea noastră devine incredibil de bogată, simţurile noastre se extind, conştiinţa noastră se expansionează. Este ceva cu totul nou, şi l-am abordat în videoclipurile anterioare.

Acum, revenind la percepţia realităţii, realitatea devine şi mai acută, tot mai reală, până când ajungem la miezul a ceea ce suntem cu adevărat, când toate lucrurile dinainte par a fi un fel de versiune redusă a Sinelui nostru real, par ca un vis. Viaţa noastră lumească, pe care o numim viaţă fizică, pur şi simplu, păleşte în semnificaţie. Devine ca un vis şi ne trezim în Viaţa eternă.

Şi nu numai atât, dar în această stare de conştiinţă superioară, vedem toate deghizările noastre, ceea ce am fost în toate vieţile diferite pe care le-am trăit înainte.

În schimb, la nivelul astral, abia ne amintim ultima viaţă trecută. Dar, cu puţin efort, pe cel mai înalt nivel astral, ne putem conecta la memoria noastră şi putem culege informaţii din vieţile anterioare. Putem chiar să întâlnim oameni, care nu sunt încarnaţi pe Pământ, dar care ne sunt prieteni vechi de câteva sute de ani, dintr-o viaţă trecută. Şi putem reaprinde aceste prietenii. Astfel, la nivel astral, în viaţa imediat după moarte, ne îmbunătăţim ideea despre cine am fost şi găsim mai mulţi prieteni decât credeam. Am fost foarte derutat de faptul că am întâlnit acolo prieteni foarte buni, dar când m-am întors în corpul fizic şi am încercat să îi plasez în realitatea fizică, nu am reuşit, pentru că erau prieteni doar la nivelul astral.

Deci cam aşa funcţionează realitatea, iar Realitatea mai mare face ca realitatea noastră fizică să pară doar un vis.

Acesta este un lucru despre care am simţit nevoia să vorbesc pentru a vă face o imagine mai bună despre ce este realitatea. Există o mulţime de speculaţii filozofice despre ce ar fi realitatea. Dar din punct de vedere experienţial, este mult mai mult şi s-ar putea scrie o carte întreagă numai pe baza experienţelor concrete.

13 decembrie 2021

https://vimeo.com/650568902

De ce sunt OBE-urile şi NDE-urile adesea diferite?

DE CE SUNT OBE-URILE ŞI NDE-URILE ADESEA DIFERITE?

E o întrebare bună. Diferă prin atât de multe. Primul motiv este că majoritatea NDE-urilor au loc ca urmare a vreunui traume. Deci punctul de intrare în NDE este complet diferit faţă de OBE. OBE-urile se întâmplă de obicei ca rezultat fie al meditaţiei, fie al viselor lucide, când punctul de intrare este complet diferit.

Iar majoritatea oamenilor care au o NDE nu au nicio cunoştinţă anterioară despre ce se întâmplă. Şi iată ce se întâmplă: oamenii sunt oarecum catapultaţi din corpul lor, dar nu ajung imediat în planul astral. De obicei sunt catapultaţi în dublul eteric, care este membrana ce leagă corpul fizic de corpul astral. Şi în această stare energetică, ei pot percepe în continuare prin simţurile fizice. Ceea ce relatează foarte des oamenii care au o NDE, primul lucru pe care îl observă – să zicem că este vorba de un accident – este că îşi pot vedea trupul întins pe stradă, sau trupul salvat de la înec sau în sala de operaţii. Şi de foarte multe ori relatează foarte exact ce s-a întâmplat în acel moment. Sunt în afara corpului lor, dar nu încă în corpul astral, ci doar în corpul eteric, care are toată percepţiile fizice. De aceea, pot adeseori să povestească cu acurateţe ce se întâmplă în acel moment.

Această stare energetică nu durează foarte mult şi, foarte curând, sunt transportaţi în corpul astral, ceea ce înseamnă că pierd contactul cu nivelul fizic şi intră în nivelul astral, iar acolo îşi întâlnesc rudele, pentru că ele se află la nivelul astral. Asta se întâmplă.

Prin urmare, într-o experienţă extracorporală, aşa cum am avut eu în primele luni când aveam OBE-uri, eram conştient de starea membranară a corpului eteric şi îmi puteam vedea corpul fizic. Ce mi s-a întâmplat mai târziu, a fost că am simţit cum corpul astral este starea naturală în care mă simţeam cel mai bine, starea de Acasă. Iar odată ce am făcut tranziţia în această stare de Acasă, nivelul astral, nu ne mai focalizăm pe nivelul eteric. Ne pierdem interesul pentru el. De aceea, călătorii astrali adesea ajung din starea fizică direct în starea astrală. Acesta este un aspect important, care explică de ce, atunci când oamenii încearcă să facă experimente – de exemplu, plasează nişte numere într-o altă cameră şi apoi îl roagă pe cel cu OBE-ul să se proiecteze afară din corp şi să citească numerele, pentru a obţine nişte dovezi veridice ale

stării extracorporale – de foarte multe ori, nu reuşesc, pentru că nu mai văd nivelul fizic, ci un corespondent astral. Foarte adesea, numerele sunt amestecate sau nu sunt percepute corect. Şi de aceea este atât de dificil să faci experimente.

Mai există un alt aspect al experienţelor extracorporale şi al experienţelor în preajma morţii şi anume cantiatea de energie eliberată. Personal, cred că există un aspect traumatic legat de ceea ce se întâmplă în timpul experienţei în apropierea morţii. Să zicem că omul are un atac de cord sau un accident, şi în acele momente cred că eliberează nişte substanţe chimice din creier, DMT sau ceva de genul acesta, care catapultează instantaneu conştiinţa într-o stare superioară de conştiinţă. Este aproape un proces automat. De aceea, o mulţime de experienţe în apropierea morţii se petrec la un nivel astral superior sau chiar la niveluri spirituale, pentru că este oarecum ca atunci când oamenii iau DMT sau ayahuasca sau orice alt drog şi se petrece un proces chimic similar. Cred că asta oferă impulsul iniţial către starea dimensională superioară. Este ca şi cum ar forţa deschiderea unei porţi prin acea experienţă traumatică, care îi catapultează într-o stare de conştiinţă superioară.

PUTEŢI FACE VREO COMPARAŢIE ÎNTRE RELATĂRILE NDE ŞI CEEA CE AŢI VĂZUT ÎN DIMENSIUNILE SUPERIOARE?

Da, există multe asemănări. Am avut o mulţime de experienţe care sunt relatate şi în NDE-uri. Dar sunt aproape sigur că majoritatea NDE-urilor nu au loc, de fapt, la cele mai înalte niveluri spirituale, ci la niveluri astrale superioare, bazându-mă pe descrierile respective. În dimensiunile spirituale superioare, peisajul este destul de diferit şi mediul este destul de diferit faţă de ceea ce este descris de obicei într-o NDE. De fapt, este foarte dificil de descris ce-i acolo, pentru că gândurile devin obiecte şi, la un nivel dimensional superior, chiar şi gândurile abstracte devin obiecte şi se manifestă ca nişte tipare fractalice tridimensionale, care pot fi foarte abstracte şi sunt foarte greu de descris. Dar când eşti acolo – şi acest lucru nu l-am prea găsit în descrierile experienţelor în apropierea morţii – apare fenomenul de sinestezie. De exemplu, vezi culori care au sunete şi obiecte care au o componentă sonoră. Sunetul emite culoare şi gândurile au forme, ceea ce este o experienţă cu totul diferită, este ca şi cum am merge la originea conştiinţei, acolo unde începe totul, şi începe incredibil de frumos. Nu este deloc uşor de descris, dar are un sens perfect atunci când eşti în mediul respectiv, pentru că orice se întâmplă este exprimat în acest context vizual.

Dacă ai un gând, să zicem, un gând despre generozitate. Având orice gând despre generozitate, deodată, îţi apare un obiect de animaţie tridimensional, care exprimă întreaga complexitate a gândului într-o singură ilustraţie. Intrând într-una din aceste forme-gând, mintea ta se extinde şi, dintr-o dată, ai la dispoziţie o întreagă lume de cunoştinţe.

Aceste lucruri sunt foarte greu de descris şi sunt foarte rar relatate în experienţele din preajma morţii. Aceste stări superioare de conştiinţă sunt adeseori denumite în literatura ocultă nivelul cauzal sau nivelul mental. Intri brusc într-un tip de realitate complet diferit, care te apropie şi te conectează mai bine cu centrul Fiinţei tale. Totul este mai intens, totul este la o scară mult mai largă, există mult mai mult spaţiu de manevră. De exemplu, când te gândeşti la ceva, chiar devii lucrul la care te gândeşti. Să zicem că te plimbi printr-un peisaj celest incredibil, nu doar că te plimbi prin el şi îl priveşti, ci tu eşti el. Este ceva atât de greu de descris. Tu însuţi eşti peisajul prin care te plimbi. Iar această experienţă îţi dă sentimentul incredibil că eşti Acasă, pentru că nu mai există o lume exterioară. Eşti Acasă, tu eşti lumea, nu eşti separat de ceea ce simţurile îţi transmit ca fiind experienţa.

Deci asta ar fi diferenţa dintre cele mai înalte stări de conştiinţă şi stările care sunt foarte adesea descrise în experienţele din apropierea morţii. Şi de aceea cred că experienţele propriu-zise din apropierea morţii ating foarte rar pragul acestei conştiinţe a unităţii.

15 decembrie 2021

https://vimeo.com/650569061

Răspunsuri despre Viaţa de Apoi (17)

Retrospectiva vieţii actuale şi retrospectiva vieţilor anterioare

POŢI SĂ NE VORBEŞTI DESPRE RETROSPECTIVA VIEŢII, JURGEN? AI AVUT VREODATĂ O RETROSPECTIVĂ A VIEŢII TALE SAU UNDE SE FACE RETROSPECTIVA VIEŢII?

Da, este un aspect foarte interesant. Eu personal nu am avut o retrospectivă a vieţii atunci când eram în afara corpului. Dar am avut experienţe cu întreaga panoramă a vieţii, care include şi toate vieţile mele anterioare. Iar asta-i altceva.

Retrospectiva vieţii, aşa cum o înţeleg eu, este un pachet de informaţii despre întreaga viaţă. Ea nu se desfăşoară foarte repede şi în ordine secvenţială, ci mai degrabă ai toată viaţa în faţă şi ai acces la toate aspectele, aproape instantaneu. Aşa cred eu că are loc. Doar aşa o înţeleg eu, pentru că aşa mi-am trăit vieţile anterioare. Când intru într-o anumită stare de conştiinţă, totul este acolo, stă expus în faţa mea. Voi încerca din nou să vă sugerez o imagine: imaginaţi-vă o pânză de păianjen tridimensională, cu milioane de puncte, precum celulele creierului. Există celulele nervoase şi fiecare celulă a creierului este conectată la alte celule ale creierului. Seamănă puţin cu imaginea asta, dar este ca o pânză cosmică tridimensională sau chiar cvadridimensională. Nu o vezi în detaliu, ci ca pe un întreg. Iar când o priveşti ca pe un întreg, eşti conştient de tot, eşti conştient simultan de fiecare viaţă pe care ai trăit-o sau de fiecare rol pe care l-ai jucat, căci pe lângă această viaţă, mai există şi alte vieţi.

Şi apoi se întâmplă ceva interesant. În momentul în care te concentrezi asupra unei anumite intersecţii, să o numim intersecţie, viaţa asupra căreia te concentrezi devine tridimensională, intri efectiv în acea viaţă. Şi pare la fel de reală ca şi viaţa actuală pe care o trăieşti la nivel fizic. Nu este absolut nicio diferenţă. Este o realitate în aici-acum, dar o trăieşti la fel cum ai trăit-o atunci, în acea viaţă trecută. În acelaşi timp, eşti conştient că eşti şi observatorul ei. De exemplu, în momentul în care se desfăşoară această experienţă, sunt conştient şi că stau în meditaţie. Oricând, mă pot retrage şi pot alege alt punct de interes, un alt punct de focalizare a atenţiei, care va deveni, la rândul lui, o realitate completă în aici-şi-acum. Prin urmare, în această stare de conştiinţă, ai la dispoziţie toate informaţiile pe care le-ai trăit ca o conştiinţă individuală, astfel încât poţi avea o privire de ansamblu.

Iar procesul nu se opreşte aici. Pentru că, în momentul în care intri în conştiinţa unităţii cu întregul, nu numai că ai acces la aspectele individuale legate de conştiinţa ta, ci şi la întreaga Conştiinţă universală. Aşa că, teoretic, deşi nu am experimentat asta până la capăt, dar ştiam că se poate, aveam un potenţial infinit de explorare. Poţi accesa orice informaţie din întregul univers. Poţi intra în ea şi o transformi într-o experienţă de aici-şi-acum. Asta mai poartă numele de arhiva akashică. De exemplu, te poţi focaliza pe o linie temporală, să zicem, atunci când au dispărut dinozaurii. Teoretic, poţi fi martor direct la ceea ce s-a întâmplat în momentul în care meteoritul a lovit planeta şi au murit toţi dinozaurii. Toate informaţiile sunt disponibile în baza de date cosmică. Iar odată ajuns în această stare de conştiinţă superioară, poţi accesa, literalmente, orice informaţii doreşti.

Acest lucru are repercusiuni incredibile, iar în cartea mea “Omul multidimensional”, am descoperit cum acest set de date activează experienţele de la nivelul astral. De exemplu, oamenii se întreabă adesea care sunt mecanismele din planul astral, cum de pot manifesta lucruri, cum, dacă mă gândesc la o ceaşcă de ceai, cum se poate ca, brusc, să apară o ceaşcă de ceai şi să o beau. Şi este un proces atât de natural şi de spontan, încât oamenii care trăiesc acolo nici nu se gândesc prea mult la el, pur şi simplu, îl acceptă, pentru că li se pare la fel de natural cum ni se pare nouă să mergem la serviciu sau să ne plimbăm sau să mergem la brutărie ca să cumpărăm nişte pâine.

Şi ce se petrece, de fapt, este că anticiparea noastră manifestă aproape instantaneu obiectele din baza de date. Deci nu e mare lucru când ne aflăm la nivelul astral. În esenţă, este chiar modul în care funcţionează conştiinţa. Iar în cartea mea “Omul multidimensional”, în anexă, am descris cum accesăm informaţiile şi ce fel de fel de energii psihice folosim pentru a manifesta diverse lucruri.

Încă ceva interesant. Am descris în “Panorame din infinit” că am întâlnit nişte oameni, era o familie, iar femeia a făcut un comentariu despre pantalonii mei şi, în timp ce vorbeam, mi-a şi făcut o jachetă asortată cu pantalonii. Când am întrebat-o “Cum faci asta, cum reuşeşti atât de repede să faci asta?”, ea a răspuns “Este foarte natural”. Am întrebat-o “Pot să încerc şi eu?” şi am încercat să fac o ceaşcă de ceai aşa cum ştiam eu. Dar în momentul în care am început să mă gândesc la tot procedeul, mi-a ieşit o mizerie totală, pentru că ceaşca arăta oribil, iar ceaiul, pe care mi-l imaginasem că va fi acolo, era ca apa. Deci, foarte important, în momentul în care îţi foloseşti mintea, gândurile, pierzi

legătura cu baza de date, care este deja acolo. Iar pentru a o activa, trebuie doar să te aştepţi la rezultatul dorit şi atât.

În cartea mea "Omul multidimensional", am enumerat cinci tipuri diferite de energie prin care putem manifesta lucruri în planul astral.

Simţurile noastre sunt intensificate în planurile astrale.
Rădăcina răului.
Cum să progresăm de la nivelurile astrale inferioare la cele superioare?

Pentru început, aş spune că, atunci când înoţi sub apă în planul astral, nu te simţi ca şi cum ai fi sub apă, pentru că, în primul rând, nu te îneci, ci poţi respira. Deci, de fapt, este o altă altă modalitate de a explora lucrurile, una foarte plăcută. Foarte repede, ajungi să-ţi placă de elementul apă, pentru că în planul astral şi apa are un tip special de energie. Aşa că simţi diferenţa dintre a fi sub apă şi a fi în afara ei. Iar ideea asta se aplică la o mulţime de lucruri atunci când suntem la nivelul astral, anume că lucrurile pe care le întâlnim nu sunt doar proiecţii ale gândurilor, ci există şi energii propriu-zise.

De exemplu, dacă ne scufundăm într-un râu, ne simţim împrospătaţi şi simţim energia râului. Sau dacă ne plimbăm printr-o grădină în planul astral şi vedem un pom fructifer şi culegem o prună şi o mâncăm, atunci îi absorbim energia şi ne simţim energizaţi, mult mai mult decât dacă am mânca o prună aici, pe Pământ. Efectul este mult mai imediat, suntem mult mai aproape de origine. Parcă simţurile de la nivel nostru fizic ar fi amorţite. Trăind în această lume, este ca şi cum am privi printr-o sticlă mată. Simţurile noastre de aici, de la nivelul fizic, sunt oarecum amorţite. Nu vedem clar, nu auzim clar.

Atunci când ajungem la nivelul astral, simţurile noastre devin mai vii şi mai alerte şi vedem mai clar, auzim sunete pe care nu le puteam auzi deloc la nivelul fizic. Acelaşi lucru este valabil şi pentru culori, acolo vedem un spectru mult mai larg de culori.

Iar acesta este un indiciu că aceea este o stare mai apropiată de Sursă decât nivelul nostru fizic. Şi de aceea – iar acum ne întoarcem la NDE – când oamenii revin dintr-o experienţă în apropierea morţii, deseori spun: "Am fost Acasă. Vreau să mă întorc din nou Acasă". Iar aici se simt ca nişte exilaţi, simt că nu aparţin acestui loc şi abia aşteaptă să se întoarcă acasă. Şi acesta este adevărul.

Următoarea întrebare:

ÎN EXISTENŢA NOASTRĂ ÎN MULTIVERS, OARE RĂUL ŞI SUFERINŢA SUNT PRETUTINDENI ŞI NE VOR ÎNSOŢI MEREU? SAU EVOLUŢIA SPIRITUALĂ ELIMINĂ PÂNĂ LA URMĂ ACELE TENDINŢE SUBCONŞTIENTE RELE, CARE FAC PARTE DIN IDENTITATEA MULTOR OAMENI?

Este o chestiune importantă. În primul rând, aş spune că răul este, în esenţă, ignoranţă. Răul este o lipsă de conştientizare a calităţilor superioare ale spiritului, ale vieţii spirituale, care sunt, în esenţă, iubire. Cea mai înaltă calitate, prima calitate a manifestării este iubirea. Tot ceea ce se îndepărtează de ea înseamnă mai puţină conştientizare, mai puţină conexiune cu această energie a iubirii, care este forţa primordială a universului. Cu cât suntem mai puţin conştienţi de această energie primordială, cu atât mai întunecat devine mediul înconjurător. Şi cu cât suntem mai ignoranţi faţă de această energie, cu atât suntem mai predispuşi să facem greşeli, mai predispuşi să acţionăm în dizarmonie cu lumea şi cu atât mai mult căutăm să ne găsim identitatea. Iar pentru că ne pierdem conexiunea cu Sinele nostru superior, bâjbâim orbeşte pentru a găsi ceva în jur pe care să ne fixăm identitatea. Foarte adesea, această identitate pe care ne-o creăm este generată de simţurile noastre sau de împlinirea dorinţelor. Treptat, ne construim identitatea în jurul acestor lucruri neimportante, în locul sentimentului primordial al iubirii. Desigur, acest fenomen are sute şi mii de nuanţe. Cu cât ne rătăcim mai mult şi ne pierdem conexiunea cu identitatea noastră centrală, cu atât suntem mai în ignoranţă. Nu mai avem nicio conexiune cu Sursa şi atunci bâjbâim după lucruri oarecum plăcute, construindu-ne identitatea în jurul acestora. Foarte adesea, cu cât ne îndepărtăm mai mult de principiul iubirii, cu atât devenim mai egoişti, încercăm să ne stabilim o identitate în jurul ego-ului, până când devenim complet egoişti şi nu mai oferim, ci doar strângem. În absenţa adevăratei noastre identităţi, căutăm lucruri exterioare şi ne construim identitatea în lumea exterioară. Şi aşa începem să ne rătăcim calea. Şi de aceea trăim aşa cum trăim aici, în această lume foarte materialistă, şi ne pierdem legătura cu Sinele nostru esenţial.

Răul este, în esenţă, o stare de ignoranţă. Asta-i tot ce este. Fiinţele provenind din planurile superioare simt o durere intensă pentru oamenii aflaţi în stările mentale inferioare. Numai că oamenii din aceste stări dimensionale inferioare nu înţeleg bunăvoinţa pe care încearcă să le-o arate cei de mai sus, ci vor doar să-şi menţină ignoranţa, pentru că doar pe asta o cunosc.

ÎN CARTEA TA VORBEŞTI DESPRE AVANSAREA DE PE NIVELURILE INFERIOARE. ÎMI AMINTESC UNA DINTRE POVEŞTILE DESPRE UN CHELNER DE LA UN RESTAURANT ŞI CUM FUSESE EL INSTRUIT PENTRU A AVANSA. NE POŢI VORBI DESPRE CE CĂI DE A PROGRESA AU ACOLO OAMENII SAU CUM POT EI URCA MAI SUS?

Oamenii pot petrece foarte mult timp pe aceste niveluri dimensionale inferioare. Parcă ar încerca să exploreze toate satisfacţiile pe care le pot avea în acele stări mentale negative, ceea ce foarte adesea îi leagă sau îi ţine prizonieri în starea respectivă, până când ajung la un anumit punct mort... când nu pot merge mai departe, se plictisesc sau nu mai sunt mulţumiţi. Trăiesc într-o comunitate de oameni cu aceeaşi mentalitate care, în cele din urmă, îi calcă pe nervi şi se plictisesc şi se satură. Şi atunci se gândesc “Dacă aş putea să ies de aici”. În momentul în care gândesc asta, se produce o deschidere. Apar ca un far. La nivelurile dimensionale inferioare, totul este destul de întunecat. Când oamenii se deschid, este aproape ca şi cum ar licări o lumină acolo. Spunând “Vreau să ies de aici!”, apare un sentiment de abandon, o nevoie. Iar această lumină care iese din ei este captată de cei care pot să-i ajute. Aşadar, este ca un far, după care salvatorii se pot orienta rapid, iar apoi găsesc un punct în care se pot conecta cu oamenii care vor să fie ajutaţi.

Însă pot ieşi din această stare de conştiinţă doar dacă vor cu adevărat să iasă. Iar dacă nu vor, înseamnă că nu au ajuns în acel stadiu. Pot sta acolo sute de ani, până când trăiesc toate posibilităţile şi explorează toate ungherele întunecate ale egoismului lor. Dar până la un punct.

Odată, am întâlnit o femeie acolo şi am întrebat-o “Cum te simţi aici?” şi nu era un loc prea negativ, semăna mult cu Pământul nostru fizic, dar nu era la fel de interesant, nu se întâmplau prea multe lucruri. Şi mi-a răspuns “Mă plictisesc foarte tare, nu-mi place aici, vreau să ies de aici”. Şi, am relatat în cartea mea, i-am spus “Bine, atunci hai să ieşim de aici” şi am condus-o într-o casă. La începuturile experienţelor mele, foloseam metafore pentru a ieşi din nivelurile dimensionale inferioare, până când am devenit mai experimentat şi am învăţat cum să transcend diferite dimensiuni. În acel stadiu, în primele mele etape, foloseam metafore. Iar metafora era: “Urc pe scări sau intru într-o casă şi merg la

ultimul etaj, iar când ies prin tavan, mă voi afla la un nivel superior”. Era o credinţă pe care o aveam, o metaforă care adeseori funcţiona.

Aşa că am dus-o pe această femeie pe scara casei şi i-am explicat că acum putem ajunge la un nivel superior, şi a funcţionat. Iar când am ieşit prin tavanul acelei case, ne-am trezit într-un peisaj mai frumos. Metafora folosită a activat un sentiment de anticipare bucuroasă. Iar acest sentiment de bucurie a fost suficient pentru a catapulta acea persoană într-un mediu complet nou. Odată ce s-a trezit în acest nou mediu, bucuria a început să pună stăpânire pe ea şi i-a amplificat experienţa, până când s-a stabilit definitiv în acest nou tip de mediu, unde se simţea confortabil.

Bineînţeles, de atunci am învăţat că sunt diferite moduri de a realiza acest lucru. Călătorii astrali au diverse moduri de a schimba mediul. Cineva mi-a spus încă de la început că cel mai bun mod de a schimba mediul este să te roteşti, să te învârţi în cerc, ca într-un dans, iar apoi, când priveşti din nou, deja te afli într-un mediu diferit. Prin asta, practic, îţi întrerupi fluxul de gânduri care te ţinea ancorat acolo. Rotaţia aceea poate întrerupe vibraţia iniţială şi te afli la un alt nivel.

Cealaltă modalitate prin care poţi transcende la un nivel mai înalt este să foloseşti o mantră, care a fost şi metoda mea preferată. Întotdeauna am folosit o mantră, mantra OM, care este foarte puternică în sine. Deseori, când ajungeam într-un nivel dimensional foarte uscat şi nu prea interesant, foloseam mantra OM. Aceasta, în primul rând, pentru că nu am fost prea interesat de experienţele extracorporale şi multe dintre ele au apărut ca urmare a meditaţiei. Aşa că, deseori, când am avut o experienţă extracorporală şi am intonat mantra OM, m-am întors direct în meditaţie, care te conduce la un nivel mult mai profund şi mai rafinat de conştiinţă.

17 decembrie 2021

https://vimeo.com/656112768

Misterul călătoriei astrale şi de ce este atât de greu de dovedit ştiinţific Simularea experienţei astrale folosind realitatea virtuală. Progresele înregistrate până în prezent

Vreau să fac o mică prezentare a proiectului la care lucrez. Până acum am creat două aplicaţii, dar m-am gândit foarte mult la ce ar trebui să simulez de fapt. În principiu, vreau să simulez o experienţă în planul astral, adică o experienţă extracorporală.

Şi pe când mă gândeam care ar trebui să fie următorul pas, am avut pe neaşteptate cea mai fantastică experienţă extracorporală, care mi-a dat răspunsul la ce ar trebui şi ce nu ar trebui să simulez.

Ce mi s-a întâmplat a fost că am ieşit din corp, am ajuns pe un câmp deschis frumos de vară şi nu puteam spune dacă era real sau nu. Căci eram fizic acolo. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că era o experienţă extracorporală, pentru că era identică cu viaţa noastră din planul fizic, mai ales vara. Ca să înţeleagă oricine: este o zi frumoasă şi însorită, deschideţi uşa casei, ieşiţi în lume şi vă imaginaţi că sunteţi morţi. Bine? Atât de real este. Exact aşa se simte şi asta veţi simţi după ce veţi muri.

Şi astfel am înţeles motivul pentru care mi s-a arătat acest lucru, anume că oamenii trebuie să se obişnuiască cu ideea că viaţa continuă. Singurul lucru care se schimbă este vibraţia sau frecvenţa. Totul se asamblează în jurul noii frecvenţe şi devine la fel de real ca înainte.

Bineînţeles că există diferite densităţi de mediu şi tipuri de experienţe, dar aceasta este ideea importantă. Oamenii care încă mai cred că, atunci când murim, ne transformăm într-un fel de creaturi amorfe, asemănătoare unor fantome cu puţină substanţă sau nişte globuri de lumină sau orice altceva, aceştia trebuie să îşi ajusteze ideile. Pentru că vor avea o mare surpriză văzând cât de real este totul. Aceasta este o chestiune filozofică foarte importantă, cum anume se petrece asta, cum funcţionează realitatea multidimensională a vieţii noastre, cum este posibil ca viaţa să nu se termine şi să continue la nesfârşit. Ar fi ceva incredibil să putem înţelege asemenea chestiuni.

Aşa că m-am gândit ce nu vreau să fac: nu vreau să recreez o experienţă a vieţii de după moarte care nu diferă de ceea ce trăim deja, adică nivelul astral apropiat de Pământ şi nivelul median inferior, care sunt identice cu ceea ce ştim deja cu toţii.

Wendy mi-a trimis un e-mail în această dimineaţă şi a menţionat unele lucruri pe care le-am experimentat într-o dimensiune mult mai înaltă. Desigur, le-am descris în cartea mea şi asupra acestui aspect îmi voi concentra acum atenţia. Majoritatea oamenilor vor trăi doar o altă versiune a vieţii lor fizice, până când vor fi pregătiţi, până când îşi vor fi stăpânit forţele pozitive interioare pentru a-şi expansiona conştiinţa.

O altă analogie la care m-am gândit pentru a explica multidimensionalitatea realităţii este să o comparăm cu reţelele de telefonie mobilă. La început, reţeaua de telefonie mobilă era 3G. În urmă cu câţiva ani, s-a transformat în 4G, care ne-a oferit o lăţime de bandă mult mai mare şi mai multe informaţii, pentru că funcţionează pe o frecvenţă mai mare. Acum, se face trecerea la 5G, care ne oferă o lăţime de bandă şi mai mare şi mai multe informaţii şi un spectru mai larg de comunicaţii. Cred că este o analogie foarte bună pentru a explica realitatea noastră multidimensională.

Deci, să zicem că pe această planetă Pământ suntem în 3G, iar când murim, trecem în 4G şi apoi în 5G. Asta se traduce prin faptul că sensibilitatea noastră va fi mult mai largă. Cu cât ne expansionăm conştiinţa în stări de conştiinţă mai înalte, cu atât vedem mai multe şi mai bine, percepem mai bine, totul este clar şi cristalin, percepem o gamă mult mai mare de culori. Iar pe nivelurile astrale medii, similare cu 5G, lucrurile devin foarte interesante şi ni se deschid mai multe opţiuni. Auzul devine mai acut şi, de asemenea, nu mai trebuie să deschidem gura pentru a comunica cu oamenii, o putem face doar telepatic.

Asta nu este posibil pe nivelurile dimensionale inferioare, deoarece acolo energia este destul de densă. Primul lucru pe care l-am descoperit pe nivelurile inferioare apropiate de Pământ a fost că oamenii nu reuşeau să zboare. Şi mereu mă întrebam de ce nu zboară nimeni. Iar când le-am făcut o demonstraţie, au fost uimiţi să mă vadă ridicându-mă în aer. Nu le venea să creadă că este posibil. Asta, fiindcă, pentru a zbura, ai nevoie de o energie creativă şi trebuie să ai sentimente elevate.

Pe nivelurile dimensionale inferioare din apropierea Pământului, suntem asaltaţi de nişte stări negative oarecum plictisitoare, banale, care nu lasă să treacă emoţiile superioare. Astfel că suntem limitaţi în activităţile noastre.

Primul videoclip pe care l-am făcut, cel despre planul astral inferior, ilustrează în primul rând absenţa luminii, cât de tulburi şi de întunecate sunt lucrurile acolo, aproape în alb şi negru. De asemenea, oamenii merg încet, nu prea au energie, nu au entuziasm. Sunt chinuiţi de un fel de dezolare şi de lipsa de energie.

Apoi, pe măsură ce ne mărim raza de acţiune şi trecem într-un fel de 4G sau 5G, lucrurile devin foarte asemănătoare cu ce avem pe Pământ. Cred că acesta a fost mesajul pe care a vrut Conştiinţa să mi-l arate prin această experienţă, că, pentru majoritatea oamenilor, prima impresie după moarte va fi de “Nu s-a schimbat nimic, sunt încă în viaţă”. Dar atunci, oamenii ca noi, care ne interesăm şi suntem familiarizaţi cu acest subiect şi suntem mai deschişi la potenţialul incredibil pe care îl avem, vom spune imediat “O, stai puţin, ştiu că acum sunt mort, hai să mergem înainte, să ne bucurăm, să ne extindem, să explorăm” şi aşa mai departe. Treptat, se trezeşte în noi nevoia de explorare, bucuria de a vrea să participăm şi să facem diverse lucruri. Şi, dintr-o dată, atmosfera devine şi mai uşoară. Fără să ne dăm seama, ne trezim brusc într-un mediu mult mai plăcut. Deseori, ne întâlnim acolo cu oameni care au murit deja şi îi cunoaştem, ei pot veni rapid la noi şi ne pot prezenta tot felul de lucruri noi. Eu am avut această experienţă, când mi s-au arătat lucruri despre care habar nu aveam înainte.

Aşadar, asta mi-a sugerat... Prima simulare pe care vreau să o fac este o experienţă extracorporală. Ideea este să-i arăt persoanei scufundate în realitatea virtuală cum se ridică deasupra patului şi cum îşi vede trupul întins acolo. Apoi vreau să scot persoana pe fereastră şi să zboare prin oraş şi să îi dau senzaţia respectivă. Cuvintele nu sunt suficiente, trebuie să îi dai senzaţia concretă că are o experienţă extracorporală.

Ideea de bază ar fi că, dacă simularea prin realitatea virtuală este foarte intensă şi oamenii o fac înainte de a merge la culcare, s-ar putea apoi chiar să aibă o experienţă reală de ieşire din corp. Foarte des, oamenii povestesc că, după ce au ascultat alte persoane care au avut experienţe sau au citit despre ele, li s-a declanşat şi lor.

Acum aş vrea să răspund la câteva dintre întrebările pe care mi le-a trimis Wendy.

“CÂND AVEŢI O EXPERIENŢĂ EXTRACORPORALĂ, PRIN CE DIFERĂ PERCEPŢIA DE CEA PE CARE O AVEŢI ATUNCI CÂND MEDITAŢI?”

Atunci când meditez şi am o experienţă extracorporală, foarte des mi se întâmplă să intru într-un fel de transă, o meditaţie profundă, o stare de transă, la graniţa dintre vis şi veghe. Uneori, apare un fel de greutate şi apoi, brusc, se instalează luciditatea. Deschid ochii şi deja mă aflu într-o altă dimensiune. Procesul poate fi foarte rapid.

Experienţa de ieşire din corp... Nu mai am acest tip de experienţe de ieşire din corp, pe care le aveam prin anii '70, când mă rostogoleam, literalmente, din corp şi apoi mă regăseam în cameră, uitându-mă la corpul meu. Acest tip de experienţă de ieşire din corp a încetat foarte repede, pentru că, după ce capeţi puţină experienţă, tărâmul pe care îl simţi în mod natural ca Acasă este lumea astrală. Deci nu te mai duci întâi în dublul tău eteric, care încă este legat cumva de planul fizic. Eşti imediat atras în lumea astrală, aşa că nici măcar nu-ţi mai vezi corpul.

Mulţi oameni vor să facă experimente de proiecţie astrală şi pun la cale un experiment de genul: ascund câteva numere în dormitorul prietenului lor şi îi spun “Gata, am pus nişte numere, tu te dedublezi, le citeşti şi apoi vom avea o dovadă solidă că totul este real, că nu este o fantezie”. Şi fac acest experiment.

Am vorbit cu alţi călători astrali care au făcut această experienţă, dar ea nu funcţionează. Şi motivul pentru care nu funcţionează este că ei nu se mai află la nivelul fizic. Dormitorul prietenului poate arăta exact la fel, dar apar şi detalii diferite: poate poza de pe perete este alta, poate a apărut un covor acolo unde nu era niciunul. Deci ceea ce nu înţeleg aceşti oameni este că nu mai sunt în domeniul fizic. Dacă cineva a plasat nişte numere, ei le văd, dar pot fi amestecate sau se pot transforma într-un afiş cu un proverb scris pe el sau altceva de genul acesta. Lucrurile nu se mai potrivesc. Acesta este un mare obstacol în încercarea de a dovedi experienţele extracorporale.

Deci ăsta ar fi un aspect.

Cealaltă variantă pentru ieşirea din corp este prin intermediul visului lucid. Pentru mine, aceasta este cea mai frecventă experienţă. Adesea, mă trezesc în zori, la ora patru sau cinci dimineaţa, şi meditez timp de o oră şi apoi, foarte des, mă simt destul de obosit, pentru că trebuie să-mi recuperez somnul. Uneori, adorm în timp ce meditez şi mă trezesc într-un vis, pentru că mintea era focalizată şi mai ageră în timpul meditaţiei, iar apoi a alunecat în tipul de transă descrisă mai devreme. Dar există un aspect în minte care devine brusc lucid, pentru că meditaţia se concentrează pe a fi conştient, pe a fi treaz. Cu cât eşti mai treaz, cu atât mai bine. Aşa că, dacă ajungi la limita stării de transă în timpul meditaţiei, adesea treci apoi într-o experienţă extracorporală sau într-un vis lucid.

În momentul în care am un vis lucid, îl recunosc imediat şi întrerup imediat naraţiunea visului. Opresc visul. O fac concentrându-mă asupra unui aspect din mediul înconjurător. Şi atunci, mă regăsesc într-o realitate din altă dimensiune. Este ceva interesant, pentru că a dispărut

orice poveste. Acolo e ca în viaţa reală. Te trezeşti dimineaţa, te gândeşti ce ai de gând să faci, te duci să iei micul dejun, iei decizii libere cu privire la ceea ce vrei să faci. Exact asta se întâmplă când ieşi dintr-un vis lucid şi intri într-o experienţă extracorporală sau astrală.

20 decembrie 2021

https://vimeo.com/657361439

Suntem mult mai mult decât corpul nostru fizic

Poate că oamenii ştiu ce este pânza sau plasa lui Indra, care este, practic, o reţea cosmică formată din milioane de hexagoane. Fiecare hexagon poate fi considerat centrul reţelei, care se întinde la infinit. Ei bine, mi-am văzut Sinele ca un fel de plasă cosmică, iar fiecare centru era un aspect al meu.

Şi mai exista un alt strat al acestei pânze – care nu era bidimensională, ci mai degrabă o plasă tridimensională – în care îmi puteam vedea vieţile trecute. În cartea mea “Panorame din Infinit” intru ceva mai mult în acest subiect.

Acolo am luat la cunoştinţă de trecutul meu pe alte planete. Dintr-o astfel de experienţă înţelegi motivele pentru care gândeşti aşa cum gândeşti, de ce faci ceea ce faci, de unde vii. Când avem o experienţă a vieţilor trecute, ele explică multe lucruri din viaţa noastră prezentă.

Aşadar, ce vreau să fac în acest proiect de realitate virtuală, în loc de lucruri mai obişnuite, vreau să fac un pas înainte şi să abordez lucruri neobişnuite, mai ieşite din comun, pentru a sugera ideea că poate ar trebui să ne deschidem către experienţe inedite.

Cei mai mulţi oameni care ajung la un medium vor să ştie dacă cei dragi lor şi plecaţi dincolo sunt bine. Aceasta este adesea motivaţia principală de a lua contact cu mediumii şi a afla mai multe despre viaţa de după moarte. Dar eu văd lucrurile puţin altfel şi cred că trebuie să explorăm celelaltă realitate ceva mai în detaliu, pentru că ea este următoarea noastră frontieră pe care va trebui s-o depăşim. Cu cât mai mulţi oameni încep să îşi lărgească viziunea şi să privească lucrurile într-un context mai larg, cu atât mai mulţi oameni vor avea posibilitatea de a participa la extinderea conştiinţei umane într-un fel sau altul. Aşa cum văd eu lucrurile, formăm o colectivitate. Fiecare dintre noi, cei de aici, facem parte dintr-o conştiinţă colectivă. Şi fiecare ne oferim contribuţia noastră la umanitate.

Când se răspândesc informaţiile despre viaţa după moarte, oamenii sunt inspiraţi şi apoi se adună – aşa cum ne-am adunat noi în acest grup – creăm un fel de centru de gravitaţie în care conştiinţa creşte şi devenim mai puternici acceptând viaţa după moarte şi devenim mai convinşi de acest adevăr. Iar drept consecinţă, aceste lucruri devin mai reale pentru noi şi avem acces mai uşor la ele. Aşa văd eu lucrurile.

De aceea, cred că este important să explorăm treptat toate aceste aspecte. Sunt foarte interesat ce spun alţi colegi care au trăit experienţe extracorporale. Uneori, ei vorbesc exact de lucrurile pe care le-am trăit şi eu şi este foarte important ca asemenea informaţii să vină şi din partea altora. Este ca şi cum am explora treptat pădurea amazoniană. Primul explorator întâlneşte un trib care nu a văzut niciodată străini, oameni din afara tribului. Apoi un alt explorator confirmă "Da, există şi alte fiinţe umane de care nu ştiam, există diferite specii de animale despre care nu aveam nicio idee". Astfel cunoaşterea umană se îmbogăţeşte şi se extinde.

Am avut câteva conversaţii foarte interesante cu alţi colegi de călătorii astrale despre oraşele pe care le-au vizitat. Foarte interesant, se întâmplă destul de rar să trecem în stări de conştiinţă mai înalte, fiind mai dificil, deoarece trebuie să facem multă lucrare pregătitoare pentru a ne dezlega de identificările noastre. Dacă avem obiceiuri sau identificări sau blocaje sau păreri greşite despre cine suntem, limitându-ne astfel, toate aceste limitări trebuie să fie abandonate. Doar atunci când renunţăm la ele, devenim capabili să trecem prin portal către o stare de conştiinţă mai înaltă. Este foarte interesant ce se întâmplă atunci şi se poate întâmpla într-o varietate de moduri. Wendy a pomenit de situaţia în care am menţionat "Poarta raiului", care este un mod de a trece mai sus. În acel moment, am avut în faţă, literalmente, o poartă incredibil de frumoasă, o poartă cerească. Şi am ştiut că, atunci când voi trece prin ea, voi ajunge la un nivel mai înalt.

În alte cazuri, lucrurile pot sta diferit, porţile pot fi la fel de diverse ca şi oamenii. Şi am avut parte de diverse puncte de intrare. Unul a fost în timpul unei meditaţii, când am devenit brusc conştient că dincolo mă aştepta un alt eu. Un alt eu. Îmi era cam frică de acest alt eu, dar era foarte puternic şi atrăgător. Şi atunci m-am gândit "O, sunt puţin cam speriat. Ce se întâmplă? Ce este acest alt eu care mă aşteaptă?". Şi mi-am dat seama brusc că trebuia să renunţ la acest mic eu care credeam că sunt, acest Jurgen, şi să devin doar acel eu. Iar celălalt eu era o persoană cu mult mai înţeleaptă, mai eliberată. Şi m-am gândit "O, Doamne, da, ăsta sunt eu cel adevărat!". Şi totul a fost bine.

Deci aceasta este un alt tip de poartă prin care putem trece de la o stare de conştiinţă la alta.

O alta a fost atunci când aveam o experienţă extracorporală şi intonam mantra OM – pe care o recomand întotdeauna celor care au experienţe extracorporale, şi mulţi dintre colegii de călătorie astrală au preluat-o şi o intonează. Mantra OM este un sunet foarte puternic, ne conectează la Origine, la sunetul primordial. Nu spun asta doar ca o

informaţie din auzite. Este o realitate care are substanţă şi o vibraţie foarte puternică.

Deci am început să intonez sunetul OM şi, deodată, am fost ridicat în aer. Din cer a apărut o rază de lumină care se îndrepta spre mine şi, odată cu ea, au căzut peste mine o mulţime de petale de trandafir. Le simţeam ca o binecuvântare. Aşa că m-am ridicat în acest cer, unde am fost întâmpinat – poate că sună banal – dar am fost întâmpinat de un cor de îngeri. Nu erau doar câţiva, ci erau mii. M-am simţit copleşit de faptul că toţi veniseră acolo pentru a mă întâmpina. Era un cor incredibil de frumos. Singura explicaţie pe care mi-am dat-o atunci a fost că, evident, nu puteau să vină toţi să mă întâmpine, aşa că trebuie să fi fost o invenţie a minţii mele, trebuie să fi fost o formă-gând. Abia mai târziu am aflat că acestea sunt evenimente reale care li s-au întâmplat multor oameni care au avut experienţe similare. În experienţele din apropierea morţii, uneori există un comitet de primire, alteori pot avea alt aspect, ca un fel de cor.

Ăsta a fost un răspuns.

CE PĂRERE AVEŢI DESPRE ÎNGERI?

Alt răspuns este că am întâlnit o mulţime de oameni pe care i-am considerat de natură angelică. Dar nu i-am numit îngeri adevăraţi, ci i-am văzut a fi doar nişte oameni care şi-au depăşit limitările, identificarea cu ego-ul şi s-au eliberat de constrângerile condiţiei umane. Şi drept urmare, au devenit entităţi angelice, pure, incredibil de frumoase, cu o aură extraordinară de iubire, nişte entităţi luminoase. Aveau diferite forme. Un cuplu pe care l-am văzut păzea o intrare a unui fel de catedrală în care am intrat. Erau foarte înalţi şi aveau o aură foarte frumoasă şi o prezenţă luminoasă. Şi m-au invitat să intru în acest gen de dom în care am intrat.

Apoi am găsit un alt grup care cânta. Era un grup de oameni incredibil de frumoşi. Prefer să le spun oameni. Erau adunaţi în jurul unui iaz, un loc incredibil de frumos cu nişte flori inimaginabile. Şi cântau, dar cântau într-un mod pe care nu vi-l puteţi imagina. Era neasemuit de frumos.

Deci teoria mea în privinţa îngerilor este că sunt doar oameni. Desigur, eu abia de am zgâriat suprafaţa chestiunii. Sunt sigur că există entităţi, îngeri de un cu totul alt ordin şi mărime, dar aici s-a oprit experienţa mea. Mai târziu, unele persoane mi l-au menţionat pe Swedenborg, care şi el gândea la fel. Swedenborg credea că îngerii sunt oameni care au avansat până într-o stare de conştiinţă în care nu mai

sunt împovăraţi de slăbiciunile umane. Fiind eliberaţi, ei acţionează într-un mod diferit, sunt la un alt nivel de existenţă.

Bineînţeles, când ajungem la acel nivel, să-i spunem angelic, în care suntem eliberaţi, abia atunci începe viaţa cu adevărat. Până atunci totul a fost o joacă de copii. Toate aceste lucruri mărunte cu care ne identificăm, lucrurile pe care le punem la cale, sunt doar nişte jocuri de copii.

VIAȚA NOASTRĂ REALĂ ÎNCEPE ODATĂ CU TREZIREA

Când ne trezim la adevărata noastră natură, acela este momentul în care începem să devenim reali. Devenim mai puternici, mai conştienţi că suntem cu toţii o mare familie. Şi atunci încep să ni se deschidă în faţă lucruri de nedescris.

22 decembrie 2021

https://vimeo.com/656113885

Mai multe despre "Rai"

Întoarcerea acasă la Conştiinţa Sursă & Relaţiile în Rai

Chiar şi cu ajutorul realităţii virtuale, nu ne putem face decât o foarte vagă idee despre cum este în astral, pentru că esenţială este experienţa, trăirea directă. Pe măsură ce urci la nivelurile dimensionale superioare – şi am încercat să descriu asta în carte – cu cât conştiinţa se ridică mai sus prin dimensiuni, cu atât mai pregnantă este senzaţia de întoarcere acasă. Este un sentiment foarte clar. Te simţi din ce în ce mai protejat, care este un indicator corect pentru cât de aproape eşti de Conştiinţa ta Sursă. Deci pe măsură ce conştiinţa ta se expansionează şi te ridici mai sus, simţi mai intens această senzaţie de acasă.

Acest aspect de întoarcere acasă este cât se poate de adevărat. O mulţime de oameni care au trecut printr-o NDE spun adesea “Am fost acasă, acolo este locul meu, acolo mă voi întoarce”. Şi predomină sentimentul de siguranţă şi protecţie absolută. Este foarte intens.

Desigur, există pretutindeni şi o senzaţie subiacentă de bucurie. Iar această bucurie te ţine înrădăcinat permanent într-un sentiment de seninătate, de pace, de frumuseţe. Te afli într-o stare de fermecare.

Şi apoi, priveliştile. Chiar şi acum, când încerc să-mi amintesc imaginile sau peisajele pe care le-am vizitat, îmi vine foarte greu să le reproduc, pentru că, pur şi simplu, nu este posibil să le materializez exact aşa cum le-am trăit. Chiar şi atunci când am imagini clare în minte, sunt doar nişte clişee, cum ar fi imaginile de pe timbrele poştale. Când mi le amintesc, îmi apar în minte ca şi cum m-aş plimba printr-un peisaj cu modele textile din Persia şi India, care pe alocuri evoluează în noi modele. Şi plimbându-te prin această grădină paradisiacă, parcă ţi se deschid porţi după porţi şi totul devine tot mai frumos, de nici nu-ţi poţi imagina cum de asemenea lucruri pot exista.

Peste toate acestea, ai un incredibil sentiment de siguranţă, de a fi acasă, eşti învăluit în această atmosferă iubitoare, în acest spaţiu protector frumos. Şi totuşi, totul se expansionează şi se desfăşoară în faţa ta.

Acestea sunt experienţe foarte rare şi preţioase. Şi am creat acest videoclip, în care prezint o ambianţă astrală, încercând să le dau oamenilor senzaţia cum este acolo. Şi singurul mod în care o pot face este prin colaborarea cu un bun prieten de-al meu, Craig Pruess, care este

compozitor de muzică de film şi foloseşte sunete mantrice. El intră într-o meditaţie profundă, se conectează prin mantre şi ajunge în sfera spirituală, unde, literalmente, se aude muzica sferelor.

Există şi o organizaţie religioasă numită “Sant Mat”, ei folosesc curentul sonor pentru a medita, care îi conduce la niveluri dimensionale superioare. Imaginea din spatele meu este un fragment dintr-un video pe care l-am numit “Daswan dwar”, încercând să găsesc o legătură cu ceea ce şi alţi oameni au relatat şi trăit. Şi doar acest nume mi-a venit în minte. Provine de la “Sant mat”, care descriu în felul lor diferitele niveluri ale realităţii, diferitele dimensiuni, pe măsură ce se ridică tot mai sus, chiar până la nivelul zeilor. Deci unul dintre aceste niveluri este al zeilor, “Daswan dwar” (a zecea poartă). Dar ei merg şi mai departe, zicând că acesta este doar începutul stărilor superioare de conştiinţă. Deci continuă şi mai sus.

Acuma, eu nu pot să fac nicio afirmaţie definitivă. Adică am văzut şi am experimentat destul de puţin şi nu aş putea să garantez că imaginile mele corespund cu ceea ce este descris în scripturile lor. Iar descrierile lor sunt destul de sărace, folosind metafore destul de copilăreşti, într-un fel, pentru că spun “străzile sunt pavate cu aur, peştii sunt încrustaţi cu pietre preţioase” şi lucruri de genul acesta. Încearcă şi ei să găsească o modalitate de a descrie această frumuseţe incredibilă şi bogăţie de acolo. Şi asta este foarte dificil.

Aşa că, ceea ce am reprezentat eu nu este o imagine identică cu ce descriu ei. În orice caz, nivelurile dimensionale sunt infinite. Chiar şi la dimensiunea inferioară a nivelului astral, există o infinitate de niveluri. Dacă urci la nivelurile medii, şi acolo sunt o infinitate. Există o diversitate incredibilă. Şi tot aşa, tot mai sus. Şi cu cât conştiinţa se expansionează mai mult, cu atât mai diversă devine realitatea.

Tot ce pot face atunci când reprezint ceva este să încerc să reproduc o stare, o atmosferă. În graficele mele, pun adesea un fel de ceaţă pentru a sugera lumina regiunii respective. Pentru că n-ai cum reprezenta acea lumină. Lumina are infinite nuanţe, pe care nu le poţi reproduce la nivelul fizic.

De exemplu, pentru fiecare culoare pe care o folosim aici... Să luăm culoarea purpuriu, o putem separa în cel mult 10, 20 sau 30 de nuanţe, dar acolo poate exista o lume întreagă făcută numai din purpuriu. Şi sunt o infinitate de nuanţe. Culoarea purpuriu, de exemplu, îţi creează o experienţă distinctă, are un ton distinct, care poate indică chakra cu care eşti conectat. Dar când spun că există “o lume de purpuriu”, ea este incredibil de colorată, nu este doar o singură culoare. Pe măsură ce te

acordezi la frecvenţa ei, devine foarte diversă. Parcă ar fi milioane de nuanţe, dar atmosfera generală de purpuriu este cea care dă tonul experienţei.

Sau poţi intra într-o altă lume, care poate fi o lume argintie. Se simte argintie. La o privire mai atentă, vei gândi "O, este incredibil de frumos, argintiul în forma sa cea mai pură". Şi pe măsură ce te obişnuieşti cu ea, percepi miliarde de nuanţe de argintiu, culoare care dă tonul general pentru această lume complet diferită, o dimensiune total diferită.

Prin urmare, ceea ce încerc să exprim grafic este abia suprafaţa fenomenului. Trebuie să ne deschidem larg mintea şi să fim pregătiţi pentru nişte experienţe care depăşesc orice am putea cuprinde cu simţurile noastre limitate aici, la nivelul fizic.

Întrebarea este:

„CÂT DE FRUMOASE SUNT ACESTE TĂRÂMURI FAŢĂ DE NIVELUL ASTRAL MEDIU? TOT CEEA CE ÎMI DORESC ATUNCI CÂND VOI MURI ESTE SĂ MĂ REUNESC CU CEI DRAGI ŞI SĂ-MI PETREC TIMPUL ÎNTR-UN LOC PLĂCUT, RECUPERÂND TIMPUL PIERDUT."

„DE CE AR TREBUI SĂ MĂ STRĂDUIESC SĂ RENUNŢ LA SENTIMENTUL UNUI EU SEPARAT PENTRU A PUTEA INTRA ÎN TĂRÂMURILE SUPERIOARE?"

Aici apare o mare neînţelegere. Oamenii cred că, atunci când ajung la nivelurile dimensionale superioare, vor pierde ceva sau vor lăsa ceva în urmă. Numai că este exact invers. Câştigi ceva, devii mai apropiat de tine însuţi şi de cei dragi ţie.

Să vă dau un exemplu. Să zicem că sunteţi aici, pe Pământ, împreună cu persoana iubită, cu soţia sau soţul, dar locuiţi într-un loc mizerabil. Nu puteţi plăti ipoteca sau chiria. Abia aveţi ce mânca. Cât de mult credeţi că veţi aprecia relaţia voastră de parteneriat? Nu foarte mult, pentru că starea voastră de conştiinţă este la un nivel mult mai scăzut.

Dar pe măsură ce urcaţi pe următoarele nivele dimensionale, creşte bucuria de a fi împreună, pentru că nu mai sunteţi hărţuiţi de situaţiile neplăcute pe care a trebuit să le suportaţi la nivelul inferior. Acum atingem miezul fiinţei, ajungem la identitatea noastră centrală.

Există o expresie pe care o ştie toată lumea "căsătoriile sunt legate în ceruri". Tocmai această întovărăşire, legătura strânsă între oameni este cea care le elevează conştiinţa şi îi conduce, literalmente, la o stare de

bucurie, iubire şi frumuseţe. Îndrăgostiţii sunt foarte aproape de aceste niveluri dimensionale superioare.

Aşa că putem conta pe faptul că, dacă iubim cu adevărat pe cineva, nu ne vom despărţi niciodată atunci când ne vom ridica de la nivelul astral inferior la cel superior, sau chiar până la miezul fiinţei noastre. Cu cât ne ridicăm mai sus, cu atât ne apropiem mai mult unul de celălalt, ne apreciem mai mult şi relaţia noastră devine mai intimă.

Sper că am răspuns la această întrebare. Poate că unii se gândesc "O, să nu mă ridic prea sus, pentru că mi-e dor de soţia sau de soţul meu, care poate fi la nivelul inferior". Dar nu este cazul, pentru că putem fi la un nivel superior şi, totuşi, să ne acordăm la un nivel inferior. Să zicem că partenerul nostru este blocat pe acel nivel inferior, din cauza unor probleme pe care trebuie să şi le rezolve, dar când venim de sus, îi aducem o energie incredibilă, care îl va ajuta. Deci, indiferent de ce ne imaginăm noi aici, dacă la baza relaţiei noastre stă dragostea, nu vom putea fi separaţi. Acesta a fost un aspect pe care am vrut să-l subliniez.

ÎI POT LUA PE CEI DRAGI CU MINE ÎN TĂRÂMURILE SUPERIOARE?

Să zicem că am o conştiinţă expansionată, am lăsat în urmă nivelul astral, nu mă mai identific cu problemele care mă ţineau blocat pe nivelurile energetice inferioare. Îmi pot lua partenerul cu mine? Probabil că nu, pentru că fiecare trebuie să lucreze asupra propriilor sale provocări. Şi există nenumărate motive pentru care suntem concentraţi pe o anumită stare de conştiinţă, sunt acele probleme prin care trebuie să trecem şi să le rezolvăm. Putem primi ajutor de la alte fiinţe şi chiar îl primim în mod frecvent atunci când ne dorim cu adevărat. Sau poate că nu dorim niciun ajutor şi vrem să ne descurcăm în felul nostru. Putem chiar dori să experimentăm anumite aspecte, anumite medii, care pentru alţi oameni nu sunt atât de plăcute, dar pentru noi personal sunt exact ceea ce avem nevoie. Deci fiecare se potriveşte cu un anumit mediu, în acord cu propria stare de conştiinţă. Şi, de cele mai multe ori, oamenii sunt destul de fericiţi acolo. Chiar şi pe dimensiunile inferioare, am descoperit că oamenilor le este foarte greu să treacă mai departe, pentru că sunt foarte ataşaţi de mediul lor. De obicei, abia când se plictisesc de experienţa aceea, atunci descoperă că simt nevoia să treacă la o stare superioară.

ŞI ÎNCĂ O ÎNTREBARE: OAMENII AU RELAŢII ACOLO?

Oamenii au relaţii pe toate nivelurile, în orice stare de conştiinţă posibilă, chiar şi cei aflaţi pe un nivel foarte scăzut de conştiinţă. Putem vedea uneori cupluri care se ceartă continuu, care sar mereu la gâtul celuilalt, dar au nevoie unul de celălalt şi vor să fie împreună pentru a avea această experienţă. Iar când sunt separaţi, ei chiar tânjesc unul după celălalt, pentru că sunt încă dependenţi de experienţa de a sări la gâtul celuilalt. În concluzie, putem avea o relaţie la orice nivel am fi.

24 decembrie 2021

https://vimeo.com/656114302

Mai multe despre "Rai", partea a 2-a

Încetez să mai fiu "eu" atunci când intru în Conştiinţa Unităţii?
De ce ar vrea oamenii să plece din Rai odată ce au "ajuns" acolo?

Pe măsură ce conştiinţa se expansionează şi trecem pe niveluri mai înalte, lucrurile devin mult mai plăcute, mult mai pline. Practic, şi simţurile ni se expansionează. În loc să percepem lucruri grosiere, toate simţurile se rafinează, se amplifică. Însăşi fenomenul ăsta ne oferă o gamă complet nouă de experienţe.

Apoi, şi aspectul cognitiv se extinde. Putem înţelege mai bine, putem comunica mai bine cu oamenii. Urcând mai sus de nivelul astral asemănător cu cel fizic, aşa cum am menţionat mai devreme, atunci când comunicăm cu oamenii, în loc să-i ascultăm sau să vorbim fizic, comunicăm direct prin gânduri.

Iar la un nivel puţin mai înalt, nu numai că ai o comunicare telepatică, ci, efectiv, iei parte la evenimentul pe care ţi-l transmite persoana respectivă. De exemplu, dacă îţi vorbeşte despre o experienţă frumoasă de vacanţă, în loc să asculţi ce spune şi să primeşti gândurile sale, dintr-o dată, te regăseşti în chiar acel mediu. Deci este o cu totul altă stare superioară de conştiinţă, care îţi permite să percepi cu o profunzime şi o claritate imposibilă aici. Comunicarea devine mult mai intensă. Şi înţelegerea lucrurilor devine mult mai adâncă.

Să mai iau o întrebare:

"AM CITIT CE SPUN UNII ÎNVĂŢĂTORI SPIRITUALI, CĂ NICIODATĂ NU NE VA DISPARE SENZAŢIA DE SEPARARE ŞI NU NE VOM UNI NICIODATĂ PE DEPLIN CU SURSA. IATĂ ÎNSĂ CĂ RENUNŢAREA LA SENTIMENTUL UNUI EU SEPARAT PARE SĂ-I CONTRAZICĂ."

Ei bine, suntem cu toţii indivizi. Suntem separaţi de lume, pentru că am construit un fel de graniţă în jurul nostru, o anumită identificare. Şi ne simţim separaţi de lume, pentru că lumea nu este în acord cu această identificare. Deci la acest nivel inferior, ne-am consolidat anumite convingeri. Să zicem că ne aflăm în America, şi suntem democraţi. Instinctiv, nu ne vor plăcea republicanii, sau invers, pentru că identitatea noastră se bazează pe această convingere. Şi astfel ne separăm unii de alţii şi construim bariere. Asta fac credinţele, ne ţin separaţi.

Acum, pe măsură ce conştiinţa noastră se expansionează, când explorăm teritoriul de dincolo de minte, dincolo de manifestarea gândurilor sau credinţelor noastre... Am descris în cartea mea “Omul multidimensional” o experienţă în care mi s-au arătat credinţele noastre văzute de la un nivel dimensional superior – ele sunt nişte forme. Sunt nişte constructe incredibil de complexe, pe care le putem privi din exterior. Iar oamenii care au aceste credinţe sunt într-un fel prinşi şi ataşaţi de aceste constructe şi îşi extrag identitatea de acolo.

Iar la un nivel şi mai înalt, acestea trec pe lângă tine ca nişte nave masive sau forme-gând incredibil de complexe. Şi poţi vedea din ce sunt făcute. Iar oamenii prinşi în ele cred că aceea este singura lume care există. Iar când întâlnesc alte constructe mari, se raportează la ele limitaţi de modul în trăiesc în mica lor lume. Mereu vedem oameni prinşi în sistemele lor de credinţe, peste care nu pot trece.

Prin urmare, în acest moment, ne confruntăm cu o mare provocare pe planetă. Există atât de multe credinţe, încât este imposibil să ne mai percepem unitatea. Ceea ce sugerez eu mereu este ca oamenii să vadă mai întâi ce îi leagă decât ce îi deosebeşte. Dacă ne concentrăm pe ceea ce ne leagă, atunci, desigur, putem crea foarte repede o coeziune în societate.

Şi atunci, pentru că în acest proces de comuniune apare sentimentul de bucurie, ne simţim mai puţin înclinaţi să-i defăimăm pe alţii. Astfel, problema în momentul de faţă este că suntem prinşi în capcana convingerilor noastre, în ideologiile noastre, în aceste aparenţe particulare. Dar la nivelurile dimensionale superioare, toate aceste chestiuni se evaporă.

Să revenim la întrebare, *“Am citit învăţători spirituali care spun că ne vom păstra întotdeauna sentimentul de separare, nu ne vom uni niciodată pe deplin cu Sursa”.*

Ei bine, fuziunea cu Sursa înseamnă, practic, expansionarea conştiinţei noastre până ajungem la cine suntem cu adevărat. Eu nu am trăit niciodată contopirea cu Sursa, deşi am descris în cărţile mele cum am experimentat conştiinţa unităţii. Conştiinţa unităţii este, practic, o completă întoarcere Acasă, o contopire totală cu starea de fericire pură absolută a ceea ce eşti, claritatea totală, starea de Fiinţă absolută. Dar chiar şi atunci, eşti încă un individ, eşti tot tu – şi senzaţia asta nu se pierde niciodată. Nu ştiu cum să o descriu altfel. Când ne expansionăm, devenim mai mult din ceea ce suntem, niciodată mai puţin. Şi acesta este un lucru important.

Se spune: trebuie să renunţi la individualitatea ta, la separarea ta. Da, renunţi la separare, nu mai eşti separat. Nu mai există o lume exterioară în acea stare de conştiinţă, pentru că transcenzi toate acestea. Dar în niciun moment nu pierzi ceva.

Să vă dau un exemplu. Să zicem că eşti în acea stare de conştiinţă, vezi o floare, o culegi şi, în loc să te uiţi la ea, să o miroşi şi să o apreciezi cât de frumoasă este, în momentul în care o ţii în mâini şi te conectezi la ea, devii floarea, într-un sens, simţi ce înseamnă să fii o floare. Astfel, separarea este depăşită, iar tu ai parte de o experienţă completă a lumii exterioare şi, totuşi, îţi păstrezi individualitatea. Iar acesta este un lucru foarte important, pe care trebuie să îl avem în vedere.

Apoi cealaltă întrebare este:

"DUPĂ CE AI ACEASTĂ EXPERIENŢĂ, ESTE DIFICIL SĂ TE READAPTEZI?"

Da, este posibil. Prima dată când am avut această experienţă în 1972, cred, atunci am avut această experienţă copleşitoare, care a venit complet din senin, în timp ce beam o cafea şi mâncam un sandviş. Nu eram pregătit pentru ea şi m-a zguduit complet. Nu aveam nicio idee ce se întâmpla. Experienţa a fost atât de copleşitoare, încât mi-a schimbat întreaga viaţă. De atunci încolo, nu mi-am mai privit viaţa în acelaşi fel. Până atunci, meditasem timp de aproximativ trei ani, dar de atunci încolo, meditaţia mea a început să se transforme mai mult într-o preţuire pornită din inimă, pentru că voiam să mă apropii din nou de acea experienţă sublimă.

Iar din acea experienţă m-am ales cu un ghid spiritual, pe care l-am numit companionul meu tăcut şi pe care l-am identificat ca fiind un aspect superior al meu, sau Sinele meu Superior. Dar mi-a luat 40 de ani pentru a fuziona în totalitate cu această "entitate" care era companionul meu tăcut şi, de asemenea, învăţătorul meu. Aşa că experienţa te schimbă, te transformă şi, probabil, nu vei mai fi niciodată acelaşi.

Oamenii care au avut experienţe în preajma morţii, dacă nu au fost pregătiţi pentru asta, îi poate nelinişti şi tulbura. Eu fac parte dintr-un grup care a fost creat de un psiholog cu scopul de a-i sprijini pe cei care au avut astfel de experienţe spirituale şi nu înţeleg ce li s-a întâmplat sau au avut experienţe de moarte clinică pe care nu le pot integra psihic. Unii chiar s-au dus la doctor ca să le dea medicamente care să-i readucă la normal după aceea. Deci acest grup a fost creat pentru a-i asigura pe

astfel de oameni că este un proces psihologic normal, natural, şi că trebuie să se adapteze şi să integreze experienţa.

Acesta este lucrul cel mai greu, să integrezi experienţa. Poate dura o viaţă întreagă, ca în cazul meu, căci eu încă integrez experienţa şi încerc să o manifest în viaţa mea cât mai bine, ceea ce nu-i deloc simplu.

Bine, iată o altă întrebare interesantă:

"DE CE SPIRITELE PĂRĂSESC ACELE TĂRÂMURI PARADISIACE CA SĂ AIBĂ EXPERIENŢE PĂMÂNTEŞTI?"

Este foarte interesant. Unele fiinţe aflate în acele stări de conştiinţă sublimă nu vor să rămână acolo, ci vor să se întoarcă pe Pământ şi să aibă o experienţă terestră. Iar motivul este incredibila compasiune pe care o simt, iubirea.

Am avut o experienţă, iar dacă voi mai scrie o carte, aceasta va fi unul dintre subiectele principale. Deci am fost în Grecia şi am luat legătura cu o sfântă care murise cu 1700 de ani în urmă într-una din acele capele. După ce i-am văzut icoana, am făcut legătura cu ea, iar călugăriţa m-a introdus, prin intermediul icoanei sale, în acea prezenţă spirituală. A fost foarte interesant, pentru că acea sfântă, pe nume Anastasia, a devenit un fel de companion al meu tăcut timp de şase luni după aceea. Ori de câte ori mă gândeam la ea, îi simţeam prezenţa. Iar în meditaţie, vorbeam cu ea. În cele din urmă, am rugat-o: "Arată-mi casa ta". Îmi imaginam ceva de genul unui peisaj frumos, un tărâm ceresc. Dar în loc de asta, ea m-a dus într-o mahala de o sărăcie cruntă şi o mare întunecime. Am fost total şocat când am avut văzut-o şi i-am spus: "Nu se poate aşa ceva!". Iar ea a zis atunci: "Casa mea este acolo unde este cea mai mare nevoie de mine". Asta mi-a răspuns.

Şi, desigur, în învăţătura budistă, există acei Bodhisattva. Ei nu acceptă ideea de a fi fericiţi în timp ce alţi oameni sunt încă nefericiţi şi suferă. Aşa că, se întorc în acest plan şi se amestecă cu noi, încercând să treacă neobservaţi, dar fac lucruri de o valoare incredibilă. Uneori, s-ar putea ca nici măcar să nu fie conştienţi de cine sunt, s-ar putea să nu ştie adevăratul context. Pur şi simplu, îşi fac treaba. Acesta este motivul pentru care astfel de fiinţe coboară aici, deoarece simt că nu sunt la locul potrivit explorând minunăţiile nivelurilor dimensionale superioare, când aici există atâţia oamenii care au nevoie de ajutor. Am dorit să fac această menţiune.

28 decembrie 2021

https://vimeo.com/657557371

“Misticii” au depresii?
Există un plan pentru evoluţia umană sau este doar un experiment oarecare?
Este o problemă pentru cei de pe partea cealaltă faptul că atât de puţini oameni sunt interesaţi de evoluţia spirituală?

În primul rând, aş vrea să le muţumesc oamenilor care mi-au susţinut proiectul “Prezentarea generală a astralului”, care creează experienţe de realitate virtuală sau traduce anumite experienţe interioare în limbaj vizual pentru a-i ajuta pe oamenii care îşi pun o cască de realitate virtuală să le simtă direct. Foarte mulţi mi-au oferit un sprijin extraordinar, ceea ce a condus la faptul că acum pregătesc o nouă experienţă. Până acum am finalizat şase experienţe împreună cu Craig. Craig Pruess este un muzician care realizează coloana sonoră.

Pe scurt, Craig meditează ca şi mine, de peste 40 de ani. Îşi extrage inspiraţia direct din meditaţie, pentru că face o meditaţie asupra sunetelor. L-am întâlnit pe Craig fiindcă cineva mi-a pus una dintre compoziţiile sale muzicale şi am fost, literalmente, emoţionat până la lacrimi, atât de profund m-a atins. Aşa că apoi l-am contactat şi m-a vizitat în aceeaşi zi, întâmplându-se să fie în Brighton, în apropiere de locuinţa mea. Am creat instantaneu o legătură sufletească. Ne-am dat seama că putem colabora pentru a aduce aceste experienţe interioare profunde un pic mai aproape de oamenii care nu au nicio idee despre cum ar putea fi, folosind realitatea virtuală.

Desigur, nu este o reprezentare autentică 100%, dar cu ajutorul sunetelor şi imaginilor, ne putem topi în acel mediu. Iar în prezent, încerc să reprezint în mod grafic tărâmurile dimensionale superioare, care sunt incredibil de frumoase. Desigur, nu pot face altceva decât să vi le sugerez.

Aşadar, am creat şase experienţe de realitate virtuală care urmează să fie lansate. Şi sunt cu adevărat interesante. Vă mulţumesc tuturor celor care m-aţi susţinut. Nu ar fi fost deloc posibil fără sprijinul oamenilor. Sper că le veţi putea experimenta. Dacă încă nu aveţi o cască de realitate virtuală, nu contează, aceste dispozitive nu vor dispărea. De fapt, vor deveni tot mai bune, echipamentele vor deveni mai ieftine şi mai uşor de folosit. Iar rezoluţia se va îmbunătăţi şi ea, pe măsură ce echipamentele vor deveni mai bune.

Am aici câteva întrebări şi să vedem dacă pot să le răspund. Prima întrebare este:

ÎN CALITATE DE MISTIC, TE SIMŢI VREODATĂ TRIST DIN CAUZA SITUAŢIEI DIN LUME?

Niciodată nu m-am considerat un mistic. M-am considerat doar un tip căruia îi place să mediteze şi o fac de mult timp. Iar răspunsul simplu la această întrebare este: da, mă întristează foarte mult. Mi-ar fi şi greu să nu fiu trist, când văd ce se întâmplă în lume. Mă întristează în principal ignoranţa şi indiferenţa oamenilor. Chiar azi am auzit că un parlamentar local a votat pentru eliminarea meselor gratuite de la şcoală pentru copiii care nu îşi permit să plătească, şi mai spunea că este creştin. Nu trece o zi fără să nu mă întristez din cauza unor lucruri şi să nu fiu foarte supărat.

Da, deci este foarte dificil să nu fii deprimat, dar iată ce spun mereu: priveşte la esenţă, priveşte lucrurile pentru care poţi fi recunoscător, pe care le poţi preţui. Iar prin această apreciere pozitivă, poţi întrevedea ce stă la baza realităţii, adică iubirea. Focalizarea pe iubire şi preţuire generează energie, care permite energiei tale creatoare să iasă la suprafaţă şi te motivează să acţionezi.

Aş mai vrea să spun că, atunci când te afli într-o stare de conştiinţă mai înaltă, devii mult mai eficient. Asta nu înseamnă neapărat să fii eficient la nivel fizic, dar poţi deveni eficient la nivel mental. Oricine poate încerca această artă cu animalul său de companie. Am observat că, atunci când mă apropii de pisica mea într-o stare foarte pozitivă, ea reacţionează instantaneu, rostogolindu-se pe spate, nici măcar nu trebuie să o ating. Iată deci că avem un efect subliminal asupra mediului din jur. Iar efectul este cu atât mai puternic, cu cât ne apropiem mai mult de nivelul de bază al realităţii, despre care eu spun mereu că este beatific. Motivul pentru care nu experimentăm beatitudinea este din cauză că este ascunsă sub mai multe straturi de realitate.

Şi aşa ajungem la a doua întrebare pe care mi-a trimis-o Wendy:

“EXISTĂ UN PLAN PENTRU EVOLUŢIA UMANĂ? SAU SUNTEM DOAR UN EXPERIMENT OARECARE?”

Este o întrebare filosofică la care probabil că mulţi oameni s-au gândit. Punctul meu de vedere este următorul: da, nu există niciun atom în univers care să nu fie conştiinţă. Tot ceea ce există poartă conştiinţa divină. Nu există nimic care să nu poarte această conştiinţă divină. Chiar şi acest virus, tot ceea ce există este conştiinţă. Prin urmare, nimic nu este întâmplător.

Dar asta nu înseamnă că totul este predestinat. După părerea mea, dacă te uiţi cum creşte natura, cel mai bun mod de a ilustra această creştere este prin geometria fractală. Geometria fractală este un principiu de creştere prin reproducerea aceluiaşi model, dar care ia o formă uşor diferită. Întreaga evoluţie se bazează pe principiul fractal de creştere. Dar când ajunge în zone necunoscute şi apare o rezistenţă, creşterea este deviată sau condusă într-o nouă direcţie.

Am vizionat recent o emisiune foarte interesantă despre inteligenţa artificială. Acolo există un principiu numit GAN, adică "generative adversarial networks", ceea ce înseamnă că acţionează doi factori. Şi este folosit în informatică pentru a genera inteligenţă artificială.

Deci există doi factori. Unul este discriminatorul, iar celălalt este generatorul. Deci, ceva generează informaţii şi un aspect opus al inteligenţei artificiale le discriminează, le găseşte defecte. Iar apoi generatorul preia semnalul de la discriminator şi îl repară. Aşadar, aceste două forţe din inteligenţa artificială au nevoie una de cealaltă pentru a crea progresul.

Acesta este un principiu important din informatică pentru a găsi soluţii la care oamenii nu s-au gândit niciodată. De exemplu, se pot proiecta cabine pentru piloţii de avion la care nimeni nu s-ar fi gândit, dar care urmează principiul celei mai mari eficienţe. Aşadar, aplicând aceste principii ale naturii, viitorul nostru va fi foarte influenţat de această descoperire, care funcţionează în natură încă de la începuturile timpului.

Deci, da, totul va evolua, totul se va extinde. Dar fiindcă facem parte din acest proces, avem în orice moment posibilitatea de a ne întoarce la rădăcina din care pleacă totul, la rădăcina conştiinţei. Şi aici este frumuseţea. Iar dacă avem atitudini foarte pozitive, cum ar fi aprecierea, iubirea, recunoştinţa, descoperim că ne apropiem de principiul creator şi devenim co-participanţi la procesul divin. Iar când devenim una cu acest proces, este incredibil de frumos şi ne umple de extaz. Şi aş completa răspunsul la prima întrebare, "Cum combateţi depresia?", pur şi simplu, intrând în armonie cu acest proces creator divin. Sper că am adus puţină lumină în această direcţie.

Întrebarea numărul trei:

"ESTE O PROBLEMĂ PENTRU CEI DE PE PARTEA CEALALTĂ FAPTUL CĂ ATÂT DE PUŢINI OAMENI DE AICI PAR A FI INTERESAŢI DE EVOLUŢIA SPIRITUALĂ?"

Aceasta este o întrebare foarte, foarte bună. De fapt, această chestiune m-a determinat să scriu a doua mea carte, "Panorame din Infinit". Ce am descoperit când am avut o experienţă în afara corpului: în mod incredibil, am găsit dincolo o mulţime de oameni care erau total inconştienţi. Ei, pur şi simplu, îşi perpetuau stilul în care trăiseră pe Pământ, oricât de negativ, oricât de dezechilibrat, oricât de neiluminat ar fi fost, pur şi simplu, continuau ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Desigur, majoritatea oamenilor de pe această planetă au o idee vagă, poate, despre faptul că acolo ar putea să fie altceva. Dar imaginea pe care şi-au format-o provine din idei religioase sau ceva de genul acesta. Deci există o mare lipsă de conştientizare. Iar asta supraaglomerează nivelurile inferioare din apropierea Pământului, unde totul continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oamenii fac aceleaşi lucruri, repetă aceeaşi veche poveste.

Un alt aspect este că acolo este un loc ceţos, nebulos, cam întunecat şi plin de fricţiuni, fiindcă oamenii nu şi-au rezolvat problemele. Aşa că, misiunea noastră este să-i luminăm că viaţa continuă, nu se opreşte atunci când murim. Şi nu doar atât. Ci ar trebui să o folosim pentru a progresa, pentru a avansa în evoluţia noastră spirituală şi să avem încredere în noi înşine şi să privim spre viitor nu ca spre un sfârşit, ci ca spre un nou început.

3 ianuarie 2022

https://vimeo.com/657557703

Ieşirea din nivelurile astrale inferioare.
În calitate de călător astral, aţi avut vreodată experienţe înfricoşătoare?
Ce revelaţii aţi primit atunci când v-aţi revăzut vieţile anterioare?

În "Omul multidimensional" am menţionat că, la nivelul astral apropiat de Pământ, oamenii duc vieţi foarte plictisitoare. Cum pot ei progresa? Doar dacă vor să se schimbe. Nivelul apropiat de Pământ, aşa cum tocmai am menţionat, este un loc destul de arid, dar oamenii se cam lasă prinşi în acest nivel şi simt că viaţa lor nu s-a schimbat prea mult. Într-o experienţă extracorporală la aceste niveluri, am întâlnit oameni care voiau să iasă de acolo, dar nu aveau nicio idee cum să o facă.

Acolo nu diferă prea mult de ce facem noi aici. Oamenii au nevoie doar să găsească o scânteie, un punct de interes. Acest lucru se întâmplă mai ales când oamenii se întâlnesc. Se adună în grupuri şi împărtăşesc informaţii, cunoştinţe şi se inspiră reciproc. Şi din această dorinţă de a se inspira reciproc, de a promova sentimente mai pozitive, apare o schimbare foarte subtilă în atmosfera de acolo. Este un proces de autoactivare. Deci, odată ce atitudinea oamenilor se schimbă, şi mediul înconjurător se schimbă treptat. S-ar putea chiar să nici nu observe. Dar dintr-o dată, mediul devine ceva mai luminos. Iar energia pe care o primesc devine ceva mai luminoasă. Prin urmare, este un progres treptat către un mediu mai luminos.

Iar în planul astral este mult mai uşor decât aici. Să zicem că ne aflăm în mijlocul unei vremi rele, plouă, e inundaţie, aici nu vedem nicio cale de scăpare. În timp ce, în planul astral, totul este foarte dinamic. Imediat ce starea noastră de spirit se schimbă, şi mediul se schimbă uşor. Se poate manifesta foarte subtil.

Am mai spus asta, să zicem că trăiţi într-un mediu foarte arid, copacul nu are frunze, iarba din faţa casei moare. Dar deodată, când spiritul vostru se înviorează, observaţi cum copacul din faţa casei scoate frunze, care vă vor produce o anumită bucurie, care la rândul ei, se va reflecta pozitiv asupra mediului. Şi astfel, lucrurile se vor îmbunătăţi treptat.

Am văzut chiar cum oamenii au trecut, în câteva minute, de la o viaţă de infern la bucurie absolută. Iar acesta este un aspect minunat specific planului astral. Nu suntem condamnaţi, decât dacă insistăm să ne menţinem identificarea cu condiţiile nefaste şi nu vrem cu adevărat să

ieşim din ele, pentru că ne-am cimentat la acel nivel şi nu vrem să progresăm, fiind foarte ataşaţi de acele condiţii.

Prin urmare, la nivelul astral avem toate oportunităţile de a urca. Foarte adesea, oamenilor le vin în ajutor prieteni şi salvatori. Asta se aplică mai mult la nivelurile foarte negative.

Cealaltă întrebare se referă la experienţa mea personală:

“AŢI AVUT VREODATĂ EXPERIENŢE ÎNFRICOŞĂTOARE ÎN TIMP CE ERAŢI IEŞIT DIN CORP?”

Da, dar au fost de două feluri. Am avut unele experienţe înfricoşătoare, pentru că învăţătorul meu din planul astral, un maestru chinez, m-a supus unor teste înfiorătoare. Am aflat că trebuia să trec prin acele teste pentru a-mi învinge frica. Frica este o mare piedică în dezvoltarea noastră spirituală. Dacă suntem persoane temătoare, trebuie să lucrăm asupra fricii noastre pentru a o depăşi ca să putem progresa. Iar frica poate avea diverse cauze. Deci trebuie să o înfruntăm.

Frica iese la iveală în vise şi de aceea este bine să practicăm visul lucid, pentru că, dacă devenim conştienţi în vis, asta ne permite să ne înfruntăm fricile şi, efectiv, să le depăşim.

Celălalt tip de experienţe negative pe care le-am avut în călătoriile mele astrale au avut loc atunci când am fost trimis la nivelul astral inferior. De obicei, nu mă gândesc unde aş vrea să merg într-o experienţă astrală. Îmi dau seama că sunt în legătură profundă cu Sinele meu Superior. Devin un fel de rază de lumină îndreptată către anumite direcţii. Chiar şi atunci când ajung în planuri foarte întunecate, nu mă simt afectat, pentru că sunt încă în starea de conştiinţă focalizată pe aici-şi-acum, această stare care îţi oferă un sentiment de siguranţă, de protecţie. Astfel, starea de bucurie care există pe fundal nu dispare niciodată. Şi asta te stabilizează într-o poziţie în care poţi ajuta oamenii. Ajungi într-un loc foarte întunecat, dar încă ai legătura cu Sinele tău Superior, nu te identifici cu acel loc. Şi asta îţi permite să oferi ajutor, oricât de sumbru ar fi acel tărâm. Am ajuns în unele locuri chiar foarte tenebroase, pe care le-am descris în cărţile mele.

Într-unul din acestea am ajuns iniţial din curiozitate. Voiam să mă conving cât de mult adevăr există în credinţa unor terorişti sinucigaşi care cred că îşi slujesc religia aruncându-se în aer şi, în acelaşi timp, ucigând o mulţime de alţi oameni care nu sunt adepţi ai credinţei lor. Am intrat în acel loc şi a fost cel mai rău lucru pe care l-am trăit vreodată. L-

am relatat în carte şi a fost reluat pe internet, iar dacă veţi căuta pe Google, probabil că veţi da peste acel articol.

What happens to a suicide bomber on the Other side

Şi încă de la început, am întâlnit oameni care se aflau într-o condiţie foarte nefericită, victime ale propriei lor mentalităţi. Prin urmare, astfel de zone întunecate există, dar nu înseamnă că ne vor afecta atunci când le vizităm.

Însă nu am întâlnit niciodată vreo entitate malefică care să încerce să mă atace sau să mă rănească în vreun fel. Nu am trăit niciodată aşa ceva. Am ajuns în unele scenarii de coşmar, încercând să ajut nişte oameni care tocmai muriseră şi se luptau cu proprii lor demoni şi am fost oarecum atras în situaţia lor. Am încercat să-i calmez şi mi-am făcut o mică idee despre frica prin care treceau. Dar nu am fost niciodată atacat sau măcar ameninţat de ceva atunci când m-am aflat în afara corpului.

Dacă dai peste entităţi malefice, adesea ele nici măcar nu sunt conştiente de tine, nu sesizează că exişti. Când am mers în acel loc sumbru din planul astral inferior despre care am scris, teroriştii aceia umblau cu arme şi se împuşcau între ei sau îşi împuşcau formele-gând create de ei, erau într-o stare de război. Iar când am apărut şi eu, au încercat să mă împuşte şi să mă atace, dar ce s-a întâmplat: gloanţele le ieşeau din armă şi cădeau la pământ, iar ei nu mai simţeau furie împotriva mea şi nici nu puteau să mă atingă.

Şi altceva, când aveţi o experienţă extracorporală, vă puteţi aminti întotdeauna că, în cel mai rău caz, puteţi, pur şi simplu, să vă întoarceţi în corp sau să vă conectaţi la Sinele vostru Superior, amintindu-vă cine sunteţi şi să Îl simţiţi cu adevărat.

Asta a fost întrebarea cinci. Cealaltă este foarte interesantă:

“AŢI OBŢINUT INFORMAŢII DESPRE PERSONALITATEA DV. DE BAZĂ DIN CE AŢI AFLAT DESPRE VIEŢILE ANTERIOARE?”

În prima mea carte am descris câteva vieţi anterioare pe care le-am retrăit. Le-am simţit exact aşa cum simţim această viaţă fizică. Şi trebuie să menţionez că nu eu mi-am ales viaţa pe care s-o revăd, ci am fost îndreptat către acea viaţă. Şi de fiecare dată, mi se dezvăluia o anumită trăsătură de caracter care mă definea atunci. Mi-am dat seama că acea trăsătură îmi era scoasă în evidenţă din viaţa trecută pentru a o accepta sau a o depăşi. Şi nu era întotdeauna foarte plăcută. Dacă veţi citi “Omul

multidimensional", veţi vedea că am fost un personaj destul de dezagreabil în unele vieţi anterioare.

Îmi amintesc că, într-o viaţă, am fost un despot meschin. Voiam să fac rost de bani cu orice preţ şi nu-mi păsa de urmările asupra altor oameni. În primul rând, am văzut un bătrân care zăcea în pat şi răsufla cu greu. Mi-a părut foarte rău pentru el. În acelaşi timp, pluteam deasupra patului său şi mi-am dat seama că eram chiar acel muribund ieşit în afara corpului său. Şi ceea ce era şi mai interesant, în acelaşi timp, observam situaţia din postura mea de meditaţie. Deci mă identificam cu această persoană pe moarte, văzându-mă de deasupra, din afara corpului, şi simultan, observam întreaga scenă din punctul de vedere al celui care meditează şi vede totul detaşat. Nu numai că retrăiam direct situaţia, dar aveam acces la întreaga viaţă pe care o dusese acest om, înţelegeam totul despre acea viaţă. Simţeam că îmi risipisem viaţa, aveam un gol sufletesc, nu mai aveam familie, eram complet singur atunci când am murit. Asta a fost o lecţie foarte importantă.

Într-o altă viaţă, m-am văzut plimbându-mă prin biserică în calitate de dascăl al bisericii şi purtând un simbol de Crăciun. Mergeam ţanţoş şi îmi dădeam atâta importanţă, încât că mi s-a făcut lehamite când m-am privit. Un tip arogant, total identificat cu rolul de dascăl de biserică, care se simţea atât de superior tuturor celorlalţi, încât aproape că mi s-a făcut rău când m-am întors. Dar mi-am dat seama că aveam nişte reminiscenţe ale acelor aspecte.

Iar dacă citiţi cartea, sunt câteva povestiri care au legătură directă cu viaţa prezentă. De pildă, s-a întâmplat să întâlnesc o persoană pe care o ucisesem cu 600 de ani în urmă, când fusesem un revoluţionar, iar persoana respectivă a apărut în această viaţă şi mi-a distrus cariera, la începutul ei.

Dar am trăit şi câteva vieţi foarte pozitive. Avem foarte multe faţete şi unele dintre ele au fost foarte benefice, când am făcut mult bine oamenilor.

Apoi, într-o altă viaţă în China antică, eram bun prieten cu actualul meu maestru din astral, care a apărut acum să mă înveţe. În acea viaţă, eram deja pe o cale înalt spirituală împreună cu el.

Iar toate aceste aspecte pe care le adunăm de-a lungul călătoriei noastre prin dimensiunea terestră, toate fac parte din ceea ce suntem. Şi este o binecuvântare atunci când ajungem să le cunoaştem, astfel încât să nu ne mai identificăm cu ele. Deci ne eliberăm de aceste aspecte şi urmările sunt foarte pozitive.

Cred că asta a fost, în esenţă. Dacă vreţi să ştiţi ce personaj rău am fost, vă recomand să citiţi prima carte pe care am scris-o. Dar se aplică la noi toţi. Nu suntem nişte sfinţi. Ne putem crede sfinţi, dar avem şi o parte de umbră, care este foarte importantă şi ea, pentru că face parte din experienţa noastră, prin care evoluăm.

5 ianuarie 2022

https://vimeo.com/657557974

Se pot folosi OBE-urile pentru vindecare?
Cum putem obţine cele mai exacte informaţii despre Viaţa de Apoi?
Tot ceea ce trăim aici putem trăi şi la nivelurile astrale... şi chiar mai mult.

Am aici o serie de întrebări pe care mi le-a trimis Wendy. Le-am parcurs, dar nu sunt sigur că pot răspunde la toate. De obicei, mă refer mai mult la experienţele mele personale decât să-mi dau cu presupusul, pentru că eu cred că avem nevoie de autenticitate. Iar experienţa directă este minunată. Dar experienţa mea personală are unele limite, aşa că de unele lucruri nu sunt sigur 100%. Dar majoritatea întrebărilor de pe listă sunt foarte bune.

Prima întrebare pe care mi-a trimis-o Wendy este:

"PUTEM AFLA CUM SĂ NE VINDECĂM CORPUL FIZIC PRIN EXPERIENŢELE EXTRACORPORALE?"

Am experienţe limitate în acest sens, dar una pe care mi-o amintesc foarte clar este când ne-am mutat în noua casă. M-am încordat ridicând mobilă grea şi mă durea foarte tare în partea inferioară a abdomenului, era ca o întindere musculară. Mă durea atât de tare, încât a trebuit să iau analgezice. Iar în dimineaţa următoare am avut o experienţă extracorporală. A fost una dintre acele rare experienţe în care mi-am văzut corpul stând în meditaţie, eu stând în faţa corpului şi am văzut că aveam o pată întunecată în partea inferioară a abdomenului, în partea dreaptă. Uitându-mă mai bine, am văzut o mulţime de scântei care zburau haotic, rotindu-se în jurul zonei. Am simţit imediat că aceea era zona afectată din ziua precedentă. Ce am făcut în acel moment a fost intuitiv şi destul de natural, doar mi-am folosit mâinile şi am manipulat energia cumva şi atunci am observat că scânteile, energia pe care o vedeam, a căpătat rapid un model foarte simetric. În loc să fie haotică, se rotea într-o simetrie armonioasă. Iar la scurt timp după aceea, pata întunecată a dispărut. Când am ieşit din meditaţie, durerea dispăruse.

Când am analizat chestiunea ulterior, mi-am dat seama că, probabil, trebuie să te afli într-un corp energetic superior pentru a putea realiza vindecarea. La începuturi, atunci când îmi priveam corpul fizic din afară, asta era posibil doar când foloseam corpul eteric. Pentru că, altfel, ajungeam direct în planul astral şi nu-mi mai puteam vedea corpul fizic. Deci când te proiectezi voluntar, este firesc să călătoreşti direct în planul

astral. Dar la început, când înveţi să te proiectezi, ajungi întâi în corpul eteric, care este cea mai apropiată legătură cu corpul fizic, unde încă mai ai toate simţurile fizice la locul lor. Oamenii care au experienţe în apropierea morţii, când mor pe masa de operaţie sau au un accident, de obicei, se proiectează automat în corpul eteric şi încă mai păstrează simţurile fizice.

Mult mai târziu, am învăţat să folosesc corpurile energetice superioare. Folosind un corp energetic superior, poţi să vizitezi toate nivelurile dimensionale de sub acel nivel, astfel încât îţi poţi vedea din nou corpul fizic şi poţi realiza vindecarea, pentru că ai la dispoziţie o energie suplimentară. Gândindu-mă ulterior la ce s-a întâmplat, cred că aşa am reuşit vindecarea, intrând în corpul meu energetic superior şi apoi vindecându-mi corpul fizic.

Am avut şi alte experienţe care m-au ajutat să mă vindec. De exemplu, într-o după-amiază, am adormit într-un unghi foarte ciudat, cu capul atârnând înainte, ceea ce mi-a forţat gâtul. Când m-am trezit, gâtul mă durea foarte tare. Dar tot atunci, puţin mai târziu, am avut o experienţă în care am intrat într-un tărâm dimensional superior. Asta s-a întâmplat în perioada când citeam despre experienţele în apropierea morţii la nivelul ceresc, ca să zic aşa, pentru că voiam să compar notiţele mele cu relatările celor care au avut NDE. După ce am citit câteva dintre aceste relatări, am intrat în meditaţie şi m-am pomenit la acest nivel dimensional superior. Eram cam într-o stare de samadhi. Am descris acest episod în cartea mea "Panorame din infinit". Am observat că corpul meu era ca o lumină. Iar când m-am întors din experienţă, durerea de la gât dispăruse.

În alte ocazii, când călătoream prin astral şi am încercat să mă vindec de ceva, nu mi-am putut găsi corpul fizic. Aşa că am renunţat repede la operaţie şi la tentativa de a-l vindeca. Deci experienţa mea este destul de limitată în ceea ce priveşte vindecarea corpului fizic.

Cred că şamanii sau vindecătorii cu energie, probabil, se folosesc de corpurile lor energetice superioare pentru a coborî energia vindecătoare în corpul fizic. Asta e părerea mea.

Acum următoarea întrebare, care este destul de bună:

"DE UNDE PUTEM OBŢINE CELE MAI EXACTE INFORMAŢII DESPRE CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND MURIM?"

Evident, sunt puţin părtinitor, dar de-a lungul anilor, am cunoscut nişte mediumi realmente fantastici. Sunt cu mult mai avansaţi decât

mine, pentru că se bazează pe clienţii lor, ca un fel de canal de legătură cu fiinţele cu care se conectează în astral, astfel încât pot obţine informaţii exacte de la cei dragi, dacă pun întrebările potrivite. În schimb, eu mă bazez pe vizitele mele pe tărâmul astral. Bineînţeles, asta îmi oferă un avantaj extraordinar, pentru că nu mă bazez pe un intermediar pentru a afla cum este acolo. Am o experienţă directă. Sunt în mijlocul lumii de după moarte.

Atunci când mi-am întâlnit rudele, în special pe mama, am putut să o îmbrăţişez şi mi-a relatat, aproape telepatic, toate informaţiile pe care trebuia să le aflu. O mare parte din ceea ce am experimentat, bineînţeles, a reieşit din vizitele mele la nivel astral. Aşa că, probabil, călătorii astrali au un mic avantaj, pentru că trăiesc o experienţă tridimensională nemijlocită.

Recent, am citit o postare pe Facebook, unde cineva menţiona că un medium destul de autentic şi de precis şi veridic i-a spus că acolo nu există simţul tactil, că nu poţi atinge nimic. Şi am fost foarte intrigat când am citit asta. M-am gândit că nu poate fi adevărat, pentru că eu am avut o mulţime de experienţe în care am atins-o pe mama. Adeseori, când mă întâlnesc cu mama, care a murit în 1997, primul lucru pe care îl facem este să ne îmbrăţişăm cu foc. De obicei, după asta o recunosc, pentru că uneori nu apare aşa cum o ştiam când încă trăia. Dar o dă de gol această amprentă a îmbrăţişării, a legăturii strânse, la nivel de suflet, şi aşa o recunosc.

Şi ajungem la chestiunea ce este nivelul astral, cum arată, cum se simte. În primul rând, trebuie s-o spun categoric, tot ceea ce trăim aici putem simţi şi la nivel astral. Aşa stau lucrurile. Şi nu doar eu am constatat asta. Am luat contact cu mulţi călători astrali de-a lungul anilor, contact personal cu William Buhlman, cu Robert Wagoner şi cu alţi câţiva pe care i-am întâlnit de-a lungul timpului în workshop-uri. Precum şi o mulţime de alte persoane prin intermediul internetului, prin forumuri. Am un prieten personal care a avut mai multe experienţe astrale sau experienţe ale conştiinţei superioare decât mine. Deseori facem schimb de impresii, dar el nu vorbeşte public despre chestiunea asta, o ţine doar pentru el, nu vrea să fie cunoscut pentru asta, are o slujbă normală destul de modestă, în serviciile sociale.

Deci ştiu ce spun când afirm că tot ceea ce putem trăi aici putem trăi şi la nivel astral.

Cel mai bun mod de a descrie cum arată lumea astrală, cum arată lumea în care mergem după moarte, cum se simte, este să ne uităm acum în jurul nostru, să atingem masa, să ne uităm prin cameră – exact aşa

este şi la nivelul astral, imposibil de diferenţiat. Se simte la fel ca la nivelul fizic, pentru că acolo avem aceeaşi vibraţie energetică cu nivelul astral, aşa că tot ceea ce atingem se simte solid.

Dar mai există şi un alt element al nivelului astral, care reacţionează la gândurile noastre mult mai rapid decât nivelul fizic. Dacă am vrea, de exemplu, să trecem un deget prin blatul mesei, o putem face. Sau dacă vrem să materializăm lucruri, putem face şi asta. Mediul este mult mai dinamic, dar pare la fel de real ca şi aici. Deci există avantajul suplimentar, la nivel astral, de a fi într-un mediu dinamic, care reacţionează foarte prompt la gânduri. Iar asta adaugă un tip nou de experienţă în Viaţa de apoi, despre care nu avem nicio idee aici, jos.

Atunci când am o experienţă extracorporală, primul lucru pe care îl observ este că, de foarte multe ori, se întâmplă lucruri pe care nu le-am anticipat. Pot fi lucruri destul de ciudate: obiecte apar din senin sau atmosfera se schimbă brusc. Într-o ocazie, am ajuns la o casă şi un bărbat a trecut pe lângă mine şi nu m-a observat deloc. Şi era albastru, era complet albastru. În timp ce trecea pe lângă mine, înfăţişarea lui s-a schimbat. Iar când m-a observat, s-a uitat în jur şi a devenit din nou ca o persoană normală. Dar a fost şocat de faptul că eram acolo, că l-am putut vedea cum arată. Explicaţia pe care am găsit-o a fost că era pierdut în gânduri, iar gândurile i-au afectat înfăţişarea.

Acesta este o chestiune foarte interesantă, pentru că ni se întâmplă şi aici, la nivelul fizic. De exemplu, dacă cineva este foarte nervos sau foarte deprimat, când ne uităm la el, de multe ori, arată uşor îmbătrânit, mai obosit. Dar de îndată ce râde şi se bucură, înfăţişarea i se schimbă şi ea. Arată mai tânăr, mai proaspăt şi aşa mai departe. Asta se întâmplă la nivelul fizic, dar la nivelul astral astfel de fenomene se întâmplă cu şi mai mare intensitate.

Şi nu numai atât, dar emoţiile au un efect şi asupra mediului înconjurător. În cartea mea “Panorame din infinit”, am descris o femeie care locuia într-o casă frumoasă de pe malul mării, m-a invitat înăuntru şi am discutat despre viaţa ei. Se pare că avusese o viaţă foarte grea pe Pământ şi mi-a spus că a fost trădată de prietenul ei. Era profund dezamăgită. Nu numai că a trădat-o, dar i-a şi furat din economiile de-o viaţă. Încă mai simţea un fel de furie faţă de el. De îndată ce a început să vorbească despre el, am văzut cum îşi schimba înfăţişarea şi florile din cameră, toate au murit. Iar când s-a înfuriat, au revenit la viaţă, dar erau toate negre şi roşii. Mediul înconjurător îi reflecta emoţiile. Am fost destul de surprins de acest fenomen. Am încercat să o calmez, să-i dau nişte energie pozitivă. Iar imediat ce s-a mai calmat, camera a revenit la

starea normală de dinainte. Trebuie să fim conştienţi de acest aspect şi să ne obişnuim, pentru că nivelul astral este foarte dinamic.

Nu am auzit prea multe despre acest aspect de la mediumi. Cred că motivul ar fi că ei sunt atât de concentraţi pe persoana astrală cu care vor să se conecteze, încât nu mai dau atenţie la explorarea mediului. Am vorbit cu destui călătorii astrali despre aceste fenomene şi mi-au confirmat că au loc astfel de lucruri. Dacă îmi veţi citi cărţile, sunt acolo multe menţiuni despre aceste fenomene extraordinare de pe aceste niveluri.

În concluzie, astralul este foarte interesant şi foarte frumos şi merită explorat. Odată ce mă stabilesc ferm pe nivelul astral şi mă concentrez pe el, pot investiga în detaliu ceea ce se întâmplă acolo. Am avut nenumărate experienţe în care am fost martor la natura dinamică a stării de după moarte. Desigur, în cărţile mele, puteţi găsi mai multe.

7 ianuarie 2022

https://vimeo.com/657558221

Morţii se mai interesează de noi sau rămânem în negura trecutului?
De ce am vrea să ne încarnăm?
Cum te vezi în totalitate de la nivelul Sinelui.
Ne construim o nouă personalitate înainte de reîncarnare, dar unii oameni "se lasă păgubaşi" în ultimul moment.

"CUM NE PRIVESC CEI DIN ASTRAL PE NOI, CEI CARE SUNTEM ÎNCARNAŢI? SUNT INTERESAŢI SĂ IA CONTACT CU OAMENII AFLAŢI ÎNCĂ ÎN VIAŢĂ? DISCUTĂ EI VREODATĂ DESPRE EXPERIENŢA AVUTĂ PE PĂMÂNT?"

Iată o întrebare foarte interesantă. Ce trebuie să avem în vedere este că cei din astral sunt mult mai puţin afectaţi de propria moarte decât suntem noi, aici, de moartea lor. Persoanele care au murit nu sunt deranjate de faptul că au murit, pentru că ne pot vedea în orice moment. Ei ne văd corpul nostru astral. Cât timp trăim, avem un corp astral care operează la nivel astral, care are emoţii, sentimente, gânduri. Tot ce trebuie să facă rudele noastre decedate este, pur şi simplu, să vrea să ne întâlnească. În general, suntem total inconştienţi de corpul astral, pentru că avem aceste filtre dense, care ne împiedică să vedem realitatea de dincolo. În această privinţă, un medium are un avantaj, pentru că poate trece de această barieră, ceea ce eu nu pot face. Pot să o transcend doar când ies în afara corpului.

Deci cei din astral nu au nicio dificultate în a ne contacta. Şi probabil că nu le va fi dor de noi la fel de mult cum ne este nouă dor de ei, pentru că noi suntem deja acolo, dacă doresc să ne contacteze. De exemplu, în cultura japoneză, există o puternică tradiţie religioasă de venerare a strămoşilor. Ei au integrat în sistemul lor de credinţe faptul că strămoşii sunt mereu pe aproape. Rudele lor sunt tot timpul în jurul lor, nu stau undeva separate. În folclorul chinezilor sau al japonezilor, de foarte multe ori, ei nu fac nicio distincţie între această viaţă şi cealaltă viaţă. Deci acceptă că strămoşii lor sunt încă disponibili şi că pot vorbi cu ei dacă doresc acest lucru.

"DISCUTĂ EI VREODATĂ DESPRE EXPERIENŢA AVUTĂ PE PĂMÂNT?"

Desigur. Când am întâlnit-o pe mama, am întrebat-o ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea soţ al ei, pentru că tatăl meu a murit când eram foarte mic. Iar cel de-al doilea soţ al ei nu era acolo, nu era prin preajmă când am întâlnit-o. Şi am întrebat-o “Ce s-a întâmplat cu soţul tău?”. Iar ea mi-a răspuns “Ei bine, oamenii care ne însoţesc în viaţa fizică nu sunt întotdeauna aceiaşi cu care vrem să fim atunci când am avansat”. Şi mi-am amintit că soţul ei era un tip foarte autoritar, încât mama şi-a pierdut toţi prietenii şi a intrat într-o depresie profundă până la urmă, pentru că era invalidă şi nu avea ce face. Am aflat abia după ce a murit cât de tare îi controla viaţa. Mama nu vorbea niciodată despre asta. Dar când am întâlnit-o în astral, mi-a povestit ce se întâmplase.

La fel s-a întâmplat şi când mi-am întâlnit cumnatul decedat. Discutam despre ce s-a întâmplat în viaţa lui de pe Pământ şi mi-a spus că multe lucruri ştiute de mine erau nişte bazaconii. Spunea asta inclusiv despre un tip pe care îl considerase un fel de învăţător spiritual, ce conducea un grup spiritual la care aderase – acum credea că era un fel de şarlatan. “Nu mai am nimic de-a face cu aceşti oameni. Am depăşit acea fază. Şi nici nu mai vreau să vorbesc despre asta”, îmi spunea.

Deci oamenii nu-şi pierd experienţele. Le duc cu ei mai departe, văd viaţa ca pe un continuum, progresează de la o viaţă la alta. Asta nu înseamnă neapărat că acordă foarte multă atenţie trecutului. Unii sunt atât de implicaţi în noua viaţă astrală, încât vor, mai degrabă, să tragă linie şi să nu li se mai amintească de trecut. Oamenii care au avut o viaţă foarte grea, să zicem că au fost bolnavi, înfloresc în noua lor existenţă şi preferă să nu le fie amintit din ce au ieşit.

Întrebarea patru:

“SUNTEM OBLIGAŢI SĂ NE REÎNCARNĂM? DACĂ NU, CE ÎI ATRAGE PE OAMENI SĂ-ŞI DOREASCĂ SĂ ÎNDURE GREUTĂŢILE VIEŢII PĂMÂNTEŞTI?”

Este o întrebare foarte interesantă. Am reflectat mult asupra ei şi am avut şi o experienţă directă legată de reîncarnare, pe care am relatat-o în prima mea carte. Vreau să vă spun că trebuie să acceptăm că viaţa astrală este diferită în comparaţie cu viaţa pământeană. Căci viaţa pământeană are ceva pe care lumea astrală sau lumile dimensionale superioare nu-l au. După ce ne încarnăm aici, trebuie să învingem multe obstacole. La nivel astral, viaţa este destul de uşoară, pentru că e suficient să ne concentrăm asupra anumitor aspecte şi putem fi imediat acolo, putem realiza lucruri, ne putem materializa cele mai nebuneşti vise, dacă am

activat energia spirituală, care este în principiu energia pozitivă. Dacă avem o energie pozitivă de iubire, bunăvoinţă şi apreciere, atunci suntem în măsură să ne realizăm toate visele. Deci acolo ne putem simţi ca nişte mari câştigători la loto. Totul este destul de uşor atunci când suntem în acea stare. Putem călători în orice parte a lumii, ceea ce n-o putem face prea uşor la nivelul fizic.

La nivelul fizic ne confruntăm cu o rezistenţă a mediului care nu există nicăieri altundeva, iar aceasta activează anumite puteri din noi, care ne ajută la evoluţia spirituală, la dezvoltarea noastră ca persoană. Cu cât provocarea este mai mare aici, pe acest Pământ fizic, cu atât mai mult creştem spiritual şi ne dezvoltăm personal. Atunci când manifestăm aici, să zicem, un palat de milionar, este un lucru mult mai greu decât am face-o la nivel astral. Cred că, din acest motiv, Pământul fizic atrage sufletele să se încarneze. Şi de aceea trăiesc atât de mulţi oameni în acest loc, chiar dacă majoritatea, mai ales în ţările mai sărace sau cei care au multe greutăţi, probabil că ar fi bucuroşi să iasă de aici.

Cu toate acestea, orice efort pe care îl depunem aici este un efort bine investit, care are o urmare benefică pentru sufletul şi evoluţia noastră. Când ajungem dincolo şi facem o trecere în revistă a vieţii noastre, atunci putem vedea cu adevărat ce a mers prost, ce s-a întâmplat de fapt, cum am făcut faţă situaţiilor, ce am învăţat ş.a.m.d.. Deci viaţa aici, pe acest Pământ, este o experienţă foarte importantă.

Dar nu este singurul motiv pentru care ne aflăm aici, ci mai sunt şi altele. Sunt motivele de natură karmică. Mi-am dat seama de asta atunci când mi-am văzut totalitatea fiinţei mele. Poţi avea această viziune totală atunci când intri într-o stare de conştiinţă superioară şi nu te mai priveşti ca pe o persoană, cu o identitate fizică – să zicem, în cazul meu, eu ca artist, fiind căsătorit ş.a.m.d. – ci te vezi într-un context complet diferit. Vezi că viaţa actuală este doar un singur aspect din Ceea ce eşti. Atunci când intri într-o stare de conştiinţă mai înaltă, vezi şi toate celelalte aspecte din Ceea ce eşti, celelalte aspecte din ceea ce ai fost în viaţa trecută şi, de asemenea, aspecte ale tale despre care nici măcar nu ştiai că există.

Şi asta devine foarte interesant, pentru că, odată ce observi o viaţă din trecutul tău, poţi face zoom în acea viaţă şi ea devine o realitate vie aici-şi-acum. Să zicem că ai fost soldat în armata napoleoniană şi te afli într-o tabără în afara Moscovei, te simţi a fi chiar acel soldat, simţi frigul, vezi oamenii din jur, îţi aminteşti de cei dragi pe care i-ai lăsat în urmă, ai memoria completă a acelei persoane, simţi acea realitate exact cum o simţi aici şi acum. Apoi te poţi îndepărta şi poţi vedea întregul tablou,

întreaga reţea a totalităţii Care eşti. Poţi face zoom în orice aspect al vieţilor tale trecute şi îl aduci în prezent.

Dacă te-ai imagina că ai fi un creier infinit, să zicem aşa, în care fiecare neuron este un aspect al tău, din starea de conştiinţă superioară poţi vedea centrii energetici care au probleme sau tulburări. Şi poţi vedea cum funcţionează totul împreună, cum se strecoară energiile prin întregul sistem. Există un anumit magnetism care coagulează anumite energii şi le grupează împreună, iar apoi aceste energii atrag o anumită situaţie, cum ar fi o nouă viaţă pe Pământ. Deci energiile se adună şi te aduc la încarnare.

Dar nu tu, ca ego, eşti cel care decide dacă vrei să te încarnezi. Ci Tu, ca totalitate, Sinele tău superior decide. Şi ţi se pare firesc să te încarnezi, pentru că, din punctul de vedere al Sinelui superior, vrei să rezolvi nişte chestiuni, vrei să experimentezi anumite lucruri, vrei să echilibrezi terenul de joc.

Toată ideea de evoluţie a sufletului provine din acest câmp energetic al totalităţii tale. Iar când te încarnezi, o faci din propria voinţă.

Dar vreau să vă spun că am întâlnit suflete în planul astral care, chiar în momentul când trebuiau să se încarneze, au dat bir cu fugiţii. Deja îşi pregătiseră noua personalitate, dar apoi au decis să se lase păgubaşi. Bineînţeles, au libertatea de a se răzgândi. O persoană pe care am întâlnit-o acolo, o doamnă care murise de foame în timpul marii depresiuni din America, a încercat să se încarneze de mai multe ori şi de fiecare dată s-a retras, pentru că avusese o experienţă atât de traumatică.

Ce se întâmplă, sufletul care se întrupează are deja pregătită noua personalitate cu toate caracteristicile, pe care le va aduce cu ea în fizic, ele sunt deja asamblate în planul astral şi gata să se manifeste. Uneori personalitatea poate fi foarte asemănătoare cu cea avută în existenţa anterioară şi, pur şi simplu, se continuă. În alte situaţii, configuraţia poate fi complet nouă.

Deci asta am avut de spus la întrebare cu reîncarnarea. Sunt sigur că există mult mai multe aspecte şi că nu am toate răspunsurile legate de această chestiune. Cert este că avem o anumită libertate de alegere, putem decide dacă vrem să ne întrupăm sau nu.

11 ianuarie 2022

https://vimeo.com/657558563

Răspunsuri despre Viaţa de Apoi (26)

Starea de iluminare a conştiinţei şi Bodhisattva-şii.
Se plictisesc oamenii în Rai?
Cum este când vizualizezi înregistrările Akashice?
Conştiinţa Extinsă nu poate fi înţeleasă cu ajutorul proceselor cognitive din 3D.
Corpul astral este muritor?

„ESTE POSIBIL CA, DUPĂ CE MOR, OAMENII SĂ AJUNGĂ DIRECT ÎN SFERELE SUPERIOARE PE CARE LE-AŢI DESCRIS? CE ZICEŢI DE BUDIŞTII CARE ÎNDEAMNĂ OAMENII SĂ MEARGĂ DIRECT ÎN VID ŞI SĂ EVITE FOŞTII PRIETENI ŞI RUDE PENTRU A NU SE LĂSA PRINŞI ÎN CAPCANA UNEI ALTE ÎNCARNĂRI UMANE?”

Acesta este un lucru foarte interesant, pentru că unii oameni care duc vieţi frumoase şi armonioase, total altruişti, preocupaţi doar de slujirea altor oameni, cum ar fi, poate, budiştii sau unii sfinţi, aceştia nu mai sunt interesaţi să ia parte la jocurile în care ne lăsăm noi prinşi. Au evoluat peste acest nivel şi nu mai vor să ia parte la aceste jocuri lumeşti, ci vor doar să se reunească cu Sursa conştiinţei lor. Şi o pot face. Ei intră într-o stare de samadhi în care transcend toate aceste niveluri energetice care ne separă de dimensiunea superioară şi pot intra direct în conştiinţa unităţii. Aceasta este experienţa supremă a vieţii, suprema întoarcere Acasă.

Şi vreau să subliniez asta: cu cât urcăm mai sus prin diferitele straturi dimensionale, cu atât ne simţim mai Acasă. Cu cât conştiinţa noastră este mai înaltă şi se extinde mai mult, cu atât ne simţim mai aproape de Căminul nostru şi cu atât suntem mai bucuroşi, mai beatifici.

Unii oameni se gândesc “Da, dar nu este cam plictisitor?”. Nu, nu este, pentru că ne simţim împliniţi. Aici ne lipseşte tocmai împlinirea. Dar când atingem starea supremă a conştiinţei, împlinirea este totală, suntem scăldaţi în ceea ce eu numesc esenţa vieţii, care este beatitudinea. Această stare de conştiinţă nu poate fi reprodusă aici, pe Pământ, decât dacă intrăm într-o stare profundă de samadhi.

Deci, desigur, budiştii care practică aceste tehnici de-a lungul întregii lor vieţi şi care şi-au pierdut orice interes pentru lume şi doresc să se întoarcă la starea lor de Acasă, o pot face.

Dar acum intervine o altă chestiune. O parte din învăţătura budistă spune că un Buddha nu va dori să se întoarcă în starea sa de Acasă cât timp alţi oameni încă mai suferă. Compasiunea şi iubirea lor sunt atât de

imense, încât nu pot suporta să fie în starea de beatitudine în timp ce alţi oameni încă suferă. Şi astfel, învăţătura budistă a creat termenul de "bodhisattva". Bodhisattva se întoarce apoi la nivelurile inferioare, pentru a-i sluji pe cei care au rămas în urmă.

Aşa se explică de ce există un număr atât de mare de ajutoare în lumea astrală. Există nenumărate călăuze, pentru că mulţi oameni au ajuns în această stare înaltă de conştiinţă şi nu-i lasă inima să rămână acolo. Aşa că se întorc şi fac tot felul de servicii. Nu înseamnă neapărat că trebuie să se întoarcă la nivelul cel mai de jos. Ei pot fi învăţători la un nivel foarte înalt de conştiinţă, în Raiul cel mai pur, dar pot coborî şi în stări de conştiinţă mai joase şi pot învăţa oamenii de acolo.

Personal, am avut o experienţă foarte interesantă. În 2017, am fost cu un prieten la Muntele Athos din Grecia, într-un fel de pelerinaj de 10 zile şi am ajuns la o mânăstire. Şi m-am împrietenit cu un călugăr de acolo. Zile întregi, am discutat, ne-am rugat, am meditat şi aşa mai departe. Iar într-o zi, mi-a spus că mă va duce într-o capelă, pentru că mă arătasem interesat de icoane. Este un lucru interesant, pentru că nu sunt catolic, nici măcar creştin. Dar am discutat lucruri atât de profunde, încât mi-a spus "Trebuie să-ţi arăt această icoană a unuia dintre sfinţii noştri". Aşa că am intrat în capela respectivă şi mi-a arătat o icoană a unei sfinte numite Anastasia, care a fost ucisă de romani în secolul al III-lea. Nu ştiam mai nimic despre ea, dar în momentul în care mi-a arătat această icoană, am intrat într-un fel de transă şi am fost copleşit de o iubire incredibilă din partea acestei prezenţe, pe care am simţit-o concret.

Ca să scurtez povestea, a doua zi m-am întors la capelă şi am avut mari probleme să intru acolo, deoarece călugării nu mă lăsau să intru, din cauză că trebuie să fii călugăr hirotonit pentru a intra în aceste capele sfinte. Dar, în cele din urmă, cineva care m-a recunoscut a venit în ajutorul meu şi mi s-a permis să mă întorc. Acolo am meditat timp de aproximativ o oră şi am intrat din nou în contact cu această prezenţă. Iar după aceea, era suficient doar să mă gândesc la ea şi îi şi simţeam prezenţa, fenomen care a durat cam şase luni.

Într-o zi, am rugat-o "Poţi să-mi arăţi unde locuieşti?" şi mă aşteptam să mă ducă într-un fel de tărâm ceresc. În schimb, m-a dus într-o mahala îngrozitoare, cel mai cumplit lucru pe care l-am trăit vreodată. Şi i-am spus "Ce faci? Du-mă la casa ta". Iar răspunsul a fost "Casa mea este acolo unde este cea mai mare nevoie de mine". Şi asta a fost tot.

Deci aceasta este atitudinea fiinţelor care transcend în cea mai înaltă stare de conştiinţă. Vin înapoi aici şi nu vor altceva decât să fie de folos. Asta este prioritatea lor numărul unu.

A fost un mic episod pe care am simţit că trebuie să vi-l împărtăşesc, pentru că a fost o experienţă atât de frumoasă.

Mai avem o întrebare:

„SE PLICTISESC OAMENII ÎN RAI?"

Este o întrebare foarte bună şi se leagă puţin de ceea ce tocmai am spus.

În primul rând, cu cât conştiinţa noastră se extinde, cu atât viaţa devine mai împlinită şi mai variată şi cu atât avem mai multe ocazii de a explora şi de a cerceta. Nu există limite în ceea ce putem face, decât cele pe care ni le pune imaginaţia noastră mărginită.

Să vă dau un exemplu. Dacă am vrea să vedem cum era viaţa în secolul al XV-lea, e suficient să ne conectăm la înregistrările akashice şi orice aspect de acolo asupra căruia ne concentrăm prinde viaţă, oferindu-ne o experienţă în aici şi acum. Nu-i deloc ca atunci când privim la un film, aşa cum se spune, sau când citim o carte. Unii spun "O, da, ştiu, înregistrările akashice sunt ca o bibliotecă şi ca o carte". Nu. Este doar o metaforă, comparaţia cu o bibliotecă.

Iată experienţa mea. Înregistrările akashice le-am văzut ca pe un nor. Pe măsură ce mă apropiam de acest nor, fiecare picătură din nor era ca un cristal. Şi când mă concentram asupra cristalului, la început vedeam nişte imagini. Pe măsură ce făceam zoom de apropiere, deveneau nişte imagini vii. Iar dacă mă apropiam şi mai mult, dintr-o dată, mă trezeam în mijlocul unei imagini vii.

Astea sunt înregistrările akashice, intri într-o lume reală. Tot ce s-a întâmplat cu orice persoană este înregistrat în urzeala cosmică şi poţi avea acces la acele informaţii. Iar accesul se face, de obicei, prin atracţie sau afinitate. De exemplu, dacă ai o curiozitate, atunci te concentrezi asupra a ceea ce vrei să cercetezi şi legea atracţiei te conduce în acea zonă a înregistrărilor akashice unde poţi trăi efectiv ceea ce te interesează. Poţi experimenta în detaliu, ceea ce este dincolo de orice imaginaţie.

Să zicem că ne aflăm pe un câmp de luptă, unde este Cezar sau orice alt comandant. Putem privi armata din orice poziţie, din poziţia oricărui soldat, chiar şi din poziţia calului. Putem trăi direct. Şi nu există nicio limită a ceea ce putem experimenta. Nu cu mult timp în urmă, am avut experienţa unui gheţar. Ştiu că sună nebunesc şi stupid, dar în acel

moment, când am intrat în starea de fiinţă a gheţarului, am putut simţi tot ceea ce simţea gheţarul.

Trebuie să înţelegem că universul în care trăim nu este o materie moartă, ci conştiinţă. Tot ceea ce vedem, oricât de nesemnificativ ar fi, este conştiinţă. Nu există nimic în afara conştiinţei. Şi asta ne permite să intrăm în obiectul asupra căruia ne concentrăm şi să trăim realitatea din acel punct de vedere.

Şi mai există, de asemenea, chestiunea timpului. Noi încadrăm în timp experienţele noastre de aici, pentru că tot ceea ce trăim aici se întâmplă secvenţial. Dar această succesiune nu există în realitate. Să vă dau un exemplu, stăteam de vorbă cu soţia şi fiica mea, eram în seră. Şi pentru o fracţiune de secundă, m-am trezit într-o stare superioară de conştiinţă şi am avut cunoaşterea totală a tot ceea ce există. M-am pomenit brusc într-un spaţiu al cunoaşterii totale. Dar s-a întâmplat atât de repede, încât nici măcar nu mi-am întrerupt fraza. Nici măcar nu am făcut pauză şi nimeni nu a observat nimic. Dar a fost un moment când m-am aflat în veşnicie. Şi este un aspect foarte important de reţinut, că ceea ce vedem aici se întâmplă într-o succesiune temporală, dar în stările superioare de conştiinţă acest concept nu se mai aplică.

Primesc o mulţime de întrebări în care oamenii mă presează să le răspund "Da, e frumos ce spuneţi, dar când suntem în această stare de conştiinţă superioară, mai putem fi alături de familia noastră, mai putem să ne urmăm hobby-urile, mai putem juca fotbal?". Şi nu ştiu cum să răspund la astfel de întrebări, pentru că este o stare de conştiinţă diferită. Anumite lucruri pe care le preţuim aici, în viaţa noastră tridimensională, acolo devin banale şi irelevante şi ne pierdem imediat interesul pentru ele. Este ca atunci când ieşim, să zicem, de pe o alee întunecată, unde abia dacă putem vedea ceva şi intrăm într-un parc la lumina zilei. Chiar vrem să ne întoarcem pe aleea întunecată?! Nu. Conştiinţa noastră se expansionează şi lăsăm în urmă persoana care am fost, ne desprindem de ea. Este ca atunci când ne desprindem de corpul fizic atunci când trecem la nivelul astral. Şi în cele din urmă, ne desprindem şi de corpul astral.

Iar asta ne conduce la o altă întrebare:

„EXISTĂ O DATĂ DE EXPIRARE A CORPULUI ASTRAL? ŞI ATUNCI, SUNTEM OBLIGAŢI FIE SĂ PROGRESĂM, FIE SĂ NE REÎNCARNĂM?"

Corpul astral este doar un câmp energetic de care suntem înconjuraţi. El ne permite să adunăm experienţe pe tărâmul energetic

care este în acord cu corpul nostru astral. În momentul în care nu mai suntem interesaţi să adunăm experienţe la acest nivel de realitate, pur şi simplu, părăsim corpul astral şi conştiinţa noastră se translatează complet şi fără probleme la un alt nivel energetic. Iar corpul astral dispare cu un fâsâit sau un mic pocnet.

Am citit într-o carte scrisă de un teosof, Leadbeater, că zac prin astral astfel de învelişuri sau cochilii astrale, fostele corpuri astrale, care se dezintegrează treptat. Eu, personal, nu am văzut aşa ceva, dar îmi imaginez că atunci când energia şi conştiinţa se retrag din corpul astral, acesta se estompează, se stinge. Nu observăm nimic. La fel cum nu observăm nimic atunci când murim. Conştiinţa noastră se translatează la un alt nivel energetic. Şi, din punctul nostru de vedere, nu suntem deloc morţi. De aceea, spun mereu că nu există viaţă după moarte, ci există doar viaţă, pentru că trecem foarte lin de la un nivel de conştiinţă la nivelul următor, fără a suferi niciun efect negativ.

Bineînţeles că intervin şi alte aspecte: felul în care trecem dincolo, faptul că atenţia ne este captată de anumite lucruri pe care le-am trăit, influenţa mentalităţii noastre şi multe altele. Dar, cu certitudine, nu murim. Ci ne translatăm punctul focal al conştiinţei. La Institutul "Robert Monroe", acolo se vorbeşte despre nivelurile de focalizare, nici măcar nu folosesc terminologia pe care o folosim noi – viaţa de apoi, viaţa de după moarte – ei vorbesc doar de niveluri de focalizare, unde anume se focalizează atenţia, şi are mai mult sens aşa.

13 ianuarie 2022

https://vimeo.com/665534032

Conferinţa internaţională despre viaţa de după moarte "Andare Oltre. Uniti nella Luce" 8-10 octombrie, 2021, Torino, Italia

Permiteţi-mi să încep prin a mă prezenta pe scurt. Sunt Jurgen Ziewe. Practic meditaţia de aproximativ 50 de ani. Ca urmare, în tinereţe, am avut o experienţă spirituală care m-a transformat. Atribui experienţele de ieşire din corp, care au avut loc ulterior, acestei experienţe foarte puternice.

Da, cred că tema principală este că, de-a lungul anilor, am avut o mulţime de experienţe extracorporale. Şi aceste experienţe de ieşire din corp mi-au oferit o perspectivă clară în privinţa stărilor de după moarte.

Dacă cineva doreşte să simtă cum este când ajungi în Viaţa de apoi, i-aş sugera să deschidă, pur şi simplu, uşa de la intrare şi să iasă afară, şi îşi va face o idee exactă cum se va simţi. Totul este incredibil de real. Este atât de real, încât poţi uita destul de repede cum era înainte.

Am notat aici câteva condiţii pentru a avea o experienţă extracorporală:

♥ În primul rând, este important este să ai claritate mentală şi focalizare a atenţiei.

♥ În al doilea rând, trebuie să stabilizezi experienţa pentru a nu aluneca înapoi în corp. Iar pentru a stabiliza experienţa, este foarte important să te focalizezi încă de la început. De obicei, eu mă concentrez asupra mâinilor sau pe un obiect de pe sol.

Acum voi enumera aspectele specifice ale experienţelor în afara corpului şi care sunt avantajele:

♥ Deci, primul aspect este că ai o conştiinţă deplină, precum este starea de veghe, când suntem total cufundaţi în experienţa de aici şi acum. Odată ce îţi dai seama că te afli într-o stare de dincolo de moarte, ai acces neîngrădit la oamenii care au murit şi pe care vrei să-i vizitezi. Nu seamănă cu alte mijloace de comunicare indirecte, pentru că te afli într-un mediu similar cu cel fizic. Poţi chiar conversa şi îi poţi îmbrăţişa pe cei dragi.

♥ Celălalt aspect este că ai libertate totală să decizi ce vrei să faci. Şi poţi explora natura noii realităţi în care te afli. Dar acesta este abia începutul, pentru că ţi se deschide o lume cu totul inedită şi nişte posibilităţi de care nici nu ai auzit vreodată.

Mi-am notat toate experienţele trăite timp de 50 de ani şi am făcut două cărţi din ele. Mi-am vizionat unele vieţi anterioare şi, de asemenea,

am avut acces la înregistrările Akashice. Atunci când te afli în această stare de conştiinţă extinsă, un lucru minunat este că poţi pune orice întrebare şi vei primi răspuns. Dar răspunsul nu vine sub formă de gânduri sau cuvinte, ci ca o experienţă concretă.

De exemplu, eu sunt grafician şi a trebuit să ilustrez o carte despre spaţiu. Una dintre rugăminţile editorului a fost să fac o ilustraţie a Big Bang-ului. Tot ce a trebuit să fac a fost să cer "Du-mă la Big Bang!". Şi m-am pomenit într-un spaţiu gol, dar în loc să aud sau să văd o explozie gigantică, am auzit doar patru sunete. Şi mi-am dat seama în acel moment că universul este rezultatul sunetului. Pentru că sunetul creează tipare şi vibraţii. Şi aceste vibraţii s-au materializat la nivelul fizic. Când i-am spus editorului meu că nu am văzut niciun Big Bang, ci doar am auzit nişte sunete, nu m-a crezut şi m-a rugat să inventez o imagine.

Aşadar, avem ocazia, cu ajutorul acestor stări superioare de conştiinţă, să desluşim mistere la care, în mod normal, nu avem deloc acces.

Dar aş vrea să mă întorc la experienţele de după viaţă, pentru că aici era interesul meu, din cauza decesului părinţilor mei şi al altor persoane cunoscute. Iar ce am descoperit a fost că viaţa de după moarte nu este o stare unică, precum această viaţă, ci are multe niveluri diferite şi multe dimensiuni şi multe stări. Astfel, nu numai că poţi duce o viaţă normală, aşa cum o ducem noi aici, dar ai şi posibilitatea de a merge în realităţi alternative.

De exemplu, poţi intra într-un vis. Iar dacă intri într-un vis, acela va fi un vis lucid. Şi în acel vis sau fantezie a ta, poţi inventa orice ai vrea să se întâmple. Acesta este un aspect rareori menţionat. Dar este o experienţă foarte intensă la persoanele care practică experienţele extracorporale.

Adesea, acestea trec printr-un vis lucid înainte de a ieşi din corp. Iar visul lucid este generat de subconştient. Iar uneori se poate amesteca cu realitatea consensuală astrală. Unii cred că, într-un vis lucid, se află într-o stare reală de dincolo de viaţă, dar ce se întâmplă, de fapt, este că devin conştienţi de propriul subconştient. Şi am învăţat foarte devreme că, pentru a ajunge într-o adevărată stare de dincolo de moarte sau în planul astral, trebuie să întrerup visul lucid. Şi o făceam focalizându-mi atenţia pe un detaliu de pe sol. În momentul în care mă concentram asupra unui obiect sau asupra mâinilor mele, conţinutul visului se evapora, iar eu căpătam conştiinţa trează de aici şi acum, la fel cum este conştiinţa de veghe aici, în această realitate.

Iar mai departe, este doar o chestiune de a decide ce vrei să faci, ce vrei să cercetezi, unde vrei să mergi, ce oameni ai vrea să întâlneşti. Sau poţi să apelezi la un ghid din acea lume, iar acesta te va duce acolo unde vei trage cel mai mare folos.

Aşa că, bineînţeles, am profitat de fiecare ocazie pentru a studia cum funcţionează realitatea. În primul rând, discutam cu oamenii de acolo. Iar în momentul în care vorbeam cu ei, puteam să intru în mintea lor şi trăiam orice experienţă de care pomeneau, le puteam retrăi amintirile. De exemplu, când am întrebat un bărbat din lumea astrală: "Ce ai fost în viaţa terestră?", iar el mi-a spus: "Am fost şofer de camion", nu numai că auzeam ceea ce spunea, dar chiar stăteam într-un camion cu el şi trăiam ceea ce trăia el în acea postură.

Iată deci cât de incredibil de puternică devine această conştiinţă extinsă atunci când ne părăsim corpul fizic. De aceea, oamenii care nu sunt pregătiţi pentru dimensiunea în care vor ajunge la moarte vor avea parte de o serie de experienţe pe care, probabil, nu le vor prea înţelege. Lucrul important pe care vreau să-l spun este că, atunci când mori, lumea ta interioară se transformă în realitatea exterioară. Practic, ceea ce se află în mintea şi subconştientul tău devine realitatea pe care o vei trăi.

De exemplu, dacă te afli într-o stare de spirit foarte negativă, de amărăciune sau frustrare, atunci mediul tău va fi unul întunecat, cum ar fi un oraş noaptea sau în amurg, şi totul va fi sumbru şi lipsit de culoare şi aşa mai departe. Dar opusul este, de asemenea, adevărat. Dacă ai o dispoziţie pozitivă, foarte fericită şi iubitoare şi benefică, mediul tău va fi extrem de frumos şi însorit şi te vei simţi înălţat şi fericit.

Uneori, oamenii duc cu ei în starea de după moarte traumele pe care le-au trăit. Ca să vă dau un exemplu, am întâlnit un grup de oameni care arătau ca nişte zombi. Şi printre ei am remarcat o femeie, care avea un fel de boală de piele. Arăta foarte bolnavă şi nefericită. Am pus ochii pe ea şi, în acel moment, am ştiut totul despre ea. S-a dovedit a fi o prostituată care murise din cauza unei supradoze de droguri şi care păstra multă furie împotriva celor care o exploataseră. M-am dus la ea şi am întrebat-o: "Ştii unde te afli?", mi-a spus: "Cred că sunt într-un coşmar, dar nu ştiu cum să mă trezesc". Aşa că i-am spus: "Îmi pare foarte rău să-ţi spun, dar nu eşti într-un coşmar, ci ai murit". În acel moment, a fost oarecum şocată şi a început să plângă. Aşa că am luat-o în braţe, am încercat să o consolez şi i-am spus: "Nu este chiar atât de rău pe cât crezi. Vino cu mine, să ne plimbăm puţin". Iar când mi-am pus braţul în jurul ei, am simţit o dragoste şi o compasiune extraordinare. Şi am observat imediat că pielea ei a început să se vindece, iar tenul ei a redevenit uman. Dar nu

numai atât, ci şi lumina a devenit mai puternică pe măsură ce ne plimbam. În cele din urmă, am ajuns la un parc, care avea o grădină frumoasă. Iar ea arăta perfect, ca o femeie tânără în floarea vârstei.

Ce arată acest exemplu este că, indiferent de cât de rău ne simţim sau de cât am suferit în viaţă, după moarte, se poate întâmpla să scăpăm foarte repede de toate traumele trăite şi să redevenim normali. Poate dura doar câteva minute, ca în acest caz.

Şi există o mulţime de ajutoare care preiau astfel de cazuri nefericite, îi ajută pe aceşti oameni să se echilibreze şi să se adapteze. Dar, bineînţeles, există tot felul de stări mentale, care creează situaţii complet diferite. De exemplu, când eşti ataşat de trăsăturile tale de caracter. Să zicem că eşti o persoană foarte rea şi îţi place să fii rău, atunci este foarte dificil să ieşi din starea şi din mediul astal în care te afli. În cartea mea "Panorame din infinit", am enumerat o mulţime de poveşti despre ce se poate întâmpla.

De pildă, am cunoscut o persoană care a ieşit treptat din tărâmul întunecat în care se afla la început. Şi a început să-şi corecteze trecutul lucrând ca ospătar într-un restaurant frumos. Ideea este că astfel de oameni trebuie să înveţe să slujească, să se pună în slujba semenilor. Asta le va purifica caracterul şi aşa vor avea ocazia să iasă din starea inferioară. Şi l-am întrebat ce poveste are. Iar el a început să-mi relateze ce i s-a întâmplat. Că se afla într-un loc foarte întunecat, cu oameni foarte răi, la fel de răi ca şi el, de unde nu putea scăpa. A mers zile întregi ca să scăpe de acolo, dar nu a ajuns decât în acelaşi loc de unde a plecat.

Este interesant că el nu mi-a povestit acestea cuvânt cu cuvânt, ci a fost o descărcare de informaţii, am primit întreaga sa experienţă dintr-o dată şi am înţeles totul dintr-o dată, însă mi-a luat câteva ore ca să scriu povestea.

Un alt aspect este că starea noastră de spirit ne determină înfăţişarea. Dacă suntem fericiţi, arătăm frumos. Iar dacă suntem nefericiţi, arătăm mai urât, aproape bolnavi.

Cam aşa este şi aici. Când oamenii sunt nefericiţi, tind să arate mai bătrâni, iar dacă sunt fericiţi, par să fie mai tineri. Dar la nivelul astral, efectul este mult amplificat. Aşa că poţi vedea imediat ce se întâmplă în interiorul persoanei, care nu-şi poate ascunde emoţiile.

Şi am ajuns la un aspect care este un miracol şi o experienţă minunată în planul astral, anume că oamenii îşi pot schimba forma la dorinţă. Ca o comparaţie, gândiţi-vă cum arată o defilare de carnaval aici, pe Pământ. În planul astral, oamenii pot face lucruri incredibile cu corpurile lor, transformându-se în jumătăţi de animale, dragoni, orice le

trece prin minte. În multe ocazii am văzut astfel de festivităţi, absolut uluitoare. Prin urmare, locuitorii din astral îşi dau seama foarte repede ce puteri suplimentare au la dispoziţie. Şi descoperă că li se deschide o lume cu totul nouă pentru divertisment şi fantezie.

Odată ce ai asimilat această mentalitate, devii conştient de variatele posibilităţi disponibile la nivel astral. Eu, personal, de-a lungul experienţelor mele extracorporale, am construit două case, pe care le-am proiectat încă din starea de veghe. Iar când am ajuns la nivelul astral, le-am construit, erau nişte vile fantastice şi erau mereu acolo. Şi puteam să le îmbunătăţesc oricând. La un moment dat, după ce nu mai trecusem pe la casa mea de câteva luni, când am vizitat-o din nou, am dat peste nişte ocupanţi abuzivi care locuiau în ea. Dar mi-a plăcut că toţi erau nişte persoane minunate. Şi, ca şi mine, toţi erau artişti. Imediat ce am ajuns, mi-au făcut cunoştinţă cu toţi ocupanţii şi mi-au prezentat expoziţiile de artă pe care le deschiseseră acolo.

Trebuie să subliniez un lucru important, anume că noi trăim o viaţă dublă. Aici, jos, avem visele şi fanteziile noastre, iar în acest timp, noi şi manifestăm în planul astral ceea ce ne-am imaginat. Prin anii '80, când încercam cu disperare să am o expoziţie de artă şi nicio galerie nu-mi primea lucrările, într-o experienţă extracorporală, am găsit acolo cele mai fantastice expoziţii cu lucrările mele.

Deci planul astral are o funcţiune specială. Este proiectat pentru ca oamenii să îşi disperseze energia acumulată şi să-şi exprime tensiunile pe care le-au creat în timpul vieţii şi să îşi împlinească visele. Astfel, ei pot să se elibereze de tot stresul trăit aici şi să progreseze ulterior.

Sunt nenumărate exemple în acest sens. Oamenii care au o anumită cultură sau o anumită credinţă, îşi creează comunităţi în care îşi pot manifesta şi trăi fanteziile. De exemplu, am cunoscut doi artişti care au creat un întreg oraş de desene animate, pentru că în viaţă fuseseră graficieni. Cum s-a întâmplat: m-am pierdut într-un oraş al lor de desene animate, care era alcătuit din mai multe desene. La început, am fost foarte confuz în timp ce mergeam pe stradă, pentru că totul era făcut numai din desene. Şi m-am gândit că trebuie să fiu într-un vis. Dar apoi i-am văzut pe cei doi tipi care aveau joystick-uri şi controllere şi manevrau de la distanţă personajele decupate. Când am vorbit cu ei, mi-au explicat cu lux de amănunte ce făceau, că era un hobby.

Uneori m-am întrebat cum poate fi astralul atât de real, că sunt extrem de multe detalii, iniţial crezând că totul se petrece în imaginaţie, într-o proiecţie. Dar de-a lungul anilor, am descoperit că fiecare nivel, fiecare dimensiune este structurată în acelaşi mod ca şi dimensiunea

noastră fizică, dar pe o energie mai fină, pe o vibraţie mai înaltă. Aşadar, tot ceea ce există pe planeta noastră fizică există şi la nivel astral, dar mult mai mult decât atât.

De exemplu, să luăm floarea numită margaretă. Există 1000 de soiuri diferite de margarete la nivel astral şi doar una sau două specii ajung să se manifeste fizic. Aşadar, nivelul astral este incredibil de variat şi de versatil şi de abundent.

Când trecem la un nivel şi mai înalt de conştiinţă, vibraţia devine incredibil de rapidă şi vie, o lume plină de viaţă, aproape dincolo de orice înţelegere, cât de frumoasă este şi cu nenumărate faţete. Şi plimbându-ne prin acea lume, lucrurile se schimbă aproape la fel de repede cum ne-am schimba noi gândurile aici, jos. Şi acolo te poţi concentra asupra detaliilor. Poţi vedea cum aceste detalii se desfăşoară într-un mod cu totul incredibil.

Am descoperit, treptat, cum ajung să se manifeste lucrurile la nivel nostru fizic. Totul începe la un nivel foarte înalt, de la nişte sunete. Aceste sunete se dezvoltă în modele, ca nişte fractali. Sunt foarte dinamice, foarte schimbătoare. Se pot transforma în infinite tipuri de modele. Iar noi putem influenţa aceste tipare atunci când suntem acolo. Şi putem manifesta orice ne dorim. Puterea noastră de manifestare se amplifică exponenţial, cu cât conştiinţa noastră se expansionează mai mult în aceste dimensiuni înalte.

Am descoperit, de asemenea, că gândurile – pe care noi aici, jos, le considerăm abstracte – au de fapt o formă, o culoare, o mişcare şi un sunet. De pildă, dacă asistăm la un concert acolo, nu numai că îl auzim, dar îl putem şi vedea. Putem vedea că fiecare sunet, fiecare ton, creează o gamă fantastică de culori şi forme, din muzică se nasc forme frumoase, tridimensionale.

Şi, de asemenea, mediul devine foarte receptiv la emoţiile şi gândurile noastre. Să zicem că vă plimbaţi într-un parc, iar acolo vedeţi un copac şi începeţi să-l admiraţi. În momentul în care simţiţi cât de frumos este, dintr-o dată, o mulţime de flori răsar în faţa voastră, ca urmare a faptului că aţi admirat copacul. Aşadar, există o comunicare imediată. Puterea noastră devine din ce în ce mai mare, cu cât conştiinţa noastră se extinde mai mult şi cu cât generăm mai multă pozitivitate şi iubire.

În schimb, la nivelul inferior, denumit şi nivelul din apropierea Pământului, sunt foarte puţine schimbări. Nivelul apropiat de Pământ din planul astral este o copie a nivelului nostru fizic, deci este creat de noi şi de oamenii care au murit şi care nu şi-au elevat conştiinţa, şi locuiesc

într-o lume identică cu cea pe care o avem aici. De aceea, unii oameni care au murit nici măcar nu îşi dau seama că au murit. Aşa că îşi continuă viaţa obişnuită pe nivelul astral apropiat de Pământ. Ba îşi continuă chiar şi munca, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, chiar dacă nu-i nevoie de ea. Astfel găsim acolo şoferi de autobuz, autobuze, taximetrişti, birouri, restaurante, pub-uri, chiar şi bani.

Deci oamenii sunt foarte prinşi în starea de conştiinţă pe care o au aici. Şi aş adăuga chiar că majoritatea oamenilor de aici, de la nivelul fizic, nici nu sunt treji, sunt adormiţi. Nu sunt cu adevărat conştienţi de viaţă. Iar când mor, continuă să fie somnambuli, aşa că nimic nu se schimbă cu adevărat pentru ei.

Uneori mă distram demonstrându-le arta de a zbura, cu care nu erau obişnuiţi, pentru că toată lumea încă mergea pe jos şi lua un taxi sau un autobuz. Iar când am zburat prin aer şi i-am provocat să facă şi ei la fel, explicându-le că au nevoie doar de nişte gânduri pozitive, am devenit o adevărată atracţie pentru ei.

Şi înţeleg foarte bine puterea pe care o au fiinţele care vin din dimensiunile mai înalte şi care îi învaţă şi le arată că îşi pot îmbogăţi viaţa, că pot fi mai creativi. Se întâmplă tot felul de lucruri în cercuri restrânse. De exemplu, vine o trupă de muzică dintr-o dimensiune superioară. Când ei cântă, deodată, întreaga zonă se luminează şi apare o strălucire şi toţi sunt atraşi de ea şi devin foarte veseli. Multe fiinţe îşi aduc aportul în aceste dimensiuni inferioare pentru a le înveseli viaţa locuitorilor. Se fac o mulţime de lucrări sau servicii de către fiinţele coborâte din dimensiunile superioare în regiunile inferioare, nu doar pentru a salva oamenii aflaţi într-o stare disperată, ci şi pentru a le lumina mediul şi a le aduce bucurie.

Într-una din experienţele mele, am călătorit într-o dimensiune mult mai înaltă. Iar la întoarcerea în astral, zburam deasupra unei zone unde erau restaurante şi grupuri de oameni. Şi au început să se holbeze toţi la mine, iar eu mă întrebam de ce. Pe măsură ce mă apropiam de sol, am observat că din aura mea ieşea o lumină strălucitoare, pentru că tocmai venisem de la un nivel superior. Arătam ca un fel de înger pentru ei.

Şi mi-am dat seama câtă putere au fiinţele aflate într-o stare de conştiinţă plină de veselie, de compasiune şi bucurie, câtă putere reală au pentru a schimba atmosfera la nivelurile inferioare. Poate că noi nu ne dăm seama aici, dar la nivelul astral devine foarte evident.

Aşadar, acest lucru mi-a demonstrat cât de important este, cât încă mai trăim pe Pământ, să trăim o viaţă plină de pozitivitate, de compasiune, de iubire. Nu numai că ne va garanta un mediu minunat

după ce vom muri, dar, de asemenea, putem să elevăm atmosfera de la acest nivel fizic.

Poate aveţi vreo întrebare sau doriţi să aflaţi ceva anume? Putem să continuăm discuţia.

- DACĂ NE CULTIVĂM ANUMITE CALITĂŢI ÎN ACEASTĂ VIAŢĂ, OARE ÎŞI VOR PĂSTRA EFICIENŢA ŞI ÎN VIAŢA DE APOI? NE VOR FI UTILE ŞI ACOLO?

- Da, cred că da. Cred că cel mai eficient lucru este să-ţi concentrezi atenţia prin meditaţie şi să duci o viaţă în care să fii conştient de realitatea momentului prezent. Aşadar, obişnuiţi-vă să vă focalizaţi pe aici şi acum. Şi asta vă va fi foarte util. Astfel, nu deveniţi o victimă a influenţei altor oameni, aveţi mult mai mult control şi puteţi hotărî ce viaţă doriţi să duceţi atunci când treceţi în starea de după moarte.

Eu nu am fost niciodată cu adevărat interesat să am experienţe extracorporale, pentru că nici măcar nu ştiam că există aşa ceva când am început să meditez. Dar după câţiva ani de meditaţie, mi s-au deschis canalele energetice, iar experienţele extracorporale au început să se întâmple în mod natural. Şi abia atunci am început să devin conştient de Realitatea mai mare.

Dar cel mai bun lucru pe care vi-l pot recomanda şi, probabil, cel mai simplu lucru pe care îl putem face cât timp suntem aici şi acum, este să ducem o viaţă călăuzită de inimă. Este cea mai uşoară formă de meditaţie. Deci, când vorbim cu oamenii, vorbim cu inima. Când îi ascultăm, îi ascultăm cu inima, şi aşa mai departe. Iar dacă facem diverse lucruri, acţionăm din inimă. Şi astfel, ne creăm un obicei prin care, practic, aprindem în noi un sentiment de iubire permanentă. Iar odată cu acesta, apare şi sentimentul de bucurie. Aş spune că aceasta este cea mai simplă formă de meditaţie, să te concentrezi asupra inimii în viaţa de zi cu zi, aşa că nici măcar nu trebuie să te aşezi într-o postură de meditaţie.

Ca urmare, începi să te pui în slujba semenilor, ceea ce îi va ajuta pe o mulţime de oameni. Atunci când eşti în cele mai înalte stări de conştiinţă, poţi observa că, uneori, chiar şi un simplu zâmbet oferit cuiva în viaţa de zi cu zi îi poate schimba viaţa acelei persoane. Asta se aplică şi la viaţa de pe nivelurile astrale: când eşti vesel, înveseleşti imediat atmosfera, şi asta se vede mai ales dacă te afli într-un nivel astral inferior, unde totul este destul de mohorât şi sumbru. În momentul în care aduci cu tine iubire, întreaga zonă se luminează în jur şi oamenii sunt

influenţaţi în mod pozitiv. Asta demonstrează cât de puternică este iubirea.

Şi încă ceva, poţi chiar observa în mod direct efectul iubirii în planul astral, pentru că se vede ca o lumină. De aceea aş recomanda celor care au pierdut pe cineva drag, în loc să fie trişti şi deprimaţi, ar trebui doar să îi trimită iubire. Nu numai că are un efect foarte pozitiv la nivel astral asupra persoanei care a murit, dar, de asemenea, le va elimina depresia prin care trec.

Dacă vrei să păstrezi legătura cu cei dragi de dincolo, dragostea este cea mai bună cale, pentru că vibrează la un nivel foarte înalt şi ei o vor simţi. Va uşura atmosfera de doliu şi veţi putea comunica efectiv. Dacă vrei să-ţi deschizi canalul de comunicare cu cei de dincolo, este mult mai uşor să o faci cu ajutorul iubirii.

- ARTA ŞI FRUMUSEŢEA POT FI CANALE, MIJLOACE DE A NE DESCHIDE INIMILE ŞI DE A NE PUNE PE VIBRAŢIA IUBIRII?

- Da, orice are legătură cu arta şi frumuseţea ne deschide canalele creative. Creativitatea este primul impuls când ne punem în rezonanţă cu Universul. Ne conectăm la puterile creatoare. Şi cu cât suntem mai mulţumiţi de creaţia noastră, de arta noastră, cu atât ne apropiem mai mult de puterea creatoare universală.

Da, bineînţeles. Eu sunt artist şi am încercat să ilustrez prin tablouri lumea astrală. Intraţi pe site-ul meu, www.magicfantasyart.com . Puteţi folosi şi ochelarii de realitate virtuală pentru a vă scufunda efectiv în lumea mea artistică, care este în trei dimensiuni. Totul este gratuit. E suficient să intraţi acolo, nu vă costă nimic.

15 ianuarie 2022

https://vimeo.com/660058417

Tony Parsons

Website: https://www.theopensecret.com/
YouTube channel: https://www.youtube.com/channel/UC0tz7Ul3KSlExXT32c8pOdw
Book "**The Open Secret**"
http://www.freespiritualebooks.com/uploads/5/0/5/8/50589505/the-open-secret-by-tony-parson.pdf

Lista eseurilor traduse

Minunea incognoscibilă

Cum aparenta poveste a vieţii umane pe Pământ pare să intre într-o nouă eră, este interesant că a apărut tot acum o percepţie unică şi surprinzătoare a condiţiei umane.

Când fiinţele umane au apărut pe Pământ, erau ca orice alt animal, dar în plus cu un creier mai complex şi mai sofisticat. Acest creier s-a dezvoltat în aşa fel încât o parte din el presupunea că lumea în care locuia era o realitate separată de tip subiect-obiect, pe care o considera ca o

posibilă ameninţare la adresa propriei supravieţuiri. În consecinţă, a construit un centru, o identitate conştientă-de-sine, ca o investiţie suplimentară în supravieţuirea sa şi o posibilă influenţă manipulatoare a ceea ce presupunea a fi o realitate dualistă.

De aici s-a născut simţul eului, sinele, împreună cu credinţa că era la fel de real precum tot ce se întâmpla. Din această experienţă de separare a apărut nevoia de a înţelege şi de a cunoaşte sensul şi scopul vieţii.

Inevitabil, această cerere de îndrumare sau de sens a atras o multitudine de răspunsuri sub forma de religii, filozofii, învăţături şi discipline care puteau alimenta această foame personală şi insaţiabilă.

În toată acea comunicare dualistă a existat şi o încercare de a investiga posibilitatea unei explicaţii impersonale a existenţei dintr-o perspectivă singulară sau „non-duală”. Acest tip de comunicare pare să-şi aibă originea în Orient prin Advaita Vedanta, Lao Tzu, Long Chempa, Huong Po, budismul Zen şi în Occident prin misticismul creştin.

Totuşi, toate aceste comunicări, negreşit, şi-au îndreptat mesajul către opţiunea personală şi au adăugat sfaturi personale şi învăţături sau procese menite să conducă adeptul pe un drum spre transformare. Era ca şi cum aşa-numita non-dualitate era încă privită ca o stare sau un „ceva” care putea fi dobândit şi experimentat personal.

Mai recent, au apărut câteva comunicări contemporane bazate pe dovezi ştiinţifice şi psihologice, logică şi raţiune. Abundă în explicaţii complexe şi întortocheate, însoţite adesea de un set de porunci contemporane. Toate acestea sunt îndreptate către un sine individual şi restrânse la limitările perspectivei dualiste, la fel ca tot ceea ce a existat înainte.

Cu toate acestea, se pare că a apărut foarte recent o comunicare unică şi radicală. Întreaga investiţie personală în a face progrese spirituale, a deveni mai conştient, mai liniştit, mai deschis sau mai orice, se poate, pur şi simplu, destrăma prin această revelaţie radicală. Întreaga percepţie despre „eul” sau „lumea” în care pare să trăiască, poate fi transformată şi nu lasă nimic care să mai susţină iluzia de separare, control şi continuitate personală.

Se pare că este singura revelaţie despre Acela, ce provoacă o rezonanţă, deşi rămâne de necunoscut.

mai 2020

Aceasta este o comunicare care clarifică natura paradoxală a nondualităţii şi demască ideea amăgitoare că ar exista ceva ce poate fi achiziţionat şi experientat.

„Este atât de evident şi de simplu, încât înţelegerea o ascunde. Niciodată găsită, niciodată pierdută, niciodată cunoscută, Fiinţa este absenţa desăvârşită şi nemăsurată.“

Se pare că în energia nemărginită, care este Unimea, poate apărea şi o contracţie energetică ce aduce cu sine o aparentă conştienţă-de-sine. Pare să se ivească un sentiment puternic şi convingător al identităţii-de-sine împreună cu o credinţă în liberul-arbitru şi alegerile personale aplicate într-o poveste de viaţă reală. Toate aceste experienţe personale se pot ivi doar în ceea ce pare a fi o realitate foarte reală, dar dualistă, în care totul pare separat. Acest sentiment de separare poate aduce un sentiment de pierdere şi nevoia de a căuta îndrumări, o înţelegere sau o cale sau un proces care promite împlinirea. Există încercări de a căuta Unitatea, care sunt însă complet inutile, deoarece căutătorul separat este chiar dualismul de care încearcă să scape.

„Căutând Fiinţa înseamnă să crezi că este pierdută. Oare s-a pierdut sau, pur şi simplu, e mascată de căutare? Oare nu cumva Iubitul dansează mereu în afara atenţiei noastre?“

Această dilemă este clarificată în această comunicare unică fără pretenţii, fără aşteptări şi care nu răspunde în niciun fel la nevoia căutătorului pentru răspunsuri, procese sau o cale de urmat. Acest mesaj fără compromisuri poate fi atât provocator, cât şi eliberator.

„Viaţa nu este o sarcină. Nu-i absolut nimic de atins, decât înţelegerea că nu există absolut nimic de atins.“

Întreaga investiţie personală în a progresa spiritual, a deveni mai conştient, mai liniştit, mai deschis sau mai orice altceva, se poate, pur şi simplu, destrăma prin această revelaţie radicală. Întreaga percepţie a „sinelui“ sau a „lumii“ în care pare să trăiască, poate fi schimbată, nelăsând nimic care să sprijine iluzia separării personale, controlul şi continuitatea.

Dintr-o dată, temuta absenţă este o absenţă ce nu poate fi cunoscută, dar paradoxal, ea este, de asemenea, însăşi plinătatea, libertatea spre care se tânjea.

februarie 2018

Nondualitatea... mitul

Aparent...

Deşi nu există ceva precum nondualitatea, se pare că există mai multe idei diferite despre ceea ce ar putea fi aceasta.

Deoarece căutătorul ce se simte separat experimentează totul ca fiind o realitate subiect-obiect, este inevitabil că va vedea nondualitatea ca pe ceva ce poate fi dobândit şi experimentat personal. De asemenea, o va vedea ca pe o stare-fără-sine care poate fi învăţată sau transferată energetic.

Se încearcă folosirea ideii de nondualitate ca o descriere a necunoscutului?

Se vorbeşte adesea despre ea ca ceva care trebuie să fie integrat, hrănit şi susţinut?

Se ţin chiar conferinţe despre dezvoltarea ei evolutivă şi ce ar putea rezulta într-un ceva numit "viitor"?

Este uimitor cât de multe credinţe şi teorii diferite despre nimic pot apărea.

Termenul nondualitate este doar atât. Este un termen similar cu Advaita şi se referă la conceptul de „nu două”. Ideea că ar exista „nu două” încearcă să definească un mister. Misterul nu poate fi numit sau cunoscut, desigur, dar există anumite descrieri care ajung pe aproape: forma fără formă, absolutul relativ, plinătatea vidă sau ceea ce este şi nu este - toate acestea sfidează claritatea unei definiţii şi nu au niciun sens.

Toate aceste idei sunt imediat respinse de către căutătorul ce se simte separat, care este preocupat în întregime de propria supravieţuire şi caută un răspuns care îi va satisface propria experienţă a realităţii.

Plinătatea vidă nu poate fi învăţată sau experimentată, căci cum şi unde ar putea fi ea găsită, dacă este deja tot ce există? Unde ar fi acel loc în care să stai şi să cunoşti sau să fii conştient de nimic şi totul?

Totuşi, oare nu-i minunat că şi confuzia dualistă care înconjoară acel ceva numit "nondualitate" este deja plenitudinea vidă?

Conştienţa... complicele separării

În această lume aparentă, starea de individualitate este acceptată ca fiind normală. Pentru individ, conştienţa-de-sine este o confirmare constantă a existenţei individuale.

„Sunt conştient că exist şi sunt conştient că exişti, împreună cu tot ceea ce se întâmplă. De asemenea, sunt conştient că mă aflu într-o poveste în care am liber arbitru şi putere alegere”.

Aceasta pare a fi realitatea bine stabilită a individului. Cu toate acestea, se pare că, în acest moment, credinţele demult stabilite despre realitate încep să se destrame.

Ascunsă în ceea ce pare a fi istoria căutării spirituale, poate fi găsită referinţa la posibilitatea ca sinele separat să fie iluzoriu.

Mai recent, cercetările efectuate de neuroştiinţă şi alţi savanţi au stabilit că ideea existenţei unui individ separat cu liber-arbitru şi putere de alegere este iluzorie, dar este menţinută prin funcţia conştienţei-de-sine. S-a vorbit mult în mass-media despre aceste descoperiri radicale şi surprinzătoare, dar fără aproape niciun interes sau reacţie din partea publicului larg.

În poveste, parte a procesului evolutiv, creierul a generat un simţ al sinelui pentru a crea o asociere, care, aparent, poate să creeze un animal primar suficient de puternic şi inteligent pentru a controla şi domina ceea ce se presupune a fi o lume dualistă şi ameninţătoare.

Pentru ca să apară un sine dominant, pare foarte importantă acumularea de cunoştinţe, deci conştienţa personală ar fi o funcţie încorporată. Pentru ca conştienţa să funcţioneze, ea trebuie să fie conştientă de ceva diferit, cum ar fi „ştiu că stau pe un scaun” sau „ştiu că fisionez atomul”. Această capacitate individuală de a conştientiza şi a cunoaşte aduce, aparent, posibilitatea de a manipula şi domina lumea în care trăieşte şi, poate, totodată, de a-şi satisface nevoile. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste activităţi şi eforturi individuale de a face viaţa mai bună nu pare să aducă o satisfacţie de sine sau o mulţumire constantă. Prin urmare, apare căutarea unui sens mai profund al vieţii, care îşi găseşte expresia într-o multitudine de moduri. Din nou, falsa presupunere că cunoaşterea personală ar fi singura abordare posibilă, inclusiv pentru dobândirea unei împliniri constante, închide inevitabil căutătorul în limitele propriei sale experienţe.

Conştienţa personală iniţiază o experienţă de tip subiect-obiect în care tot ceea ce se întâmplă pare real. Această experienţă generează un sentiment profund că ceva lipseşte sau e pierdut.

Sinele, individul, este o energie divizată produsă de separarea sa aparentă de Unitate. Există încercări de a căuta Unitatea, care sunt însă zadarnice, deoarece căutătorul separat este chiar dualismul din care încearcă să scape. Cu toate acestea, apare ideea de non-dualitate şi, în mod inevitabil, căutătorul speră că ar fi un lucru de care poate deveni

conştient şi ce ar putea fi obţinut. Învăţăturile spirituale apar pentru a satisface această speranţă şi există chiar conferinţe organizate pentru a discuta şi descoperi modul în care „non-dualitatea” ar putea fi înţeleasă şi realizată. Este interesant faptul că cele mai multe din aceste conferinţe sunt concentrate pe investigarea conştienţei şi conştiinţei, deoarece se consideră că aceste funcţii sunt mijloacele prin care se poate obţine realizarea-de-sine. Necunoaşterea nu este niciodată menţionată.

Oamenii de ştiinţă sunt, de asemenea, implicaţi în aceste conferinţe şi încearcă să descrie ceea ce au descoperit despre ceea ce ei numesc „natura realităţii”. Dar despre ce realitate vorbesc? Dacă este o realitate pe care o experimentează personal, atunci cu siguranţă că este dualistă. Oare de aceea concluziile lor par complexe şi contradictorii, pentru că încearcă să găsească Unitatea în cadrul unei experienţe polarizate?!

O parte intrinsecă a nevoii individului de a supravieţui este investiţia sa în sens şi scop, care consolidează povestea despre trecut şi viitor, ce îi asigură continuitatea şi progresul. Conştienţa sau conştiinţa personală este o cunoaştere a sensului şi scopului aparent din povestea eului. Această conştienţă personală este cea care menţine constant sentimentul-de-sine, dar, de asemenea, consolidează un sentiment de separare de Aceea care nu a fost niciodată pierdută, dar care nici nu poate fi niciodată cunoscută.

Ce este “Ceea ce este”?

Ce este “Ceea ce este”?

Tot ce există este “Ceea ce este”... dar ce este?

Ei bine, nu există un răspuns la această întrebare. Cu toate acestea, se pare că “Ceea ce este” ar putea fi doar ceea ce se întâmplă... citirea acestor cuvinte, stând pe un scaun, copaci care cresc, sunete, sentimente, nori sau gânduri care trec şi aşa mai departe. În termeni simpli, aceste evenimente par să fie doar ceea ce se întâmplă. Dar perspectiva prezentată aici este că esenţa a ceea ce se întâmplă este un secret deschis.

Se sugerează că “Ceea ce este” este unitatea ce apare ca dublă, absolutul ca fiind relativ. Este comoara dorită şi temută cel mai mult... iubita perfectă şi doamna cu coasa. Este, desigur, paradoxul suprem, fiind simultan nimic şi totul.

Nu este posibil să înţelegem sau să cunoaştem esenţa a ceea ce este descris.

Căutătorul încearcă să fie conştient de "Ceea ce este" şi imediat această funcţie psihică separă şi obiectivează şi face solid ceea ce este minunat de instabil, efervescent şi de nepătruns.

Esenţa a "Ceea ce este" nu poate fi văzută de "eu" şi de aceea "eu" nu se simte niciodată împlinit, deoarece experienţelor sale pare să le lipsească ceva.

În "Ceea ce este" se află, de asemenea, ceea ce nu este. Aceasta este minunea Întregului, deoarece apare ca ambele simultan. Tot ceea ce este ceva deja este nimic... nu sunt două! Prin urmare, totul este real şi ireal, dar "eul" experimentează totul doar ca fiind real. În această iluzie, "eu" încearcă să transforme această experienţă dualistă şi nesatisfăcătoare în procese precum „a trăi momentul" sau „a fi aici acum" sau a accepta totul ca fiind „conştiinţă".

Cu toate acestea, iarăşi, paradoxul minunat al jocului Întregului este că povestea lui "eu" face parte din "Ceea ce este". Toate visele, speranţele, procesele şi aspiraţiile religioase sunt doar Întregul ce apare ca o entitate separată care se agită căutându-se pe sine şi, de asemenea, ascunzându-se de sine, deoarece este deja totul. Și fiind totul, chiar şi evitarea sau respingerea a "Ceea ce este" este tot "Ceea ce este".

Aşadar, ceea ce este râvnit cântă constant singurul cântec al libertăţii care nu poate fi niciodată pierdut sau găsit, pentru că este deja tot ce există.

Povestea Eului

Tot ce există este Întregul... energie nemărginită care apare ca fiind totul... cerul, copacii, sentimentele, gândurile, orice. Este misterul nimicului ce, simultan, este totul.

Nu există nimic separat de nemărginitul tot şi totuşi, pentru că este liber, poate apărea ca separat de sine... poate apărea ca fiind povestea "eului". Nu e nimic corect sau greşit în acea aparenţă, care este Întregul ce, aparent, se întâmplă în acel mod.

Contracţia energetică pare să apară în fiinţa umană şi să creeze o senzaţie de separare, din care apare un sentiment unic de identitate... o conştiinţă-de-sine. Se naşte "eul" şi pare să înceapă povestea "eului". "Eu" este povestea şi povestea sunt "eu" şi una nu poate exista fără cealaltă. Amândouă nu pot apărea şi funcţiona decât într-o realitate dualistă de tip subiect-obiect. Totul pare că este trăit personal ca o serie

de evenimente în timp real, care se întâmplă unui eu real. În această poveste, timpul, călătoria, scopul şi liberul-arbitru par a fi reale.

Acest sentiment de separare nu este doar o idee, un gând sau o credinţă. Este o contracţie energetică încorporată în întregul organism, care influenţează fiecare experienţă. În consecinţă, "eul" experimentează un copac, cerul, o altă persoană, un gând sau un sentiment printr-un văl de separare. Este ca şi cum “eu” ar fi ceva şi restul ar fi nenumărate alte lucruri separate care i se întâmplă “eului”. Ceea ce decurge din această senzaţie este un sentiment subtil de nemulţumire. Un sentiment că ceva ar fi pierdut sau ascuns.

Pentru majoritatea oamenilor, acest sentiment de nemulţumire nu este chiar atât de evident şi, deoarece se cred a fi persoane cu liber arbitru, par motivaţi să încerce şi să creeze o poveste de succes... relaţii bune, sănătate bună, bogăţie, putere personală sau orice altceva.

Cu toate acestea, unii sunt mai sensibili la ceva ce pare că lipseşte. Acest sentiment generează un dor de o senzaţie mai profundă de împlinire. Poate apărea luarea în consideraţie a religiei, terapiei sau a sensului iluminării. Deoarece "eul" a devenit convins că are mijloacele de a-şi influenţa povestea, presupune, de asemenea, că poate găsi o împlinire mai profundă prin propria alegere, determinare şi acţiune.

"Eul", de exemplu, poate merge la un preot sau la un terapeut sau la un învăţător de iluminare pentru a găsi ceea ce crede că are nevoie.

Adesea, pentru că "eul" simte că a pierdut ceva, poate exista un sentiment de insuficienţă şi, prin urmare, urmăreşte o învăţătură care satisface nevoia de a face ceva care să producă o transformare personală şi să facă "eul" demn de împlinire. Toată această activitate se întâmplă, aparent, în povestea "eului", care funcţionează într-o realitate dualistă artificială. Aşadar, "eul" caută în finit ceea ce este infinit. Este un ceva în căutarea altui ceva, dar ceea ce năzuieşte cu adevărat rămâne de neatins, deoarece este deja totul. Este ca încercarea de a prinde aerul cu o plasă de fluturi. Nu este dificil, este minunat de imposibil. Inutilitatea esenţială a acestei căutări alimentează inevitabil sentimentul unui "eu" care se simte şi mai nevrednic şi mai separat.

Cu toate acestea, în activitatea de căutare pot exista pe parcurs experienţe care încurajează "eul" să caute mai departe şi să încerce mai tare. Terapia personală poate aduce un sentiment trecător de echilibru personal în poveste. Practici precum meditaţia pot aduce o stare de pace sau de linişte. Cercetarea de sine poate aduce o experienţă aparent progresivă de înţelegere şi conştienţă mai puternică. Dar pentru ca conştienţa să funcţioneze, are nevoie de ceva din afară de care să fie

conştientă. Conştientizarea doar alimentează separarea şi poate apărea o stare de detaşare, care poate fi confundată cu iluminarea. Toate aceste stări vin şi pleacă în povestea "eului".

Baza tuturor învăţăturilor de a deveni iluminat este ideea că o schimbare de credinţă sau o experienţă poate duce la o cunoaştere personală a Unimii, la realizarea-de-sine sau la descoperirea naturii tale adevărate. Întreaga investiţie într-o cale progresivă continuă să alimenteze povestea că "eu" obţine ceva. Chiar şi sugestia abandonului sau acceptării personale poate fi iniţial atractivă şi aduce o stare satisfăcătoare... pentru o vreme. Există multe aşa-numite „învăţături" non-duale care alimentează povestea despre "eul" care devine eliberat.

Totuşi, Unimea spre care se tânjeşte este nemărginită şi liberă. Nu poate fi înţeleasă şi nici măcar abordată. De asemenea, nu este nevoie să fie făcut ceva sau schimbat sau făcut mai bine decât ceea ce este deja totul.

Experienţa "eului" poate fi foarte convingătoare, deoarece „lumea" în care trăieşte pare a fi dominată de multe "euri" în multe poveşti. Dar construcţia "eului" este instabilă şi nu are fundaţie. Toată povestea "eului" este doar un dans al Întregului, care nu are semnificaţie sau scop.

O demascare profundă şi fără compromisuri a construcţiei artificiale a separării şi a poveştii "eului" poate slăbi constrângerile care o ţin blocată pe loc şi dezvăluie modul în care căutarea nu poate decât să consolideze dilema. Simţul aparent al separării este, totuşi, în esenţa sa, o contracţie energetică pe care nicio claritate conceptuală nu o va anula vreodată.

Când apare o deschidere către posibilitatea a ceea ce se află dincolo de căutarea-de-sine, atunci se pare că energia contractată se poate evapora în libertatea nelimitată, care există deja. Și totuşi, asta e doar o altă poveste care încearcă să indice şi să descrie un paradox total... sfârşitul aparent al unui lucru care nu a fost niciodată real... povestea "eului".

Tot ce există este Libertatea fără margini.

În aparenţă

Comunicarea "Secretului deschis" poate doar indica spre simpla minune de a fi şi încerca să lămurească inutilitatea căutării acesteia. Nu acceptă, dar nici nu respinge învăţăturile unei căi sau a unui proces spiritual, dar va demasca, fără compromisuri, concepţia greşită

fundamentală ce stă la baza credinţei că ar exista ceva numit "căutător" care ar fi capabil să găsească altceva numit "iluminare".

Viaţa nu este o sarcină. Nu este absolut nimic de atins, cu excepţia înţelegerii că nu este absolut nimic de atins.

Ceea ce este căutat rămâne ascuns căutătorului, deoarece este deja totul.

O realitate unificată în care există „nu două” sau nu există „alta” confirmă, cu siguranţă, natura iluzorie a separării. Dacă separarea este iluzorie, atunci orice încercare de a nu fi separat este înrădăcinată într-o perspectivă dualistă. Prin urmare, principiul de bază al oricărei învăţături care încearcă să transforme o stare iluzorie de a fi separat într-o stare de unitate se bazează pe credinţa într-o realitate divizată şi, prin urmare, nu poate pretinde a fi non-duală.

Deci, ar trebui căutătorul să urce muntele spiritual sau, pur şi simplu, să fie permisiv şi să se predea vieţii... este aceasta întrebarea? Sau este posibil să nu existe nicio întrebare şi niciun răspuns? Poate că ceea ce se caută este deja tot ce există. Poate că ceea ce este dorit se întâmplă deja în mod constant... nu a plecat niciodată... dar căutătorul vrea să îl caute.

Să cauţi Fiinţa înseamnă să crezi că este pierdută. S-a pierdut ceva sau, pur şi simplu, privirea îl ţine la distanţă? Nu cumva Iubitul dansează mereu în mod constant chiar dincolo de câmpul atenţiei noastre?!

Însăşi intenţia de a căuta o comoară în viaţă ascunde, inevitabil, realitatea că viaţa este deja comoara.

„Eul” caută pace şi împlinire; „eul” caută îmbunătăţirea de sine, puritatea, prezenţa sau detaşarea. „Eul” caută claritate sau orice formulă care îi va oferi „eului” ceea ce crede că doreşte sau are nevoie. Dar dilema nu este că „eul” nu obţine ceea ce îşi doreşte. Dilema este însuşi „eul” aparent.

Cum poate căutătorul „aborda direct” ceea ce este deja totul?

Pe măsură ce trecem de la o formulă la alta, se pare că nu putem vedea că libertatea nu se află aici sau acolo, pur şi simplu, pentru că libertatea, prin natura sa, nu poate fi exclusă sau exclusivă. Se pare că nu vedem că, pe măsură ce mergem spre următoarea culme spirituală anticipată, comoara pe care o căutăm va fi descoperită nu în locul spre care mergem, ci în chiar natura simplă a paşilor pe care îi facem.

Mulţi vor respinge acest mesaj şi se vor întoarce la povestea reconfortantă de a şti şi a face. Dar poate că va apărea şi o rezonanţă prin care iluzia separării se prăbuşeşte şi lasă nimicul să fie totul.

Învăţăturile progresive despre iluminare care recomandă metode precum meditaţia, cercetarea-de-sine sau ideea de recunoaştere sau abandon, se bazează pe credinţa că există un sine care poate alege să facă aceste lucruri. Această presupunere este invalidată de descoperirea recentă a neurologilor că existenţa unui liber-arbitru în individ este iluzorie.

Viaţa este, pur şi simplu, viaţă şi nu încearcă să dovedească absolut nimic. Această primăvară nu va încerca să fie mai bună decât primăvara trecută şi nici un copac de frasin nu va încerca să devină stejar.

Personal sau impersonal?

Numele de non-dual şi Advaita încearcă să descrie principiul integralităţii, unicităţii sau a ceea ce este deja una.

În ultimul deceniu, se pare că există un interes tot mai mare pentru ceea ce este cunoscut sub numele de comunicarea „Advaita" sau „non-duală" despre iluminare. Interviurile recente de la „Conscious TV" şi DVD-ul bine făcut „Who's Driving the Dreambus" (cine conduce autobuzul din vis) reprezintă un exemplu reprezentativ de oameni cu aşa-numita convingere „non-duală", dar a căror percepţie pare să varieze considerabil.

Există milioane de cărţi publicate pe acelaşi subiect, cu păreri foarte diferite. În aceste zile, termenul „non-dual" este folosit pentru tot felul de activităţi de căutare spirituală. Puteţi merge la conferinţe non-duale sau să vă dedicaţi unui „curs de 12 luni despre iluminare non-duală". Este disponibilă terapia non-duală şi există chiar şi un club on-line „non-dual" la care participă „nimeni"!

Pentru oricine este interesat sau care abia a început să cerceteze acest subiect, totul poate fi foarte confuz.

Totuşi, percepţia este că există două tipuri de comunicare distinct diferite despre natura iluminării. Unul este personal, iar celălalt este impersonal.

Primul oferă ajutor şi indicaţii „persoanei" care caută să găsească ceva numit iluminare. Al doilea nu oferă „persoanei" nimic.

Primul are mai multe forme şi are o largă audienţă, deoarece pare să răspundă nevoilor „persoanei". Al doilea este neconvenţional şi cu o energie provocatoare.

Mesajul personal se bazează pe convingerea că există un *ceva* numit căutător separat, care poate atinge alt *ceva* numit iluminare.

Impersonalul vede că senzaţia corporală de a părea că eşti separat şi neîmplinit este o stare iluzorie care determină aparentul căutător să caute o altă iluzie numită iluminare personală.

Orice comunicare care susţine şi încurajează credinţa sau ideea căutătorului că poate găsi ceva ce simte că a pierdut nu face decât să consolideze şi să perpetueze o iluzie dualistă. Nu este nici corect, nici greşit... este ceea ce se întâmplă, în aparenţă.

Percepţia impersonală este aceea că toate conceptele, ideile, credinţele sau gândurile despre separare sau iluminare nu pot fi decât o reflexie a opusului lor şi, prin urmare, sunt doar indicatoare către sau în direcţia opusă Aceluia care nu poate fi exprimat sau cunoscut.

Aparenta separare este văzută, în esenţă, ca o contracţie energetică corporală care se poate, pur şi simplu, elibera brusc în acea Vitalitate nelimitată care este de necunoscut şi impersonală. Circumstanţele sunt total irelevante. Niciun număr de concepte, clare sau confuze, nu pot afecta sau influenţa vreodată acea senzaţie energetică de a fi separat.

O „experienţă spirituală" profundă poate părea, pentru unii oameni, că este un eveniment de iluminare personală. Poate apărea dorinţa de a ajuta sau de a învăţa alte persoane să aibă o experienţă similară. Această comunicare poate părea uneori „non-duală" atunci când învăţătorul descrie natura Unimii, dar se contrazice singură prin faptul că recomandă un proces care l-ar ajuta pe căutător să atingă acea Unime prin cercetare-de-sine, meditaţie sau purificare etc. Ar putea fi încurajarea de a „trăi clipa" sau „a fi aici acum" sau „a îmbrăţişa frica" pentru ca persoana să îşi găsească „propria natură adevărată". Acest tip de prescripţii personale sunt adesea însoţite de o repetare a unor idealuri inspiratoare, dar mereu pozitive, care pot eleva sentimentele căutătorului şi îi pot oferi speranţă şi scop reînnoite. Se pare că acest tip de schimb între două persoane se întâmplă, prin natura sa, în cadrul poveştii din timp, astfel încât influenţa sa este trecătoare. Îndeplineşte o nevoie... pentru o vreme.

Comunicarea impersonală recunoaşte şi luminează aparenta dilemă a căutătorului de a părea încarcerat în experienţa corporală a separării. Va descrie, în mod inadecvat, natura Vieţii nemărginite şi sentimentul de nemulţumire şi dor care poate apărea din cauza aparentei separări de Aceasta. De asemenea, va demasca, fără niciun compromis, caracterul absolut inevitabil şi lipsa de speranţă a căutării, ca şi darul libertăţii care este ascuns în această lipsă de speranţă.

"Nimeni" nu poate pretinde dreptul de proprietate asupra acestui mesaj impersonal şi astfel nu există motive de a-i cânta osanale. Nici nu

există vreun interes personal cu scopul să mulţumească, să ajute sau să schimbe „persoana”. Nu există nimic aici pentru „persoană”, cu excepţia posibilităţii cumplite să piardă tot ceea ce visează că ar fi ea.

Ori de câte ori identitatea personală, căutările ei, speranţele şi visele sale par ameninţate, poate apărea respingerea acestui mesaj şi revenirea la ceea ce pare să servească şi să susţină iluzia exclusiv umană de autonomie, care ar duce la împlinirea de sine. Mesajul impersonal poate fi atunci privit drept criticist sau nihilist şi poate fi chiar simţit „lipsit de iubire”, deoarece nu lasă „persoana” cu nimic.

Cu siguranţă, persoana se poate simţi provocată de remarcabila încăpăţânare provenită din acea compasiune necondiţionată ce dezvăluie iluzia întemniţării personale. Din acea revelaţie poate apărea o rezonanţă, care este a “nimănui”.

Cum ar putea „persoana” să audă impersonalul?

Cum ar putea exista o cunoaştere a ceea ce nu poate fi cunoscut?

Cum ar fi posibil ca o „persoană” să facă faţă propriei sale absenţe?

Cum ar putea căutătorul să înţeleagă Aceea ce este deja totul?

Nu este dificil... este imposibil... şi minunat de irelevant, deoarece nu există nimic separat de înţeles. Întregul este deja tot ce există! Este libertatea nemărginită, impersonală şi necondiţionată, care este completă... Aceea ce este totul nu are nevoie de nimic!

Cu toate acestea, şi ăsta e paradoxul, Întregul, fiind totul, poate apărea ca orice altceva: Întregul poate apărea ca povestea sinelui aflat într-o călătorie plină de înţelesuri. Întregul poate apărea ca o persoană ce se simte a fi separată, având liber-arbitru şi putere de alegere. Întregul poate apărea ca o persoană care pare iluminată şi îi ajută pe alţi oameni să se ilumineze. Întregul poate apărea ca o comunicare care provoacă sciziuni şi îşi spune "non-duală".

Deci, în jocul aparenţelor, Întregul poate pretinde că este ceva separat, care se agită peste tot în căutarea a ceea ce este deja. Este o poveste de vis uimitoare şi nesatisfăcătoare, care este exclusiv umană şi, de asemenea, total fără scop. Însă pentru căutătorul aparent, durerea şi dorul cauzate de separare par foarte reale.

Deci, ar trebui căutătorul să urce muntele spiritual sau, pur şi simplu, să se abandoneze şi să se predea vieţii?... asta este întrebarea? Sau este posibil să nu existe nicio întrebare şi niciun răspuns?

Poate că se caută Ceea ce este tot ce există. Poate că Dragul mult-râvnit se întâmplă deja în mod constant... nu a plecat niciodată... doar căutătorul a plecat să îl caute.

Poate că, atunci când visul căutării se dizolvă în acea energie nelimitată care nu vede nicio separare şi nu are niciun plan sau aşteptări, atunci, dintr-o dată, acea dorinţă este îmbrăţişată de acea iubire necondiţionată, care este a “nimănui”.

Fiind deja

Ceea ce este căutat rămâne ascuns căutătorului, fiind deja totul.

Este atât de evident şi de simplu, încât înţelegerea acestui fapt îl ascunde. Niciodată găsit, niciodată ştiut, Fiinţa este absenţa nemăsurat de desăvârşită.

Căutând Fiinţa înseamnă să crezi că este pierdută. Dar oare s-a pierdut ceva sau, pur şi simplu, căutatul o ţine ascunsă? Oare Iubitul dansează întotdeauna chiar lângă noi, nebăgat în seamă?

Însăşi intenţia de a căuta în Viaţă o comoară mitică ascunde, inevitabil, realitatea că Viaţa este deja comoara.

Căutând mitul pe care visează să-l atingă, căutătorul evită, efectiv, ceea ce îl sperie cel mai mult... propria sa absenţă.

Eliberarea este ca o siguranţă care se arde brusc şi toate luminiţele se sting, şi nu mai există decât Lumină.

Acesta nu este un mesaj despre tine sau despre mine sau despre cineva care obţine ceva. E vorba despre realizarea faptului că nu este nimic de obţinut... că Ceea ce este căutat nu a fost niciodată pierdut.

Aici nu e vorba de a căuta sau de a nu căuta; e dincolo de conceptele de Advaita şi non-dualism şi dincolo de ideea de a ajunge la stări de conştiinţă sau mindfulness. Nu există niciun obiectiv. Nu este nimic de oferit. Aceasta este complet dincolo de cunoaştere.

Aceasta este doar o descriere – împărtăşirea unei descrieri despre ceva ce este dincolo de dobândire, ceva ce nu poate fi pierdut şi care, de asemenea, nu poate fi înţeles sau câştigat.

Există tot timpul o separare, există un sentiment de pierdere, există un sentiment că ceva nu este complet. Astfel, căutătorul încearcă să umple acel gol, să-l umple cu ceva – orice. Iar unii aşteaptă ceva numit „iluminare”, deoarece consideră că iluminarea ar putea fi ceea ce va umple acel sentiment de pierdere; ar putea fi răspunsul la unele secrete pe care nu le înţelegem.

Când citim despre iluminare, sună ca şi cum altcineva a găsit secretul. Dar nimeni nu a găsit secretul.

Nu există aşa ceva ca o persoană iluminată. Este o concepţie complet greşită. Însă dificultatea este că, fiind nişte căutători, energia căutării ne împinge să fim atraşi de ideea că altcineva a găsit ceva ce am putea găsi şi noi, pentru că suntem educaţi să credem că efortul aduce rezultate. Deci, dacă efortul aduce rezultate şi am auzit de ceva numit iluminare sau eliberare, putem face efortul şi atunci am putea deveni eliberaţi sau iluminaţi... cum este acel tip de care am auzit sau femeia care oferă satsang-uri. "Au ceva ce îmi doresc şi eu. Dacă mă duc acolo, voi învăţa cum să-l obţin."

În Vis, încă există ideea că iluminarea sau eliberarea este ceva ce poate fi atins. Și, deci, există învăţături care consolidează ideea că eşti un individ care are de ales, aşa că acum, ca individ, poţi alege să te auto-cercetezi sau să meditezi sau orice altceva şi, în cele din urmă, poţi deveni iluminat.

Poţi merge peste tot în lume şi găsi învăţături care oferă ceva de obţinut. Totuşi, este rar să găseşti o comunicare fără compromisuri care nu oferă absolut nimic căutătorului.

Această Viaţă este nimicul fiind totul. E doar Viaţa întâmplându-se. Nu se întâmplă nimănui. Aici se întâmplă o serie întreagă de experienţe, se petrec în gol... se întâmplă în cădere liberă. Ele sunt doar ceea ce se întâmplă. Tot ce există este Viaţa. Tot ce există este Fiinţa. Nu există nimeni care să n-o aibă sau să n-o fi avut vreodată. Nu există cineva care să aibă Viaţă şi altcineva care să n-o aibă. Există doar Viaţa fiind Viaţă.

Acest mesaj este atât de simplu, încât încurcă total mintea. Acest mesaj este prea simplu. Deja mintea voastră spune: „Da, dar, haide... ce zici despre nivelurile de iluminare şi despre blocajele mele emoţionale şi despre chakrele mele, că nu sunt toate complet deschise? Dar despre liniştea mea – încă nu sunt chiar liniştit, şi ce zici de ego-ul meu? Cineva mi-a spus că încă mai am un ego... este puţin redus, dar tot mai este acolo."

Dar toate acele idei sunt lecţii preluate despre cum ar trebui să fie. Ego-ul este ceea ce se întâmplă. Ego-ul este doar a fi ego. Gândirea este doar a fi gândire. Există doar A FI. Există doar Fiinţare. Nu există nimic altceva. Şi nimeni nu conduce asta. Nu există destin, nu există Dumnezeu, nu există niciun plan, nu există niciun scenariu, nu există nicăieri unde să mergi, deoarece există doar Fiinţa atemporală. Fiinţa este completa totală Fiinţare. Și este vie şi cărnoasă, sexy şi suculentă şi imediată; nu este un concept despre „nu există nimeni aici”. Nu este un concept despre „nu ai unde să mergi”. Este Viaţa din acel corp chiar acum. Există Fiinţa pură, Viaţa pură. Asta e. Sfârşitul poveştii.

Cu adevărat, este, pur şi simplu, Aceasta. Deci nu există nimeni, nu există alegere. Nu există alegere la niciun nivel. Unimea nu a ales să devină două. Există doar Unimea. Tot ce există e Unimea vieţuind şi nimeni nefăcând asta. Oare face cineva respiraţia? Oare face cineva circulaţia sanguină? Face cineva cu adevărat ceva? Nu. Există doar o acţiune aparentă. Viaţa aparentă în cădere liberă.

Nu există răspuns la Viaţă, deoarece Viaţa este propriul său răspuns. Se întâmplă deja. Este Aceasta. Nu ai pierdut-o niciodată. Ăsta e lucrul uimitor în privinţa eliberării. Când eliberarea pare că se întâmplă, oamenii spun: „Este uimitor, pentru că lucrul pe care îl căutam nu m-a părăsit niciodată. Este singurul lucru care nu vine şi nu pleacă niciodată – singura constantă care nu poate fi cunoscută sau deţinută.” Iar singura constantă este Fiinţa.

A cunoaşte şi a nu cunoaşte

Povestea lui Adam şi Eva este o alegorie care descrie pierderea „paradisului” prin apariţia cunoaşterii-de-sine. Aşadar, se pare că există Întregul (paradisul) şi, în acea energie nelimitată, liber-curgătoare, lipsită de cauzalitate, apare ceva care se simte ca fiind separat de Întreg (de paradis).

Iată o metaforă care indică ceea ce pare a fi „povestea” conştiinţei-de-sine, din care, aparent, se naşte cunoaşterea şi experienţa despre liber-arbitru, alegere, timp şi spaţiu, scop şi direcţie.

Pe măsură ce „povestea” se desfăşoară, sinele învaţă să cunoască „lumea de acolo” şi încearcă să negocieze cel mai bun târg posibil pentru sine... aparent, trece la acţiune pentru a găsi plăcere şi a evita durerea. Cu cât cunoaşterea este mai mare, cu atât este mai eficientă acţiunea, rezultatele şi simţul aparent al controlului personal... sau, cel puţin, aşa se pare.

Toate aceste eforturi aduc rezultate diferite, astfel încât individul cunoaşte stări fluctuante de satisfacţie şi dezamăgire. Cu toate acestea, se poate observa că pare să existe un sentiment de nemulţumire fundamental care determină sinele să găsească un sens mai profund.

Deoarece sinele aparent nu poate exista decât prin cunoaştere, căutarea sa pentru un sens mai profund va fi limitată la ceea ce poate cunoaşte şi experimenta. În cadrul acestor limitări există o multitudine de doctrine, terapii, ideologii, învăţături spirituale şi sisteme de credinţă pe care căutătorul le poate cunoaşte. Poate fi şi cunoaşterea şi trăirea

stărilor de tăcere, neclintire, binecuvântare, conştienţă şi detaşare, dar toate acestea par că vin şi pleacă precum noaptea şi ziua.

Toate aceste învăţături, recomandări şi prescripţii încearcă să ofere căutătorului răspunsuri despre ceea ce este incognoscibil şi modalităţi de a găsi ceea ce nu s-a pierdut niciodată.

Deci sinele este căutătorul separat care vânează tot ceea ce crede că poate şti şi face, cu excepţia absenţei lui însuşi. Această absenţă este golul care nu poate fi cunoscut, dar, în mod paradoxal, este şi însăşi deplinătatea, Întregul (paradisul) după care tânjeşte.

În cazul în care căutătorul aparent are o percepţie care dezvăluie în profunzime natura reală a separării şi demască, fără compromisuri, sublima inutilitate a căutării, construcţia eului separat se poate prăbuşi. Acest mesaj cu totul impersonal poartă o energie nelimitată, în cadrul căreia se desfăşoară energia aparent contractată a sinelui. Poate apărea o rezonanţă care depăşeşte conştiinţa-de-sine... poate fi sesizat ceva inefabil. . . poate apărea un parfum şi o deschidere către minunea de a nu cunoaşte.

Deodată, pare că există o schimbare şi o realizare impersonală că Aceasta este deja întregul. Simplitatea Fiinţei nelimitate, goale, inocente, liber-plutitoare şi minunate este deja tot ce există... este extraordinară în ordinarul ei şi, totuşi, nu poate fi descrisă.

Nimic de vânzare

Comunicarea "Open Secret" (Secretul deschis) doar poate indica simpla minune de a fi şi încerca să lumineze inutilitatea căutării acesteia. Nu acceptă şi nici nu respinge învăţăturile unei căi sau a unui proces spiritual, dar va demasca, fără compromisuri, concepţia greşită ciudată şi fundamentală care alimentează credinţa că ar exista un ceva numit "căutător" care ar trebui să găsească altceva numit "iluminare".

"Secretul deschis" nu face concesii nevoilor şi aşteptărilor căutătorului. Nici nu încearcă să atragă sau să mulţumească cu promisiuni despre o experienţă a eliberării uşoară şi plăcută. Cine ar putea promite asta şi cine ar experimenta asta?!

Deoarece ideea de liber-arbitru şi alegere individuală este văzută ca un vis iluzoriu, nu există nicio agendă sau intenţie de a ajuta sau de a schimba individualitatea. În ceea ce priveşte persoana aparentă, nu există nimic de vânzare pentru ea aici.

Sentimentul de a fi un individ separat se simte foarte real şi afectează fiecare aspect al acelei experienţe aparente. Este o stare de contracţie energetică care devine întrupată şi care aduce cu sine un sentiment de nelinişte şi dor. Poate exista un sentiment de a te simţi nevrednic şi de a fi pierdut ceva de nedescris. Este ca şi cum „eu” locuieşte între limitele corpului şi vede tot ce este afară ca pe altceva cu care trebuie să negocieze. Din aceste experienţe este generată o compulsiune de a căuta continuu confortul sau uşurarea. Acesta este visul individualităţii care pare real, până în momentul când nu mai pare aşa.

„Eul” caută pace şi împlinire, „eul” caută îmbunătăţirea de sine sau puritatea, prezenţa sau detaşarea. „Eul” caută claritate sau orice formulă care îi va oferi „eului” ceea ce crede că doreşte sau are nevoie. Dar dilema nu este că „eul” nu obţine ceea ce îşi doreşte. Dilema este însuşi „eul”.

Niciun efort, proces, claritate sau credinţă nu pot aduce vreodată altceva decât mai mult „eu” care caută ceea ce „eu” nu poate avea sau cunoaşte.

Sugestia că separarea este doar un *gând* sau o înţelegere care vine sau pleacă în Prezenţă este o idee iniţial atractivă pentru căutătorul care visează la un răspuns uşor, neprovocator şi care îi va aduce fericirea permanentă. Gândurile despre separare sunt doar poveşti individuale despre o stare în care *deja* te simţi restricţionat şi separat. Dacă separarea ar fi fost doar un gând sau o credinţă, ea ar fi putut fi detectată sau schimbată în opusul său, şi atunci „BINGO” ar fi apărut eliberarea... ai putea crede!

Astfel de comunicări idealiste merg deseori mână în mână cu o reiterare neobosită a ideii că separarea este „în regulă”, deoarece există doar Unimea eternă. Acest lucru este ca şi cum i-ai spune unei persoane oarbe că orbirea este „în regulă”, deoarece tot ce există este vedere. Desigur, există doar Unimea. Dar ceea ce se iveşte, aparent, în Unime este un sentiment profund de separare care nu se simte a fi „în regulă”.

Aceste noţiuni conceptuale vorbesc doar de simptome şi nu recunosc sursa dilemei aparente, care umple fiecare părticică din senzaţia de separare.

În esenţă, ceea ce se caută este iubirea. Dar este iubirea absolută, atotcuprinzătoare şi veşnică. Este această dragoste copleşitoare pe care au văzut-o mulţi şi pe care am încercat să o descriu în “The Open Secret”, atunci când se părea că mă plimbam prin parc şi, dintr-o dată, n-a mai fost nimeni. Nu a fost o experienţă, pentru că, brusc, nu a mai existat niciun experimentator. A fost o licărire pe care “nimeni” a văzut-o. Apoi

am revenit ca „cineva” şi am încercat din nou şi din nou să redescopăr acea iubire necondiţionată, pe care nu am putut să o cunosc.

La această iubire se face referire în literatură, muzică şi artă. Cele mai fascinante poveşti de dragoste sunt despre iubirea neîmpărtăşită, deoarece ele indică acea iubire absolută pe care individul nu o poate avea. Puternica fascinaţie a îndrăgostirii provine dintr-un sentiment primordial că în acea iubire te-ai putea pierde. Este acea iubire copleşitoare care există în toate dorinţele noastre şi este plinătatea din vacuitate, totul din nimic. Tot dragostea necondiţionată apare şi ca opusul său. Într-un fel minunat, este şi acea iubire care ne încântă neîncetat simţurile şi fiecare parte a vieţii.

Eliberarea este un cuvânt folosit pentru a descrie o aparentă eliberare de iluzia de a te simţi încarcerat şi separat de iubire sau întreg. Această schimbare este, în esenţă, o eliberare energetică în nemărginire de acea contracţie.

Ori de câte ori şi oriunde există o împărtăşire profundă şi fără compromisuri a paradoxului real al fiinţei, poate apărea o rezonanţă palpabilă. Din această deschidere poate apărea o eliberare a acestei contracţii în nemărginire şi ceea ce apare este minunea de a fi, pur şi simplu.

Non-dualitatea Tradiţională este mai bună decât Neo non-dualitatea???

Se pare că Dennis Waite şi colegii săi advaitini tradiţionali contestă validitatea a ceva ce au decis să numească „Neo Advaita” sau, mai bine spus, interpretarea lor particulară a acestuia!

Mi s-a cerut să comentez, deoarece comunicarea Open Secret pare să fi fost ţinta lor principală şi, desigur, nu poate veni un răspuns decât din această „percepţie” aparentă.

De la început, mă simt încurcat de încercarea de a face o comparaţie între două perspective care, pur şi simplu, nu se potrivesc. Lucrările lui Dennis Waite sunt o expresie excelentă a principiilor fundamentale care generează majoritatea învăţăturilor dualiste tradiţionale şi contemporane. Ele sunt, în termeni simpli, înrădăcinate în credinţa că ar exista ceva numit căutător (unul) care poate atinge altceva numit iluminare (două). “Secretul deschis” recunoaşte relativul ca fiind apariţia absolutului şi forma ca lipsă de formă... nu există două! Și deci, totul este

deja expresia necondiţionată a Întregului, inclusiv convingerea că nu ar fi.

Advaita tradiţională este o învăţătură a devenirii, "Secretul Deschis" nu este, dar demască concepţia fundamental greşită care este mama multor altora. De asemenea, mai degrabă încearcă să descrie natura a „ceea ce este", decât să ne înveţe ce ar trebui să fie.

Se pare că Dennis Waite nu recunoaşte diferenţa şi îşi afirmă continuu convingerea că există un individ care poate atinge iluminarea.

Aşadar, nu voi răspunde acestor critici cu niciun argument contra, ci voi încerca doar să demonstrez inutilitatea comparaţiei.

Presupunând că Dennis Waite reprezintă cu exactitate ceva ce el numeşte Advaita tradiţională, el îşi autoconfirmă credinţa în realitatea existenţei constante a unui individ cu liber-arbitru şi capacitatea de a alege şi de a produce consecinţe.

"Secretul deschis" recunoaşte că credinţa şi experienţa unui „eu" central sau a unui „sine" este o stare inconstantă. Din adoptarea acestei credinţe în individualitate apar multe alte credinţe, inclusiv autonomia sinelui, povestea, timpul, scopul, destinul, zeitatea şi karma. Individualitatea este aparenţa trecătoare a întregului, care pare a fi o parte din el însuşi, care se simte separată de întreg şi care poate doar să caute a fi întreagă, aparent. Dar o parte nu poate cunoaşte niciodată întregul. Este o metaforă.

Dennis Waite crede şi recomandă ca, pentru a rezolva senzaţia reală şi constantă de separare şi a deveni iluminat, individul ar trebui să aleagă să urmeze o cale spirituală progresivă. Această cale implică practică, meditaţie, cercetare de sine şi eradicarea ego-ului şi a ignoranţei printr-o înţelegere clară a scripturilor şi îndrumarea unui profesor.

"Secretul deschis" recunoaşte că credinţele şi recomandările de mai sus sunt generate dintr-un sentiment asumat şi inconstant de a fi o persoană separată care trebuie să obţină ceva numit iluminare. De asemenea, recunoaşte faptul că o investiţie în recomandările de mai sus poate consolida şi menţine sentimentul asumat de a fi o persoană care îşi poate rezolva senzaţia de a fi separat.

Dennis Waite confirmă că iluminarea este ceva ce poate fi descris în cuvinte şi atins şi cunoscut de mintea individuală atunci când dobândeşte cunoştinţele că există doar o realitate non-duală.

"Secretul deschis" recunoaşte că nu există o iluminare sau eliberare, sau un individ care poate deveni iluminat sau eliberat. Acestea sunt idei care vin şi pleacă în povestea individuală. Când presupusul simţ de a fi

separat pare că se prăbuşeşte, nu rămâne decât minunea constantă şi de necunoscut de A FI.

Percepţia din “Open Secret” este că nu există o „minte”. Gândirea pare să se întâmple şi uneori gândurile se formează în sisteme de credinţe, care sunt experimentate sporadic de către aparentul individ în ceea ce pare a fi o poveste în timp. Claritatea absolută apare, de asemenea, în poveste şi este trecătoare.

Advaita tradiţională pare să utilizeze corect logica, raţiunea, credinţa şi experienţa, explicaţia raţională, adevărul şi înţelepciunea tradiţională, toate îndreptate spre a-l ajuta pe căutător pe calea spre iluminare.

Comunicarea aparentă din “Secretul Deschis” este ilogică, nerezonabilă, de necrezut, paradoxală, neprescriptivă, nespirituală şi fără compromisuri. Nu există niciun interes sau intenţie de a ajuta sau schimba aparenta individualitate. Rezonanţa sa este împărtăşită energetic, nu prin schimbul de idei. Este mai veche de toate învăţăturile şi totuşi veşnic nouă. Credinţa este văzută ca fiind cuplată cu îndoiala, iar experienţa, ca o stare personală fluctuantă. “Secretul deschis” nu recunoaşte nimic ca fiind „adevărul” şi nici nu vede cum ceva numit Advaita tradiţională ar putea fi altceva decât o colecţie complexă de idei.

Advaita tradiţională este o învăţătură despre ceea ce poate fi cunoscut. “Secretul deschis” clarifică mitul separării şi indică spre ceea ce nu poate fi cunoscut.

Cu siguranţă, o viziune imparţială a acestor două „perspective” ar recunoaşte imediat că nu au nimic în comun. Cu toate acestea, pare evident că Dennis nu recunoaşte diferenţa şi, de asemenea, nu este în măsură să înţeleagă, chiar şi intelectual, principiul şi implicaţia absenţei unui individ. Una dintre recomandările sale este ca aşa-numitul profesor spiritual aspirant să se întrebe dacă este cu adevărat iluminat! Cum de vede el o posibilă legătură între această idee şi comunicarea “The Open Secret”?! Probabil crede că aceste perspective diferite sunt „ale noastre” şi că Tony Parsons este un individ care le spune celorlalţi oameni că sunt iluminaţi, deci nu este nimic de făcut.

Fie există rezonanţă, fie nu, şi, deoarece inefabilul nu poate fi înţeles şi, prin urmare, controlat, poate părea ameninţător pentru aparentul căutător. În consecinţă, orice încercare de exprimare a nedefinitului este respinsă sau interpretată greşit. Ceea ce apare adesea este o reconfigurare în care se poate crede, care este sigură şi care oferă speranţă şi scop căutătorului.

Dogmele, doctrinele şi căile progresive care promit o eventuală iluminare sau Nirvana sau Regatul Cerurilor, prin sacrificiu, disciplină,

rafinament şi purificare a sinelui, rezonează extraordinar cu ceea ce se află în căutătorul care se simte nevrednic. De aici, puterea religiei clasice şi învăţăturilor devenirii. Advaita tradiţională este doar una dintre acestea.

Desigur, pentru orice aparent căutător care crede în autonomia sinelui şi în aparenta realitate de a avea nevoie să urci un munte spiritual, lucrarea lui Dennis Waite pare un manual logic, solid şi liniştitor de complicat cu instrucţiuni de urmat. Cu toate acestea, ceea ce devalorizează această aparentă mărturie a „adevărului" este portretizarea ce aparent îi prejudiciază pe aşa-zişii „neo-advaitini", care pare a fi bazată în principal pe zvonuri, gândire deziderativă şi interpretarea greşită a citatelor scoase din context.

Desigur, există o mulţime de prostii dualiste difuzate sub eticheta non-dualistă de Advaita. O regurgitare neobosită a ideii că nu există „nimeni" sau că totul este în regulă, deoarece se iveşte doar ca „tot ce există", nu este altceva decât o înlocuire a unui set de credinţe cu altul.

Cuvintele nu pot arăta vreodată decât spre inexprimabil; şi oricine se agaţă de concept poate să-şi croiască drum printre cuvintele acestui răspuns, doar cu scopul de nu a vedea nimic altceva decât ceea ce crede că este „corect sau greşit".

Este ceea ce se întâmplă... aparent.

Nu este minunat că toate acestea sunt deja doar expresia necondiţionată a Întregului care apare ca mult zgomot pentru nimic?!

Răspuns final

Majoritatea răspunsurilor recente „tradiţionaliste" la eseul meu TA versus NA confirmă din nou foarte clar că nu se recunoaşte diferenţa fundamentală între aceste două perspective şi asta face ca orice altă dezbatere să fie inutilă.

Nevoia neobosită de a ne îndrepta împotriva unei greşeli demonstrează cu foarte mult succes neînţelegerea unui mesaj care indică spre ceea ce este dincolo de ambele.

Visul separării

Tot ce există este Nimenimicul Care Este Totul şi, ca parte a acelui Tot, apare credinţa şi experienţa de a fi un sine separat – un aparent individ, având propriul său liber-arbitru, putere de alegere şi capacitate de a acţiona. Această întâmplare este specific umană şi se numeşte conştiinţă-de-sine. Pentru majoritatea oamenilor, este realitatea.

Acea senzaţie aparentă de a fi separat stă la baza suferinţei, insuficienţei şi sentimentului de pierdere, care îi determină pe oameni să caute scăpare sau soluţionare. Fiinţa visează că este separată de sine, căutând peste tot ceea ce este deja Totul. Este visul hipnotic al separării care, pentru cel care visează, este foarte real.

Dilema pentru căutătorul din vis este că sentimentul de separare determină căutarea rezolvării, ceea ce alimentează în continuare sentimentul de separare.

Dezvoltarea unei inteligente „minţi"-ce-înţelege aduce aparent cu ea capacitatea de a face alegeri şi de a lua măsuri în încercarea de a negocia cu „lumea" în care trăieşte. Aceste negocieri nu sunt întotdeauna reuşite şi individul pare să experimenteze propria durere şi plăcere. De asemenea, dezvoltă un mare respect pentru îndrumare şi control, aparent emanate de „mintea"-ce-înţelege. Cu toate acestea, atât timp cât există un sentiment de separare, există şi un sentiment de nelinişte sau pierdere, şi există o încercare de a risipi acest sentiment. Pare logic faptul că mult-respectata „minte"-ce-înţelege trebuie să fie capabilă să investigheze cauza acestei nelinişti şi să descopere modalităţi de a o risipi.

Entitatea separată poate doar încerca să-şi imagineze sau să proiecteze o idee despre cum ar fi să nu fii separat. Ceea ce caută ea este posibilitatea realizării unui scop sau a unei stări viitoare şi, prin urmare, logic, trebuie să fie abordabilă treptat. În consecinţă, funcţia de a căuta şi de a învăţa să devii blochează căutătorul într-o stare de abordare continuă a ceva ce nu poate înţelege. Toate acestea sunt expresia Fiinţei, care apare ca buna, vechea, de încredere „minte"-ce-înţelege, care funcţionează doar aşa cum poate funcţiona... în continuă mişcare şi anticipare. Această activitate de a deveni este cea care îl menţine foarte eficient pe căutător în visul hipnotic de a ajunge la ceva ce nu poate înţelege. Desigur, Eliberarea se poate întâmpla în ciuda tuturor acestor eforturi.

Singura cealaltă speranţă a căutătorului din vis este să creadă că o altă energie binevoitoare (să zicem Dumnezeu, Conştiinţa sau un aşa-numit învăţător iluminat) ar fi motivată să-l ghideze şi să-l influenţeze pe căutător pe o cale care, în cele din urmă, îl va conduce la împlinire. Toate aceste idei de devenire, scop şi destin apar în vis.

Dar, paradoxul este că, deşi Fiinţa apare ca şi căutătorul din vis, Fiinţa nu este o stare care poate fi imaginată, concepută, atinsă sau chiar realizată prin căutarea ei. Fiinţa nu necesită absolut nimic... Nimicul şi Totul este deja impecabila împlinire şi întregime. Nimic nu trebuie schimbat sau dobândit, pierdut sau găsit pentru ca Fiinţa să Fie, pur şi

simplu. Aparenţa separării este doar expresia Fiinţei. Însăşi ideea că ceva ar trebui să se apropie de ceea ce este deja, este minunat de zadarnică. Fiinţa este un comediant în faţa unei audienţe care nu râde niciodată. (Vezi Voltaire: "Dumnezeu este un comediant care joacă în faţa unei audienţe prea înfricoşate pentru a râde." – n.tr.)

Căutătorul din vis simte un sentiment de pierdere şi nevrednicie, şi este foarte atras de învăţăturile din vis care implică purificare, efort angajat, abandon, devoţiune şi dezvoltarea renunţării şi detaşării. Există un fel de caracter inevitabil şi meritoriu al acestor idei ce rezonează cu sentimentul de lipsă. Calea aproape nesfârşită a strădaniei asigură continuarea fericită a experienţei individuale. Aceste idei par să provină dintr-o istorie foarte solidă şi de încredere a înţelepciunii tradiţionale, care cu siguranţă trebuie respectată, chiar dacă este disponibilă doar sub forma unor cuvinte pe bucăţi de hârtie.

Două moduri tradiţionale care caută rezolvarea sau scăparea din senzaţia separării sunt meditaţia şi investigarea-de-sine.

În meditaţie, se pare că, prin aparenta bună alegere şi îndrumare, se poate ajunge la anumite stări de linişte sau fericire, care par mai bune decât să te simţi separat. Credinţa este că efortul continuu cu meditaţia va întări starea şi, în cele din urmă, o va face permanentă. Dar aceste stări sunt doar experienţe personale rafinate care se petrec în povestea din vis. La fel ca toate celelalte activităţi bazate pe timp, ele vin şi pleacă.

Cercetarea-de-sine este un proces similar prin faptul că obiectivul este ca individul să aleagă să acţioneze sau să facă efortul de a ajunge într-un loc numit conştienţă, care, învăţătorii promit, vor aduce linişte minţii personale, fericire şi sfârşitul tuturor suferinţelor (?).

Se pune un accent deosebit pe nevoia unei investigări efectuate în mod corespunzător a proceselor de gândire etc. şi pe necesitatea vigilenţei de la „a fi distras de gândurile egocentrice".

Toată această activitate se bazează pe principiul că investigatorul „obţine unitatea" şi o menţine în posesia lui personală.

Efectul stării de conştientizare este aparenta plasare într-o poziţie detaşată care, la început, se simte foarte eliberatoare, puternică şi protectoare... dar e ca şi cum ai fi într-o cutie de sticlă din care viaţa poate fi urmărită fără ca observatorul să fie afectat. Este tot o experienţă personală subtil dualistă în cadrul poveştii din vis a separării şi, prin urmare, este tranzitorie.

Conştientizarea întâmplărilor vieţii nu este „Fiinţa vieţii".

În mod previzibil, starea de conştientizare (mindfulness budist) este uşor uitată sau pierdută, sau poate fi copleşită de gândirea din vis sau de

orice situaţie emoţională puternică, de exemplu. Cutia de sticlă se face ţăndări şi locul în care păreai că te afli pare din nou pierdut. Căutătorul din vis fie începe iarăşi cercetarea-de-sine cu un nou impuls, fie realizează că conştientizarea este doar un alt refugiu în interiorul visului de separare. Toate acestea sunt, pur şi simplu, expresia Fiinţei.

Un alt mod pentru căutătorul din vis de a evita Fiinţa, pur şi simplu, este de a încerca să înţeleagă sau să dezvolte claritatea despre propria sa natură. Este foarte uşor să te blochezi în concepte „Advaita" sau „non-dualiste". Repetarea ciudată şi constantă a unor idei precum „tot ce există este Fiinţa", „totul este expresia Fiinţei" sau „nu există nimeni" sunt o formă de comunicare aridă şi simplistă. Nu abordează şi nici nu lămureşte dilema aparentă a căutătorului din vis şi, în mod evident, ignoră esenţa energetică primară a vieţii de a FI, pur şi simplu. A spune mereu că a fi treaz sau a fi adormit nu este relevant, deoarece „Fiinţa este tot ce există" este ca şi cum i-ai spune unei persoane nevăzătoare că este OK să fie oarbă pentru că „ vederea este tot ce există". Acesta este un pur idealism. Desigur, nu există aşa ceva ca a fi adormit sau a fi treaz, dar acest lucru nu se vede până în momentul când priveşte "nimeni".

Comunicarea din "Open Secret" nu depinde de concepte clare, oricât ar putea ea demasca conceptele confuze. Vorbirea se întâmplă, iar cuvintele pot doar indica o altă posibilitate de dincolo de expresia verbală. Este mesajul veşnic nou, ascuns în scripturi şi fie trecut cu vederea, fie respins de „minte".

Ideea de învăţătură prescriptivă, de îndrumare sau de a oferi orice fel de ajutor nu apare, pur şi simplu. Acesta este un mesaj fără speranţă sau mângâiere de niciun fel pentru individ, dar, invariabil, căutătorul din vis va crede în continuare că aici se oferă ceva... aceasta este funcţia specifică căutării. De asemenea, este posibil ca ce rămâne să fie nimicul, şi atunci poate apărea o altă posibilitate. Cu toate acestea, nu există niciun plan sau motivaţie, deoarece nimic nu este de vânzare.

Este posibil să apară claritatea, dar înţelegerea absolută nu înseamnă eliberarea. Cu toate acestea, toată această comunicare conceptuală este secundară faţă de elementul primar, care este cel mai iluminant. Acest element primar este viaţa energetică, impersonală... minunea implicită şi vibrantă de A FI pur şi simplu. Este o schimbare energetică, aparent ieşind din contracţie către nemărginire. Această nemărginire nu poate fi deţinută şi deci nu poate fi oferită. Simplitatea sa buimăceşte cumplit „mintea", dar apare o recunoaştere impersonală că nu există nimeni şi nimic de eliberat. Toate ideile de separare, suferinţă

individuală, liber-arbitru şi alegere, sens şi scop, destin, ierarhie şi tradiţie, sunt văzute de nimeni drept jocul din vis al Fiinţei.

Se pare că „mintea”-care-caută este fascinată de luptă şi complexitate. Întreaga ţesătură a căutării este plină de poveşti despre edificii măreţe, care se ivesc aparent din începuturi simple. Budismul, creştinismul şi multe alte dogme apar şi cresc şi se luptă reciproc pentru a avea zeii mai buni. Catehismele despre păcat şi vrednicie, gradele de conştienţă şi nivelurile de iluminare sunt cercetate, disecate şi disputate.

Minţii îi place ca ideea iluminării să fie un fel de loc îndepărtat, practic de neatins, locul perfect de binecuvântare permanentă, lipsit de suferinţă şi plin de omniscienţă, omniprezenţă şi o mulţime de alte „omni” importante tropăind, strigându-şi tare opiniile şi salvând lumea. Și, desigur, pentru că toată această glorie şi excepţionalitate trebuie atinsă, se pare că trebuie să existe un traseu lung prin noaptea neagră a sufletului, nesfârşite karme trecute, păcatul original, gândirea justă, acţiunea justă şi pregătirea pentru bardo. „Este o poveste spusă de un nebun, plină de sunete şi furie, care nu semnifică nimic.” (citat din “Macbeth” de Shakespeare - n.tr.)

Cu toate acestea, Fiinţa Naturală este o constantă atât de obişnuită şi blândă. Când se vede, este. Când este evitată, este. Nu necesită efort şi nu pretinde standarde. Fiind atemporală, nu există nicio cale de urmărit, nici o datorie de plătit. Când se aude acest lucru şi confuzia se prăbuşeşte, când piere contracţia de a lupta pentru a obţine ceva şi devine evidentă energia vibrantă a vieţii, se vede altceva - desigur, foarte natural, pentru că este deja tot ce este.

A vedea şi a nu vedea

O schimbare în percepţie simplă, directă, dar fundamentală relevă faptul că tot ce există – este eliberarea. Dar Unimea nu devine evidentă câştigând ceva, ci pierzând ceva. Mulţi vor întâlni acest mesaj rar şi radical şi vor reveni rapid înapoi la ceea ce cred că pot şti şi face. Dar există şi aceia care vor rezona cu această comunicare... şi va apărea o bruscă înţelegere şi dispariţie a tuturor căutărilor, chiar şi a ceea ce ei numeau iluminare.

Tot ce există – este Aceasta. Unimea este Asta... orice se întâmplă aparent... citirea aceste cuvinte, respiraţia, curgerea sângelui prin corp, auzirea sunetelor, gândurile care vin şi pleacă şi senzaţiile din corp – poate senzaţia de a sta pe scaun. Iată Unimea sub forma Aceasta a vieţii.

Nu este nevoie de efort pentru ca această viaţă să existe. Nimeni nu face viaţa. Oare face cineva aşezarea pe un scaun? Gândirea este Unimea care gândeşte „nu înţeleg unde duce treaba asta” sau „acest lucru este prea simplu”. Totul este, pur şi simplu, viaţa, unimea, fiinţa. Nu poate fi predat/învăţat sau dobândit. Cine este în afară de Fiinţă pentru a realiza Fiinţa? Cine poate pierde sau câştiga acest lucru atunci când Aceasta este tot ce există? Împotrivirea la Unime este Unimea care se împotriveşte. Căutarea unităţii este Unitatea care se caută pe sine.

Viaţa este Unimea care se întâmplă în mod aparent. Viaţa este vie. Există doar Fiinţă şi natura acelei Fiinţe este vacuitatea şi plinătatea, nimic şi orice, mişcare şi repaus.

În această integralitate apare ideea „Eu sunt un individ separat”. Acesta pare a fi începutul unui vis numit „eu sunt cineva într-o lume cu care trebuie să negociez”.

Aici, în această separare, este rădăcina tuturor fricilor şi a sentimentului de nelinişte provenind dintr-un sentiment de pierdere. Iarăşi, este o aparenţă a Unimii şi în acea aparenţă pornim într-o călătorie în care ne întâlnim cu părinţi, profesori, poate preoţi, şefi şi iubiţi, şi învăţăm cum să obţinem ceea ce credem că ne dorim, aparent, prin alegerile şi eforturile personale. Căutarea plăcerii şi evitarea durerii generează experienţe trecătoare de mulţumire şi dezamăgire. Întreaga manifestare pe care o numim viaţă este, pur şi simplu, drama Unimii care se caută pe ea însăşi, căci orice dorinţă tânjeşte după Unitate.

Pentru unii, ideea de iluminare pare să ofere promisiunea împlinirii. Cu toate acestea, individul separat poate doar să viseze individualitatea. Aceasta este funcţia sa.

Inevitabil, în căutarea iluminării, căutătorul din vis este atras de o învăţătură din vis care promovează şi consolidează ideea alegerii şi efortului individual, care, prin disciplină şi sacrificiu, pot duce la promisa experienţă finală a iluminării. Însă această învăţătură întăreşte iluzia că ar exista un individ care are liber-arbitru şi posibilitatea alegerii de a deveni ceva.

Ceea ce este inseparabilă de visul individualităţii este ideea de proprietate. "Ceea ce se întâmplă mi se întâmplă mie. Am o viaţă numită eu şi pot sau chiar ar trebui să fac ceva cu viaţa mea în timpul alocat; trebuie să reuşesc; sunt un individ şi strădania personală îmi poate aduce ceea ce am nevoie." Această concepţie greşită încurajează continuarea visului de iluminare personală.

Ideea care presupune posibilitatea ca practicile dualiste să-l conducă pe aparentul căutător la percepţia nondualistă este similară cu ideea că,

prin suficient efort şi hotărâre, poţi învăţa un orb să vadă. Citez din "The Open Secret": *„Doctrine, procese şi căi progresive care caută iluminarea nu fac decât să agraveze problema pe care o abordează, întărind ideea că sinele aparent poate găsi ceva ce el presupune că a pierdut. Chiar prin acest efort, această investiţie în identitatea de sine se recreează continuu iluzia separării de Unime. Acesta este vălul care credem că există. Este visul individualităţii."* (Secretul deschis)

Din toate multele treziri spirituale care mi-au fost descrise, se confirmă continuu că una dintre primele realizări care se ivesc este aceea că "nimeni" se trezeşte. Şi totuşi, vedem că majoritatea învăţăturilor atât tradiţionale, cât şi contemporane, se adresează în mod constant unui aparent căutător separat (subiect) căruia îi recomandă ca, pentru a atinge iluminarea (obiectul), ar trebui să aleagă să mediteze, să practice investigaţia-de-sine, să se purifice, să cultive înţelegerea, să-şi liniştească mintea şi ego-ul, să se abandoneze, să fie cinstit, să caute cu seriozitate, să renunţe să caute, să facă terapie, să nu facă nimic, să fie aici acum şi aşa mai departe... ideile sunt la fel de nesfârşite şi la fel de complicate ca mintea unde sunt generate.

Aceste recomandări decurg din convingerea că „iluminarea" învăţătorului a fost atinsă sau câştigată prin punerea în practică a alegerii, efortului, acceptării sau abandonului, iar alţi căutători pot fi învăţaţi să facă acelaşi lucru.

Desigur, nu este nimic corect sau greşit în căutarea serioasă, meditaţie, cercetarea-de-sine, înţelegere şi aşa mai departe. Ele sunt, pur şi simplu, ceea ce par a fi. Dar cine este acela care va alege să facă efortul? Unde îl va conduce efortul pe aparentul alegător? Către ce se merge dacă există doar Unitatea? Dacă nu există o persoană separată, nu există nici o voinţă, şi atunci, cum se poate risipi o iluzie?

Nu există nicio persoană care să devină luminată. "Nimeni" se trezeşte. Trezirea este absenţa iluziei individualităţii. Deja există doar trezire, unitate, fiinţa atemporală, viaţă radicală. Când căutătorul din vis nu mai există, se observă (de către "nimeni") că nu există nimic de căutat şi nimeni care să fie eliberat.

Iată unitatea, realizarea integralităţii, care nu poate fi atinsă sau deţinută. Aceasta este trezirea, în care conştienţa a ceea ce există se iveşte odată cu visarea a ceea ce nu poate fi cunoscut. Poate să existe un dans între a visa şi a fi, iar în acel dans poate exista o revenire la fascinaţia proprietăţii personale.

Totuşi, realizarea că acest căutător din vis este de asemenea, Unimea, este eliberarea, liniştea necauzată, impersonală şi silenţioasă, este celebrarea iubirii necondiţionate. Aceasta este tot ce există.

Nu există nici eu, nici tu, nici căutător, nici iluminare, nici discipol şi nici guru. Nu există mai bine sau mai rău, nici cale sau scop, şi nimic care trebuie atins.

Toată aparenţa este Sursa. Tot ceea ce se manifestă aparent în visul hipnotic al separării – lumea, povestea vieţii, căutarea lui Acasă – apare ca două, nimic care apare ca totul, absolutul apărând drept particular.

Nu există o inteligenţă separată care să ţească un destin şi nici o alegere care să funcţioneze la vreun nivel. Nu se întâmplă nimic, dar Aceasta, aşa cum este, îl invită pe căutătorul aparent să redescopere ceea ce este... tăcerea respectuoasă, necauzată, neschimbătoare, impersonală, din care se revărsă şi sărbătoreşte iubirea necondiţionată. Este minunatul mister.

Divina înţelegere greşită

Pe tema „Advaita tradiţională” (Unimea) versus NeoAdvaita

S-a susţinut recent că Unimea Tradiţională este oarecum mai bună decât „NeoUnimea”, sau chiar „PseudoUnimea”. Ciudăţenia acestei idei demască nebunia de a încerca să-i acorde un titlu Aceleia nelimitate.

Mintea vicleană şi manipulatoare cu pretenţii de guru obiectivează, în mod inevitabil, exprimarea verbală şi, din această obiectivare, apar o multitudine de mişcări dogmatice, toate pretinzând că deţin înţelegerea supremă a Ceea ce nu poate fi înţeles.

Drept consecinţă, aşa-numita Advaita Tradiţională, de exemplu, este doar o altă religie consacrată, ce proliferează învăţături şi literatură, toate ratând ţinta invariabil şi foarte cu succes. Alături de creştinism şi budism, este unul dintre numeroasele sisteme de îndoctrinare personală care promite eventuala împlinire spirituală. Pentru a cita din “The Open Secret”:

„A traduce inexprimabilul în doctrină înseamnă a încerca să transformi un cântec al libertăţii într-o dogmă a limitării. Când pasărea a zburat, esenţa cântecului ei este adesea pierdută şi tot ce ne rămâne este doar o cuşcă goală."

Învăţătură despre „Advaita Tradiţională” nu are nicio relevanţă pentru eliberare, deoarece se naşte dintr-o concepţie fundamental greşită. Recomandările sale logice şi progresive includ meditaţia,

cercetarea-de-sine, abţinerile şi, citez, „renunţarea la ego şi la orice dorinţă”. Desigur, nu există nimic corect sau greşit în ideea de a dori să renunţi la dorinţă. Totuşi, aceste recomandări şi învăţături idealiste se bazează pe concepţia greşită fundamentală că ar exista o persoană separată cu liber-arbitru şi care ar putea alege să devină altceva.

Credinţa că ar exista un căutător separat (subiect) care poate alege să obţină sau să devină demn de ceva numit iluminare (obiect) este o negare directă a acceptării Unimii (Advaita).

În visul hipnotic al separării, percepţia predominantă este cea a existenţei unui căutător şi a celui căutat. Ignoranţa acestei percepţii continuă prin căutarea iluminării şi, inevitabil, căutătorul din vis este atras de o învăţătură din vis care susţine şi încurajează aceeaşi premisă a disciplinei personale şi a sacrificiului (căutarea) care duce la scopul final al iluminării (cel căutat).

Recomandarea de a cultiva înţelegerea şi rafinarea a ceva numit „minte” (?) este extrem de atrăgătoare pentru căutătorul din vis, deoarece prelungeşte valoroasa căutare şi prosperă prin logică, detaşare, complicaţie, efort, ierarhie şi exclusivitate.

Încercarea de a înţelege Unimea este la fel de zadarnică precum încercarea de a te îndrăgosti de un centimetru.

Nu există nicio posibilitate de a preda/învăţa Unimea. Cu toate acestea, împărtăşirea ei poate aduce o redescoperire a Ceea ce este deja cunoscut.

Dacă am crede descrierile recente despre ceva numit „Neo Advaita” ca fiind „forţarea adevărului (?) în minţi nepregătite” sau „sfătuirea oamenilor să înceteze să caute” sau sugestia că „oamenii sunt doar mintea”, aceste învăţături, dacă există, sunt la fel de dualiste ca “Advaita tradiţională ”din care s-au născut.

Această confuzie este, desigur, o expresie a Unimii în aceeaşi măsură ca şi claritatea care o demască.

Tot acest circ absurd este, pur şi simplu, jocul etern al Unimii care pare că se caută pe sine. Este minunata farsă cosmică pe care Unimea şi-o joacă sieşi, prefăcându-se că este un individ care caută ceva numit „a nu fi un individ”.

Atunci când “nimeni” redescoperă, brusc şi direct, că eliberarea aduce conştientizarea faptului că nu este nimic de căutat şi nimeni care să fie eliberat, atunci izbucnesc multe râsete.

8 iulie 2020

Jim Newman

Website **http://www.simply-this.com/**
YouTube https://www.youtube.com/channel/UCePJsB5SO31QlSx65oHTr2Q

1. ESEURI

NON-DUALISMUL transformă modul în care cineva se gândeşte în mod normal la iluminare şi spiritualitate. Non-dualitatea este o revoluţie. Simplitatea mesajului este absolut incontestabilă. Dezvăluie că a căuta iluminarea doar continuă şi confirmă separarea.

Non-Dualitatea este o descriere a ceea ce nu poate fi descris, de unde provine și prefixul non. Sau ce nu este, faptul că nu sunt două. Cele „două" sunt toate opusele ce pot exista.

Ce este „**nu două**"? Și de ce nu se poate rosti? „Nu două" indică realitatea că percepţia şi experienţa dualităţii nu este ceea ce pare a fi. Experienţa pare a fi baza a ceea ce este. Non-Dualitatea recunoaște acest fapt, dar spune că percepţia şi experienţa sunt distorsionate, făcute exclusive de experienţa de a fi persoană.

Experienţa de a fi persoană are ca rezultat o transformare a întregii experienţe, cum că ea ar fi personală. "Asta, ceea ce se întâmplă, mi se întâmplă mie". Aceasta maschează realitatea că experienţa, fiind de natură non-duală, nu mi se întâmplă "mie", ci doar SE întâmplă.

Cum se petrece asta? Experienţa de a fi persoană este rezultatul faptului că trupul se simte ca fiind centrul a ceea ce se întâmplă. Această experienţă de a fi un centru aduce o gravitaţie sau o presiune. În realitate, gravitaţia sau presiunea sunt doar o senzaţie care se întâmplă, având nuanţa de „aici". **Presiunea "aici-ului" incită la o pretenţie falsă**, că această gravitaţie sau presiune ar fi personală, că ar desemna un centru. Această presupunere sau afirmaţie falsă este începutul persoanei şi al poveştii personale. Acest lucru schimbă impersonalul sau ceea ce pare că se întâmplă - care evident, nu are centru - în: *acest lucru mi se întâmplă „mie", unui centru.*

Consecinţa asumării unui „eu" este apariţia poveştii personale. Această presupunere sau afirmaţie falsă este o reacţie. Întreaga viaţă personală care reiese din această pretenţie falsă este, de asemenea, o reacţie. O reacţie la o reacţie la o reacţie... O reacţie care se

experimentează ca fiind cauza. Ca şi cauză, își asumă liberul-arbitru și alegerea, sensul și scopul.

Desigur, liberul-arbitru și puterea de a alege, precum și sensul și scopul nu ar avea rost decât atunci când persoana ar fi o cauză. Ca reacție, acestea sunt lipsite de sens.

Această iluzie a personalului, iluzia persoanei separate – care ascunde realitatea că ceea ce se întâmplă aparent nu este cu adevărat „doi” – este impersonalul apărând ca personal. Atemporalitatea ce apare ca timp. Această iluzie care se autodefinește prin experiență ascunde faptul că experiența, ca baza a totul, este vidă. Că a ști - de exemplu, eu sunt - nu este o cauză, ci o reacție, ascunzând realitatea că nu există „eu” sau „sunt”.

Nu există o cauză reală și ceea ce este, nu este un rezultat. Cunoscutul este o aparență. O aparență este definită ca aceea ce este, dar nu este, ceea ce doar *pare* a fi. Atâta timp cât aparenţa este percepută exclusiv ca reală, este luată drept ceea ce nu este. “Ceea ce este” este vacuitate. Toate aparenţa este vidă.

„Ceea ce este” nu este logic, nu este o concluzie. Este de nedescris, deoarece nu există nimic cu ce să îl compari. Aparenţa poate fi descrisă, este indescriptibilul „ce nu este”. Deoarece “ceea ce este”, simultan „este” și „nu este”, e dincolo de descriere. Deși “ceea ce este” nu este descriptibil, există cuvinte care par să îl sugereze: **paradis, perfect, minunat, pur, liber, absolut, infinit, iubire.**

SEPARAREA • Simțul separării se află în misiune, este în căutarea imposibilei cunoașteri a sfârșitului sinelui, sfârșitul fricii de moarte, sfârșitul separării, realitatea non-duală. În această căutare, va eșua întotdeauna. Pentru simţul sinelui, situația este complet lipsită de speranță. La fel, și eforturile sale de a-și controla viața prin repetarea plăcerii și evitarea durerii, care este o simplă descriere a vieții sale. Nu există liber-arbitru - care este o altă iluzie.

Vestea bună este că nu există separare. Ceea ce caută simţul sinelui separat este tot “ceea ce există”. Există doar Aceasta. Aceasta. Aceasta nu este particulară sau exclusivă. Este totul exact așa cum este. Totul este o expresie a integralității, totul este sfârșitul sentimentului de separare, sfârşit pe care îl caută simţul separării, dar în această căutare, simţul separării neputând înregistra decât ceva, particularul.

Când Această realitate este recunoscută, se vede clar că nu există separare, că sentimentul de separare a fost pur și simplu un vis, că nu s-a întâmplat niciodată, nu există și nu a existat niciodată un sine separat de totalitate. Tot paradisul este perfect și complet. Nimic nu se schimbă, întrucât nu a existat niciodată separare. În absența căutării, există o minune de neînţeles că Aceasta este, doar că apare o imensitate liniștită, această explozie fără sens sau scop, care este o anarhie de iubire. **Libertatea absolută care apare ca "tot ce este".**

Împărtășind cu voi acest lucru, poate apare o recunoaştere, o rezonanţă. Uneori se percepe că este incontestabil, deși nu există o recunoaştere, ci doar o **înțelegere revigorantă** care pare să sune ca adevărată și „eul" îşi poate slăbi sau elimina complet cămaşa de forţă.

Mesajul fiind că **nu este nimic de găsit, totul este deja Aceasta**, sentimentul separat al sinelui nu are niciun rol de jucat în această recunoaştere. Fie există o voință impersonală, fie nu există.

Aceasta este totul, complet impersonală și nu are nicio legătură cu ceea ce simte sau gândește simţul sinelui separat.

CĂUTAREA • De ce sunt aici? Care este scopul și sensul vieții? Ce se întâmplă când mor? Cum să găsesc fericirea, pacea, împlinirea?

La aceste întrebări, fiecare persoană a răspuns într-un fel sau altul cu speranță și credință. **Viitorul imaginat**. Unele dintre aceste răspunsuri pot fi văzute în religie, credință, conștiința superioară, Sinele superior, cunoașterea iluminatoare şi altele.

Fiecare răspuns aparent indică către un „ce va fi" special, niciodată către **originalul comun "ce este"**. "Ceea ce va fi" se mai numește și *căutare*.

Toate răspunsurile aparente ne îndepărtează de "ceea ce este", confirmând că întrebările şi cel ce întreabă sunt reali. Această confirmare aparentă a întrebării și, prin urmare, a căutătorului nu oferă nimic individului – cel care întreabă – adică fericirea, pacea și împlinirea pe care le caută. **Nu există răspuns la niciuna dintre întrebări, deoarece cel care întreabă este o iluzie.** Căutarea și aparenţa unei persoane în corp sunt același lucru.

Persoana este o construcție, o contracție, un centru pentru norul psihic al necunoscutului. Centrul şi interacțiunea ulterioară este persoana și viața sa iluzorie, care are sens și scop. Rezultatul este

neapărat căutarea speranței, sensului și scopului. Căutarea răspunsului la problema propriului sine.

Căutarea este complet lipsită de speranță.

SEPARAREA, CA NEÎNŢELEGERE PSIHOSOMATICĂ

ACEST SITE WEB ȘI ÎNTÂLNIRILE se referă la ceea ce este neașteptat și necondiționat. Jinduim după “ceea ce este” deja. Se consideră normal, chiar necesar, că: experiența „ceea ce este” trebuie să fie ceva personal.

Experienţa de a fi un individ se autoconfirmă. „Citesc aceste cuvinte şi, pentru că acum le experimentez, de aceea sunt real.” Această poziție este o neînțelegere psihosomatică, anume că separarea ar fi reală. Rezultatul este experiența, **afirmația falsă că ceva lipseşte**, că individul ar fi real și că experiența lui că ceva nu este în regulă cu el sau cu orice altceva, ar fi toate adevărate.

Experienţa lui este că, în primul rând, “ceea ce este” este incomplet și, în al doilea rând, că prin propriile eforturi poate găsi acea completitudine și să-și facă viața mai bună (orice ar însemna asta). Această conferinţă explorează și subminează aceste afirmații false, subliniind aspectele trecute cu vederea. Individul este real doar prin referinţă la cunoaștere. **Cunoașterea este moneda individului. Experiența este moneda cunoașterii.**

Această împărtășire subminează veridicitatea afirmației că “individul ar fi ceea ce se experimentează a fi”. Ea explorează posibilitatea că se doreşte ceea ce este dincolo de experiență și dincolo de cunoaștere. Ceea ce individul doreşte (fără să știe) este sfârșitul căutării, sfârșitul nevoii, sfârșitul încercării de a găsi completitudinea.

Individul are fixaţia să găsească ceva, dorindu-şi involuntar nimicul, sfârșitul experienței, şi astfel ratează soluţia, care este: necunoaşterea. Nu există niciun răspuns la problema de a fi un individ, soluția este sfârșitul individului. Ce rămâne când individul se sfârşeşte? Totul este fiinţare vidă, nimicul ce se iveşte. “Ceea ce este”, ceea ce se întâmplă este nimicul ivindu-se. „Ceea ce apare” vorbeşte despre nimic. Lucru care, paradoxal, împlineşte nevoia. Nimic de știut, nimic de înțeles, nimic mai mult necesar. Vida fiinţare a “ceea ce este”, existenţa fără motiv.

DE CE NONDUALISMUL NU ESTE O ÎNVĂŢĂTURĂ

Se pare că există o oarecare confuzie despre non-dualism; de ce nu este o învățătură și de ce cei ce vorbesc despre non-dualitate nu sunt numiți învăţători.

Învățăturile și învățătorii spirituali funcționează în cadrul credinței, a cunoașterii sau a experienței că lipsește ceva în discipol, care poate fi corectat prin a deveni mai bun sau a învăța ceva nou. Învățătura spirituală provine din perspectiva că separarea - experiența subiect-obiect - este reală și poate fi sau chiar trebuie depășită. Depășirea separării are scopul de a te face o persoană mai bună sau chiar așa-numita iluminare personală.

Non-dualismul spune: "experiența separării este iluzorie". Prin urmare, încercarea de a o depăşi doar prelungeşte neînțelegerea. Toate justificările pentru învățăturile și învățătorii spirituali se bazează pe această neînțelegere.

Învăţătorii și învățăturile spirituale se pierd în visul separării și se ocupă de consecințe, nu de cauza aparentei separări, devenind un efect al efectului unui efect (și așa mai departe) al experienței individului. Învățăturile spirituale sunt astfel o capcană care nu poate oferi niciodată lucrurile promise. După cum s-a menționat deja, învățătura s-ar justifica numai dacă experiența separării ar fi reală. Dar nu există o separare reală.

Libertatea absolută nu poate fi găsită în experiența separării, care este locul unde funcționează toți învăţătorii și învățăturile spirituale.

Niciodată individul nu a făcut, n-ar face și nu ar putea face nimic pentru a scăpa de el însuşi sau pentru a descoperi realitatea Sinelui sau "ceea ce este".

Ce efect are munca spirituală asupra consecinței separării? Spiritualitatea și calea spirituală au efecte în experiența individului. Ele pot face ca această experiență să fie mai bună sau mai rea (ambele doar temporar) şi mai mult sau mai puţin funcţională. La fel cum poate şi terapia. Spiritualitatea se bazează pe presupunerea că există ceva în neregulă cu persoana – adică căutătorul. Iar asta corespunde cu presupunerile pe care persoana le face despre ea însăși, că ar fi ceva în neregulă cu ea. Învățăturile spirituale confirmă această presupunere falsă și îi spun individului ce poate, ar putea sau ar trebui să facă, să fie o persoană mai bună, să găsească ceea ce caută. Niciuna dintre aceste abordări nu recunoaște cauza reală a nemulțumirii: experiența separării, individualitatea.

Nu lipsește nimic și nu este nevoie să găsești nimic. Când visul se termină, nimeni nu se trezește. Visul era doar realitatea visătorilor. Când se termină, nu a rămas nimeni care să se trezească.

Non-dualismul nu judecă, deoarece nu recunoaște liberul-arbitru (pe care individul îl experimentează) ca fiind real. Deci nu este nimeni responsabil. Liberul-arbitru și responsabilitatea personală sunt, pur și simplu, aspecte ale experienței iluzorii ale individului. Acest mesaj este o descriere, subliniind neînțelegerile obișnuite, care apar deoarece sugestiile și descrierile non-dualismului sunt foarte străine de logica ivită din experiența că „eu sunt real" și „eu fac totul".

Chiar și ideea de „a nu fi nimeni" poate fi înțeleasă în mod fals ca având o legătură cu o experiență reală sau o cunoaștere reală. Experiența reală sau cunoașterea reală sunt consecințele individului iluzoriu. **Non-dualismul indică vidul care nu știe, care apare ca "Ceea ce este", care este dincolo de experiență și cunoaștere.**

Nu este nimic de găsit, cu excepția faptului că „nu există nimic de găsit", care nu este niciodată rezultatul căutării. Nu există nicio valoare în căutare, ceea ce contravine experienței și sistemului de valori al căutătorului.

Non-dualismul indică spre completitudinea care este dincolo de cuvinte sau înțelegere. El indică totalitatea, care nu este afectată de experiența separării. El indică iubirea necondiționată, care este deja totul. El indică libertatea absolută nelimitată, care este atât de liberă, încât poate apărea ca separarea ce caută eliberarea. Există doar ceea ce este - totul - niciodată altceva și **această totalitate este deja acea libertate absolută dorită.**

2. INTERVIURI

SENSUL VIEȚII ȘI DORUL DUPĂ ÎNTREGIRE

De la *Reporterul excelenței* [1]

Nicolae Tănase: Jim, care este sensul vieții?

Jim Newman: Nu există un sens și nu este nevoie de un sens al vieții. Totul este deja ceea ce este, fără nevoi, liber și împlinit.

[1] https://excellencereporter.com/2018/01/26/jim-newman-the-meaning-of-life-and-longing-for-wholeness/

„Viața” nu este separată de Ceea ce este. Neexistând separare, nu există spațiu sau distanță în care să apară nevoia unui sens al vieții.

Există doar ceea ce este. „Ceea ce este” nu este obiectiv sau subiectiv, nu este conceptual, cognoscibil sau de înțeles. **„Ceea ce este” este indivizibil, atotcuprinzător, total, fără poziție sau perspectivă, fără interior, fără exterior, nu două, nu separat, nu dual.**

“Ceea ce este” - totul nediferențiat – se poate ivi ca ceva, o perspectivă, o poziție *aparentă*. Poate fi experimentată o poziție, ceea ce face ca aparența să pară personală. **Ca experiență personală, viața pare a fi un obiect sau „ceva” care necesită sens.** Cu toate acestea, persoana este iluzorie și nu are nicio realitate în afara experienței sale cu sine. Căutarea sensului este o nevoie care apare din acea experiență, care este experiența separării, experiența că „ceea ce este” este real și personal.

Problema sau căutarea unui sens al vieții vine de la dorul de întregire, de libertate absolută, care este, fără să știe, un dor de dizolvare, un sfârșit al persoanei. Experiența personală caută inevitabil un răspuns la întrebarea „ce este viața mea?”. **Pentru persoană nu există niciun răspuns, deoarece în Aceasta, “ceea ce este”, e vorba despre nimic.** Și nu trebuie să fie vorba despre ceva. Singura soluție pentru persoană este sfârșitul ei.

Persoana nu poate depăși natura iluzorie a sinelui și nu poate să nu fie un efect al ei însăși: un căutător. Ea caută dragoste, experiențe mai multe sau mai bune. Apucă pe o cale pentru a găsi ceea ce speră că îi va rezolva nevoia. Calea înseamnă căutare. Poate fi căutarea de bani, putere, de mai mult... Deoarece căutarea nu poate rezolva cauza nevoii, poate duce doar la mai multă căutare. Premisa căutării – că ceva intrinsec este greșit sau lipsește – este iluzorie. În consecință, toate eforturile sale se mărginesc fără speranță la această premisă falsă.

Persoana încearcă să depășească această nevoie de experiență prin mai multă experiență.

Efortul depus de persoană nu poate duce niciodată la împlinirea pe care o caută, adică la acea inclusivitate totală şi nelimitată a incognoscibilului „Ceea ce este”. Ceea ce se doreşte se află dincolo de căutarea personală, fiind deja „ceea ce este”. „Ceea ce este” nu este o realitate obiectivă, nu se poate cunoaşte. „Ceea ce este” este vacuitate, fiind totul așa cum este. **Orice este ceea ce este, este deja complet, deja absolut liber, fără a avea nevoie de semnificații.**

E VORBA DESPRE NIMIC

J: Nu se poate spune că „Ceea ce este” vorbeşte despre nimic, pentru că nu există nimeni care să spună și nimeni care să vrea să ştie. Nimeni nu vrea să audă asta. Pentru individ, experienţa firească este că: aici este vorba despre *ceva*.

R: Spuneţi că nu există liberă alegere, de asemenea, spuneţi că nu există conştiinţă. Prin conştiinţă, întotdeauna simţim nevoia să fim conştienţi de ceva. Și nu poţi fi conştient de “Aceasta”. Întreb – nu este o nebunie că „Aceasta” este tot ce există și, totuşi, nu se poate accesa?

J: Nu există nici acces și nici lipsă de acces la ea. Pur și simplu este. „Ceea ce este” nu se poate obţine și nu se poate pierde, este necunoaştere.

R: Pare un paradox. Nu îl poţi obţine, nu îl poţi pierde? Ce mai fel de relaţie avem cu „Aceasta”!

J: Păi, asta e chestiunea – nu există nicio relaţie în „ceea ce este“.

R: Deoarece nu există o conştientizare a ei?

J: Nu, pentru că nu există distanţă. Pentru o relaţie, ai nevoie de distanţare.

R: *Pauză*. E cool!

J: În Totul e vorba despre nimic. Care nimic este acoperit de experienţa că „e vorba despre ceva”, care este o experienţă destul de nemulţumitoare: încercarea de a găsi acel *ceva* despre care e vorba. Dar e vorba despre nimic, complet gol. Și „ceea ce este” complet gol include un aparent „e vorba despre ceva”. Deci tot ceea ce apare, tot ceea ce există, nu este “Totul ce deocamdată lipseşte”, ci este, pur şi simplu, golul. E vorba de *nimic*, cu adevărat.

R: Ce înseamnă asta, „este gol”?

J: Ei, înseamnă că nu este vorba despre ceva pe care persoana îl experimentează.

R: De pildă, a merge undeva?

J: Ei bine, venind de undeva, mergând undeva, înseamnă că apare nevoia să găsim ceva, că ceva se întâmplă cu adevărat. Așadar, dacă întrebi pe cineva ce diferenţă este dacă mori acum sau peste zece ani, majoritatea oamenilor vor spune „o diferenţă uriașă!”, deoarece lucrurile se pot schimba, putem avea experienţe. Și toate acestea sunt privite din perspectiva că aparenţa este tot ce există. Deci, din această perspectivă, individul simte că este aparenţa, iar aparenţa este tot ce există. Așa că, fiind aparenţa, se poate întâmpla ceva real.

Dar de fapt, aparenţa este reală şi ireală, nu are niciun efect real, deoarece nimic nu se întâmplă cu adevărat. Deci, dacă nu ar exista un (simţ de) individ acolo, s-ar putea recunoaşte faptul că între a muri acum sau a muri peste zece ani nu este nicio diferenţă, pentru că nu se întâmplă nimic cu adevărat. Individul își imaginează că există un continuum care persistă după ce va muri, astfel încât orice a experimentat are o realitate care aparţine acelui continuum. Când "nimeni" nu mai experimentează că "acest lucru vorbeşte despre ceva", atunci este evident (pentru nimeni) că „ceea ce este" nu e ceva ce se întâmplă. Este întotdeauna *nimic*, şi doar este acoperit de experienţa că ar fi *ceva* sau despre ceva. Așadar, atunci când „despre ceva" nu se mai întâmplă, nimic nu se schimbă de fapt. Deoarece „ceva care se întâmplă" este tot nimic, nu e nicio diferenţă. „Ceea ce este" nu e deranjat dacă există un individ care crede că e vorba despre ceva sau dacă nu există un individ; nu face absolut nicio diferenţă, deoarece realitatea este aşa: tot ceea ce se iveşte este *nimicul* ce apare în acest fel. E vorba despre nimic.

R: Dar nu este acesta un univers rece?

J: Nu, universul rece este lumea indivizilor. Acolo unde e vorba despre ceva, unde este greu și sunt multe nevoi și lipsuri, acolo este frig. Ceea ce a rămas – când astea nu mai sunt – este cu adevărat frumuseţe, este iubire necondiționată, ceea ce este natural de fapt.

R: Dar sună ca o totală nepăsare.

J: Este sfârșitul preocupării anxioase. Preocuparea devine mai largă, astfel că se recunoaşte faptul că individul caută *nimicul*, dar nu îl vrea, nu poate avea nimicul, nu poate cunoaşte nimicul. Și asta este, într-adevăr tragic, deoarece asta poate duce la multă suferință și nefericire. Dar în imaginea de ansamblu, se vede că toată nevoia asta fără sens și inutilă provine, de asemenea, tot din *nimic*. Deci, într-un sens mai larg, există o grijă și o înțelegere sau o compasiune pentru întreaga suferință. Dar experienţa individuală este ca o masturbare, că mergi în sus și în jos, în sus şi în jos în propria lume de nevoi care nu duce nicăieri. Deci ar fi greu să-ţi pese de asta.

R: Și pe deasupra, oricum nu există nicio persoană.

J: Nu contează, da, nu există una. Aceasta este doar *nimicul* care apare ca o persoană sau ca nicio persoană. Nu e nicio diferenţă. Pur și simplu, nu contează, pentru că nu se întâmplă, nu este real.

R: Și când se vede asta, atunci apare un colaps?

J: Nu, colapsul apare când nu mai rămâne nimeni să simtă că există un colaps. Pentru că *nimeni* „vede" *nimicul*. Este sfârșitul căutării. Și nu este o recunoaștere.

Desigur, pot apare percepţii sau înţelegeri că: nu a mai rămas nimic în interior, că nu există niciun fel de individ, n-a fost niciodată, totul și nimicul sunt același lucru, că totul este gol și nu există nicio poveste. Dar acestea încă par că mi s-ar fi întâmplat mie și că acum trăiesc o întâmplare. Sunt ca niște vizoare către o altă realitate, dar tot vizoare sunt deocamdată.

Când toate acestea se termină și există doar *nimicul*, e complet altceva. Pentru că atunci se recunoaşte că nu există niciun „eu" ca ceva despre care poți vorbi, ca ceva pe care îl poți recunoaște, că nu există *nimeni* și niciodată nu a fost cineva. Când totul colapsează, atunci nu mai este nimic; nu este ca și cum nu a mai rămas nimic, ci este ca și cum nu a existat niciodată nimic. Deci că „nu se întâmplă nimic" nu este o recunoaștere, nu este o înţelegere, deoarece nu există nimeni care să o aibă.

R: Și unde se încadrează aici „ceva-ul"? Tot ce apare? Tot acel nimic apare ca ceva? Dar asta nu înseamnă că „Nimicul" este într-un fel mai puternic decât ceva-ul?

J: Nu.

R: Există un echilibru între ceva și nimic?

J: Nu există echilibru, este același lucru. Totul este gol. Nimicul nu este undeva şi ceva-ul altundeva. Dacă ar fi aşa, s-ar întâmpla ceva.

R: Care este diferența între nimic și gol?

J: Nicio diferență, este același lucru.

R: Dar din nou: există mai mult *nimic* decât ceva.

J: Nu. Totul Este Gol.

R: Deci există doar un nimic gol.

J: ...care apare ca ceva „totalitate".

R: Ce să facă cu mesajul ăsta?

J: Cine ar face ceva cu asta?

R: Cel care crede că trebuie să plătească o chirie și își face griji că va ajunge în stradă.

J: Ei bine, asta-i ceva ce *pare* că se întâmplă.

R: Da, cel care-şi face griji să nu ajungă în stradă simte că i se întâmplă foarte mult din acest ceva.

J: Când există experiența individului despre ceva, toate acestea se arată ca fiind semnificative. Desigur, toate acestea par să se întâmple, dar nu înseamnă nimic. Ori se întâmplă, ori nu se întâmplă.

R: Dar dacă cineva ia asta în serios, va crede că „ oricum nu contează", iar copiii lui nu vor avea nimic de mâncare. Deci nu este un sfat nechibzuit pe care să-l dai unei persoane?

J: Nu dau niciun sfat. Nu ai unde ajunge, nu poţi lua nimic din astea. Aceasta nu are nicio legătură cu experienţa că "aici e vorba despre ceva". Nu există nicio legătură.

R: Dar dacă cineva aude asta ...

J: Nimeni nu oferă asta. Dacă cineva o înțelege greșit și decide că poate face tot felul de lucruri, atunci asta e ce se întâmplă.

R: Este o viziune puternică că totul e despre nimic.

J: Uriașă. Și nu este o viziune.

R: Ce este atunci?

J: Sfârșitul viziunilor. Sfârșitul ideii că ar fi vorba despre ceva. Acesta este „colapsul", acel *ceva* este în cădere liberă.

R: Deci nu se poate face nimic cu acesta, este un mesaj complet inutil.

J: Complet inutil.

R: Nicio alinare a durerii, nicio motivaţie pentru mişcare, nicio uşurare de griji. În schimb, am văzut că oamenii simt o relaxare profundă.

J: Cred că acest lucru este „cunoscut" de toată lumea. Apare o deznodare, o despletire. „Cunoscut" nu este cuvântul potrivit.

R: Deci care este sfatul dv. cum să continuăm cu viaţa de zi cu zi?

J: Chestia este că, în primul rând, nu a fost niciodată nimeni care să facă o alegere. Se pare că viaţa continuă, așa cum s-a întâmplat întotdeauna și, de fapt, nu se întâmplă nimic.

R: Dar nu există nicio glorie pe care psihicul s-o experimenteze, poate un pic?

J: Nu există nimic aici pentru individ. Singurul lucru care se recunoaşte la colaps este că individul este excepţional de arogant, gândindu-se că aici ar fi vorba despre ceva. Pentru că a fi vorba despre ceva înseamnă că e vorba despre mine. Eu, eu, eu, eu. Ce cred eu e important, ce simt eu e important, ce fac eu e important, unde merg eu e important, totul e atât de important.

R: Deci, eul este total ignorat? Și este, pur şi simplu, șters, măturat?

J: Ei bine, cam aşa, doar că nu a existat niciodată. Deci este sfârșitul a ceva care nu s-a întâmplat niciodată. Acest mesaj este complet nedorit. Indezirabil.

R: Este ca și cum ai fi prins într-o cameră a oglinzilor și ţi se spune că totul, toate reflecțiile pe care le vezi despre tine sunt o iluzie, pentru că nu există un sine și nu există nicio cale de ieșire și nu poţi face nimic şi toate acestea chiar nu se întâmplă. Poţi înnebuni, înţelegi? Nebunie curată.

J: Ei bine, cred că vorbeşti despre recunoașterea subtilă a realității spre care am indicat și despre lipsa de speranță a individului de a face ceva în privinţa asta sau de a face ceva cu chestia asta.

R: Acesta îmi pare un univers aspru.

J: Individul este prins în propriul vis.

R: Fără visător.

J: Nu, individul este propriul său vis, aşa că, atunci când individul nu mai este, nu mai există nimeni care să fi visat vreodată. Nici vis, nici visător.

R: Ce a mai rămas atunci?

J: Totul. Aceasta, aşa cum este, ceea ce este. Care este tot ce există dintotdeauna.

R: Deci, de fapt, nu a fost niciodată cu adevărat altfel, ci doar s-a văzut un pic deformat.

J: Experiența că ar fi vorba despre ceva face ca Aceasta să apară individului ca ceea ce nu este. Nu-i nimic de obținut, nu-i nicăieri de mers, deoarece nu este nimic de găsit, pentru că nu s-a pierdut nimic.

R: Asta-i diametral opus faţă de ceea ce mă simt a fi eu.

J: Este. Absolut. Individul, "eul" este acea experiență că ar fi vorba despre ceva, dar în realitate, e despre nimic.

R: ...când eul vrea să meargă şi să obţină şi să fie într-o „misiune de găsire a soluției".

J: Soluția la o problemă care este ireală.

R: Asta este deprimant.

J: Pentru individ este un mesaj destul de tragic. Dar tot ce face acest mesaj este să demaşte tragedia individului. De fapt, nu face nimic, ci doar descrie.

R: Dar prin această descriere, poate fi ridicat un voal.

J: Sau nu. Sau există recunoașterea că nu a existat niciodată un voal.

Pauză

Este dificil să pricepem faptul că nimeni nu vrea să audă asta și toată lumea vrea să audă asta. Nu se poate rosti, pentru că-i prea totul și prea nimic.

R: Deci preţul e mare și nu poate fi cerut.

J: Nu există un preț mare. Dar există suferință, există nemulțumire.

R: Când se vede cu adevărat că nu se poate face nimic, că nimeni nu se poate ridica prin propriile eforturi, atunci va cădea (iluzia)?

J: Poate. Sfârșitul poveștii este sfârșitul poveştii, când este evident că-i vorba despre nimic. Acesta este sfârșitul poveştii despre *ceva*.

R: Mai vreţi să adăugaţi ceva?

J: Nu, vreau să beau nişte apă.
R: Și eu. Deci lucrurile se întâmplă în continuare.
J: *râde* Aparent.

3. INTRODUCERI LA CONFERINŢE

ACEASTA ESTE DEJA
Anglia/Sharpham • Iul. 2018

Acest mesaj nu vorbeşte despre a ajunge undeva. Nu ne îndreptăm nicăieri. Dacă cineva a venit aici astăzi, probabil crede că ar putea obţine ceva sau că există un scop la ceea ce se întâmplă aici, chiar dacă acest scop este să devii fără scop. Nu este însă cazul. Această întâlnire este deja fără intenţie. Nu are scop. Întâlnirea nu are rost. Ceea ce s-ar putea să nu fi recunoscut încă este că: nimic nu are scop. Este deja liber, libertate absolută. Aceasta este acea libertate.

Dacă Aceasta este deja liberă, noi ce facem aici?

În acea libertate, poate apărea experienţa **„Eu sunt"** sau **„aici-ul"**. Acel aici are un aparent efect asupra aparenţei, încât nu mai este liberă, nu mai pare liberă. Pare că este o parte dintr-o poveste și, desigur, este povestea "mea", iar povestea mea are o singură intenţie: să fiu neîntrerupt fericit. Vă reuşeşte?! *Râsete*

Acea experienţă intenţionată **„Eu sunt"** nu ştie că **este deja libertatea** pe care o caută, ceea ce înseamnă că nu o poate găsi niciodată. Experiența **„eu sunt"** caută ceva real, ca să ştie că va fi în regulă, ceva de care să se ţină. Are nevoie de asta sau caută asta pentru că se simte reală. Îşi spune: „Eu sunt real". Și cum el este complet iluzoriu și orice altceva este doar aparent (în sensul că nu este real), atunci nu este ireal, dar nu este nici real. Porneşte într-o călătorie, iar această călătorie este ca să găsească ceva real.

Majoritatea oamenilor nu ştiu că sunt într-o călătorie. Majoritatea oamenilor nu ştiu că ei caută ceva real. Majoritatea oamenilor încearcă doar să facă mai mult sex, mai mulţi bani, mai multe lucruri, mai multe filme, mai mult televizor, mai multă mâncare, orice experienţă care îi face să se simtă bine. Totuşi, tot ceea ce face individul (de fapt, nu face niciodată nimic cu adevărat) este să găsească ceva real. Și e un efort fără

speranţă, deoarece această aparenţă, care este deja libertate absolută, nu este reală. Și, întrucât Aceasta este tot ce există, individul nu are unde merge să găsească ceva real. **Nu este nimic de găsit.**

Nu vorbim aici despre găsirea soluției pentru „Eu sunt" sau nevoia de a găsi ceva real. **Ceea ce se arată aici este că nu există nicio speranță.** A fi un individ – sau experiența de a fi un individ – este o situație absolut fără speranță, pentru că el nu poate găsi ceea ce caută. Nu vrea să audă ceea ce vorbim aici.

Ce vorbim aici e de nedorit. Este nedorită, pentru că înseamnă sfârșitul individului. El nu vrea asta. De asemenea, este nedorită, deoarece nu există nici o distanţă faţă de ea. Deci, nu există nicio cale ca dorinţa să apară. **Aceasta este deja.** Orice dorinţă, dorinţă aparentă, va evita acest lucru. Nu este corect sau greșit, pare doar să fie. Este exact ceea ce se întâmplă. Asta se întâmplă. Ceea ce se întâmplă este absolutul. Cântecul păsărilor este absolutul. Spălarea toaletei este absolutul. Este absolutul cântând sau spălând toaleta.

EXPERIENȚA ILUZORIE A INDIVIDULUI

Austria retreat • Iun. 2019

Când individul crede că aude sau înțelege acest mesaj, uneori îl aude sau îl înţelege ca o negare, ca ceva greșit sau rău. Aceasta este o reacție la nevoia individului să se întâmple ceva. **Individul este, fundamental, o senzaţie de nevoie.** Are nevoie de momentul următor, are nevoie de speranță, are nevoie de sens și de scop, are nevoie de experiența voinței libere și a alegerii. Această nevoie este o dorinţă pentru tot mai multe experienţe. Aceste nevoi fac parte integrantă din ideea individului despre ce ar fi vorba.

Acest mesaj subminează complet ideea că experienţa individului ar fi reală. Sugestia este că acea experiență este o iluzie. De fapt, nici nu se întâmplă. Deci nu are nevoie să înceteze să se întâmple. **Mesajul nu este nici negativ, nici pozitiv.** Mesajul este – cât poate fi – o reflecție, o sugestie că „Aceasta" nu are nevoi. Aceasta este complet neutră. Tot ceea ce pare să se întâmple este neutru. Este echilibru total. Aceasta include şi experienţa de a fi un individ.

Mesajul este unul de **absolută libertate necondiționată**. Nu e o libertate care împlinește sau are legătură cu nevoia individului iluzoriu. Nu este libertatea pe care o știe sau o are cineva vreodată.

APARENŢĂ FĂRĂ ÎNCEPUT SAU SFÂRŞIT

Anglia • Sept. 2019

În această întâlnire, cel care vă vorbeşte nu are nimic special. Ceea ce el împărtăşeşte nu provine de la ceva (cineva) care ştie. **Nu se poate oferi nimic**. Ceea ce se poate întâmpla aici este că: experiența – toate experiențele – este demascată ca fiind iluzorie, o senzaţie iluzorie a lui aici şi a lui acolo, o **realitate iluzorie subiect-obiect**.

Vom descrie cum se experimentează realitatea subiect-obiect. „Eu" este experimentat ca fiind începutul și sfârșitul. Asta ascunde realitatea că nu există un început sau un sfârșit real, nu există un subiect sau un obiect real. Experiența „Eu sunt" spune că „Sunt viu", care ascunde realitatea că "Eu sunt" este, cu adevărat, experiența morţii. Separă viaţa de moarte. Spune „Știu că eu sunt" și astfel aşază moartea în altă parte. Și, prin urmare, continuă să caute viaţa, încercând să evite ceea ce consideră a fi moartea. Iar asta ascunde sau acoperă realitatea, anume că nu există început sau sfârșit, deci cine ar putea să moară? Nu are cine să moară.

Aceasta – ceea ce este și nu este – fiind întregul a tot ce există, de fapt nu se mișcă. Aceasta nici nu se întâmplă. Aceasta nu are deloc realitate, nu este nici vie, nici moartă. Este totalitatea de nedescris, de necunoscut. Și ea include tot ceea ce pare să se întâmple, chiar și experiența. Experiența, în acel sens, este complet iluzorie. Nu este reală, nu se întâmplă cu adevărat. Există doar această aparenţă, care nu are niciun început sau sfârșit. Nici Aceasta nu are niciun sens, niciun scop, nicio nevoie.

INTRODUCERE

Viena • Feb. 2020

Tema întâlnirii noastre este ceea ce s-ar numi **non-dualism**. Dificultatea de a vorbi despre el sau de a încerca să avem o întâlnire despre non-dualism este că: **nu este un lucru, nu este un obiect**. Deci nu putem spune cu adevărat ce este Aceasta, dar în același timp nu există nimic care să nu fie Aceasta. Așadar, când vorbim despre Absolut, când vorbim despre Libertate, când vorbim despre Necondiționare – care sunt cuvinte într-un fel sinonime cu non-dualismul – ceea ce se sugerează este că **TOTUL ESTE ACEASTA**.

Orice s-ar ivi, orice s-ar întâmpla, această cameră, aceste cuvinte, statul pe bancă, privirea, sunt absolutul: “camerând”, stând pe o bancă, privind, auzind.

Absolutul nu este un cuvânt care trebuie înțeles. El indică sau sugerează că auzirea, “camerarea” nu este ceva de înțeles. Este imediat și atotcuprinzător. Nu există separare, spaţiu sau distanţă până la absolut, față de întâmplând, auzind, văzând, camerând. Nu există distanță. Orice se întâmplă este totul, este absolutul. **Nu există niciodată două.**

Această cameră este absolutul care apare ca o cameră. Acest corp este absolutul apărând ca un corp. Gândurile și sentimentele, orice apare este libertatea absolută sau incognoscibilul care se iveşte, ființa absolută.

Pentru a fi clar, nu sugerez că ar exista un absolut undeva, care într-un fel generează această aparență și, deci, ar exista un aspect absolut acolo și această aparenţă aici. Sau că ar exista un absolut care, la un moment dat, aude. **Este, literalmente, absolutul auzind.** Ce înseamnă asta în termeni concreţi este că: experiența că cineva ar auzi, experiența că această cameră ar fi un obiect cunoscut de un experimentator central este o experienţă iluzorie.

A ţine o conferinţă despre non-dualism sau despre absolut este, într-adevăr, absurd şi ridicol, pentru că nu ar exista niciun motiv pentru a face asta. Care ar fi motivul să vorbim despre ceva despre care nu se poate vorbi și este deja totul?

Deci întâlnirea noastră este, de fapt, un răspuns la acea *experiență* pe care am sugerat-o acum un minut, că această cameră ar putea fi cunoscută. Sau că eu aş sta în cameră și aş avea experiența separării de tot restul ce se întâmplă. Despre aceasta este vorba, de fapt, aici.

Şi întâlnirea are un mesaj foarte simplu: acea experiență este o iluzie. Vorbesc despre experiența că o contracţie energetică în organism ar şti unde și ce este Aceasta, ar şti ce se întâmplă. Sugestia este că experienţa este iluzorie. Iluzorie, în sensul că nu se întâmplă. Această experiență are anumite pretenții. Susţine: „Sunt real, sunt în corp, ceea ce se întâmplă este real. Știu ce este. Aceasta este viaţa mea.” Toate acestea apar din senzaţia că ceea ce se întâmplă este real şi cognoscibil. Dar ACEASTA nu este cognoscibilă sau reală. Experienţa că ar fi ceva cognoscibil sau real este iluzorie. Această aparenţă nu este niciodată cognoscibilă sau reală. Nu este niciodată solidă. Nu este niciodată o parte din povestea atașată unui individ.

Aparenţa nu este o iluzie. Aceste mâini nu sunt iluzorii. Acest corp nu este iluzoriu. Corpurile nu sunt iluzorii. Camera nu este iluzorie. Este absolutul care apare, este, arată ca un corp, o cameră, cuvinte. **Singura**

părticică absolut iluzorie, singura părticică ce nu se întâmplă cu adevărat este senzaţia că "acest lucru este real și cunoscut și mi se întâmplă mie". Întrebarea evidentă este atunci: cum este cu adevărat sau cum găsesc ceea ce nu este iluzoriu și nu se poate cunoaşte?

Și nu există nicio modalitate de a găsi ce este Aceasta, deoarece nu există nici o modalitate de a te separa de ea. Este imposibil de găsit, deoarece este imposibil de pierdut. **Nu există separare.**

Experiența că există un sentiment de pierdere sau că ceva lipsește sau e greșit se iveşte pentru că Aceasta apare ca ceva ce nu este. Apare *ca și cum* ar fi separată. Apare ca experienţele prin cunoaştere că aş avea control asupra vieții mele. Prin cunoaşterea că sunt capabil să iau decizii și să stabilesc ce lucruri sunt bune sau rele pentru mine.

Acea experiență (= persoana) este convinsă că este necesară sau responsabilă pentru a găsi realitatea Acesteia. Tocmai acea experiență ascunde realitatea a ce este Aceasta. Acea experiență spune că misterul trebuie să se afle în altă parte și asta ascunde realitatea că nu există decât misterul. Nu există decât necunoașterea, incognoscibilul.

Acea experiență spune că, "prin voința și alegerea mea liberă trebuie să găsesc sensul și scopul acestei întâmplări aparente, acestei aparențe". Asta este o iluzie. **Nu există niciun sens și un scop, nu lipsește nimic.** Aceasta nu trebuie completată cu ceva. Nu are nevoie să devină întreagă. Deja este completă, incluzând şi experienţa că nu este (întreagă). Aceasta este întregimea sau absolutul care apare drept experienţa că ceva ar trebui să se întâmple pentru a fi în regulă. Aceasta nu este niciodată în regulă sau în neregulă. **Este, pur și simplu, misterul care apare ca ACEASTA.**

8 iulie 2020

Richard Sylvester

Website http://www.richardsylvester.com/
YouTube https://www.youtube.com/channel/UCs9LWI95CBF943dBiN6_eHA

EXTRASE DIN CĂRŢI
publicate pe site-ul lui Richard Sylvester

"Bea ceai, gustă prăjitura"

"Sper că vei muri curând"

"Cartea lui Nimenea"

"Bea ceai, gustă prăjitura"

(Întâlniri în şapte oraşe germane)

Un prieten care a citit cu amabilitate această carte în timp ce se finaliza a comentat că e probabil că, printre cititorii săi, se vor include „căutătorii care sunt gata să oprească”. Cu siguranţă, dacă încă vă bucuraţi din inimă de căutarea voastră spirituală, este cel mai bine să renunţaţi acum la această carte şi să vă notaţi în minte să nu mergeţi niciodată la o discuţie despre non-dualitate, nici măcar o dată. Dacă ceea ce este scris aici sau se vorbeşte la o astfel de discuţie chiar se va auzi cu adevărat, asta va fi sfârşitul căutării spirituale şi „capul tău va fi în gura tigrului”. Atunci nu va mai exista scăpare.

Căutarea spirituală poate fi, desigur, foarte distractivă şi palpitantă. Ne poate oferi speranţă, sens şi scop, un cerc reconfortant de prieteni care gândesc la fel, compania învăţătorilor şi guru-şilor carismatici şi o ocazie de a cheltui veniturile care ne prisosesc. De asemenea, ne poate oferi o modalitate excelentă de organizare a unei mari părţi a timpului pe care îl avem între naştere şi moarte şi ne poate oferi oportunităţi aproape nesfârşite de a călători către destinaţii exotice, cu braţele pline de vaccinări şi rucsacuri pline de pastile pentru diaree.

Dar căutarea, de asemenea, ne garantează că nu vom găsi, pentru că ne îndepărtează de Prezenţă. Atâta timp cât vom căuta secretul iluminării acolo, într-un loc îndepărtat şi într-un timp viitor, nu putem observa că aceasta este deja aici, chiar acum. Aceasta este deja ceea ce căutăm, ţara promisă, paradisul sperat. Dar “persoana” nu poate vedea asta niciodată.

Acest lucru poate fi văzut doar atunci când persoana dispare. Când eul este acolo, întunecând priveliştea cu nevrozele şi strigătele sale neîncetate de a i se da atenţie, atunci nu se poate vedea că Aceasta este tot şi este suficientă.

Aceste şapte cuvinte, „Aceasta este tot şi ea este suficientă”, sunt cel mai simplu mod în care am putut vreodată să rezum eliberarea. Când este văzută Unimea, ceea ce se poate întâmpla doar atunci când “persoana” nu mai este acolo pentru a o vedea, atunci se realizează nu numai că Aceasta este tot ce există, dar şi că Ea este suficientă. Atunci când vălul mohorât al persoanei nu mai este acolo să micşoreze şi să ia de-a gata lucrurile comune, cerând insistent să se întâmple ceva mai interesant, atunci ordinarul se transformă în acest minunat joc al conştiinţei.

A vedea Unimea este sfârşitul căutării, pentru că, atunci când cotidianul este văzut ca un miracol, nu mai este nevoie să cauţi altceva cu care să condimentezi viaţa. Frunzele foşnind în vânt, textura blănii unui câine mângâiat în parc, gustul cafelei proaspete de pe veranda cafenelei sunt considerate suficiente. Acesta este motivul pentru care, deşi eliberarea nu are implicaţii obligatorii, apare tendinţa de a te relaxa şi a te bucura profund de lucrurile simple atunci când “persoana” a dispărut.

Astăzi, mulţi dintre noi ne desprindem de vechile obiceiuri contradictorii ale religiei şi căutăm nucleul comun care simţim că trebuie să se afle în centrul tuturor religiilor şi căilor spirituale. Nu ne mai concentrăm doar pe diferenţele superficiale, uimitor de colorate. Încercăm, în schimb, să găsim adevărul comun tainic. Simţim că ceva trebuie să lege imaginile disparate precum răstignirea, Ganesha Elefantul-Dumnezeu, Tatăl Soare şi Mama Lună, cina cea de taină, Kali cu colierul ei de cranii umane, mandalele, dervişii rotitori sufişti, statuile de aur ale lui Buddha, pietrele circulare vindecătoare nord-americane şi Isis-Zeiţa râului.

Non-dualitatea, unimea, se află în centrul liniştit al tuturor religiilor şi căilor spirituale, deşi este rar recunoscută şi s-a vorbit prea puţin de ea de-a lungul istoriei. Deşi ne naştem fiecare în Întreg, la o vârstă fragedă dobândim conştiinţa-de-sine, iar în acest proces apare un sentiment de separare şi pierdere. Într-un fel, simţim că am fost alungaţi din paradis şi, fie că acest lucru este recunoscut în mod conştient sau nu, ne petrecem viaţa încercând să ne întregim din nou pentru a putea reintra în paradis. Avem o imaginaţie minunată şi o enormă capacitate de a spune poveşti, iar marele arbore evolutiv al religiilor, al căilor spirituale, al

epopeilor cu profeţi şi zei şi oameni sfinţi şi nebuni sfinţi, este rezultatul căutării noastre triste şi fără speranţă.

Căutarea noastră este lipsită de speranţă, pentru că nu am pierdut niciodată paradisul. Paradisul în care căutăm să reintrăm este întotdeauna alături de noi, dar ascuns de prezenţa eului separat. Nu avem nevoie să găsim paradisul, ci trebuie să pierdem senzaţia de separare pentru a vedea că Aceasta este deja paradisul. Dar eul separat este incapabil să se piardă de la sine, tocmai pentru că este un sine fals. Sinele fals nu este în stare să vadă realitatea.

Cu toate acestea, fără o cauză şi pe neaşteptate, sinele fals poate să dispară şi, în acea moarte a persoanei, pot fi văzute din nou întregul, unitatea, non-dualitatea. Sinele fals poate să dispară în timp ce individul este încă în viaţă, dar nu e niciun motiv de îngrijorare dacă nu mai este, deoarece, în orice caz, la moartea corpului nu există decât eliberare. Scriu aceste cuvinte la cinci zile după moartea lui **Ramesh Balsekar**, care a scris „Ce înseamnă moartea în cele din urmă? Înseamnă sfârşitul luptei vieţii de zi cu zi. Înseamnă sfârşitul dualităţii."

În non-dualitate sau eliberare, care înseamnă acelaşi lucru, se percepe că nu există persoane cu autonomie şi responsabilitate care să ia decizii cu privire la ceva numit viaţa lor. De asemenea, se vede că totul se iveşte din nimic, că în centrul acestei manifestări minunate există vacuitatea. Această vacuitate a fost realizată şi relatată în multe tradiţii, în budism, în daoism şi în hinduism, de exemplu, şi chiar în creştinism. Uneori, s-a vorbit despre ea deschis. Alteori, doar s-a şoptit, căci de multe ori era foarte periculos să vorbeşti despre asta, din cauza puterii teribile exercitate de preoţi. Cu toate acestea, recent, are loc un fenomen nou. Perspectiva că nu există nicio persoană care să facă vreo alegere şi că totul răsare din vacuitate, este acum susţinută de ştiinţă.

Evoluţiile din neuroştiinţă sugerează cu tărie că nu există posibilitatea să existe o persoană autonomă în centrul experienţei noastre. Mulţi psihologi sunt de acord acum că liberul-arbitru este o iluzie. Şi fizicienii cuantici ne oferă o imagine a universului în care chiar şi cele mai mici elemente ale materiei se dezintegrează într-o simplă energie vibrantă, în care totul se manifestă, cum s-ar spune, din sunet. În tradiţia yoghină se spune că mantra rădăcină „Aum" este prima şi originala vibraţie a universului. La început a fost cuvântul, iar cuvântul a fost Aum.

Cu toate acestea, în ciuda acestei uniri a ştiinţei şi misticismului, opinia ştiinţei materialiste şi cea a non-dualităţii despre natura conştiinţei sunt diametral opuse. Ştiinţa vede materia ca primordială, iar

conştiinţa ca pe un produs secundar accidental al materiei. Ea susţine că suntem în esenţă structuri fizice care au dezvoltat conştiinţa din întâmplare, din cauza complexităţii crescânde a organizării de celule, neuroni, substanţe chimice şi impulsuri electrice din creierul nostru. Cu alte cuvinte, fără materie nu există conştiinţă. Dar în eliberare se percepe că există doar conştiinţa, care este acelaşi lucru cu a spune că există doar vacuitatea din care apar toate fenomenele, inclusiv fenomenele fizice. Cu alte cuvinte, fără conştiinţă nu există materie. Ştiinţa nu poate descoperi niciodată acest lucru. Poate fi descoperit doar prin percepţia directă, când "persoana" dispare.

Cu toate instrumentele sale, ştiinţa nu poate descoperi nici că natura supremă a vacuităţii este iubirea necondiţionată.

În cele din urmă, de ce este titlul acestei cărţi „Bea ceai, gustă prăjitura"? Când se percepe eliberarea, viaţa tinde să devină mai puţin complicată. Toate poveştile care ne-au alimentat viaţa dispar şi rămânem cu simplitatea Acestuia. În această simplitate, lucrurile mici şi obişnuite din viaţă pot fi cu adevărat savurate. De multe ori, mi se cer sfaturi şi, de obicei, refuz să le ofer. Dar dacă aş da sfaturi, v-aş spune să vă relaxaţi şi să vă bucuraţi de orice lucruri simple pe care vă place să le faceţi. Nu trebuie să fie neapărat băutul ceaiului şi mâncatul prăjiturii. Ar putea fi băutul cafelei şi plimbarea prin parc. Dar până ce nu vă puteţi bucura de obişnuit, miracolul Acesta este ratat.

În Zen, se spune „Înainte de eliberare, tăiam lemne şi scoteam apă. După eliberare, tai lemne şi scot apă." Prefer „Înainte de eliberare, beam ceai şi mâncam prăjitură. După eliberare, beau ceai şi mănânc prăjitură. " Dar e acelaşi lucru. Nu e nicio diferenţă. Înainte de eliberare şi după eliberare, să fii adormit şi să fii treaz, sunt acelaşi lucru.

Hamburg - Joi Seara - După conferinţă

Un tânăr cu chip sever stătuse în spatele sălii pe tot parcursul discuţiei, privindu-mă neclintit ca şi cum ar fi încercat să mă descurajeze, deşi nu pusese nicio întrebare şi nu făcuse niciun comentariu. Arăta destul de dezechilibrat, chiar oarecum psihotic. La sfârşitul întâlnirii a aşteptat intenţionat până când toţi ceilalţi au părăsit sala şi apoi s-a apropiat de mine. S-a aşezat în faţa mea şi s-a uitat încruntat la mine, fără să spună un cuvânt. L-am întrebat „Aveţi o întrebare?"

Tânărul cel dur a continuat să se holbeze la mine în tăcere. Am ridicat din umeri şi am vrut să mă ridic să plec. Deodată, tânărul cel aspru a vorbit.

(Tânărul serios, într-o engleză bună, dar nu perfectă) Nu am întrebări. Nu am nimic de spus. Verific dacă îmi poţi suporta privirea. Ceea ce spui tu este o prostie totală. Ştiu asta. Există o mie de persoane diferite în capul tău, iar ceea ce descrii în cartea ta este doar una dintre acele mii de persoane care vorbesc.

Deja eram în picioare şi îmi strângem cărţile.

(Tânărul serios, pe un ton de afront) Nu vrei să auzi ce am de spus?

Am oftat şi am spus „Nu. Este doar o altă poveste. Nu mai am niciun interes pentru aceste poveşti."

Am ieşit din cameră, în timp ce tânărul cel sever bombănea pentru sine.

Hanovra - Sâmbătă dimineaţa - După conferinţă

Translatorul meu a plecat la München şi am luat un tren spre locaţia ultimei mele întâlniri de o zi la Bielefeld. Aceasta a avut loc duminică, într-o clinică de vindecare nou deschisă. Rar îmi amintesc ce spun la întâlnirile mele şi nu a existat niciun echipament de înregistrare la această discuţie. La început, am spus publicului în glumă că, dacă voi spune ceva interesant sau original, ar trebui să scrie asta şi să-mi spună după aceea. Deşi am avut o zi minunată, cu un prânz organic gustos şi multe căni de ceai, nimeni nu s-a prezentat la final cu vreo notă. Cu toate acestea, îmi amintesc că am vorbit despre următoarele şi aş dori să închei cu asta.

Ţine de natura minţii să facă căutarea cât mai complexă posibil. Acest lucru se datorează, în parte, faptului că minţii îi place complexitatea şi, în parte, pentru că complexitatea ajută mintea să continue căutarea. Până la urmă, dacă am căpătat un grad universitar (un B.Sc. şi un M.Sc.) în spiritualitate şi încă nu „am obţinut iluminarea", putem continua căutarea încercând doctoratul (Ph.D). În America, unde gradele inferioare sunt prescurtate B.S. şi M.S., se spune că aceste iniţiale vin de la „Bull Shit", „More Shit" şi „Piled High And Deep" (rahat, şi mai mult rahat, burduşit cu rahat).

Grupurile religioase şi spirituale adoră adesea şi ele complexitatea, iar poveştile lor pot deveni din ce în ce mai extreme, deoarece concurează între ele pentru a deveni cei mai curaţi, mai nobili şi cei mai ascetici puşti din cartierul religios şi spiritual. Dacă o sectă propovăduieşte vegetarianismul, alta va predica o dietă numai cu linte, iar o a treia va deveni fructivoră, fiind depăşită doar de o sectă ce se hrăneşte cu aer. Dacă un cult cere opt ore de meditaţie în fiecare zi, altul va cere zece ore

în fiecare zi, pe un munte în condiţii de îngheţ. A pierde câteva degete degerate, în timp ce scandezi mantre la temperaturi sub zero va fi un ecuson de onoare spirituală.

Până când întâlnim un guru care ne spune că trebuie să renunţăm în întregime la dorinţa iluminării (scrâşniţi din dinţii şi încercaţi asta!), este posibil să-l urmăm pe unul care ne spune că trebuie să dorim iluminarea mai mult decât viaţa însăşi (scrâşniţi din dinţii şi încercaţi şi asta!). Pentru a ne încuraja eforturile de devoţiune, în tradiţia yoghină se relatează următoarea poveste.

Un tânăr se îndreaptă spre tabăra unui guru din vârful unei stânci şi îl întreabă pe guru dacă îl va lua ca discipol. Gurul refuză. Tânărul imploră. Gurul refuză din nou. Tânărul insistă, plânge, se tânguie şi urlă. Gurul încă refuză. Tânărul spune „Dacă nu pot fi discipolul tău, mă voi arunca de pe această stâncă şi voi fi rupt în bucăţi de stâncile de dedesubt.” Gurul ridică din umeri şi spune „Fă cum vrei. Nu te voi lua ca discipol.”

Tânărul se repede spre marginea stâncii, se aruncă în gol şi moare când trupul său loveşte pământul. Gurul se întoarce atunci la patru dintre discipolii săi şi le spune „Duceţi-vă la poalele stâncii şi aduceţi-mi trupul acelui tânăr”. Discipolii se supun, iar trupul tânărului este aşezat la picioarele gurului. Guru suflă asupra tânărului şi scandează mantre peste corpul său sfârtecat. În mod miraculos, tânărul este vindecat şi readus la viaţă. „Acum” spune gurul „poţi fi devotul meu, căci ai dovedit că meriţi, dorind iluminarea mai mult decât viaţa însăşi”.

Ca să nu fie depăşiţi, budiştii spun următoarea poveste. Există un ocean imens şi sub suprafaţa lui înoată o broască ţestoasă uriaşă. Doar o dată la fiecare sută de ani, ţestoasa iese la suprafaţa oceanului pentru a respira. Undeva pe ocean pluteşte zgarda unui bou. Şansa ta de a atinge o renaştere umană, singurul fel de renaştere în care se poate realiza iluminarea, este aceeaşi cu şansa ca capul acelei ţestoase să iasă la suprafaţa oceanului exact prin zgarda boului. La fel de dificil este să obţii o naştere umană şi la fel de mult ar trebui să munceşti pentru iluminare, pentru a nu pierde această oportunitate nepreţuită.

Aceste poveşti profită de sentimentele noastre de vinovăţie şi ne hrănesc senzaţia de insuficienţă. Dacă le credem, ne putem simţi constant nişte rataţi, fiindcă ne judecăm pe noi înşine cu asprime relativ la aceste idealuri imposibile.

Alternativ, dacă ni se potriveşte mai bine, putem bea nişte ceai şi să mâncăm prăjitură.

Într-o fracţiune de secundă de Trezire, toate bucuriile căii spirituale pot dispărea. Se poate vedea că toate eforturile depuse, distracţia şi preocuparea de a împacheta bagajele pentru a merge în India, ashram-urile vizitate cu greu, călătoriile pline de sens în jurul bazarului spiritual, trezirile kundalini şi shaktipat-urile primite, toate acestea nu au dus nicăieri şi nu valorează nimic .

Înţelegerea asta îţi poate produce hohote de râs sau un deşert al disperării.

* * *

Odată cu eliberarea, povestea continuă, dar acum se vede că este doar o poveste. Toate pasiunile vieţii tale aparente sunt doar lucruri care se întâmplă. Conflictele, iubirile, luptele pentru control şi putere, victoriile şi înfrângerile sunt, pur şi simplu, fenomene ce răsar în Unicul şi apoi se risipesc fără niciun sens.

* * *

Nu poţi dobândi eliberarea. Eu nu am dobândit eliberarea. Nimeni nu va dobândi eliberarea. Nu poţi deveni suficient de bun sau munci suficient de mult sau să fii suficient de sincer pentru a o merita. Eliberarea nu mi s-a întâmplat şi nu vi se va întâmpla. Cu toate acestea, există eliberare. Nu există decât libertatea veşnică. Perfecţiunea este deja aici. Ceea ce eşti este deja divin.

* * *

Ideea despre o fiinţă spirituală perfect echilibrată, într-o detaşare calmă, fără niciun fel de preferinţe, întâmpinând totul cu egalitate de spirit, este doar o construcţie a minţii. Este un basm spiritual ţesut din nevoia de a vedea iluminarea ca fiind ceva special şi diferit, foarte departe de ceea ce suntem astăzi.

Este destul de uşor pentru un anumit tip de personaj disciplinat şi ascetic să-şi cultive o detaşare care va atrage pe mulţi căutători spirituali. Acest ascetism detaşat îi va atrage pe cei care simt că sfinţenia şi disconfortul sunt mai apropiate de divinitate decât metehnele şi cearceafurile de mătase. Dar nu are nicio legătură cu eliberarea.

* * *

Dacă eliberarea se percepe, se percepe. Dacă nu, nu. Pur şi simplu, asta este.

În Upanishade se spune „Advaita nu este o idee. Este! Lumina licăreşte, ochiul clipeşte... Apoi? Ori ai înţeles, ori nu ai înţeles... Dacă nu ai înţeles, păcat!"

Dur, nu-i aşa?

Minţii i se pare atât de nedrept că nu se poate face nimic.

Mintea insistă că ea ne poate conduce la iluminarea personală. Şi totuşi, trebuie să recunoască faptul că iluminarea nu s-a întâmplat încă. Mintea nu poate niciodată să-şi îndeplinească promisiunea, aşa că spune că nu am meditat suficient sau n-am incantat suficiente mantre sau nu am arătat suficient devotament faţă de guru. Sau nu am căutat destul de mult pentru a găsi secretul final. Sau, desigur, că am căutat prea tare.

* * *

Multe învăţături spirituale spun că trebuie să trecem dincolo de minte. Aceste învăţături văd înlănţuirea pe care o produce mintea, dar nu văd că nu este nimeni înlănţuit.

Nu există nimeni care să treacă dincolo de minte. Când nu există nicio persoană şi nicio minte, se vede că înlănţuirea este şi ea libertate.

* * *

Eliberarea nu aduce fericire continuă. Pentru asta, încercaţi heroină, prozac sau o lobotomie.

* * *

Acesta este un vis, dar nu eu visez. Sunt un personaj visat în vis. Acesta este motivul pentru care nu sunt eu cel care se trezeşte.

* * *

"Ce mi se va întâmpla după moarte?"

Această întrebare dispare de la sine atunci când se percepe că eu sunt un personaj visat. Atunci se percepe că nu există un „eu” care moare, nici un „după”, pentru că timpul este creat doar în mintea visată, şi nici „moarte”, deoarece moartea este, pur şi simplu, trezirea din vis.

Dar mintea nu îşi poate imagina propria dispariţie. Confruntată cu aparenţa morţii în acest vis, mintea creează poveşti despre existenţa sa continuă după moarte. Cele mai multe dintre aceste poveşti oferă variante de recompense pentru o viaţă corect trăită, oricum s-ar înţelege aceasta, şi pedepse pentru o viaţă de fapte rele.

În unele dintre aceste poveşti, nici nu e nevoie să omori o mânăstire de călugăriţe sau să te duci la o orgie cu droguri pentru a-ţi distruge şansele la o viaţă-de-apoi fericită. Pentru unele persoane, doar dacă dansezi în sărbătoarea duminicală şi e suficient.

* * *

Eliberarea este ceea ce ne dorim. Vrem să pierdem totul, să fim goliţi, să cădem în gol. Tânjim să dispărem.

Dispariţia persoanei este o moarte. Acest lucru este atât foarte temut, cât şi profund dorit. Deşi nu-mi imaginez cum ar putea fi viaţa

când mă voi duce, ceva ştie că aceasta este singura mântuire posibilă şi salvare. Trebuie să mor pentru ca durerea separării să se termine.

* * *

Se spune uneori că sinele personal trebuie să moară pentru ca să fie percepută eliberarea. E o problemă lingvistică aici, deoarece „trebuie" implică un imperativ sau o sarcină. De fapt, afirmaţia spune că eliberarea deja există, dar ea nu poate fi percepută până când eul nu dispare, până când sinele nu moare.

Dacă ceea ce vrei este să percepi eliberarea, atunci sper că vei muri curând.

„Cartea lui Nimenea"

Î: Aţi spus că perceperea non-dualităţii este sfârşitul sensului şi sfârşitul scopului. Aţi spune că dualitatea are sens şi scop?

R: Aşa se pare. Atâta timp cât există senzaţia de "persoană separată", lumea dualităţii este considerată complet reală şi, probabil, având mult sens şi intenţionalitate. Mintea are un impuls puternic de a căuta sensul. Dar când se percepe că nu a existat niciodată vreo persoană, această lume este văzută ca un vis şi fără scop. În acelaşi mod, atunci când ne trezim dintr-un vis nocturn, este evident că n-a avut scop, deşi mintea poate fi foarte tentată să-i adauge ulterior un sens, dându-i o interpretare.

Î: Există vreun scop în manifestarea ca dualitate a non-dualităţii?

R: Ne prefacem că am pierdut paradisul doar pentru bucuria de a-l găsi din nou. Când paradisul este redobândit, se percepe că nu a fost niciodată pierdut.

Dar atâta timp cât vom căuta paradisul, este imposibil de observat că el este deja Aceasta.

Î: Nu există cumva un scop superior?

R: De îndată ce începem să vorbim despre scopuri superioare şi inferioare, ne-am întors în povestea dualităţii. Nu există superior sau inferior. Nu există decât Aceasta.

Î: Noi, ca fiinţe umane, am inventat căutarea unui scop mai înalt?

R: Tu, ca fiinţă umană, eşti un personaj din vis. Un personaj din vis nu poate inventa nimic.

Î: Când Unimea nu mai visează la dualitate, lumea fizică dispare?

R: Visul se încheie la moarte. Moartea este eliberarea din vis.

Î: Cred că moartea este doar un alt vis, o altă iluzie.

R: Ai dreptate. Ceea ce persoana crede despre moarte este o iluzie.

Î: Cred că dacă persoana crede că va avea o viaţă de apoi, o va avea. Dacă nu, nu. Dacă va crede în viaţa după viaţă, va primi orice crede.

R: Aceasta este o poveste drăguţă.

Î: Pericolul din această teorie, spunând că nu există niciun scop, este că tu argumentezi că nimic nu contează, nici dacă începem un război, nici dacă aruncăm o bombă nucleară. Nu pot accepta asta.

R: Nu argumentez nimic. Încerc doar să descriu ceva. Şi sugerez că nu este nimeni care să poată începe un război sau să arunce o bombă nucleară. Ceea ce se întâmplă în piesă se întâmplă, pur şi simplu.

Î: Nu pot accepta că nu contează dacă mă duc şi omor pe cineva.

R: Nu spun că nu contează dacă te duci şi omori pe cineva. Spun că nu există un „tu" care să poată alege asta. Uneori se întâmplă şi crime în piesa de teatru, dar dacă nu există personajul unui criminal pe locul tău, este foarte puţin probabil că te vei duce să omori pe cineva.

Ceea ce se întâmplă este, pur şi simplu, ceea ce se întâmplă. Deci nu trebuie să te temi că vei dezlănţui câinii iadului pe stradă.

Nu există nicio voinţă a cuiva, la niciun nivel. Deci nu e posibil să auzi aceste cuvinte şi apoi, ca urmare a acestora, să decizi să te duci să omori pe cineva. Sau să jefuieşti o bancă.

Î: Dar nu e valabil aici, pentru că pot alege.

R. Atâta timp cât există senzaţia că eşti o persoană, va exista sentimentul că poţi alege să acţionezi. Aceasta este o aparenţă care dispare când se percepe că există doar Unimea. Atunci se percepe că persoana a fost întotdeauna o marionetă divină. Ceea ce stă acolo, pe locul tău, deşi s-ar putea simţi ca fiind o persoană, este, de fapt, lumina în care apare totul.

Î: Nu există moralitate?

R: Nu...

Î: Atunci există anarhie şi am voie să omor pe cineva.

R: Asta spune persoana: „Dacă nu există moralitate, pot face orice îmi place." Dar nu asta spun. Spun că nu există moralitate, deoarece nu există o persoană care să poată alege să facă ceva. Prin urmare, nu poţi face ceea ce îţi place.

Nu spun „Puteţi face alegeri, dar nu există moralitate, aşa că nu contează ce alegeri faceţi." Spun că se ivesc fenomene şi se poate percepe că nimeni nu le provoacă, nimeni nu le alege.

Uitându-mă la tine, aş spune că este destul de puţin probabil să apară fenomenul ca tu să ucizi pe cineva.

Î: Ai putea fi chiar tu. Te apropii cam mult de mine. (Râsete)

R: Da, dacă va fi cineva omorât aici, am impresia că voi fi eu acela. Cu toate acestea, privind la organismul psiho-fizic care stă aşezat acolo, tot cred că e foarte puţin probabil să ai caracterul unui criminal. Dar aş putea şi greşi.

* * *

Î: Este Conştiinţa mintea?

R: Nu. Mintea este doar o serie de gânduri care apar în Conştiinţă. De exemplu, amintirea că astăzi am condus maşina până aici este doar un gând care apare în Aceasta. Dacă îl vei căuta pe cel care gândeşte aceste gânduri, nu-l vei găsi niciodată.

Î: Nu există nimic de care să ne putem agăţa?

R: Nu. Nu există nimic de care să te agăţi. E un caz fără speranţă. În ceea ce priveşte mintea, totul este neted.

Î: Cum rămâne cu gândul că nu este nimeni aici?

R: Acesta este doar un alt gând. Când persoana dispare, se percepe că sinele este vid şi există doar Aceasta. Care nu este un gând.

Paradoxal, când eul este perceput a fi vid, se percepe că Aceasta este plină. Atunci nu mai rămâne nimic de căutat.

Î: Dacă nu există alegere, de ce există preferinţe pentru unele lucruri faţă de altele?

R: O preferinţă este doar o preferinţă. Un personaj tinde să aibă preferinţe – pentru ceai şi nu pentru cafea, de exemplu. Acolo unde există senzaţia de persoană, această preferinţă se poate ataşa de sentimentul că eu o aleg. Dar nu se face o astfel de alegere, pentru că nu are cine să o facă.

Dacă persoana a preferat ceai înainte de eliberare, este probabil că personajul va prefera ceaiul şi după aceea.

Dar pentru unii oameni, în special cei cu o natură mai ascetică, există o mare atracţie pentru a nu avea preferinţe. Este asociată cu un ideal de sfinţenie detaşată şi, în unele căi spirituale, există o concepţie foarte puternică potrivit căreia am putea identifica un iluminat şi prin lipsa lui de preferinţe. Se poate crede că el trăieşte într-o stare de preafericire în care nu contează dacă primeşte ceai sau cafea, ori durere sau plăcere. Această stare de detaşare nu are nicio legătură cu eliberarea, dar ne poate părea extrem de atractivă dacă suntem nişte căutători spirituali. Şi foarte important, ne poate confirma propriul sentiment de inadecvare (nu sunt destul de bun – n.tr.), pe care trebuie să-l menţinem dacă vrem să ne continuăm căutarea. Pentru noi, poate, contează foarte mult dacă primim ceai sau cafea, în special dacă ne aflăm într-un ashram inconfortabil la mijlocul munţilor Himalaya. Dorinţa noastră puternică

pentru ceaşca noastră de dimineaţă ne-ar putea confirma că suntem nişte viermi mizerabili încă împotmoliţi în Samsara, în comparaţie cu iubitul nostru guru care pare să se fi ridicat peste toate aceste preocupări lumeşti.

Un căutător care caută un maestru spiritual pe care să-l idealizeze şi să i se alăure, poate găsi un profesor care se crede a fi maestru spiritual şi caută discipoli care să-l urmeze. Este o căsătorie făcută în ceruri. Este o relaţie simbiotică frumoasă. "Păcătoşenia mea poate fi spălată de lumina ta spirituală. Părerea ta despre tine este susţinută de dorinţa mea să devin adeptul tău devotat."

* * *

Detaşarea este extrem de atrăgătoare pentru unii oameni, în special pentru bărbaţi. Este posibil ca, dacă am un anumit mod de gândire spiritual sau ascetic, să caut un guru care pare detaşat, care este celibatar, care nu mănâncă fripturi în sânge, care nu merge să joace popice şi care nu bea whisky. Aceasta este o idee foarte atractivă. Uneori, detaşarea este văzută ca o necesitate pentru o fiinţă evoluată spiritual.

Dacă timp de cinci ani urmez un guru care pare detaşat şi apoi descopăr că face sex cu unii dintre adepţii săi, bea whisky de parcă ar fi lapte şi mănâncă fripturi crude de trei ori pe zi, atunci probabil că voi fi destul de dezamăgit. Dar este aproape inevitabil că, dacă negăm ceva în noi înşine, acesta va ieşi la suprafaţă într-un mod negativ. Fie îl vom proiecta asupra altor persoane, fie se va manifesta ca o dependenţă sau ceva nesănătos în alt fel. Dacă există un guru care are această minunată detaşare, dar este, de asemenea, înconjurat de superbe adepte blonde, este destul de probabil că îşi va găsi drumul către dormitorul femeilor printr-un tunel secret în fiecare seară.

Î: Pentru că este om?

R: Desigur.

Î: Depinde de noi câtă putere acordăm guru-ului?

R: Da. Dar cine ar putea rezista ofertei darshan-ului special, darshan-ul care deschide şi purifică chakrele inferioare?! (Râsete)

* * *

Î: Se pare că aveţi destul de multe informaţii despre asta.

R: Nu am nimic. Dacă există o idee aici, nu este a mea. Este doar ceea ce se iveşte. Poate apărea un insight. Poate apărea o ceaşcă de ceai. Şi ce-i cu asta?

Unii aud acest „Şi ce-i cu asta?" ca pe ceva nihilist sau deznădăjduit sau ca o desconsiderare. Dar, paradoxal, doar atunci când se iveşte „Şi ce-i cu asta?" se poate percepe că Aceasta este deja paradisul. Când apare

acel „Şi ce-i cu asta?”, nu mai este nevoie să cauţi minuni, pentru că deja se percepe că Aceasta este un miracol.

Descrierea că există doar Vacuitate poate fi, de asemenea, privită ca nihilistă. Oamenii doresc adesea să dezbată aceasta la nivel filozofic. Când o fac, în mod obişnuit aduc două acuzaţii împotriva ei, că ar fi nihilistă sau solipsistă. Dar nu este niciuna dintre acestea. Şi nu este un punct de vedere filosofic, ci o descriere.

Oamenii acuză această descriere că ar fi nihilistă pentru că o percep ca „Nu există moralitate, nu există valori, aşa că am putea la fel de bine să ieşim în stradă şi să începem să ucidem oameni după plăcerea inimii.”

Ei o acuză că este solipsistă, deoarece solipsismul este filozofia că numai eu exist. Conform solipsismului, tu eşti doar o apariţie în conştiinţa mea. Sper că deja este evident că nu este solipsistă. În primul rând, nu este o filozofie şi, în al doilea rând, nu susţine că doar eu exist. Dimpotrivă. Susţine că eu nu exist.

La nivel conceptual, această descriere este uneori înţeleasă greşit în aceste două moduri. Dar trebuie să fii tare confuz ca să auzi „Nu există nimeni” drept „Eu sunt singurul care există”. Este un salt cam mare. Este, de asemenea, un salt imens să auzi „Nu există nimeni” drept „Pot omorî oamenii fără a fi pedepsit”, dar această acuzaţie este făcută surprinzător de des.

Î: Dacă Aceasta este tot ce există, când vom pleca de aici va apărea strada în faţa noastră?

R: Pun pariu că da. (Râsete)

Î: Ce se întâmplă când ne culcăm să dormim?

R: Persoana este dezasamblată. Apoi, fie visăm, fie nu există nimic. Dar nimicul nu este neapărat un nimic vid.

Dimineaţa, persoana se trezeşte şi este reasamblată.

Î. Sunteţi conştient în somnul fără vise?

R: Nu sunt. Există Conştiinţa.

Î. Visul nocturn pare mult mai puţin consistent decât visul de zi (starea de veghe – n.tr.).

R: Da, de aceea visul de zi este atât de captivant. Visele pe timp de noapte sunt foarte inconsistente, astfel încât sunt destul de uşor de detectat, dar visul de zi are atât de multă consistenţă, încât este foarte dificil de pătruns.

* * *

Î: Sunt fiinţele umane singura specie care este conştientă-de-sine?

R: Doar fiinţele umane sunt conştiente-de-sine. O pisică poate simţi frică, dar nu crede că „Dacă aş merge la un terapeut şi m-aş ocupa de problemele mele cu frica, aş fi o pisică mai împlinită.”

* * *

Î: Specia umană are un impuls înnăscut nu doar pentru a supravieţui, ci şi pentru a se autodetermina. Credeţi că merită să încercăm să aducem o îmbunătăţire a condiţiilor pentru umanitate?

R: Cine ar face asta? O îmbunătăţire a condiţiilor pentru oameni se poate întâmpla sau nu, dar nu există nimeni care să poată face asta. În poveste, este clar că uneori condiţiile se îmbunătăţesc şi alteori se deteriorează.

Î: De ce ai scris o carte despre asta?

R: Nu am scris o carte. Cărţile se scriu. Dar dacă doriţi un răspuns biografic, acest personaj a fost întotdeauna un comunicator. Sunt lector de mulţi ani. La alte personaje, când se percepe Aceasta, s-ar putea să nu existe niciun impuls de a comunica despre Ea în vreun fel.

Î: Există vreun motiv pentru care nu putem vedea adevărul despre Aceasta chiar şi atunci când O căutăm?

R: Dacă personajul care stă acolo are un impuls de a căuta adevărul, probabil că va face asta. Din punctul meu de vedere, ceea ce vorbim aici nu are nicio legătură cu adevărul. În primul rând, adevărul este despre concepte şi, în al doilea rând, adevărul nu este absolut. Există multe versiuni diferite ale adevărului. Ceea ce se încearcă aici este o descriere a Indescriptibilului. Asta nu are nimic de-a face cu adevărul. Nu are mai mult sens să spunem că ceea ce se spune aici este adevărat decât să spunem că o floare este adevărată. Sau să ne gândim la adevăratele sentimente pe care le are eroul unui film. Nu are niciun fel de sentimente, pentru că el nu există.

Tu şi cu mine suntem personaje fictive.

Călătoria pe care crezi că ai făcut-o pentru a ajunge aici - maşina pe care ai condus-o, traseul pe care l-ai urmat, locul unde ai parcat - nu are mai multă realitate decât călătoria pe care Rick a făcut-o cu trenul în „Casablanca” (filmul – n.tr.) pentru a scăpa din invazia Parisului.

Tot ce există, este Aceasta. Asta poate include gândul că astăzi am făcut o călătorie cu maşina până aici. Este doar un gând.

* * *

Î: Există vreo legătură între faptul că eşti interesat de aceste lucruri, că vii la întâlniri de genul acesta şi că ai ajuns la momentul trezirii?

R: Nu există nicio alegere dacă să apară sau nu vreun interes, deci nu contează.

Nu există nicio cauză şi efect. Eliberarea este o apariţie spontană acauzală. Totul este o apariţie spontană acauzală. Dar mintea trebuie să gândească întotdeauna în termeni de cauză şi efect. Este firesc să facă acest lucru.

Am primit recent un e-mail de la cineva care teoretiza că, în clipa dinaintea unei morţi subite catastrofale, ar trebui să se perceapă eliberarea. Căutăm întotdeauna cauza şi efectul, pentru ceva ce „eu" pot face. Aici sugestia pare să fie că ne-am putea arunca de pe o clădire înaltă, dar nu o recomand.

În orice caz, a fi adormit şi a fi treaz sunt acelaşi lucru, dar lucrul ăsta nu poate fi perceput în timp ce dormim. Un alt mod de a pune problema este că nu se poate vedea că nu există o eliberare până când nu există eliberarea. Desigur, acesta este un paradox îngrozitor pentru minte.

Î: Credem că ni se va adăuga ceva prin eliberare?

R: Da, acesta este un mod foarte bun de a o exprima. Credem că, după eliberare, voi fi în continuare eu, dar acum cu noul super-ingredient adăugat „Iluminare!"

În eliberare, nimic nu se schimbă, dar totul este transformat. Totul rămâne la fel, dar se recunoaşte că nu e nimenea care vede asta.

Î: Mă preocupă sugestia că această manifestare nu există în afara noastră, că noi o producem. Pare un efort.

R: Nu te îngrijora că totul se va dizolva dacă te relaxezi. Nu tu o produci. Aceasta este doar o metaforă, dar am putea spune că Unimea o face prin tine, că tu eşti proiectorul prin care Unimea proiectează filmul.

Desigur, dacă iei suficiente droguri, s-ar putea dizolva totul. (Râsete)

* * *

Î: Mintea mea este foarte tulburată. Am o mulţime de gânduri negative foarte agitate. Cu siguranţă că este rău. Este rău să ai gânduri ca acestea?

R: Desigur, este incomod. Dar rău în ce sens? Rău moral? Ar trebui să fii biciuit pentru că ai o minte neliniştită?

Î: Păi, am citit că eliberarea poate apare doar în momentul prezent.

R: Asta pentru că există doar prezentul, sau există doar Prezenţa. Nu-i mai misterios sau mai profund a spune că "eliberarea poate fi percepută doar în prezent" decât că "prezentul este tot ce există". Nu există altceva în care să se perceapă eliberarea. Cum ar putea fi percepută eliberarea în viitor sau în trecut? Nu există viitor sau trecut.

Dar acest lucru poate fi interpretat greşit ca o altă poruncă. "Fii aici acum!" Ceea ce înseamnă cu adevărat este „Nu te lăsa în voia amintirilor

sau anticipărilor”. Pentru o persoană, asta înseamnă „Nu te gândi la trecut sau la viitor”. Uneori este posibil să nu ne gândim la trecut sau la viitor timp de câteva minute, dar acest lucru tinde să fie extrem de constipant mental.

Desigur, dacă există multe gânduri învolburate, zgomotoase, împrăştiate, neplăcute, ele fac mai incomodă închisoarea de a fi o persoană. Aşadar, este inteligent ca persoana să încerce să facă ceva în acest sens, cum ar fi, de exemplu, să înveţe meditaţia mindfulness budistă. Acesta poate fi un mod excelent de îmbunătăţire a calităţii experienţei unei persoane.

Consumul de vodcă este un alt mod excelent, dar are efecte secundare mai grave decât budismul.

Î: Sunteţi sigur? (Râsete)

A. Poate că nu. Budismul poate avea şi unele efecte secundare destul de rele. Uneori poate produce o personalitate destul de uscată. În timp ce vodca poate produce o personalitate distractivă destul de suculentă.

Aşa că haide să ne limităm la leziunile ficatului. Afirm că budismul provoacă mai puţine leziuni hepatice decât vodca. (Râsete)

* * *

Î: De ce există atât de multe şcoli de iluminare cu atâtea tehnici?

R: Un motiv este că acolo unde există o Trezire fără a vedea că ea este un eveniment acauzal, se face adesea o asociere între Trezire şi ceea ce făcea persoana înainte. Persoana poate pretinde că s-a Trezit şi să spună „Am obţinut Aceasta”. Deci, dacă persoana meditase anterior mulţi ani, ar putea să înfiinţeze o şcoală de iluminare prin meditaţie.

Gurdjieff, de exemplu, se pare să asocia Trezirea cu un eveniment şocant. Părea să creadă că oamenii pot fi Treziţi prin surprize cu fiori. Aşa că a creat un sistem în care adepţii săi erau uneori supuşi unor evenimente neaşteptate şocante.

După Trezire, persoana revine. Există atunci două posibilităţi. Fie vor pretinde că au obţinut Trezirea, fie nu o vor face. Cei care susţin asta sunt susceptibili de a fonda diferite şcoli de „Iluminare prin meditaţie” sau „Iluminare prin experimentarea şocurilor în miezul nopţii”.

* * *

Î: Am putea explica taina spunând că Dumnezeu a făcut-o?

R: Dumnezeu nu a făcut-o. Dar această manifestare pare atât de solidă, încât nu pare să aibă niciun sens pentru cineva să stea aici şi să spună „Aceasta este vid”. Cu toate acestea, în povestea istoriei, Aceasta a fost percepută de multe ori, în multe culturi diferite. Nu are neapărat o

legătură cu Advaita (vedanta – n.tr.). Se vorbeşte uneori despre Ea şi este aproape întotdeauna greşit înţeleasă.

A existat o mistică creştină, Marguerite Porete, care a trăit la sfârşitul secolului al XIII-lea şi a fost executată ca eretică la începutul secolului al XIV-lea. Surprinzător, o parte din scrierea ei a supravieţuit. Ea scrie despre a percepe Nimicul, despre cufundarea în Abis, despre identificarea cu divinul într-un Nimic care este, în acelaşi timp, Totul. „Acum acest suflet a căzut din dragoste în neant şi, fără acest neant, el nu poate fi Totul."

Deşi Marguerite Porete aparţinea unui ordin religios laic, a avut puţin timp pentru virtute. Ea a scris despre cele virtuoase drept „triste" care duc o viaţă tristă şi a simţit că virtutea ducea către un loc steril şi arid. Ea a scris că urmărirea virtuţii poate fi utilă pentru unii oameni, dar numai pentru că i-ar putea conduce într-un deşert fără viaţă, unde s-ar putea abandona din disperare. Atunci ar putea apărea o altă posibilitate.

Î: Se pare că nu au existat prea multe referinţe despre eliberare în creştinism.

R: Timp de secole în cultura occidentală, dacă oamenii comunicau despre perceperea Acesteia, ei riscau să fie executaţi şi scrierile lor să fie arse. Este surprinzător că au supravieţuit chiar şi câteva referiri la acest lucru. Probabil au mai fost şi alţii care au perceput Asta, dar au tăcut. Dacă aş fi trăit în Europa medievală sub Inchiziţie, nu aş fi vorbit despre asta. Aş fi stat la locul meu în linişte, răsfoind şi psalmodiind din cartea mea de rugăciuni.

Într-o conferinţă a mea recentă, cineva s-a referit la Aceasta ca un nou mesaj. Nu este un mesaj nou. A fost percepută în diferite momente în diferite locuri de către oameni diferiţi. N-ai idee câţi oameni au perceput-o. A fost foarte periculos să vorbeşti despre asta perioade istorice îndelungate. Există şi astăzi multe locuri în care ar fi foarte periculos să vorbeşti despre Asta.

Şi Meister Eckhart a perceput Asta. A păcălit Inchiziţia. El a scăpat de execuţia pentru erezie prin simplul truc că a murit înainte de încheierea procesului său. El scrie despre sărăcia reală că nu are nicio legătură cu a umbla în zdrenţe sau a ne depriva de bunuri. "Sărăcia", spune el, "înseamnă a nu avea nimic pentru că nu există nimeni."

Asta răstoarnă orice autoritate.

Acesta este un mesaj care se repetă. Se percepe mereu. Nu poate fi ucis. Nu necesită nimic. Nu are nevoie de biserici, nici de tratate filozofice, nici de scripturi, nici de istorie. Dacă tot ce a fost gândit, spus sau scris vreodată despre non-dualitate ar dispărea într-o clipă, pur şi

simplu, ar reapărea. Ar apărea din nou, pentru că nu trebuie învăţat nimic, nu trebuie studiat nimic, nu trebuie făcut nimic, nu trebuie să se facă purificare spirituală şi nici o plăcere a lui Dumnezeu pentru a se percepe eliberarea. Se iveşte spontan. În acest moment, este *cineva* acolo, iar în clipa următoare, nu mai este. Acum este *cineva* care traversează un câmp, iar în clipa următoare este doar traversarea câmpului.

* * *

Î: Când totul este perceput ca Iubire necondiţionată, este o percepţie lăuntrică?

R: Nu. Nu se percepe nici în mine, nici în afara mea, pentru că nu există "eu". Se percepe doar când eul nu este acolo. Iubirea necondiţionată nu este percepută niciodată de persoană. În eliberare, când persoana nu este acolo, se percepe că natura Nimicului este iubirea necondiţionată.

Expresia „iubire necondiţionată" nu este o una reconfortantă, ci o expresie aprigă. Este imposibil ca un individ să conceapă cu adevărat ce este iubirea necondiţionată, indiferent de filozofia spirituală pe care o îmbrăţişează. O putem avea ca un concept prost înţeles, dar nu poate fi experimentat de o persoană.

Există un text budist, aproape sigur un fals, după multe secole de la moartea lui Buddha, care conţine o presupusă zicere a lui Buddha, că dacă eşti torturat încet până la moarte de către duşmanii tăi timp de ore agonizante şi îţi permiţi să ai un gând de furie sau neiertare pentru torţionarii tăi, atunci nu eşti un adevărat adept al lui.

Aceasta este o invenţie a minţii - ideea că ar fi posibil ca un individ să se afle în această stare de iubire necondiţionată, în care ne iertăm complet torţionarii care ne taie carnea de pe oase încet şi agonizant. E ridicol. Într-un individ, gândurile apar şi nu vor fi toate gânduri de iubire necondiţionată - altfel riscăm constipaţia mentală şi emoţională intensă. Dar când persoana dispare, nimic din astea nu mai contează sau nu mai este o problemă. Se percepe doar dragostea necondiţionată. Nu trebuie să te chinui să o vezi, nu trebuie să câştigi dreptul de a o vedea, nu trebuie să fii mărinimos ca budistul torturat pentru a o vedea, nu trebuie să fii curajos sau devotat sau evoluat spiritual pentru a o vedea, pentru că nu are nimic de-a face cu tine. Când persoana dispare, este, pur şi simplu, evident că iubirea necondiţionată este natura misterului.

Poveştile spirituale devin adesea tot mai extreme, deoarece există secte concurente, fiecare dorind să demonstreze că este mai pură decât celelalte. Există un alt text budist, tot un fals, la mult timp după moartea

lui Buddha, care afirmă că cel mai grav păcat pe care îl putem comite este să convingem un vegetarian să mănânce carne. Aceasta, pentru că, convingându-l să mănânce carne, îl vom lipsi de şansa la iluminare. Se crede că această poveste s-a dezvoltat în competiţia dintre sectele budiste - în acest caz, între o sectă care mânca carne şi o sectă vegetariană care dorea să demonstreze că este mai pură.

Se dezvoltă o filozofie spirituală. Foarte repede avem secte şi următorul lucru este că suntem în război unul cu celălalt. Concurăm pentru a împinge filozofia până la extreme, pentru a arăta că secta noastră este mai pură decât a ta, că suntem mai virtuoşi decât tine. Şi cu cât este mai nesemnificativă distincţia dintre noi, cu atât mai pasional vom lupta pentru a o apăra. Freud a numit aceasta „narcisismul micilor diferenţe”.

* * *

Î: Care este valoarea absolutului?

R: Care este valoarea sa? Nu are nicio valoare. Nu trebuie să aibă o valoare. Care este valoarea unui stejar? Nu trebuie să aibă o valoare, ci este, pur şi simplu.

Î. Unii spun că absolutul există ca opusul relativului.

R: Aceasta este o idee care a cuprins unele dintre minţile filozofice din tradiţia indiană de secole. Este o idee foarte atractivă. Ea pregăteşte mintea să alerge, aşa cum un iepure este momeala la cursele de ogari. Mintea are nevoie de un iepure pe care să-l hăituiască, altfel se plictiseşte. Are nevoie de o idee pe care s-o facă să alerge pe pistă într-o cursă evolutivă. Ideea că există absolut şi relativ şi, cumva, eu le pot reuni sau armoniza este fascinantă, deoarece poate produce o complexitate filosofică infinită despre cum aş putea să fac asta. Într-un sens, de aici provine toată yoga.

Pentru a continua să caute, mintea are nevoie două idei opuse. Religiile ori căile spirituale şi filozofiile nu sunt de obicei doar dualiste, ci folosesc opuse polare. Ele împart în bine şi rău, moral şi imoral, ce ne duce la fericirea cerească şi ce ne duce la chinurile veşnice. Religiile umblă de obicei prin istorie pe cele două picioare ale intimidării şi seducţiei. „Dacă nu ne ascultaţi, veţi suferi torturi veşnice, dar dacă vă supuneţi, veţi avea fericirea veşnică. Eventual, asta se va întâmpla după ce aţi murit, ca să nu ne puteţi da în judecată.”

Odată ce mintea a stabilit binele şi răul, cerul şi iadul, intimidarea şi seducerea, este în funcţiune. Aceştia sunt iepurii care o vor face să alerge în jurul pistei. De acuma, tot ceea ce facem devine cu sens şi scop, fie că ne spunem rugăciunile înainte de a ne culca sau punem o donaţie în cutia

bisericii sau avem un gând mânios sau un gând milos despre aproapele nostru. Dumnezeu îşi ţine acum privirea asupra noastră, notându-şi detaliat fiecare cuvânt, gând şi faptă în contul de profituri şi pierderi al vieţii noastre.

Dacă stabilim o opoziţie între Dumnezeu şi Satana, cer şi iad, bine şi rău, atunci totul devine impregnat de sens. La extrem, ocazia de a dansa într-o duminică poate că a fost trimisă de Satana pentru a ne ispiti de pe calea ascetică, spre osânda noastră. Neprihănirea noastră ar putea fi compromisă de o polcă de Sabat.

* * *

Î: Poate că este obrăznicia minţii mele care vrea să înţeleagă mecanismul din spatele non-persoanei.

R: Mintea nu este răutăcioasă. A dori să înţeleagă este ceea ce face mintea. Este ceea ce are de făcut. Dar dacă-i asculţi pe destui învăţători spirituali, totul este de condamnat. Un învăţător spiritual spune că mintea este un impediment, altul spune că trupul şi dorinţele sale sunt un impediment. Un guru spune că organismul este o boală. Un altul spune că gândirea este o boală. Dacă ascultăm pe destui guru-şi, sfârşim a fi un morman de boli.

* * *

Î: Tradiţia hindusă despre diferitele învelişuri aurice şi corpuri subtile, mintea ce trăncăneşte şi mintea ce discriminează, nu pare să aibă un loc important în descrierea dumnevoastră.

R. Nu, nu are niciun loc. Dar este o poveste foarte bună şi poate fi foarte convingătoare. Una dintre cele mai puternice facultăţi ale minţii este imaginaţia. Mintea este fantastic de puternică la crearea de lumi şi viziuni imaginare, atât lumi conceptuale imaginare, cât şi lumi senzoriale imaginare. Odată ce intrăm într-o poveste ca asta, care ar putea începe cu concepte despre mintea ce trăncăneşte şi mintea discriminatoare, diversele teci aurice şi corpurile subtile, aceasta poate deveni extrem de reală. În acelaşi mod, dacă intrăm în povestea cu channelling-ul, mătuşa moartă Beatrice poate deveni extrem de reală. Mintea este foarte puternică în acest sens.

Odată ce ne aflăm într-o poveste complexă, este foarte dificil să ieşim din ea. Devine o bulă atotcuprinzătoare. De pildă, s-a spus că celor care studiază Kabala le este foarte greu să se despartă de ea.

Dar niciuna dintre aceste poveşti nu are vreo legătură cu eliberarea. Ea pătrunde prin toate, prin fiecare poveste. Nu contează dacă e vorba de moaştele sfântului din relicvariul său din (Catedrala) Sf. Petru sau dacă este vorba despre koshas-urile sau corpurile subtile yoghine. Acesta este

unul dintre motivele pentru care Aceasta poate părea destul de plictisitoare. Poveştile prin care Ea pătrunde sunt cu mult mai colorate şi mai fascinante.

Dacă ne-am fi întâlnit în această după-amiază pentru a studia sistemul chakrelor, gândiţi-vă cât de mult am fi fost în stare să spunem, doar despre acel aspect al psiho-filozofiei spirituale. Ne-am fi distrat cu chakrele. Puteam să stăm aici şi să ne purificăm cu vizualizări chakrele blocate. Puteam vizualiza un cristal diferit pentru fiecare chakră, o culoare diferită, un simbol diferit, un sunet diferit, o calitate diferită. Puteam vizualiza o piramidă de safir albastru şi să scandăm „Aum” în chakra vishuddha pentru a dezvolta calitatea veridicităţii. Puteam să ne oferim reciproc masaje pentru aură. Aceasta este ceea ce face mintea. Alcătuieşte astfel de poveşti minunate.

Fugiţi de non-dualitate, deoarece în comparaţie cu chakrele şi koshas, este ceva plictisitor! Dar amintiţi-vă că, atâta timp cât suntem fascinaţi de toate aceste alte poveşti, ne lipsim de fascinaţia Acesteia. În timp ce ne concentrăm să ne dezvoltăm compasiunea inimii, meditând asupra cuarţului roz de iubire în chakra anahata, ratăm miracolul Acesteia, miracolul iederei care urcă pe peretele ce se vede pe fereastră.

* * *

(Râde) Acesta este un mesaj groaznic! Este îngrozitor! Nu trebuie făcut nimic.

Căile şi religiile spirituale apar dintr-un sentiment de inadecvare. „Nu sunt încă suficient de sfânt pentru a deveni iluminat sau pentru a fi dus în cer sau pentru a experimenta extazul.” Oamenii simt asta din cauza senzaţiei lor de separare. Ştim că am pierdut ceva. În plus, dacă am fost crescuţi în cultura creştină, ni se spune că este vina noastră că l-am pierdut. La vârsta de cinci ani, mergând la şcoală sau la biserică, suntem puşi în faţa simbolului unui bărbat bătut în cuie pe o cruce. Atunci ni s-ar putea spune „Asta este vina ta! Tu ai facut asta!" Am putea răspunde „Dar am doar cinci ani”. „Totuşi”, spun ei, „este vina ta, din cauza păcatului iniţial!” Atâtea lucruri strigă la noi „Ar fi bine să faci ceva cu tine. Depinde de tine să faci ceva în acest sens.”

Nu eşti inadecvat. Cum ai putea fi inadecvat? Eşti Unimea sub forma lui Ioan sau Maria sau Timotei. Cum ar putea fi Unimea inadecvată? Tu eşti deja expresia divină.

Dar mintea vrea să-şi stabilească o sarcină. Ce sarcină mai nobilă ar putea fi decât de a ne purifica pe noi înşine, să ne pregătim să fim ridicaţi la ceruri sau să devenim iluminaţi? Este un mod minunat de a-ţi petrece timpul, un mod plin de sens. Este cu mult mai nobil decât a merge la

cumpărături sau a deveni alcoolic. Dar nimeni nu are nevoie de purificare, nimeni nu are nevoie să devină mai adecvat. Eu sunt expresia divină şi aşa eşti şi tu, ca şi acest covor.

8 iulie 2020

Halina Pytlasinka

Website http://www.nondualityinfo.com/

Interviu YouTube http://conscious.tv/single.php?vid=1776578050 cu transcriptul în engleză http://conscious.tv/text/05.htm

ESEURI TRADUSE

Valul nu este separat de ocean ♣ Lumea fără „mine" ♣ Limbajul dualist ♣ Un sens intuit ♣ Eliberarea

VACUITATEA ♥ Totul este perspectivă - există doar eliberare ♥ Calitate versus cantitate ♥ Anarhie în loc de autoritate

LIBERTATEA ♦ Libertatea este iubire necondiţionată ♦ Viaţa este Dumnezeu în travesti ♦ Libertate

Valul nu este separat de ocean

Există dorinţa ardentă de a exprima sentimentul fiinţei care a apărut atunci când noţiunea de identitate-de-sine mi-a dispărut în urmă cu câţiva ani. Nu mă mai văd ca un individ separat care trăieşte într-o lume de obiecte separate, ci mă simt, mai degrabă, ca un val aparţinând unicului ocean de energie. Viziunea non-dualistă asupra lumii a înlocuit mult mai mica identitate-de-sine avută anterior. Renunţarea la conceptul de a fi un sine separat a provocat o expansiune energetică din limitele corpului spre exterior către orice. O bucurie şi o uimire ca a copilului a înlocuit criticismul adultului. Cumva, se recunoaşte faptul că esenţa vieţii este o singură unitate.

Lumea fără „mine"

Nu mai există un „eu" localizat care priveşte şi percepe lumea. Există doar vederea şi simţirea. Este dificil a se construi o comunicare fără a folosi cuvântul „eu" sau „aceasta este perspectiva mea" sau „mi se întâmplă mie". Toate acestea sunt afirmaţii incorecte, deoarece nu mai există un „eu". Lumea continuă ca înainte, cu mişcare şi activitate, dar acum există o perspectivă care este dincolo de povestea „eului", există o viaţă intensă în lume fără „mine".

Limbajul dualist

Limbajul şi gândirea sunt o parte intrinsecă a visului dualist al separării. O perspectivă non-dualistă este imposibil de exprimat în cuvinte, deoarece limbajul este, prin natura sa, dualist. Limba poate sugera sau descrie aspecte ale vieţii, cum ar fi să mănânci o portocală. Descrierea gustului şi a texturii poate transmite experienţa, dar nu va putea niciodată înlocui mâncatul obiectului real.

Pe măsură ce am crescut învăţând să folosesc limbajul şi raţiunea din emisfera stângă a creierului, a apărut o schimbare de la sentimentul intuit al fiinţării la lumea gândirii, analizei şi etichetării. "Eu" s-a dezvoltat şi a devenit spectator şi organizator.

Există amintiri din copilărie despre confuzia cu care mi-am preluat rolul în lume. Pe măsură ce simţul egotic se dezvolta, am uitat ce înseamnă „a fi" şi m-am mutat în "a face" şi "a controla" lumea exterioară imaginată a obiectelor separate. Am uitat unitatea care există.

Intelectul din creierul stâng nu poate înţelege imaginea mai largă a vieţii, dar tot încearcă să vadă viaţa ca şi cum ar fi doar informaţie, este ca şi cum ai încerca să bagi Europa într-o ceaşcă. Ca adult, am ajuns să definesc lumea prin gând, aşa cum spunea Descartes: „Gândesc, aşadar, exist". În loc să văd că gândurile apar şi dispar, mi-am imaginat că există un proprietar al tuturor acestor gânduri. Mă identificasem cu „cititorul de ştiri" din capul meu. Prin favorizarea gândirii, m-am deconectat de la adâncimea şi lărgimea Vieţii care sunt - am crezut că sunt o prizonieră în corp, deconectată de lumea de afară. Am renunţat la intuiţia conştiinţei unice pe măsură ce am devenit un observator al vieţii.

Un sens intuit

Trecerea către o perspectivă non-dualistă m-a adus înapoi la un mod de a fi preverbal, ca al copilului. Este recuperarea identităţii infinite.

Deşi povestea personajului continuă ca înainte, odată ce identificarea cu ego-ul a încetat, există un sentiment mereu prezent de bucurie şi sărbătoare. Este ca şi cum s-ar face dragoste continuu, deoarece viaţa are o calitate spontană inerentă prin care totul este nou şi proaspăt. Există sentimentul că esenţa vieţii este iubirea necondiţionată. Totul este o unitate şi cealaltă parte a acestei lumi materiale este energia nevăzută din care este emanată. Această energie infinită nevăzută şi

nelimitată este ceea ce sunt. Lumea materiei izvorăşte din nevăzut ca o hologramă.

Perspectiva non-dualistă este mai degrabă intuită decât înţeleasă intelectual. Deoarece societatea noastră favorizează o perspectivă intelectuală, această viziune non-dualistă mai vastă este trecută cu vederea. Este perspectiva ce aparţine în mod tradiţional înţelepciunii spirituale. Mai ales în Occident, tradiţia religioasă a separat spiritul şi materia, corpul şi mintea. Intelectual, am încorporat acest sentiment natural de a fi ca spirit şi ne-am imaginat că aparţine unui tărâm superior, undeva inaccesibil şi de neatins. Uneori, unii indivizi au revendicat aceste cunoştinţe spirituale ca o modalitate de a exercita puterea asupra altora.

Odată cu această schimbare de perspectivă, am dezvoltat un interes pentru activitatea oamenilor de ştiinţă care consideră că conştiinţa nu este limitată şi nici produsă de creier. Un alt cuvânt pentru conştiinţă ar putea fi *conştienţa non-locală* şi ea este temelia întregii fiinţe.

Sir James Jeans, fizicianul, astronomul şi matematicianul, a exprimat odată natura unităţii noastre subiacente spunând că: „Aparenţa fenomenală este că am fi indivizi care îşi duc existenţe separate în spaţiu şi timp, în timp ce în realitatea mai profundă, dincolo de spaţiu şi timp, am putea fi cu toţii membrii unui singur corp."

O conştientizare extinsă a identităţii vizează „amintirea" sau reasamblarea întregului.

Aşadar, munca mea este a descrie lumea inefabilă invizibilă care suntem.

Pare a fi un paradox al intimităţii - căci înţelegerile interioare profunde pe care le consideram anterior personale au devenit universale - în realitate nu există interior şi exterior - există doar fiinţă.

Eliberarea

Viziunea non-dualistă extinde cunoașterea dincolo de o perspectivă academică și rațională sau newtoniană. Există o libertate vastă dincolo de percepția noastră actuală limitată despre ceea ce suntem. Deși pot exista implicații pentru cercetare, pentru terapie și pentru toate structurile noastre sociale, nu este vorba despre schimbarea sau manipularea a ceva printr-o capacitate intelectuală tradițională, ci este vorba despre a înțelege viața fiind-o. Acesta este un mod de a păși în marea lume infinită dincolo de poveștile noastre în

timp. Este vorba de a fi în mister, mai degrabă decât de a fi în cunoaştere.

VACUITATEA

Înainte de a înceta identificarea egotică, înainte de a-l întâlni pe Tony Parsons, exista multă strădanie şi căutare a întregului, tânjind după Acasă. Halina a căutat mult prin muncă: consilier terapeutic şi activitatea de actriţă şi cântăreaţă.

Pregătirea pentru a deveni actor nu a fost o alegere logică şi nu avea sens atunci. Nu mi-am dat seama atunci că era vorba de dorul de Unitate, de Fiinţă sau Infinit. Cunoscând alţi actori şi muzicieni, am văzut o dorinţă similară de a se exprima şi crea. Nu părea important să joc un anumit rol sau să cânt o melodie anume, ci era mai mult acel spaţiu gol care se desfăşura, faptul că găseam spaţiul creativ şi nu atât produsul.

În mod similar, consilierii, atunci când lucrează bine, intră într-un spaţiu impersonal şi îşi pot pierde temporar identitatea-de-sine. Acest mediu impersonal pare a fi un spaţiu de vindecare pentru client şi consilier.

Creativitatea este o caracteristică înnăscută a Fiinţei. Este impersonală şi apare spontan. Când există o identitate-de-sine separată, există şi convingerea că creativitatea este „a mea". Acest lucru poate duce la neplăceri. Posesorul solicită aprobarea celorlalţi pentru „creaţia lui". Strădania sau efortul personal, de fapt, se pare că stau în calea creativităţii. Cu toţii putem să suferim de blocajul de inspiraţie al scriitorilor dacă ne străduim prea mult.

Totul este perspectivă - există doar eliberare

Societatea oferă creativităţii statutul de celebritate, lăudată ca străduinţă personală şi prelucrată ca produs comercial. Avem vedete de la Hollywood şi muzicieni celebri, oameni de afaceri înstăriţi pe care îi admirăm. Succesul şi profitul material a devenit ţinta, în timp ce trecem cu vederea puterea absolută a vacuităţii fiinţei. A fi acest vid este libertatea Absolută.

Nu ne putem retrage niciodată din starea de „fiinţă", dar sistemele noastre de credinţe pot da naştere sentimentului de separare. Gândul separării dă naştere fricii. Această nelinişte induce suplimentar gândul

care întăreşte sentimentul de separare, gândul că trebuie să căutăm o decizie bine gândită pentru dilema separării. Astfel continuă marele ciclu comportamental de obişnuinţe.

Ceea ce tu eşti este frumuseţea tăcută şi infinită, sursa a tot. Spunând că această frumuseţe este Dumnezeu de Care suntem despărţiţi este un mod de a ne crede separaţi de sursa vieţii, de viaţa însăşi. Am atribuit un statut sfânt de neatins pentru ceea ce suntem.

Spaţiul creator este vacuitatea şi tăcerea nelimitată, fiind frumuseţea din spatele apusului de soare. Când „eu” nu sunt, atunci există doar „fiinţa”. Se poate spune că un actor are o anumită prezenţă, dar nimeni nu o poate deţine: există doar Prezenţa.

Calitate versus cantitate

Funcţia gândirii a ajuns să domine cultura occidentală. Dacă nu putem cuantifica ceva, avem tendinţa de a nega faptul că există. Oamenii de ştiinţă încearcă să cuantifice viaţa, găsind o ecuaţie matematică sau o formulă care să explice viaţa logic. Dar viaţa nu este logică şi nu poate fi înţeleasă în acest fel.

Viaţa nu poate fi calculată, dar calculul poate apărea în viaţă. Inventatorul calculului a căutat să descrie viaţa în cuvinte, dar acest lucru este imposibil. Ne-am identificat cu gândul şi dorim să etichetăm totul. Fiinţa nu poate fi deţinută sau cunoscută prin gândire; dar, în viaţă, apar gânduri.

Gândind despre viaţă, am încercat să transformăm totul „din exterior, spre interior”, motiv pentru care explorarea non-dualităţii este numită „din interior, spre exterior”, deoarece este o schimbare perceptivă şi energetică de la „a fi eu” la „a Fi”.

În mod ironic, după ce această schimbare are loc, atunci se vede că “a fi eu” şi “a Fi” sunt acelaşi lucru şi că nu a existat niciodată o separare, Fiinţa a fost mereu acolo! Nu există decât liniştea infinită. Calitatea „Fiinţei” poate fi sesizată sau simţită, dar nu poate fi gândită.

Anarhie în loc de autoritate

În occident, super-ego-ul sau id-ul guvernează şi figura autorităţii din capul nostru ne ţine sub control. Este un mod mai degrabă paranoic de a fi, în care visul separării ne face să ne îngrijorăm că trebuie să controlăm viaţa, să controlăm sălbăticia ca să nu ne distrugă. Odată cu

apariţia încălzirii globale, începem să vedem ironia acestei poziţii. Dorinţa de control ne slăbeşte şi ne decuplează. Perspectiva non-dualistă sau, simplu spus, Fiinţarea are calitatea intimităţii Absolute - totul este Unitate şi nu mai există experienţa de a fi rupt de viaţă. Puterea nu aparţine unei persoane, deoarece nu există nicio persoană.

Sistemul de învăţământ manifestă ideea de autoritate care persistă în cultura noastră. A devenit un sistem de autoritate şi posedare a cunoştinţelor. Suntem încurajaţi să căutăm în afara noastră cunoştinţe şi autoritate, şi trebuie să fim acreditaţi de sistem prin rezultatele examenelor şi prin comparaţia cu colegii noştri. Sistemul bazat pe persoană nu încurajează diversitatea unică. Inovatorii trebuie să lupte pentru ca originalitatea lor creativă să fie acceptată de sistem, care se păstrează neschimbat.

Numele acestui site este paradoxal (nonduality.info - n.tr.): informaţii despre non-dualitate - de fapt nu există nicio informaţie în afară de ceea ce eşti deja. Eşti deja „Fiinţă” perfectă.

LIBERTATEA

Eliberarea este termenul cel mai comun din jargonul spiritual folosit de oamenii care caută iluminarea. Am ajuns să nu am încredere în acest cuvânt, deoarece vine cu noţiunea de a trăi într-o stare „beatifică”, fără durere. Este un ideal intelectual înalt care pare rece şi steril şi face parte, în esenţă, din efortul de a încerca să evadezi din povestea eului.

Mitul iluminării promite că lumea, cu toate dificultăţile şi neplăcerile sale, nu va mai durea. Acest lucru nu se întâmplă, povestea fără eu nu merge întotdeauna aşa cum îşi doreşte ego-ul şi are la fel de multă durere. Povestea capătă totuşi o calitate mai pură, devine ca un strat diafan deasupra Iubirii, fundamentul vieţii. Ţesătura translucidă a tuturor aparenţelor este, de asemenea, infinitul deghizat.

Cuvântul *libertate* pare mai puţin alterat. Pentru a vorbi despre libertatea absolută, aproape că trebuie să redefinim sensul cuvântului libertate sau, cel puţin, să analizăm idealurile care s-au dezvoltat în jurul său. Opinia noastră despre libertate a fost pătată de noţiunea de câştig personal sau politic. Libertatea politică este ceva pentru care trebuie să lupţi, oamenii luptă împotriva tiraniei şi a opresiunii.

Libertatea infinită înseamnă să-ţi aminteşti că eşti iubire. Cunoscând asta, toate cealaltă cunoaştere este anulată. Tot ceea ce există a primit libertatea de a se exprima şi totul este o expresie sau un aspect al

iubirii, chiar ura, războiul, abuzul, lăcomia, invidia, etc. Nu aceasta caută individul.

Libertatea este aici şi acum şi în jurul ei se găseşte realitatea în care trăim, dar individul nu o recunoaşte, deoarece aşteaptă să găsească o utopie complet diferită, ceva precum libertatea personală.

Persoana se uită în interior şi găseşte greşeala şi apoi se uită la lume şi găseşte nenumărate defecte şi la ea. Libertatea vede lumea aşa cum este, cu toată durerea şi suferinţa aparentă, dar având sentimentul că aceasta nu este un mare experiment greşit, că nu trăim într-o greşeală. Individul separat este un critic. Asta nu înseamnă că nu poate exista niciodată judecată şi răspuns la evenimentele din poveste.

Libertatea divină este libertatea de tirania de a gândi că eşti separat. Această libertate cuprinde tot ceea ce are o realitate pământească, aspră. Libertatea reală nu este un ideal sau gând, tot astfel cum iubirea reală nu este fantezia iubirii neîmpărtăşite. Libertatea este un simţ al umorului cu care observi neobrăzarea eternului.

Libertatea este iubire necondiţionată

Iubirea necondiţionată este forţa vitală a tuturor. Toate tipurile de muzică au voie să fie cântate, nu doar sonatele romantice, ci şi muzica ce te înfioară de groază. Iubirea necondiţionată nu face discriminări. Nu este ca acea umbră de iubire pe care o împărtăşesc oamenii. Divizând viaţa în bucăţi mai mici, individul consideră că poate poseda dragostea, că are o resursă finită în interior din care oferă când vrea el. Lumea nu este divizată chiar aşa. Dragostea necondiţionată este puterea magnifică a universului care ne-ar putea şterge pe toţi cât ai clipi.

Viaţa este Dumnezeu în travesti

Dar este mai mult decât creatorul sau distrugătorul - aceste cuvinte încearcă să descrie lumea ca nefiind separată de energia creatoare. Dacă infinitul este ca un actor îmbrăcat pentru un rol, o fiinţă umană este costumul şi scena. Lumea noastră este nimicul îmbrăcat în ceva. Noi suntem muzica, instrumentul şi muzicianul.

Libertate

Când identitatea egotică încetează, atunci se vede unitatea care este viaţa.

Pentru sugari nu există niciun concept de „eu” şi nu există lume în afară. Apoi apare un sentiment de separare şi se dezvoltă conştiinţa-de-sine. Ca adult, simţi o cruntă îndoială şi te simţi incomplet. Cauţi şi

tânjeşti după întregire. Prin identificarea excesivă cu gândul, ai omis „să fii viaţa”, ca şi cum ai fi pierdut paradisul.

Conştiinţa sau conştienţa este impersonală. Ceea ce eşti este esenţa şi sursa acestei lumi a materiei şi a tot ceea ce este în ea. Eliberarea este o schimbare energetică de la „a fi eu” la „a fi”.

Toate sunt doar perspective - nu există decât eliberare.

Acest mesaj este simplu şi obişnuit, nu este nicăieri de mers şi nimic de făcut. Tu eşti deja ceea ce cauţi. Nu există un sine separat. Eşti Conştiinţa care pare a fi povestea din perspectiva unui individ.

8 iulie 2020

Andreas Muller

Website https://thetimelesswonder.com/?lang=en
YouTube https://www.youtube.com/channel/UCUDHF50UGsuhC_oVDJXCC5Q

Orice este ceea ce este în mod natural şi frumos. Fiind astfel, totul este deja absolut realizat. Cu toate acestea, nu există nimeni care să conştientizeze acest lucru şi nu ajunge cineva la asta. Nu există o eliberare. Nu există nici o robie. Nu sunt multe. Nu sunt două. Nu există nici măcar unul.

În discuţii, Andreas subliniază realitatea naturală care este nimicul. Nu se poate ajunge la nimic, pentru că nu se pierde nimic. Nimic nu trebuie descoperit, pentru că nimic nu este ascuns.

Andreas Müller: Sensul vieţii... liber şi neîmpovărat

De la *Reporterul excelenţei*[2]

Nicolae Tănase: Andreas, care este sensul vieţii?

Andreas Müller: Nu există niciun răspuns la această întrebare, deoarece nu există nimeni care să poată răspunde. Și nu există niciun răspuns la această întrebare, pentru că nu există „viaţă" în primul rând.

Tot ce există este lipsit de semnificaţie în sensul complet al cuvântului. „Ceea ce este" nu are semnificaţie şi, prin urmare, este liber şi neîmpovărat de ideea de „sens sau lipsă de sens". Totul este ceea ce este fără efort şi necondiţionat.

Nimic din această lume aparentă nu trebuie să proceseze ideea existenţei unui „sens al vieţii", deoarece nimic din această lume nu îşi asumă o existenţă separată. Nimic din această lume aparentă nu se simte o entitate separată, aşa că, în mod firesc, nimic nu trebuie să ştie nimic despre propriul sens în viaţă. Totul este complet firesc doar existând, fără a avea nevoie să ştie ceva despre sine şi să se poziţioneze în această existenţă aparentă.

Problema existenţei unui sens sau a lipsei vreunui sens nu este decât o problemă artificială ce apare doar în cadrul experienţei conştiinţei-de-sine. Cu toate acestea, când devine evident că nu există un sine care să fie

[2] https://excellencereporter.com/2019/11/15/andreas-muller-the-meaning-of-life-free-and-unburdened%20/

conştient, atunci devine irelevantă întrebarea dacă există un sens al vieţii sau nu. De aceea, întrebarea despre sensul vieţii rămâne minunat fără un răspuns.

* * *

După ce a luat droguri în tinereţe şi după ce şi-a căutat împlinirea în spiritualitate, Andreas Müller l-a cunoscut pe Tony Parsons în 2009. „În primul rând, am fost şocat. Deşi ştiam deja şi experimentasem multe, aceasta era ceva nou şi neaşteptat. Dintr-o dată, fără niciun motiv, am auzit ce spunea Tony şi, în curând, a devenit incontestabil: Nu există nimeni.”

8 iulie 2020

Traduceri ale unor videoclipuri în care apar iluminaţi ce împărtăşesc înţelepciunea nondualistă.

Mooji – Seninătatea şi emoţiile

Oamenii au emoţii puternice, iar când ele apar simţim că trebuie să ne oprim brusc şi să aşteptăm până trec.

Dar vreau să vă spun că, aici, ne folosim de orice experienţă. Avem nevoie de experienţe dificile şi provocatoare. Avem nevoie de dulce şi de amar, în special amarul e util sufletului, pentru a dezvolta muşchiul spiritual. Ai nevoie de el pentru a te testa şi a te adânci în fiinţa ta.

Dacă toate experienţele tale ar fi doar uşurele şi amuzante, nimeni nu s-ar trezi. Ai fi satisfăcut cu existenţa ta egotică. Dar pentru că, la un moment dat, visele încep să ţi se fărâme, proiecţiile tale nu funcţionează, te simţi deprimat. Dar aceasta depresie este adresată persoanei, nu Seninătăţii.

Câteodată, din aceste stări foarte grele eşti obligat să găseşti calea de ieşire. Iar calea de ieşire este calea de intrare [în tine]. Pentru că trebuie să găseşti acel Spaţiu. Cu invitaţie, devine foarte uşor.

Dar dacă aceste stări îţi captează întreaga atenţie, Seninătatea va rămâne la distanţă. Iar dacă cineva te întreabă „unde îţi e Seninătatea?”, te vei simţi foarte deranjat. Pentru că acum eşti prins în propriile proiecţii, luptându-te, şi asta e realitatea momentului.

Toate astea se vor stinge pe măsură ce stai şi confirmi locul Seninătăţii.

Dar vreau să vă arăt puţin când aceste emoţii, sentimente rele pătrund înăuntru.

Să zicem, respingerea, acest sentiment e atât de zgomotos, este prezent energetic în corp şi... Acest sentiment se petrece şi simţi că eşti cumva depăşit de el.

În primul rând: nu încerca să îl opreşti! Reflexul e să încerci să-l opreşti sau să-ţi creezi o distragere, de pildă să telefonezi unui prieten, sau mănânci o îngheţată ca să scapi de starea mentală.

Dar acum vă arăt cum să îl folosiţi. Pentru că aceste situaţii, deşi sunt foarte foarte puternice, experienţial şi emoţional, pe de altă parte, sunt pline de vitamine spirituale.

Şi vreau să vă arăt cum. Atunci când vin, ai şansa de a recunoaşte cine eşti cu adevărat şi să rupi acea vrajă.

Să zicem că vine o emoţie puternică de răzbunare, sau, să spunem, teama de a fi respins. O simţi în corp. Iar mintea începe să creeze interpretări ale sentimentului. Şi atunci devine tare, e pe steroizi acum. Fiindcă odată ce mintea stăpâneşte, adună dovezi. Iar ego-ul iubeşte dovezile.

Începi să îţi aduci aminte lucruri pe care nimeni nu ar trebui să şi le amintească. Şi „aha!", şi „toată negativitatea!", şi nu înţelegi că starea încearcă să se mărească.

Deci, cum s-o faci?

În primul rând, las-o să fie acolo. Dacă nu încerci să te lupţi cu ea, atunci puterea ta de a observa va creşte. Înţelegi? Dacă lupţi, eşti înăuntru. Eşti prins înăuntru. Şi nu mai eşti capabil să observi. Te identifici prea mult. Aşa că lasă sentimentul să fie acolo, permite-i să se manifeste în corp. Se manifestă.

Prin faptul că nu lupţi, ajungi să experimentezi senzaţii, experimentezi ceva care vizitează corpul şi, la un moment dat, va pleca, ştii asta. Dar când e acolo, nu încerca să îl alungi.

Instinctul natural este să încerci să scapi de el. Dar vi s-a spus: lasă-l să fie acolo, primul lucru, şi apoi, când îţi vine la îndemână, pune această întrebare: Care este mesajul acestui sentiment?

Încearcă să înţelegi. Ce spune? Dacă vrei, poţi să şi scrii:

Spune că „nimeni nu te apreciază." Oh, ce doare!

„Şi nu e prima oară când ai observat asta." Scrii toate astea.

„Şi până şi mama ta..." Scrie toate astea.

Ai înţeles care e mesajul.

Acum afli asupra cui are impact, cine suferă aceasta. Răspunsul reflex este: „Sunt eu! de ce să mai caut, sunt eu!"

Dar, nu. Trebuie să mergem mai profund. Identifică cu exactitate: cel care suferă poate fi recunoscut tangibil? Poate fi identificat?

Încă e... mare tsunami...

Poţi face asta? Da, poţi.

Lasă să se întâmple. Nu pierde energie încercând să lupţi. Doar priveşti. E altceva.

Acum află: cel care suferă poate fi găsit?

Suferinţa o cunoaştem, e emoţia... Dar să lăsăm emoţia să scoată la lumină pe cel care suferă. Trebuie să faci asta.

Nu spune: ştiu răspunsul. Asta nu funcţionează. Trebuie să experimentezi răspunsul.

Simţi atâta rezistenţă. „Nu am timp să caut cine suferă.” Dar şi asta e un alt gând pe care îl observi. Doar vezi dacă poate fi recunoscut. Nu te grăbi.

Poţi face asta. Emoţia e acolo... valuri, valuri de atacuri mentale, emoţii...

Dar este prezentă şi Vederea, capacitatea de a privi. Poate fi găsit cel care suferă? Ceva inteligent din interiorul tău începe să scaneze, să vadă dacă poate fi găsit sau identificată entitatea care suferă.

Pentru că dacă există id-entitate, asta implică şi o Eu-entitate. Poate fi găsită o entitate? Nu îţi imagina. Doar priveşte.

Foloseşte emoţiile... ceva vrea să spună „nu mai suport asta”. Cine? Cine vorbeşte? Cine spune asta? Poate fi găsit?

Pe măsură ce continui să cauţi, la un punct, dacă continui, ceva ar putea face aşa... [răsuflă uşurat] – dintr-o dată se pare că a dispărut.

Dar încă nu începe să sărbătoreşti! Unii ar începe cu „mulţumesc Isuse!” Nu, stai unde eşti. Şi invită-l înapoi.

Invită-l înapoi. „Unde te-ai dus? Vino, vino înapoi. Mai dă-mi un pumn din nou. Sunt gata. Haide. Unde eşti?”

Şi ţi-ar putea trimite un email scurt: „Nu când eşti pregătit.”

Dar eu sunt pregătit.

Sau, dacă îţi păstrezi Prezenţa, nu eşti în calea atacului. Te menţii ferm în postura martorului.

Inteligenţa ta încă este vie. Starea e în corp: ufff. Nu-i da prea mare importanţă. Corpul e făcut să preia astfel de emoţii, el le poate suporta, ca pe orice altceva. Va trece...

Dar inteligenţa ta a început să scaneze. Dacă există suferinţă, trebuie să fie şi cel care suferă. Doar caută! Nu-l crea pe cel care suferă. Doar vezi dacă poate fi găsit.

Iar mintea în rolul agresorului, cel care te bate, nu-şi poate menţine puterea sub investigarea ta minuţioasă. Şi fie va colapsa. Pfuu... şi te vei simţi iar spaţios.

Fie, pe măsură ce cauţi, se întâmplă asta [cască]... E un alt mod prin care ea pleacă, puterea aceea te părăseşte.

Încă nu deschide şampania! Continuă să cauţi. Nu te transforma din cel care suferă în cel care sărbătoreşte.

Nu te identifica cu nimic. Stai golit. Şi continuă să cauţi.

Şi spune-i minţii sau acelei puteri: „Oricând vei dori... voi fi aici!”

Nu îi mulţumi minţii: „Oh, mulţumesc, minte!” Nu îngenunchea în faţa minţii în acest mod. Eşti aici ca să transcenzi influenţa ei şi autoritatea ei aparentă, descoperind autoritatea naturală a Sinelui.

Deci ăsta e un mod practic.

Dacă poţi merge direct în starea de Seninătate, e şi mai bine! Mai bine! Atunci nu mai trebuie să faci nicio investigaţie interioară. Păstrează-ţi interogaţiile pentru un moment cu adevărat important.

Pe măsură ce te obişnuieşti cu spaţiul Seninătăţii, la un moment dat nu va trebui să-ţi aminteşti [de ea] deloc. Nu va mai cere nicio practică. Va deveni climatul tău natural. Orice s-ar întâmpla.

Cum v-am dat exemplul mai devreme... Dacă ai o gripă timp de 3 săptămâni, orice ai face în acel timp se va întâmpla în starea de gripă. Ori că faci duş, ori că vorbeşti la telefon, ori că scrii un email, ori la supermarket, ori la toaletă, orice faci eşti în starea de gripă, care pătrunde totul.

În acelaşi fel, orice apare în tine, orice acţiune care se petrece, chiar şi percepţiile tale au loc în starea de Seninătate. Înţelegeţi asta, nu-i aşa?!

Devine aşa de natural pentru tine.

Nu discuta asta cu nimeni. Nu încă. Doar fii loial stării. Nu e ceva personal. E ceva mai măreţ decât orice persoană. Te întorci în starea ta originală. Şi este o întoarcere Acasă încântătoare. Este o redescoperire extrem de dătătoare de putere. Continuă să stai în ea.

Din când în când, mintea va veni, ceva se poate întâmpla, orice lucru banal, iar mintea îl va pretinde pentru ea. Sau tu vei zice: „O, este iarăşi mintea”. Câteodată, chiar tu faci mintea. Uneori, mintea nu are niciun amestec.

„- O, mintea mea!” „- M-ai chemat?”

Deci obişnuieşte-te să nu spui mereu „mintea mea, mintea mea”. Tu nu ai o minte. E doar precum aerul, aerul universal. Îl respiri... şi spui „respiraţia mea”. Huuu. Unde e respiraţia? O poţi găsi?

Deci e doar obişnuinţă, e doar cultura omenească, modul cum funcţionează limba, cum funcţionează dualitatea. E atât de simplu.

Toate astea vor începe să devină tot mai uşoare. Pentru că cea mai grea experienţă pe care o poţi avea în viaţă este să experimentezi viaţa ca persoană.

Eu simt că lumea, regnul uman suferă de otrava persoanei. Prea multă persoană, personalitate, tu, eu, nu-mi place asta, nu-mi place aia.

Seninătatea nu este aşa. Din Seninătate vine Iubirea universală. Nu face nicio distincţie, nu are tipic, aşa cum cerul nu are nori favoriţi. Seninătatea nu are vreun mod favorit, gânduri favorite, fel de a fi preferat. Face totul divin.

27-09-2018

https://www.youtube.com/watch?v=c9GeWFYDBtg

Peter Fenner – Starea de conştiinţă non-duală

– Cum de ştie cineva că experimentează conştiinţa non-duală?

– Pentru că este simultan undeva şi nicăieri în acelaşi timp. Simplu.

– Ceea ce-i altceva decât atunci când ai febră mare.

– Da. Atunci nu ştii unde te afli. Sau eşti confuz. Dar când eşti într-o stare de conştiinţă non-duală este o experienţă foarte intensă şi foarte clară. Ştii exact unde te afli. Eu ştiu exact unde mă aflu acum: sunt aici, cu tine în această cameră, ştiu cum sunt îmbrăcat şi te pot aprecia. Dar în acelaşi timp, sunt nicăieri. În acelaşi timp, dacă mă întreb unde sunt sau ce-i asta, nu există „asta”.

– Deci nu-i aşa, folosind o metaforă simplă: „Iată-mă!” gândind din capsula ego-ului meu; iar dincolo este un balon mai mare, Mintea cea mare, la perspectiva căreia aş putea cumva să ajung şi să mă privesc de acolo.

– Nu.

– Deci e greşit...

– Pentru că mintea necondiţionată nu e nicăieri. Nu putem spune că e afară, nu e mai mare, nu e mai mică. Nu are niciun cadru de referinţă. Nu există niciun mod de a te gândi la ea.

– Nu există.

– Există neexistând. Aşa există ea. Ea există prin faptul de a nu exista.

– Deci este tot ceea ce nu există?

– Nu. Nu putem spune că e tot ce nu există. Este acel lucru care nu poate niciodată să existe. Aşa există ea.

– E tare greu de înţeles.

– Nu putem să o înţelegem. Nu o vei înţelege niciodată.

– Chiar aşa?

– Şi nimeni, niciodată nu a înţeles-o. Nimeni nu o va înţelege vreodată. Niciodată. Pentru că nu este un obiect al cunoaşterii. Nu poate fi înţeleasă. Când tradiţiile vorbesc despre cunoaştere non-conceptuală sau înţelepciune fără conţinut, la asta se referă. Vorbesc despre ceva ce n-a fost niciodată şi nu va fi niciodată înţeles, pentru că este dincolo de ceea ce poate fi cunoscut, pentru că e dincolo de minte. Despre asta vorbesc ei.

Ei vorbesc despre ACEASTĂ experienţă. Şi când spui ACEASTĂ experienţă, nu te poţi gândi la ea. Este ASTA. 100% prezentă. Se întâmplă totalmente. E indestructibilă.

De ce este indestructibilă? Pentru că nu e condiţionată, nu e un fenomen. E indestructibilă. De fapt, e dincolo de distrugere. Nu poate deveni mai bună, nu poate deveni mai rea, căci nu este un lucru. Nu poate fi amplificată, nu poate fi mărită, nu poate fi micşorată.

– Nu poate fi manipulată.

– Nu poate fi manipulată.

10-08-2015

https://www.youtube.com/watch?v=CTwpJyxDxiU

– Vorbim cu Peter Fenner, aici în Vancouver, în partea a doua a conversaţiei noastre... Deci, nu trebuie să facem nimic...

– Cu ce?

– Cu orice.

– Nu prea înţeleg întrebarea, fiindcă în acest moment nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Ceea ce noi facem (la Radiant Mind) este să descoperim o stare de conştiinţă în care e practic imposibil să creăm probleme. Asta se petrece.

Există multe straturi sau nivele diferite ale conştiinţei. Când ne identificăm cu stări de conştiinţă foarte condiţionate, ne raportăm la realitate în termeni de ataşament şi aversiune: "Vreau să se întâmple asta, e fantastic, vreau să continue!". Sau respingem lucrurile: "E teribil, nu suport asta, vreau ca asta să se schimbe imediat!". Asta se petrece la nivelul obişnuit al conştiinţei.

Ce facem noi (la Radiant Mind) e să cultivăm o stare mai rafinată ori să dobândim accesul la stări mai rafinate de conştiinţă.

Când ne deschidem spre o stare de conştiinţă necondiţionată, nu putem crea o problemă, ne este imposibil. Nu ne putem mobiliza energia ca să acţionăm corect sau greşit. Iar, într-un fel, asta este definiţia conştiinţei non-duale: A merge dincolo de abilitatea sau nevoia de a acţiona corect sau greşit.

– Super! Da. Da, asta clarifică... Mai am o întrebare.

– Te rog!

– Are de a face cu credinţa, credinţele oamenilor. Acest tip de muncă spirituală pe care o faceţi ajută credinţei oamenilor? Ce se întâmplă cu credinţa, credinţele şi ideile lor în această muncă?

– Într-un fel, totul continuă ca mai înainte, deoarece condiţionarea noastră continuă. Continuăm să gândim şi să simţim. Dar ce se întâmplă este că nu mai credem în gândurile noastre aşa cum credeam de obicei.

Interesant în privinţa gândurilor noastre este că gândim ceva şi ne vine aşa de uşor să credem ceea ce gândim. Gândim într-o manieră teribil

de convingătoare pentru noi. Gândim: „asta nu ar trebuie să mi se întâmple”, şi o credem.

Deci când ne deschidem în non-dualitate, e posibil să apară aceleaşi gânduri, dar nu le mai credem neapărat. Ele doar trec prin noi ca o funcţie a condiţionării noastre. Şi fiind conectaţi cu spaţiul deschis liber, nu ne mai identificăm cu gândurile noastre.

– Deci problema e identificarea cu gândurile şi percepţiile?

– E identificarea, dar chiar mai mult decât atât, fiindcă în tradiţiile non-dualiste, noi nu presupunem că, deoarece gândim că existăm, asta înseamnă că şi existăm. Nu presupunem că, deoarece gândim "mie, eu, al meu, tu, al tău" de mii şi mii de ori pe zi, înseamnă că există un "Eu", că există un "Mine".

Una din tehnicile care vizează întrebarea ta e să folosim întrebarea "Cine sunt eu?". O formă tradiţională de interogaţie, pe care o găsim nu doar în non-dualismul buddhist, ci şi în cel hindus.

Deci căutăm CINE experimentează tot ce este trăit, CINE este cel ce gândeşte, CINE este cel ce simte. Şi privind astfel, este interesant ce se petrece: Nu ne putem găsi pe noi înşine.

Dacă încerc să aflu CINE vorbeşte cu tine în acest moment, desigur, există nişte cuvinte, apare o conştientizare a lor... Dar dacă încerc să aflu CINE vorbeşte sau CINE este conştient de ce se petrece aici în acest moment, nu mă pot găsi pe mine.

Mă deschid într-un mod care include tot ce există. Nu găsesc limita dintre mine şi lume. Nu găsesc un hotar între interior şi exterior, în sensul în care eu sau noi devenim fără centru. Nu putem găsi un centru. Iar acea stare fără centru include tot ce există.

– E foarte frumos! Maclone deseori cita filosofii medievali care spuneau că Dumnezeu este o entitate cu centrul pretutindeni şi circumferinţa nicăieri. E similar, e exact aceeaşi idee exprimată în alt limbaj, nu?

– Este.

– Spuneţi "fără centru", ei spun "centre pretutindeni".

– Da, sau centre infinite.

– Totul este conştiinţă dincolo de limitările noastre, oricum le-am numi.

– Da.

– Deci transmiteţi această învăţătură prin cuvinte, prin muncă experienţială? Cum lucraţi?

– Este experienţială, munca se desfăşoară ca un dialog contemplativ. Starea este contemplativă, e foarte organică şi blândă. Deseori intrăm în

stări de meditaţie naturală, adică meditaţia începe nu dintr-o intenţie, nu e ceva ce pregătim, ci doar apare natural, cu un sentiment al deschiderii, seninătate adâncă, binecuvântare. Este meditaţia naturală care apare atunci când nu mai încercăm să ajungem undeva.

Deci nu ne mai implicăm în proiectul de a gândi că lucrurile au deficienţe, că lucrurile trebuie să fie altfel şi că trebuie să facem ceva.

Deci, într-un fel, prin ceea ce facem la Radiant Mind, noi desfiinţăm Calea spirituală. Sună ciudat, dar noi desfiinţăm Calea, ceea ce ne permite să fim la capătul Căii. Când desfiinţăm Calea, practic, nu mai putem spune unde suntem. Nu mai avem nevoie să spunem unde ne aflăm.

Ce putem spune este că nu avem unde merge mai departe, că nu mai suntem pe Cale. Putem spune că am ajuns la capătul Căii, fiindcă e imposibil să mai facem încă un pas.

Dacă am gândi: "pot face asta mai bine, pot îmbunătăţi asta cumva?", nu are sens, este imposibil. Nu mai putem atrage un astfel de gând.

"Cum să facem asta mai bine? Cum putem îmbunătăţi asta? Putem diminua asta?" Nu, nu putem... Şi asta semnalează că ne aflăm în starea de conştiinţă non-duală.

– Mulţumesc!

– Mulţumesc!

09-04-2019

https://www.youtube.com/watch?v=GzWCpu7aq6g

Craig Holliday: Iluminare, prin abandonarea ego-ului la disperare

Îmi amintesc, se întâmpla cam acum 10 ani... Era o perioadă crucială în viaţa mea, un dezastru. Mă zbăteam inutil. Încercam să urmez şcoala masterală, eram în mijlocul divorţului... Creşteam doi copii de unul singur, fiind abia divorţat. De asemenea, pornisem o afacere. În acelaşi timp, munceam pentru învăţătorul meu spiritual. Construiam o nouă clădire pentru retreat la centrul de acolo. Toate astea se întâmplau în viaţa mea. Şi încă ceva. Îmi refăceam casa, care era un dezastru total.

Aveam o senzaţie de mare presiune, încercând să fac faţă la toate, toţi aceşti factori diferiţi, să-i ţin sub control.

Într-o zi, fiica mea, era cu mine:

- Tati, poţi să-mi faci un pahar cu limonadă?

- Sigur, scumpa mea!

În acelaşi timp, primesc un telefon de la fosta nevastă, care mă informează că vine imediat să ia copii, ca să meargă, împreună cu prietenul ei, să se distreze. Îmi amintesc că ţineam vasul cu limonadă şi am început să tremur, încercând să torn fiicei mele limonada în pahar.

Apare fosta soţie. Fiica şi fiul meu, amândoi ies pe uşă:

- Gata, tată, nu mai avem nevoie de limonadă!

Am scăpat limonada din mână, tot vasul s-a scurs pe masă. Şi ceva s-a rupt în mine. Un moment ridicol de dureros. Ego-ul meu înţelegea: nu reuşesc să fac faţă, nu pot controla situaţiile din viaţa mea.

Ceva mi s-a rupt în interior şi am căzut în genunchi. Iar vasul cu limonadă roz pe care îl scăpasem se scurgea de pe masă pe podea. Şi, efectiv, m-am întins pe jos, genunchii nu mă mai ţineau. Şi au început să iasă din mine lacrimi nestăpânite. 20 - 30 de ani de tristeţe au început să ţâşnească din mine. Plângeam cu convulsii, icneam, îmi curgea nasul, zăceam în acea limonadă.

Asta a durat cam o oră şi jumătate de plânset intens. Din adâncul inimii, a ieşit o voce: „Mă predau, renunţ! Tu eşti şeful, Doamne! Nu mai pot. E lumea ta, preia tu conducerea vieţii mele!”

Şi a apărut un sentiment de uşurare totală. Corpul îmi tremura, după ani în care se acumulase presiune, karmă, acum se elibera. O oră şi jumătate în acea stare, ţipând către Dumnezeu: „Nu mai pot!”, acceptând înfrângerea totală.

Deodată, o schimbare s-a petrecut în fiinţa mea. Din mine a ieşit un râs isteric, râdeam din toţi muşchii. Mi-am şi întins un muşchi

abdominal, de tare ce râdeam. Deci am trecut de la o tristeţe devastatoare la acest râs dumnezeiesc, nestăpânit. Dintr-o dată, parcă pierdusem 10 milioane de kilograme, care căzuseră de pe conştiinţa mea, ieşiseră din fiinţa mea, iar ego-ul se sfărâmase în bucăţi.

Ego-ul e acea forţă psihologică din noi care încearcă mereu să controleze totul. Mereu încearcă să nu lase viaţa să ne-o ia înainte. Atunci, chestia asta din mine s-a rupt.

Şi iată-mă! Am rămas în acel imens gol expansionat, o imensă întindere de libertate. În orice direcţie priveam, vedeam spaţiu, de parcă mintea mi se sfărâmase. În loc să fie chestia aia micuţă din cap, mintea îmi devenise cât cerul. Aveam un sentiment de unitate absolută cu podeaua, cu limonada, cu mobila de bucătărie, cu tavanul.

La un moment dat, am simţit un sentiment absolut al frumuseţii peste tot în jur. O asemenea intimitate, unitate, a răsărit din acea experienţă de eşec total.

S-a întâmplat un lucru amuzant. M-am ridicat, cam după patru ore de stat întins pe podea. M-am uitat la mine în oglinda de la baie: arătam ca o epavă, şiroaie de lacrimi, urme de sare pe obraji, părul dezordonat. M-am uitat în oglindă parcă pentru prima oară. O, Doamne! Aveam un sentiment de frumuseţe absolută, doar privindu-mă, de parcă mă vedeam pentru prima oară.

Mă uitam prin casă, parcă o vedeam pentru prima oară. Apoi m-am împleticit până afară. Şi tot aşa, mă simţeam vast precum cerul. Era o intimitate copleşitoare cu copacii, solul, pământul, maşinile, trotuarul. Oamenii care treceau parcă străbăteau spaţiul conştiinţei mele.

Deci am ieşit, mă împleticeam pe stradă, tot ce priveam era plin de o Iubire totală, Unitate totală, un sentiment total de beatitudine şi frumuseţe. Era ceva foarte profund.

Şi de atunci, viaţa mea nu a mai fost aceeaşi. Ceea ce credeam eu că sunt nu a mai fost la fel, ceva s-a schimbat radical în interiorul meu.

Cum ştiţi unii dintre voi, mai apoi au mai urmat şi alte Treziri, care m-au ajutat să integrez acea experienţă de imensitate, spaţialitate şi dragoste într-un mod mai profund lăuntric. După acel moment, am ştiut că nu mă mai pot întoarce la felul cum eram înainte. Nu mai puteam crede pe de-a-ntregul acea idee a minţii că noi putem controla viaţa, că ştim despre ce e vorba, că noi suntem făptuitorul. Nu mai puteam crede asta. A fost o mare uşurare interioară, o senzaţie că viaţa este bună, viaţa e absolut divină.

Şi o spun, deşi din acel moment, nu e adevărat că toate s-ar fi schimbat în viaţa mea. A trebuit să termin divorţul, să termin

redecorarea casei, să termin masterul. Am avut parte de multe provocări. Şi de multe ori, de-a lungul anilor, am greşit, atunci când am preluat gânduri străine şi am crezut în ele şi am făcut greşelile omeneşti pe care le facem când credem în ce ne spune mintea. Au fost perioade foarte dificile.

Dar, mai presus de orice, trecând prin toate, era prezentă acea senzaţie de unitate absolută, de dragoste absolută, de spaţialitate absolută şi, aş spune, de frumuseţe. O senzaţie minunată de frumuseţe, chiar de-a lungul unor experienţe dramatice.

Asta a fost... Mi se pare amuzant acum să împărtăşesc această amintire, fiindcă o uitasem, până când nişte prieteni mi-au spus să v-o povestesc.

18-12-2019

https://www.youtube.com/watch?v=Pm_Pdv5IxFI

Fred Davis – De ce nu te poţi trezi/retrezi spiritual

Salut la toată lumea! Ce bine că suntem împreună!

Hai să-ţi vorbesc despre cauza adevărată pentru care nu te poţi ilumina. Sau, dacă ai avut deja o experienţă de iluminare, nu ştii cum să o recapeţi.

Primul lucru este că nu există noţiunea de "a deţine" (iluminarea). Poţi doar a o trăi acum. Acum o am. Acum înţeleg că sunt Trezirea şi că orice lucru nu e diferit de mine, deşi toate aceste lucruri adunate nu mă egalează.

Deci acum sunt lucid, sunt treaz şi lucid. Ştiu cine sunt chiar acum. Dacă o întrebi pe Betsy: este Fred mereu treaz? Ar putea răspunde că da, e treaz de mulţi ani. Dar aceea nu este experienţa mea aici. Doar aşa pare din afară. Dar experienţa mea aici este că sunt treaz în acest moment. Şi asta-i tot ce se poate spune. Oricine nu poate spune decât că e treaz în acest moment.

Când te vei trezi vei înţelege de ce. Sau dacă eşti deja treaz observi de ce. Pentru că nu există decât acest moment. Nu există nimeni aici care să fie permanent treaz. Eu nu trăiesc în prezent. Deşi ai putea spune, privindu-mă din exterior şi analizându-mă, ai putea crede că acest agregat uman trăieşte uneori în acum.

Dar acest agregat nu trăieşte niciodată în acum. Eu, Trezirea, sunt acum-ul. Voi, Trezirea, sunteţi acest Acum. Sunteţi acest Acum, cât se poate de concret. Acest moment, această ivire, acest conţinut, conţinutul acestei iviri a clipei eşti Tu şi încă mai mult.

Dar nu o să mergem atât de profund deocamdată.

Problema este că cel care încearcă din răsputeri să obţină asta, iar eu am multă experienţă în încercarea de a obţine, pentru că am căutat timp de 24 de ani... Deci nu am priceput prea repede. M-am împiedicat şi am căzut...

Şi am avut o trezire după 10 ani, dar a durat foarte puţin timp. Unele efecte au persistat, dar ego-ul a revenit imediat.

Cea mai mare schimbare apărută din asta a fost că m-am simţit torturat în următorii 14 ani, în sensul că ştiam că aflasem ceva, dar nu ştiam ce ştiam. Ştiam că parcă-L văzusem pe Dumnezeu sau ceva de genul ăsta, dar nu puteam reface acea experienţă. Nu o puteam recrea. Deci, la un nivel, mă simţeam chiar cumplit după acea primă experienţă de trezire.

Ce vă spun acuma este că a fost un moment de iluminare în 1992, dar nimeni nu a dobândit-o. Cineva a revendicat-o. Fred a pretins că a avut o iluminare şi dorea să afle şi lumea. Aşa că am început să mă îmbrac diferit, poate că se va observa. Aveam şi simboluri. Ce ridicol! Dar oricât am încercat, nu puteam face ca animalele să vină lângă mine sau ce mai făcea Sfântul Francisc (din Assisi). Oamenii nu observau că eu sunt treaz, poate tocmai din cauză că nu eram trezit.

Fusese o experienţă de Trezire. Dar este ceva complet diferit! O experienţă de trezire, aşa cum înţelegem azi, nu constituie Iluminarea. Iluminarea este, aşa cum discutăm azi, Iluminarea este ceea ce numim a rămâne în trăire, adică, poziţia ta de bază în viaţă este cea de trezire şi nu aceea de agregat, în cazul meu, ca Trezire, şi nu ca Fred.

Iar poziţia mea de bază s-a schimbat cu mult timp în urmă, recunoscându-mă ca fiind Trezirea trăind printr-un Fred. De fapt, nici nu există Fred, doar Trezirea trăind prin acest agregat, care agregat este compus din multe, multe tipare.

Aşa cum uraganul Harvey în Houston era acel uriaş model meteo rotund, cu toată acea desfăşurare dramatică de fulgere şi tunete, inundaţii, moarte, distrugere. Acolo era şi ochiul uraganului Harvey. Iar ochiul uraganului credea că este ochiul acestui model, acestei drame, acestei vremi. Mereu credeam că există un centru, ca centrul uraganului.

Şi într-un fel există, doar că e gol. Centrul uraganului nu e cel mai grozav model dintre toate, ci lipsa oricărui tipar. O lipsă de tipare. O vedem, o înţelegem şi o pierdem uite-aşa.

Văd asta mereu, fiindcă lucrez cu clienţii să o aducă înapoi până se stabilizează.

Deci motivul real pentru care nu o poţi dobândi sau adevărata cauză pentru care nu o poţi recăpăta este că acela care încearcă s-o dobândească înapoi nu a avut-o niciodată. Iar cel care încearcă să o obţină nu o poate face niciodată. Asta e învăţătura cea mai profundă pe care v-o pot da despre trezire şi trăire lucidă. Anume, Adevărul, să-i spunem aşa, Adevărul nu va fi niciodată înţeles de agregatul uman. Acest agregat nu se poate trezi. Nu are capacitatea de a se trezi. Nu are capacitatea de a face nimic de unul singur.

Dacă se retrage Prezenţa animatoare, corpul va cădea la pământ şi nici măcar nu se poate descompune de unul singur. Are nevoie de timp, vreme şi insecte. E complet paralizat, un cadavru umblător, fără a fi animat. Desigur, fără liberă voinţă nu există viaţă. Aceste cadavre nu pot face nimic singure. De asta le numesc agregate, fiindcă asta sunt: agregate.

Ăsta e un agregat de "Redbull", dar diferenţa e că acest agregat chiar conţine Redbull. Acesta este un agregat Fred, dar nu conţine niciun Fred. Conţine numai vid, atât. Şi, da, sunt învăţător spiritual şi beau Redbull. Ce ziceţi de asta?! E surprinzător că aceste agregate chiar sunt umane şi au calităţi umane. Dar să nu crezi nicio secundă că eşti doar om.

Îţi pot spune că nu eşti om. Nu pot spune că nu sunt om. De fapt, pot spune că nu sunt om, e adevărat. Nici tu nu eşti om, şi asta e adevărat. Dar nu contează, pentru că încă există aici experienţa vieţii ca om, experienţa vieţii ca Fred, deşi nu există niciun Fred. La fel cum tu experimentezi viaţa ca fiinţă umană.

Diferenţa este că cel care experimentează viaţa ca fiinţă umană nu este o fiinţă umană. Nici măcar nu este de pe planeta noastră. Nu e în lume. Nu aparţine lumii. Doar ESTE. Dar când spun că ESTE, nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta. ESTE, totul ESTE aşa cum ESTE, nu poate fi altfel decât este. Ştiu că sună pretenţios, dar e o mare profunzime în asta.

Există acolo un personaj, personajul acesta era cunoscut ca Fred. Încă e ştiut aşa de mulţi. Chiar şi eu l-aş numit Fred. Dar acest personaj nu este unul real.

Vorbesc cu clienţii mei şi devin confuzi. Oameni care au avut o trezire, îmi ştiu limbajul şi îmi spun: Personajul a făcut aşa şi pe dincolo. Dar asta nu e adevărat. Agregatul a făcut aşa şi pe dincolo. Ăsta e adevărul. Dar nu există niciun personaj. Este un personaj imaginar.

Trezesc oamenii 5-6 zile pe săptămână. Practic, în fiecare zi, fiecare zi. Chiar ştiu despre ce vorbesc aici. Nu cunosc pe altcineva care să-i trezească pe alţii în fiecare zi. Nu spun că n-o mai fac şi alţii, dar eu nu-i cunosc. Sunt în miezul problemei, cu sesiuni de lucru în fiecare zi. Şi încercăm să o obţinem, sau s-o recăpătăm sau să o clarificăm.

Dar adevărul e că nu vorbim niciodată despre ea. SUNTEM ea. Tu EŞTI aceasta. Aceea ce caută trezirea este tocmai Trezirea, asta nu se înţelege.

Tu crezi că există un Bob, o Susan, un Tom sau o Betty şi că tu cauţi conştientizarea sau cauţi experienţa unificării. Dar îţi spun că greşeşti, nu există niciun Tom sau Betty. Este o postură imaginată, pe care ai inventat-o tu. Nu e vina ta. Nu ai făcut-o tu, ci doar ai adoptat-o după ce părinţii te-au antrenat s-o faci. Şi ai avut multe ajutoare. Toţi prietenii, vecinii, profesorii tăi, toţi s-au băgat, toţi au făcut ce trebuiau să facă, nu-i nimic ciudat. Părinţii au avut responsabilitatea de a antrena un agregat să trăiască pe planetă. Iar pentru a trăi pe planetă, trebuie să încurajezi simţul separării. Pentru că aşa funcţionează relativitatea în interiorul relativităţii.

Dar legile relativităţii funcţionează numai în lumea relativităţii. Mai există un întreg alt univers, să-i spunem dimensiune, mai există o întreagă altă dimensiune. În ea se petrece un singur lucru.

Dar folosesc aceste cuvinte ca să vă învăţ, deci mergeţi unde vă indică degetul, daţi-i atenţie degetului.

Există o altă dimensiune pentru tine. Un singur lucru se petrece, care eşti chiar Tu. Dar o dimensiune a ta experimentează şi crede în relativitate. Înţeleg bine, am fost şi eu acolo timp de 50 de ani.

Există o altă dimensiune pe care am pătruns-o în 1992. Am văzut-o. E chiar aici. E cel mai uşor lucru din lume. Nici nu poţi vedea altceva. Dar nu poţi recunoaşte ce ESTE decât atunci când te trezeşti. Şi apoi, tot repeţi acest proces de recunoaştere şi nerecunoaştere. Nu poţi pleca nicăieri, se întâmplă un singur lucru, eşti doar Tu, asta eşti Tu, n-ai cum să ieşi din tine. Toate experienţele au loc ÎN TINE, zis într-un fel, ASUPRA TA, zis în alt fel. Dar putem spune cu siguranţă că ţi se ivesc Ţie. Asta-i sigur. Asta-i ceea ce EŞTI, orice ar fi aceea.

Ceea ce am descoperit a fost că nu exista un Fred. Fred Davis voia cu disperare să se trezească la adevărul universului. În schimb, Adevărul universului s-a trezit la ficţiunea unui Fred. Noi ne trezim la realitatea că personajul lipseşte. Şi dacă nu suntem atenţi, imediat ne întoarcem, ego-ul intră pe uşa din spate şi începem să vorbim despre personajul nostru.

Cine vorbeşte despre el? Chiar personajul nostru vorbeşte. Este o situaţie imaginară că ar avea loc o Trezire.

Eu nu lucrez cu clienţii zilnic. Doar pare din exterior că lucrez cu oameni în fiecare zi. Pare că-mi trimit bani prin PayPal, că avem sesiuni private prin Zoom. Dar nimic din astea nu e adevărat. Eu lucrez cu Mine. Doar cu asta pot lucra. Lucrez cu Mine, cu Unicul. Cum aş putea să n-o fac? Sunt Unul. Fiind Unicul, nu pot fi în afara lui Unul. Iar Unul este, de asemenea, o perspectivă. Dar nu vom merge până acolo astăzi.

Ce poţi spune chiar acum este că există un simţ al Fiinţei. Îţi pot spune că am sentimentul că SUNT. Ştiu că toţi nondualiştii spun că EI SUNT, dar eu nu pot s-o spun. Nu pot spune nici că eu nu sunt. Dar nu pot spune că EU SUNT pentru că ce "SUNT" (trebuie să folosesc acest cuvânt, dar în alt sens) este dincolo de a fi sau a nu fi, dincolo de existenţă şi non-existenţă dincolo de aceste contrarii.

Atâta timp cât insişti să crezi că există un tu, adică un om, un Fred, un Tom, o Carol, o Sue, asta nu te va duce nicăieri.

Acum un an am avut o sesiune de Trezire cu un tip foarte inteligent, exact aşa cum am zilnic cu clienţii. Toţi cei cu care lucrez au un creier mare, altfel nu ar apela la mine, nu ar fi atraşi pe această cale. Ar putea fi

atraşi spre Bhakti (devoţiune) sau Legea atracţiei. Unii cu creiere dezvoltate poate că le fac şi pe astea, de ce nu... Creierele mari vor găsi o altă cale, ca şi cei fără creiere mari. Dar toţi cei care vin aici au creiere mari. Nu mă refer la nivelul de educaţie universitară, deşi mulţi de aici au nivel universitar, lista mea e plină de specialişti de la MIT. Procentul printre clienţii mei e mai mare decât procentul de absolvenţi de la MIT din America. Nu ştiu prea multe despre MIT, decât că toţi cei care merg acolo sunt mai deştepţi decât mine.

Şi aceste creiere mari vor să înţeleagă. Vă rog, priviţi! Acest creier cântăreşte cam 2 kilograme, 2 kilograme! Îl poţi ţine în palmă, cum fac eu. Iar chestia asta chiar crede că poate înţelege TOTUL dincolo de el, întregul univers! Este sigur că poate şti totul. Şi mai avea nevoie de această ultimă fărâmă de informaţie de la un Fred Davis sau alt învăţător, ca să pună ultima piesă de puzzle la locul ei şi să se audă, ca la păcănelele din Las Vegas, când câştigi potul cel mare. Acum ştiu! Acum am priceput!

Am primit un email de la un tip zilele trecute, într-un fel e trist, dar aşa stau lucrurile, fiindcă nu vreau să frâng inima nimănui. E un tip de treabă, m-am întâlnit cu el şi mi-a scris să-mi spună că, în sfârşit, nu-i pasă ce spun alţii. A obţinut-o! Pentru mine, a fost ca o declaraţie că încă nu a obţinut-o. E pe cale şi chiar este, dar tot nu a căpătat-o. Când îmi vorbea, credea că o obţinuse. Nu mă asculta. Nu putea primi instrucţiuni, fiindcă credea că deja a obţinut-o.

E un lucru mai obişnuit decât credeţi. Nu te pot duce într-un loc nou dacă crezi că eşti deja acolo. Nimeni nu poate, vorbesc din propria experienţă, dar nu mă aştept nici de la alţi învăţători s-o poată face.

Tipul ăsta, brainiacul cu care m-am întâlnit este psiholog, un tip plăcut şi minuţios, european. Am avut o şedinţă de Trezire şi nu s-a prins. Apoi, câteva zile mai târziu a apărut în satsang şi pentru că nu s-a prins în şedinţa de trezire, i-am oferit a doua încercare în satsang, live, cu alţii asistând. Şi l-am cam torturat, de fapt, voiam să-l ajut să se trezească. Dar tot nu s-a prins.

L-am înţeles... Amuzant este că toţi ceilalţi din camera virtuală s-au prins, în afară de el. Mulţi dintre ei erau deja treziţi, dar au simţit ceva proaspăt. Pentru că ai fi putut rata ce indicam eu dacă nu puteai simţi. Şi el a simţit ceva. N-am mai auzit nimic de la el de un an, nici nu cred că voi mai auzi vreodată. Am fost surprins şi mulţumit şi mândru de el că doreşte să suie din nou în arenă. Mulţi n-ar mai face-o. Ăsta e un tip care chiar vrea să se trezească. A luat o şedinţă, apoi la satsang. Dar s-a întors, persevereaza.

E ca atunci când vrei să te laşi de fumat. Eu nu m-am lăsat de prima dată, ci de mii de ori. Şi până la urmă, a mers. Acum 15 ani, eram fumător înrăit, eram dependent de nicotină în acelaşi fel cum eram dependent de Separare, la fel cum eram dependent să cred în gândurile mele.

Gândurile nu sunt ceva rău, dragii mei. Nu trebuie să vă liniştiţi mintea. Gândurile nu sunt ceva rău, dragii mei. Nu sunt împotriva liniştirii minţii, este un plus, dar să nu credeţi că e necesar.

Eram al dracului de nebun în 2006, când s-a petrecut Trezirea aici. Absolut nebun, omul se ambala... Deci să nu credeţi... Toate chestiile pe care le-aţi auzit sunt doar chestii auzite. Se întâmplă uneori în acest fel, funcţionează aşa şi e minunat.

Dar cum rămâne cu noi?! Ce facem dacă nu merge aşa în cazul nostru?! Nu îmi pasă decât de ceea ce funcţionează pentru noi. Ăsta-i adevărul. Ce merge pentru noi? Nu-mi pasă cum funcţionează. Nu-mi pasă de ce funcţionează. Nu-mi pasă dacă se potriveşte cu filosofia Advaita sau tradiţia Zen sau Sfântul Francisc ori misticii creştini. Nu-mi pasă de astea. Chiar nu-mi pasă. Mă interesează doar ce funcţionează.

Nu-mi pasă în ce sistem te duci, „Un Curs de Miracole", la fel. O să vorbesc despre „Un Curs de Miracole" la un moment dat, o să fac un video sau o postare sau amândouă, pentru că e o învăţătură nonduală consistentă.

Dar nu-mi pasă dacă te duci acolo sau la altă mare tradiţie, buddhism sau oricare altă tradiţie nondualistă. Au în ele şi material de umplutură, nu intenţionat. Doar că nu poate fi evitat, din moment ce iei tot pachetul.

Am trezit pe cineva ieri, un tip drăguţ, şi vom mai colabora, e un mare fan al „Cursului de Miracole", şi asta e minunat, n-am nicio problemă cu asta, şi eu l-am studiat 2 ani. Dar mi-a spus că e singura învăţătură pe care a găsit-o, cel puţin pe gustul lui, care prezintă un întreg pachet. Cum şi de ce se întâmplă totul, ce putem face noi, toate astea.

Vreau să vă spun că încă nu am descoperit niciun „pachet", nicio religie sau mare mişcare spirituală care să nu fie imperfectă. Dacă aş veni cu o tradiţie universal-valabilă despre cum stau lucrurile şi că numai aşa trebuie să fie, eu am adevărul, tu nu-l ai, asta nu ar fi corect. Ar fi eronat.

Şi ne ataşăm de aceste greşeli în mod automat. Nu ştiu de ce, e un dat omenesc să ne ataşăm de greşeli. Aş putea citi orice scriptură oficială, aş zice orice corp principal de scriptură, nu neapărat un citat dintr-o scriptură, nu neapărat orice bucată dintr-o scriptură. Dar aş putea cita din orice corp principal de scriptură şi ţi-aş putea spune adevărul despre

ea, anume că Adevărul e acolo, în ea, absolut, dar nu e acolo în formă pură. Nu e.

Tocmai de asta nu vă aduc un nou... pachet. Doar înlătur pachetul pe care îl ai deja. Ca să vezi adevărul, iar apoi te poţi întoarce înapoi la pachetul tău. Dar vei reveni din poziţia Cunoscătorului. Vei Cunoaşte ce ESTE şi ce NU ESTE. E cu totul altceva.

Vei înţelege calea creştină mult mai profund când te trezeşti. Oricare ar fi tradiţia ce o reprezint, oamenii cred că e Advaita, dar eu nu ştiu ce este, sunt termeni de marketing, după mine, Nondualitatea este un termen de marketing, Advaita la fel. Mă plasează în curentul pe care oamenii îl identifică în ceea ce fac eu. Dar eu nu ştiu ce fac.

Adevărul este că eu SIMT că SUNT, dar nu ştiu CE sunt, habar n-am. Nu ştiu CE SUNT şi nu ştiu ce se petrece aici, habar n-am. Dar observ că nu mă cert cu CE ESTE. Orice ar fi CEEA ce se petrece aici. Fiindcă CE se petrece nu e altceva decât EU şi de ce să mă cert cu Mine însumi?!

Personajul este imaginar, dar este extraordinar de puternic. Fred, Barbara, Betty vor acel pachet. Vor să-l ţină în braţe, să-l apuce bine.

Îmi place să-mi privesc învăţătura aşa: Elevii mei sunt precum astronauţii. Ai ieşit din Staţia Spaţială legat cu cordonul de siguranţă şi te minunezi, e fantastic! Vidul, toate alea... Apoi te tragi de sfoară ca să ajungi înapoi pe Staţia Spaţială şi să te prindă o mână de prieten, să te orienteze în realitatea de aici, orice ar fi ea. Te apropii de Staţia Spaţială, eu întind mâna să te trag la bord. Îmi apuci mâna, iar eu te împing înapoi, înapoi în spaţiul liber al Trezirii.

Aici nu sunt mânere de ajutor. Desigur, când ai înţeles profund, există o mare mângâiere în această învăţătură. Este suprema mângâiere, fiindcă e starea ta naturală. E suprema bucurie această stare naturală.

N-aş putea spune că îţi vorbesc DIN ea. De fapt, starea naturală e CEA care vorbeşte acum, folosind acest agregat pentru a vorbi. Pentru că ce vedem este VISAREA.

Dar visul primordial nu e că ăsta ar fi visul lui Fred şi Susan, în care lucrurile n-ar merge cum vrem şi că ar trebui să vă manipulăm ca să ne fie nouă bine. Visul primordial este că Eu, Trezirea, până voi înceta s-o fac, cred că sunt un Fred sau o Susan sau un Bob. Aceste agregate sunt doar...

Dragă Dumnezeule, dragă Trezire! Asta e casca ta virtuală. Iar misiunea Ta, dacă ai fi pus în situaţia de a o accepta, e să-ţi pui chestia asta pe Tine. Îţi pui mânuşile virtuale. Misiunea ta este să trăieşti în această VISARE prin intermediul avatarului tău.

Acesta este un avatar. E un agregat cu simţuri al Trezirii. E un dispozitiv de experimentare de-al Trezirii. Dar şi dispozitivul însuşi experimentează, de asemenea. Nu spun experienţă, ci experimentare.

O spun mai rar, propoziţia completă: În realitate, există doar actul experimentării, experimentarea. Experimentarea. Acesta e adevărul.

Când te vei trezi sau te vei retrezi, când o vei obţine sau o vei recăpăta, nu vei observa că priveşti DIN Conştiinţă în timp ce cauţi Conştiinţa. Dar chiar asta se petrece acum cu tine. Te afli în Unitate şi cauţi Unitatea. Şi de-asta nu O poţi găsi. Nu recunoşti că deja eşti ACEEA. Nu eşti ÎN el, eşti EL. Acesta e ACELA. Tu eşti ACELA. Noi suntem exact ACELAŞI. Arătăm diferit, dar suntem ACELAŞI lucru.

Oamenii vor să-i ajut să înţeleagă. La naiba, nici eu nu pricep, chiar nu pricep. Nu înţeleg, nu poate fi înţeles! Asta e o părticică foarte mică şi nu poate conţine Întregul. Nu poţi folosi ăsta [creierul] să deţii Trezirea. E imposibil

Dar poţi folosi ăsta ca un instrument ca să observi Trezirea. Poţi să ajungi să vezi ASTA! Despre ASTA vorbeau. ASTA e ASTA.

Habar n-aveam că arată aşa. Credeam că arată altfel. Dar nu ştiu de ce credeam asta, fiindcă nu există nimic altceva decât Unicul.

Deci problema este că tu eşti Unicul, dar întinzi mâna spre altceva. Şi e o situaţie dificilă pentru Unicul, fiindcă nu mai există nimic altceva.

Vă iubesc! Mulţumesc că aţi fost cu mine. Vizitaţi-mă la awakeningclaritynow.com. Am podcast-uri, multe video-uri.

Nu e nimeni aici. Niciun învăţător, aici. Observaţi asta. Nu e loc pentru profesor, nici pentru elev. E loc numai pentru învăţătură. Şi nu e a mea. E învăţătura Ta. Învăţătura Ta. Nu există niciun eu aici. Deci trebuie să fie a Ta. E învăţătura Ta.

Ţi-ai lăsat-o singur, ca un ceas cu alarmă în vis. Apoi ai adus un tip fictiv şi l-ai făcut purtătorul tău de cuvânt. Doar atâta văd.

Dar avem ce avem. Pe-ăsta îl ai. Sper că îl poţi folosi.

26-12-2019

https://www.youtube.com/watch?v=ffXc8WBLj30

Lisa Cairns –Iluminare cu parfum de iubire pură

Aproape că-mi vine să spun că îmi pare rău că nu vă pot oferi nicio speranţă. Înţeleg cât de inconfortabilă este suferinţa. Oamenii vor cu disperare să le spun: „În această situaţie trebuie să faci 10 mantre, plimbare în jurul casei în meditaţie tăcută, trebuie să ajuţi oamenii, trebuie să...". Nimic din astea nu te va scoate din suferinţă.

Pentru că parte a suferinţei este încercarea de a ieşi din ea. A vrea să ieşi din suferinţă e o parte a ei. Când eşti fericit, nu încerci niciodată să eviţi nimic. Nu vrei niciodată altceva. Asta-i diferenţa dintre fericire şi tristeţe. Deci când eşti fericit nu ai acea senzaţie.

Suferinţa vine mereu cu senzaţia: „Scoate-mă din asta, scoate-mă din asta!". Fie că este o situaţie exterioară, fie că este o emoţie interioară, orice ar fi.

Unii cred că încercarea de a scăpa de suferinţă e un fel de adevăr: eu în căutarea adevărului, că ar ajuta la rezolvare, că ar fi un element bun sau care te va scoate din confuzia minţii. Dar de fiecare dată când vei încerca să scapi de suferinţă, de orice, aceea este suferinţa. Asta e!

Şi e un mesaj brutal... Nu sunt un învăţător. Există învăţători. Am avut un învăţător. E în regulă... Dar eu nu sunt un învăţător. Nu primesc elevi. Nu mai primesc oameni să-i ajut. De ce? Pentru că nu mai văd aici nicio Lisa care să aibă nevoie de ajutor. Dacă aş vedea că aici este o Lisa ce trebuie ajutată, dacă aş avea senzaţia că există suferinţă sau cineva aici, atunci aş proiecta această senzaţie în exterior şi aş vedea-o în ceilalţi, că unii ar avea nevoie de ajutor. Dar eu nu văd asta. Văd că toţi sunt eliberaţi

Uneori, aproape că mă surprinde când ei îmi spun că suferă. Sună ciudat. Stau cu cineva care zâmbeşte şi râde şi apoi îmi spune că suferă şi asta mă ia prin surprindere.

Întotdeauna sunt gata ca tu să fii fericit. În logica eului separat, oamenii mereu vor să-i facă pe ceilalţi să fie cineva, să joace un rol. Eu doar sunt gata mereu ca tu să fii fericit. Când există „eu şi celălalt", ei aşteaptă de la tine să joci un rol. Tu te percepi pe tine ca fiind „cineva", iar alt „cineva" vrea de la tine să joci un rol. Ceea ce-i tocmai opusul fericirii.

Prietenul meu a murit recent. L-am ajutat în procesul morţii, un ajutor fizic şi spiritual. Nu ştiam că asta se întâmpla în acel moment. Noi vorbeam doar despre fericire. De fapt, a fost un proces frumos de privit.

Trist şi dureros pe alocuri. În povestea lui, viaţa a trebuit să-i ia totul, pentru ca el să se găsească pe Sine. La sfârşit, tot ce putea să mai mişte era gura. Avea tumoare pe creier, nu-şi mai putea mişca nimic. Încet, încet, viaţa i le-a luat pe toate. La început, s-a luptat, încercând să păstreze tot ce pierdea. Apoi, pe măsură ce discutam tot mai mult că asta e Viaţa şi tot de ceea ce ne agăţăm ne produce suferinţă, s-a simţit uşurat, şi pe măsură ce i se tot lua din ce avea, simţea tot mai multă alinare. Pentru că nu i se mai permitea să se identifice cu ele, cu corpul său, cu partea sa fizică. Veneau la el oameni şi se simţeau jenaţi când îl vedeau cum se micşorează tot mai mult şi mai mult.

Dar în mine asta nu s-a putut petrece. Nu am văzut că pierderea trupului era un lucru rău pentru el, ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple. Pentru că eu nu-mi văd trupul ca fiind Cine sunt eu, trupul meu ca fiind fericirea. De aceea, nu puteam proiecta asupra lui acea idee, că pierderea trupului său ar fi însemnat nefericire.

Şi am avut dreptate. I-am tot spus-o iar şi iar, iar în final mi-a spus: „Fericirea mea nu este trupul meu, trupul nu e Cine sunt eu. Nu simt nevoia să mă pot mişca, să privesc (îşi pierduse vederea) ca să fiu fericit. Pot fi fericit fără nimic.” Şi lui chiar că nu-i mai rămăsese nimic. Putea vorbi în ultimele 12 ore doar în şoaptă. Şi era uimitor să priveşti.

El şi-a găsit fericirea singur în ceea ce mulţi ar descrie drept iad. Acolo a găsit el raiul. A fost frumos. Mă emoţionează vorbind despre asta. Mulţi oameni nu ştiau asta, deşi mulţi au fost surprinşi de modul cum s-a descurcat. Nu s-a plâns niciodată, nu a arătat niciodată frică. Oamenii erau uimiţi de asta. Dar eu ştiu că a murit în pace. Nu trupul, El a murit în pace. Nici măcar nu spun că el a murit în pace. El era pacea, el era raiul, deşi corpul arăta ca dracul. El era raiul.

Şi când am spus că l-am ajutat spiritual în procesul morţii, în acel moment nu mi-am dat seama că asta făceam. Nici nu mă gândeam că acest mecanism minte-corp era folosit ca să-l ghideze Acasă. Doar asta a fost, un instrument. Chiar nu-mi dădeam seama că asta se petrece. Ştiam că vorbesc mult cu el despre asta, că petrec mult timp cu el, dar n-avea legătură cu mine. Era ceea ce Viaţa scrisese. Viaţa aşa scrisese să apară în poveste. Şi chiar nu a existat un asistent şi un ajutor, un învăţător şi un elev.

Iar asta se vede mereu în moartea fizică. Pierzi tot mai mult şi tot ce-ţi mai rămâne este să priveşti la nimic sau Martorul tăcut, oricum i se spune. Lumina, iubirea, doar ele rămân, tot restul îţi este luat. Atât de simplu e. E mereu acolo.

Doar că atenţia cade pe dramă. Este precum dacă ai mereu mâna ta în prim-planul vederii, asta e viziunea ta. Crezi că tu eşti mâna, atât eşti. Dar apoi asta ţi se ia. Vezi că eşti doar Privirea. Vezi şi celelalte lucruri, că n-ai fost niciodată lucrurile, ci numai Privirea. Totul este decojit.

Şi tot ce te speria, pierderea capacităţii de a te mişca, toate proiecţiile tale, că pierzi toţi banii, că rămâi fără casă sunt minciuni, sunt păcăleli.

Din experienţa mea, în relaţiile sentimentale, multe obiceiuri sau nelinişti sau probleme sunt evidenţiate în relaţiile personale apropiate sau cele de iubire. Ceea ce este, desigur, o cauză aparentă a multor suferinţe. Dar suferinţa apare mereu, pentru că vezi acolo o altă persoană care-ţi face ceva ţie. O vezi ca pe o entitate separată care îţi poate face ceva. Care „n-a spălat vasele, fiindcă n-a vrut, fiindcă e leneşă". Dar asta nu e adevărat. N-a spălat vasele fiindcă aşa e scris. Fiindcă aşa stau lucrurile. Nu ea a acţionat, niciodată.

Dar mintea urăşte asta. „Nu! Vreau să dau vina pe cineva! Vreau să fie cineva vinovat. Vreau să fiu în relaţie cu cineva, să pot manipula pe cineva, să-i fac ceva."

Nu e nimeni acolo care face ceva. E doar Viaţa care dansează.

Acum, îmi e uşor cu oamenii. Se enervează sau sunt fericiţi, îşi fac numărul de dans, dar eu nu mă gândesc la povestea cu care vin ei. Nu mă gândesc la motivaţiile lor. Uneori, practic, nu mă gândesc de ce m-au rănit, de ce mi-au făcut asta. Asta aduce suferinţă. Şi aduce expectanţă, de asemenea. Te aştepţi să te iubească, să facă asta pentru tine, să-ţi dovedească iubirea lor

Tu eşti Dragostea. Nu ai nevoie de nimic din astea.

Nu spun să rămâi într-o relaţie abuzivă şi nefericită. Dar e doar un lucru drăguţ să fii iubit de partener. Nu e totul sau scopul ultim. Nu crea aceste imense reacţii teatrale. Nu e nevoie să răscoleşti lumea în căutarea „sufletului-pereche".

Să nu mă înţelegeţi greşit. Iubitul meu mi se pare foarte plăcut. Dar nu avem dispute. El face ce face.

Câteodată gura aceasta simte nevoia să exprime anumite lucruri. Şi asta face şi el. Doar exprimă sentimente uneori. Nu prea contează. E dansul acesta, apoi e dansul lui şi nu iau la modul personal ce-i iese pe gură.

„A, spune că acum nu mă mai iubeşte ca acum 2 zile." Asta e. Sunt enervată? Da. Înţeleg că acest mecanism minte-corp poate fi uneori, poate părea că este iritat. E ce e. Nu trebuie să analizez cu microscopul

„Ce cauză din copilărie a generat asta? De ce ne raportăm astfel unul la celălalt? Cum să facem lucrurile să meargă mai bine?”

Nici n-ar putea să apară vreo discuţie de genul acesta. Nu mai există o credinţă că cineva face ceva. Lisa dansează, Lisa îşi joacă jocul. Nu dă vina pe nimeni, nu se simte vinovată de acţiunile ei. Doar acţionează, cu cunoaşterea profundă că nimeni nu face ceva vreodată.

De aceea, ea nu este în relaţie cu oamenii în felul lor. Ea nu face dansul „eu şi celălalt”. Ceea ce este o mare uşurare. Ea doar dansează dansul Vieţii. Nici măcar asta nu face ea. Doar se întâmplă.

Vă imaginaţi cât de radical e lucrul ăsta? Să te uiţi la cineva şi să-l vezi ca fiind doar acţiunea, făptuirea, fără a proiecta un rol, o poveste, ce are el să-ţi dea, că trebuie să-ţi ofere iubire, elementul principal într-o relaţie. Fără a avea atâta ură împotriva lui pentru că nu-ţi oferă iubire.

Mulţi oameni într-o relaţie se urăsc pentru că aşteaptă ceva de la partener şi sunt dezamăgiţi fiindcă partenerul nu le dă iubire. Nu vei avea niciodată iubire de la partener. TU EŞTI IUBIREA. Poţi avea un dans minunat al iubirii cu el, o exprimare a iubirii. Dar TU EŞTI IUBIRE. Nu primeşti iubire de la nimic şi nimeni. TU EŞTI IUBIRE

Deseori, relaţiile de dragoste îţi arată asta foarte clar. De aceea, cea mai mare dramă umană este povestea de iubire, fiindcă ea îţi poate arăta atât de clar cine eşti tu. Îţi poate aminti şi oglindi înapoi spre tine, atât de clar, cine eşti. Pentru că, atunci când vezi iubire în partener, de fapt, asta vezi în tine. Nu are nimic de-a face cu el. Când vezi un eu în altul, de fapt, proiectezi un eu în celălalt. TU EŞTI ACEA IUBIRE.

Iar când proiectezi ură asupra acelei persoane, aia vezi în tine, acea ură.

Nu lua ce spun ca o prescripţie, ci mereu e o descriere. Nu trebuie să fii în niciun fel. Eşti ceea ce eşti. Întotdeauna. Şi nu poţi fi vreodată altceva. Nu e radical?! Nu poţi fi niciodată altceva.

Şi tot aşa, nu poate fi ceva sau cineva altfel. Totul e perfect la locul lui. Doar un gând, o contracţie energetică îţi spune că ceva e în afara ordinii. Iar asta e Marea Iluzie, asta creează suferinţa, asta e ceea ce nu vrea nimeni. Totul e mereu în regulă, dar mintea te păcăleşte, ea păcăleşte. Nu e nimeni acolo care să fie păcălit, dar dinamica minţii dă impresia că eşti separat, că ai nevoie de iubire şi că trebuie să te protejezi. Că trebuie să eviţi frica. „E atât de înfricoşător!”

Nu-i nevoie să înţelegi personajul. Chiar dacă îl înţelegi, e doar un personaj, nu cine eşti tu. Ai putea continua în milioane de vieţi să înţelegi personajul, psihologia personajului, situaţiile, nu vei putea niciodată crea situaţii de viaţă în care totul să fie liniştit.

Căci, oricât nu am crede, toţi vom muri. Şi probabil că moartea corpului fizic va fi dureroasă. Corpul doare, când îl loveşti, doare. Vei trece prin schimbări, vei pierde lucruri, asta e Viaţa. Nu te poţi baza niciodată pe Viaţă. Nu va merge după cum vrea mintea, niciodată.

Nu ai făcut nimic rău niciodată şi nimeni nu ţi-a făcut vreun rău. Poate aşa simte personajul, că cineva i-a făcut ceva, dar nu e adevărat. Nimeni nu ţi-a făcut ceva greşit vreodată. A fost doar o întâmplare a Vieţii. Copacul creşte şi poate creşte în spaţiul altui copac, iar celălalt se poate ofili şi muri. Nu e nimic personal, doar a crescut. Nu a gândit: „Cresc şi voi face asta”.

La fel e cu personajele. Personajele doar îşi joacă povestea. Suferinţa apare când crezi că tu eşti povestea şi că o controlezi. Dacă ai putea controla ceva, ţi-ai opri suferinţa. Dacă chiar poţi controla Viaţa, atunci fă-o acum: controlează-ţi următorul gând care îţi vine!

Cine şi ce controlează? Unde e acel stăpân? Dacă poţi controla ceva, fă-te fericit! Fă-te capabil să reacţionezi în anumite moduri în diverse situaţii. Cine e acolo, de unde vin gândurile?

Crezi că ai trimis gânduri bune. „Nu trebuie să gândesc asta, e urât”. Dar acel gând „Nu trebuie să gândesc asta, nu trebuie să trec sub linie, acolo e suferinţa”, de unde vine acel gând? De nicăieri. Încearcă să afli unde e acela. Eşti tu acela?

Toate vin de nicăieri. Nu există gânduri ale tale. Cel care crede că poate controla ceva vine de niciunde şi se retrage în nicăieri. Găseşte-i locul de origine. Vine de undeva?

Gând: „Voi controla situaţia. Le voi spune să stea jos în linişte”. Dar acel gând şi acţiunea s-au ivit din nicăieri. Au apărut şi s-au dus. A venit în mod impersonal, precum gândul: „Nu-mi place persoana aia, e atât de grosolană”. Doar a răsărit de nicăieri.

Ce se întâmplă în procesul aparent de eliberare spirituală, şi e întotdeauna un proces aparent de eliberare, pentru că, în fond, există numai acest moment în povestea aparentă care pare să fie înţelegerea că „nu e nimeni acolo”.

Nu mereu e un proces. Unii se trezesc dintr-o dată şi văd tot adevărul. Aici pare că înţelegerea vine gradat, că totul vine de nicăieri şi nimic şi cade înapoi în nicăieri şi nimic.

„Am să fac asta”. Ăsta-i doar un gând, o acţiune care apare dar nu vine de la nimeni. Cine e acolo? Nu e nimeni acolo! E o iluzie. Cea mai divină iluzie. Unicul s-a hipnotizat singur ca să creadă că este doi şi să se poată regăsi. Să se regăsească în obiectele aparente, în oameni aparenţi. iar în eliberarea finală se regăseşte pe Sine.

Cea mai frumoasă poveste de iubire, cea mai frumoasă. Aceasta e o poveste a Iubirii. Chiar este. Nu pare aşa când suferi. Înţeleg asta. Dar chiar este o poveste de iubire.

Suferinţa apare când Unicul se hipnotizează să creadă că sunt doi. Atunci se naşte suferinţa. Dar din cauza acelei suferinţe, El creează căutarea de Sine. Iar prin căutarea de Sine, El se regăseşte, ceea ce este Iubire, Iubire absolută. E un joc divin. Îţi stă mintea în loc dacă te gândeşti la el. E dincolo de gândurile despre cei doi. Este o relaţie divină de dragoste

Nu eşti niciodată singur. Nu ai suferit niciodată. Mereu ai fost complet. Întotdeauna ai avut tot ce ai dorit şi ţi-a trebuit. Doar ţi s-a părut că nu. E doar o aparenţă. Toţi, iubiţi, totul, iubire, iubire absolută. Iar acest joc al separării are doar scopul să găsească Iubirea.

01-01-2020

https://www.youtube.com/watch?v=bx8HJFFMh9Q

Tony Parsons – Interviu superb despre Nondualitate

- Bună, Tony!
- Bună!
- Suntem aici, în München (2013). Numele tău este Tony Parson...
- Parsons.
- Oh, Parsons!
- Nu contează...
- Ţii conferinţe în UK şi internaţional. Ai scris şi cărţi.
- Da.
- Cine e interesat le poate găsi pe site-ul tău: www.theopensecret.com. Predai mesajul "Secretul deschis".
- Îl comunic. Nu sunt un învăţător. Mesajul "Secretul deschis" nu e o învăţătură
- Prima întrebare: Avem totul în noi. Trebuie să învăţăm ceva? Există ceva ce trebuie să fim învăţaţi?
- Nu. Nu există nimic ce trebuie predat sau învăţat. Şi nu există un "noi" care să conţină ceva. Prin asta e diferit acest mesaj. E un mesaj radical. Să percepi că nu există ceva precum "Eu" sau un "Sine". E o iluzie. Nu există un "noi" care să aibă ceva înăuntru. Există doar CE ESTE.
- Tony, tocmai ai zis că nu există niciun "eu", "noi". E o iluzie, ai spus?
- Nu pot spune că nu este un "eu" sau "tu", că sună ca şi cum n-am exista. Dar apariţia unui simţ al sinelui sau că eşti un individ separat este iluzorie. Problema individului este că el se crede a fi real. Asta e iluzia. Iluzia e că se crede o persoană reală. "Secretul deschis" încearcă să comunice că senzaţia că eşti o persoană adevărată este atât reală, cât şi ireală. Nu are substanţă. Aşa că o poţi numi iluzorie.
- Aflând asta, îmi va schimba viaţa?
- Nu. Nu vei cunoaşte niciodată că nu există un "tu". "Secretul deschis" arată spre posibilitatea ca iluzia că tu eşti cineva, iluzia "eului", pur şi simplu, poate dispărea şi nu mai rămâne nimic sau nimeni care să ştie că a dispărut. Rămâne doar CEEA CE ESTE. E aşa-numita "eliberare". E sfârşitul iluziei că ar exista un "eu" separat. Dar nu e nimeni care să "afle" asta. Doar s-a terminat şi rămâne doar CE ESTE. E un mesaj radical care nu poate fi înţeles.
- Atunci tu cum l-ai înţeles?

- Nu-l înţeleg. Asta e doar o comunicare. Nu e nimeni aici care să-l înţeleagă. Ştiu că eşti buimăcită. Dar asta e: o comunicare despre ceva ce nu poate fi cunoscut de "eu". Problema pentru "eu" e că vrea să caute ca să afle ceva pe care să-l deţină şi să-l înţeleagă pentru el. Iar această activitate este complet zadarnică. Pentru că ce caută "eul"... "Eul" trăieşte într-o realitate finită, dar ce caută este Infinitul. Nu poate găsi sau înţelege Infinitul sau să-l cunoască. Când acea energie a căutării, energia "eului" se stinge dintr-o dată, Tot CE ESTE este Infinitul.

- Este ce?

- Este Infinitul. Este Fiinţarea, este Libertatea. Dar nu e nimeni acolo.

- Asta-i partea înfricoşătoare, nu-i aşa?

- Da. "Eul" reinterpretează şi respinge acest mesaj, pentru că singurul mod de a continua să existe este să ştie că e real (de fapt, să viseze că e real). "Eu" trăieşte într-un vis numit "Eu sunt real". Şi atunci, mai crede şi că "eu" poate găsi iluminarea sau împlinirea. Nu o va găsi niciodată. Căci, de fapt, tânjeşte după propria absenţă – asta fiind eliberarea. Singura problemă e că, atunci când apare eliberarea, nu e nimeni acolo care s-o ştie.

- Corect. Ceea ce e o nebunie.

- Da, absolut, asta e nebunia.

- Cum ai ajuns la acest mesaj?

- Am murit. Nu am ajuns la el. Tony Parsons era un "eu" care se credea real şi căuta ceva diferit numit "iluminare", despre care credea că e reală. Şi toată energia "eului", adică Tony Parsons, dintr-o dată, nu a mai fost acolo. Pur şi simplu, dispăruse. N-a mai rămas nimic decât VIAŢA. Tot ce a rămas era Fiinţarea. Pentru nimeni.

- Este o senzaţie?

- Nu, nu e o senzaţie, e doar VIAŢA. Sentimente, căldură, stat pe scaun... E ceea ce se întâmplă. Nu e nimeni căruia să i se întâmple. E doar întâmplarea.

- Dar încă mai ai acel "eu" în tine.

- Nu, nu am un "eu". "Eul" care era acolo s-a pierdut, a dispărut. Nici n-a fost acolo. Iluzia că există un "eu" a dispărut. Există un creier care funcţionează, intră pe uşă, mănâncă cina. Dar nu există identitate.

- Nu crezi că mulţi caută ceea ce tu ai dobândit, non-identitatea?

- "Eului" îi place să creadă că poate dobândi eliberarea, dar nu poate niciodată.

- Dar tu ai dobândit-o.

- Nu, nu am dobândit-o. Asta-i problema. Am încercat s-o obţin. Dar eul care încerca s-o obţină a murit.

- Să zicem că vreau să obţin această moarte a eului.

- Problema e că "eul" nu se poate risipi singur. O iluzie nu se poate spulbera singură. Iluzia nu-şi poate provoca moartea. Iluzia, eul nu vrea să moară. Nici nu vrea să audă acest mesaj.

- Dar cum ţi s-a întâmplat ţie?

- Nu mi s-a întâmplat.

- Nu pricep.

- Nimeni nu pricepe. Paradoxul e că niciodată n-a existat un eu care căuta iluminarea. Era o iluzie. "Eu" este o iluzie. Dintr-o dată, iluzia se risipeşte, dar nu e acţiunea cuiva, se întâmplă. Şi atunci se iveşte realitatea naturală, realitatea naturală de a fi VIAŢA. Pe care "eu" n-o poate înţelege deloc. "Eu" nu înţelege acest mesaj. Tot ce rămâne este VIAŢA: căldură, sunetul vocilor, statul pe scaun...

- Ceea ce unii numesc "a trăi în acum".

- Unii o numesc "trăire în acum", dar eu n-aş face-o, pentru că nu există ceva precum "acum". Asta e atemporal, nu e "acum", nici "înainte", nici "după". Asta nu e "acum".

- "Acum" există doar dacă există un "eu"?

- Nu există niciun "acum". Ideea că eşti acum aici este o altă poveste absurdă în povestea eului. Este irelevantă.

- E o altă iluzie?

- Nu are legătură cu ce discutăm aici. Nu e vorba de "a trăi momentul", a trăi în "acum", găsirea "naturii proprii adevărate", ci despre sfârşitul aceluia care vrea un răspuns.

- Dar de unde ştii astea?

- Nu ştiu nimic. N-a rămas nimeni care ştie ceva. Tot ce este, e viaţa întâmplându-se. E cineva care stă acolo întrebând "de unde ştii astea?", iar ce iese este un răspuns de nicăieri. Răspunsul ăsta iese din Nimic. Nu vine de la cineva care ştie sau care este conştient. Pur şi simplu, vine din Nimic.

- Bine, dar mi se pare... că ai urmat o cale, calea lui Tony Parsons.

- În iluzia eului, "eu" credea că era o cale.

- Şi ai ajuns de-odată la punctul în care totul...

- S-a prăbuşit, inclusiv ideea de "cale".

- Chiar aşa?

- Da, absolut. Era clar că nu există un "căutător" şi nici o "cale". Cum ar putea exista o cale spre ceea ce deja există?! ASTA.

- Totuşi, se pare că ai dobândit ceva, deşi spui că e nimic.

- Fireşte că n-am obţinut nimic, fiindcă "eu", Tony Parsons a dispărut, a murit. Cum ar putea fi asta o dobândire?! A fost sfârşitul lui Tony Parsons. Şi sfârşitul ideii dualiste că există cineva care poate merge pe cale ca să găsească altceva numit "iluminare".

- Cum este pentru tine să trăieşti fără a mai exista de loc?

- Nu e în niciun fel pentru "mine". Nu există un "mine". Există numai CE ESTE.

- Spune asta din nou!

- Nu e ceva special. Asta nu e pentru cineva sau pentru ceva, fiindcă n-a mai rămas nimic pentru care să fie aşa. Există numai CE ESTE, care e indescriptibil.

- Spui că nu mai există sentimente?

- Se ivesc sentimente, se iveşte statul pe scaun, se iveşte privitul la acea faţă. E ceea ce se petrece, dar nu se mai petrece "pentru cineva". Iluzia că acea faţă se arată pentru cineva aflat aici a dispărut complet. Şi iluzia că ĂSTA e conştient de acea faţă sau o cunoaşte, de asemenea dispare. Doar acea faţă există.

- Dar încă mai ai emoţii.

- Nu e nimeni care să aibă ceva. Tu proiectezi ideea că o "persoană" este aici. Nu mai există o poveste, nimeni nu are emoţiile, dar emoţiile se întâmplă.

- Dar în iluzia mea, încă mai e cineva acolo care are emoţii, sentimente, e viu.

- Asta e o iluzie. Iluzia pe care o ai acolo e că există cineva aici real, care are ceva... "Eu" este marea lampă atrăgătoare care pune stăpânire pe totul, inclusiv emoţii, soţii, case, iluminare şi tot restul. Nimeni nu deţine nimic. Există doar FIINŢAREA. Tot ce există aici este FIINŢAREA. Nu există cineva să o aibă. Nu există cineva să n-o aibă. E doar CE ESTE.

- Atunci de ce ţii conferinţe?

- Nu ţin conferinţe. Nu e nimeni care stă aici. Şi nu e nimeni care a venit să ţină o conferinţă în camera de alături. E un răspuns la întrebările aparenţilor "căutători spirituali". Iar acel răspuns vine din Nimic.

- Şi acei căutători vor să fie în situaţia ta?

- Vor şi nu vor. Într-un fel, căutătorul, "eul" nu vrea să moară. Vrea să continue. Ceea ce vrea să afle este un răspuns, ca să continue să trăiască pe baza formulei de viaţă. El caută o formulă. Dar nu există niciuna. Nu există formule. Nu există decât VIAŢA. Învăţătorii, aşa-zişii "învăţători nondualişti" încearcă să ajute oamenii să capete o formulă, un mod de viaţă. Dar singurul secret pe care nu îl recunosc deloc e că nu există nimeni s-o capete, să găsească o formulă, o cale. Nu există nimeni,

deci nu există formulă. E doar VIAŢA. Mesajul ăsta e total radical. Şi foarte rar. Dacă am putea spune că există o căutare reală şi comunicare, acest mesaj a existat dintotdeauna, dar foarte ascuns. E disponibil doar dacă există o deschidere să mergi dincolo de simţul unui "eu care vrea ceva".

- Cel mai înfricoşător este că nu mai există nimic Acolo.

- Da, e înfricoşător. Nu e nimic. Ăsta e Nimic apărând drept ce se vede.

- E foarte confuz.

- Da.

- Eu încă mă aflu în iluzia "eului" meu, numit Sabina. Pot înţelege intelectual ce spui...

- Niciodată.

- Spui că nu.

- Claritatea înţelegerii acestui lucru nu este eliberare, ci un alt mod de a vedea lucrurile pentru "eu". "Eu" poate fi foarte lămurit despre ce am vorbit. Ştiu mulţi oameni care vin la întâlnirile cu mine şi ar putea scrie despre asta. Dar asta e claritatea despre acest mesaj, nu este libertatea. Este doar înţelegerea sensului acestui mesaj. Nu e sfârşitul "căutătorului".

- Sfârşitul căutării?

- Claritatea nu-i decât altceva pe care îl deţine căutătorul. Dar eliberarea nu se întâmplă datorită clarităţii. Separarea este o energie. Nu este un gând, o credinţă, o idee. Deci nu poţi atinge eliberarea prin gândire, idei sau credinţe. Separarea este o contracţie energetică. Eliberarea este simpla topire a acelei energii înapoi în Totalitate. Aparent. În aparenţă.

- Se întâmplă de la sine?

- Am putea spune că se întâmplă de la sine. Dar cealaltă parte groaznică a acestui mesaj este că, atunci când iluzia "eului" dispare, dintr-o dată apare recunoaşterea că n-a existat niciodată un "eu", o contracţie energetică. Şi că nu există un "căutător" sau "eliberare" sau o transformare energetică. E doar o descriere, dar nu se petrece niciodată în realitate.

- Înseamnă că cei care spun că sunt "iluminaţi", probabil că nu sunt iluminaţi.

- Eu n-aş spune în niciun fel. Dacă cineva spune că e iluminat, evident că nu este. Nu există nimic aici care ar putea să se ilumineze. Nimeni nu devine iluminat.

- Totuşi, cred că tu...

- Nu contează. Folosesc cuvântul "eu", dar este o figură de stil.

- Tu ai ceva ce eu nu am.

- Într-un sens, este invers. Tu ai ceva ce eu nu am. Îl ai pe "eu". L-am pierdut pe "eu".

- E un lucru bun, că l-ai pierdut?

- Nu e bun pentru nimeni. Este Libertatea. Aici totul s-a pierdut. Tot ce a rămas e VIAŢA.

- Deci asta e libertatea?

- Asta e Libertatea. Nu e nimeni înăuntru care e trăit. E doar VIAŢA.

- Deci Libertatea înseamnă că nu sunt griji?

- Nu în acel sens. Poate apare îngrijorare, orice poate apare, dar nu apare cuiva. Nu e nimeni care să fie îngrijorat. E doar energie, emoţii, sunete. Iar toate astea răsar din Nimic şi se întorc în Nimic. Şi nu e nimic acolo separat. Este doar CE ESTE, iar asta e Libertatea.

- Dar ce faci când eşti îngrijorat?

- Nu e nimic aici care face ceva. Există doar îngrijorarea.

- Nu încerc să te întrerup...

- Deci există doar îngrijorarea despre ceva.

- Şi apoi? Vine o acţiune?

- Trebuie să spun că îngrijorarea apare foarte rar. Dar dacă există o poveste ce trebuie cumva abordată, creierul funcţionează ca să îi facă faţă. Dar nu e nimeni, ci creierul funcţionează într-un fel ca să facă situaţiei.

- Să zicem că vin să îţi cer un sfat. Ce să fac când am o grijă mare?

- Nu-ţi pot da un sfat, fiindcă nu e nimeni care să dea ajutor. Singurul lucru pe care ţi l-aş putea indica e că totul este deja CE ESTE. Şi că nu e nimeni acolo care să aibă alegerea de a schimba una sau alta. Niciun individ separat, cu voinţă şi alegere liberă.

- Spuneai că şi neuroştiinţa a descoperit că nu există liber-arbitru şi alegere liberă. Poţi explica asta?

- Studiile neuroştiinţifice au început acum 10-12 ani în Germania, în Frankfurt. S-au făcut diverse experimente care au stabilit că nu există aşa ceva, ideea că ar exista un individ cu liber-arbitru este iluzorie. Creierul construieşte o energie artificială numită "eu". Deci "eu" sau "sinele" este un construct al creierului, care vine şi pleacă. Când este, când nu mai este. Dar "eul" construit crede că are o voinţă liberă. Ceea ce este iluzoriu. Creierul, care este doar un computer, conduce totul. Alege ceai sau cafea. Şi apoi mă informează că va alege ceai sau cafea. Când nu mai există "eu", este, pur şi simplu, doar ceai sau cafea.

- Dacă noi nu avem de ales şi nu avem liber-arbitru, asta dă senzaţia... de pierdere a oricărui scop. Nu avem nevoie de un scop în viaţă?

- "Eu" are nevoie de un scop. "Eu" are nevoie să spere şi să viseze. "Eu" şi "tu" au nevoie de asta.

- Da, "eu" şi "tu".

- Ce numesc "eu", "sine" are nevoie de scopuri, speranţe şi vise. Toate astea dispar când dispare "eul".

- Fie că dispare, fie că nu, înseamnă că nu trebuie să urmăresc a face ceva în scopul ăsta.

- Nu poţi. Nu e nimeni acolo care să poată face ceva. Acela, "eul" e neputincios.

- Deci există ceva precum... un plan superior?

- Nu. nu există niciun plan. De obicei, îmi încep discursurile cu "totul este energie". Totul este energie, totul este energie. Şi n-are un regizor, nimic n-o conduce. Nu are nicio intenţie. Nu există acolo nimeni care să vrea ca toţi să fie eliberaţi.

- Deci nu există Dumnezeu.

- Nu.

- Pentru tine, Dumnezeu e energie.

- Totul este energie. Nu există o figură separată care conduce asta.

- De unde ştii?

- Nu ştiu nimic, e un răspuns venit din Nimic.

- Nimicul spune că nu există decât energie. Ştii asta din experienţă?

- Nu.

- O simţi?

- Nu.

- Ştii, pur şi simplu?

- Nu ştiu nimic. Asta nu vine dintr-o cunoaştere. E un răspuns venit din Nimic la întrebarea dacă există Dumnezeu. Problema cu "eul" este că el crede că poate ajunge undeva numai prin cunoaştere. De fapt, cunoaşterea sau a fi conştient de una şi alta este un mod de a-şi păstra separarea. Tu stai pe scaun, iar "eu" este conştient de statul pe scaun. Şi în felul acesta se păstrează separat de CE ESTE, adică doar statul pe scaun. Deci ăsta nu ştie nimic, nu e conştient de nimic. Nu există ceva să fie conştient, un centru care să ştie. E doar VIAŢA, tot ce a rămas e VIAŢA.

- Să vorbim de oamenii care încă nu sunt... Care încă sunt în iluzie. Care încă sunt în acea iluzie. Ce sfat ai pentru ei?

- Niciunul. Diferenţa dintre "Secretul ascuns" şi învăţături este că "Secretul ascuns" nu oferă absolut nimic pentru "mine" sau "eu", pentru că nu recunoaşte că ar exista un "eu" real căruia să-i dea un sfat. Recunoaşte că "eu" sau "mine" este iluzoriu. Şi nimic n-ar putea ajuta "eul" să fie altceva, fiindcă asta îi e natura. Tot ce poate face e să demaşte mitul că ar exista separare sau iluminare personală. De asemenea, poate arăta natura a CE ESTE şi paradoxul absolut că Nimic este simultan Totul.

- Îmi place faţa ta! ☺

- Într-un fel sau altul, este incredibil. Vorbesc cam de 10-12 ani în multe locuri şi, într-un fel sau altul, pentru că apare o rezonanţă, "eu" vine la aceste întâlniri şi dispare. De-odată, nu mai e acolo. Dar nu face nimeni asta. Am putea spune că, atunci când acest mesaj e prezentat, de Nicăieri, în "eu", adică în corpul persoanei, nu din "mine", apare deodată un AHA! Deci asta e! Toată căutarea mea – am mers în India, cu învăţători, am mâncat orez, am încercat să găsesc ceva, să ajung undeva. Şi, de fapt, aceea la care tânjeam nu m-a părăsit niciodată. Dintotdeauna a fost ASTA, CE ESTE. Oamenii mă sună mereu şi-mi zic: "Tony, e uimitor! Am murit. S-a terminat. Iar ce a rămas nu a venit şi nu a plecat niciodată."

- Deci cunoşti mai mulţi oameni cărora li s-a întâmplat...

- Foarte mulţi. Da. Multora li se întâmplă. Nu numai datorită la asta. Se întâmplă, desigur, şi în alte părţi. Se petrece o transformare în lume, în afara vreunei autorităţi, învăţături, e ceva anarhic. Într-un fel, asta e anarhie pură, libertate pură. Nu există ierarhie, o linie de maeştri, o autoritate. Nu există nimic la care să ridici privirea, încercând să dobândeşti. E doar Libertate.

- Sună grozav. E uimitor!

- Pentru nimeni. E uimitor pentru nimeni. Fiindcă nu e nimeni.

- Vreau să clarificăm, chiar dacă repeţi de 10 ori.

- E în regulă, de 100 de ori!

- Ţie, pur şi simplu, ţi s-a întâmplat... Dintr-o dată nu mai este... un "eu", care vine şi pleacă... Nicio separare, nicio separare.

- Nicio separare. Nicio separare. Un "eu" gândind la separare... Dintr-o dată e doar Nimicul care nu s-a dus şi n-a venit niciodată. Dintr-o dată e doar... CE ESTE. Şi se simte ca Libertate. Nu putem spune că e ceva care simte sentimentul de libertate. E doar Libertatea. Şi mai există un gol.

- Un gol?

- Adică nimic.

- Ăsta e lucrul înfricoşător.

- Da. Pentru "eu" este înfricoşător de moarte. Pentru "mine" e înfricoşător, dar din moment ce nu există "eu", nu e aşa. Când se întâmplă, nu e deloc înfricoşător. E cel mai simplu şi natural lucru. Dintr-o dată, se vede copacul, se vede cerul, se vede altă persoană aşa cum sunt în realitate, adică nimicul fiind o persoană care este reală şi ireală. Dintr-o dată, aceea este reală şi ireală, în loc să fie alt obiect separat cu o poveste. "Eul" nu vede niciodată cerul sau copacul, ci vede un obiect la care se gândeşte ca fiind copac sau cer. Pe când copacul este energie plutind şi părând drept copac.

- Aşa este acum?

- Da.

- Ai spus că nu există Dumnezeu, ci doar energie. Crezi că energia atrage energia? Energia bună atrage energie bună. Energia rea atrage energie rea. Sau nu există aşa ceva?

- Când "eu" dispare, odată cu el dispare ideea că există bun şi rău, mai bine sau mai rău. Este doar CE ESTE. Dar energia poate lua orice formă: contractată sau expansionată. Deci, aparent, energia poate atrage energie. Desigur. Dar nu există vreun sens că ceva ar fi mai bun ca orice altceva.

- Dar energia de un tip atrage energie de acelaşi tip? Fiindcă am observat că întâlnesc oameni foarte diferiţi faţă de acum 10 ani.

- Asta se poate întâmpla, aparent. Pentru "eu", pare o poveste. Când "eu" dispare, nu mai e nicio poveste. Iar tot ce se întâmplă este, într-un fel, minunat şi glorios de fără sens. Nu există un sens ascuns, ci doar ce se întâmplă. Dar, desigur, energia poate fi asta sau aia, orice. E liberă. Acum "eu" vrea să înţeleagă imaginea de ansamblu

- E ca şi cum noi am fi într-un joc pe computer?

- Nu. Această manifestare este Nimic, părând a fi ceva-ce-se-petrece fără semnificaţie.

- Trebuie să fie ca un joc, o Creaţie.

- Da, dar nu are semnificaţie sau scop. Doar ESTE. Iar celălalt lucru incredibil, imposibil de înţeles este că nu există timp. Nu există trecut sau viitor. Lumea nu se întâmplă într-o poveste. Doar este CE ESTE. Care este Infinitul. Este imposibil... nu poţi, nimeni nu poate înţelege ASTA.

- Ai spus că e ca o transformare...

- Aparent. Dar doar în iluzie... Doar aparent, căci nu e reală. E doar în acea iluzie. Contracţia energetică e doar aparentă, e o iluzie. Iar faptul că iluzia pare că se topeşte în Libertatea fără limite e doar un mod de a descrie ceva ce nu se întâmplă de fapt, fiindcă nu există contracţie

energetică sau expansiune energetică. Există doar CE ESTE. Folosim cuvinte încercând să descriem ceva absolut dincolo de cuvinte. La întâlniri folosim cuvinte, evident, schimbăm întrebări etc. Dar cel mai eliberator lucru la întâlniri e dincolo de cuvinte. De fapt, nu avem despre ce discuta.

- Nu. Nu avem despre ce discuta.

- Este multă linişte la întâlniri sau la retragerile spirituale. Oamenii tot vorbesc "despre mine, despre meditaţia mea..." Şi treptat, larma se stinge... Nu e nimic de discutat.

- După cum ai răspuns la întrebări, ăsta nu-i un interviu. Ceea ce este cam provocator pentru mine.

- Desigur.

- Ce treabă grozavă fac aici!

- E drăguţ ce faci. Ce se petrece aici şi acum e o demascare a mitului separării şi prizonieratului. Împărtăşim acea bucurie a libertăţii. Ceea ce e grozav!

- Iarăşi faţa aceea! ☺

- Înapoi la iluzie.

- "Eu" trăiesc în această iluzie. Asta e viaţa mea. Există Sabina, există un "eu"... Ai spune că e bine... să am scopurile dorite?

- Sabina, care este un "eu" cu scopuri este expresia absolută a Totalităţii. Nu poate fi altceva, altfel ar exista o realitate dualistă. Căutarea şi separarea sunt, absolut, expresii ale Totalităţii. Este Totalitatea ce pare că e separată şi caută ceva. Nu e nimic corect sau incorect. Este CE ESTE.

- Deci sentimentul separării este..

- De asemenea, Totalitate, şi doar credem că nu este. Asta e dilema pentru "eu". Este Totalitatea gândind că nu este Totalitatea.

- Deci tot ce mi se întâmplă e Totalitate?

- Da, absolut.

- Dar, aflând asta, de ce nu o pot opri?

- Nu doar aflând... Cunoaşterea nu e sfârşitul ideii că nu e Totalitatea. Cunoaşterea că "Totul este ce este" e un concept. E doar un concept.

- Când "acela" moare...

- Când "acela" moare, să mă suni!

- Bine, o voi face.

- Şi atunci vei spune: Acum ştiu că ACESTA nu poate fi cunoscut.

- Şi vom avea alt interviu doar cu Tăcere.

- Grozav! Vom sta aşa amândoi...

- Mi-e de ajuns faţa! ☺

- Deci e în regulă cu oricine încă preferă acea iluzie şi lasă iluzia să meargă mai departe. Nicio problemă.

- Ce ar putea să ajute? Dacă sunt în rahat, dacă lucrurile nu merg bine, să lăsăm lucrurile să fie aşa sau să încercăm să le îndreptăm?

- Nu. "Eu" nu poate face nimic, e total neputincios. Ideea de a lăsa lucrurile să fie... Există nişte persoane care-şi spun "învăţători nondualişti" şi spun oamenilor: "Lasă totul să fie aşa cum este. Acceptă că totul e Unul". E imposibil pentru "mine" să facă asta, pentru că natura "eului" e să trăiască în momentul care vine. Mereu trăieşte în ceea ce va fi sau ce a fost.

- Deci e bună şi varianta asta?

- Absolut. Este CE ESTE.

- Dar ar fi bine şi să lăsăm lucrurile să curgă?

- Asta dacă s-ar putea. Dar este iluzorie ideea că există un "eu" care poate alege să lase lucrurile să curgă.

- Deci orice alegi e bine, din moment ce nu există alegere.

- Nu e nimeni care alege.

- Dar noi credem că alegem.

- Ştiu. E un vis minunat.

- Totuşi, mă aflu în această iluzie, crezând că am de ales. E corectă orice alegere aş face?

- Da. Ideea acestui concept este în regulă, dar e iluzorie şi perpetuează ideea că există cineva care poate alege să îmbunătăţească povestea asta. Ceea ce îl nemulţumeşte permanent pe "eu" este senzaţia de a fi separat, senzaţia că ceva lipseşte, care îl îndeamnă să caute împlinirea. Dacă ţi-aş spune "E în regulă să fii un căutător", astea sunt doar cuvinte. Nu înseamnă că atunci te vei împăca cu separarea

- Aş vrea să-ţi spun că nu cred că e nevoie să ţinem interviul timp de o oră, pentru că natura acestui mesaj este că te lasă fără cuvinte. Oricum terminăm în câteva minute.

- Poţi pune zeci de întrebări, vei primi acelaşi răspuns.

- Aş vrea să-mi permiţi..

- Desigur...

- Ştiu că acum caut un concept. Aş putea spune din ce mi-ai zis, am nevoie de un concept despre cum să merg mai departe, ştiind ce mi-ai spus, fiindcă pot pricepe numai intelectual. Din moment ce nu există vreun mod de a obţine, se întâmplă sau nu... Mie nu mi s-a întâmplat, deci am nevoie... un concept.

- Caută un învăţător. De aici n-ai să obţii nimic. Poţi căuta un învăţător. Sunt mulţi acolo care se pretind învăţători nondualişti. Dacă vorbeşti cu ei, îţi vor da ceva să te ajute, ceea ce este – absolut – dualitate. Dar nu vei căpăta nimic de aici.

- Deci există învăţători care nu predau ce spui tu.

- Există oameni care se pretind învăţători "nondualişti". Dar ce fac ei, încearcă să ajute un căutător să găsească altceva numit "iluminare" sau împlinire. Acela e, pur şi simplu, dualism.

- Dar ai spus că nu e nicio cale de a găsi.

- Însă ei cred că este.

- Aa, ei cred...

- Acei învăţători spun că trebuie să meditezi, să faci asta şi aia. Şi ar mai putea spune: "Doar acceptă că există numai Unul deja." "Acceptă profund că există numai Unul". Dar cine e "acela" care va accepta asta?! Sau ţi-ar putea spune: "Întreabă-te cine este acolo!" Ţi-ar putea sugera să faci "interogarea sinelui". E o interogare supărătoare, mi-au spus mulţi. Cine e acolo? E un joc bazat pe o iluzie. Fiindcă ei spun: "Ştii că exişti, aşa că mergi mai departe, focalizează-ţi atenţia şi vei vedea că totul apare în Prezenţă", care este, de fapt, un termen greşit pentru "Totul apare pentru MINE". Interogarea sinelui este o operaţie complet dualistă care accentuează simţul cunoaşterii. Dar CE ESTE nu poate fi cunoscut, e dincolo de cunoaştere.

- Totuşi, tu ştii.

- Nu, nu ştiu.

- Energia de aici ştie.

- Nu, nu ştie. Nimic nu e cunoscut. Există doar energie. CE ESTE nu are nevoie să se cunoască pentru a fi ce este. La ce bun să afle că ESTE? Dacă ar avea nevoie să ştie ce este, ar trebui să facă un pas înapoi ca să se cunoască pe sine. Asta e problema pentru "eu", vrea mereu să se cunoască, pentru că se teme de necunoaştere. Interogarea de sine vine din frica de necunoaştere

- Mulţumesc, Tony!

- Şi eu mulţumesc.

- M-ai lăsat fără cuvinte... Fără întrebări

- Minunat.

- Mulţumesc!

- E grozav să faci asta, fiindcă undeva se deschide ceva, apare o rezonanţă dincolo de "eu" care recunoaşte asta. Foarte rar!

- Mi se pare greu să continui să trăieşti...

- Dar când te vei trezi de aici va fi numai CE ESTE. Ceea ce doreşti nu te va mai părăsi. Nu te părăseşte, e acolo tot timpul, CE ESTE e mereu acolo. Nu mai e nimic altceva.

- Apare întrebarea: "Ce voi face cu viaţa mea?"

- Ştiu. Tu vrei să ştii CE ESTE. Nu vei afla niciodată. Vrei să ştii ce să faci cu viaţa ta. Nu vei ştii niciodată. Nu ai nicio viaţă cu care să faci ceva. Nu ai nicio viaţă cu care să faci ceva. Tot ce există este VIAŢA. Nimeni nu deţine VIAŢA.

- Dar în iluzia pe care o am... Trebuie să-mi plătesc chiria, să stau cu copiii mei, trebuie, trebuie...

- Ăsta e visul. De fapt, să-ţi îngrijeşti copii şi să-ţi plăteşti chiria, pur şi simplu, se întâmplă. Nu tu o faci. Se întâmplă, iar "eu" zice "Eu fac asta". O ia în posesie.

- Poate că creierul meu înţelege. Încă simt că n-am găsit răspunsuri. Ştiu, dar ceva... În iluzia mea nu am primit răspuns.

- Nici nu vei primi vreodată. Nu există niciun răspuns.

- Deci să fac orice apare. Acum am un concept.

- "Eul" nu poate trăi fără conceptul "voi face ce fac". Nu poate trăi fără el. Avem nevoie de un concept. "Eu" are nevoie de un concept.

- Mulţumesc foarte mult!

- Sper că vom mai vorbi sau doar te voi privi mai târziu.

- Mulţumesc mult, Tony!

- Mulţumesc.

17-03-2020

https://www.youtube.com/watch?v=azQPtQ67aJA

"Zero şi Unu" – Film cu 4 interviuri în paralel despre Nondualitate

Realizator: Frank McCaughey
Intervievaţi: Tony Parsons, Jim Newman, Kenneth Madden, Andreas Muller.

Non-dualitatea

Tony: Nu e nimic de spus. Chiar şi "este asta ce există acum" e un nonsens. Fiindcă sunt cuvinte încercând să descrie un mister aflat dincolo de cuvinte.

Jim: Iată-ne!
Realizator: Deci... Cam asta-i tot, nu-i aşa!
Jim: Asta este.
Realizator: Ok, atunci să plecăm!

Tony: Nu există un început. Nu poţi porni Asta, fiindcă nu începe, nu continuă şi nu se sfârşeşte. Nondualitatea este doar CE ESTE. Nu continuă, dar este CE ESTE. Ăsta-i misterul.

Kenneth: Cred că cea mai aproape descriere în cuvinte, pentru mine ar fi ESTE ASTA, care nu-i deloc exact, ci doar cuvinte. Este real în sensul că ESTE ASTA. Orice pare că se petrece ESTE ASTA.

Realizator: E o perspectivă în care nu există nicio perspectivă. Tu nu ai o perspectivă.
Jim: N-aş zice "Tu nu ai o perspectivă". Nu există nicio perspectivă. Nimic nu are centru. Totul e fără centru.

Realizator: Este cineva aici, care vine să îi ia un interviu lui Tony Parsons, se pregăteşte de interviu şi acolo nu-i nimeni care să vorbească.
Tony: Aşa este. Nu e nimeni aici. Doar VIAŢA. Apare un răspuns, dar nu vine de la nimeni. Vine, pur şi simplu, din Niceva. Dar şi ce-i acolo (adică Frank) vine de la Niceva. Numai că acolo este Nicevaul ce visează că ar fi Ceva. Asta-i tot. Asta-i toată diferenţa. E doar un vis: "Eu sunt ceva, eu sunt o persoană."

Andreas: E dificil, pentru că, de fapt, nu există nicio chestiune. Nu e niciun mesaj, nu e nimic de spus despre ASTA. Pentru că este întreagă şi completă şi nu-i nimic de spus. Într-un fel, ca să faci o chestiune din ea ar fi artificial. Ar fi o parte din visul "eu-lui" care crede că poate face un subiect despre asta. O chestiune separată, un adevăr, ceva despre care "eu" ar putea vorbi, dar care, de fapt, nu există.

Realizator: Propoziţiile sunt normal asociate cu ceva ce cunoşti. Pe când, la tine, sunt doar sunete care ies. Vocea ta, vorbirea ta.

Jim: Vorbirea se întâmplă. Dar ce e important este că acolo, la tine, este exact la fel. Numai că, deasupra a ceea ce EXISTĂ, la tine mai apare un simţ al separării care adaugă nume şi etichete şi poveşti şi timp, considerându-le "reale". Şi ratează complet că TOTUL ESTE CE ESTE.

Totuşi, în continuare, este ceea ce este, ceea ce se întâmplă, este ASTA. Şi când dispare acea nevoie de a fi "altceva" din cauza sentimentului că "nu e de ajuns", CE ESTE continuă să fie CE ESTE, aşa cum a fost dintotdeauna.

Realizator: E drăguţ. Dar nu ştiu despre ce vorbeşti.

Jim: Exact, nici eu!

Realizator: Este cunoscut, aşa spun unii.

Jim: Înţeleg de unde le vine. Ceva, aici, vrea să spună "Este..." Nu, nu este! Este... Nu, nu este! E ceva acolo, într-un fel, atinge acea zonă a cunoaşterii. Dar niciodată nu coboară la nivelul cunoaşterii.

Kenneth: E imposibil de cunoscut. Comunicarea vine din Incognoscibil. Individul operează în zona cunoaşterii. Individul se află într-o buclă închisă a cunoaşterii. "A cunoaşte" este o buclă închisă, doar pe tine te cunoşti. Cunoaşterea este o contextualizare şi abstracţiune a CEEA CE ESTE, a Întregului. Individul, persoana aparentă va încerca să înţeleagă "De unde ştiu eu că e vorba despre Necunoaştere?" "Cum pot să posed această cunoştinţă?" Asta este energia persoanei, aduni la tine. „Eu vreau să ştiu asta, să am asta”. În acest sens, acesta e un mesaj foarte frustrant.

Realizator: E puţin cam nebunesc, aş spune. Nu e chiar ce este, pentru că în schema lucrurilor care se petrec...

Kenneth: "Marea schemă a lucrurilor" e o nebunie.

Tony: Tot ce pot face cuvintele este, cumva, să dezlege credinţele pe care le-ai creat despre tine ca "persoană reală" într-o "poveste reală".

Asta pot face cuvintele. Descâlcesc ceva în sistemul de credinţe. În esenţă, mesajul este energetic, acţionează Energia, complet fără cuvinte.

Kenneth: Mesajul are o energie remarcabilă. Nu e energia nimănui. Este indescriptibilă, fenomenală, nu este o energie personală. Când persoana, căutătorul se apropie şi ascultă, poate simţi această comunicare clară a fi extrem de provocatoare.

Andreas: Nu e plăcută, nu e să te facă să te simţi "tu" bine. Nici nu te recunoaşte că ai fi ceva real.

Realizator: Da, aşa mă simt...

Tony: Unii întreabă "Nu pot face nimic?". Le spun "Nu, nu e vorba că TU nu poţi face nimic. E mult mai rău de atât. Nu există TU !". Ideea că TU nu poţi face nimic implică ideea că ar exista un TU real care nu poate face nimic. N-are de-a face cu TINE deloc! Nu există un TU.

Jim: Pentru că este deja cunoscut. Nu-i cuvântul potrivit, dar este deja "cunoscut". Când "eul" dispare, când apare recunoaşterea că nu se întâmplă nimic şi ASTA ESTE TOTUL, chiar în acel moment se recunoaşte că a fost mereu evident. Este absolut evident. Deci, nu doar că e de necrezut, de necunoscut, ci şi de netăgăduit. Este absolut evident.

Tony: Ăsta e visul: "Eu" trebuie să fiu aici ca să răzbat prin viaţă. Dar "eu" nu a trecut niciodată prin viaţă. "Eu" este o energie iluzorie care crede că poate controla şi trece prin viaţă. Nu există o viaţă personală, există doar FIINŢA. Nu ai nicăieri unde să ajungi. Cred că aici zace marea frică a acestui mesaj. Ţi-e teamă să nu pierzi controlul, dar este un control pe care nu l-ai avut niciodată.

Kenneth: Până eul nu dispare, pare un paradox. Vorbeşti despre ceva care nici măcar nu s-a întâmplat. Dispariţia "eu-lui" nici măcar nu s-a întâmplat, fiindcă "eul" este o aparenţă încă de la început. Când dispare, pare că nu a existat niciodată oricum. Şi atunci ESTE doar CE ESTE.

Andreas: Într-un fel, nu e vorba că cineva crede că este ameninţat sau ceva lucrează asupra cuiva. E simpla existenţă care este ameninţată. Însăşi realitatea se simte ameninţată. Dar nu există ceva real, inclusiv senzaţia de "eu sunt". Deci e vorba de moartea acelei energii. Şi aşa se

simte. Din poziţia "eu-lui" este o chestiune de viaţă şi de moarte. Într-un fel, nu este, fiindcă această existenţă este iluzorie. Dar în visul "eu sunt" este adevărată. Existenţa este tot ceea ce cunoaşte "eul". Nu într-un mod intelectual, ci se simte ca existând ca ceva separat. De aceea se simte ameninţat.

Tony: Este ceva ce "eul" nu vrea să audă. Vrea să fugă cât mai departe

Kenneth: Ceea ce este căutat de persoana aparent separată, ceea ce cu adevărat cauţi, nu ai vrea! Căci cauţi propria ta absenţă.

Realizator: Din perspectiva ta ce s-a întâmplat?
Jim: Ăsta-i lucrul fascinant: nimic. Nu se întâmplă nimic.
Realizator: Asta-i îngrozitor!
Jim: Cumplit de groaznic! Nimeni nu cunoaşte că nimic nu se întâmplă. Aşa că oricând se discută sau se recunoaşte asta, este mereu pentru prima oară sau singura dată când se recunoaşte. Aşa că mereu există acea emoţie sau acea prospeţime sau acea uimire că "nimic nu se întâmplă".
Realizator: Când aud că "nimic nu se întâmplă" îmi spun că vorbeşti despre alt tip de nimic. Din moment ce ceva se petrece, uite...
Jim: Ceva se întâmplă aparent. Este Nimicul ce pare a fi ceva ce se întâmplă. Este Nicevaul, este Întregul nediferenţiat ce pare a se întâmpla, care ia aparenţa a ceva particular ce se întâmplă.

Andreas: Cel care se simte separat şi vrea să înţeleagă Asta este alcătuit doar din *senzaţia de a fi separat*. Nu va putea să se apropie mai mult decât foarte aproape. Ceea ce este doar o poveste. În experienţa sa, nu poate decât să stea separat, căci doar asta face. Se experimentează ca fiind separat. Dar în final, separarea este iluzorie. Aşa că orice abordare este tot iluzorie.

Găsirea miezului, marea întrebare, de fapt, nu e vorba de întrebare, ci de acel mare răspuns, acel răspuns care clarifică totul pentru "eu". În acel punct în care "eu" să ştie. "Eul" asta vede: puncte. El caută acel punct în care să poată spune "Acum am priceput" sau "Acum sunt fericit" sau... "Acum am găsit pentru totdeauna CE ESTE", din acel punct încolo. Dar nu există puncte, nu este o întâmplare adevărată. Nu se petrece nimic real în timp. Dar asta caută "eul", o salvare personală, "Acum am obţinut-o!".

Jim: Partea amuzantă este că atunci când vine o idee, acolo înăuntru, cineva spune "Tocmai m-am gândit la asta" "Voi spune asta, nu voi spune asta" "Eu, cel de aici, iau această decizie". Tocmai asta-i iluzia! Fiindcă nu-i nimeni acolo care să facă asta. E doar ce se întâmplă, nimeni nu alege ceva, dar apoi acel ceva intră în scenă şi spune "Eu am făcut asta, eu fac asta".

Kenneth: Există numai ce pare că se întâmplă. Orice ar fi, este Totul ce apare în acea poveste. Iar oamenii spun că ei se simt a fi acolo, în corp, se află undeva în corp şi controlează totul şi fac lucrurile să se întâmple. Nu aşa se petrece de fapt... Este foarte evident că există numai CE ESTE. Acolo este Întregul, Unicul, oricum L-ai numi, sau Energia şi apare o adăugare artificială că acolo ar fi o "persoană" care se numeşte "Frank" sau altfel. Şi este clar că-i o poveste. Deci şi povestea pare că se întâmplă. Nu există (în acest mesaj) un plan de a schimba ceva, să pună pasiune în mesajul împărtăşit. Dar persoana îl vede ca pe un lucru complex. "Vorbeşti despre ceva complex pe care trebuie să-l pricep". E fără sfârşit, merge la nesfârşit, cu tot felul de proiecţii. De fapt, este ridicol de obişnuit. Doar CE ESTE. Este o pierdere a unei aparente persoane aici. În loc de "Eu nu am dobândit ceva", ceva s-a pierdut aici (în Kenneth). Iar în acea aparentă pierdere, TOTUL este văzut aşa cum ESTE.

Jim: Numesc simţul separării o cămaşă de forţă. Asta face: pune această explozie a Totului în cămaşa de forţă a ce ar trebui şi ce nu ar trebui să fie. Povestea "eu-lui" este o cămaşă de forţă. Într-un fel, este cam trist, fiindcă încearcă să găsească ce simte că ar fi pierdut prin aceste reguli şi regulamente, moduri de a fi şi de a nu fi, modul corect de a fi sau modul rău de a fi. Judecând oamenii, îi potrivesc în povestea mea. Îi judec, fiindcă modul cum ei trăiesc în povestea lor nu se potriveşte cu ce cred eu că ar împlini povestea mea. Şi apoi încerc să fac ce este "corect" în povestea mea, fie că se împotriveşte cu ceea ce simt sau nu. E o cămaşă de forţă. "Încerc să fac lucrurile corect" "Dacă acţionez corect, voi găsi ce caut." E îngrozitor!

Andreas: E greu să spui orice despre Asta. Aş spune "Doar este aşa". Dar nu există vreo entitate separată care recunoaşte Asta. E imposibil de descris. S-ar putea spune că inclusiv această recunoaştere este Ceea ce se întâmplă. Deci şi recunoaşterea este iluzorie. Nu există o adevărată recunoaştere că "Asta e totul". Doar ESTE TOTUL.

Kenneth: Ce se sugerează aici este energetic. Simţul "eu-lui" este o contracţie energetică în corp. Este o contracţie energetică în corp, nu e o idee, ci o realitate trăită. Cum spunea prietenul tău dimineaţă când i-ai explicat şi nu înţelegea, "Despre ce vorbeşti?"

Andreas: Asta este "eu", senzaţia că "sunt prezent cu adevărat, sunt aici". Indiferent de ce cred. "Eu" poate gândi că nu există, poate inventa o poveste sau să-şi vorbească ca şi cum n-ar exista. Dar încă există senzaţia prezenţei.

Realizator: E al naibii de diferit. Eu nu pot... nu pot înţelege deloc. Mă pot gândi logic la ideea de... Cred că o să vomit. Credeam că o să fie o discuţie mişto.

Andreas: Repet, din perspectiva "eu-lui" aparent, este o chestiune de viaţă şi de moarte. Aşa că de ce nu te-ai simţi aşa?!

Tony: "Eul" vrea să fugă, dar totodată este fascinat. Ce-i fascinant, este că nu se oferă nimic căutătorului spiritual. Dar nici nu există vreo exploatare, vreo cerinţă să fii într-un anume mod. Nici măcar nu te recunoaşte că ai exista ca persoană reală. E uimitor. Atât de rar (mesajul)! Poţi merge la mii de învăţători şi, din punctul lor de vedere, ei sunt reali, tu eşti real, iar ei au ceva să te înveţe care să te ducă undeva. Acest mesaj e complet diferit. Nu există nicio recunoaştere a cuiva. Şi reiese că nu e nimic de învăţat sau undeva de mers. E uimitor! Foarte rar.

Realizator: E îngrozitor!

Tony: E minunat de îngrozitor! Ce-mi place să le mai spun oamenilor care vor să înţeleagă: Mesajul ăsta nu are sens. Sper că înţelegi. Mesajul ăsta nu are sens. În ceea ce-l priveşte pe individ, acest mesaj este complet, cumplit şi minunat de inutil.

Jim: Dar e doar Asta. Nu este altundeva. Nu trebuie să se întâmple nimic, nu trebuie găsit nimic, deja ESTE ASTA. Deci nu că este în altă parte şi ar trebui adus aici.

Realizator: Ce anume este deja?

Jim: Ceea ce cauţi. ASTA. CE ESTE. ESTE ASTA. Exact cum este. Tocmai asta nu poate pricepe simţul separării, fiindcă mereu are nevoie de altceva. Dar chiar şi sentimentul că "nu este asta" ESTE ASTA. Exact cum este.

Realizator: E o linie moartă.

Jim: O linie moartă totală. Aşa m-am gândit şi eu când am spus că este moartea conversaţiei. Unde să mergi? Nu ai unde să mai mergi. Dar tocmai ăsta-i şpilul: nu ai unde să mai mergi! Fiindcă nu a mai rămas nimic de care să fie nevoie. Deja e împlinit. Asta e împlinirea. Şi nu are sens. Şi nimeni nu înţelege. Pur şi simplu, este cum este.

Andreas: Nu eşti înlocuit cu cineva care se poate bucura. Nu eşti înlocuit de cineva care a ajuns. E doar sfârşitul acelui vis, care nu e înlocuit cu nimic. Miracolul este că ceea ce rămâne, dintr-o dată, este întreg şi complet, ceea ce, într-un fel, a fost dintotdeauna. Dar pentru nimeni. Deci nu este mort, într-un sens. E de neînţeles, nu este ceva, e doar... Încă vorbim despre Asta... apropo... ☺

Kenneth: Poate fi atât de provocator pentru cineva ca să audă că "ESTE ASTA", că asta e ceea ce caută. Urăsc mai mult ca orice să audă că, de fapt, ASTA ESTE. ESTE doar ASTA. Şi e o mare dezamăgire pentru persoană, pentru că trăieşti în energia speranţei că va veni ceva de după colţ, ceva mai bun de după colţ. Aşa că, să auzi că ESTE DOAR ASTA e cam nasol.

Realizator: Aşa e când auzi despre TOTUL, auzi despre iluminare, chakre, toate chestiile alea magice.

Kenneth: Da, toate astea te derutează. Spiritualitatea te induce în eroare. Şi ea ESTE CE ESTE, nu zic că e bună sau rea, dar este încă ceva ce trebuie să facă persoana, un mod de a hrăni simţul persoanei. Să fie un căutător spiritual.

Tony: Nu există aşa ceva precum iluminare sau eliberare sau căutare spirituală sau separare. Sunt doar aparenţe. Nu au niciun fel de validitate. Mesajul ăsta distruge orice idee că ar exista ceva important sau semnificativ sau cu sens sau cu scop. Distruge totul. Eşti lăsat doar cu Nimic. Vii la conferinţă, este o reală deschidere. Dar rămâi cu Nimic. Ce drăguţ! Splendid! ☺

Jim: Aici, în interior, nu e nimic (în cap).

Realizator: "Nimic aici". NIMIC?!

Jim: Da.

Realizator: De aia ai păr frumos! ☺

Kenneth: FIINŢA. Eşti deja TOT CE ESTE. Eşti deja ce cauţi. Dar e acoperit de acest simţ contractat al "eu-lui", prin care se vede totul. De

aceea, viaţa nu este văzută aşa cum este în realitate. Şi asta se tot dezvoltă... Nu poate exista (în Kenneth) teama că eşti privit într-un anume fel, fiindcă nu e nimeni acolo să te vadă. Cineva spunea "Nu cred nicio iotă din ce spui, eu fac meditaţii de ani de zile şi am să continui să meditez, cred că eşti orientat complet greşit şi ignorant". Pur şi simplu, asta se întâmplă. Nu e niciun plan. E VIAŢA pur şi simplu... Viaţa care spune: "Cred că eşti prost orientat". Asta se întâmplă...

Realizator: Cred că intelectual pot pricepe. Înţeleg perspectiva, aproape se petrece. Pot înţelege, dar... Dar nu mă satisface această pricepere. De aici vine sentimentul că "Nu pricep".

Jim: Tocmai acolo ratezi. Când spui "Nu pricep". Nimeni aici (în Jim) nu pricepe că nu e nimeni înăuntru. Nu e nimeni acolo să clameze propria absenţă. Nu a fost niciodată "cineva". Deci identificarea ce era acolo, care spunea că "e cineva acolo ce face ceva" dispare sau e recunoscută a fi fost o neînţelegere.

Realizator: E recunoscută drept o neînţelegere?

Jim: O numesc o "neînţelegere psiho-somatică", fiindcă chiar există multă tensiune în corp. Dar, în esenţă, este o neînţelegere, o identificare greşită.

Realizator: Este ceva mental, este ceva mental.

Kenneth: Din perspectiva mea, când ("eul") pare că se petrece, pot înţelege cum e perceput ca fiind ceva mental, dar nu e deloc mental. În realitate, senzaţia de a fi o persoană este o nebunie. E completă nebunie. Ne mişcăm de colo-colo crezând că avem controlul "vieţii noastre". Unde-i "viaţa ta", unde o ţii?

Andreas: "Eul" crede că, "bine, asta poate că e Întregul, dar totuşi ceva trebuie să se întâmple cu mine sau pentru mine." "OK, ăsta e Întregul, dar acum trebuie să pricep asta, că ăsta e Întregul". Şi acesta e Visul. Deja este Întregul. Sau Necunoscutul, nu există un cuvânt potrivit pentru asta.

Tony: Cum ar putea exista o cale spre ceea ce deja ESTE?! ASTA e deja ceea ce oamenii caută. ASTA, CE ESTE. Deci nu există o cale către ceea ce este. Doar ESTE CE ESTE. Ei cred că ceva poate fi găsit sau obţinut, dar deja ESTE. Singurul lucru ce îi stă în cale este Ceea ce crede că NU ESTE, adică căutătorul. Căutătorul crede că va găsi în altă parte. "După ce voi medita, după ce voi practica interogaţia de sine 3 ani, atunci

O voi găsi". Chiar acum stai aşezat pe Ea, O respiri, este ASTA. E uimitor! Nu e nicio căutare. Cum ar putea exista o cale?! Cum ar putea exista o "abordare" a Ceea ce deja este?! E ridicol.

Realizator: Nu reuşesc să pricep...
Andreas: Sunt două motive. Am mai spus înainte: fiindcă "eu" nu este separat, dar visul "eu-lui" constă în a fi separat. Nu are cum pricepe. Ar fi moartea. Asta e moartea. S-ar putea spune "A muri în Asta". A muri în Ceea CE ESTE şi a nu mai sta separat. Dar de ce ar vrea "eu" s-o facă?! "Eu" nu vrea să moară. Chiar dacă nu există un eu real care să aleagă... Chiar dacă ar exista un eu real care să poată alege, cu siguranţă că n-ar face-o.
Realizator: Am mai putea sta de vorbă aici, îmi place să te ascult, dar... Ce naiba... Deci asta nu-i real...! Eu nu sunt real! EU? EU nu sunt real?! Ce naiba! Cum îi spuneam lui Tony, eşti gata? Haide să ne batem, să ne privească de la ferestre cum ne contrazicem. Cum de îndrăzneşti? Nu te pot contrazice. Nu am cuvinte, nu am cu ce să te contrazic.

Tony: Individul este cel mai periculos lucru.

Realizator: Când vorbeşti, sună ca şi cum la tine, acolo, ceva este ştiut altfel decât la mine. Pare a fi o perspectivă diferită relativ la ce se întâmplă.
Jim: Este interesant, pentru că este exact invers: Tu ai o cunoaştere care acoperă realitatea că nu se întâmplă nimic. Când nu se cunoaşte nimic, nu se întâmplă nimic. Îmi povesteai cum ai venit aici... Asta e ce ŞTII. Fără acea amintire - nu s-a întâmplat nimic.
Realizator: De neînţeles!
Jim: Da, trebuie să fie aşa. Fiindcă dacă ar fi inteligibil, ar fi o dualitate: Cunoaştere şi cunoscut. Cunoscător şi cunoscut. E ultimul loc unde ai căuta. E complet neaşteptat.
Realizator: Nici nu poţi căuta acolo.
Jim: Exact
Realizator: Nenorocitule! ☺
Jim: N-am născocit eu. De asta e de necrezut, fiindcă e complet neaşteptat. Nu e logic. Nu are sens, nu e raţional. De fapt, e ilogic. Fără sens.

Tony: ASTA nu recunoaşte niciun fel de autoritate sau ierarhie. Nu există nicio autoritate sau ierarhie, fiindcă tot ce există ESTE ASTA! Nu e

nimeni care să cunoască această Unicitate. Nimeni nu ştie nimic. E sfârşitul la Cel ce crede că ştie şi că este conştient. Sfârşitul conştienţei.

Realizator: Distruge totul în bucăţele. Tot ce se dezvoltă în minte este rupt în bucăţele.

Kenneth: Când vezi direct, e atât de evident. E atât de evident că ASTA ESTE. Nu e un concept. Nu e că am un alt concept. E doar un RÂS. E complet ASTA. Pare că se ascunde, fiind într-un mod ridicol de obişnuit DOAR ASTA. Nici nu poţi să comunici, atât de obişnuit este şi de evident. Tocmai de aceea este continuu trecut cu vederea.

Tony: Într-un fel, nu o poţi spune, dar este fundaţia acestui mesaj. Ceea ce căutătorii vor găsi nu este un orgasm spiritual sau ceva special sau lumini... e ceva total obişnuit. Să stai pe un scaun sau să ieşi din cameră sau să respiri. E ceva total obişnuit şi care se petrece continuu. ACEEA la care tânjeşti ţi se întâmplă continuu chiar acum. Ţi se întâmplă. La ce tânjeşti ţi se întâmplă deja. O durere în braţ, senzaţia de căldură, un gând. Acesta e Prea-iubitul. La ASTA tânjeai. Dar nu O poţi avea. Doar se întâmplă. Dificultatea pentru "eu" sau sine este că conştienţa pe care crezi că o ai îndepărtează totul. De pildă, oamenii care stau pe scaun şi sunt conştienţi că stau pe scaun. Asta creează separarea. "Eu sunt o persoană care sunt conştient de altceva, de statul pe scaun". În felul acesta, oamenii rămân separaţi. Asta e dilema.

Realizator: Asta e linia moartă.

Tony: Asta e linia moartă. Nu e nimic de spus. Oamenii întreabă: Cu ce rămâi dacă nu mai este conştienţă? Nu-ţi poate spune nimeni. Eu nu pot să-ţi spun. E de necunoscut. Este Neştiutul. Fiinţarea. Dar e totul. Nu e ceva ciudat în cer. Frunzele, tipul ăsta de aici, scaunul, vocea orice ar fi... Aşa că Prea-Iubitul e mereu cu tine. Nu poţi scăpa de ceea ce jinduieşti. E mereu cu tine. Căci Acesta este TOT CE ESTE. Nu-i aşa că-i uimitor?!

Oamenii merg prin toată lumea, meditează, fac incantaţii cu aparenţi guru, încearcă să facă interogaţia sinelui şi nu pricep că exact acolo unde se găsesc ei se află CEEA CE CAUTĂ. Ar fi grav şi trist dacă ar fi important. Dar e important numai pentru căutător. Nu e important pentru ASTA. Nimic nu-i important. Pur şi simplu, există ce există.

Jim: Gândurile încă apar. Emoţiile încă apar. Dar prin acea pierdere a neînţelegerii psiho-somatice, nu mai apare nevoia de a căuta

semnificaţia gândurilor sau de unde au venit, sau dacă e un gând potrivit sau greşit. E mult mai puţină energie focalizată asupra gândurilor.

Kenneth: Deci există numai ce pare că se întâmplă. Dacă e un gând, doar a apărut un gând, nu e al nimănui. Nu se mai simte a fi "gândul meu". Un sentiment nu se mai simte a fi "sentimentul meu". Pur şi simplu, apare un sentiment. E doar VIAŢA aşa cum este ea, nu mai este nicio persoană separată. Dar în momentul când mă simt un "eu", nu pot vedea acolo decât un alt "eu", nu pot gândi decât în sens personal. Deci când aud acest mesaj, aplic personalul deasupra a ceea ce s-a spus şi nu-mi pot imagina cum ar fi să nu existe nimeni.

Realizator: E incomprehensibil. Eu trăiesc într-o lume de la A la B la C. Vreau să găsesc lipsuri acestui mesaj. Vreau să mă cert cu el. Dar, în acelaşi timp, nu pot... Pare a avea sens. Rezonează, nu-mi place cuvântul, dar rezonez. Văd că aşa este, e corect.

Andreas: Nu te poţi certa cu asta, fiindcă, într-un fel, "eu" se ceartă cu realitatea că el nu există, pe baza că "eu exist, că există o lume, că există reguli, că funcţionează aşa" etc. Toate astea nu pot fi puse laolaltă. Cele două perspective nu se întâlnesc. Până la urmă, s-ar putea întâlni totuşi, fiindcă cele două nu sunt separate.

Kenneth: "Eu" este o aparenţă. E real ŞI ireal. Totul e real ŞI ireal. Unii spun că "eu" este o iluzie totală. Sinele este o iluzie totală. Mintea face chestia asta numită jocul opuşilor, dualitatea lucrurilor. Deci când spui că lucrurile sunt reale, dar şi o iluzie, mintea se mişcă în acest joc al opuşilor. Va încerca să intelectualizeze. Dar ce mai poate spune când există ambele simultan?! Mintea nu poate merge mai departe. De asta îţi vine să dai cu pumnul în pereţi, fiindcă mintea nu poate integra. Când spun mintea, ca persoană, mă simt un sine separat, pot înţelege opusul acesteia: totul nu e separat. Adică inversez cu opusul. Dar când spun că "sunt şi nu sunt", totul "este şi nu este", asta nu mai pot intelectualiza. Nu pot prinde ideea. Şi nici nu-i nevoie să fie înţeleasă.

Andreas: De ce ai vrea asta? De ce ar vrea "eu" să dispară? Nici măcar nu se sugerează asta. Nu ţi se sugerează să fii absent. Într-un fel, tu deja nu exişti. "Absenţa eu-lui" deja există, într-un fel.

Tony: Ceea ce există îţi spulberă mintea. Mintea se va lupta cu asta într-un mod intelectual, va încerca să lupte cu asta, fiindcă nu poate pricepe.

Andreas: Este un mod diferit de a-ţi spune că trebuie să mori. Ceea ce s-a spus este că nu există nimeni care ar putea să moară. Asta este Întregul sau Niceva-ul aşa cum deja ESTE. Ăsta-i miracolul. Şi din cauza asta, "eu" nu-l poate accesa.

Tony: Nimic nu-i mereu la fel. E viu. Este instantaneu viu în această Fiinţare.

Jim: Nu există o reală progresie. Simţul "eu-lui" vede întotdeauna totul ca pe o progresie. Dar nu există niciuna.

Tony: Aşa că orice idee că ai putea să faci ceva... ca acceptare sau deschidere sau abandon – e o prostie. "Eu" nu vrea să se abandoneze sau să renunţe. El vrea să continue să lupte şi să caute ceva. E în război cu sine însuşi, aşa că mereu se luptă.

Realizator: Deci numai la moarte, spunea Tony, la moartea definitivă se va vedea că nu era nimeni aici de la început.

Andreas: La ultima expiraţie, în momentul morţii, este evident că nu există nimic care moare.

Realizator: Tatăl meu a zâmbit înainte de ultima secundă.

Andreas: Ultima expiraţie este mereu relaxantă.

Realizator: Da, a zâmbit chiar înainte să...

Andreas: Până atunci poate fi luptă, acceptare.

Realizator: Da, încerca să iasă din cameră...

Andreas: Tot felul... Dar ultima expiraţie este întotdeauna plină de pace. Într-un fel, aceea este eliberarea.

Realizator: Da, i-a apărut un mare zâmbet pe faţă. Credeam că a primit 10 virgine...

Andreas: Totul s-a terminat!

Kenneth: Asta-i gluma proastă în privinţa asta. Cu alte cuvinte, ce se ascunde nu se ascunde ca fiind complex sau dificil, cum ar fi o persoană care meditează pe vârful muntelui. Pare că se ascunde, dar fiind TOTUL. Pare că se ascunde, doar fiind în mod evident totul care deja este. Dar mintea persoanei este o energie ce respinge ceea ce ESTE în favoarea a

ceea ce AR PUTEA FI pentru "eu". Deci respinge ceea ce pare a se petrece. Respinge ce se întâmplă şi se îndreaptă spre ceva "mai bun". Şi astfel, viaţa cea adevărată nu mai este văzută. Este acoperită cu acest "eu" aparent.

Andreas: Într-un fel, acest mesaj opreşte viitorul. Opreşte orice. Iar "eu" se chinuie aici. Există doar aici şi nu are unde să se ducă.

Tony: Un alt aspect important este că nu există conştienţă de sine. Nu e nimeni aici care să încerce să se facă plăcut sau neplăcut în faţa cuiva. Nu e nimeni aici care, într-un sens, să aibă vreun interes în ce se petrece. Cred că este un aspect foarte puternic. "Ce-i cu tipul ăsta?" Nu e niciun tip.

Andreas: Am ajuns la început. Nu e nimic de spus. Nici măcar nu e vreo chestiune. Nu există o întrebare adevărată, nici un răspuns adevărat. Nu duce nicăieri. Toată conversaţia nu... conduce spre altundeva.

Kenneth: Nu e nicio autoritate. Acest mesaj clar e al nimănui. Vine de la nimeni. Vine de la Niceva către Nimenimic. Deci mesajul este absolut al nimănui. E complet impersonal şi nu are deloc de a face cu nimeni.

Realizator: O, Doamne Isuse Cristoase! O să arate mişto la cinema. Ştii, sentimentul acela că "poate voi reuşi să înţeleg".

Tony: Ce drăguţ! ☺

Realizator: În acelaşi timp, vrei să fugi de asta. E aproape o nebunie.

Tony: Într-un fel, e un gen de schizofrenie. "Eu" este schizofrenic, fiindcă spune "există Asta, dar eu nu pot să o înţeleg". Asta-i ruptura. ESTE ASTA. De ce ai vrea să înţelegi?! Lipseşte înţelegerea şi asta-i problema pentru "eu". Ce înţelege "eu" din chestia asta? "Eu pot s-o fac”. Dar problema e tocmai că acţionează "eu".

Şi nici măcar nu-ţi pot spune: "Aşteaptă". N-ai ce să aştepţi. "Aşteaptă să se întâmple!" Prostii. Eliberarea nu se întâmplă. Singurul lucru care moare este ceea ce nici nu a existat vreodată...

Realizator: Dacă ne-am lua la bătaie, ar fi amuzant pentru privitori. „Afară are loc un interviu”. ☺ Cred că asta a fost.

Tony: Ok, prietene. Mulţumesc foarte mult.

Realizator: Eu mulţumesc! Poate că mai filmăm ceva în interior. Când ajung acasă, voi fi viu şi nevătămat. Toată familia sper să fie bine.

Tony: Pentru un timp...
Realizator: Toate cele bune!
Tony: Toate cele bune!

02-04-2020

https://www.youtube.com/watch?v=CXQcBqZ0Wow

Adyashanti – Trezirea inimii, „intimitatea cu cele zece mii de lucruri”

Petrecând timp în această stare, oferindu-i atenţie şi timp, dăruindu-i inima şi afecţiunea ta şi conştienţa ta – desigur, este ceva foarte puternic.

Mai există un element, motivul pentru care am vorbit despre iubire. Este un tip de realizare – nu ştiu dacă m-aţi mai auzit vorbind despre asta, dar nu voi intra în detalii, că ar dura prea mult.

Există mai multe moduri în care conştiinţa se poate manifesta şi o poţi experimenta, fiecare dintre ele având legitimitate în propria realitate.

Cu alte cuvinte, de multe ori auzim vorbindu-se despre conştiinţă ca fiind doar „nenăscutul, nemuritorul, spaţiul pur, conştiinţa pură”. Asta numesc eu trezirea la nivel de minte, dar asta nu înseamnă că e creată de minte, ci trezire din minte. Când eşti trezit la nivel de minte există conştiinţă deschisă, pură, necondiţionată. Poţi simţi asta fără să fii trezit la nivel de inimă, căci trezirea la nivel de inimă are o calitate diferită. Aici (sus), este deschidere, spaţiu, transcendenţă, nimic nu se întâmplă, nimic nu te răneşte, este un spaţiu în care totul apare şi dispare.

Dar la nivel de inimă, aici, fiindcă inima este de asemenea un organ de percepţie, şi aici este un loc unde poate veni conştiinţa şi să o folosească ca organ de percepţie. Deci la nivel de inimă, conştiinţa nu e doar vacuitate şi nimic, ci aici începem să simţim că acel vid, da, este gol, este pur, dar mai există o bogăţie, o intimitate, un sentiment de apropiere extraordinară. Cum a spus odată un maestru zen, este „absoluta intimitate cu cele 10000 de lucruri”. Simţi totul mai aproape decât aproapele.

Aici (sus) este transcendenţă, ivindu-se în cap, conştiinţa se trezeşte la nivel de minte. Iar (în inimă) este intimitate. Poţi avea una fără cealaltă, iar deseori oamenii chiar au una fără cealaltă.

Şi mai este, desigur, conştiinţa în zona abdominală, care are o calitate diferită aici, la nivel de abdomen. Şi aici este vacuitate, dar eu o numesc „un munte de vacuitate”, pentru că este un gen solid de calitate împământată a vidului infinit, când îl experimentezi de la acest nivel de abdomen. Nu e doar spaţiu, ci acum parcă spaţiul e gros şi solid ca pământul.

Ideal, toate acestea ar trebui să facă parte din experienţa individuală, dar deseori nu se manifestă aşa la început sau, cel puţin, ele nu funcţionează toate simultan în mod complet şi luminos de la început.

Dar mai întâi, să ştim că trezirea, acea prezenţă spirituală se poate manifesta într-un mod diferit la nivel de inimă.

Deci dacă aţi avut o experienţă a conştiinţei la nivel de minte, v-a rămas o întrebare: Cum se manifestă această expansiune infinită a conştiinţei când e percepută prin inimă? Este oare diferită şi în ce fel? Care sunt diferenţele de calitate şi care sunt schimbările subtile de percepţie?

Cum spuneam, cuvintele acelui maestru budist au fost „absoluta intimitate cu cele zece mii de lucruri". Zece mii de lucruri însemnând totul. Aceasta e şi experienţa mea: o absolută intimitate, care cred că este o descriere mult mai bună decât unime, pentru că unimea este un gen de abstracţie – da, totul e una, dar ce înseamnă, de fapt, asta?

Nu rătăcim într-o stare de genul „O, ştiu că totul este una!" – asta nu înseamnă nimic. Experienţa este de totală intimitate. Iar când începi să o simţi aici (la mijloc), îţi modifică felul în care acţionezi şi are un efect profund asupra stării mentale, mintea, preocupările minţii.

Pentru că trezirea pe aceste niveluri diferite şterge tipuri diferite de neînţelegeri, tipuri diferite de condiţionări. La nivel de minte, trezirea va afecta un anumit tip, la nivel de inimă, va afecta un cu totul alt tip, iar la nivel de abdomen, un alt tip.

Când cobori cu conştiinţa la nivel de abdomen, mintea devine extraordinar de tăcută. Nu complet tăcută, căci asta ar însemna o minte moartă. Dar foarte, foarte, foarte tăcută.

Deci, începem să percepem de la nivel de inimă. Este foarte important, pentru că, cum se vede mintea, acea minte plină de naraţiuni, cum este ea?

La nivel de spaţiu este doar: „Ok, în conştiinţa infinită apare o stare condiţionată a minţii". Conştiinţa n-are nicio problemă cu mintea, dar ocazional o foloseşte. Sau te poate prinde. Senzaţia asta poate penetra multe stări mentale, dar nu pe toate. Unele dintre ele continuă să se recirculeze, iar asta înseamnă că trezirea la nivel de minte nu are efecte asupra acestor stări mentale. Altceva trebuie să fie perceput.

La nivel de inimă, aici mintea este privită foarte diferit decât la trezirea la nivel de minte. La nivel de inimă există o spontană „absolută intimitate". Deci percepţia din inimă este intimă, dă o senzaţie completă de iubire, apropiere şi acceptare. Nu spune, rece, „ignoranţă condiţionantă, neadevărată". Nu aşa spune inima. Inima spune cam aşa

„Ignoranţă condiţionantă, da, desigur, sărăcuţa de ea!”. Este o nuanţă de apropiere.

Şi mai există anumite momente când stările mentale şi, desigur, cele emoţionale foarte puternice, nu se vor linişti fără inimă, fără iubire. Transparenţa infinită nu va atinge unele dintre aceste stări mentale şi cu atât mai puţin unele stări emoţionale. Iubirea are un mod de a penetra lucrurile cu care nici măcar mintea trezită nu se poate compara. Aşa că începi să o simţi, cum simte inima...

- Deci, într-un fel, trezirea nu poate fi doar pentru minte, trebuie să apară şi la celelalte niveluri.

- Absolut! În cele din urmă, da. Poţi rămâne în minte, unii o fac, se agaţă de ea şi devine noua lor identificare: „Eu sunt expansiunea infinită a conştiinţei pure”. E minunat, mergeţi acolo, staţi acolo, poate fi beatific şi este libertate, fiindcă nu eşti condiţionat de timp şi spaţiu. Dacă chiar reuşeşti să te detaşezi acolo, este fantastic.

Dar, una la mână, nu este completă, e doar o parte a poveştii. Nu că n-ar fi adevărat, însă nu e complet adevărat. Şi, doi la mână, de obicei, oamenii se cam plictisesc acolo. Este libertate, dar apoi devine cam plictisitor, e cam uscat, cam deşertic. Mă înţelegeţi?

Şi atunci ceva din noi începe să meargă mai departe. Atunci conştiinţa spune „Ok, aici (la mijloc) e ceva mai mult.” Aceeaşi conştiinţă, nu alta, dar aici e mai mult ce poate fi realizat, ceva mai profund, ceva mai intim, ceva apropiat.

Şi ca să ajungi la el, pleci de aici, din detaşare, metaforic vorbind, conştiinţa trebuie să înceapă să se încline, se înclină puţin spre în faţă, intră în experienţă, în loc să fie doar expansiunea în care experienţa se întâmplă. Se aşază treptat în experienţă şi, până la urmă, intră complet în experienţă şi se experimentează pe sine, trezirea intră în experienţă şi în interiorul stărilor mentale.

Şi atunci, fiind pe acel nivel intuitiv, acele stări mentale şi viaţa ta emoţională înţeleg intuitiv, nu intelectual, că nici ele nu sunt separate de aceasta. Şi ele sunt alcătuite din aceeaşi substanţă, deci găsesc o cale de a se întoarce pe terenul lor comun.

20-07-2020

https://www.youtube.com/watch?v=MuTdQRtAyaM

Anna Brown – Reflexia a ceea ce eşti

Hello, prieteni frumoşi!

Nimeni, nimeni din această lume aparentă nu vă poate da permisiunea de a fi ceea ce sunteţi deja.

S-ar părea că vă putem învăţa, s-ar părea că puteţi obţine un răspuns de la altcineva despre ceea ce sunteţi sau ce este Asta. Iar acest videoclip ar părea că face acelaşi lucru. Dar acestea sunt, de fapt, doar reflexii şi confirmări a ceea ce ştiţi intuitiv.

Trezirea nu înseamnă să înveţi cine eşti. N-are cum. Nu poţi învăţa cine eşti, pentru că, ghici ce? de învăţat, învăţăm să uităm ce suntem.

Am fost condiţionaţi să fim o persoană contractată. Să fim o victimă, să ne simţim separaţi, să ne simţim fără valoare, nesiguri, înţelegi? Asta am învăţat: condiţionarea.

Dar ceea ce eşti nu este o condiţionare. De aceea nu o poţi învăţa. Învăţarea se referă la cunoaştere. Adică tărtăcuţa, înţelegi? Nu-i nimic greşit cu cunoaşterea, este minunată. Doar că nu despre asta vorbim aici.

Şi de asta se irită persoana atât de mult, că nu poate înţelege ce vorbim. Fiindcă nu este vorba despre cunoaştere. Am putea spune că este vorba despre dizolvarea celui care vrea să înţeleagă intelectual.

Nu va înţelege niciodată. Nu va înţelege niciodată.

De aceea nu te simţi confortabil când ţi se plimbă prin cap toate citatele şi toate cărţile şi toate indicaţiile de la guru. Nu-i plăcut să ai în cap o bibliotecă despre ceea ce este non-dualitatea sau trezirea spirituală. Este foarte incomod. Da, ai putea vorbi cu pisicile tale non-dualiste şi pisicile tale spirituale despre ce ai învăţat, poţi vorbi despre asta.

Dar despre ce vorbim aici – Misterul – pe care mulţi vor să-L numească Dumnezeu, de fapt nu poate fi exprimat în cuvinte. Dar se ascunde printre cuvinte. Pentru că, de fapt, nu este vorba deloc de cuvinte. Deloc. E vorba despre energia cuvintelor. Toate acestea sunt energie, baby. Energia ta.

Şi totuşi, poate exista şi experienţa acelei energii infinite şi a naibii de puternice care ia forma unui căutător spiritual nesigur. Şi ce dacă? Şi ce-i cu asta?

Acea energie a căutării spirituale pe care o numim identitate personală sau a fi o persoană, îmi place să o privesc ca pe o sămânţă, bine? Sămânţa se simte foarte constrânsă, ştii, este plantată sub pământ, habar nu ştie ce naiba se întâmplă, da? Dar acea sămânţă conţine deja

totalitatea, da? Să zicem că există o sămânţă de floarea-soarelui – aceasta este persoana. În acea sămânţă se află deja totalitatea.

De aceea, trezirea spirituală este organică, la fel ca natura, la fel ca plantarea unei sămânţe. Acea sămânţă nu practică mantre, afirmaţii pozitive şi vizualizări creative sau altceva în încercarea de a se desface. Nu. Este neajutorată, în sensul că întreaga natură susţine acea sămânţă, prin ploaie, sol, soare, vânt, toate elementele. Şi tot aşa, persoana este total neajutorată. Sămânţa este total neajutorată.

De aceea este fără speranţă să cauţi. Fără speranţă că practicile spirituale te vor aduce mai aproape de Asta. Am putea spune că practicile spirituale îl obosesc pe cel care caută. Pentru că nu poţi practica într-un mod organic. Nu poţi practica ceea ce eşti deja.

Îmi place să glumesc spunând că ai fi ca un câine care se trezeşte în fiecare dimineaţă făcând afirmaţii şi vizualizând că este un câine, ca să poată fi un câine. Pur şi simplu, nu are sens.

Dar vezi, câinele nu are conştiinţă de sine. Iar omul are o conştiinţă de sine iluzorie. Asta-i problema.

Iar trezirea înseamnă sfârşitul conştiinţei de sine, ceea ce este extrem de ameninţător pentru ego. Am putea spune că trezirea este atunci când sămânţa crapă în mod natural, spontan, fără ca voinţa personală a cuiva să încerce s-o desfacă.

Deci mergând mai în profunzime, ce vreau să spun prin sfârşitul conştiinţei de sine?

Acolo nu există nimeni care stă şi reflectează la alegerile făcute, dacă au fost corecte sau greşite, dacă ar fi putut lua o decizie mai bună, şi nici toate reflecţiile şi autocriticile sau proiecţiile sau autodistrugerea din cauza vreunui lucru ce apare.

Nu există voinţă liberă sau alegere. Ceea ce apare, orice părea a fi o alegere, o greşeală sau un miracol este perfecţiunea.

Şi foarte mulţi m-au întrebat: dar cum rămâne cu suferinţa, cu abuzul, cu trauma, cu dificultatea, cum poate fi acea perfecţiunea?

Este. Totuşi mintea ta nu va înţelege asta niciodată, pentru că vorbim despre infinit, nu despre finit. Vorbim despre infinit. Pentru că ceea ce numim o greşeală sau o dificultate sau ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple te „conduce”, ca să zicem aşa, către trezire sau căderea vălului.

Vedeţi, povestea de aici, personajul Anna: multă traumă, multă dramă, multe d-alea în povestea ei. Dar era doar o poveste. Doar o poveste.

E la fel când mergi la un film ca să urmăreşti un personaj care se dezvoltă şi să vizionezi cum întreaga poveste se dezvoltă şi înfloreşte şi se desfăşoară, Da, nu te uiţi la un personaj plat, plictisitor.

Asta este o poveste de dragoste necondiţionată, ca să zicem aşa, şi va apărea. De ce va apărea? Pentru că ştie de ce ai nevoie pentru a scăpa de acel voal iluzoriu, care nici nu există cu adevărat. Este doar o înţelegere greşită că ar exista un voal, că ar exista un ego, că ar exista un sentiment de separare.

Vezi, e la fel ca sămânţa, nici măcar nu este separată, este deja acea totalitate, este deja acea totalitate. Sămânţa nu are însă conştiinţă de sine. Aşa că nu gândeşte „Oh, nu sunt floarea soarelui". Nu. Nu are această abilitate.

Deci trezirea este un continuum. Nu mai sunt doi în creier, nu mai există un dialog intern, adică nu mai există vocea aia din cap care vorbeşte cu ceva din corp. Acea stradă cu două sensuri de mers s-a dizolvat, în Asta.

Este foarte imediată, foarte spontană, foarte necunoscută, foarte inocentă. Nu ştii niciodată ce se va întâmpla în continuare.

Trezirea nu înseamnă: „Sunt clarvăzător, ştiu ce se va întâmpla în continuare, pentru că sunt atotcunoscător, sunt puternic". NU. Asta este inocenţă. Spontaneitate pură. Orice se poate întâmpla. S-ar putea să te lovească o maşină, cine ştie, orice se poate întâmpla.

Dar ego-ul crede că trezirea este ca un scut, nu-i aşa? Ca şi cum te-ai afla într-un vehicul blindat şi nimic nu te poate răni. Asta vrea ego-ul, vrea o viaţă liniştită, care este însă o viaţă într-o celulă de închisoare, nu-i aşa?

Noi spunem aici că trezirea înseamnă viaţa trăită din plin. Ceea ce înseamnă că orice se poate întâmpla. Ai putea atrage o boală, să zicem. Sau ar putea apărea o ofertă de muncă excelentă, o schimbare, o nouă relaţie care înfloreşte, da? Sau primeşti un telefon şi afli că, ştiu eu, ai pierdut pe cineva drag.

Bună, tipelor! [se adresează găinilor care au venit în apropiere]

Orice poate apărea în „realitatea trezirii" sau realitatea organică. Nu este sfârşitul senzaţiilor. Nu este sfârşitul unui vis. Nu este sfârşitul poveştii. Am putea spune că este un vis lucid. Dar nu-i nimeni care să controleze, să manipuleze sau să se simtă victima a ce se întâmplă. Da?

Salut Rita, salut Ruth! [salută găinile]

De exemplu, acum câteva luni, am pierdut trei animale de companie în două luni. De fapt, nu le-am pierdut, dar personajele lor au dispărut.

Şi a apărut tristeţea. Dar ea a fost îmbrăţişată de spaţialitate, de neutralitate. Înţelegi? Nu este sfârşitul unei poveşti.

Oh! Nu este, nu este sfârşitul poveştii. Este sfârşitul celui care încearcă să controleze şi să manipuleze povestea pentru a obţine ceea ce vrea de la ea. Înţelegi?

Deci, când apare moartea, apare moartea şi tristeţea poate s-o însoţească, dar nu mai este nimeni care să se lamenteze: „De ce mi s-a întâmplat asta? De ce mi s-a întâmplat asta? De ce mă urăşte viaţa?”. S-a terminat cu astea. E sfârşitul acestor lamentări. Dar poate apărea tristeţea, poate apărea sărbătoarea, sau jalea. Este natural.

Dar, o spun din nou, senzaţia de separare trăieşte în această fantezie că nimic din toate acestea nu va apărea. Nu. Poate apărea orice, doar că nu mai există ataşament. Am dreptate, Rita? Am dreptate, soro? Orice poate apărea.

Pe vremea când eram o căutătoare spirituală, când mă identificam profund cu o poveste, chiar credeam că trezirea este ca o astfel de bulă.Nu este. Ego-ul este bula şi va pocni. Şi rămâne doar spaţialitate. Iar în interiorul acelei spaţialităţi poate apărea orice. Doar că nu se mai lipeşte de tine. Acolo nu mai este nimeni care să ducă în spate un rucsac cu traume şi drame, poveşti şi descendenţe ancestrale şi tot ce s-a întâmplat în povestea lui aparentă şi în viaţa aparentă.

Eu nu resping nimic. Tot ce spune acest mesaj este că eşti în lume, dar nu de-al lumii. Ceea ce înseamnă că nu există nimeni care să se retragă din viaţă, observând-o şi detaşându-se. Şi nu există nimeni care să se agaţe de viaţă, să strângă stocuri şi să fie dependent. Este această netezime, această cale de mijloc neutră, pe care nu o pot descrie.

Dar, cu adevărat, este o incapacitate de a-ţi feri privirea. Deci orice apare, o primeşti din plin. Tristeţea este din plin. Bucuria este din plin. Recunoştinţa este din plin. Da?

Dar spun că, odată cu trezirea, care înseamnă Tot-ce-există, îndoiala se dizolvă, frica de moarte se dizolvă, nevroza se dizolvă şi obsesia se dizolvă.Aşa că s-ar părea că te-ai upgradat, dar nu eşti un tu upgradat, doar se pare că te ridici la alt nivel. Doar pare aşa. Pentru că nu te mai strânge acest corset, făcându-te să simţi că trebuie să fii într-un fel sau altul. Este doar: Ah! În sfârşit, personajul prin care se manifestă Viaţa poate fi pe deplin Sinele său vast.

Nu există o modalitate corectă sau greşită de a trăi, prieteni. Eşti un biet fulg-de-zăpadă. Deci când încerci să te contorsionezi şi să te conformezi la ceea ce crezi că ar fi trezirea, atunci negi magia absolută a Totalităţii care apare sub forma lui tu şi eu.

Dar, prieteni, nu trebuie să faci niciun pas până la Asta, nu te desparte nici măcar o respiraţie de Asta. Asta e mai aproape decât intimitatea. Tu eşti ceea ce cauţi. Eşti căutătorul şi ceea ce caută.

Dar prieteni, nu veţi fi niciodată învăţaţi despre Asta. Pur şi simplu, n-O veţi cunoaşte niciodată din punct de vedere intelectual. Este o recunoaştere intuitivă.

Văd că alţii practică atât de mult negarea corpului, negarea minţii, negarea persoanei. Dar noi nu negăm persoana, din nou spun, nu există identificare, dar nu există nici neidentificare. Este un dans. Fiindcă persoana este Misterul care apare ca o persoană. Sau dacă vrei poţi să-l numeşti Dumnezeu, sau dacă vrei poţi să-i spui Universul, nu-mi pasă, Lui nu-i pasă, pentru că nu are minte să-i pese.

Iar tu eşti Asta. Este Asta. Dar nu este un lucru. Totuşi pare că ar fi.

Aşadar, dacă aştepţi permisiunea, dacă aştepţi ca o autoritate să-ţi spună că a venit timpul, asta nu se va întâmpla niciodată. Nu există nicio autoritate exterioară. Eu sunt doar o confirmare, doar un memento, doar o reflexie a ceea ce ştii deja intuitiv.

Slavă, slavă, slavă pentru ceea ce va fi întotdeauna! Viaţa nemuritoare, viaţa eternă.

Cu bine prieteni! Aveţi grijă de voi.

12-12-2020

https://www.youtube.com/watch?v=um0gOYteNXU

Aaron Abke - Ego-ul spiritual, explicat

În seria de videoclipuri Ştiinţa Minţii (MindScience), **Aaron Abke** ne vorbeşte convingător şi clar despre **ego-ul spiritual** şi cum putem să-l contracarăm prin întrebarea "CUI ÎI PASĂ?"

Bine aţi revenit la "Ştiinţa minţii", episodul 34. În videoclipul de astăzi vom aborda, în sfârşit, un subiect extrem de cerut: ego-ul spiritual.

Mulţi oameni îmi cer să vorbesc mai mult despre el, ca să se lămurească mai bine. Şi astfel, în videoclipul de astăzi vom analiza ce este ego-ul spiritual, diferitele moduri în care se manifestă şi cum trebuie depăşit.

Voi începe cu menţiunea că, de fapt, nu există ceva distinct numit ego spiritual, în sensul că nu există diferite tipuri de ego. După cum am spus în unele episoade anterioare din "Ştiinţa minţii", ego-ul nu este altceva decât activitatea minţii de a se identifica cu ceva exterior. Prin urmare, ego-ul spiritual nu funcţionează sau operează altfel decât orice alt tip de ego. Dar, spunând asta, cred în continuare că este un subiect important de discuţie, din cauză că acest aspect cu care se identifică ego-ul va modifica în mod dramatic puterea, influenţa şi viclenia sa. Şi, după cum vom vedea, ego-ul spiritual străluceşte mult mai tare decât oricare.

Ego-ul spiritual este, de departe, cel mai greu de recunoscut de către aspirantul spiritual. Din acest motiv, este de obicei şi ultimul loc în care se ascunde ego-ul, înainte de a fi transcens în cele din urmă. Ego-ul se identifică cu orice i se pune în faţă. Şi tocmai de aceea este atât de viclean, deoarece, prin însăşi natura sa, ego-ul îşi schimbă mereu forma. Deci, dacă suntem mai puţin conştienţi de el, nu-i nevoie să fie foarte şmecher. Însă cu cât ne extindem conştientizarea, cu atât deghizările sale trebuie să fie mai nuanţate şi mai complexe, ca să rămână nedepistat. Şi nu există o deghizare mai sigură pentru ego decât sub masca căutătorului spiritual.

Ego-ul spiritual este cel care ne face dependenţi să colectăm cunoştinţe spirituale, să vizionăm mai multe videoclipuri, să citim mai multe cărţi, să aflăm mai multe adevăruri spirituale. Făcând aceste lucruri, simţim că ni se îmbunătăţeşte imaginea de sine şi apoi confundăm această îmbunătăţire a imaginii de sine cu progresul spiritual. Iar, în cele din urmă, dobândim mult mai multe cunoştinţe spirituale decât putem integra şi ne pomenim în noaptea întunecată a sufletului. Deci înţelegerea intelectuală nu este acelaşi lucru cu conştientizarea.

Mintea creează ego-ul spiritual chiar din momentul în care începe căutarea spirituală, deoarece căutarea implică existenţa unui căutător. Şi din acel moment, fiecare nou concept pe care îl înţelege căutătorul va spori ego-ul spiritual, deoarece te face să crezi că există un “eu” care produce înţelegerea. Dar, bineînţeles, există doar înţelegerea în sine şi nimeni nu o produce. Nu avem nici cea mai vagă idee cum se întâmplă înţelegerea sau de ce se întâmplă sau când se va întâmpla. Oare ce anume îmi permite mie să înţeleg cu uşurinţă ceva care altei persoane i-ar putea lua ani de zile să priceapă? Nu ştiu, se întâmplă pur şi simplu. Orice înţelegere este, pur şi simplu, un act de Graţie. Dar când mintea o revendică drept „înţelegerea mea”, o transformă în mândrie.

Este, de asemenea, important să definim la ce ne referim în învăţăturile spirituale atunci când folosim cuvântul „minte”, deoarece nu ne referim la creier. Ne referim la ceea ce apare ca „eu” în minte. Sau, cum l-a numit Ramana Maharishi, „gândul de eu”. Acesta este motivul pentru care înţelepţii “nu au minte”. Nu înseamnă că nu au creier. Înseamnă că nu au sentimentul de a fi un subiect separat de experienţa pe care o trăiesc. Înseamnă că ei se referă la “eu” ca la pura conştiinţă. Nu se referă la un obiect, la un corp sau la un personaj şi la povestea călătoriei în căutarea iluminării.

“Eul” egotic se referă întotdeauna la un obiect, o persoană, un nume, un corp, o poveste, o amintire şi aşa mai departe. Aşa îşi păstrează vie ego-ul în minte imaginara sa senzaţie de sine. Tot ceea ce face ego-ul are scopul de a-i spori falsul sentiment de a fi un sine separat, deoarece, în realitate, nu există niciun sine separat. Deci ego-ul trebuie să menţină acest tren în mişcare constantă, altfel riscă să îi depistezi deghizarea.

Gândiţi-vă aşa: M-am născut fără nume şi fără istorie personală. Niciun sentiment de a fi un sine separat. În acel moment, eram “eul” pur şi imaculat, conştiinţa pură. Dar apoi, la un moment dat, părinţii mi-au dat o serie de litere prin care să mă refer la mine şi am început să mă identific cu acel grup de litere. „Eu sunt Aaron, Aaron, Aaron, Aaron”. Iar apoi Aaron are experienţe care creează o istorie personală şi ego-ul face referire în mod constant la această istorie personală, ca dovadă a faptului că există cu adevărat un Aaron.

Dar să presupunem că am un accident de maşină şi mă trezesc a doua zi la spital cu amnezie totală. Nu-mi mai amintesc nici măcar cum mă cheamă. Unde-i Aaron? În acel moment, Aaron nu este nimic, ci doar o născocire a imaginaţiei, o idee dispărută din minte. Dar ce a rămas? Conştiinţa pură.

Deci ideea este că nicio identitate din minte nu are decât realitatea pe care i-o dă mintea. Acesta este fundamentul pentru adevărata jnana sau cunoaştere. Jnani este cuvântul sanscrit pentru „cel care ştie”. Este termenul folosit pentru a desemna un înţelept sau o fiinţă realizată, care trăieşte ca o conştiinţă pură.

Cel mai simplu mod de a pricepe cum este starea de conştiinţă a unui jnani este să vă imaginaţi că faceţi parte dintr-o trupă de teatru care joacă un celebru musical pe Broadway. De îndată ce spectacolul s-a terminat, toată trupa merge la restaurant pentru a mânca şi a sărbători împreună. Şi totuşi, când ajungi la masă, observi că toată lumea joacă în continuare rolurile de pe scenă şi se luptă şi se ceartă pentru nişte probleme din piesă, care nu există în realitate. Jnani este singurul de la masă care ştie că ei nu sunt personajele pe care le joacă. Deşi toţi din jurul acestui jnani sunt complet absorbiţi de jocurile de rol, el nu este deranjat de asta, pentru că ştie că întreaga piesă şi personajele sunt doar imaginate. De aceea, pentru el nu există probleme şi rămâne perfect liniştit.

Totuşi, el poate vorbi în continuare cu ceilalţi membri ai trupei despre problemele lor imaginare, dar numai în scopul de a-i face să le pună la îndoială şi să-i trezească din falsele lor fantezii. Tot ce face un jnani este în folosul celorlalţi. În schimb, tot ceea ce face ego-ul spiritual este în propriul beneficiu, chiar şi când se preface că ar fi virtuos. Din acest motiv, unul dintre cei mai faimoşi jnani din toate timpurile, Isus, le spunea ucenicilor săi „Când daţi la săraci, să nu afle nici măcar mâna stângă ce face mâna voastră dreaptă”. El îi avertiza să nu lase ego-ul spiritual să le deturneze practica, pentru că asta încearcă întotdeauna să facă ego-ul spiritual. Este incredibil de şmecher şi abil. Nu are niciun scrupul să se prefacă că ar fi un sfânt virtuos, doar ca să capete în secret merite pentru încă un act de moralitate.

Haide să aruncăm o privire mai atentă de unde ia naştere acest “gând de eu” al ego-ului spiritual şi cum îşi creează în minte falsa senzaţie de sine.

Tot ceea ce există este Conştiinţa, unicul Sine universal. Totul se întâmplă numai prin puterea Sinelui şi nu există nimeni altcineva care să facă ceva. Acţiunile corpului, mişcările minţii şi chiar abilitatea de a înţelege concepte, toate se întâmplă, pur şi simplu. Dar mintea a evoluat timp de miliarde de ani pentru a crea sentimentul că ar exista un făptuitor separat şi independent, aflat în afara vieţii şi acţionând asupra ei. Acest lucru se realizează prin “gândul de eu”. În somnul profund, “gândul de eu” se întoarce la sursa sa din centrul Inimii şi rămâne acolo. Dar la trezire, “gândul de eu” se ridică în minte după câteva

secunde şi începe să rumege gânduri de bază precum „eu am dormit şi acum eu m-am trezit”. Dar “eul” care are aceste pretenţii, nu el a generat somnul şi nici trezirea. Pur şi simplu, s-a întâmplat, iar mintea şi-a asumat meritele pentru asta.

Când conştientizăm această activitate de identificare, mintea începe să-şi piardă puterea, iar “gândul de eu” începe treptat să nu mai aibă unde a se ascunde. Realizarea de sine poate apare numai când “gândul de eu” începe să intre în panică, din cauză că nu mai are unde a se ascunde din faţa conştientizării şi, în cele din urmă, se retrage în centrul Inimii. Iar atunci Sinele începe să absoarbă permanent “gândul de eu” în Inimă şi îl distruge, astfel încât să nu se mai ivească niciodată. Orice sentiment de a fi un sine separat sau independent dispare pentru totdeauna şi te simţi a fi întregul univers. Dar până când se va întâmpla asta, ego-ul spiritual va încerca mereu să întârzie realizarea Sinelui.

Una dintre cele mai evidente manifestări ale ego-ului spiritual este aceea că doreşte întotdeauna să îşi etaleze cunoştinţele spirituale. Ego-ul spiritual vrea ca toată lumea să ştie că trece printr-o trezire spirituală. Sau că s-a trezit deja spiritual. Ego-ul vrea să se simtă special arătând tuturor că se simte “atât de singur în călătorie, fiindcă nimeni nu-l înţelege cât de singur te simţi când eşti atât de iluminat spiritual”. Experienţele de Conştiinţă unificată omoară ego-ul şi, prin urmare, ego-ul te îndeamnă să vorbeşti despre ele cât mai mult posibil şi să le transformi în poveşti, ştiind că asta le va diminua puterea. Deci cel care se grăbeşte să vorbească despre experienţele sale de Conştiinţă unificată pierde, de obicei, toate efectele benefice. Dar cel care tace şi le ţine în interior culege toată răsplata.

Sunt sigur că în acest moment mulţi dintre voi se gândesc: *„Cu siguranţă, pot observa în mine multe dintre aceste elemente ale ego-ului spiritual. Deci ce se poate face? Cum să depăşesc problema asta?”*. Am petrecut multe ore din viaţa mea reflectând la aceste întebări, deoarece, aşa cum spuneam, ego-ul spiritual este incredibil de alunecos şi greu de depistat. Mulţi oameni îşi petrec ani întreg crezând că şi-au depăşit ego-ul şi vorbesc ca o persoană iluminată, doar că, într-o zi, descoperă cât de enorm încă mai este ego-ul lor spiritual. Aşadar, din experienţa mea, adunată parcurgând această cale, am descoperit ceea ce cred eu că este cea mai mortală armă împotriva ego-ului spiritual. Arma este simpla întrebare: CUI ÎI PASĂ?

Dacă vă deprindeţi să vă puneţi această întrebare de fiecare dată când vă apare impulsul de a vă remarca cu ceva, atunci veţi prinde mereu ego-ul spiritual în flagrantă acţiune.

“Omule, n-o să-ţi vină să crezi ce revelaţie tocmai am primit în meditaţie. Hai să-ţi povestesc totul. Dar, ia stai puţin! Cui îi pasă de această revelaţie pe care tocmai am primit-o? Oare îmi împărtăşesc acum revelaţia cu această persoană doar pentru că vreau să o ajut să se elibereze de suferinţă? Sau poate că o parte din mine vrea să împărtăşesc această revelaţie doar pentru a dovedi lumii că primesc revelaţii? Poate că revelaţia nici nu s-a terminat încă. Poate că ar trebui să tac pentru o vreme şi să mă îmbib cu mesajul şi să ascult şi să văd ce altceva mi se va mai dezvălui prin această experienţă.”

Ego-ul spiritual se deghizează întotdeauna ca o persoană iluminată, ca un lup îmbrăcat în blană de oaie. Dar chiar dacă se îmbracă în blană de oaie şi behăie, tot va saliva la mirosul de carne proaspătă. Punându-ţi întrebarea „Cui îi pasă?” îl faci pe lupul îmbrăcat în blană de oaie să înceapă să saliveze. Pentru că, deşi se pretinde a fi o oaie căreia nu-i pasă, ego-ului spiritual îi pasă foarte tare. Ceea ce cred alţii despre el are o importanţă capitală pentru ego. Aşa că simte nevoia permanentă să se afirme, să se apere şi să impresioneze oamenii. Dacă faci pauză o clipă şi-ţi pui întrebarea „Cui îi pasă atât de mult de treaba asta acum?”, este ca şi cum ai ţine o friptură suculentă proaspătă sub botul lupului. Nu va putea rezista poftei de a muşca din ea, dând astfel de ştire că “mie îmi pasă”.

Să zicem că scrii o postare pe reţelele de socializare despre un concept nou pe care tocmai l-ai aflat şi cineva răspunde „Nu, nu, nu, totul este greşit. Sunt complet împotrivă”. Te enervezi imediat şi începi să-i răspunzi în scris şi, mamă, o să-l faci harcea-parcea cu cunoştinţele tale spirituale superioare. Dar atunci răsare conştientizarea: „Cui îi pasă? Scriu acest răspuns doar pentru beneficiul aceastei persoană? Sau poate îl scriu doar în beneficiul senzaţiei mele de sine?”

Este doar ego-ul cel căruia îi pasă când cineva îl contrazice sau când este privit ca înţelept sau spiritual. Deci întrebarea „Cui îi pasă?” va primi întotdeauna un răsunător răspuns “Mie îmi pasă” de la ego-ul spiritual, deoarece trebuie să se ridice la înălţimea identităţilor sale. Nu va pierde niciodată ocazia de a o face, deoarece însăşi viaţa sa depinde de asta. Şi aceasta este ocazia de Ta a-l prinde în acţiune flagrantă.

Când atingi stări profunde de fericire şi linişte în meditaţie, ego-ul spiritual este acea voce subtilă care spune: *„Wow, pot obţine stări atât de profunde de fericire şi linişte în meditaţie! Cu siguranţă, voi deveni iluminat în această viaţă”*. Şi dintr-o dată, te-a readus în postura de persoană aflată într-o călătorie pentru a realiza ceva în viitor. Ego-ul vrea să transforme fiecare practică spirituală într-o formă de îmbunătăţire de sine. Iar remediul să meditezi la meditator, punându-ţi întrebarea: „Cui îi

pasă de îmbunătăţire? Cine crede că trebuie îmbunătăţit?”. Instantaneu, îţi vei da seama că este ego-ul care s-a deghizat în meditator.

Pacea şi fericirea adevăratului Sine nu pot fi descrise. Deci vom medita doar pentru a exersa să fim în acea stare şi să ne stabilim ferm în ea, dar niciodată ca să îmbunătăţim ceva în noi sau să dobândim ceva. Adevăratul Sine este mereu aici-şi-acum şi tu eşti întotdeauna Acesta. Deci este foarte clar că adevăratul Sine nu poate fi realizat. Singurul lucru care poate fi realizat este non-sinele. Punându-ne continuu întrebarea „Cui îi pasă?”, non-sinele este revelat continuu. Adevăratului Sine nu-i pasă de nimic şi nu vrea nimic. Este o dragoste şi înţelepciune care străluceşte de la sine. Cu cât o experimentăm mai mult şi ne îndrăgostim de ea, cu atât suntem mai puţin interesaţi să le povestim tuturor despre ea şi cu atât mai interesaţi suntem să o întruchipăm.

Dar ca să putem întruchipa adevăratul Sine, trebuie să renunţăm la identităţile noastre eronate, în special la cea spirituală. Această întrebare „Cui îi pasă?” în cele din urmă va dispărea de la sine, de îndată ce nu mai rămâne niciun ego spiritual căruia să-i pese de ceva. Pentru că, chiar şi dacă-ţi spui „Păi, nu-mi pasă!”, înseamnă totuşi că mai există acolo un “eu” căruia i-ar putea păsa. Dar la un moment dat, această întrebare nu va mai avea niciun sens: “Să-mi pese pentru ce?! Pentru cine?! Pentru ce motiv?!”

Etapa premergătoare iluminării este cea în care nu-mi mai pasă dacă iluminarea se va întâmpla sau nu. Îmi este suficient să ştiu că „Eu sunt Sinele, nu sunt mintea sau gânditorul sau făptuitorul sau cel căruia îi pasă”. Iar când nu mai este nimeni căruia să-i pese, iluminarea deja a început, deoarece ultima barieră în calea eliberării este tocmai cel căruia îi pasă atât de mult de eliberare. Deci, până când această întrebare nu dispare în mod natural, continuă să te întrebi „Cui îi pasă?”. Şi fie ca liniştea Sinelui să-ţi fie răspunsul.

27 mai 2021

https://www.youtube.com/watch?v=kS2cWsVIkuA

Sinteza mesajului nondualist al lui Tony Parsons

Citiţi un podcast din anul 2009 în site-ul urbanguruface.com, în care **TONY PARSONS** face o sinteză a mesajului său nondualist numit OPEN SECRET. Acest interviu telefonic vă scuteşte de a citi zeci de cărţi despre nondualitate.

[Bun venit la "Urban Guru Café"! Săptămâna aceasta, Areti vorbeşte cu Tony Parsons.]

– Adeseori transmiteţi acest mesaj cu mult umor. Şi totuşi majoritatea consideră că este o chestiune foarte serioasă. Ne puteţi spune ce este atât de amuzant cu non-dualitatea?

– Ha-ha-ha! În ceea ce mă priveşte – dar trebuie să spun că acelaşi lucru se întâmplă şi altora care transmit acest mesaj – atunci când se produce iluminarea, unul dintre primele lucruri care apare este râsul, fiindcă înţelegi marea glumă cosmică, anume că ceea ce căutăm cu toţii, de fapt, nu s-a pierdut niciodată. Mie asta mi s-a întâmplat când, aparent, a avut loc iluminarea. De asemenea, mulţi alţi oameni, când li se întâmplă şi lor, îmi spun: „Este uimitor, deoarece ceea ce căutam nu era altundeva şi nu era ceva care să apară doar atunci când voi fi devenit demn de asta. Ceea ce căutam nu s-a pierdut niciodată, a fost mereu aici, dar eu îl căutam în alte părţi". De aici vine tot umorul.

Totuşi, sunt două lucruri pe care trebuie să le clarificăm. Primul este că Open Secret (mesajul transmis de Tony – n.tr.) nu spune că nu poţi face nimic. Şi, adeseori, oamenii cărora nu le place acest mesaj tocmai aici înţeleg greşit. Acest mesaj nu spune că nu poţi face nimic, ci spune că nu există niciun "tu" care să facă sau să nu facă ceva.

Iar celălalt lucru este că epifania se întâmplă nimănui. Atunci când nu mai există nimeni, chiar asta-i epifania. Şi este aici dintotdeauna. Dacă cineva aşteaptă o epifanie, înseamnă că încă mai există cineva. Iluminarea este împiedicată tocmai fiindcă un "tu" o caută. Open Secret spune că aici este vorba despre moartea a ceva, pierderea a ceva: a acestui "tu".

Deci tu nu ştii când se întâmplă iluminarea, dar ceva o ştie. Este recunoscută în mod absolut clar. Şi este uimitor, pentru că, într-un fel, acest mesaj vorbeşte despre ceva foarte simplu şi obişnuit. Te plimbai pe drum – aşa cum i s-a întâmplat recent cuiva din Germania după o întâlnire cu mine – iar mersul pe drum a continuat şi totul a rămas exact ca înainte, dar brusc individul, sinele, eul care căuta, pur şi simplu, nu

mai există. Este o dispariţie bruscă şi completă a eu-lui. Iar acest lucru este clar recunoscut, dar de nimeni. Nu mai este nimeni care să recunoască fenomenul. Doar recunoaşterea există. Ceea ce este un mister. Şi este ori una, ori alta. Fie există un eu, fie nu există. Nu există o trecere treptată de la una la alta. Fie există un eu, fie nu există.

– De ce este viaţa atât de dificilă când ne considerăm o fiinţă separată?

– Ei bine, tocmai fiindcă te vezi ca separat, viaţa devine dificilă pentru acest "eu". Tot timpul trăieşti în visul de a fi un eu individual, un eu separat. Atunci totul devine dificil, deoarece orice experienţă a eului produce un sentiment de separare de tot. Deci tot ceea ce este văzut sau auzit sau simţit sau experimentat în vreun fel de către individ este experimentat printr-un văl al separării. Aşadar, persoana nu se simte niciodată ca acasă. Şi nu se poate simţi niciodată ca acasă, din cauză că ea îşi caută mereu casa. Când persoana dispare, însăşi acea stare este Acasă.

– Cum se face că ne considerăm fiinţe separate, deşi, de fapt, nu există nicio separare?

– Pot spune că asta doar *pare* să se întâmple. În Întreg, apare aparenta separare. Dar, bineînţeles, nu există nimeni care să se despartă de Tot, este acelaşi Întreg care ia aparenţa unui eu separat care caută Întregul. Nu există niciun motiv. Cel care întreabă "de ce" este căutătorul. Când se întâmplă iluminarea, nu mai există întrebarea "de ce", pentru că nu mai este nimeni care să o pună.

– Cum se face că ceea ce caută căutătorul spiritual, de fapt, nu s-a pierdut niciodată?

– Aş putea să exprim în cuvinte, dar ar fi doar nişte concepte. Practic, ceea ce se întâmplă este că apare acest vis al individualităţii. Şi aşa cum am spus mai devreme, din acel moment, experienţa individuală este privită prin filtrul separării. Nimic nu mai este văzut, simţit sau trăit vreodată aşa cum este cu adevărat. Şi această senzaţie devine corporală. Nu este doar un gând sau o credinţă, este practic încorporată în fiecare celulă din corp. Simţi că eşti crispat. Iluminarea este, pur şi simplu, prăbuşirea bruscă sau explozia acelei contracţii în nemărginire.

Natura separării este senzaţia că ceva s-a pierdut. Deci individul este blocat continuu în senzaţia că ceva s-a pierdut şi că trebuie să-l caute. Individul poate căuta doar ceea ce crede că s-a pierdut. Dar, într-un sens, cel ce stă în calea descoperirii a ce s-a pierdut este chiar individul care crede şi simte că totul este pierdut. Şi astfel, căutarea continuă la nesfârşit.

Ironia în toate acestea este că el caută iubirea, iubirea absolută. Dar individul nu poate cunoaşte iubirea absolută, deoarece individul se simte separat de iubirea absolută. La moarte sau când individualitatea ia sfârşit, care este doar un vis, atunci când acel vis dispare, atunci există doar iubirea şi se înţelege – de către nimeni, aş spune – atunci apare înţelegerea că dintotdeauna există numai iubirea şi că iubirea este necondiţionată. Dar acea iubire include şi disconfort, durere şi suferinţă. Nu este o iubire veşnic fericită, ci este o iubire necondiţionată şi care cuprinde întreaga viaţă. Ea a fost mereu prezentă, deci nu s-a pierdut niciodată. Viaţa nu s-a pierdut niciodată, dar căutătorul spiritual pe ea o caută. Iar când căutătorul o caută, ea nu poate fi obţinută.

– Dvs. aţi obţinut această dragoste. Dar şi suferinţă, pentru că îmi amintesc că v-am auzit o dată, când cineva v-a întrebat: "Mai simţiţi suferinţă?" şi aţi răspuns „O, da şi o simţi chiar mai mult decât în mod obişnuit". Deci care ar fi diferenţa?

– O, diferenţa este că nu mai există niciun eu. Diferenţa este imensă şi, într-un fel, inexprimabilă. Diferenţa este că, deşi încă există suferinţă în lumea aparentă şi durere în corpul aparent, nu mai există nimeni care suferă. Durerea nu mai este simţită de nimeni. Adică nu mai există nicio identificare. Asta nu înseamnă că ar fi un fel de detaşare. De fapt, iluminarea este opusul detaşării. Viaţa este totală şi la maximum. Simţi totul fără filtre, fără filtrul individualităţii. Totul este simţit din plin, pasional şi deschis, dar de către nimeni. Nu a mai rămas decât viaţa în formă pură. În termeni simpli, să zicem că stai pe scaun, poate; din punctul de vedere al individului, pare să existe un eu care stă pe scaun, deci totul i se întâmplă lui eu. În iluminare există doar statul pe scaun. Diferenţa este inestimabilă. Dar este ceva simplu şi obişnuit.

– Deci de unde ştii că s-a terminat? De unde ştii?

– O, nu ştii. Nu mai există nimeni, nu este nimeni să afle şi să spună altcuiva, unui prieten „O, s-a terminat, sunt iluminat", pentru că nu există aşa ceva – o persoană eliberată. Nu există nicio persoană iluminată. Nu există nimeni care să o ştie, dar impactul este atât de puternic, de parcă te-a lovit un autobuz, cu excepţia faptului că nu există nicio persoană lovită de autobuz. Aspectul amuzant sau ironia este că nu o poţi povesti nimănui, pentru că este de nedescris. Vorbesc despre asta de 10 ani şi tot nu pot explica nimănui cum este. Şi aşa li s-a întâmplat multora, care mi-au telefonat şi mi-au spus „Tony, nu pot să-ţi spun cum se simte asta, pentru că este dincolo de cuvinte". Nu poate fi exprimat, şi uite-aşa rămâne un secret deschis (Open Secret). Rămâne secret pentru că este imposibil de transmis sau exprimat către altcineva. Nu poate fi

înţeles. Nu poţi să ştii asta, nu poţi înţelege asta, nu poţi crede asta sau să gândeşti asta, este dincolo de minte.

– Bine, puteţi explica de ce este dincolo de minte?

– Pentru că este dincolo de timp şi dincolo de poveste. Iluminarea înseamnă dispariţia poveştii despre eu. Este dispariţia ideii că ar exista o astfel de realitate, un timp sau o călătorie sau ideea că viaţa are un scop care o conduce undeva. Deci este dincolo de toate aceste lucruri. Iar cel mai important lucru care dispare este ideea că ar exista un individ cu voinţă liberă şi care simte nevoia de a găsi ceva numit iluminare. Toate acele lucruri dintr-o dată… întreaga structură mentală pe baza căreia trăim se prăbuşeşte brusc şi mai rămane doar ceea-ce-este. Deci mintea nu poate concepe acest lucru, deoarece mintea trăieşte într-o poveste cu sens şi scop.

– Spuneţi că nu trebuie să fie înţeles sau analizat, ci, pur şi simplu, să fii asta.

– Nu, nu poate fi înţeles. Nu, nu ai cum înţelege.

– Şi spuneţi că nu este necesar niciun efort de conştientizare sau atenţie pentru a vedea ceea-ce-există. Pare destul de simplu, nu-i aşa?

– Da, este. Desigur, vorbim aici despre ceva dincolo de conştienţă. Într-adevăr, în căutarea spirituală, există un mare interes pentru cercetarea-de-sine şi conştientizare, dar toate acestea, pur şi simplu, îl ţin pe individ blocat în roata căutării, deoarece conştientizarea este încă parte din poveste. Ca să existe conştientizarea, trebuie să existe şi ceva de care eşti conştient, deci avem conştientizarea, una la mână, şi ceea ce este conştientizat, doi la mână. Este încă o poveste, este încă dualism. Iluminarea, ceea-ce-este, este dincolo de conştienţă.

– Probabil că oamenii folosesc cuvântul conştientizare sau conştienţă în sensuri diferite.

– Da, cred că este un cuvânt confuz. Dar trebuie să limpezim lucrurile. După iluminare, nu există nimeni sau nimic care să conştientizeze Unimea şi nu există nimeni sau nimic care să înţeleagă Unimea sau Întregul. Întregul nu poate fi cunoscut de ceva sau de cineva. Sau nu poate exista ceva separat care să conştientizeze Întregul. Nu mai rămâne decât Întregul (aici, Tony izbucneşte în râs – n.tr.). Dacă ar putea fi cunoscut sau dacă ar putea exista o conştientizare a Întregului, atunci ar putea fi descris şi înţeles. Dar este un mister.

– Evident, aţi fost şi dvs. un căutător spiritual înainte de toate acestea.

– Da.

– Mulţi dintre noi căutăm ceva pentru multă vreme, până ce lucrurile devin clare sau nu devin clare sau au fost întotdeauna clare. Deci, oare de ce pare că întâi există această căutare aparentă care precede claritatea?

– Pentru că, imediat ce apare visul separării, nu se poate să nu cauţi Întregul, pentru că în aparenta persoană acum a apărut o senzaţie de lipsă, de parcă ceva s-ar fi pierdut. Şi asta o simţi cu fiecare parte a corpului, nu-i doar o credinţă sau un gând. Se simte emoţional. Iar acel sentiment de separare îl determină pe individ să caute Întregul. Individul n-are de ales, decât să continue să caute Întregul. Dar însăşi actul căutării te desparte de ceea ce cauţi, pentru că energia consumată pentru căutarea Întregului confirmă că l-ai pierdut. Deci este un cerc vicios. Este o buclă. Şi nu poţi face nimic, până când acest fenomen nu încetează brusc. Nimeni nu se poate opri din căutare. Totuşi, acest mesaj nu spune „Nu căuta" sau "Caută", acest mesaj spune că există ceva dincolo de căutare.

– Mulţi oameni ar putea prelua ceea ce spuneţi şi să zică „Bine, de acum înainte nu voi mai căuta" şi vor face efortul să nu mai caute, în genul „Nici măcar nu voi mai dori ceva."

– Absolut, apare un efort, apare căutarea de a nu mai căuta. Dar în mod uimitor şi ironic, căutarea este cel mai eficient mod de a evita iluminarea, desigur, pentru că alimentează povestea că ceva s-a pierdut, aparent.

– Mesajul dvs. s-a schimbat de-a lungul anilor. Cum s-a schimbat şi de ce v-aţi schimbat stilul?

– O, nu cred că s-a schimbat. Esenţa din Open Secret este aceeaşi, ceea ce tocmai v-am descris, acest vis al individualităţii care caută ceea ce nu s-a pierdut niciodată. Deci natura esenţială a mesajului nu s-a schimbat niciodată. Totuşi, vorbind cu foarte mulţi oameni de-a lungul multor ani, cuvintele s-au rafinat. Cuvintele pe care le foloseam acum câţiva ani, nu le mai folosesc, deoarece cred că sunt confuze. Şi acele lucruri nu au mai fost incluse în mesaj, deoarece anumite cuvinte şi moduri de a vorbi cred că sunt confuze. Am putea spune doar că a fost cizelat până a devenit un mesaj absolut simplu şi foarte direct, dar cu siguranţă că nu este un mesaj diferit de cel transmis iniţial.

Am scris destule eseuri pe site-ul meu de-a lungul timpului şi toate spun acelaşi lucru. Practic, ceea ce este comunicat sub numele de Open Secret, pur şi simplu, demască concepţia greşită că ar exista ceva numit căutător separat care trebuie sau simte nevoia să găsească ceva numit iluminare. Aceasta este eroarea pe care o demască Open Secret. Şi, de

asemenea, Open Secret încearcă să explice aparenta dilemă profundă a căutătorului, şi anume că el caută continuu ceva ce nu va găsi niciodată. Dă în vileag şi explică şi asta. În acelaşi timp, Open Secret încearcă să descrie că, în toate acestea, este vorba despre o relaţie de dragoste, despre o iubire absolută care pare să fi fost pierdută. Şi, în cele din urmă, este vorba despre uimirea absolută şi simplitatea faptului că acea iubire, acea iubire absolută ne vorbeşte în fiecare moment prin intermediul corpului, al simţurilor, prin tot ceea ce se întâmplă, inclusiv prin gândire şi simţire. Esenţa a ceea ce li se întâmplă tuturor celor care ascultă acum aceste cuvinte, esenţa a ceea ce se întâmplă este iubirea absolută. Aşa că suntem în permanenţă chemaţi de iubire prin fiecare aspect al vieţii noastre, în fiecare moment al vieţii noastre. Şi tot timpul căutăm în altă parte, aşa că nu putem auzi acel cânec. Dar cântecul acela nu se opreşte niciodată – acesta este mesajul.

– Deci, ar fi cam ceea ce spun şi alţii despre iluminare: „Este aici şi acum. Tu eşti deja asta”.

– Vezi, asta-i o afirmaţie confuză. Zicând „Este aici-şi-acum” este aproape ca şi cum ar spune „Va fi aici-şi-acum”, ceea ce este, desigur, un nonsens. Nu există nimeni care să poată fi aici-şi-acum sau nu există acel aici-şi-acum în care cineva ar putea să se afle. Iar ideea că „Tu eşti deja asta” este, de asemenea, confuză, din punctul meu de vedere, deoarece implică, într-un fel sau altul, că asta ar avea legătură cu tine. Nu există niciun “tu”. Nu există niciun “eu”. Nu există individualitate. Există numai ceea-ce-este. Dar o mulţime de mesaje dualiste spun că “tu găseşti adevărul” şi că “tu înţelegi că asta-i doar un gând sau o credinţă" sau că “tu poţi deveni conştient de Întreg”. Şi ele produc confuzie, pentru că “tu” nu o vei putea face niciodată. Marea dilemă este că persoana nu poate găsi ceea-ce-este.

– Şi ce să facem cu toate gândurile despre viitor sau despre ce trebuie să facem sau despre faptul că nu există un eu care să facă ceva, şi cu toată această cufundare în minte care ne distrage de la ceea-ce-este aici-şi-acum?

– Înţeleg, dar gândirea este doar un simptom al separării, nu este separarea. Ideea că gândirea noastră ar fi cumva separarea este ca şi cum ai spune că strănutul este o răceală. În realitate, întregul nostru corp se simte separat. Separarea este o energie, nu este un gând. Da, e adevărat, gândirea alimentează povestea separării, dar povestea are o semnificaţie doar pentru acel eu, individul care ascultă gândirea. Când acel eu dispare, gândirea continuă, dar nimeni nu o mai ascultă. Şi astfel, îşi pierde puterea. Are putere numai când există cineva care ascultă gândul

şi crede că este important. Când nu mai există un eu, brusc, acea putere se prăbuşeşte. Şi atunci se vede că nu există bun sau rău în nimic şi că gândirea nu-i nici bună, nici rea. Tot-ce-există este şi gândirea, tot-ce-există este şi copacul, tot-ce-există este şi respiraţia, tot-ce-există este ceea-ce-este.

– Există vreun tipar comun după care se poate întâmpla iluminarea în mod spontan?

– O, absolut deloc, desigur, pentru că eliberarea nu are nicio legătură cu tine sau cu mine. Faptul că Tony Parsons, aparent, era o persoană care, aparent, căuta iluminarea nu are nicio relevanţă pentru iluminare. Şi nimic din ceea ce Tony Parsons, aparent, a făcut sau n-a făcut nu a avut nicio relevanţă pentru iluminare. Nu există niciun tipar.

Asta-i ironia. Nu există niciun tipar. Cunosc oameni care au devenit iluminaţi fără a căuta iluminarea. Şi apoi, după ce s-a întâmplat iluminarea, au auzit acest mesaj, care le-a confirmat ceea ce li se întâmplase deja. Iluminarea nu are nicio legătură cu căutarea ei sau cu vreun tipar comun.

Iluminarea nu are nicio legătură cu căutarea ei sau cu vreun tipar comun.

– Pentru că există o mulţime de oameni care cred că trebuie să urmeze un guru şi ei îşi zic „Aha, Tony Parsons se plimba în parc când s-a iluminat, aşa că voi face şi eu plimbări în parc.”

– Absolut. Unii chiar m-au întrebat unde anume se află acel parc.

– ...“Chiar vă plimbaţi prin parc? Nu, glumeam.” (hohote de râs – n.tr.)

– Iluminarea nu are absolut nimic de-a face cu o anumită situaţie sau unde anume se găseşte sau nu se găseşte cineva. Tocmai ăsta-i şpilul. Nu are nimic de-a face cu asta, pentru că ea nu s-a pierdut niciodată, este chiar aici-şi-acum. Doar fiindcă o cauţi, pare ascunsă şi imposibil de obţinut. Dar nici nu pot să-ţi spun „Nu mai căuta”. Nu pot spune nimănui “Renunţă la căutare, nu căuta”, pentru că asta ar fi tot o idee că ar trebui făcut ceva. Este o ironie teribilă, teribilă. Şi este un mesaj care, aproape întotdeauna, este respins. Majoritatea celor care ajung la acest mesaj fug cât mai repede de el, înapoi la ceea ce ei cred că pot şti şi pot face.

Este un mesaj care, aproape întotdeauna, este respins.

Dacă oamenii vor să discutăm despre chestiunea aceasta, pe site-ul meu web www.theopensecret.com există un număr de telefon şi pot să mă sune şi să discutăm. Nimic nu-i împiedică s-o facă.

2 iulie 2021

https://www.youtube.com/watch?v=h4pGyRu7sr0

Shunyamurti: Cum va apărea ordinea superioară din haosul actual

În acest videoclip – înregistrat în satsang-ul din 13 iunie 2020 – maestrul spiritual **SHUNYAMURTI** vorbeşte despre eliberarea de constrângerile ego-ului ca fiind singura salvare din marasmul global ce ne aşteaptă.

Website-ul maestrului Shunymurti: www.satyoga.org

ORDINE DIN HAOS

Dacă abordaţi meditaţia cu seriozitate, devine clar şi evident că mintea ego-ului – persoana care credeţi că sunteţi – este un personaj fictiv. Şi cu cât îi recunoaşteţi mai mult irealitatea şi natura sa de program software, în care sunt codificate toate dorinţele, impulsurile, fricile, confuziile lui, care fac parte din însăşi structura lui, şi că acest program este conceput special pentru a suferi şi pentru a crea suferinţă altora, atunci veţi începe să observaţi şi că suferinţa ego-ului creşte zi de zi.

Va veni un moment – poate că deja aţi ajuns acolo sau încă nu – când veţi simţi că prioritatea numărul unu este să scăpaţi de acest personaj fictiv, să vă eliberaţi de suferinţă şi confuzie, de teamă, de angoasă. Peste tot, în lumea noastră de astăzi, oamenii suferă ca niciodată, atât în Occident, cât şi în Orient. Şi există o epidemie de sinucideri, pentru că oamenii nu pot face faţă angoasei, durerii, suferinţei emoţionale – pe care nici nu o pot elimina conştient, nici nu pot evada din ea prin droguri sau alte mijloace. Însă ei nu ştiu că sinuciderea nu pune capăt suferinţei, ci de fapt o înrăutăţeşte, pentru că ego-ul nu moare, ci intră în starea de bardo, unde nimeni nu poate fi trezit din coşmarul ego-ului. Iar acel moment – în care îţi dai seama că ego-ul îi conduce pe toţi aceştia într-un punct fatal, când simt că numai prin moarte pot scăpa de el – poate fi prevenit doar dacă înţelegi că ego-ul poate muri cât timp eşti în viaţă, pentru că ego-ul nu este real şi nu este viu, ci este doar un program artificial.

Dar atunci când angoasa atinge un nivel prea ridicat, este foarte greu să ieşi din ego. Este foarte greu să stai şi să meditezi, dacă ai o durere emoţională prea mare. Vedem că şi aici, în acest grup, există momente în care oamenii se ridică din meditaţie, pentru că nu-şi mai pot tolera durerea şi încearcă să scape de ei înşişi. Şi asta creează simptome de suferinţă în corp pentru a o îndepărta din minte sau fenomene de suferinţă karmică pentru a o îndepărta şi mai mult. Dar ea revine mereu,

pentru că suferinţa reprezintă un mesaj că trebuie să realizezi adevărul a Cine eşti.

Există modalităţi de a demonta caracterul imaginar al ego-ului folosind logica, folosind înţelegerea psihologică, folosind raţionamentul dialectic, dar nimic din toate acestea nu te va duce mai departe de o simplă înţelegere teoretică a irealităţii ego-ului. Trebuie ca gândirea însăşi să fie transcensă, trebuie să ai capacitatea de a reduce complet mintea la tăcere.

Problema este că ego-ul se identifică cu gândirea. Ego-ul este, pur şi simplu, un flux de gânduri şi, prin urmare, ego-ul nu poate elimina acel flux fără să se elimine pe sine însuşi. Iar pentru că are oroare de vid, chiar dacă urăşte suferinţa pe care o creează propriile sale gânduri, de aceea, se teme de sfârşitul ei. Şi se teme să se confrunte cu ceea ce stă reprimat sub gândirea conştientă, în umbra psihică. Se teme să recunoască cât de mult rău şi-a făcut sieşi şi celorlalţi, cât timp a irosit şi câtă iubire nu a reuşit să ofere şi câte ocazii de creştere a ratat.

Şi astfel, la un moment dat, depozitul de ruşine al ego-ului devine prea mare pentru a-i face faţă şi omul preferă să moară decât să se confrunte cu ea. Şi totuşi, tocmai în acel moment trebuie să o înfrunte fără amortizoare. Dar acest proces nu poate avea loc după moarte, ci cât timp omul trăieşte în acest corp.

Iar atunci când reuşeşti să ajungi înapoi la adevărul a Cine eşti şi să separi adevăratul Sine de mintea ego-ului, descoperi că Sinele nu are nimic de-a face cu povestea ego-ului, nimic de-a face cu credinţele sale, nimic de-a face cu experienţele sale traumatice, pentru că Sinele nu s-a născut niciodată, Sinele nu a fost creat niciodată. El este, pur şi simplu, un martor tăcut al experienţei care se desfăşoară în matricea minţii. Iar adevăratul Sine nu a suferit niciodată şi nu va suferi niciodată. Eul real nu este o fiinţă corporală şi nici nu are vreo formă.

Dar gândirea concretă a ego-ului nu poate înţelege acest lucru, care este prea inefabil. Şi astfel, mintea îşi făureşte o imagine despre sine ca fiind un corp limitat, care poate fi controlat şi menţinut într-o stare în care, aparent, se poate apăra. Dar nu este nimic de apărat. Sinele nu poate fi rănit, Sinele nu moare şi nici nu s-a născut vreodată. În momentul în care recunoşti acest adevăr, nu te vei mai întoarce la iluzia ego-ului.

Odată ce recunoşti că ne aflăm într-un vis sau film – o simulare holografică foarte avansată tehnologic, după cum au început să teoretizeze mulţi oameni de ştiinţă – precum într-un vis sau un film în care vezi milioane de oameni murind, nu plângi din cauza asta, pentru că

ştii că este doar o poveste fictivă, înţelegi că acest vis al existenţei lumii nu este real şi că, de fapt, nimeni nu moare şi nici nu suferă, ci doar iluzoriul personaj. Şi că, prin moarte, măcar dispare suferinţa fizică a acelui personaj.

Înţelegi atunci că această lume este o şcoală. Ea ne învaţă o lecţie despre natura realităţii, care nu ar putea fi predată fără să intrăm în acest laborator, în care experimentăm diferite forme de conştiinţă şi descoperim consecinţele pe scară largă ale interacţiunii dintre aceste diferite tipuri de conştiinţă. Iar ceea ce descoperim este că ego-ul nu poate supravieţui într-o lume în care domneşte pacea, iubirea, armonia.

La nivelul sufletului, este posibil, dar sufletul nu este stabil. După cum am văzut, există un proces de entropie care determină căderea din suflet în ego. Pentru că, chiar şi sufletul este un vehicul fictiv într-un domeniu mai amplu, în care conştiinţa este transportată de la un personaj fictiv la altul, într-o naraţiune cu nenumărate episoade, astfel încât sufletul să se poată bucura de toate posibilităţile de vieţuire şi de medii şi de situaţii şi de stiluri de viaţă. Noi toţi am avut multe vieţi şi multe morţi, şi totuşi, încă mai suntem aici.

Dar acum ne aflăm într-un punct în care ne apropiem de moartea planetară, iar târâşul Armaghedonului pe care îl trăim de câţiva ani este pe cale să-şi mărească viteza până la galop. Anul viitor, ne vom uita înapoi la acest moment, la acest an, şi ne vom gândi că era paradisul, pentru că evenimentele catastrofale ce sunt pe cale să se desfăşoare vor avea o amploare pe scară largă: cutremurele vor schimba forma continentelor şi creşterea nivelului oceanelor va şterge multe insule şi părţi ale lumii aflate la nivelul mării, precum şi diverse alte nenorociri aduse de război, molime şi distrugeri de tot felul. Şi chiar şi într-un loc atât de paşnic ca acesta, Costa Rica, economia se va prăbuşi şi turismul se va opri şi vor fi nenumărate crime violente şi penurie de alimente şi toate necazurile posibile. Lumea colapsează într-o situaţie ca în filmul "Mad Max". Cum veţi reacţiona?

Nu va exista o autoritate care să menţină ordinea, va fi haos. Iar guvernele vor crea şi mai mult haos şi opresiune şi vor aborda situaţia în modalităţi care vor genera şi mai mult rău. Instituţiile de sănătate se vor prăbuşi, nu vor mai exista spitale funcţionale, oricât de bună ar fi poliţa ta de asigurare. Şi nu vor mai exista nici alte lucruri pe care acum le luăm de-a gata, iar în multe locuri va apare penurie de apă şi va fi imposibil să conduci maşina ca să fugi din oraşul devenit o junglă, pentru că nu va mai exista benzină.

Înţelegeţi natura situaţiei cu care urmează să ne confruntăm?! Şi vedeţi cât de aproape este şi vă pregătiţi pentru ea?! Nu doar o pregătire fizică, aşa cum fac atât de mulţi specialişti în supravieţuire, pentru că nu despre asta-i vorba. Este vorba să înţelegem de ce s-a întâmplat această karmă şi să o transcendem, astfel încât să putem oferi binecuvântări în această lume care se prăbuşeşte şi să călăuzim acele suflete care îşi vor părăsi corpul pentru a se putea întoarce în lumina celestă. Însă numai dacă tu însuţi te afli în acea lumină şi dacă ai fost deja salvat de iluzie şi de suferinţă, atunci poţi oferi ajutor şi altora.

Dar cumplita nelinişte şi suferinţă în care se vor scufunda oamenii în curând va fi de o asemenea amploare, încât nu o vei putea suporta dacă încă eşti ataşat de corp şi de alţi oameni care suferă, cărora nu le vei putea oferi niciun ajutor la nivel de ego. Şi dacă eşti încă ataşat de iluzie şi jeleşti o lume muribundă. Până când nu vom înţelege că această lume este un vis şi nu vom înţelege modul în care a ajuns să fie visată şi cum poate fi visată din nou şi cum putem participa la visarea unei lumi care nu suferă, până atunci vom simţi deznădejdea şi disperarea care vine din sentimentul că nu există nicio cale de ieşire şi niciun Dumnezeu şi nicio sursă de salvare. Dar nu este aşa.

Există o Putere reală adevărată ce ne salvează de suferinţă şi care, aparent, distruge lumea. Atunci când recunoaştem Realul indestructibil de la baza şi din cadrul Iluziei, vom putea să rămânem în pace şi să oferim o pace autentică, care le va permite celor care suferă, fie fizic, fie emoţional, să intre într-o frecvenţă vibraţională mai înaltă, care va aduce balsamul iubirii şi al bucuriei de a şti că ne aflăm în câmpul energetic protector al unui Dumnezeu binevoitor şi iubitor.

Dar asta se va întâmpla numai dacă suntem dispuşi să depăşim neputinţa ego-ului de a cunoaşte sau de a simţi această frecvenţă subtilă. Prin urmare, ego-ul este în mod necesar agnostic, deoarece nu poate dobândi Gnoza, se află la un nivel prea scăzut pentru a cunoaşte adevărul Fiinţei, deoarece este împotmolit în dualitate. Dar atunci când mintea va fi eliberată de această iluzie dualistă şi de identificarea ei cu corpul, atunci puterile latente din noi vor ieşi din nou la suprafaţă. Iar aceste calităţi emergente ale conştiinţei, odată activate, vor elimina dintr-o singură lovitură toate suferinţele şi nu numai că vor restaura armonia lumii, ci chiar perfecţiunea ei.

Dar atunci nu ne va mai păsa de toate acestea, pentru că vom fi urcat la nivelul de Autor al acestui vis. În niciun caz, nu vom mai renunţa la puterea, beatitudinea şi înţelepciunea acelei Fiinţe supreme. Alegerea de a rămâne ca acel Sine în timp ce trăim aici şi acum şi de a ne pune în

slujba celor care încă suferă în Iluzie este singura noastră posibilitate de a fi de un real serviciu în numele Fiinţei Supreme, astfel încât să oferim îndrumare spirituală şi o transmisie de energie luminoasă care să ajungă la inimile semenilor şi să le aducă calm şi linişte sufletească.

Însă, înainte de asta, trebuie să fi trecut prin propriul nostru ritual de trecere, prin moartea ego-ului şi renaşterea ca spirit pur, pentru a putea accesa acea energie, acea iubire, acea cunoaştere şi a putea acţiona ca nişte ajutoare angelice ale Celui care va trece lumea prin Poarta Stelară spre un nou început. Trebuie să avem puterea de a trece acum prin acea Poartă Stelară şi să nu aşteptăm sfârşitul veacurilor. Trecând voluntar prin ea şi fiind deschizători de drum pentru alţii, vom putea să schimbăm câmpul morfogenetic şi să colapsăm funcţia de undă cuantică care s-a dovedit până acum a fi o barieră şi, prin colapsarea acelei funcţii de undă, să permitem ca conştiinţa lui Dumnezeu să fie disponibilă tuturor, căci acum este limitată doar la cei câţiva care au fost suficient de curajoşi pentru a face călătoria către nivelul suprem al spectrului conştiinţei.

Acest dar pe care îl vom putea oferi este transmiterea conştiinţei cosmice şi eliberarea de karmă şi de durere. Aceasta este singura ofrandă care merită să fie oferită în aceste timpuri, când toate celelalte forme de ajutor vor da greş.

Timpul disponibil pentru a realiza efectiv această transformare este mai scurt decât se crede. Depinde de inima fiecăruia dintre noi, dacă credem că merită să urmărim acest obiectiv sau că avem alte lucruri mai importante de făcut. Însă, în curând, acele lucruri se vor duce şi nu vor mai avea nicio importanţă şi nu vă va mai păsa decât de un singur lucru şi anume de salvarea de propria minte.

Celor care caută li se va oferi soluţia la această problemă. Forţa care ne-a creat şi ne-a adus în această situaţie existenţială este binevoitoare şi iubitoare şi ne călăuzeşte să evoluăm până la un nivel înalt de maturitate psihologică şi spirituală, pe care nu am fi încercat să-l atingem în lipsa durităţii circumstanţelor în care ne vom afla. Prin urmare, toate acestea sunt o binecuvântare, indiferent sub ce formă oribilă este deghizată binecuvântarea, este o binecuvântare, cea mai mare binecuvântare, pentru că nu vom mai avea unde să ne îndreptăm, decât spre conştiinţa lui Dumnezeu. Nu vor mai fi posibile alte diversiuni şi devieri.

Cei care fac acest lucru din timp vor avea un profit mult mai mare din investiţia lor în conştiinţa lui Dumnezeu decât cei care ajung forţat la sfârşit. Pot obţine multă karmă bună, o mare binecuvântare a iubirii şi a bucuriei, o mare înţelepciune. Avem posibilitatea de a absolvi această

şcoală, astfel încât să nu trebuiască să ne întoarcem şi să o luăm de la capăt. Şi există chiar posibilitatea eliberării supreme şi ultime.

Aşa că, fiecare dintre noi trebuie să decidă în propria inimă şi conştiinţă ce să înţeleagă din toate acestea şi ce să facă. Dar până când nu ai descoperit Cine eşti, nu vei putea să reflectezi clar şi precis la acest subiect, pentru că însăşi arhetipul ego-ului te împiedică să înţelegi pe deplin. Şi de aceea sunt necesare practica meditaţiei şi reducerea la tăcere a minţii, pentru a putea rămâne în Inimă, unde se află înţelepciunea şi iubirea şi puterea. Odihnindu-te în Inimă, ţi se va oferi tot ceea ce ai nevoie ca să te strecori într-o stare de Graţie prin această perioadă de necazuri care se apropie.

Deci, indiferent unde călătoreşte corpul tău, să ştii că nu eşti niciodată deconectat de la Sursă. Şi cu cât mai mult îţi abandonezi inima acelei Surse, recunoscând că nu este altcineva, ci însăşi Sinele tău real, cu atât mai mult vei putea să scapi din iluziile minţii ego-ului şi să atingi libertatea.

Ceea ce învăţăm din această încercare în care intră lumea este valoarea iubirii, valoarea comunităţii, valoarea prezenţei, valoarea adevărului, valoarea nobleţei şi toate acele vechi valori clasice pe care le-am aruncat la gunoi odată cu intrarea în capitalismul consumerist superficial şi cu grija narcisistă doar pentru bunăstarea şi aspectul propriului trup. Vom putea să redevenim întruchipări ale acestor valori supreme şi să ne bucurăm de roadele lor prin propria noastră transfigurare interioară. Şi tocmai prin această transformare a fiinţe noastre, înapoi la cel mai înalt nivel de puritate şi bunătate, vom deveni demni de o lume restaurată în pace şi frumuseţe şi demni de a fi promovaţi la următorul nivel al realităţii, dincolo de această lume. Indiferent de calea pe care o alegeţi sau care vă cheamă, să ştiţi că puterea credinţei şi a loialităţii faţă de Adevăr, care include deschiderea inimii către iubire şi generozitate şi predarea de sine către Ceea ce este mai înalt, mai adevărat şi mai înţelept vă va aduce automat în situaţii de viaţă în care veţi putea înflori.

Intenţiile voastre contează, pentru că lumea este făcută din conştiinţă şi răspunde la fiecare gând, dorinţă şi impuls al minţii şi al inimii. Fie că suntem conectaţi la ea, fie că nu, lumea este magică. În momentul de faţă, forţa dominantă este cea a magiei negre, dar puterea magiei albe este în creştere şi va fi victorioasă tocmai această putere bazată pe iubirea adevărului, pe bunătate şi puritate şi pe Sinele unic al unităţii non-dualiste a tuturor fiinţelor. Şi dacă v-aţi dăruit acelui nivel

de conştiinţă non-duală, care transcende ego-ul, atunci veţi învinge toate obstacolele şi toate iluziile suferinţei şi toate dificultăţile.

Stă în natura adevăratei noastre Fiinţe să fim victorioşi asupra tuturor obstacolelor, deoarece avem puterea înnăscută să fim stăpânii minţii. Nu ne mai rămâne acum decât să ne revendicăm această stăpânire, făcând lucrarea necesară.

Sper că acest weekend v-a oferit câteva instrumente cu care să mergeţi mai departe în această călătorie pe cont propriu, dacă doar vizitaţi ashramul, dar să ştiţi că suntem mereu aici pentru a vă ajuta în orice mod pentru a putea atinge scopul eliberării. Şi să ştiţi că, oriunde v-aţi afla, suntem întotdeauna în contact prin frecvenţa vibraţională a iubirii.

Fie să vă acordaţi vouă înşivă binecuvântarea de a recunoaşte natura glorioasă a Fiinţei voastre reale, măreţia, puterea, frumuseţea, nobleţea adevăratului vostru Spirit şi să-i permiteţi acestei naturi supreme să iasă la iveală pe deplin şi să se întruchipeze în viaţa voastră ca un exemplu şi un ghid pentru toţi cei pe care îi întâlniţi şi să fiţi un catalizator pentru înălţarea şi vindecarea altor suflete care caută să se elibereze de suferinţă!

Aveţi un infinit potenţial în interiorul vostru. Trebuie doar să luaţi contact cu el şi va începe să iasă la suprafaţă şi să vă umple viaţa de bucurie. Să aveţi curajul de a nu-l nega şi de a fi mereu conştienţi de ceea ce se întâmplă la nivelurile mai subtile şi veţi primi în avans avertismente şi premoniţii pentru a rămâne în siguranţă. Dacă vedeţi semnele sau auziţi vocea care vă îndeamnă să vă schimbaţi direcţia, să ţineţi cont de aceste avertismente. Binecuvântări tuturor în călătoria voastră!»

– Satsang 13 iunie 2020

4 noiembrie 2021

https://www.youtube.com/watch?v=jE6SA3zWL0U